

Giới thiệu Đích Nữ Tàn Phi

***Thể loại:** Cổ đại, cung đấu, trạch đấu, nữ cường*

Thượng thư phủ nổi tiếng có hai vị tiểu thư song sinh. Tỷ tỷ xinh đẹp, yêu kiều diễm lệ, cao quý như mẫu đơn, tài hoa xuất chúng. Muội muội thanh lệ, tinh tế, cao ngạo như mai, tài hoa chẳng kém tỷ tỷ, đáng tiếc là bị tàn phế hai chân.

Trở trêu thay, hai tỷ muội yêu cùng một người.

Tranh giành, đấu đá vì ngôi vị Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ! Chỉ vì một nam nhân mà tỷ muội thân sinh lại trở mặt thành thù.

Cuối cùng Hoàng thượng ban hôn, tỷ tỷ gả cho Uy Vũ Đại Tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, muội muội gả cho Thái tử đương triều làm Thái tử phi.

Vốn nghĩ cuộc đời nàng như vậy là đã đủ, đã như mong muốn của bản thân. Được gả cho người mình yêu, chỉ mong cuộc sống sau này hạnh phúc...

Nhưng...

Ngày đại hôn, phu quân của nàng lại gọi tên tỷ tỷ nàng...

Tiết Phong Lan chưa bao giờ nghĩ rằng, tỷ tỷ mà mình tin tưởng nhất cùng phu quân mình yêu nhất, hai người họ lại phản bội mình!

Nuôi một con chó bên người, đối đãi với nó như tỷ muội trong nhà lại bị nó cắn ngược!

Người luôn đối xử tốt với mình lại bị chính mình cho là có âm mưu, không trừ thủ đoạn hãm hại!

Thì ra tất cả chỉ là do nàng ngu ngốc, tỷ tỷ trước mặt dịu dàng với nàng thế nào, sau lưng lại hung hăng đâm nàng như thế đấy!

Đời người đúng là có nhiều chuyện khiến người khác hối hận, nhưng lại không thể làm lại từ đầu.

Bị người khác hãm hại khiến nàng không cam tâm! Tại sao cùng một gương mặt mà nàng bị đối xử như thế, còn tỷ tỷ thì có được những thứ nàng ta có?! Nàng không cam tâm!! Nàng không cam tâm!! Nàng chết cũng không minh bạch!!

Phượng hoàng niết bàn, dục hoá trùng sinh.

Trùng sinh, nàng vẫn là tứ tiểu thư được sủng ái của Tiết phủ.

Để không giẫm lên vết xe đổ, nàng bắt đầu từng bước tính kế, vì bản thân an nguy, nàng bắt đầu tâm địa ngoan tuyệt.

Ai dám cản đường nàng, thì phải trả giá đại giới, cho dù là phu quân từng ân ái triền miên, cho dù là tỷ tỷ song sinh, nàng cũng sẽ không có nửa điểm đắn đo!

Đời này, Tiết Phong Lan quyết định... Chỉ sống vì bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lãnh cung phế hậu

Tiết Phong Lan không thể tin được nhìn hai người đang quấn lấy nhau trên long sàng, nam nhân gương mặt tuấn tú, điển cuồng ra vào thân thể nữ nhân. Nữ nhân bên dưới lại rên rỉ, cặp đùi trắng nõn quấn chặt lấy hông nam nhân mà rên:

“Vũ ca ca ~~~ A ~~~ Sầu quá ~~~ Vũ ca ca...”

Nam nhân bên trên không ngừng ra vào, ôm lấy thân hình nữ nhân thúc mạnh.

“A ~~~ Vũ ca ca...”

Tiết Phong Lan ngồi trên xe lăn, nhìn đôi nam nữ trên giường không kìm chế được mà rơi nước mắt. Đó là nam nhân nàng yêu nhất, cùng tỷ tỷ song sinh của nàng... Hai người bọn họ lại... Lại phản bội nàng!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như vô lực, đau quá...

Tay bắt gác siết chặt, nàng đẩy xe lăn vào nhưng đôi nam nữ vẫn đắm chìm vào dục vọng mà không phát hiện.

Nàng hô hấp không thông, cảm thấy như mình rất ngu ngốc, nam nhân của nàng lên giường với tỷ tỷ nàng mà nàng lại không dám mở miệng!

Tay run rẩy cầm lấy bình hoa bên cạnh, đập mạnh xuống nền gạch. Mảnh vỡ của bình văng tứ phía, tay nàng cũng bị mảnh vỡ của bình làm trầy xước đến chảy máu, nhưng lúc này, nàng lại không cảm thấy đau, bởi... Tâm của nàng còn đau hơn gấp trăm ngàn lần!

Đôi nam nữ lúc này mới giật mình, nam nhân tức giận quay đầu. Đến khi phát hiện người đó là Tiết Phong Lan thì lửa giận không giảm mà ngược lại còn tăng thêm.

Hắn vơ tay khoác áo, lấy chăn che lấy thân hình của nữ nhân trên giường. Tức giận rống:

“Tiết Phong Lan, ngươi là đang làm gì?!”

Nhìn hắn che chở nữ nhân trong lòng thì tim nàng bắt gặp lạnh đi. Nàng cười nhạt, môi mấp máy:

“Ta làm gì? Vũ ca ca, người lên giường với tỷ tỷ ta mà hỏi ta đang làm gì? Lời này lẽ ra là ta hỏi người, nàng là tỷ tỷ của ta!”

Nữ nhân trên giường nghe vậy liền yếu ớt lên tiếng:

“Lan Nhi, muội đừng tức giận. Ta và Vũ ca ca là lưỡng tình tương duyệt, ta... Không phải cố ý gạt muội!”

“Lưỡng tình tương duyệt? Ha ha, hai người lưỡng tình tương duyệt vậy thì ta là gì?! Kê thứ ba chen vào giữa hai người sao? Tiết Phong Linh, người nói người không cố ý? Không cố ý phá vỡ hạnh phúc của ta? Hay không cố ý leo lên giường của phu quân ta?! Tỷ tỷ, tất cả là người không cố ý sao?” Nàng gần như rống lên, tay nắm chặt xe lăn. Giương mặt đầy nước mắt khiến người khác thương xót.

Lưỡng tình tương duyệt? Nếu bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt thì tại sao hắn lại lấy nàng?! Tại sao lại khiến nàng đau khổ như vậy?!

“Lan Nhi, muội đừng tức giận, là ta không tốt. Ta không phải muốn phá vỡ hạnh phúc của muội... Vì quá yêu Vũ ca ca nên ta mới cùng huynh ấy... Lan Nhi, không phải ta cố ý tổn thương muội đâu!”

Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy chân, gương mặt đầy uất ức.

“Tiết Phong Linh! Người đóng kịch thật giỏi, thì ra từ trước đến nay người vẫn luôn lợi dụng ta!”

Nàng tàn phế chứ nàng không có ngu ngốc, những việc xảy ra hôm nay chính là lời giải đáp cho việc sau khi nàng thành hôn Tiết Phong Linh vẫn thường xuyên vào cung thăm nàng. Hoá ra chỉ là cái cớ, vốn nàng không tin lời Thanh Như nói nhưng không ngờ nàng ta lại nói thật!

Thì ra tất cả đều biết, chỉ có mình nàng là ngu ngốc, bị người ta đâm sau lưng mà vẫn đối xử tốt với người ta như tỷ muội tốt!

Chẳng trách ngày đó Ngọc phi lại nói với nàng: “Hãy cẩn thận người bên cạnh...”

Lúc đó vì một mực tin Tiết Phong Linh mà nàng không nghe lời Ngọc phi nói. Sau đó hai ngày, nàng nghe tin Ngọc phi trượt chân té hồ nhưng không có để tâm. Ngẫm lại lúc đó là mùa đông, Ngọc phi vốn không thích ra ngoài, sao có thể lại trượt chân té được?! Chỉ sợ ngày đó Ngọc phi nói với nàng đều bị Tiết Phong Linh nghe được nên đã...

“Lan Nhi, không phải như vậy...”

“Đừng gọi ta, ta ghê tởm người!!!”

“Tiết Phong Lan! Người nào loạn đủ chưa?!”

Lúc này giọng lạnh lẽo của nam nhân vang lên như đánh vào lòng Tiết Phong Lan.

Hắn hỏi nàng làm loạn đủ chưa?! Nàng nào loạn? Đúng vậy, nàng là đang nào loạn, nhưng vì ai chứ? Không phải là vì hắn sao?!!!

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Lan cắn môi, mặc dù hận Tiết Phong Linh nhưng hắn vốn là phu quân của nàng, sớm tối triều miên...

Hắn vốn là Hoàng đế một nước, bên cạnh sớm đã có tam cung lục viện, dù vậy nàng vẫn có thể tha thứ... Nhưng tại sao hắn lại cùng với tỷ tỷ nàng...?

“Cầm niệm! Trên đời này trừ Linh Nhi ra, không ai được gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!”

Trên đời này trừ nàng ra, không ai được phép gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!

Ngày đó hắn nói với nàng thế nào nhỉ?! Hắn nói chỉ trừ nàng ra, không ai được phép gọi hắn như vậy...

Đúng vậy, mười năm trước hắn chính là nói như thế. Mười năm sau hắn vẫn nói như vậy, nhưng đối tượng lại không phải là nàng mà là tỷ tỷ của nàng!!!

“Vũ... Hoàng thượng...”

Từ khi nào thì hắn lại nói chuyện lớn tiếng với nàng như vậy? Từ khi nào thì hắn đã không còn ôn nhu gọi nàng một tiếng ‘Lan Nhi’ rồi?

“... Hoàng thượng... rốt cuộc người có yêu ta...?”

Yêu hay không chỉ sợ nàng đã sớm biết kết quả... Nhưng nàng vẫn muốn tin hắn, tin tưởng tình yêu nàng dành cho hắn bao nhiêu năm nay!

“Nếu người đã muốn biết thì trầm nói cho người biết... Trầm từ trước đến nay... Chưa từng yêu người!!!”

Mặc dù sớm biết kết quả nhưng tại sao tim nàng lại đau như vậy?!

Trong lòng hắn vốn không có nàng, là nàng ngu ngốc bị hắn dùng những lời mật ngọt lừa.

“Hoàng thượng... Trong lòng thật sự chưa từng có ta sao...?”

Tại sao chứ? Rõ ràng không yêu nàng thì tại sao hắn lấy nàng?! Không yêu nàng thì tại sao lại nói những lời đó? Khiến nàng hy vọng, đặt niềm tin vào hắn... Cuối cùng thì sao? Hung hăng đẩy nàng từ trên cao xuống...

“Tiết Phong Lan, trầm nghĩ người hắn biết người trầm yêu vốn không phải người... Là tự người không chấp nhận, bất chấp thủ đoạn gả cho trầm. Năm đó nếu không phải Hoàng tổ mẫu ép buộc, trầm làm sao lấy một người tàn phế như người?! Người hãm hại Linh Nhi không gả được ra ngoài, bây giờ lại quay lại mắng chửi Linh Nhi! Người có biết xấu hổ là gì không?! Độc phụ như người, trầm làm sao có thể yêu?!”

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy Lam Thành Vũ, bộ ngực dưới lớp chăn dụi dụi vào tay hắn. Về mặt nàng ta thanh khiết vô tội khiến cho Tiết Phong Lan hận không thể giết chết cả hai người.

Nàng không biết xấu hổ? Ha ha, người bị lợi dụng là nàng! Người bị hãm hại cũng là nàng! Bao giờ thì Tiết Phong Linh lại trở thành người bị hại rồi? Người không muốn gả ra ngoài chính là nàng ta! Nàng ta đòi sống đòi chết không muốn gả ra ngoài! Bây giờ lại nói nàng hãm hại khiến nàng ta không gả được?! Thật tức cười!!!

Hắn nói nàng là độc phụ? Vậy nữ nhân trong lòng hắn là gì? Nàng ta so với độc phụ này còn độc hơn gấp trăm ngàn lần! Lam Thành Vũ, uống cho người một đời thông minh!!! Rốt

cuộc thi tại sao nàng lại yêu một kẻ như vậy? Lão Thiên là đang trêu chọc nàng sao!!!

Tiết Phong Lan bắt giắc đưa tay sờ mặt, nếu không có gương mặt giống Tiết Phong Linh thì liệu nàng có như ngày hôm nay?!

“Người đâu, truyền lệnh: Tiết Hoàng hậu không tuân thủ nữ tắc, ghen ghét vô cớ. Lập tức phế hậu, biếm vào Lãn cung. Tuyệt đối không được phép ra khỏi Lãn cung!”

“...”

Thì ra trên đời này, tất cả đều không thay đổi. Thứ thay đổi, chính là lòng người!

Tỷ tỷ trước kia yêu thương nàng ra sao? Hiện tại lại hung hăng đâm nàng từ sau lưng như thế!

Phu quân cùng ân ái triền miên, bây giờ lại muốn phế nàng!

Hoá ra trên đời này, người ngu ngốc nhất... Chỉ sợ là Tiết Phong Lan nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Dục hỏa trùng sinh

“Tại sao...?!” Vì lâu ngày không nói chuyện mà giọng nói có chút khàn khàn khó nghe nhưng nữ tử đối diện vẫn hiểu được, có lẽ vì là tỷ muội song sinh nên tâm linh tương thông chăng?!

“Tại sao?! Người muốn biết tại sao Vũ ca ca không yêu người hay... Tại sao người lại có ngày hôm nay?!”

Tiết Phong Linh cao ngạo đứng trước mặt nàng, mặc trên người phượng bào, váy dài thêu hình những con phượng bay rực rỡ. Làm một kiểu tóc khổng tước, cài cây trâm Phượng Vũ Cửu Thiên chỉ có Hoàng hậu mới có thể dùng!

Nhớ lúc trước, Thái hậu ban cho nàng nàng còn không dám dùng vậy mà hiện tại nàng ta lại có thể tùy ý sử dụng như thế!

Tiết Phong Lan nàng không cam tâm, Thiên gia sao lại đối xử với nàng như thế?! Khiến cho hai chân của nàng tàn phế vẫn chưa đủ sao? Hiện tại còn khiến nàng mất đi ngôi vị hoàng hậu...

“Rốt cuộc là tại sao...?” Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không tỳ vết, Tiết Phong Lan cảm thấy đó là chính mình trước kia.

Khi Thái hậu còn sống, nàng chính là vị Hoàng hậu khiến người khác không dám khinh thường. Lam Thành Vũ cũng không dám đối xử với nàng không tốt. Vậy mà sau khi Thái hậu mất, nàng không có ai làm chỗ dựa, Hoàng hậu như nàng còn thua xa cung nữ!

Khi đó Tiết Phong Linh xuất hiện lúc nàng cô đơn nhất khiến cho nàng tin tưởng nàng ta tuyệt đối. Nhưng không ngờ...

Nhìn bộ dạng thảm hại của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh không khỏi cười to: “Muội muội à, người chắc không ngờ bản thân mình lại có ngày hôm nay đâu nhỉ?”

“Tại sao? Ta là muội muội của người cơ mà!!!”

Nàng không hiểu, nàng là muội muội của nàng ta. Tại sao nàng ta lại đối xử với nàng như vậy?! Nàng ta hại nàng thì được gì cơ chứ?!!!

“Muội muội?!” Tiết Phong Linh cười nhạt, ánh mắt khinh thường nhìn nàng:

“Muội muội sao? Người thì có tư cách gì làm muội muội của bản cung? Một người tàn phế như người mà dám mở miệng nhận làm muội muội của ta?! Người nhìn lại bản thân mình đi! Người xem người là bộ dạng gì đấy!”

Tiết Phong Lan cắn môi, nàng rừ mi mắt xuống. Nàng ta thật sự là tỷ tỷ thân sinh của nàng ư?! Tại sao tỷ tỷ trước kia đối xử với nàng tốt như thế nào thì hiện tại hoàn toàn ngược lại?! Tiết Phong Lan nghi ngờ liệu nàng ta có phải tỷ tỷ của nàng hay không?

“Người thật sự là tỷ tỷ của ta sao?”

Tiết Phong Linh nghe vậy liền cười lạnh, trăm cái trên đầu dung đưa.

“Nói cho người biết nhé: Ta là thân tỷ tỷ của người đấy!”

“Vậy thì tại sao...?” Tiết Phong Lan không hiểu nếu nàng ta thật sự là thân tỷ tỷ của nàng thì sao lại đối xử với nàng như vậy?!

“Dù sao hôm nay người cũng không thể sống được. Vậy thì ta nói cho người biết một bí mật nhé!” Tiết Phong Linh cười vô cùng ôn nhu, càng làm nổi bật lên Phượng bào chói mắt của nàng ta.

Tiết Phong Linh đi đến gần nàng, ghé vào tai nàng, thì thầm:

“Ta chính là chán ghét người!”

Mặc dù đã đoán được chút ít nhưng Tiết Phong Lan vẫn có chút bất ngờ, nàng không mấy tin tưởng lời nói của Tiết Phong Linh.

“Người có muốn biết lí do không?” Vượt vòng ngọc đeo tay của bản thân, Tiết Phong Linh lạnh lùng mở miệng.

“...” Tiết Phong Lan trầm ngâm không nói.

“Nhìn người đáng thương như vậy ta sẽ nói cho người biết!” Thấy Tiết Phong Lan không nói, nàng khinh thường cười.

“Người biết không? Ngay từ lúc người sinh ra ta đã chán ghét người! Tại sao người lại có thể có tất cả tình thương yêu của phụ thân cùng nương?! Tại sao người lại có thể gả cho Vũ ca ca làm Hoàng hậu?! Tại sao người lại có tất cả còn ta thì không? Tại sao?!!!!”

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên hận thù khiến Tiết Phong Lan ngỡ ngàng: “Chỉ như vậy mà người lại...?”

Nàng ta chỉ ghen tỵ sao? Sao nàng ta lại có thể nói như vậy? Phụ mẫu đều thương nàng ta cơ mà?! Hơn nữa tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta vậy mà nàng ta lại nói nàng có tất cả?! Nàng gả cho Lam Thành Vũ thành Hoàng hậu thì sao? Chẳng phải nàng cũng không có được tình yêu của hắn sao?! Sao nàng ta lại có thể nói như thế?!

“Chỉ như vậy? Người nói nghe thật đơn giản. Tiết Phong Lan ta thật sự chán ghét người, thậm chí hận không thể giết người!”

Tiết Phong Linh tức giận, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Tiết Phong Lan, nếu ánh mắt Tiết Phong Linh thật sự là dao thì nàng đã bị chặt làm trăm mảnh rồi!

“Tiết Phong Linh ta thật sự không hiểu, chỉ vì những thứ này mà người hãm hại ta thành như vậy, người thấy rất vui sao?”

Tiết Phong Lan lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với suy nghĩ của Tiết Phong Linh. Dù sao bọn họ cũng là thân tỷ muội, vậy mà Tiết Phong Linh lại vì ngôi vị Hoàng hậu mà hãm hại nàng. Ngôi vị Hoàng hậu thật đáng giá hơn tình thân sao?!

“Chát!” Tiết Phong Linh vung tay tát vào mặt Tiết Phong Lan, ánh mắt nàng hoàn toàn khác lúc này, lúc này ánh mắt nàng lạnh như băng ngàn năm.

“Người thì hiểu cái gì?! Người có được tất cả những thứ mình muốn, còn ta thì không! Người có bao giờ nghĩ cho ta không? Người chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình! Đồ ích kỷ!”

Tiết Phong Lan cảm thấy má trái bỏng rát, nàng đưa tay xoa mặt mình.

Nàng ích kỷ? Rõ ràng người ích kỷ là nàng ta!

Nàng nhớ rất rõ khi còn nhỏ, nàng muốn phụ thân mua cho đồ chơi thì phụ thân không cho, nàng ta cũng ở bên cạnh khuyên bảo. Sau này món đồ đó xuất hiện trước mắt nàng, lúc đó nàng đã rất vui mừng nhưng nàng phát hiện món đồ chơi đó đã bị hỏng một chút. Lúc đó còn nhỏ nàng không hề suy nghĩ nhiều, cũng không để ý đến ánh mắt của Cổ mã ma. Sau này nàng mới biết được đó là món đồ chơi mà tỷ tỷ nàng - Tiết Phong Linh không cần nữa nên mới đem cho nàng, vậy mà nàng còn vui mừng như nhặt được món đồ quý giá!

Từ trước đến giờ chỉ cần là món đồ mà nàng muốn thì Tiết Phong Linh đều có. Tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta, nàng ta làm gì cũng là đúng, còn nàng làm gì cũng là sai. Nhớ lần đó nàng trở gờ thành an lão thái thái, vậy mà bị phạt không được ăn cơm, nhưng lúc đó nàng vẫn nghĩ là bản thân không tốt, không bằng tỷ tỷ.

Mẫu thân vẫn bảo là học hỏi tỷ tỷ, Tiết Phong Lan tất nhiên nghe theo. Lúc học cầm kỳ thi họa, tỷ tỷ lúc nào cũng đứng đầu, còn nàng thì bị chê trách. Lúc nào cũng vậy, tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân rồi đến lão sư, trong mắt tất cả mọi người Tiết Phong Linh luôn đứng nhất. Nhưng lúc đó nàng vẫn không để ý, không muốn tranh giành nổi bật cùng tỷ tỷ.

Nhưng đến một ngày Lam Thành Vũ xuất hiện, hắn không chê nàng tàn phế, không chê nàng tùy hứng, một mực yêu thương nàng... Giờ nghĩ lại Tiết Phong Lan cảm thấy tất cả sự việc đều thật sự buồn cười! Đột nhiên nàng cảm thấy hối hận vì đã không tranh giành nổi bậc với Tiết Phong Linh.

Nếu lúc trước nàng không nhường nhịn nàng ta thì liệu bản thân có như bây giờ?

“Làm sao vậy? Hối hận rồi sao?! Ánh mắt tràn đầy sự hối tiếc đấy!” Nâng gương mặt của Tiết Phong Lan lên, Tiết Phong Linh cười khinh bỉ:

“Dù người có hối hận thì cũng chẳng thể thay đổi được gì! Cuộc đời này trời đã đã định người phải thua trong tay ta!”

Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh: “Người cảm thấy như vậy ư? Hắn đã phế ta thì thế nào sau này cũng sẽ phế người! Người nghĩ người sẽ ở trên cao cả đời sao?! Lời của nam nhân tuyệt đối không thể tin!”

“Cầm niệng! Người đầu mang rượu đến đây!” Tiết Phong Linh khoát tay, một đám người mang theo khay, trên khay là một bình rượu.

Tiết Phong Lan sững sốt, định lùi về phía sau nhưng chân nàng không thể di chuyển. Đành bị đám cung nữ, thái giám ép buộc đổ rượu vào.

Tiết Phong Lan vùng vẫy: “Không, thả ta ra, không...”

“...” Tiết Phong Lan vô lực bị các cung nữ, thái giám đổ rượu vào miệng.

Rượu nóng rát, chảy vào trong yết hầu, Tiết Phong Lan cảm thấy cổ họng nóng đến đáng sợ.

“Phụt!” Một ngụm máu phun ra, Tiết Phong Lan vô lực ngã xuống.

Tiết Phong Linh thấy vậy liền cười lớn: “Tiết Phong Lan, nể tình chúng ta là tỷ muội, ta nói cho người một bả mật để tiễn người một đoạn đường nhé!”

Tiết Phong Lan cảm thấy bụng đau đớn không thôi, lực phủ ngũ tạng như loạn cả lên.

“Đau quá...”

“Tiết Phong Lan có phải người rất muốn biết ai đã khiến chân người bị tàn phế không?!” Thấy Tiết Phong Lan ngừng đầu nhìn nàng, đôi mắt có vẻ không cam lòng thì Tiết Phong Linh cười to:

“Người khiến người bị tàn phế như ngày hôm nay chính là ta!”

Trước khi chìm vào trong đêm tối, lời của Tiết Phong Linh vang lên bên tai nàng.

Thì ra thật sự là nàng ta...?! Hóa ra là như vậy sao? Tiết Phong Lan nàng đã ngu ngốc một đời!

Tiết Phong Lan nàng không cam lòng, tại sao nàng lại bị đối xử như vậy?! Thiên gia, ngài thật không công bằng. Chẳng lẽ cả đời này, Tiết Phong Lan nàng thật sự chết trong hối hận ư...?!

Thiên gia ngài thật sự không có mắt!!!

Nếu có kiếp sau, Tiết Phong Lan ta thề nhất định sẽ khiến cho tất cả những người hại ta sống không bằng chết!!! Khiến họ phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!!!

~ ~ ~

Lạnh!

Lạnh quá!

Ai đó... Làm ơn...!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra...

“Người đâu, mau cứu Tứ tiểu thư!”

“Người đâu...”

Ồn ào quá... Tại sao lại ồn như vậy...

Toàn thân như vô lực, Tiết Phong Lan chìm dần xuống đáy hồ. Thử nàng nhìn thấy cuối cùng, là nụ cười khinh bỉ của Tiết Phong Linh.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tàn phi trở về

Bên trong căn phòng được trang trí hoa lệ, có không ít người đang ngồi nói chuyện, ai ai cũng đều lộ ra gương mặt đau buồn, nhưng ai biết được người nào là thật lòng, người nào là giả vờ cơ chứ?!

Bất kể là thật lòng hay giả dối, mọi người đều trong lòng hiểu rõ. Trong phủ, Tam tiểu thư cùng Tứ tiểu thư đều rất được sủng ái, là hòn ngọc quý trên tay lão gia. Vậy mà một người hiện đang nằm bất tỉnh trên giường, một người lại không rõ sống chết. Mọi người đều là người thông minh, ai lại bày ra vẻ mặt xem kịch vui ra chứ? Không sợ bị lão gia bỏ sao?!

Màn gấm được vén lên, lộ ra nữ hài tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường. Gương mặt nữ hài tử trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo khiến đại phu cũng phải lắc đầu.

“Thượng thư đại nhân, không phải lão phu không muốn cứu Tứ tiểu thư, mà là... Aizz...”

Thượng thư phu nhân nghe vậy hoảng sợ muốn ngất xỉu, may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ. “Phu nhân, cẩn thận!”

Thượng thư phu nhân lắc đầu, ý nói bản thân không sao. Thượng thư đại nhân thấy vậy, lo lắng nhìn đại phu.

“Đại phu chẳng lẽ nữ nhi thật sự không thể sao?”

Đó là một trong hai nữ nhi hắn yêu thương nhất, vậy mà hiện tại hai nữ nhi hắn đều gặp chuyện. May mắn là Linh Nhi mạng lớn, chỉ là hoảng sợ đến ngất xỉu. Nhưng còn Lan Nhi...

Hắn đưa mắt nhìn nữ nhi đang bất tỉnh trên giường. Chẳng lẽ đời này nữ nhi của hắn phải thành người tàn phế hay sao?! Rốt cuộc hắn đã làm gì sai?! Tại sao Thiên gia lại đối xử với hắn như vậy?!

“Thượng thư đại nhân ngài bớt đau lòng...” Đại phu thở dài, cúi chào mọi người rồi đi theo nha hoàn ra ngoài.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia...” Thượng thư phu nhân được nha hoàn đỡ đến bên giường, không ngừng khóc lóc.

Nữ nhi của nàng, tại sao nữ nhi của nàng lại phải bị như vậy? Thiên gia ngài thật không công bằng, nữ nhi nàng còn nhỏ như vậy, làm sao lại đối xử với nó như vậy?! Làm sao lại cướp đi đôi chân của nó. Tại sao!!!

Lão thái thái thấy vậy liền nhủ thầm, mặc dù nàng không thích đưa cháu này làm nhưng dù sao vẫn là cháu nàng. Nữ nhân mà bị tàn phế hai chân thì liệu có người nào lấy?! May mắn là đứa cháu cưng Linh Nhi của nàng không bị làm sao!

“Được rồi! Lan Nhi còn chưa có chết, nàng khóc cái gì!” Thượng thư đại nhân tức giận trừng mắt nhìn thế tử mình, trong lòng cũng đau lòng không kém. Nữ nhi của hắn sau này phải sống thế nào đây? Nàng chỉ mới có mười hai tuổi!

Thấy Thượng thư đại nhân nổi giận mọi người đồng loạt cúi đầu. Trong lòng cũng rất thương hại Tứ tiểu thư, còn nhỏ như vậy đã bị tàn phế sau này không thể nào lấy chồng được rồi. Mà nếu có lấy chồng cũng không thể lấy hoàng tử vương tôn được, cùng lắm gả cho một gã nông dân nghèo mà thôi! Nếu Tứ tiểu thư không thể gả ra ngoài được, thì người có lợi không phải là các nàng sao?! Nghĩ đến đây, các vị di nương liền yên tâm.

“Lão gia người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia à, nữ nhi của chúng ta không thể bị tàn phế được!” Thượng thư phu nhân khóc lóc thảm thương, nàng chỉ có hai nữ nhi duy nhất, cả hai đều là mạng sống của nàng, nàng không thể mất một trong hai đứa được.

“Được rồi, nàng đừng khóc nữa. Mai ta sẽ tiến cung cầu xin Hoàng thượng ban thái y giỏi nhất Thái y viện. Thế nào Lan Nhi nhà chúng ta cũng sẽ khỏi!” Thượng thư đại nhân an ủi thế tử, Lan Nhi là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất, hắn sao có thể nhìn nàng tàn phế suốt đời được?!

“Lão gia, có thật không...?” Thượng thư phu nhân ngắt đầu, ánh mắt tràn đầy hi vọng khiến Thượng thư đại nhân gật đầu.

Thượng thư phu nhân thấy phu quân cho mình câu trả lời chắc chắn thì thở phào nhẹ nhõm. Thái y của Thái y viện, chắc chắn sẽ có thể cứu Lan Nhi!!!

Đưa mắt nhìn về phía nữ hài đang nằm trên giường, gương mặt vẫn trắng bệch, hơi thở vô cùng yếu. Nàng yêu thương vuốt tóc nữ nhi, ánh mắt khổ sở.

Nữ nhi... Mẫu thân hứa với người, nhất định sẽ tìm cách cứu người! Dù phải trả giá thế nào mẫu thân cũng không sợ. Lan Nhi của ta...

Nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống, không khí trong phòng nháy mắt trở nên im lặng đến lạ thường.

Lão thái thái không vui nhìn Thượng thư phu nhân, đứa con dâu này nàng rất không hài lòng. Mặc dù xuất thân là nữ nhi của Thừa tướng phủ nhưng lại chẳng có phong phạm của một nàng dâu nên có.

Trước mặt nhi tử luôn tỏ ra yếu ớt, khóc đến thảm thương như vậy, sau lưng lại ra dáng chủ mẫu, không xem nàng vào mắt! Nếu không phải vì đã sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp, đáng yêu như vậy, hơn nữa nha đầu Linh Nhi còn rất hiểu chuyện thì nàng đã sớm bảo nhi tử hưu nàng ta rồi!

Thượng thư phu nhân tất nhiên nhận thấy ánh mắt của lão thái thái, chỉ là nàng không nói gì. Nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn giữ đúng bốn phận của người làm con dâu.

Mọi việc trong nhà nàng đều chăm lo đầy đủ, hầu hạ tốt mẹ chồng, nuôi dạy con khôn lớn. Ngay cả trượng phu muốn nạp thiếp để nối dõi tông đường nàng cũng đồng ý, nàng cũng đối xử với các thiếp thất của trượng phu như muối muối. Nàng đã làm tất cả, rốt cuộc tại sao mẹ chồng vẫn không thích nàng?!

Thượng thư phu nhân không biết rằng, lão thái thái vốn xuất thân không mấy cao sang gì nhưng nhờ đứa con trai mới có như ngày hôm nay. Mà Thượng thư phu nhân lại là tiểu thư Thừa tướng, nhà mẹ đẻ vô cùng cao quý, cô cô lại là Thái hậu nên lão thái thái rất không thích đứa con dâu này!

“Ta mệt rồi, Phương Lam đưa ta trở về phòng!” Nữ tử gọi Phương Lam bước ra đỡ tay lão thái thái, trên gương mặt là nụ cười lấy lòng:

“Lão thái thái bấy giờ trời trở lạnh, người nhớ mặc thêm áo nhé! Cần thận nhiễm phong hàn.”

“Bà lão ta già rồi. Chết cũng không ai quan tâm. Sợ gì những căn bệnh nhỏ nhoi đó!” Lão thái thái như có như không liếc nhìn nhi tử.

“Lão thái thái nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Người già ai chẳng thích sống lâu, nghe Phương Lam nói vậy lão thái thái liền cười: “Vẫn là người miệng ngọt!”

Thượng thư đại nhân thấy vậy cũng chỉ có thể thờ dài, mẫu thân và nhi tử vẫn luôn không hợp, hẳn lại chẳng thể làm gì. Hẳn đúng là đứa con bất hiếu, là một trượng phu bất trung cũng là một người cha không tốt!

Phương Lam đỡ lão thái thái đi ra cửa, bất ngờ đụng trúng một nha hoàn.

“Người bị ma đuổi hay sao? Chạy gì mà chạy! Người muốn chết hả? Đụng trúng lão phu nhân thì tính sao?” Phương Lam tức giận nhìn chằm chằm nha hoàn. Nếu lúc này nàng không nhanh tay đỡ lão thái thái thì chỉ sợ... Nghĩ tới đây Phương Lam không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Lão phu nhân tha mạng, Phương di nương tha mạng!” Nha hoàn hoảng sợ, vội quỳ xuống đất dập đầu.

Lão thái thái mặc dù tức giận nhưng vẫn không thể hiện, chấp nhất với một đứa nha hoàn thì thật sự mất thân phận.

“Được rồi!” Nàng vung tay, bộ dạng không truy cứu.

“Đa tạ lão phu nhân tha mạng!” Nha hoàn dập đầu tạ ơn.

Lão thái thái lắc đầu. Phương Lam thấy vậy cũng không thể phát tát nữa, nên đành bỏ qua:

“Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến người chạy như ma đuổi như thế?!”

“Dạ... Tam tiểu thư... Tam tiểu thư tỉnh rồi ạ!”

Nghe nha hoàn nói vậy, mọi người trong phòng đều dồn ánh mắt đặt lên người nha hoàn đó, riêng Thượng thư phu nhân ánh mắt vẫn không rời nữ hài trên giường.

“Linh Nhi tỉnh rồi?! Mau, mau đưa ta đến đó!” Lão thái thái vui mừng ra mặt, lôi kéo Phương Lam đến phòng Tiết Phong Linh.

Đám người trong phòng thấy vậy cũng lần lượt đi theo lão thái thái. Lão thái thái sùng ái Tam tiểu thư thế nào, mọi người ở đây đều rõ ràng. So với Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư được lão thái thái yêu thương, nuông chiều hết mực, phải nói là “nàng như trứng, hững như hững hoa”!

Trách thì trách tam tiểu thư không được tốt số, mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng lại không được hưởng tình yêu thương của lão thái thái, hơn nữa hiện tại lại bị tàn phế hai chân...

Đoàn người kéo nhau rời đi, để lại trong phòng chỉ còn Thượng thư đại nhân và Thượng thư phu nhân cùng nha hoàn, bà vú.

Căn phòng im ắng, không một tiếng động. Đột nhiên Thượng thư đại nhân mở miệng nói: “Phu nhân, ta qua bên đó thăm Linh Nhi một lát!”

Dù sao cùng là con của hắn, hẳn ở cạnh Lan Nhi mấy canh giờ rồi, hiện tại Linh Nhi đã tỉnh mà hắn vẫn không qua thăm nàng, như vậy hẳn xứng đáng làm phụ thân các nàng sao?!

Thượng thư phu nhân gạt đầu, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi nữ hài trên giường. Thượng thư đại nhân thấy vậy thờ dài, rồi cũng rời đi.

Trần ma ma - nha hoàn thiếp thân của nàng mở miệng nói: “Phu nhân...”

“Đừng nói nữa, ta hiểu!”

Nàng là đang thiên vị Lan Nhi, nàng biết như vậy rất bất công cho Linh Nhi. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, vậy mà nàng lại đi thương đứa này nhiều hơn đứa kia... Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng nghĩ đến Lan Nhi bị tàn phế cả hai chân, mà Linh Nhi lại không sao. Nghĩ đến chuyện này nàng không tài nào đối mặt với Linh Nhi.

...

“Không...” Con ác mộng quần quýt khiến Tiết Phong Lan mờ to mắt, đáy lòng lạnh lẽo, nàng theo bản năng nhìn về phía hai chân nàng.

Hai chân được băng bằng vải trắng, một màu trắng thuần khiết khiến Tiết Phong Lan hoảng hốt.

Hành động của nàng làm kinh động đến Thượng thư phu nhân khiến Thượng thư phu nhân giật mình, xen lẫn kinh hãi:

“Lan Nhi, con tỉnh rồi!”

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong mắt là sự hoảng hốt: “Mẫu thân...”

“Lan Nhi, Lan Nhi của nương... Con làm ta lo lắng không thôi, Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân ôm chặt lấy Tiết Phong Lan, dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân như cái cọc giữa biển khơi, cứu vớt Tiết Phong Lan sắp chết đuối.

“Mẫu thân... Con sợ lắm, mẫu thân...” Nàng khóc, nước mắt lăn dài trên má, mặt dựa vào lòng Thượng thư phu nhân.

“Lan Nhi ngoan, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con...”

Dưới cái ôm ấm áp của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan dần dần bình tĩnh. Nàng ý thức được điều khác thường, mẫu thân của nàng không phải đã mất từ hai năm trước rồi sao?! Tại sao mẫu thân vẫn còn đây...?!

Nhớ tới chuyện năm đó ánh mắt nàng đầy tang thương, năm đó mẫu thân bệnh nặng, nàng lại không thể xuất cung trở về thăm mẫu thân, để rồi nghe tin mẫu thân qua đời. Đó là hồi tiếc của nàng!

Nhưng mẫu thân tại sao vẫn còn sống, hơn nữa còn đang ôm nàng...?!

“Mẫu thân...” Tiết Phong Lan từ trong lòng Thượng thư phu nhân ngẩng mặt lên nhìn.

Vẫn là gương mặt thân thương ngày nào, vẫn là ánh mắt dịu dàng như thế...

Là mơ sao?! Mơ mà cũng chân thật như thế ư...?!

“Lan Nhi, con không sao là tốt rồi... Sau này không được theo tỷ tỷ làm những chuyện nguy hiểm như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Tính toán vì bản thân (1)

Tiết Phong Lan kinh ngạc khi nghe những lời mẫu thân nói.

Không được theo tỷ tỷ làm chuyện nguy hiểm như thế nữa...?!

Câu nói này... Không phải kiếp trước mẫu thân đã nói với nàng khi nàng xảy ra chuyện té hồ sao...?!

Tiết Phong Lan hoảng sợ nhìn lại đôi chân mình, chỉ thấy nó vẫn bị quần băng trắng, thấy nữ nhi nhìn vào đôi chân Thượng thư phu nhân lo sợ, ôm lấy nàng:

“Lan Nhi đừng lo, mẫu thân nhất định sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con...”

Chữa đôi chân cho nàng...?!

Lời nói của Thượng thư phu nhân như đánh thức Tiết Phong Lan từ trong giấc mộng. Nàng hoang mang nhìn mẫu thân, chỉ thấy trong mắt mẫu thân là sự yêu thương xen lẫn đau thương khó kìm nén.

Nghĩ lại trong quá khứ, bản thân nàng vì muốn gả cho Lam Thành Vũ mà đã tuyệt giao với mẫu thân, mẫu thân tức giận đến phát bệnh. Lúc đó bản thân lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho mẫu thân...

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong lòng nổi lên sóng gió, rõ ràng mẫu thân đã mất, hiện tại mẫu thân lại hiện ra trước mắt nàng, hơn nữa còn ôm chặt lấy nàng, cảm giác chân thực như vậy không thể nào là mơ được!

“Lan Nhi, Lan Nhi...”

Thượng thư phu nhân lo lắng gọi, nghĩ rằng nữ nhi vì biết chân mình tàn phế mà bị đã kích.

Bất cứ người nào nghe tin bản thân bị tàn phế hai chân chẳng đã kích, huống chi là một nữ tử mới mười hai tuổi!

Lan Nhi của nàng đúng là mệnh khổ! Tại sao Thiên gia lại đối xử với con bé như thế?!

Tiết Phong Lan nhìn xung quanh, đây căn phòng ở phủ Thượng thư của nàng, màn che, đồ trang trí đều là những thứ nàng thích. Hơn nữa còn có Trần ma ma và Xuân Cầm tỷ - họ đều là nhà hoàn thiếp thân của mẫu thân!

Thấy nữ nhi không trả lời, Thượng thư phu nhân đánh kìm nén nước mắt, nữ nhi của nàng...

Nhận thấy mẫu thân rơi nước mắt, Tiết Phong Lan liền giạt mình choàng tỉnh. Nàng đưa tay chạm vào gương mặt của mẫu thân, nước mắt kìm nén không được cũng rơi xuống.

Cảm giác ấm áp này không phải là mơ! Nàng thật sự đã từng sinh, nàng thật sự đã sống lại, sống lại năm nàng mười hai tuổi!

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Tiết Phong Lan khóc lớn, dường như muốn đem tất cả những ủy khuất, thống khổ và hận ý trước khi chết phát tiết ra hết.

“Lan Nhi, Lan Nhi của mẫu thân, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con, ngoan...”

Thượng thư phu nhân ôm chăm lấy nàng, dịu dàng an ủi.

Trần ma ma bên cạnh thở dài, cũng an ủi:

“Tiểu thư đừng khóc, người sẽ không sao đâu...”

Mặc dù nói vậy nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, đôi chân tiểu thư đã bị tàn phế, sau này chỉ sợ...

Nha hoàn Xuân Cầm muốn mở miệng nói gì đó nhưng cũng đành im lặng, bây giờ nói gì cũng vậy, chẳng thể giúp ích được gì.

...

Khóc một hồi lâu Tiết Phong Lan mới dần hồi phục, nàng chăm chú nhìn đôi chân của bản thân.

Năm đó Tiết Phong Linh rủ nàng cùng đi dạo hồ sen, vốn là ngày đông lạnh giá, Tiết Phong Lan không hề hứng thú, nhưng không hiểu sao Tiết Phong Linh vẫn muốn nàng đi cùng. Khi đó tỏ mầu nghe vậy liền bắt nàng phải đi theo bởi Tiết Phong Linh, vì vậy mà nàng bắt đầu đi phải đi theo. Vốn là không có hứng thú nhưng không nghĩ đến hoa sen lại nở vào mùa đông, điều này khiến nàng thấy kì lạ liền đến gần hồ xem. Nhưng không nghĩ đến... Lại có một lực từ phía sau đẩy nàng khiến nàng rớt xuống hồ, khi cứu lên chỉ còn nửa cái mạng. Vì ngâm nước lạnh quá lâu nên hàn khí xâm nhập vào người, khiến hai chân nàng... Đều tàn phế!

Khi đó vì quá hoảng sợ nên Tiết Phong Lan không hề ý thức đến chuyện có người đẩy nàng, chỉ nghĩ là chính nàng ngu ngốc, bị trượt chân té xuống hồ!

Mười hai tuổi... Năm này Tiết phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể nói, đây là bước ngoặt trong cuộc đời của nàng. Hiện tại, vận mệnh đem nàng quay về mười hai tuổi. Nói như vậy là Thiên gia thương xót tình cảnh thảm của nàng, cho nàng một cơ hội duy nhất, có thể thực hiện lời thề độc trước khi chết!

“Lan Nhi đừng sợ, mẫu thân sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con, sẽ không sao...”

Thượng thư phu nhân an ủi nữ nhi cũng chính là an ủi bản thân mình. Dù hậu quả như thế nào nàng cũng nhất định sẽ chữa khỏi đôi chân cho Lan Nhi! Tiết phủ không thể cũng không sao, nhà mẹ đẻ của nàng có thể, mẫu thân nàng nhất định sẽ cứu đứa cháu ngoại này!

“Mẫu thân...”

Trong Tiết phủ người thương yêu nàng nhất, đau lòng thay nàng chỉ có mẫu thân, phụ thân mặc dù thương yêu nàng nhưng người vẫn thiên vị Tiết Phong Linh. Nhớ lại những chuyện trong quá khứ xảy ra, nàng lại cảm thấy hối hận vô cùng. Nếu trước kia bản thân quan tâm, chăm sóc mẫu thân một chút thì mẫu thân đã không...

Không! Không còn trước kia nữa! Là Thiên gia có mắt, cho nàng cơ hội trùng sinh. Như vậy đời này, nàng tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn giống như đời trước, cuối cùng còn đánh mất tính mạng bản thân. Cả đời này, nàng nhất định phải sống vì chính mình, tuyệt đối không lặp lại sai lầm trước kia.

Ánh mắt Tiết Phong Lan chậm rãi trở nên kiên định, nếu cẩn thận nhìn kỹ, sâu trong ánh mắt còn như ẩn như hiện sự lạnh lùng. Tất cả yếu đuối, khiếp đảm trước kia, đều theo dòng nước mắt toàn bộ trôi đi rồi, nàng không còn là Tiết Phong Lan ngu ngốc của kiếp trước nữa!

“Phu nhân...” Nha hoàn vừa bước vào, tình cảnh trước mắt khiến nàng không nói nên lời.

“Có chuyện gì?! Không thấy phu nhân đang ở bên cạnh Tứ tiểu thư hay sao?!” Nha hoàn Xuân Cầm bên cạnh mở miệng thay Thượng thư phu nhân, nha hoàn này nàng biết, là người của Tam tiểu thư, chỉ là người của Tam tiểu thư qua đây làm gì...?! Có tất cả mọi người bên đó còn chưa đủ ư, còn qua bên này tìm phu nhân?!

“Chuyện này... Tam tiểu thư đã tỉnh, lão phu nhân cho mời phu nhân qua đó...” Tuyết Mai áp ứng mở miệng, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt Tứ tiểu thư nhìn nàng rất kì quái, dường như là hận thù, ánh mắt sắc bén đến nỗi khiến nàng lạnh run người.

Tiết Phong Lan nhìn chăm chăm Tuyết Mai, ánh mắt hận không thể giết chết người. Năm đó Tuyết Mai dung thủ đoạn trèo lên giường Lam Thành Vũ, không để Hoàng hậu như nàng vào trong mắt, trắng trợn khiêu khích nàng. Nếu không phải vì tình nghĩa với Tiết Phong Linh thì nàng cũng không bỏ qua cho Tuyết Mai.

Kiếp trước cũng vậy, Tuyết Mai qua đây mời mẫu thân, lúc đầu mẫu thân từ chối nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng qua bên đó với Tiết Phong Linh.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiết Phong Lan nổi lên hàn ý.

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, Tiết Phong Linh sai người qua mời mẫu thân nàng qua đó, để lại nàng một mình cô đơn trong sương phòng. Vậy mà nàng lại ngu ngốc cho rằng Tiết Phong Linh bị hoảng sợ ngắt xù, hẳn là cần mẫu thân hơn nàng!

Kiếp này nàng sẽ không để chuyện này xảy ra nữa!

Tiết Phong Linh người chờ mà xem, xem ta trả thù người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4-2: Tính toán vì bản thân (2)

Thượng thư phu nhân trầm mặt. Trên mặt không có phản ứng gì nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng. Nàng đang suy nghĩ bản thân nàng có nên qua đó thăm Linh Nhi một chút?! Dù sao cả hai đứa đều là nữ nhi của nàng, nàng đã ở bên cạnh Lan Nhi khá lâu rồi...

Tuyết Mai thấy vậy liền mở miệng giục: “Phu nhân, tiểu thư hiện tại đang rất cần người. Người không biết đâu, tiểu thư vừa tỉnh lại mở miệng là gọi người...”

Lời nàng nói là sự thật, tiểu thư tỉnh lại nhìn hết căn phòng liền mở miệng hỏi phu nhân đâu. Điều này khiến lão phu nhân nổi giận nhưng thấy sức khỏe của tiểu thư còn yếu không tiện tức giận. Lão gia một bên an ủi tiểu thư nhưng tiểu thư một mực đòi phu nhân, thấy vậy lão phu nhân tức giận, sai nàng qua mời phu nhân.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nghe theo mệnh lệnh của chủ tử mà thôi, sao Tứ tiểu thư lại nhìn nàng bằng ánh mắt như thế... Thế như là nàng là kẻ thù của Tứ tiểu thư vậy...

Quả thật Tuyết Mai nói không sai, nàng ta thật sự là kẻ thù của Tiết Phong Lan, bắt quá đó là chuyện kiếp trước... Nhưng mà kiếp này Tiết Phong Lan trở về chính là để trả thù, trả thù những người đã hãm hại nàng.

Tiết Phong Lan nghe lời nói của Tuyết Mai liền cười lạnh. Tiết Phong Linh rất cần mẫu thân, vậy nàng chẳng lẽ không cần sao? So với nàng ta bị hoảng sợ mà ngắt xiu thì nàng là bị tàn phế đấy! Nàng ta chỉ ngắt xiu mà không biết bao nhiêu người ở bên cạnh rồi, bây giờ còn muốn mẫu thân nàng qua đó?! Tiết Phong Lan cảm thấy rất tức cười, rốt cuộc trước kia nàng suy nghĩ như thế nào mà lại đồng ý cho mẫu thân qua đó?!

Thật may mắn là Thiên gia đã cho nàng sống lại một lần nữa. lần này nàng tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm như lần trước nữa, nàng sẽ khiến cho Tiết Phong Linh trả giá với những gì nàng ta đã làm với nàng!

Thượng thư phu nhân khó xử liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, lại nhìn sang nha hoàn bên cạnh. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nàng làm sao có thể bỏ bên này sang bên kia. Nhưng nghĩ đến những lời Tuyết Mai nói Thượng thư phu nhân lại do dự, do dự không biết bản thân có nên qua đó hay không?! Nếu nàng qua đó thì Lan Nhi phải làm sao?!

“Phu nhân...” Thấy Thượng thư phu nhân vẫn không trả lời, Tuyết Mai lại mở miệng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong đã bị Trần ma ma tức giận lên tiếng:

“Làm càn! Không thấy phu nhân đang suy nghĩ hay sao?!”

Tuyết Mai bị mắng liền im lặng, mặt cúi xuống nhìn mặt đất, bộ dạng ủy khuất.

Tiết Phong Lan thấy vậy liền mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mang chút ủy khuất khiến Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng: “Mẫu thân hay là người qua đó thăm tỷ đi...”

“Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân thờ dài, đau lòng nhìn nữ nhi của mình.

Lan Nhi của nàng thật ngốc! Linh Nhi cần nàng, nàng tất nhiên biết, nhưng ở bên cạnh Linh Nhi đã có trượng phu, cả mẹ chồng cùng các vị di nương... Nếu hiện tại nàng qua đó Lan Nhi của nàng sẽ phải làm sao?! Linh Nhi chỉ bị ngắt xiu, lại có trượng phu bên cạnh, nhưng Lan Nhi của nàng hai chân tàn phế, nàng làm sao có thể bỏ mặc...?!

“Mẫu thân tỷ tỷ cần người...” Tiết Phong Lan yếu ớt mở miệng, ánh mắt lộ vẻ lưu luyến.

Nhìn thấy nữ nhi lộ ánh mắt lưu luyến, Thượng thư phu nhân đau lòng ôm lấy nàng, giọng nói có chút tức giận:

“Nha đầu ngốc! Tỷ tỷ cần mẫu thân chẳng lẽ con không cần mẫu thân sao...?!”

“Không phải... Lan Nhi cũng cần mẫu thân... Chỉ là tỷ tỷ bị dọa sợ, hiện tại rất cần mẫu thân bên cạnh an ủi!” Giọng nói có chút nức nở, Tiết Phong vui mặt vào lòng Thượng thư phu nhân, khoe môi khê cong lên.

Tiết Phong Linh, ta muốn nhìn xem kiếp này ngươi liệu có thắng ta như kiếp trước hay không?! Kiếp trước là do ta không tranh không giành với ngươi, để ngươi được nước lấn tới! Nhưng kiếp này thì khác, kiếp này chỉ cần là thứ của ngươi ta đều cướp: bất kể là tình yêu của mẫu thân, phụ thân hay tổ mẫu... Cứ đợi mà xem, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau đấy!

“Nha đầu ngốc chỉ biết nghĩ cho tỷ tỷ, sao con lại không biết nghĩ đến bản thân chứ!” Thượng thư phu nhân thờ dài, tỷ tỷ con chỉ bị ngắt xiu mà đã có nhiều người bên cạnh, lại cần ta ở bên cạnh sao? Còn con, con bị tàn phế hai chân mà chẳng có một người nào bên cạnh cả!

“Mẫu thân con không có ngốc!” Tiết Phong Lan nũng nịu, bộ dạng của nàng chọc Thượng thư phu nhân cười, Trần ma ma cùng Xuân Cầm bên cạnh cũng cười. Mọi người dường như quên mất Tuyết Mai nói đó mà đắm chìm trong không khí vui vẻ.

“Đúng vậy, Lan Nhi nhà chúng ta là đứa trẻ thông minh nhất!”

“Tất nhiên.” Tiết Phong Lan hát mặt, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Ánh mắt vô tình hay cố ý lướt qua người Tuyết Mai, cho nàng ta một nụ cười thật rạng rỡ. Nụ cười khiến Tuyết Mai cảm thấy lạnh đến run người.

Tiết Phong Lan hài lòng nhìn biểu hiện của Tuyết Mai. Con chó trung thành của Tiết Phong Linh ở kiếp trước nghe theo lệnh nàng ta hãm hại nàng, kiếp này nàng sẽ khiến cho chủ tử của bọn họ phải hối hận!

Mặc dù sợ hãi nhưng Tuyết Mai không thể không mở miệng, dù sao chuyện mời phu nhân qua đó cũng là do lão phu nhân phân phó, nếu nàng không mời được vậy... Nghĩ thôi mà cũng sợ đến run người.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan, Tứ tiểu thư cứ dính phu nhân như vậy không phải là cách. Nếu nàng có thể khuyên bảo Tứ tiểu thư qua đó thăm Tam tiểu thư thì hẳn phu nhân cũng sẽ qua...?

Nghĩ vậy Tuyết Mai liền mở miệng: “Tứ tiểu thư hay là người cùng phu nhân qua đó thăm Tam tiểu thư đi... Tam tiểu thư nhất định sẽ rất vui đó!”

Tuyết Mai cười lấy lòng, nào biết rằng lời nói của nàng sẽ có hậu quả như thế nào?! Tuyết Mai nói vậy không sai nhưng sai ở chỗ nàng ta quên mất Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân! Cũng khó trách nàng ta, kiếp trước nàng ta nào cần nói những lời như vậy, bởi vì chính Tiết Phong Lan đã đưa đẩy Thượng thư phu nhân qua đó.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên, gương mặt cuối xuống che giấu nụ cười. Nàng chính là đang đợi câu nói này của Tuyết Mai! Nàng biết Tuyết Mai kiếp trước hay kiếp này đều không để bản thân nàng vào trong mắt nên mới có thể quên mất chuyện nàng bị tàn phế. Nàng cần chính là hiệu quả của câu nói vừa này mà nàng ta đã nói. Chỉ cần có câu nói đó thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo kế hoạch. Tuyết Mai đúng là không khiến nàng thất vọng.

“Ta cũng rất muốn nhưng...” Giọng nói của Tiết Phong Lan rất nhỏ, nhỏ đến nỗi suýt nữa Thượng thư phu nhân không thể nghe thấy. Bất quá không nghe thì thôi, đã nghe rồi thì không khỏi tức giận.

Ánh mắt Thượng thư phu nhân âm trầm, Trần ma ma và Xuân Cầm liếc mắt nhìn nhau, Xuân Cầm đi về phía Tuyết Mai cho nàng ta một cái tát.

“Chát!”

Tuyết Mai chỉ thấy đầu óc mình như quay cuồng, hiển nhiên Xuân Cầm dùng lực không nhẹ.

“Chát!”

Lại một cái tát vang lên, Tuyết Mai té ngã xuống đất. Xuân Cầm đứng nơi đó khinh thường nhìn nàng ta:

“Đồ ngu xuẩn, người đứng là ăn gan hùm mật gấu mới dám nói với Tứ tiểu thư những lời như thế!”

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn Xuân Cầm lóe sáng, Xuân Cầm đứng là người mà nàng đang tìm kiếm. Nhớ kiếp trước mẫu thân qua đời, Trần ma ma cáo lão hồi hương hưởng thụ tuổi già với nhi tử, còn Xuân Cầm một thân một mình nên đã tự vẫn theo mẫu thân nàng.

Một người thông minh lại trung thành với chủ như Xuân Cầm thật sự rất khó tìm, nếu nàng xin mẫu thân ban Xuân Cầm cho nàng... Có thêm một người trợ giúp, còn đường trả thù sẽ đơn giản hơn.

Tiết Phong Lan vui đầu vào ngực của Thượng thư phu nhân để che giấu ánh mắt của bản thân, Thượng thư phu nhân còn tưởng là nữ nhi bị lời nói của Tuyết Mai làm ảnh hưởng nên mở miệng an ủi:

“Lan Nhi ngoan, đôi chân của con sẽ không sao... Mẫu thân sẽ tìm ra cách chữa khỏi cho con...”

“Nương...” Tiếng “nương” vang lên như xé rách tâm can của Thượng thư phu nhân, rốt cuộc là nữ nhi phải uất ức thế nào mới chịu mở miệng gọi nàng một tiếng “nương”?!

“Xuân Cầm đánh tiếp cho ta!” Thượng thư phu nhân lạnh lùng phân phó.

“Vâng!” Xuân Cầm mỉm cười trong lòng mong muốn được dạy dỗ Tuyết Mai từ lâu. Tuyết Mai này dựa vào lão phu nhân cùng Tam tiểu thư chống lưng mà dám kiêu ngạo trước mặt nàng, hôm nay nàng phải dạy cho nàng ta một bài học!

“Chát!” Thêm một cái tát rơi xuống má, Tuyết Mai cảm thấy má trái đau rát nhưng lại không dám mở miệng. Nàng ta sai rồi, nàng ta thật sự quên mất hai chân Tứ tiểu thư bị tàn phế. Nếu nàng ta không quên, dù cho nàng ta mười lá gan cũng không dám nói những lời như thế!

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng...” Tuyết Mai dập đầu cầu xin, nàng phải tìm cách trở về để báo với lão phu nhân cùng Tam tiểu thư, chỉ có hai người họ mới có thể cứu nàng!

“Mẫu thân... Hay là...” Tiết Phong Lan ngấp ngừng nhìn Thượng thư phu nhân.

Thượng thư phu nhân đưa tay vuốt tóc nàng, mái tóc dài mềm mại như tơ không hề bị trói buộc bởi bất kì sợi dây nào. Càng nhìn Thượng thư phu nhân càng thấy nữ nhi của mình thật đáng yêu, nhưng là quá lương thiện!

“Nương...” Tiết Phong lan kéo áo Thượng thư phu nhân, làm nũng nói: “Hay là tha cho nàng ta đi... Dù sao con cũng không bị gì...”

Hiện tại nên tha cho nàng ta, nàng không muốn Tuyết Mai chết nhanh như vậy. Chỉ mới bắt đầu mà nàng ta đã chết thì thật là không thú vị!

Trần ma ma cũng cảm thấy không ổn, dù sao Tuyết Mai cũng là nha hoàn lão phu nhân ban cho Tam tiểu thư nếu thật sự đánh chết nàng ta... Quan hệ giữa phu nhân và lão phu nhân hiện tại đang rất xấu nếu thêm chuyện của Tuyết Mai nữa thì thật sự không thể cứu vãn.

“Phu nhân, tiểu thư cũng đã mở miệng... Hay là tha cho nàng ta đi.”

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng!”

Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn Tuyết Mai, ánh mắt như suy nghĩ sau đó lại phát tay. Hành động của Thượng thư phu nhân khiến Tuyết Mai như được đại xá, dập đầu rồi vội chạy về Mẫu Đơn Các.

Thượng thư phu nhân thở dài, xoa đầu nữ nhi: “Sau này không được để nha hoàn bắt nạt nữa...”

Tiết Phong lan biết mẫu thân nói nàng nên gạt đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng của Tuyết Mai. Nếu nàng đoán không lầm thì Tuyết Mai hẳn là về báo tin cho Tiết Phong Linh, trong một khắc có lẽ tất cả mọi người sẽ đến đây.

Quả nhiên chưa tới một khắc, tiếng bước chân từ xa truyền lại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Bước đầu tính kế

“Lý Nguyệt Chi người là đang muốn đối đầu với bà già này sao?!”

Người chưa tới mà giọng nói đã truyền tới, Thượng thư phu nhân nhíu mày nhưng không trả lời, chỉ im lặng ôm nữ nhi vào lòng.

Đoàn người bước vào, dẫn đầu là một lão phu nhân ăn mặc sang trọng, gương mặt già nua bởi vì tức giận mà tăng thêm nếp nhăn, một đầu bạc trắng được búi lên gọn gàng, tay cầm cây gậy đầu rồng đứng nơi đó, người này không ai khác chính là tổ mẫu của nàng - lão phu nhân của Tiết phủ.

Phía sau là một nam nhân trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, gương mặt tuấn tú, nhìn thì biết khi còn trẻ hẳn chắc chắn là một mỹ nam khiến bao nhiêu thiếu nữ say mê. Một thân trường bào xanh, trên thắt lưng đeo một miếng ngọc thạch hình ngọc như ý, màu xanh ngọc bích vô cùng trong suốt, biết ngay là vô cùng giá trị.

Trên tay hắn bế một nữ hài từ gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ yếu kiều, mắt phượng ngược lên vô cùng kiêu ngạo, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, mái tóc dài được búi hai bên, tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu. Khoác lên người bộ y phục màu hồng, trên váy thêu hoa mẫu đơn đang nở rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại càng tôn lên thân hình nhỏ nhắn của nữ hài, đi đôi giày vải thêu hoa mẫu đơn khiến cho toàn thân nàng cao quý như mẫu đơn. Mà hai người này không ai khác chính là phụ thân của nàng - Thượng thư đại nhân cùng tỷ tỷ song sinh Tiết Phong Linh.

Theo sau bọn họ còn không ít nữ tử mặc y phục xinh đẹp, trang điểm rực rỡ nhưng ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn luôn dõi theo tỷ tỷ song sinh của nàng - Tiết Phong Linh!

Tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau rồi!

Tiết Phong Lan nhếch môi, lần này gặp lại rốt cuộc là ai thua trong tay ai đây?! Thật đáng mong chờ!

Tiết Phong Linh nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rùng mình. Nhưng rất nhanh nàng liền hồi phục tinh thần, cho Tiết Phong Lan một nụ cười yếu ớt, ánh mắt lộ vẻ có lỗi.

Tiết Phong Lan vui mặt vào ngực Thượng thư phu nhân, ánh mắt lộ vẻ âm trầm. Tiết Phong Linh ngơ ngác thật tại! Người đẩy ta xuống hồ là người vậy mà hiện tại người lại bày ra bộ dạng như vậy... Tốt thôi, muốn diễn ta sẽ diễn cùng người, tỷ tỷ!

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, đã thua một lần rồi nàng không muốn phải thua nữa. Lần này nàng nhất định sẽ thắng Tiết Phong Linh, khiến nàng ta trải nghiệm những gì nàng đã trải qua!

“Lan Nhi đừng sợ...” Nhận thấy nữ nhi bất thường, Thượng thư phu nhân cứ nghĩ nữ nhi bị lời nói của mẹ chồng dọa sợ nên vội an ủi. Lan Nhi của nàng chỉ mới tỉnh lại, hơn nữa tính tình của con bé nhất gan như thép, mẹ chồng vừa vào đã lớn tiếng mắng, chẳng lẽ bà không lo cho đứa cháu này sao?!

Thượng thư phu nhân thờ dài, lúc đầu vì tình yêu với trượng phu nên nàng mới đồng ý lấy hắn, mặc kệ lời nói của phụ mẫu, huynh trưởng. Khi đó bọn họ rất yêu nhau, nàng ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần có tình yêu thì bọn họ sẽ hạnh phúc! Nhưng hóa ra không phải vậy, nàng còn phải hầu hạ mẹ chồng, chăm sóc con cái, những chuyện đó nàng vẫn có thể nhịn nhưng tại sao mẹ chồng vẫn muốn trượng phu nạp thiếp?!

Thượng thư phu nhân là một người dịu dàng, đoan trang, hiểu lễ nghĩa, bất cứ chuyện gì nàng cũng đều nhịn, nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn hầu hạ chu đáo cho mẹ chồng, như vậy còn chưa đủ sao...?! Tại sao mẹ chồng lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng, còn với thiếp thất thì luôn thiên vị?!

Mặc dù chịu rất nhiều uất ức nhưng Thượng thư phu nhân vẫn không nói, bởi vì nàng mệt mỏi... Một mối đến nỗi chẳng còn muốn quan tâm những chuyện trong phủ nữa!

Tiết Phong Lan phục hồi tinh thần, vội vàng che giấu hàn ý trong mắt. Chỉ mới bắt đầu mà nàng đã không thể che giấu, vậy kế hoạch trả thù của nàng... Nghĩ đến những chuyện kiếp trước Tiết Phong Lan siết chặt tay, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện kiếp trước tái diễn!

Lão thái thái đứng một bên tức giận đến run người, Lý Nguyệt Chi này dám phớt lờ nàng... Nghĩ mình là tiểu thư Thừa tướng thì không để nàng vào trong mắt! Thật quá đáng!

Thượng thư đại nhân thấy mẫu thân tức giận liền giao Tiết Phong Linh cho Phương Lam đứng bên cạnh, đi đến đỡ mẫu thân, kim lòng không được mà mắng Thượng thư phu nhân:

“Nguyệt Chi nàng biết mẫu thân sức khỏe vốn yếu sao còn chọc giận mẫu thân?!”

Tiết Phong Lan nhú mày, sức khỏe yếu?! Đợi khi nàng lấy Lam Thành Vũ thì tổ mẫu vẫn còn sống sờ sờ tham dự hôn lễ đấy! Tiết Phong Lan có chút không vui nhìn phụ thân nàng, người này trong mắt hắn vốn chỉ có mẫu thân hắn, hoàn toàn là một đứa con hiếu thảo! Người như vậy Tiết Phong Lan nàng kính trọng nhất, kiếp trước mẫu thân chịu uất ức thể nào hắn nào quan tâm, chỉ lo lắng cho tổ mẫu, nàng ta kêu đi hướng đông hắn tuyệt đối không dám đi hướng tây!

“Phu quân thiếp chẳng làm gì cả!” Thượng thư phu nhân nhú mày, chuyện này liên quan gì đến nàng, nàng chọc giận mẹ chồng khi nào. Mẹ chồng vốn không vừa ý nàng, dù nàng làm thế nào cũng bị mắng.

“Nàng...” Thượng thư đại nhân tức giận không có chỗ phát tiết. Một người là mẫu thân của hắn, một người lại là thê tử của hắn, hắn phải làm sao mới tốt đây?!

“Được rồi, Quý Nhi, đừng chấp nhất với nữ nhân này. Nói chỉ tổ tức chết người khác!” Lão thái thái tức giận được Thượng thư đại nhân dịu dàng dỗ dành xuống ghế, nha hoàn bên cạnh châm trà cho.

“Mẫu thân...” Thượng thư đại nhân muốn nói giúp cho thê tử, nhưng khi mở miệng thì lại không nói được nên đành thôi.

Thượng thư phu nhân rũ mắt xuống, che giấu thương tâm trong mắt. Hóa ra đối với hắn mẫu thân hắn vẫn quan trọng hơn nàng!

“Lý Nguyệt Chi ta muốn hỏi người tại sao người lại đánh Tuyết Mai?!” Sau khi uống một ngụm trà con giận của lão thái thái liền người một chút.

Nàng ta đánh Tuyết Mai chẳng khác gì đánh vào mặt nàng! Tuyết Mai vốn là nha hoàn của nàng đưa cho Tiết Phong Linh.

“Mẫu thân, Tuyết Mai là đáng đánh, nàng ta ức hiếp nữ nhi của con!”

“Úc hiếp nữ nhi của người?! Nàng ta là người của ta, muốn đánh cũng phải để ta đánh! Hơn nữa nàng chỉ mời người qua thăm Linh Nhi, khi nào thì ức hiếp Lan Nhi?!” Lão thái thái nhún vai nhìn Tuyết Mai đang quỳ nơi đó, ánh mắt híp lại. Nhìn dáng vẻ của Tuyết Mai thì nàng biết Lý Nguyệt Chi đã nói đúng nhưng dù sao Tuyết Mai vẫn là nha hoàn của nàng, khi nào thì Lý Nguyệt Chi có quyền đánh?!

Thượng thư phu nhân im lặng, nàng biết hiện tại nói thế nào cũng vô ích, mẹ chồng vẫn không ưa nàng, nàng tội gì chuốc khổ vào thân?! Nhưng khi nghĩ đến nữ nhi bị một nha hoàn ức hiếp nàng lại không thể làm gì, đôi mắt không khỏi ươn ướt.

“Phu nhân có chuyện gì cứ nói, Tuyết Mai đã làm gì mẫu tử nàng...?!” Thấy đôi mắt thê tử ươn ướt, trượng phu là hắn không khỏi đau lòng, đi đến bên người Thượng thư phu nhân an ủi.

Dù sao tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm nay, hắn làm sao nỡ để nàng và nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư phu nhân im lặng không nói, Trần ma ma bên cạnh thấy vậy liền mở miệng trả lời thay:

“Lão gia người không biết đâu, Tuyết Mai thật sự quá ngang ngược, nàng ta dám mở miệng xúc phạm Tứ tiểu thư...” Trần ma ma kể rõ đầu đuôi câu chuyện khiến sắc mặt Thượng thư đại nhân ngày càng đen, còn Tuyết Mai gương mặt tái nhợt quỳ ở nơi đó.

Hắn không ngờ Lan Nhi lại chịu ủy khuất lớn như vậy, không khỏi đau lòng ôm lấy nữ nhi, dịu dàng xoa đầu:

“Lan Nhi ngoan, để con chịu ủy khuất rồi... Là phụ thân không tốt, ngoan...”

Tiết Phong Lan khóc nức nở, một phần là do diễn kịch, một phần là do hắn là phụ thân của nàng, mặc dù đôi lúc hắn làm mẫu thân phải đau lòng nhưng quan hệ cha con là không thể cắt đứt!

“Ngoan Lan Nhi, đừng khóc, phụ thân sẽ không để ai bắt nạt con...” Liếc mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh, lạnh lùng nói: “Đem Tuyết Mai ra ngoài đánh năm mươi đại bần!”

Tuyết Mai nghe vậy toàn thân liền xụi lơ, năm mươi đại bần không phải là muốn lấy mạng sao?!

“Tiết Quý! Ngay cả người cũng không để người mẫu thân là ta vào mắt đúng không?!” Lão thái thái tức giận đứng bật dậy, tay chống gậy run run, ma ma bên cạnh vội đỡ.

“Mẫu thân, nàng ta chỉ là một nha hoàn mà có thể sỉ nhục Lan Nhi như vậy, nếu không xử phạt nàng ta thì sau này những nha hoàn khác còn để Thượng thư phu nhân là con vào trong mắt hay không?!” Lời nói của Thượng thư đại nhân khiến lão thái thái á khẩu, tức giận trở về phòng.

Nhìn bóng lưng mẫu thân Thượng thư đại nhân chỉ có thể thở dài, đám di nương thấy vậy cũng thi nhau rời đi.

Tiết Phong Linh như có như không liếc mắt nhìn Tiết Phong Lan đang khóc trong lòng Thượng thư đại nhân, ánh mắt lóe lên hàn quang không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Lần đầu giao đấu

Sau khi Tuyết Mai bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài thì Tiết Phong Linh im lặng đứng đó, gương mặt cúi xuống, bộ dạng không biết làm sao khiến Thượng thư đại nhân không khỏi mở miệng:

“Linh Nhi đến đây!”

Dù sao cũng nữ nhi cũng là vô tội, hấn cãi nhau với mẫu thân cũng không liên quan đến nàng, hơn nữa nàng thân cận với mẫu thân như vậy gặp tình cảnh này không khỏi có chút khó xử. Với lại nha hoàn nàng làm gì chưa chắc nàng đã biết, sao hấn có thể trách nàng chứ?!

Thượng thư đại nhân thở dài, nếu không phải mẫu thân quá buông lỏng đám nha hoàn này thì sao bọn họ dám vô lễ như vậy chứ, ngay cả nữ nhui của hấn cũng không để trong mắt.

Liếc mắt nhìn thê tử bên cạnh Thượng thư đại nhân không biết nói gì cho phải, hấn biết nàng chịu rất nhiều ủy khuất vì hấn, hấn biết nàng nhẫn nhịn cũng vì cái nhà này... Vậy mà mẫu thân lúc nào cũng làm khó dễ nàng, đối với thê tử hấn vô cùng đau lòng, tự trách, chỉ mong nàng hiểu nỗi khổ của hấn!

Gương mặt ngầy thơ ngẩng lên, trong mắt chứa đầy sự ủy khuất nhưng Tiết Phong Linh vẫn quaaat cường đứng đó, cắn môi nói:

“Phụ thân... Linh Nhi sẽ không... Đây là lỗi của Linh Nhi, là Linh Nhi không quản giáo tốt mới có thể để Tuyết Mai vô lễ với muội muội như vậy...”

Giọng nói có chút nức nở, bộ dạng của nàng khiến người khác không khỏi đau lòng. Nha hoàn, bà vú nhìn thấy cảnh này nhin không được bất bình thay Tiết Phong Linh. Tuyết Mai làm ra chuyện vô lễ với Tứ tiểu thư thì liên quan gì đến Tam tiểu thư, Tam tiểu thư dịu dàng, hiểu biết lễ nghĩa như vậy làm sao có thể dạy dỗ ra một Tuyết Mai như hôm nay?! Nhất định là do Tuyết Mai cứng đầu, nghĩ là có chỗ dựa là lão phu nhân nên mới không để Tam tiểu thư vào mắt, dám vô lễ với Tứ tiểu thư!

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh liền biến mất. Hay cho một Tiết Phong linh, quả nhiên là giỏi đóng kịch! Chỉ cần nàng ta đứng nơi đó bày ra một vài động tác thì mọi người liền nghiêng về phía nàng ta. Người xưa có câu “Thượng bất chính, hạ tất loạn”* nếu nàng ta không làm gì, Tuyết Mai sẽ dám vô lễ với nàng hay sao?! Thật không biết bọn họ già vô hay thật sự ngu ngốc, bất quá cuộc chơi vừa mới bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu?!

*Nghĩa là bề trên như (vua, quan, nhà cầm quyền) không quang minh, chính trực, không lo cho nước, cho dân! Thì hạ tức là kẻ dưới như dân chúng, sẽ nổi loạn là lẽ tất nhiên!

“Sao con lại nói vậy, chuyện này không liên quan đến con...” Thượng thư đại nhân rất bất đắc dĩ, tam nữ nhi của hấn sao lại hiểu chuyện như vậy chứ?! Con bé mới chỉ mười hai tuổi mà đã hiểu chuyện như thế, sau này lớn lên chắc chắn sẽ không thua kém công chúa hoàng gia!

Đối với tam nữ nhi của mình hấn đặt kỳ vọng vào nàng rất nhiều, mười tuổi cảm kỳ thi họa không gì không thông, mười hai tuổi đã hiểu chuyện như vậy, hơn nữa với gương mặt khuynh quốc khuynh thành như thế này... Không phải gả cho Thế tử cũng là gả cho Thái tử!

Thượng thư phu nhân một bên trầm mặc, đại nữ nhi của nàng lúc nào cũng hiểu lý lẽ như vậy thật sự là khiến cho người mẹ này cũng phải đau lòng. Mặc dù tiểu nữ nhi chịu uất ức nhưng đại nữ nhi cũng chẳng làm gì sai, người sai là Tuyết Mai, Tuyết Mai phạm lỗi là do mẹ chồng không quản giáo tốt, chuyện này cũng không liên quan đến Linh Nhi.

“Không... Là con không tốt...” Khóe mắt động lại giọt lệ nhưng lại kiên cường không chịu rơi xuống, cảnh tượng này khiến cho bất kỳ người nào nhìn thấy cũng đau lòng.

Thượng thư đại nhân buông Tiết Phong Lan ra, đi về phía Tiết Phong Linh ôm lấy nàng dỗ dành: “Linh Nhi ngoan, không khóc, chuyện này không phải lỗi của con...”

“Phụ thân...” Tiết Phong Linh nức nở.

“Đừng khóc phụ thân đau lòng...”

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì vô cùng cảm động, liền đem mọi lỗi lầm ném lên đầu Tuyết Mai, Tam tiểu thư hiểu chuyện như vậy sao có thể để Tuyết Mai làm mất mặt chứ?!

Thu hết mọi chuyện vào mắt, Tiết Phong Lan âm thầm cười lạnh. Đứng ra nhận hết mọi lỗi lầm về mà không khiến bản thân bị phạt mà ngược lại được phụ thân ân cần dỗ dành như vậy, nếu đổi là người khác chỉ sợ bị chỉ trích lâu rồi!

Sau khi dỗ dành nữ nhi xong, Thượng thư đại nhân ôm nàng đến bên giường, đặt sát bên cạnh Tiết Phong Linh.

Nhìn hai nữ nhi ngồi gần nhau Thượng thư đại nhân cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt, hai gương mặt giống nhau như hai giọt nước mắt nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn khác nhau.

Tiết Phong Linh mặc một bộ hồng y thêu hoa mẫu đơn, gương mặt tinh xảo kiều diễm, mắt phượng cong lên, đôi mắt lấp lánh có thần, mái tóc búi hai bên vô cùng đáng yêu, nhìn trẻ con nhưng lại thành thực như người lớn, trên người toát lên vẻ cao quý của mẫu đơn, quả nhiên vừa sinh ra đã là mệnh “Phượng hoàng”!

Tiết Phong Lan thì hoàn toàn trái ngược, so với vẻ rực rỡ của hoa mẫu đơn thì Tiết Phong Lan thích hợp với vẻ u buồn của loài hoa u lan, thanh nhã của loài hoa sen và cao ngạo như

đóa hàn mai giữa bầu trời tuyết! Chỉ mặc một bộ quần áo trắng, mái tóc tùy ý xõa, không hề có chút trói buộc, gương mặt thanh lệ mang theo chút an tĩnh. Không hề biểu hiện vui hay buồn, phải nói rằng Tiết Phong Lan là tổ hợp của tất cả các loài hoa, còn Tiết Phong Linh chỉ mang vẻ cao quý của mẫu đơn mà thôi!

Cả hai mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng khí chất trên người đều khác nhau, mỗi người đều tạo nên một vẻ đẹp riêng của mình, điều này khiến Thượng thư đại nhân vô cùng hài lòng!

Tiết Phong Linh nhìn nữ hài có gương mặt giống hệt mình, ánh mắt chứa đầy sự hối lỗi, giọng nói có chút nức nở, môi mím lại nói:

“Lan Nhi, thành thật xin lỗi... Là do tỷ tỷ không tốt, lẽ ra tỷ không nên dẫn muội đi dạo hoa viên... Là tỷ sai rồi, muội tha lỗi cho tỷ có được không...?”

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Tiết Phong Linh nắm lấy bàn tay của muội muội, bàn tay ấm áp đặt vào bàn tay lạnh ngắt khiến Tiết Phong Linh hơi ngập ngừng nhưng vẫn cầm chặt lấy đôi bàn tay ấy.

Tiết Phong Lan rung mình, đột ngột giật tay ra khỏi bàn tay ấm áp của Tiết Phong Linh, mặc dù bàn tay ấm áp nhưng nàng lại cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, trong lòng không khỏi bài xích với hành động của Tiết Phong Linh.

Loại bài xích này được hình thành kể từ khi Tiết Phong Linh cho người ép nàng uống rượu độc, cảm giác bất lực không thể làm gì, không thể kêu cứu cũng không thể dựa dựa khiến nàng bài xích tất cả. Hiện tại Tiết Phong Linh đột nhiên nắm tay nàng khiến sự bài xích ấy càng thêm mãnh liệt, khiến nàng phản ứng đầu tiên là giật tay ra khỏi tay nàng ta.

“Lan Nhi... Muội... Muội không tha thứ cho tỷ tỷ sao...?” Gọng nói có chút run rẩy, dường như không tin được Tiết Phong Lan lại đối với nàng như vậy. Điều này khiến mọi người không khỏi hiểu lầm...

Ánh mắt mọi người trách cứ nhìn Tiết Phong Lan, dường như nàng đã làm ra chuyện tai trời gi. Tử tiểu thư cư xử như vậy là có ý gì, mặc dù hai người cùng đi dạo nhưng là do Tử tiểu thư tự té, hơn nữa Tam tiểu thư đã xin lỗi rồi vậy mà Tử tiểu thư còn như vậy...

Thượng thư đại nhân cau mày, không hài lòng với thái độ của Tiết Phong Lan: “Lan Nhi, sao con lại đối xử với tỷ tỷ của mình như vậy...?”

Tiết Phong Lan giật mình, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân nàng, chỉ thấy mẫu thân nhìn nàng bằng ánh mắt trách cứ khiến đáy lòng nàng lạnh đi vài phần.

Mặc dù mẫu thân thương yêu nàng nhưng mẫu thân vẫn luôn thiên vị Tiết Phong Linh, nàng biết bất kì người mẹ nào cũng thiên vị con của mình, nhưng nàng không phải con của mẫu thân hay sao... Sao mẫu thân lại không tin nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt như thế? Quả nhiên trong lòng mẫu thân Tiết Phong Linh vẫn là nhất!!!

Tiết Phong Lan cố gắng áp chế sự chán ghét trong lòng, vội vàng giải thích, giọng nói có chút ủy khuất:

“Phụ thân, không phải như vậy đâu... Bởi vì con bị ngâm trong nước hồ lạnh giá quá lâu nên... Tay chân con đều bị nhiễm lạnh... Con không cho tỷ tỷ nắm tay là bởi vì sợ tỷ tỷ nhiễm phong hàn...”

Lời vừa nói ra khiến mọi người không khỏi thay đổi sắc mặt, giờ mới nhớ đến Tử tiểu thư bị ngâm trong hồ lạnh quá lâu, hàn khí ngấm vào trong thân thể mà khiến hai chân bị tàn phế! Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bị tàn phế, sau này lớn lên không biết như thế nào... Mọi người đều cảm thấy thương cho Tử tiểu thư, bị tàn phế mà còn lo lắng cho tỷ tỷ như vậy, thật sự là một muội muội tốt...

Sắc mặt Thượng thư đại nhân trầm xuống, thờ dãi nói: “Con thật là... Sao lại cứ lo cho tỷ tỷ như thế...” Hắn không ngờ từ nữ nhi này của hắn lại hiểu chuyện như thế, còn biết lo lắng cho tỷ tỷ...

Tiết Phong Linh khẽ cứng người nhưng rất nhanh liền khôi phục, vốn nghĩ không ai phát hiện nhưng lại lọt vào mắt của Tiết Phong Lan - người chưa bao giờ rời mắt khỏi nàng.

Thượng thư phu nhân cũng thà lòng không ít, nàng rủ mi che đi sự hồ thẹn trong mắt. Nhìn hành động vừa nãy của Lan Nhi đối với tỷ tỷ mình nàng thật sự tức giận, nhưng lại nghe những lời Lan Nhi nói, nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nàng là mẫu thân nhưng lại không nhớ đến chuyện nữ nhi bị tàn phế... Người mẹ như nàng, làm sao xứng đây?!

“Tỷ tỷ... Muội xin lỗi, tỷ đừng trách muội nhé...” Tiết Phong Lan mở miệng nói xin lỗi nhưng trong lòng thì thầm khinh thường tất cả bọn họ. Quả nhiên là lòng người dễ thay đổi, chỉ có mấy câu của nàng mà họ đã theo chiều gió rồi...

“Không sao, muội chỉ là muốn tốt cho ta thôi...” Tiết Phong Linh cười ôn hòa, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia sắc lạnh khó thấy được. Nàng có thể cảm nhận dường như Tiết Phong Lan có gì đó khác trước kia, nhưng lại không thể nói rõ là khác chỗ nào. Nhưng nàng biết nàng ta đã thay đổi, hơn nữa chuyện vừa nãy... Nếu thật sự chỉ là trùng hợp thì nàng vẫn sẽ là tỷ tỷ tốt của nàng ta, nhưng... Nếu là do Tiết Phong Lan cố ý...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Trùng trị Hồng Hương

“Được rồi, Lan Nhi vừa mới tỉnh lại, để cho con bé nghỉ ngơi đi...” Thượng thư đại nhân nhìn nữ nhi sắc mặt nhợt nhạt, đau lòng không thôi. Con bé vừa mới tỉnh dậy mà đã phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, người làm phụ thân như hắn cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lại nhìn xuống đôi chân của nữ nhi được băng bó bằng vải trắng, đôi chân trắng nõn, yếu ớt khiến ánh mắt Thượng thư đại nhân trở nên phức tạp. Đột nhiên hắn cảm thấy rất có lỗi với nàng, dù sao từ nữ nhi của hắn bị tàn phế hai chân mà hắn lại chỉ quan tâm đến Linh Nhi. Hơn nữa hắn còn nghĩ oan cho nàng, nhìn đôi mắt còn đọng nước khiến hắn không khỏi thờ dãi, đưa tay xoa đầu nàng.

“Lan Nhi ngoan lắm, đừng lo lắng gì cả... Mai phụ thân sẽ tiến cung, cầu Hoàng thượng cho Diệp thái y chữa khỏi bệnh cho con...” Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, chắc chắn có thể giúp được Lan Nhi.

Tiết Phong Lan gật đầu, im lặng không nói. Đối với đôi chân này của nàng, dù là Diệp thái y cũng thể chữa khỏi. Kiếp trước thử hết bao nhiêu cách, dùng bao nhiêu loại thuốc quý hiếm cũng không thể trị khỏi...

Vậy nên Tiết Phong Lan cũng chẳng mong đợi gì ở bọn họ, dù nàng không có đôi chân cũng không sao. Dù sao nàng cũng quen với cuộc sống ngồi xe lăn, nhưng nếu có cơ hội nàng vẫn muốn thử xem, đôi chân này của nàng liệu có thể như trước kia hay không...

“Lan Nhi đừng buồn...” Thượng thư phu nhân cũng mở miệng an ủi nữ nhi, số nàng thật khổ, rốt cuộc trước kia nàng đã làm gì sai mà nữ nhi của nàng phải chịu khổ như vậy?! Hai chân nữ nhi của nàng bị tàn phế, thử hỏi sau này còn ai dám lấy con bé đây?!

“Muội muội, thật xin lỗi...” Tiết Phong Linh về mặt đáng thương, đôi mắt ngấn nước nhìn nàng.

“Con muốn nghỉ ngơi...” Tiết Phong Lan cắn môi nhìn Thượng thư đại nhân, lộ ra gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, khiến người khác không khỏi thương xót.

Nàng mệt mỏi lắm rồi, nhìn Tiết Phong Linh giả tạo như vậy, nàng thật sự cảm thấy buồn nôn. Trước mặt người khác thì tốt như thế nào, sau lưng thì hoàn toàn ngược lại, hung hăng đâm nàng một dao, tỷ tỷ như nàng ta tốt thật đó.

Nàng phải đa tạ lão Thiên gia đã cho nàng nhìn rõ bộ mặt thật của Tiết Phong Linh, cho nàng sống lại lần nữa để trả lại cho Tiết Phong Linh những gì mà nàng ta đã gây ra cho nàng!

Rõ ràng người đẩy nàng xuống hồ là nàng ta, vậy mà còn ở đây giả vờ khóc chuột! Quả thật là giả tạo không ai bằng!

“Được rồi Linh Nhi, đừng nói nữa, để muội muội con nghỉ ngơi...”

Thượng thư đại nhân mở miệng, Tiết Phong Linh muốn nói cũng không dám, vì vậy mọi người nhanh chóng rời khỏi gian phòng. Thượng thư phu nhân vốn muốn ở bên cạnh nữ nhi thêm một lát nhưng Tiết Phong Lan lại nói không cần, tất nhiên nàng không nói thẳng ra, chỉ viện lý do mẫu thân chăm sóc nàng thì không ai chăm sóc mẫu thân, như vậy mẫu thân sẽ ngã bệnh nên Thượng thư phu nhân cũng không tiện nói nhiều, quay người rời đi.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn một mình nàng, tất nhiên mẫu thân để lại Xuân Cầm bên cạnh để chăm sóc nàng nhưng nàng muốn nghỉ ngơi vì vậy Xuân Cầm phải ra ngoài canh gác, không cho ai đến làm phiền.

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan lẳng lặng nhìn trần nhà. Nàng biết sau ngày hôm nay Tiết Phong Linh nhất định đã nghỉ ngơi, nhưng nàng ta chẳng thể làm gì được, dù sao tất cả cũng là do nàng ta bắt đầu, nàng chỉ là phản công mà thôi. Hơn nữa nàng ta cũng chẳng thể va chạm chính diện với nàng được, bởi nàng ta luôn thích đóng vai một tỷ tỷ tốt cơ mà, nếu đã như vậy thì mọi người cùng diễn đi, để xem đến cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng!

Sau chuyện hôm nay, tâm của Tiết Phong Lan đã hoàn toàn đóng băng, trong lòng nàng lúc này chỉ là một mảnh lạnh lẽo, sống hết một đời Tiết Phong Lan còn không nhìn ra sao. Tổ mẫu chỉ thương yêu Tiết Phong Linh, phụ thân mặc dù có đặt nàng vào lòng nhưng nếu có Tiết Phong Linh bên cạnh thì sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng, còn mẫu thân... Người mà nàng luôn nghĩ là yêu thương nàng nhất, đau lòng thay nàng... Vậy mà vì Tiết Phong Linh mà nghỉ ngơi nàng. Đời lúc Tiết Phong Lan cảm thấy bản thân thật quá ngu ngốc, sống một đời nàng còn hy vọng cái gì nữa chứ?! Hy vọng sẽ có người yêu thương nàng ư...?! Người nàng yêu thương nhất cũng phản bội nàng, như vậy nàng có thể tin vào cái gì nữa đây?!

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan không hề phát hiện nước mắt của nàng đang rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Trên đời này không ai yêu thương nàng cả, trong lòng bọn họ chỉ biết có Tiết Phong Linh, bọn họ có từng biết đến sự tồn tại của Tiết Phong Lan nàng không?!

Không! Không hề!!!

Tiết Phong Linh! Lúc nào cũng Tiết Phong Linh! Rõ ràng là tỷ muội song sinh, gương mặt giống nhau như vậy nhưng tại sao lại bị đối xử hoàn toàn khác nhau?!

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

Tiết Phong Lan vùi mặt vào chăn, kìm chế sự run rẩy của bản thân.

Mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi. Nàng không muốn tin nữa, nàng sẽ không tin vào bất kỳ một người nào nữa...

Đời này, Tiết Phong Lan nàng chỉ sống vì bản thân!

~~~~~

Lần nữa tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như rũ rượi, đầu thì đau không chịu được, dường như ngày hôm qua khóc quá nhiều nên hôm nay có chút dậy không nổi.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gian phòng như bừng sáng, Tiết Phong Lan xoa mi mắt, có chút không thích ứng với ánh sáng đột ngột như vậy.

Nhìn xung quanh, chậu nước rửa mặt, chén nước muối, khăn lau mặt, cùng bộ y phục mới đã chuẩn bị sẵn, Tiết Phong Lan định lên xe lăn nhưng nàng quên mất, bởi vì vừa mới bị tàn phế nên phụ thân chưa cho người làm chiếc xe lăn cho nàng.

Lúc đầu nàng cũng không quen với xe lăn, bởi vì nhìn thấy nó là nàng nhớ đến đôi chân của nàng không đi được, khiến nàng không khỏi phẫn nộ, khi đó chân nàng chỉ vừa bị tàn phế, nàng có chút không chấp nhận được sự thật này! Nhưng sau này dần quen, nàng cảm thấy xe lăn rất tốt, bởi vì ngồi trên đó nàng có thể tự do đi lại, không cần nhờ vào sự giúp đỡ của người khác. Tiết Phong Lan vốn là người cao ngạo, nên viện của nàng được đặt là Hàn Mai, nghĩa như tên, Hàn Mai cao ngạo đứng giữa bầu trời tuyết, kiên cường không dựa dẫm vào bất cứ một người nào.

Đột nhiên hiện tại không thấy xe lăn, Tiết Phong Lan có chút không quen.

“Cạch!” Cánh cửa mở ra, một nữ tử thân hồng y bước vào, nữ tử khoảng 15 tuổi, gương mặt mặc dù không phải tuyệt sắc nhưng lại thanh tú, dễ nhìn, ánh mắt nhìn nàng có chút kính ngạc, nhưng rất nhanh liền hồi phục, mái tóc được búi cao, trên tóc cài một cây trâm ngọc có hình cánh bướm, nhìn vô cùng xinh đẹp, rõ ràng cây trâm này không phải hạng tầm thường!

Mắt Tiết Phong Lan neho lại, dù gương mặt nữ tử này hoá thành tro nàng cũng không quên, nàng ta là Hồng Hương - nha hoàn thiếp thân của nàng. Hồng Hương là do nàng cứu ở bên đường, thấy nàng ta đáng thương nên nàng mới nhận nàng ta làm nha hoàn, đối xử với nàng ta như tỷ muội vậy mà nàng ta lại phản bội nàng, lên giường của Lam Thành Vũ mà còn dám ra oai trước mặt nàng, hơn nữa chuyện của Tiết Phong Linh cùng Lam Thành Vũ nàng ta đã biết từ trước, vậy mà còn mượn nước đẩy thuyền, phản bội nàng qua với Tiết Phong Linh!

Thật sự là một con chó trung thành!

“Tiểu thư...” Hồng Hương bị Tiết Phong Lan nhìn đến nổi run rẩy, tại sao ánh mắt tiểu thư nhìn nàng lại như thế, nàng đã làm chuyện gì đắc tội với tiểu thư sao?! Hay là tiểu thư biết chuyện của nàng cùng với Tam tiểu thư...

Càng nghĩ Hồng Hương càng cảm thấy sợ hãi, không biết có phải quá sợ hãi hay không, mà nàng cảm thấy ánh mắt tiểu thư ẩn chứa sát khí.

Nhìn bộ dạng của Hồng Hương, Tiết Phong Lan thầm cười khinh thường, bởi vì trước kia nàng đối với nha hoàn rất tốt, Hồng Hương là nha hoàn thiếp thân của nàng nên không cần phải nói, đồ mà nàng không thích nàng đều cho Hồng Hương, y phục cũ của nàng cũng cho nàng ta.

Cây trăm vàng ta cài trên đầu chính là do tổ mẫu tặng cho nàng làm quà sinh thần, bởi vì nàng không thích nên nàng đã tùy tiện đưa nó cho Hồng Hương, nhưng sau đó nàng lại bị té hồ, bởi vì bị tàn phế nên không thể đi thành an, lâu lâu tổ mẫu lại đến thăm nàng, nhìn thấy trên đầu Hồng Hương cài cây trăm đó thì tức giận, trách phạt nàng.

Sống lại lần nữa, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn!

“Cây trăm này, ai cho phép người cài?!” Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc bén khiến Hồng Hương run sợ, không khỏi mở miệng giải thích:

“Tiểu thư... Cây trăm này... Là người ban cho Hồng Hương mà?!” Lần trước tiểu thư đưa nàng cây trăm, nàng liền nghĩ là tiểu thư thưởng cho nàng, bởi vì trước kia cũng thế, nên lần đó Hồng Hương cũng vui vẻ nhận lấy, dường như đó là tất nhiên.

“Ta cho người? Ta cho người khi nào?! Ta đưa cho người đem cất, sao lại thành là ta ban cho người?!” Tiết Phong Lan cười lạnh.

“Tiểu thư...”

Quả thật tiểu thư chỉ đưa cây trăm cho nàng nhưng không nói gì cả, bởi vì thói quen nên Hồng Hương cứ nghĩ là tiểu thư ban cho nàng.

“Có phải vì ta quá buông lỏng người nên người muốn trở thành Tuyết Mai thứ hai không?!”

“Tiểu thư tha mạng, là nô tì không đúng, là nô tì sai rồi... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương sợ hãi quỳ xuống, không ngừng dập đầu với Tiết Phong Lan.

Sao nàng lại quên chuyện ngày hôm qua chứ, Tuyết Mai vô lễ với tiểu thư liền bị lão gia mang ra ngoài đánh năm mươi đại bả, nếu là nàng...

Hồng Hương không dám nghĩ nữa, vội dập đầu xin tha tội. Nàng không dám nữa, không dám đắc tội với tiểu thư nữa...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Không thể

“Tiểu thư cầu xin người, tha cho nô tì đi... Tiểu thư...” Hồng Hương khóc xin tha, tiếng động “bang bang” không ngừng vang lên khiến người khác nghe không khỏi rung mình.

Nếu là Tiết Phong Lan trước đây gặp chuyện như vậy thì nhất định sẽ tha thứ cho Hồng Hương, nhưng hiện tại thì khác, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trung sinh, tâm của nàng đã lạnh rồi, dù nàng ta có dập nát đầu của bản thân thì nàng cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Nàng tuyệt đối sẽ không để những thứ uy hiếp đến bản thân lưu lại, đầu tiên là Tuyết Mai, sau đó là Hồng Hương, từng người từng người đem đến uy hiếp đến bản thân nàng đều diệt trừ!

Có trách thì trách tất cả bọn họ kiếp trước đã đắc tội với nàng quá nhiều, kiếp này nàng sẽ trả hết!

Hơn nữa những chuyện trước kia, nàng tuyệt đối sẽ khiến để cho nó phải tái diễn lần nữa!

“Tha thứ?! Nếu hiện tại ta tha thứ cho người thì không biết sau này người sẽ làm ra chuyện gì nữa. Đến lúc đó lại làm mất mặt bản tiểu thư, người nói, như vậy liệu có tốt không...?!” Giọng nói của Tiết Phong Lan lạnh lẽo, mang chút đùa giỡn khiến Hồng Hương run sợ không thôi.

Tại sao tiểu thư lại trở nên như vậy?! Nếu là trước kia chỉ cần nàng quỳ xuống xin tha, tiểu thư liền bỏ qua cho nàng, vì vậy đối với nha hoàn bà tử trong Hàn Mai Các, nàng chính là nha hoàn được tiểu thư tin tưởng nhất, không ai dám đắc tội nàng. Nhưng mà hiện tại hoàn toàn khác, tiểu thư đột nhiên thay đổi, trở nên đáng sợ khiến nàng sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Tiểu thư... Tiểu thư tha mạng, nô tì tuyệt đối không dám như vậy nữa...”

Đại khoảng nửa khắc sau, Tiết Phong Lan mới mở miệng nói, nhưng lúc này đầu Hồng Hương đã đầy máu.

“Được rồi, chuyện này kết thúc như thế đi!” Tiết Phong Lan lạnh lùng nói, hiện tại để nàng ta chết thì không được, dù sao nàng ta cũng là nha hoàn mà mẫu thân đưa cho nàng, sau này còn có thể lợi dụng!

“Tạ tiểu thư... Tạ tiểu thư...” Hồng Hương vừa vui vừa sợ, nhưng vẫn dập đầu tạ ơn.

“Đưa cây trăm đây...” Liếc mắt nhìn cây trăm trên tóc Hồng Hương, Tiết Phong Lan mở miệng nói.

“Vâng... Vâng...” Hồng Hương vội rút cây trăm xuống, hai tay dâng lên cho Tiết Phong Lan.

Nhận lấy cây trăm từ tay Hồng Hương, Tiết Phong Lan như có điều suy nghĩ. Cây trăm này chính là trước kia đã khiến nàng phải chịu phạt, mặc dù nàng đã tàn phế hai chân nhưng vẫn bắt nàng phải quỳ ở từ đường hai canh giờ vì tội bất kính với trưởng bối, đồ vật mà tổ mẫu tặng lại đi cho nha hoàn, đây chẳng khác nào tát vào mặt tổ mẫu?! Vì được phụ thân, mẫu thân cầu xin nên tổ mẫu chỉ phạt nàng chép nữ giới.

Nhớ đến những chuyện trước kia, tâm nàng càng lạnh lẽo. Những chuyện mà bọn họ đã làm với nàng, nàng chưa bao giờ quên, dù là chuyện nhỏ nhất!

“Bây giờ đã là giờ nào?!”

“Đạ... Giờ Thìn hai khắc ạ...” Hồng Hương sợ hãi trả lời.

Tiết Phong Lan nhíu mày, nàng dậy trễ như vậy?! Hẳn là tối qua suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quá mệt mỏi nên nàng mới dậy trễ.

“Hầu hạ ta rửa mặt thay đồ...”

“Vâng...”

Hồng Hương vội vàng lấy chậu nước cho nàng rửa mặt, lại lấy chén nước muối cho nàng súc miệng, sau đó lấy khăn lau mặt cho nàng, định lấy đến bộ đồ sắc sỡ màu hồng cho nàng thay nhưng Tiết Phong Lan lại không đồng ý, bảo nàng ta đem bộ y phục đơn giản đến. Vì vậy Hồng Hương không dám nói nhiều, lúc này bị Tiết Phong Lan trừng trị nên mọi chuyện đều nghe theo nàng, đi lấy một bộ y phục màu vàng nhạt đơn giản, không quá cầu kỳ, nhưng lại mang một hơi thở nhẹ nhàng của cây cỏ.

Nhìn bộ y phục, Tiết Phong Lan gật đầu hài lòng. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây là món quà sinh thần mà Thái hậu đã ban tặng, nhưng nàng cũng chưa từng liếc qua lần nào, lần này nhìn lại thì cảm thấy vô cùng hợp mắt.

Đợi sau khi Hồng Hương thay đồ cho nàng xong là đã một khắc sau, bởi vì chân nàng bị tàn phế nên Hồng Hương không dám chạm vào, nên có chút chậm so với bình thường, còn Tiết Phong Lan thì ngồi yên một chỗ, tàn phế mười mấy năm, thay đồ như vậy nàng đã sớm quen, chỉ là Hồng Hương làm quá chậm!

Bé Tiết Phong Lan lại bàn trang điểm, để nàng ngồi trên ghế, Hồng Hương bắt đầu làm tóc cho nàng.

Hồng Hương lớn hơn nàng bốn tuổi, tính ra hiện tại đã mười sáu, sớm đã qua tuổi cặp kè, ngoại hình nàng ta mặc dù có chút yếu đuối nhưng đối với một nữ hài mười hai tuổi thân hình nhỏ bé như nàng bé cũng không nặng lắm.

Nhìn vết thương của Hồng Hương, Tiết Phong Lan không khỏi mở miệng bảo nàng ta đi bôi thuốc đi, chuyện này để người khác làm là được, không phải bởi vì nàng tốt bụng mà là vì nhìn màu đỏ chói mắt như vậy khiến nàng chán ghét mới mở miệng mà thôi. Nhưng Hồng Hương lắc đầu, ý bảo bản thân mình ổn, có thể làm công việc của bản thân, không cần nhà hoàn khác làm, Tiết Phong Lan thấy vậy cũng không mở miệng nữa, để mặc nàng ta.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan trầm mặc. Trong gương là một nữ hài mười hai tuổi, gương mặt tinh xảo, thanh lệ vô cùng, sùm mặt như được chạm khắc tinh tế, làn da trắng nõn như bạch ngọc không tí vết, khiến người khác không khỏi ghen tị. Đôi mắt trầm lặng, tựa như hồ nước sâu tĩnh lặng, trong suốt nhưng cũng sáng ngời, mi dài như liễu, mỏng manh, mũi cao thanh tú, vô cùng đáng yêu, môi hồng nở rộ, tựa như cánh hoa đào rực rỡ giữa trời xuân, mái tóc dài như thác được búi cao, kiểu tóc Lưu Vân nhẹ nhàng, cài một cây trâm ngọc hình hoa sen trắng, bên kia cũng được cài một cây trâm hình hoa mai rũ xuống, khiến cho nữ hài trong gương trở nên vô cùng xinh đẹp, không phải loại xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành khiến người khác ghen ghét mà là loại xinh đẹp nhẹ nhàng, nhưng lại xuất trần không kém khiến người khác phải ngưỡng mộ!

“Tiểu thư đã xong rồi à...” Hồng Hương nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt không khỏi loé lên tia kinh diễm! Nàng không biết rằng tiểu thư lại có thể xinh đẹp như vậy, so với Tam tiểu thư, thật sự thì...

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Hồng Hương vội vàng ra mở cửa, người đến không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, lão phu nhân, Thượng thư phu nhân cùng với một nam tử trung niên.

Hồng Hương mời mọi người vào trong, vội vàng rót trà cho mọi người. Mọi người đi vào, nhìn nữ hài đang ngồi, ánh mắt không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu vàng, trên váy thêu hoa sen nở rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại, đường thêu tinh tế, mặc dù đơn giản nhưng không hề tầm thường. Mái tóc vẫn kiểu Lưu Vân, thích hợp với lứa tuổi cặp kè, cài những cây trâm có chất liệu tinh xảo, trên người phảng phất hơi thở quý khí, bởi vì hôm nay dậy trễ nên khí sắc của Tiết Phong Lan có chút tốt hơn, mặt không còn trắng nhợt nhạt nữa, đôi mắt cũng có thần.

“Phụ thân, tổ mẫu, mẫu thân...” Tiết Phong Lan mở miệng, liếc mắt nhìn sang nam tử trung niên, cung kính nói: “Diệp thái y...”

Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, mặc dù kiếp trước đã từng gặp qua một lần nhưng nàng không hề để tâm, có chút vô lễ với Diệp thái y khiến tổ mẫu không khỏi tức giận, kiếp này nàng tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn. Diệp thái y tuy không thể chữa trị đôi chân cho nàng nhưng nàng cũng không trách hắn, dù sao chân nàng vốn là vô phương cứu chữa!

Diệp thái y kinh ngạc, lời đồn quả thật không sai, Thượng thư phủ có hai nữ nhi song sinh khiến người khác ghen tị, Tam tiểu thư thì hẳn đã từng thấy, mười hai tuổi đã là tài nữ nổi danh, Tứ tiểu thư hôm nay mới được diện kiến, so với Tam tiểu thư thì hơn hẳn, không chỉ xinh đẹp mà khí chất cũng không tầm thường!

Thượng thư đại nhân vui mừng, không nghĩ đến nữ nhi này của hắn cũng không kém tam nữ nhi, thậm chí có chút hơn hẳn.

Lão phu nhân trầm mặc, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút không vui, trong lòng nàng nha đầu Linh Nhi vốn là nhất, vậy mà hiện tại Tiết Phong Lan hơn tỷ tỷ mình như vậy, nàng làm sao chịu được?!

Thượng thư phu nhân chỉ cười nhẹ, nhìn sắc mặt của Lan Nhi, tối qua hẳn là ngủ ngon giấc. Đối với nàng nữ nhi có xinh đẹp hay không không quan trọng, quan trọng là nữ nhi bình an lớn lên.

“Hồng Hương, trán ngươi làm sao vậy?!” Thượng thư phu nhân nhìn trán Hồng Hương đầy máu, không khỏi kinh ngạc mở miệng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan loé lên tia lạnh lùng, hoá ra nàng ta không muốn bôi thuốc là vì nguyên nhân này, nàng ta đã sớm biết mọi người sẽ đến đây nên mới cố ý để lộ vết thương như vậy. Giỏi cho một Hồng Hương, dám tính kế nàng!

“Nô ti... Nô ti chỉ làm sai nên bị tiểu thư trách phạt...”

Ánh mắt mọi người có chút thay đổi nhìn Tiết Phong Lan, không khỏi nghĩ rốt cuộc nha hoàn này đã làm gì mà khiến cho Tứ tiểu thư phạt nặng như vậy, khiến trán nàng ta giờ đầy máu, nhưng dù làm gì cũng không nên phạt nặng như thế, mới mười hai tuổi mà đã độc ác như thế, sau này... Ăn tượng đối với Tiết Phong Lan không khỏi giảm đi mấy phần. Ngay cả Diệp thái y cũng nhũn mày không vui nhưng nhìn ra Tứ tiểu thư chắc không phải hạng tiểu thư ý thể hiệp người được, nhưng phạt nặng như thế, xem chừng tâm địa không nhỏ!

“Lan Nhi, đây là có chuyện gì...” Đây là nha hoàn nàng đưa cho nữ nhi, hiện tại đã ra nông nỗi này, nàng tất nhiên phải hỏi rõ mọi chuyện.

“Hồng Hương trộm cây trâm cài mà tổ mẫu tặng con nên con mới trách phạt nàng, không ngờ nàng lại không nhận, quý xuống đập đầu nói con phải trả lại sự công bằng cho con...” Tiết Phong Lan cắn môi, có chút không cam lòng mở miệng, giọng nói có chút uất ức khiến những người xung quanh nhìn Hồng Hương bằng ánh mắt không thể tin.

Trộm đồ của chủ tử còn không chịu nhận, hơn nữa còn quý xuống đập đầu bảo tiểu thư trả công đạo cho nàng ta. Thật sự không biết xấu hổ!

“Đem nha hoàn này nhốt vào phòng củi, bỏ đói ba ngày để xem nàng ta còn dám làm vậy nữa không!” Thượng thư đại nhân xanh mặt, chưa đến hai ngày mà đã có hai nha hoàn khi dễ nữ nhi hắn, chuyện này sao có thể bỏ qua?!

“Lão gia tha mạng... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương khóc lóc cầu xin nhưng vẫn bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài.

Đám nha hoàn bà từ lâu năm đều thấy rõ tình hình trước mắt, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút khác trước kia, người thông minh đều ý thức được địa vị của Tứ tiểu thư đã thay đổi, ai đắc tội với nàng đều sẽ chết, Tuyết Mai cùng Hồng Hương là một tấm gương tốt nhất!

“Diệp thái y...” Thượng thư đại nhân quay nhìn Diệp thái y, ánh mắt chứa hàm ý rõ ràng.

Diệp thái y gặt đầu, đi đến bên người Tiết Phong Lan bắt mạch, khoảng chừng nửa nén nhang, Diệp thái y mới mở miệng nói, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

“Không thể...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xảy ra chuyện

“Diệp thái y, ý của người là...” Sắc mặt Thượng thư đại nhân trắng bệch, sợ mình nghe nhầm nên mở miệng hỏi lại.

Nữ nhi của hần không thể?! Ý Diệp thái y là sao, chẳng lẽ chân nữ nhi không thể chữa khỏi sao?! Nếu như vậy, nữ nhi của hần phải làm sao, nàng còn nhỏ như vậy mà hai chân đã tàn phế... Sau này, liệu có thể gả ra ngoài hay không đây?! Nếu có thể cũng chỉ là một gia đình nông dân nghèo, làm sao mà có địa vị được.

“Thượng thư đại nhân, lão phu không dám giấu, chân của tiểu thư đã ngâm trong nước lạnh quá lâu, chỉ sợ... Thần y Hoa Đà mới có thể chữa trị...” Diệp thái y thờ dãi, hần hành y, điều quan trọng nhất là phải cứu người, vậy mà thời khắc này hần lại không thể chữa trị khỏi đôi chân cho nữ hài này... Cái gì mà Thái y giỏi nhất, hần không xứng!

Nha đầu này mặc dù có gia thế tốt, gương mặt cùng tài hoa thì chẳng cần bàn, lại được Thái hậu sủng ái như bảo bối, nhưng nàng lại mất đi đôi chân của bản thân. Diệp thái y lắc đầu, cái gì cũng vậy, được cái này thì mất cái kia, đó là đạo lý từ xưa đến nay.

Mạc Tử Yên cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ cảm xúc, chỉ nghĩ nàng quá đau lòng, nhưng ánh mắt nàng lại bình tĩnh đến lạ thường. Những lời này đều giống như kiếp trước, hoàn toàn không có gì khác cả, mọi chuyện diễn ra đều nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng có thể điều khiển tình huống theo ý bản thân... Nhưng như vậy thì chẳng vui chút nào.

Diệp thái y không thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, điều này Tiết Phong Lan có thể chắc chắn, nhưng bản lĩnh của ông ấy là không thể phủ nhận, trên đời này không có người nào có thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, chuyện này nàng đã sớm biết. Chỉ là Diệp thái y là thái y lâu năm, y thuật của ông ấy rất giỏi, điều này khiến nàng muốn nàng ông ấy làm sư phụ, mặc dù hiện tại mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát của nàng nhưng sau này ai dám chắc nó sẽ không thay đổi?!

Nàng sống lại là chuyện rất nghịch thiên, hiện tại mọi chuyện đều ổn thỏa nhưng nàng tin sống gió sẽ nhanh chóng xảy ra. Tiết Phong Lan nàng không muốn sống ngu ngốc như trước kia nữa, đến cuối cùng kết cục của bản thân là chết thể thối, như vậy Thiên gia cho nàng sống lại thì có ý nghĩa gì nữa?! Bởi vậy nên nàng phải nhận Diệp thái y làm sư phụ của mình, muốn ông ấy dạy mình y thuật phòng thân, ai có thể đảm bảo Tiết Phong Linh sẽ không hạ độc nàng?!

Tâm địa của nàng ta như rắn rết, thậm chí muỗi muỗi thân sinh cũng không tha, nếu nàng ta đối với nàng bất nhân như vậy, thì đừng trách nàng bất nghĩa!

“Không thể... Không thể...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền choáng váng, nếu không phải có Xuân Cầm bên cạnh đỡ lấy thì chi sợ nàng đã té xỉu.

Nữ nhi của nàng không thể cứu! Điều này làm sao Thượng thư phu nhân có thể chấp nhận?! Là một người mẹ khi nghe con mình không thể cứu được thì so với đứa con, người mẹ còn đau hơn gấp trăm ngàn lần...

Ngay cả Diệp thái y giỏi nhất Thái y viện cũng không thể cứu nữ nhi nàng, ai có thể cứu nữ nhi nàng nữa đây... Thần y Hoa Đà?! Đi đâu tìm Thần y Hoa Đà đây...?!

Nữ nhi của nàng..

Nước mắt Thượng thư phu nhân lăn dài trên má, đau lòng ôm lấy nữ nhi thủ thi:

“Lan Nhi ngoan đừng sợ... Mẫu thân hứa sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con... Đừng khóc...” Mặc dù nói với nữ nhi những lời này, Thượng thư phu nhân cũng đang tự an ủi bản thân.

Đúng vậy, sẽ có cách, có cách cứu nữ nhi...

“Nương...” Tiết Phong Lan nặc cho Thượng thư phu nhân ôm mình, nước mắt nàng cũng rơi như mưa, mặc dù biết mẫu thân chỉ có Tiết Phong Linh nhưng tình cảm mà nàng dành cho mẫu thân cũng không thể thay đổi, nước mắt này là ba phần thật, bảy phần giả.

Tình vẫn còn nhưng tâm đã lạnh, muốn nàng dùng tình cảm thật lòng đối với mẫu thân, nàng làm không được!

Khóc một đêm, Tiết Phong Lan đã suy nghĩ kỹ. Nàng sống lại là để trả thù, lấy lại tất cả những gì thuộc về nàng, nhưng nếu bọn họ thật sự đứng về phía Tiết Phong Linh thì đừng trách nàng, nhân từ với bọn họ thì ai nhân từ với nàng đây?!

Vậy nên sau này, Tiết Phong Lan nàng chỉ nghĩ đến bản thân, sống vì bản thân mà thôi!

Ngay cả mẫu thân thân sinh, nàng cũng không tin tưởng!

Trong phòng truyền ra tiếng khóc khiến người khác không khỏi đau lòng, nha hoàn bà tử đều cảm thấy Tứ tiểu thư quá đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã tàn phế hai chân... Sau này không thể gả cho nhà tốt rồi! Như vậy thì thật đáng tiếc, dung mạo như hoa như ngọc của Tứ tiểu thư mà lại phải gả cho hạng người phạm phu tục tử... So với Tam tiểu thư quả thật là không bằng...

Lão thái thái nhủ mảy, về mặt không vui không buồn, dù sao từ trước đến nay nàng vốn không để đứa cháu này vào mắt, so với nha đầu Linh Nhi hiểu chuyện thì nàng ta quả thật là cứng đầu, luôn chống đối với lão bà này!

Các lão nhân gia đều thích được nịnh nọt, trước kia Tiết Phong Lan luôn vui đùa, không để lễ nghi vào trong mắt, như vậy chẳng khác nào không để lão thái thái vào trong mắt, nhưng vì còn nhỏ mà tâm tư Tiết Phong Lan không được sâu nên Tiết Phong Linh đã lợi dụng điểm này để lấy lòng lão thái thái, cũng vì như vậy mà khiến lão thái thái chán ghét Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân mặc dù đã đoán trước nhưng vẫn khó lòng chấp nhận tin tức nữ nhi hần tàn phế, gương mặt hần trắng bệch, hô hấp bắt đầu không thông.

Dường như cảm thấy sự khác thường của Thượng thư đại nhân nên Diệp thái y mở miệng:

“Thượng thư đại nhân đừng quá đau lòng, rồi sẽ có cách...” Còn chưa nói xong đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy hô hấp của Thượng thư đại nhân ngày càng không thông, mặt ngày càng trắng bệch, sau đó ngã xuống... Ngất xỉu!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến người xung quanh hoảng loạn, lão thái thái vội đến nhìn nhĩ tử, Thượng thư phu nhân phát hiện cũng buông nữ nhi ra, đi đến đỡ lấy trượng phu, chỉ có Tiết Phong Lan ngồi đó ngây ngốc, ánh mắt nàng tròn to, dường như bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến ngây người.

“Quý Nhi, Quý Nhi...” Lão thái thái lo lắng nhìn Thượng thư đại nhân ngất xỉu, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nàng dù sao cũng là một người mẹ, nhìn nhĩ tử ngất xỉu trước mặt nàng sao chịu nổi?!

“Tướng công...” Thượng thư phu nhân cũng lo lắng không kém, vừa mới trải qua chuyện chân nữ nhi không thể chữa khỏi, hiện tại trượng phu lại ngất xỉu...

“Mọi người bình tĩnh, mau đưa Thượng thư đại nhân về phòng cho lão phu chữa trị...” Diệp thái y đã mở miệng nói, mọi người không thể không nghe theo, vội vàng đỡ Thượng thư đại nhân về phòng.

Thượng thư phu nhân tính đi theo nhưng lại bị lão phu nhân cản lại, ánh mắt nhìn nàng hận không thể giết chết nàng, cay độc mở miệng:

“Tất cả cũng tại ngươi cùng nữ nhi ngươi mới khiến cho Quý Nhi của ta ngất xỉu, đúng là đồ sao chổi! Sao ta lại cho nó lấy ngươi vào nhà này chứ?!”

“Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân định mở miệng giải thích nhưng lại bị lão thái thái cắt ngang.

“Câm miệng! Nếu Quý Nhi của ta xảy ra chuyện gì... Khụ khụ, ta sẽ bảo nó hừ ngươi!” Lão thái thái được nha hoàn đỡ rồi đi, để lại Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan cùng đám nha hoàn của nàng.

“Nương...” Tiết Phong Lan mở miệng, định an ủi mẫu thân nhưng lại bị Thượng thư phu nhân cắt đứt.

“Đù rồi, Trần ma ma, Xuân Cầm trở về...” Thượng thư phu nhân lần đầu tiên bị mẹ chồng chửi mắng như vậy, trong lòng không khỏi khó chịu, nào còn để ý đến Tiết Phong Lan?!

Bất kì nữ nhân nào bị mẹ chồng chửi là sao chổi thì cũng đủ hiểu người đó sẽ khó lòng an ổn sống ở nhà chồng nữa, nàng mặc dù biết mẹ chồng không thích nàng nhưng chưa bao giờ mắng nàng là sao chổi, chuyện này...

Làm sao Thượng thư phu nhân chấp nhận được, nàng mặc kệ tất cả, bỏ lại nữ nhi đang ngồi đó mà về phòng cầu xin Phật tổ phù hộ cho trượng phu tai qua nạn khỏi.

Trước khi đi Xuân Cầm liếc mắt nhìn Tử tiểu thư, chỉ thấy ánh mắt nàng vô hồn, lạnh lẽo đến kinh người, bên môi còn nhếch lên một chút khiến Xuân Cầm còn nghĩ bản thân nhìn lầm, nhìn lại lần nữa thì thấy Tử tiểu thư trầm mặc, ánh mắt có chút đau thương khiến Xuân Cầm cảm thấy kì lạ nhưng vẫn rời đi.

Chỉ còn một mình Tiết Phong Lan ngồi bên trong, ngơ ngác nhìn vào khoảng không vô định. Mọi chuyện đều diễn ra y chang kiếp trước, phụ thân ngất xỉu, tổ mẫu chán ghét, mẫu thân không quan tâm...

Nếu đã không thể khiến người khác yêu thương, như vậy thì đối đầu vậy! Đối với nàng, tình thân không quan trọng nữa, không có tình thân nàng vẫn sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thái hậu ban thuốc quý

So với gian phòng trống trải, không bóng người của tiết Phong Lan, trong viện của Thượng thư đại nhân đầy áp người, nhìn vào vô cùng náo nhiệt. Nhưng trên mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng, đám nha hoàn bà tử không ngừng chạy đông chạy tây, chỉ sợ chủ tử có mệnh hệ gì thì bản thân cũng khó tránh khỏi, vì vậy mọi người đều cẩn thận từng chút, mong sau chủ tử sớm qua khỏi thời gian nguy kịch.

Đám di nương thường ngày không phải mở miệng ra là châm chọc người khác chính là khoe khoang bản thân, nhưng hôm nay ai nấy đều không dám lên tiếng để bảo toàn cho bản thân, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ chọc giận lão thái thái không vui, bị lão thái thái ghét bỏ thì đừng hòng mà sống trong Thượng thư phủ này!

Không khí u ám bao trùm lấy gian phòng, trán mọi người đều đọng lại một hai giọt mồ hôi, nhưng ai nấy đều không dám động đậy, lúc này lão thái thái đang tức giận, chỉ sợ ai không may mắn chọc giận lão thái thái sẽ liên lụy đến bản thân, thậm chí nữ nhi đều bị liên lụy, sau này sẽ không có một tấm chồng tốt để nương nhờ.

Khoảng một khắc sau, Diệp thái y mở miệng phá vỡ bầu không khí u ám: “Lão phu nhân, Thượng thư đại nhân chỉ là bệnh cũ tái phát, hiện tại đã không sao rồi ạ...”

Mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn là lão gia không sao, nếu không hậu quả sẽ khó lường!

“Bệnh cũ tái phát?! Diệp thái y, bệnh này không nguy hiểm đến tính mạng chứ...?!” Nghe nhĩ tử không có chuyện gì, lão thái thái cũng mừng thầm nhưng nghĩ đến căn bệnh cũ này, lại nhìn không được lo lắng. Mặc dù nói là bệnh cũ, thường hay tái phát nhưng không chắc chắn liệu nó có gây nguy hiểm hay không, nàng làm sao có thể yên tâm, người gia sợ nhất là gì, không phải cô đơn hay không có tuổi già, mà sợ nhất là “kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”!

Các lão nhân gia từ xưa đến nay ai chẳng muốn có một đứa con vừa hiếu thuận vừa thương yêu phụ mẫu mình?! Hơn nữa Tiết Quý thật sự là một đứa con hiếu thảo, từ trước đến giờ mẫu thân nói gì hẳn cũng nghe, chỉ duy nhất là chuyện lấy Lý Nguyệt Chi vào cửa là không nghe lời mẫu thân hẳn. Mặc dù vậy nhưng hẳn vẫn hoàn thành trách nhiệm của một người con, hiếu thuận với mẫu thân, nạp thiếp để nối dõi tông đường. Một đứa con như vậy, trên đời này có mẫu ai được như thế?!

Lão thái thái là một người cổ hủ, nhĩ tử không nghe lời nàng lấy Lý Nguyệt Chi làm thế đã làm mối quan hệ mẫu tử bọn họ có vết nứt, nhưng nhĩ tử hiếu thuận, lại nghe lời nàng nạp thiếp, nên dù có giận cách mấy thì cũng là nhĩ tử nàng mang nặng đẻ đau sinh ra, làm gì có chuyện giận dài?!

Tuy là nói thế nhưng sau sự việc này, lão thái thái vốn đã xem Lý Nguyệt Chi là con dâu nữa, chỉ sợ tùy thời đều muốn đuổi nàng ra khỏi Tiết gia, nhưng vì e ngại thân phận Thừa tướng tiểu thư nên hiện tại mới nhẫn nhịn.

“Nói thật với lão phu nhân, đại nhân đã mang bệnh khá lâu, mặc dù hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sau này... Không ai dám chắc chắn, cách tốt nhất là đừng khiến người tức giận, nên nấu đồ bổ cho đại nhân tâm bổ, có lẽ đôi chân Tử tiểu thư không thể chữa khỏi đã là đã kích đối với đại nhân...” Diệp thái y thở dài, bệnh Thượng thư đại nhân mang đã

hiều năm, hiện tại dù chữa trị cũng không thể chữa tận gốc, chỉ có thể dừng chịu đau kích, tạm bỏ nhiều thì thân thể sẽ tốt hơn.

Điều đáng lo ngại hơn là đôi chân của Tử tiểu thư, hẳn là người hành y, không thể chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân là điều đang trách, học y là để cứu người, nhưng không thể cứu người thì hẳn học y để làm gì?!

Lão thái thái nghe vậy liền trừng mắt, tất cả cũng tại Tiết Phong Lan, sinh ra đã không có gì may mắn, lúc nào mọi chuyện đều do nàng ta gây ra, một nha đầu mới mười hai tuổi mà đã suýt khác chết phụ thân, giống hệt mẫu thân nàng ta, đều là sao chổi chuyển thế! Có hai mẹ con sao chổi này trong nhà thì Tiết gia nàng làm sao yên ổn?!

“Các người nghe rồi đấy, đừng để lão gia phải tức giận thêm một lần nào nữa... Huỳnh ma ma, đi nấu canh nhân sâm cho lão gia tạm bỏ đi!”

“Vâng...” Huỳnh ma ma nhận lệnh, lui ra ngoài.

Đám đi nương vội vàng cúi đầu, không cần biết các nàng sau này tranh đấu thế nào nhưng tuyệt đối không được để lão gia tức giận, hậu viện tranh đấu không liên quan đến tiền viện, cảnh cáo của lão phu nhân rất rõ ràng, có người ngu mới mới nghe không hiểu đấy!

~~~~~

Quay sang Tiết Phong Lan, mọi người đi không bao lâu thì căn phòng của Tiết Phong Lan lại xuất hiện hai nữ tử, khoác trên người bộ hồng y rực rỡ, chất liệu vải không tầm thường, có thể so với bộ y phục mà Tiết Phong Lan đang mặc trên người, gương mặt hai nữ tử giống hệt nhau, tựa như hai giọt nước giống nhau như đúc, đều thuộc dạng mỹ nữ, trên tóc búi cao, cài một cây trâm ngọc, trên tay mỗi người đều cầm hai, ba chiếc hộp, hai người đứng trước mặt Tiết Phong Lan mà nàng vẫn tưởng là một người.

“Tử tiểu thư cát tường!” Nhẹ nhàng khụy gối, lần váy dung đưa theo từng động tác của hai nữ tử, bộ dạng vô cùng đẹp mắt.

Kiếp trước những lễ giáo thông thường nàng đều học, nhưng vì chân bị tàn phế mà Hoàng thượng đã ra lệnh nàng không cần quỳ hành lễ, tuy nhiên vẫn phải kính trọng trường bối, nếu gặp Hoàng thượng hay Thái hậu đều phải giữ lễ, không được làm qua loa. Nàng không cần quỳ gối hành lễ với người khác nhưng mỗi ngày nàng đều gặp những người hành lễ với nàng không dưới trăm lần, tuy nhiên khi nàng mở miệng họ mới dám đứng lên, bất quá khi đó nàng là Hoàng hậu cao quý, còn bây giờ vẫn là Tử tiểu thư của Tiết phủ.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia kinh ngạc, hai nữ tử thấy vậy chỉ cười, cung kính mở miệng: “Có phải Tử tiểu thư đã quên Như Sương cùng Như Ngọc?!” Nói cũng phải, đã mấy năm không gặp Tử tiểu thư ngày càng trưởng thành!” Nữ tử bên phải mở miệng nói, giọng nói nàng êm dịu như ngọc, quả nhiên xứng với cái tên Như Ngọc!

Kiếp trước nàng đã gặp qua Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ đều là những nha hoàn theo hầu hạ Thái hậu, trí tuệ không kém bất kì ai, thủ đoạn thì khỏi cần bàn đến, sống trong cung, nếu không có thủ đoạn thì bọn họ sẽ có thể an ổn sống được sao?!

Tỷ tỷ Như Sương là một người lạnh lùng ít nói, hơn nữa là một người cực đoan, không thích thân cận với bất kì ai, Thái hậu dạy dỗ bọn họ kĩ càng khiến bất kì người của cung nào đều không thể mua chuộc được! Trí tuệ của Như Sương so với Như Ngọc cao gấp vài lần, tuy nhiên bọn họ đều là người trung thành với chủ tử, sống vì chủ tử, chết vì chủ tử!

Như Ngọc thì ngược lại, tính tình hào sảng đáng yêu, quan hệ với mọi người xung quanh rất tốt, tuy nhiên cũng giống như Như Sương, đều một lòng trung thành với chủ tử. Mặc dù tính tình không cực đoan như Như Sương nhưng lại vô cùng cứng đầu, thà hy sinh bản thân cũng không để chủ tử gặp nguy hiểm.

Trước kia nàng đã chứng kiến tất cả những gì Như Sương và Như Ngọc đã làm với Thái hậu, cũng khâm phục lòng trung thành của bọn họ, đến khi Thái hậu qua đời vì bệnh nặng họ cũng liền mất tích, không ai biết họ ở đâu. Nếu nàng có Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh, đừng nói là thành công bảy phần, cho dù là chín phần nàng cũng nắm chắc trong tay.

“Không, ta nhớ chứ, người là Như Ngọc...” Tiết Phong Lan mỉm cười, một bộ dạng cực kì đơn thuần khiến Như Sương cùng Như Ngọc ở đối diện kinh ngạc vạn lần.

“Rất ít người có thể phân biệt được hai tỷ muội chúng tôi, Tử tiểu thư thật thông minh!” Như Sương lạnh lùng mở miệng, lời nói mang nhiều hàm ý chỉ có bọn họ mới có thể hiểu.

“Nói đây không có ai, các người không cần phải câu nệ!”

Nhìn bộ dáng của Tiết Phong Lan, Như Sương cùng Như Ngọc lại kinh ngạc vạn phần, họ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Tử tiểu thư, hôm nay Như Sương cùng Như Ngọc phụng mệnh của Thái hậu, đưa đến cho tiểu thư thuốc quý để bồi bổ thân thể...” Ánh mắt Như Sương rơi vào người Tiết Phong Lan, một lúc sau mới mở miệng: “Là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11-1: Đối đầu với tổ mẫu (1)

Tiết Phong Lan vẻ mặt không biểu cảm, đôi mắt lóe lên tia sáng, môi mím khẽ lên tạo lên một độ cong hoàn mỹ.

Mọi chuyện đều diễn ra như kiếp trước, nhưng có sự khác biệt chính là thái độ của nàng đối với Như Sương cùng Như Ngọc, kiếp trước khi Như Sương cùng Như Ngọc tuân mệnh Thái hậu mang đồ đến tặng nàng thì nàng thậm chí còn không nhớ ra bọn họ, khi đó bọn họ vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có cảm xúc gì với nàng. Nhưng hiện tại lại khác hẳn, nàng đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ, khiến bọn họ phải nhìn nàng bằng con mắt kính ngạc.

Tiết Phong Lan không phúc hậu cười, cảm giác này cũng không tồi, trước kia là nàng ngu xuẩn, một mực tin tưởng tỷ tỷ tốt của nàng, đến cuối cùng thì sao chứ, chẳng phải là chết thê thảm sao?! Ánh mắt rơi vào người Như Sương, kiếp trước Thái hậu đã từng đề cập với nàng là muốn ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, bởi vì chân nàng bị tàn phế, đi lại bất tiện nên cần có một người thông minh như Như Sương bên cạnh, nhưng nàng đã từ chối, khi đó Hồng Hương là nha hoàn nàng tin tưởng nhất, vì vậy nàng đã không nhận ý tốt của Thái hậu.

Nhớ đến điều này Tiết Phong Lan vô cùng buồn bực, nếu trước kia nàng đồng ý với Thái hậu thì mọi chuyện đã không trôi nổi như thế... Nhưng trên đời này tồn tại chữ ‘nếu’ sao?! Mọi chuyện diễn ra đều do số phận sắp đặt, số phận của nàng cũng vậy, thua trong tay Tiết Phong Linh là số phận mà lão Thiên gia sắp đặt cho nàng. Nếu là kiếp trước thì số phận này có lẽ sẽ đúng, nhưng nàng đã trùng sinh, số phận của nàng, phải do bản thân nàng quyết định, bất cứ ai cũng không được quyền quyết định số phận của nàng, cho dù là Hoàng thượng hay Thái hậu!

“Đây là đồ vật mà Thái hậu ban cho Tử tiểu thư nhằm muốn đôi chân Tử tiểu thư sẽ sớm hồi phục...” Như Ngọc mỉm cười, bộ dạng dịu dàng như nước, thanh âm lại trong trẻo như ngọc, vừa mở miệng khiến người khác không khỏi yêu thích.

“Đạ ta Thái hậu dùm ta...” Tiết Phong Lan mở miệng, toàn thân phát ra quý khí ít người nào được như thế. Nàng đưa mắt nhìn Như Sương, không khỏi mở miệng: “Như Sương, có thể bẻ ta đến bên bàn trà không?”

Như Sương nghe vậy, không chút do dự đi đến bế Tiết Phong Lan đến bên bàn trà, Như Ngọc bên cạnh để hết đồ lên bàn, sau đó rót một ly trà cho nàng, lại hìn khắp căn phòng, ngoài trừ ba người bọn họ thì có một ai khiến Như Ngọc nhú mảy, không khỏi mở miệng lên tiếng: “Tứ tiểu thư, chẳng lẽ nha hoàn trong Thượng thư phủ không có một ai hầu hạ người sao?!”

Đường đường là Tứ tiểu thư của Lễ bộ thượng thư, cháu ngoại của Thừa tướng đại nhân, cháu gái của Thái hậu lại lại không có một nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, đồn ra ngoài không phải là trở thành trò cười cho thiên hạ sao?!

Đối với cách hầu hạ của nha hoàn ở Thượng thư phủ này, Như Ngọc vô cùng không hài lòng nhưng lại không tiện mở miệng nói, dù sao đây cũng không phải Hoàng cung, càng không phải Trường Xuân Cung của Thái hậu, nên Như Ngọc không có quyền phê phán bọn họ.

Tiết Phong Lan nghe thế liền cười, nụ cười như hoa tường vi nở rộ, cực kì lóa mắt: “Có đó, nhưng ta không cần!”

Như Ngọc kinh ngạc, không khỏi mở miệng: “Ý của Tứ tiểu thư là...?” Trong lòng nàng sớm đã biết đáp án, chỉ là nàng muốn chính miệng Tứ tiểu thư nói ra thôi.

“Ý ta là... Ta không cần những người vô dụng đó, ta chỉ cần các người.” Nhấp một ngụm trà, Tiết Phong Lan mở miệng nói. Nàng biết biểu hiện của bản thân ngày hôm nay đã đạt yêu cầu của Như Sương cùng Như Ngọc. Sở dĩ bọn họ đến đây không chỉ là tuân mệnh Thái hậu đem thuốc quý đến đây mà còn đến để xem nàng, lần đầu tiên gặp hai người họ khi đó nàng chỉ mới tám tuổi, tám tuổi - một cái tuổi ngây thơ của nữ hài tử, khi ấy nàng còn quá nhỏ, Thái hậu không tiện ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, hơn nữa chính tay Thái hậu nuôi dưỡng hai người họ, tất nhiên không nỡ ban cho nàng. Nhưng nàng biết rồi một ngày Thái hậu sẽ ban bọn họ cho nàng, trải qua bốn năm, đây là lúc Thái hậu cần, hơn nữa nàng lại bị tàn phế, vừa có lý do để Thái hậu đưa người đến, chỉ là kiếp trước nàng không chịu nhận, hơn nữa ấn tượng với bọn họ về nàng cũng không tốt lắm, nên Thái hậu cũng tôn trọng ý kiến của cả hai bên.

Nàng biết bỏ qua bọn họ chính là hối hận cả đời nên kiếp này nàng sẽ không ngu xuẩn như vậy, Như Sương cùng Như Ngọc lớn lên trong hậu cung, lại được Thái hậu nuôi dạy chu đáo, tâm cơ, chỉ sợ là không đơn giản. Hơn nữa có quân sư như Như Sương, nàng không tin bản thân không thắng Tiết Phong Linh!

“Tứ tiểu thư... Thật ngay thẳng!” Như Ngọc mỉm cười, trong lòng rất hài lòng đối với Tứ tiểu thư này, ấn tượng không tệ lắm, hơn nữa cũng không phải người tầm thường!

Tiết Phong Lan nhếch môi không nói, xung quanh chìm vào yên tĩnh, khoảng nửa khắc sau, tiếng chân truyền đến, càng ngày tiếng bước chân càng lớn, Như Sương cùng Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ ánh mắt của đối phương.

“TIẾT PHONG LAN!!!” Nghe được tên của bản thân, môi mòng của nàng không khỏi nhếch lên một độ cong nhạt, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng đến a!

Một đám người xuất hiện trước mặt nàng, dẫn đầu là một lão nữ nhân trang phục quý phái nhưng lại không giấu được nếp nhăn trên gương mặt, mình chứng cho tuổi tác của bản thân, tay chống một cây gậy đầu rồng, ánh mắt nhìn nàng như ăn tươi nuốt sống, phía sau là một đám nữ nhân ăn mặc lố lẹt, ánh mắt nhìn nàng chứa đầy sự ghen ghét rõ rệt.

“Tổ mẫu...” Giọng nói có chút yếu ớt, ánh mắt cũng chứa đầy hơi nước, môi mòng mím lại, Tiết Phong Lan mở miệng: “Tổ mẫu... Phụ thân con...”

Nhìn tình cảnh thế này lão thái thái không khỏi nhú mảy, vốn nàng đang ở bên cạnh chăm sóc Quý Nhi, không ngờ quản gia lại đến thông báo người của Thái hậu đến thăm hỏi Tiết Phong Lan, hơn nữa còn mang rất nhiều đồ quý giá đến, nghe nói trong đó còn có cả Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống.

Thiên sơn Tuyết liên nghe cái tên thôi cũng cảm thấy thoải mái, lão thái thái từng vì dung nhan của bản thân mà không ngừng cho người đi kiếm được liệu quý giá, chỉ là quý giá thế nào cũng không bằng Thiên sơn Tuyết liên. Thiên sơn Tuyết liên là gì, không ai không biết, nghe nói đó là bảo vật trong giới y thuật, không ít đại phu muốn gặp dù chỉ một lần, hơn nữa các quý tộc trong triều đều ham muốn Thiên sơn Tuyết liên. Nghe đồn Thiên sơn Tuyết liên có thể trị bách bệnh, có thể dung đề dưỡng dung nhan, có thể bồi bổ cơ thể,... Giá trị của Tuyết liên thôi cũng đã liên thành, huống chi là Thiên sơn Tuyết liên hiếm thấy thế gian, đối với một đám nữ nhân ham mê sắc đẹp thì Thiên sơn Tuyết liên là được liệu quý giá các nàng cần, hiện tại Thái hậu ban tặng cho Tiết Phong, đứng nói là lão thái thái không vui, ngay cả đám đi nương cũng cực kì ghen tỵ!

“Tổ mẫu, phụ thân... Phụ thân con thế nào rồi a...”

“Diệp thái y nói không có gì nguy hiểm, chỉ là...” Liếc mắt nhìn Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh Tiết Phong Lan, lão thái thái không tiện mở miệng dạy dỗ, chỉ lạnh nhạt nói một câu chấp chừng. Nàng vốn đi đến đây để lấy Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu ban cho nha đầu kia, nhưng hiện tại người của Thái hậu ở đây, nàng không thể lấy đi được, chỉ có thể để nha đầu kia tự tay đưa cho nàng, như vậy dù có trách Thái hậu cũng không thể trách phạt nàng.

“Chỉ là gì a...” Ánh mắt Tiết Phong Lan hiện lên sự lo lắng, trong mắt có một tầng nước mông, dáng vẻ của nàng khiến những người xung quanh không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt kì lạ. Mà ánh mắt kì lạ đó nói dễ nghe thì là thương hại, nói khó nghe chính là khinh thường!

“Diệp thái y bảo phụ thân người cần tâm bổ...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11-2: Đối đầu với tổ mẫu (2)

Vừa dứt lời, mọi người hai mặt nhìn nhau, ý nghĩa trong lời nói của lão thái thái người khác vừa nghe liền hiểu, nhưng cũng có một số người, cổ tình già ngốc, tựa như Tiết Phong Lan đây, mơ màng mở miệng:

“Cần phải tâm bổ, nhưng may mắn là phụ thân không sao...” Tiết Phong Lan thờ phào mở miệng, bộ dạng căng thẳng cũng thả lỏng, đáy mắt còn đọng lại vài giọt lệ, nàng nở nụ cười yên tâm khiến những người khác không khỏi suy nghĩ.

Thật không biết Tứ tiểu thư này là ngốc thật hay ngốc giả nữa, lời lão thái thái chứa hàm ý rõ ràng như thế mà nàng ta lại làm bộ như không biết, đây chẳng phải là đang muốn chống đối với lão thái thái hay sao? Đã biết lão thái thái không vừa mắt mình mà còn không biết nịnh nọt, lại còn làm ra bộ dạng ngu ngốc, thật là khiến người khác chướng mắt! Bất quá có người của Thái hậu ở đây, mọi người cũng chẳng thể nói gì hơn được, dù sao Thái hậu ủng hộ Tiết Phong Lan không phải ngày một ngày hai, trước khi nàng ta ta tàn phế, Thái hậu sùng ái hết mực, sau khi nàng ta tàn phế, Thái hậu còn ban Thiên sơn Tuyết liên cho nàng ta, sùng ái mực này khó ai dám đắc tội với nàng ta. Tất nhiên ở trong Thượng thư phủ nàng ta vẫn là Tứ tiểu thư không được sùng, trước mặt người của Thái hậu, đối xử với nàng ta như vậy là đã cho thể diện lắm rồi, vậy mà nàng ta còn ngu ngốc như vậy...

Phuong Lam bên cạnh nhìn Tiết Phong Lan, trong mắt lóe lên tia sáng kì lạ, từ lúc Tiết Phong Lan được hai tuổi nàng đã vào phủ hầu hạ lão gia, nhờ có lão thái thái sủng ái mà cuộc sống của nàng không hề thiếu thốn, thậm chí trong phủ mọi người đều tôn kính nàng, gọi nàng một tiếng ‘Phượng di nương’, duy chỉ Tiết Phong Lan, nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều đối đầu với nàng, ương ngạnh ngang ngược, có lần nàng muốn giảo huấn nha đầu này nhưng lại bị Lý Nguyệt Chi ngăn cản, dù sao nàng ta cũng là chủ mẫu nên nàng cũng không thể làm gì. Đã mười năm kể từ khi nàng vào phủ, nhờ nàng sinh cho lão gia con trai nên được sủng ái bội phần, Lý Nguyệt Chi cũng có chút e ngại nàng, điều này khiến Phuong Lam vô cùng tự hào, phần đầu mười năm cuối cùng nàng cũng đạt được mục đích, nhưng vĩnh viễn nha đầu Tiết Phong Lan này đều chống đối nàng, đến tỷ tỷ song sinh của nàng còn phải né mặt nàng, còn nàng ta là gì chứ, nếu không phải có Thái hậu làm chỗ dựa, chỉ sợ nàng ta sớm đã bị lão thái thái trừng trị rồi!

Lão thái thái sắc mặt có chút không vui, liếc mắt nhìn Tiết Phong đang nở nụ cười nhạt càng cảm thấy gai mắt. Hàm ý rõ ràng như vậy nàng không tin nha đầu này không hiểu, trước kia Thái hậu ban thưởng hơn phân nửa lễ vật đều mang đến chỗ nàng, với lại nha đầu này trước kia đều nhu thuận đưa ra hết, vậy mà hôm nay có người của Thái hậu ở đây liền muốn cùng nàng chống đối, đúng là đáng chết!

Tiết Phong Lan trong cười lạnh, trước kia tổ mẫu hay đến lấy những món đồ Thái hậu ban cho nàng, khi ấy nàng cũng chẳng quan tâm, dù sao cũng là người trong nhà, nên Tiết Phong Lan không hề keo kiệt. Nhưng sau khi trùng sinh, nàng đã hiểu tất cả mọi chuyện, hóa ra từ trước đến giờ nàng coi bọn họ là người thân thì bọn họ chỉ xem nàng là công cụ để lợi dụng, nếu không phải có Thái hậu sủng ái, chỉ sợ nàng sớm đã không sống nổi... Vì vậy nàng quyết định, sau này tuyệt đối sẽ không đối xử tốt với bọn họ nữa, nàng đối xử với bọn họ tốt như thế nào, bọn họ lại đối xử với nàng ngược lại như thế đó, lúc nàng gặp chuyện bọn họ đang ở đâu? Không những bỏ mặc nàng mà bọn họ còn trợ giúp Tiết Phong Linh hãm hại nàng, nếu bọn họ đã xem nàng như công cụ để lợi dụng thì tại sao nàng lại không đối xử với bọn họ như vậy? Nàng sẽ đòi lại từng thứ, từng thứ mà bọn họ nợ nàng, cho dù là những thứ nhỏ nhất nàng cũng phải lấy lại tất cả! Đồ của Tiết Phong Lan này, một là nàng không không cần, chứ không được để rơi vào tay kẻ khác!

Như Sương, Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều thấy rõ suy nghĩ trong mắt đối phương. Xem ra Từ tiểu thư không phải dạng người tầm thường, đi theo nàng ta cũng không tệ lắm. Hai người bọn họ đều làm việc theo tính tình của bản thân, dù sao trong Trường Xuân Cung cũng không ai dám đối đầu với bọn họ, bọn họ biết Thái hậu xem tỷ muội xem như con ruột mà đối đãi vậy nên bọn họ trung thành với Thái hậu tuyệt đối. Thái hậu từng đề cập chuyện muốn đưa bọn họ cho Tiết Phong Lan để chăm nàng, nhưng bọn họ cần suy nghĩ lại. Hôm nay gặp mặt Từ tiểu thư thì bọn họ đã biết Từ tiểu thư rất xứng đáng làm chủ từ các nàng, tuổi còn nhỏ đã bình tĩnh như vậy, mặc dù nàng ta bị tàn phế nhưng giấu lại cũng không phải không chữa được. Tuy Diệp thái y nói chân Tiết Phong Lan không thể chữa khỏi, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, Diệp thái y chỉ là thái y gọi trong kinh thành, bên ngoài có không ít người có y thuật tài giỏi, hơn nữa trong truyền thuyết Thần y Mộ Kinh Thương y thuật cao minh, chỉ cần người đó còn một hơi thở thì Thần y Mộ Kinh Thương đều có thể cứu, xem xét lại, đôi chân của Tiết Phong Lan thật sự không thể không chữa khỏi.

“Diệp thái y nói phụ thân người cần bồi bổ thân thể... Vừa hay Thái hậu lại ban cho người Thiên sơn Tuyết liên, hay...” Mặc kệ nàng ta giả vờ hay thật sự không hiểu hàm ý trong lời nói của nàng, hiện tại nàng đã nói thẳng ra như vậy, nàng không tin nàng ta còn giả vờ được!

“Chuyện này...” Tiết Phong Lan cắn môi, bộ dạng cực kì khó xử khiến mọi người đều cười khinh thường. Trong lòng thầm khinh bỉ đám người này vạn phần, thật không biết xấu hổ, mở miệng ra liền đòi lễ vật Thái hậu ban cho nàng, trước kia bởi vì nàng còn xem bọn họ là người thân nên mới cho bọn họ lấy thoải mái như vậy, hiện tại bệnh cũ tái phát, lại muốn lấy đồ của nàng? Đầu có dễ như vậy!

“Tổ mẫu...” Trước kia người đến mượn những lễ vật mà Thái hậu ban cho con... Con đều không nói gì, dù sao chúng ta cũng là người thân, nhưng mà... Thiên sơn Tuyết liên này rất quý, Thái hậu đặc biệt ban cho con chỉ mong muốn đôi chân con khỏi...” Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Lão thái thái nghe vậy liền tức giận, không khỏi mở miệng quát: “Người nói như vậy là ý gì? Phụ thân người đang cần thuốc bồi bổ, vậy mà người lại ích kỷ không cho? Tiết gia chúng ta làm sao lại có đứa cháu như người, đúng là nghịch nữ!” Bị Tiết Phong Lan nói trúng tâm tư, lão thái thái liền xanh mặt, những chuyện này mà nha đầu này lại dám mở miệng nói ra hết, thật sự là quá mất mặt! Mặt mặt còn thối đi, nếu lời này truyền đến tai Thái hậu, như vậy nàng phải làm sao, Thái hậu nếu trách tội xuống...

“Tổ mẫu...” Đôi mắt Tiết Phong Lan long lanh ngấn nước, bộ dạng vô cùng đáng thương khiến Như Ngọc nhú mày, sắc mặt có phần khó coi mở miệng: “Lão phu nhân, dám tự ý lấy lễ vật của Thái hậu là tội chết đấy! Chuyện này nếu Thái hậu biết được...”

Bọn người này quá ngang ngược, lễ vật của Thái hậu ban cho Từ tiểu thư mà họ cũng dám lấy, đúng là không biết sống chết. Mặc dù nàng biết nếu không phải có sự đồng ý của Tiết Phong Lan bọn họ tất nhiên sẽ không dám chạm vào, nhưng hiện tại nàng nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử, tất nhiên là phải bao che khuyết điểm, với tính tình của Như Ngọc nàng tuyệt đối sẽ không để ai làm xấu mặt bản thân!

“Chuyện này... Ta chỉ sợ là... Mượn của Lan Nhi...” Lão thái thái có chút bối rối, trong lòng sắp nghẹn đến tức chết nhưng lại không thể mở miệng phản bác, dù sao bọn họ cũng là tỷ nữ thân cận của Thái hậu, nàng lại không thể đắc tội!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 12: Đòi lại những thứ thuộc về bản thân

“Nếu đã là mượn... Vậy thì xin lão phu nhân phải trả lại rồi...” Như Sương im lặng này giờ lúc này mới mở miệng nói. Lời của nàng khiến không ít người kinh ngạc, muốn bọn họ trả lại những thứ mà bọn họ lấy của Tiết Phong Lan? Như vậy đâu có được, mặc dù ngoài miệng nói là ‘mượn’ nhưng thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, ‘mượn’ này là mượn không trả. Vậy mà hiện tại Như Sương lại bảo bọn họ trả lại... Không ít người sắc mặt khó coi, tựa hồ không cam lòng nhưng lại không dám mở miệng. Dù sao ở Thượng thư phủ bọn họ chỉ là di nương, nếu nói về địa vị thì thua xa Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ, mặc dù là nha hoàn nhưng lại là nha hoàn của Thái hậu, ít nhiều gì cũng kiêng kỵ đối phần.

“Cái gì...?” Lão thái thái tròn mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn Như Sương. Bảo nàng trả lại những thứ đã lấy từ tay của nha đầu Tiết Phong Lan, chuyện này nàng làm sao có thể? Phải biết rằng đồ nàng lấy từ tay Tiết Phong Lan là của Thái hậu ban cho, một món rẻ nhất cũng đáng giá mấy ngàn lượng, mà nàng thì lấy không ít... Lão thái thái đau đầu không thôi, nếu tính toán kĩ lưỡng... Chỉ sợ lên đến mấy vạn lượng hoàng kim đấy! Chỉ nghĩ thôi mà cũng cảm thấy sợ rồi...

“Mượn’ đồ phải trả là chuyện thường tình, cơ sao lão phu nhân lại kinh ngạc như thế?!” Như Ngọc bên cạnh mở miệng, giọng nói có phần châm chọc, nhìn về mặt này của bọn họ, hẳn là không muốn trả đồ đấy mà! Bất quá có nàng cùng Như Sương ở đây, bọn họ đừng nghĩ sẽ lợi dụng Tiết Phong Lan, hay lấy đồ vật mà Thái hậu ban chiếm làm của riêng!

Nhắc đến Tiết Phong Lan, Như Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn nữ hài đang cúi đầu ngồi trên ghế, bởi vì nàng cúi đầu nên mái tóc che mất gương mặt của nữ hài khiến người khác không nhìn thấy được cảm xúc của nàng. Chỉ thấy đôi môi nhỏ bị nàng cắn đến bật máu, trên người lại tỏa ra mùi vị bi thương, điều này khiến người khác không khỏi suy nghĩ nàng đang phải chịu uất ức. Tất nhiên trong số đó không có Như Ngọc nàng, dù sao Như Ngọc cũng không phải loại người ngu ngốc, làm sao nàng có thể tin Tiết Phong Lan sẽ thương tâm vì những lời nói đó của lão thái thái? Hơn nữa nàng có thể khẳng định, đối với vị tổ mẫu này Tiết Phong Lan phải nói là không đặt vào mắt, nếu không tại sao lại đề cập chuyện bọn họ ‘mượn’ đồ của Thái hậu ban cho nàng đến trước mắt nàng cùng Như Sương?!

Hóa ra vốn nghĩ Từ tiểu thư của Lễ bộ Thượng thư là một nha đầu ngu ngốc, không biết suy nghĩ, lại cực kỳ chanh chua, nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không khỏi suy nghĩ, so với tỷ tỷ song sinh, Tiết Phong Lan nguy hiểm hơn rất nhiều, còn nhỏ như vậy mà đã biết che giấu, sau này chỉ sợ không hề đơn giản! Nhưng một chủ tử như vậy rất hợp với

Như Ngọc, dù sao ở trong hoàng cung lâu rồi, loại người nào nàng chưa từng gặp qua, chỉ là Tiết Phong Lan thú vị hơn bọn họ khiến nàng muốn nhận nha đầu này làm chủ tử. Nàng tin Như Sương cũng có suy nghĩ giống như nàng, bọn họ là tỷ muội song sinh, thân giao cách cảm là chuyện thường tình!

“Không... Ý ta là... Ta ‘mượn’ của Lan Nhi không chỉ có những thứ để trưng bày, mà còn có những vị thuốc để bồi bổ cho cơ thể... Mà thuốc thì...” Lão thái thái ấp úng, có chút không được tự nhiên khi thừa nhận bản thân mình lại đi ‘mượn’ đồ của cháu gái. Dù sao cũng là lão phu nhân của Thượng thư phủ, cư nhiên lại ‘mượn’ đồ vật trang trí, thậm chí là thuốc của cháu gái mình, đồn ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp những phu nhân nhà quan lại khác chứ?! Hon nữa thuốc cũng đã uống, bọn họ chẳng lẽ bắt nàng phải nhớ ra?! Huống hồ, với tính tình của Tiết Phong Lan, chắc hẳn không đồn người thân vào đường cùng, mặc dù nàng không gì gì đưa cháu gái này nhưng nàng cũng là tổ mẫu câu nàng ta, chẳng lẽ nàng ta nở nhìn bọn họ rơi vào đường cùng ư?!

Nếu Tiết Phong Lan nghe được những lời này của lão thái thái chắc hẳn nàng sẽ cười khinh thường với bọn họ. Bọn họ có xem nàng là con cháu hay không mà dám mở miệng nói hai chữ ‘người thân’? Lúc nàng rơi vào tuyệt vọng thì những người tự xưng là ‘người thân’ của nàng họ đang ở đâu?! Bọn họ không chỉ lợi dụng nàng mà còn vì Tiết Phong Linh thăm hại nàng đến chết, nếu không phải lão Thiên gia xót thương, chỉ sợ hiện tại nàng đã không thể ngồi ở nơi này rồi! Vậy mà họ còn dám mở miệng xưng là ‘người thân’ của nàng, bọn họ không thấy nhục cười sao?!

“Đã dùng hết...?” Như Sương tiếp lời, giọng nói của nàng khiến không ít người lạnh run, mặc dù chỉ là một câu nói lạnh nhạt nhưng vào tay tất cả mọi người ở đây thì lại như băng hàn ngăn năm

“Đúng vậy...” Lão thái thái mở miệng khẳng định khiến Tiết Phong Lan đang cúi đầu không khỏi cong môi. Bởi vì trước kia nàng xem bọn họ như người thân mà đối đãi nên cũng không để ý những tài vật mà Thái hậu ban cho nàng, hiện tại bọn họ lại được voi đòi tiên, lời bọn họ nói nàng còn không hiểu sao. Những thứ vật chất bọn họ có thể trả cho nàng, nhưng thuốc mà Thái hậu ban bọn họ lại không thể, nếu nàng cứ ép buộc thì bọn họ chỉ còn cách nhớ ra thôi. Tiết Phong Lan không khỏi thầm khen cho những người này, những thứ vật chất đó chẳng là gì cả, nhưng những vị thuốc mà Thái hậu ban lại vô cùng quý giá, có tiền mà không thể mua được!

Nếu là nàng trước kia chỉ sợ xảy ra chuyện này liền cầu xin Thái hậu bỏ qua, nhưng hiện tại khác trước rồi, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trùng sinh, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, bị người khác lợi dụng một đời cuối cùng là phải chết thảm, điều này Tiết Phong Lan tuyệt đối sẽ không để xảy ra một lần nào nữa. Huống hồ nàng sống lại là để trả thù Tiết Phong Linh, giải quyết tất cả những người trợ giúp nàng ta, khiến nàng ta trả giá cho những chuyện mà mình đã làm, vì vậy đối với đám người này, Tiết Phong Lan không có thương xót chút nào, càng không có thứ gọi là người thân!

“Đường như mọi người vẫn chưa hiểu rõ tình thế của bản thân Như Sương vẫn là nên nhắc nhở mọi người, lần này Như Sương đến đây không chỉ là đem lễ vật mà Thái hậu ban cho Tử tiểu thư mà còn có chuyện khác...”

Lời nói của Như Sương khiến mọi người không khỏi bất an, dường như bọn họ cũng cảm thấy điều gì đó bất ổn, lúc này nghe thấy lời nói của Như Sương càng cảm thấy kì lạ. Vốn chỉ là một nha hoàn đưa lễ vật của Thái hậu, cho dù nàng ta là nha hoàn của Thái hậu cũng không thể bắt bọn họ trả lại lễ vật cho Tiết Phong Lan, nhưng mà hai nha hoàn này lại xen vào chuyện này, điều này khiến người khác cảm thấy không ổn.

“Như Sương cùng Như Ngọc phụng lệnh Thái hậu, từ giờ sẽ trở thành nha hoàn của Tử tiểu thư, thay Thái hậu ở bên cạnh chăm sóc cho Tử tiểu thư... Hon nữa trước khi đến đây, Tử tiểu thư đã từng nói với Thái hậu là chưa bao giờ đụng đến lễ vật mà Thái hậu ban thưởng nên Thái hậu lấy làm lạ, sai nô tỳ kiểm tra lễ vật mà Thái hậu ban thưởng cho Tử tiểu thư bao năm qua, nếu thiếu món nào Thái hậu chắc hẳn sẽ không tha cho chúng nô tỳ... Vì vậy, xin lão phu nhân hãy trả lại những thứ người đã ‘mượn’ của Tử tiểu thư!”

Tiết Phong Lan trong lòng cười trộm, nàng đang đợi lời nói này của Như Sương a, câu nói này không chỉ biểu hiện rõ Như Sương cùng Như Ngọc sẽ nhận làm chủ tử mà còn đòi lại những thứ bọn họ lấy của nàng, một món cũng không thể thiếu! Tất nhiên nếu bọn họ không giao ra, chuyện này truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ bọn họ sống không được lâu. Mặc dù nàng biết Thái hậu không có nói những lời như vậy nhưng nàng rất vui vẻ, có Như Sương cùng Như Ngọc ở đây, nàng không cần xen vào chuyện này, cứ để nàng đóng vai đứa cháu ngoan đi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thái hậu tức giận

“Thái hậu nương nương, Như Sương, Như Ngọc đã trở về!”

“Đã trở về?”

“Vâng, nô tì lập tức cho người vào!” Dứt lời, không thấy chủ tử mở miệng phân phó, Cao ma ma lập tức quay người rời đi.

Ngự hoa viên Hoàng cung trăm hoa đua nở, bất kì mùa nào thì Ngự hoa viên cũng chìm ngập trong sắc hoa rực rỡ, làm say lòng người. Phụng bào đỏ rực làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng, phụng bào trăm cài trên tóc khiến nàng càng trở nên cao quý, đứng giữa sắc trời mùa đông lạnh, khoác lên chiếc áo lông bạch hồ quý hiếm khiến ai ai cũng phải ghen tỵ. Đôi tay trắng nõn đưa ra, sờ vào đóa hoa mẫu đơn trước mắt, cánh hoa đỏ rực của mẫu đơn xòe ra, nở rộ. Mùa đông sắc trời lạnh, các loài hoa điều rất khó ra hoa, đặc biệt là hoa mẫu đơn này, chỉ nở vào tháng 4 hằng năm, vậy mà hiện tại trong Ngự hoa viên Hoàng cung lại có hoa mẫu đơn, điều này đúng thật là thần kỳ!

Tiếng bước chân truyền đến, Như Sương cùng Như Ngọc vội vàng hành lễ, cung quy chính là như thế, bất kì ai gặp Thái hậu cũng phải hành lễ, tất nhiên Hoàng thượng được miễn.

“Thái hậu nương nương, chúng nô tì đã trở lại...”

Thái hậu như vẫn đắm chìm trong sắc hoa mẫu đơn mà không hề mở miệng. Đôi tay trắng nõn, đeo trên người đầu vàng bạc châu báu hiếm thấy, rực rỡ khiến đóa hoa mẫu đơn trong tay nàng càng trở nên kiều diễm lạ thường!

Thái hậu thích hoa mẫu đơn, chuyện này trên dưới Hoàng cung ai ai cũng biết, chỉ cần là người có tâm thì họ đều biết sở thích của Thái hậu. Mặc dù trong cung cấm tiết lộ bí mật của chủ tử, nhưng đám nô tài vẫn không thể cưỡng lại danh vọng của đồng tiền mà phản bội mạng sống của bản thân, những người như vậy, không chết sớm đúng là đáng tiếc!

“Nha đầu đó, đã tốt hơn chút nào chưa?” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, nàng nhẹ nhàng quay người, đối mặt với Như Sương cùng Như Ngọc khẽ cười nhẹ, điều này khiến Như Sương, Như Ngọc đi đến bên cạnh Thái hậu, đỡ lấy tay nàng đi vào trong.

“Thái hậu nương nương thương yêu Tử tiểu thư là phúc khí của nàng, Tử tiểu thư sao lại không khỏe được.” Như Ngọc mỉm cười, cùng Như Sương dìu Thái hậu vào Trường Xuân Cung ngồi xuống.

Như Sương cũng không nhàn rồi, nàng cởi áo khoác lông trên người Thái hậu ra, đi đến bên bàn rót trà nóng cho Thái hậu.

“Nha đầu này thật là, sao lại đi dạo hồ vào mùa đông lạnh giá thế này.” Thái hậu cảm thán, tiếp nhận chung trà của Như Sương, nhấp một ngụm rồi để xuống.

Lúc này Cao ma ma đi vào, trên tay cầm một khay đồ bỏ, nghe Thái hậu nói vậy liền mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Thái hậu yêu thương Tứ tiểu thư, cũng nên yêu thương bản thân, trời lạnh như vậy người lại ra ngoài ngắm mầu đơn...”

“Cao ma ma nói đúng, Thái hậu nếu muốn ngắm mầu đơn thì sai người đem chậu mầu đơn vào, sao người lại ra ngoài chứ...” Như Ngọc bên cạnh trách cứ khiến Thái hậu mỉm cười: “Mầu đơn nở rộ giữa trời đông, nếu đem vào bên trong, há còn rực rỡ như bên ngoài?”

Như Sương bên cạnh thở dài: “Nếu chuyện Thái hậu đã muốn, cho dù là Hoàng thượng cũng không thể ngăn được, Như Sương chỉ mong Thái hậu có thể tịnh dưỡng bồi bổ sức khỏe của bản thân...”

“Vẫn là Như Sương hiểu ta hơn!”

Cao ma ma đặt chung đồ bỏ xuống bàn, Thái hậu nhận lấy muống từ Như Ngọc liền uống một muống, cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân, trong miệng là vị ngọt, mang chút vị đắng của bạch quả, Thái hậu không khỏi mở miệng: “Diệp thái y nói thế nào?”

Người thông minh đều hiểu Thái hậu đang hỏi chuyện gì, Như Sương lập tức mở miệng lên tiếng, nàng biết dù có giấu thì Thái hậu vẫn sẽ biết, huống hồ Diệp thái y là thái y bên cạnh Thái hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ lộ, vậy nên nếu nàng không nói thật chính là tội khi quân! Mặc dù biết tin tức này đối với Thái hậu là vô cùng không tốt, Thái hậu sung ái Tứ tiểu thư thế nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể không nói.

“Diệp thái y bảo là... Không thể...”

Dứt lời không khí xung quanh điện lập tức giảm xuống âm độ, so với bên ngoài còn lạnh hơn mấy phần, đám nô tì cúi đầu không dám thờ mặt, sợ Thái hậu sẽ trút giận vào người bản thân, như vậy không chỉ bản thân mất mạng mà còn liên lụy đến người nhà.

“Rầm” một tiếng, chung đồ bỏ đã nằm lán trên đất, mọi người đều sợ hãi quỳ xuống, chung đồ bỏ là lễ vật mà Hoàng thượng đặc biệt cho người làm tặng cho Thái hậu, thường ngày Thái hậu đều không nỡ đụng đến, thế nhưng hôm nay lại đập vỡ nó, điều này chứng tỏ Thái hậu đang rất tức giận!

“Nuôi một đám thái y đúng là vô dụng! Đến lúc cần thì lại ‘không thể’! ‘Không thể’ là thế nào?! Đúng là vô dụng!” Phụng nhan tức giận khiến không ai dám mở miệng, mặc dù thường ngày Thái hậu rất ít khi tức giận lại đối xử với bọn họ đều rất tốt, nhưng sống trong Hoàng cung này mỗi người đều ý thức được bản thân mình.

“Thái hậu bớt giận, mặc dù Diệp thái y đã nói là không thể nhưng không phải không còn cách...” Như Sương mở miệng, giọng nói có năm phần chắc chắn khiến Thái hậu nhui mày: “Nói xem!”

“Đôi chân của Tứ tiểu thư không phải không có cách chữa trị, mặc dù y thuật của Diệp thái y cao minh nhưng vẫn kém xa Thần y Mộc Kinh Thương!”

“Thần y Mộc Kinh Thương? Hẳn là người thích du ngoạn khắp nơi, hơn nữa tính tình lại kỳ quái, hẳn thật sự sẽ chữa trị được đôi chân của Lan Nhi?!” Thái hậu nghi ngờ mở miệng, nghe nói vị Thần y này y thuật xuất thần nhập hóa nhưng lại là thần long kiến thủ bất hiện vĩ*, hơn nữa tính tình kỳ quái, bất kể giàu nghèo, chỉ cần hắn thích hẳn sẽ cứu, người như vậy...

*Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

“Nếu tìm được Mộc Kinh thương thì có lẽ sẽ có cơ hội...” Như Sương không dám đảm bảo, dù sao Thần y Mộc Kinh Thương không phải người dễ tìm, nhưng cho dù tìm được hẳn chưa chắc sẽ đồng ý chữa trị cho Tứ tiểu thư, nhưng nếu không thử thì làm sao mà biết?

“Chuyện này, giao cho người...” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, phân phó Cao ma ma đi lấy một chung đồ bỏ khác, đám nô tì thấy Thái hậu bớt giận liền thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng...” Sau này Tiết Phong Lan sẽ là chủ tử của nàng, dù thế nào nàng cũng sẽ tìm cách chữa trị đôi chân cho nàng ta, nàng không muốn có một vị chủ tử tàn phế. Mặc dù Tiết Phong Lan không phải loại người tâm thương nhưng có đôi chân vẫn tốt hơn, nếu kẻ thù truy sát, có đôi chân còn có thể chạy trốn! Nhưng áp lực tìm kiếm Mộc Kinh Thương lại không hề nhỏ, bất quá nếu thật sự không thể tìm thấy, Như Sương nàng sẽ chịu phạt - cam tâm tình nguyện mà chịu, nàng sẽ thay thế đôi chân của Tiết Phong Lan.

“Nha đầu Lan Nhi thế nào, con bé có bị kích động không?!”

“Như Sương nghe nói Tứ tiểu thư có chút kích động...”

“Vậy à?”

Không lâu sau Cao ma ma quay lại, trên tay bưng khay đồ bỏ đưa đến cho Thái hậu.

“Thái hậu, chẳng phải lần trước người hỏi Như Sương cùng Như Ngọc có chịu hầu hạ Tứ tiểu thư sao?” Như Ngọc bên cạnh tỉnh nghịch mở miệng.

“Sao? Các người đã có đáp án?” Nghe tin đôi chân Tiết Phong Lan còn có thể chữa được, tâm trạng nàng cũng không còn nặng nề nữa mà giảm đi mấy phần, hiện tại nghe Như Ngọc nói vậy nhìn không được mà hiểu kỳ đáp án của hai người bọn họ.

Như Sương cùng Như Ngọc đều do một tay nàng dưỡng dục, so với Triết Nhan công chúa còn thân hơn mấy phần, vì vậy những lỗi lầm nhỏ của bọn họ nàng đều bỏ qua. Tính tình hai nha đầu này, Thái hậu như nàng sao lại không biết, nàng có ơn với bọn họ, so với phụ mẫu bọn họ còn hơn vạn phần, tất nhiên bọn họ sẽ trung thành với nàng, nguyện vì nàng mà hầu hạ nàng suốt đời, bỏ qua thể giới phồn hoa bên ngoài. Vậy nên nàng mới cho bọn họ một cơ hội, nha đầu Lan Nhi là đứa cháu nàng thương yêu nhất, mặc dù không tranh giành nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, nhìn nha đầu Lan Nhi nàng lại nhớ đến thời trẻ của bản thân. Khi còn là tiểu thư Thừa tướng phủ nàng cũng là người như vậy, không tranh không giành, nhưng từ khi vào thâm cung, tính tình ngày thơ như vậy chỉ sợ sẽ sớm mất mạng, vì vậy nàng đã thay đổi, nếu không làm sao có thể như ngày hôm nay?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 13-2: Tính toán (1)

“Vâng, chúng nô tì đã có đáp án...” Như Sương khẳng định mở miệng, sống bên cạnh Thái hậu từ nhỏ, Như Sương làm sao không biết ý định của người? Thái hậu muốn nàng đến

chăm sóc Tử tiểu thư một phần là vì muốn nàng cùng Như Ngọc không bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, sống trong cung mặc dù vinh hoa phú quý nhưng lại không hề có tự do, vậy nên Thái hậu mới cho nàng cơ hội ra ngoài dưới danh nghĩa Tử tiểu thư, phần còn lại tất nhiên là vì muốn nàng thật sự chăm sóc Tử tiểu thư, hiện tại đôi chân của Tử tiểu thư đã tàn phế, cần một người bên cạnh chăm sóc, mà người Thượng thư phù lại không đáng tin.

Thật ra nếu Như Sương hôm nay khi đi gặp Tiết Phong Lan thì nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử, dù sao nửa đời còn lại có bị chôn vùi trong cung hay không nàng cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ Thái hậu như vậy cũng đủ rồi. Nhưng thiên ý trêu nhân, mặc dù nàng muốn ở bên cạnh chăm sóc Thái hậu nhưng khát vọng muốn tự do vẫn luôn ở tận sâu trong lòng nàng.

Lần đầu gặp Tiết Phong Lan không hiểu sao Như Sương lại có cảm giác kì quái, khi đó nàng đã nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử của nàng, mặc dù Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến nàng, Như Sương có thể khẳng định dựa vào năng lực của bản thân có thể bảo vệ Tiết Phong Lan. Vì vậy nàng đã quyết định, Thái hậu đã cho nàng cơ hội quý giá như vậy, nàng phải biết trân trọng!

“Người nói đi...” Nhận lấy chiếc muỗng bằng vàng từ tay Cao ma ma, Thái hậu múc một muỗng canh khê nhấp. Mùi hương thơm ngát lan tỏa trong miệng, Thái hậu hài lòng gật đầu.

Chung đồ bỏ lúc này đã có người thu dọn, trong phòng vốn bừa bộn nhưng lúc này vốn đã được lau dọn sạch sẽ. Bên ngoài gió tuyết không ngừng thổi, hoa cùng lá hòa vào trong tuyết, giữa nền tuyết trắng làm nổi bật lên những chiếc lá xanh cùng với những đóa hoa rực rỡ. Khác với bên ngoài lạnh giá, bên trong Trường Xuân Cung vô cùng ấm áp, không khí nóng ấm nhưng với trời đông gió tuyết khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Chúng nô tì đã quyết định sẽ xuất cung hầu hạ Tử tiểu thư...”

Thái hậu nghe vậy có chút ngoài ý muốn, rất nhanh liền mở miệng: “Đã quyết định...?” Trước khi xuất cung nàng có thể nhìn ra được Như Sương cùng Như Ngọc tuyệt đối không hài lòng nhưng không hiểu sao khi về cung, thái độ của họ liền thay đổi, điều này khiến nàng cảm thấy kì lạ, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến hai nha đầu này thay đổi?!

“Vâng...” Như Sương không chút do dự trả lời khiến Thái hậu có chút kinh ngạc, rốt cuộc thì lý do vì sao mà khiến Như Sương kiên quyết như thế?! Chăm sóc bọn họ từ nhỏ, không ai hiểu bọn họ hơn nàng, khiến bọn họ có thể kiên quyết như thế ít ai có thể làm được, ngay cả Thái hậu như nàng cũng không thể bắt buộc bọn họ làm chuyện mà bọn họ không thích, vậy mà hiện tại bọn họ lại cam tâm tình nguyện nhận định nha đầu Lan Nhi làm chủ tử?!

“Tại sao?”

“Nô tì cảm thấy ngoại trừ Thái hậu ra, người xứng đáng làm chủ tử nô tì cũng chỉ có Tử tiểu thư!” Thái hậu nghe vậy liền bật cười: “Rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mà khiến Như Sương cố chấp cũng phải khuất phục thế này?!”

“Như Sương chỉ có thể nói một câu: ‘Tử tiểu thư là một kị nữ tử’!” Mặc dù đôi chân Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến Như Sương nàng, dù sao dựa vào năng lực của bản thân, nàng tin rằng có thể bảo vệ tốt Tiết Phong Lan, không để nàng phải chịu một chút tổn hại nào!

“Ồ? Đúng là bất ngờ lớn, hiếm khi thấy Như Sương khen ai như thế, nha đầu Lan Nhi đúng là có phúc!” Thái hậu mỉm cười khiến Như Ngọc bên cạnh cũng tình nghịch nói: “Mặc dù Tử tiểu thư là một kị nữ tử nhưng vẫn thua xa Thái hậu a!”

Lời của Như Ngọc khiến Thái hậu không khỏi bật cười, giờ tay nhéo má hồng hào của Như Ngọc: “Nha đầu nhà người chi biết nịnh nọt bọn cung?”

Như Ngọc bị Thái hậu nhéo má liền kêu oa oa: “Nô tì nào có...”

“Được rồi, nếu các người đã quyết định như thế tất nhiên bọn cung sẽ không ngăn cản, chỉ là ba ngày sau hãy xuất phát, ở bên bọn cung lâu một chút...” Thái hậu thở dài, chuyện đưa Như Sương cùng Như Ngọc cho nha đầu Lan Nhi là chủ ý của nàng nhưng hiện tại nàng vẫn không muốn xa hai người bọn họ. Dù sao bọn họ cũng do một tay nàng nuôi lớn, thử hỏi làm sao không có tình cảm đây?!

“Như Ngọc biết Thái hậu không nỡ, Như Ngọc cũng không nỡ xa Thái hậu... Nhưng Như Ngọc vẫn cảm thấy sáng mai xuất cung là tốt nhất...: Như Ngọc bên cạnh làm nũng, nếu ba ngày nữa mới xuất cung, vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao? Dù sao Như Ngọc nàng cũng là người miệng vàng lời ngọc, đã nói ra thì làm sao có thể không giữ lời đây?! Ba ngày nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm, nhưng cũng đủ một người thông minh biết rằng những lời mà Như Sương nói là đe dọa bọn họ. Nếu như thế sau này phải sống trong Thượng thư phủ, nàng còn có thể ngăn đầu nhìn ai cơ chứ?!

“Gấp gấp như thế à? Có phải có nha đầu Lan Nhi liền quên mất Thái hậu là bọn cung không...?” Thái hậu thật có chút không hiểu, hai người bọn họ gấp gấp làm gì chứ, ở bên cạnh nàng vài hôm không được hay sao? Mặc dù nói vậy nhưng nàng vẫn tò mò, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến hai nha đầu này khuất phục đây?!

Nhớ đến lời Như Sương khiến Thái hậu càng thấy kì quái, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến Như Sương khen một tiếng ‘kị nữ tử’? Phải biết thiên hạ này hiếm thấy nhất là ‘kị nữ tử’, vậy mà Như Sương không tiếc lời nói như thế đặt lên người Lan Nhi, cũng đủ biết nha đầu Lan Nhi không tầm thường!

Tính ra cũng đã mấy năm nàng không gặp nha đầu này rồi, trước kia nha đầu đó thích nhất là được vào cung gặp nàng, vậy mà hiện tại lớn rồi, không để ý đến lão bà này nữa! Hon nữa hiện tại đôi chân Lan Nhi có chút bất tiện, nàng muốn triệu nàng vào cung cũng không thể...

“Thái hậu tha tội...” Như Sương cùng Như Ngọc đồng loạt quỳ xuống khiến Thái hậu bất ngờ, không khỏi mở miệng: “Làm sao vậy? Điều gì khiến bọn họ phải quỳ thỉnh tội?”

“Thái hậu, Như Sương biết bản thân đáng chết, đã giả mệnh lệnh của Thái hậu...” Nàng tuyệt đối không phải một người vì được Thái hậu dung túng mà quên đi chức trách của bản thân.

“Ồ? Nói thử xem...” Thái hậu mỉm cười, không hề có ý trách mắng hay trách phạt. Nàng là muốn nghe xem đã có chuyện gì khiến Như Sương lại chủ động làm giả mệnh lệnh của nàng, nếu hôm nay là Như Ngọc tất nhiên nàng sẽ hiểu rõ chuyện này nhưng đối lại là Như Sương thì khiến nàng có chút bất ngờ.

Mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau một trời một vực, Như Sương điềm tĩnh, có tinh thần trách nhiệm, Như Ngọc lại hoạt bát, hau gây chuyện. Mà hôm nay Như Sương lại làm giả mệnh lệnh của nàng, chuyện này chắc hẳn có huyền cơ trong đó, nàng tin tưởng người của bản thân.

“Đầu đuôi mọi chuyện là như thế này...” Như Ngọc cướp lời, kể lại từng chi tiết khi nàng đến thượng thư phủ.

Sau khi lão thái thái tức giận liền rời đi, đám người đó thấy vậy cũng lần lượt kéo nhau đi, Như Sương cùng Như Ngọc cũng phải về bẩm báo với Thái hậu nên trong nháy mắt, căn phòng của nàng của còn một mình nàng ngồi trên ghế, xung quanh chỉ là một đám đồ vật chết, hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng.

Đến giờ phút này Tiết Phong Lan mới thật sự hiểu rõ, trong cái nhà này hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình thân! Nếu thật sự có tình thân thì tại sao mẫu thân lại vứt bỏ nàng một mình ở đây? Tại sao phụ thân lại thiên vị tỷ tỷ? Tại sao tổ nẫu lại lấy tất cả những thứ của nàng? Tỷ tỷ nàng... Tại sao lại muốn nàng chết?!

Vốn dĩ không tồn tại, là do bản thân nàng lừa mình lừa người mới có kết cục thế thảm như vậy, nhưng không sao... Dù sao đó cũng là chuyện quá khứ, chẳng có lý do gì nàng phải tiếc hận cả! Từ nay về sau, tất cả bọn họ đều không phải thân nhân của nàng, tình thân gì chứ, đáng giá mấy đồng tiền?!

“Người đầu...” Tiết Phong Lan lớn tiếng gọi.

Chừng nửa khắc sau, một nha hoàn vội vàng chạy vào, hơi thở phập phồng, đứng trước mặt nàng cung kính gọi một tiếng “Tứ tiểu thư”!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-3: Tính toán (2)

“Người là ai?” Tiết Phong Lan nhú mày nhìn nha hoàn trước mắt, gương mặt xa lạ khiến nàng có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp nàng ta, có thể bởi vì trước kia nàng chỉ tin tưởng một mình Hồng Hương, những nha hoàn khác ít bị nàng sai bảo nên vì vậy mà nàng không nhận ra. Nhưng nha hoàn này gọi nàng một tiếng “Tứ tiểu thư” khiến Tiết Phong Lan ý thức được điều khác thường, điều này chứng tỏ nàng ta không phải người của Hàn Mai Các nàng!

“Nô tì gọi Ngọc Lâm...” Ngọc Lâm cung kính trả lời, bộ dạng có chút sợ sệt, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như Hồng Hương, điều này khiến Tiết Phong Lan hài lòng gật đầu.

“Người không phải người của Hàn Mai Các?” Mặc dù là câu hỏi nhưng cũng là câu khẳng định khiến Ngọc Lâm sợ hãi gật đầu.

Nhận được câu trả lời, Tiết Phong Lan không vui mở miệng: “Người của Hàn Mai Các đâu hết rồi?” Dù sao nàng cũng là tiểu thư của Thượng thư phủ, hiện tại nàng đang bị tàn phế mà ngay cả một nha hoàn bên cạnh chăm sóc cũng không có, chuyện này đồn ra ngoài khiến người khác nghĩ là nàng quá yếu đuối, đến một nha hoàn nhỏ nhỏ cũng có thể khi dễ, không những không nhận được sự thương hại mà còn bị người khác khinh thường đấy!

“Nô tì không biết, nô tì chỉ là một nha hoàn nhỏ, lúc này đi ngang Hàn Mai Các nghe được giọng nói của Tứ tiểu thư nhưng trên người còn có việc phải làm nên mới chậm trễ, vốn nghĩ là sẽ có nha hoàn khác hầu hạ người nhưng nô tì thấy trong Hàn Mai Các không có một bóng người...” Ngọc Lâm thành thật trả lời, giọng nói có chút run rẩy dường như sợ hãi Tiết Phong Lan không tin nàng.

Tiết Phong Lan mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh, có chuyện trùng hợp như vậy sao?! Chỉ sợ là do có người sắp xếp đi? Mới đuổi được một Hồng Hương thì một Ngọc Lâm khác lại xuất hiện, xem ra có người lại muốn sắp đặt nàng, lấy lại sự tin tưởng của nàng dành cho Hồng Hương ban lại cho Ngọc Lâm ư?! Tưởng rằng khi nàng gọi nha hoàn không ai xuất hiện, nàng ta xuất hiện sau đó liền lấy được sự tin tưởng của nàng!

Nếu là nàng trước kia tất nhiên sẽ cảm kích vạn phần, dù sao bản thân nàng cũng đang bị tàn phế hai chân, nha hoàn khác không để nàng vào mắt, Ngọc Lâm lại đối xử với nàng cung kính như vậy, lòng kiêu ngạo của bản thân tất nhiên tuyệt đối sẽ không tin tưởng nha hoàn bên người nữa mà không chút do dự tin tưởng Ngọc Lâm. Người xưa từng có câu: “Nếu muốn làm cho người khác tin tưởng bản thân thì lúc người đó khó khăn nhất hãy xuất hiện, như vậy sẽ khiến cho người đó cảm kích vạn phần”, câu nói đó tất nhiên có hiệu lực, nhưng ngoại trừ Tiết Phong Lan nàng! Nàng sống trong cung bao nhiêu năm, làm Hoàng hậu chẳng lúc nào ăn ngon ngủ yên, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác, nếu không chỉ sợ ngày đầu tin ngôi trên ngôi Hoàng hậu nàng đã bị giết từ lâu rồi, chứ đâu cần Tiết Phong Linh ra tay!

“Ta hiện tại muốn nhờ người một chuyện, không biết...”

Ngọc Lâm kinh ngạc, không chút do dự liền đồng ý: “Tiểu thư cứ nói, Ngọc Lâm nguyện vì tiểu thư mà làm hết sức mình...”

Mới như thế liền xưng hô từ “Tứ tiểu thư” thành “tiểu thư” rồi, có phải quá vội vàng hay không đây?! Tiết Phong Lan khẽ cong khóe môi, không biết Ngọc Lâm là người của ai mà lại ngu xuẩn như vậy, thật là không có đầu óc mà!

“Không cần nghiêm trọng như vậy... Ta chỉ là cảm thấy hơi đói, lại muốn dùng thức ăn do Xuân Cầm tỷ nấu... Không biết người có thể chuyển lời đến hay không?” Tiết Phong Lan mỉm cười, bộ dạng vô hại xoa bụng khiến Ngọc Lâm cứng đờ trong giây lát rồi gật đầu rời đi.

Thu hết biểu hiện của Ngọc Lâm vào trong mắt, Tiết Phong Lan cười nhạo xoa ly trà trên tay, ánh mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo, muốn giám sát nàng cũng được, nhưng còn phải xem nàng ta là người của ai, nếu là người của Tiết Phong Linh thì người làm mọi việc như nàng sao lại phụ tầm chân tình của tỷ tỷ chứ?!

Nhìn lại đôi chân của bản thân Tiết Phong Lan cảm thấy không ổn, nàng ngồi xe lăn mấy năm nay, sớm đã quen thuộc với nó, xe lăn như đôi chân thứ hai của nàng, hiện tại không có xe lăn Tiết Phong Lan lại cảm thấy bất lực. Ngồi một chỗ cũng vô dụng, nếu nàng không sớm kêu người làm ra một chiếc xe lăn thì bản thân sẽ phải chịu cảnh cầm tù như vậy... Nhưng theo quá khứ thì một năm sau mới có thể tìm đủ nguyên liệu để tạo ra một chiếc xe lăn tốt nhất, hiện tại nàng nói cũng vô dụng! Nhưng bản thân nàng lại không thể chờ đợi được rồi, hiện tại Tiết Phong Linh đã nghỉ ngơi nàng, trong phủ lại xảy ra sóng gió như vậy, mọi chuyện đều liên quan đến nàng... Tiết Phong Lan bỗng cảm thấy thật phiền phức, thật không biết trước kia bản thân nàng làm sao có thể sống qua khỏi đoạn thời gian dài này!

Không biết bao lâu Xuân Cầm cầm một cái khay đựng chén canh đi đến nhưng lại không thấy Ngọc Lâm đâu, chắc hẳn nàng ta đã đi báo tin với chủ nhân của bản thân rồi, dù sao nàng cũng không quan tâm, cho dù nàng ta nói thế nào thì Tiết Phong Lan vẫn có thể khẳng định sẽ không lộ một chút tin tức gì, chẳng ai nghi ngờ Xuân Cầm cả!

“Tứ tiểu thư, đây là chén chè hạnh nhân nô tì mới vừa nấu xong, rất có lợi cho sức khỏe...” Đặt chén canh lên bàn, Xuân Cầm mở miệng nói, sờ dĩ nàng có thể nhanh chóng đem chè đến đây là bởi vì nàng cũng đang nấu một nồi chè cho phu nhân, tình cờ Tứ tiểu thư lại cảm thấy đói, tiện đường nên Xuân Cầm đã mang đến.

“Đa tạ người...” Tiết Phong Lan mỉm cười, nhận lấy chén chè hạnh nhân, hành động tự nhiên nhẹ nhàng hoàn toàn không giống vẻ cô đơn như lúc này khiến Xuân Cầm hí hóp mắt lại, mở miệng nói: “Tứ tiểu thư đừng trách nô tì nhiều chuyện...”

Tiết Phong Lan ngẩn đầu, gương mặt mỉm cười dịu dàng tựa như gió xuân, vốn dĩ xinh đẹp lại càng rực rỡ vạn lần: “Nói đi...” Phát hiện nhanh như thế? Thật không hổ là Xuân Cầm a, thông minh không kém gì Như Sương, nhưng nếu giữa hai người bọn họ, ai sẽ thông minh hơn nhỉ?!

Tiết Phong Lan tự kiểm được câu hỏi đặt cho riêng mình, vô tư mà suy nghĩ không hề biết Xuân Cầm đang nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

“Tứ tiểu thư, nô tì đột nhiên phát hiện... Tứ tiểu thư đột nhiên thay đổi rất nhiều” Mặc dù nàng hầu hạ phu nhân nhưng đôi lúc phu nhân cũng phân phó cho nàng hầu hạ Tứ tiểu thư, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng mấy năm nay nàng rất hiểu rõ tính tình của Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư mặc dù là một người kiêu ngạo nhưng không giấu che giấu, lại không tranh không giành, nói dễ nghe là một người lương thiện, dễ bị bắt nạt, nói khó nghe là một người nhu nhược yếu đuối! Nhưng chỉ mới vài ngày, từ một nữ hài ngoan ngoãn biết nghe lời, yếu đuối không dám cãi lại trở thành một người thông minh, biết cách che giấu, so với Tam tiểu thư còn đáng sợ vạn phần, đôi lúc Xuân Cầm thật không biết liệu Tứ tiểu thư trước kia có phải che giấu hay không?!

“Phải không? Sao ta lại không phát hiện?” Tiết Phong lan nghiêng đầu, vui vẻ nhìn Xuân Cầm, môi mông nở nụ cười nhạt khiến người khác không thể biết được nàng đang nghĩ gì.

“Tứ tiểu thư có phải muốn nói chuyện muốn nói với Xuân Cầm hay không?” Dễ dàng nhận thấy Tứ tiểu thư gọi nàng đến đây hẳn là có chuyện muốn nói, dù sao nhìn thế nào cũng không nhìn ra được Tứ tiểu thư dối chỗ nào!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13-4: Tính toán (3)

“Không hổ danh là Xuân Cầm, đúng là thông minh a...” Tiết Phong Lan cảm thán: “...Bất quá thông minh cũng phải có chỗ để dùng, nếu không... Thì đáng tiếc lắm!”

Muốn cho Xuân Cầm về phe của nàng quả thật là không dễ, Xuân Cầm không giống như Như Sương hay Như Ngọc, nàng ta là người cẩn thận, lại không thích hai lòng, hơn nữa rất giỏi tính toán, đó là điều khiến nàng phải chú ý. Có lẽ xuất thân của Xuân Cầm quá tầm thường, hoàn toàn không thể so sánh với Như Sương cùng Như Ngọc, nhưng nàng hiểu rõ, loại người tầm thường không đáng để mất đến mối thật sự là nguy hiểm.

Sống trong hoàng cung từng ấy năm, tuy nắm bắt không quá rõ ràng nhưng ít nhiều cũng có thể khiến một thiếu nữ thiện lương trở thành một nữ nhân độc ác. Bởi vì có sự che chở của Thái hậu nên Tiết Phong Lan hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó, cũng không quan tâm đến những kẻ hãm hại nàng, vì vậy mà khó lòng trưởng thành. Mặc dù vậy nhưng nàng cũng không phải loại người ngu ngốc, nàng tuy tin tưởng Tiết Phong Linh nhưng cũng đề phòng những nữ nhân trong hậu cung, nếu không cho dù có sự bảo vệ của Thái hậu nàng cũng không thể sống sót nổi giữa nên bão táp mưa sa như hậu cung này!

Nhìn Xuân Cầm hiện tại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nghĩ đến Huệ phi, nghe nói nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, nên không ai chú ý, hưng có một ngày, kẻ tưởng rằng vốn nghĩ là an phận thủ thường nhưng hóa ra là nàng ta đang đợi cơ hội. Nhân dịp nguyên tiêu nàng ta gặp gỡ Hoàng thượng mà từ một cung nữ nhỏ bé bước lên làm tam phẩm tiếp dư khiến không ít người chú tâm đến, trong hai năm, từ một cung nữ bán hân lại trở thành một trong Tứ phi đứng đầu hậu cung. Vậy mới nói, Huệ phi tuy không có nhan sắc nhưng là người có đầu óc, lại biết ẩn nhẫn, nếu không sao có thể từ gà rừng mà hóa thân thành phượng hoàng cơ chứ?!

Giờ nhớ lại nàng lại cảm thấy tức cười, khi đó nàng vì Lam Thành Vũ mà không ít lần hãm hại Huệ phi, nàng còn nhớ ánh mắt trào phúng của Huệ phi nhìn mình, tựa như muốn nói nàng quá ngu ngốc, trong hậu cung này Hoàng thượng đâu chỉ thuộc về riêng nàng?! Nếu lúc đó nàng giác ngộ sớm hơn thì đã không có ngày hôm nay, bất quá Tiết Phong Lan nàng chưa từng hối hận, hối hận duy nhất chính là yêu Lam Thành Vũ đến điên cuồng, bị Tiết Phong Linh bán đi mà còn ở đó giúp nàng ta điểm tiền!

Lời nói mang đầy hàm ý khiến Xuân Cầm không khỏi nướng mày, phát hiện ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia thù hận thì khó hiểu vô cùng.

Tứ tiểu thư sinh ra đã sống trong nhung lụa, lại được Thái hậu sủng ái vạn phần, thân phận cũng không phải tầm thường... Bất quá tại sao nàng lại lộ ra ánh mắt thù hận như thế?! Chẳng lẽ nàng không biết rằng, chỉ cần là gương mặt này cũng đủ khiến người khác ghen ghét, hưởng hủ là thân phận địa vị, sự sủng ái của Thái hậu. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến cho một nữ hài mới mười hai tuổi thay đổi lớn như thế?!

“Tứ tiểu thư, ý của người...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp: “Ta biết người hiểu rõ ý ta, ta cần câu trả lời của người...”

Nói chuyện vòng vo thì đến khi nào mới xong, nàng không phải là người kiên nhẫn, hơn nữa thời gian cũng không đợi nàng. Hiện tại bên người nàng không có một nha hoàn hầu hạ, người trong Hàn Mai Các lại bị người khác dùng tự tiện, với lại Như Sương đã về cung để giải quyết chuyện bên Thái hậu, tình hình hiện tại là tốt nhất để lôi kéo Xuân Cầm về phe nàng. Nếu Hồng Hương được thả ra, Như Sương lại xử lý xong việc, đến lúc đó nàng dù lôi kéo được Xuân Cầm cũng khó mà ăn nói với mẫu thân, dù sao cũng phải giải quyết nhanh chuyện này!

“Nếu người đã thắng thán như thế Xuân Cầm cũng không dài dòng nữa...” Xuân Cầm cười nhạt: “Tứ tiểu thư hãy cho Xuân Cầm một câu trả lời hài lòng...” Muốn lôi kéo nàng cũng phải dễ dàng, nàng sống trong Thượng Thư phủ hai mươi bốn năm, kể từ khi tám tuổi nàng đã bắt đầu đi theo lão phu nhân để hầu hạ người, cũng nhờ đầu óc của bản thân mà được lão phu nhân ưu ái, khiến không ít người trong phủ kiêng nể.

Nhưng đến khi lão phu nhân qua đời, lão thái thái hiện tại chính là lão phu nhân, vốn dĩ nàng phải theo hầu hạ lão thái thái nhưng nhờ lời nói trước kia mất của lão thái thái nên Xuân Cầm đã theo hầu hạ phu nhân, tức là mẫu thân của Tứ tiểu thư. Nếu không phải vì có lời nói của lão phu nhân, chỉ sợ hiện tại nàng không thể sống sót dưới tay lão thái thái, tính ra thì lão thái thái chỉ là một thiếp thất, nếu không phải vì nhờ sinh được nhi tử là Thượng thư đại nhân thì cũng không thể trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ.

Tranh đấu hậu viện vốn là việc thường ngày của nữ nhân, từ khi đi theo phu nhân nàng mặc dù sống tốt nhưng cũng bị không ít người chèn ép, một trong số đó là người của Phương di nương, nhờ sinh được nhi tử cùng với được lão thái thái yêu thích, nếu không nàng ta cũng giống như những người khác, đều không có chỗ đứng trong hậu viện này!

Đối với đám người đó Xuân Cầm không hề bận tâm, trong mắt nàng chính thất mới đáng để nàng kính trọng, tựa như lão phu nhân cùng phu nhân vậy, nhưng quyền hành trong phủ nàng không thể quyết định, vậy nên dù có bất mãn cỡ nào nàng cũng phải ẩn nhẫn kìm chế!

Cũng vì sự ẩn nhẫn của bản thân nên người thông minh đều muốn lôi kéo nàng, không thì chính là tiêu diệt nàng, mà những nhười đó không ai ngoài lão thái thái cùng Phương di nương, bọn họ sợ rằng nàng sẽ trợ giúp phu nhân, dành lấy sự sủng ái của lão gia. Nhưng những chuyện cũng không cần đợi nàng phải ra tay, dù sao lão gia đối với phu nhân cũng có tình cảm vợ chồng nhiều năm, nếu không phải vì lão thái thái, có lẽ lão gia cũng không nạp thiếp.

“Câu trả lời hài lòng?” Tiết Phong Lan hứng thú nướng mày, bộ dạng có chút không hiểu.

Một câu trả lời hài lòng sao?!

...

Tiết Phong Lan cười nhạt, nếu nàng đoán không lầm thì...

Bất quá bản thân nàng có nên nói thật với Xuân Cầm hay không đây?! Nếu nói thật Xuân Cầm liệu có trợ giúp nàng?! Tiết Phong Lan đang nghĩ đến một vấn đề nan giải, dù sao thì ít người biết vẫn tốt hơn, nhưng mà...

Nếu Tứ tiểu thư đã không hiểu thì nàng cũng không muốn nói nhiều: “Đúng vậy! Xin Tứ tiểu thư hãy nói cho nô tì biết, tại sao nô tì phải trợ giúp người? Nếu câu trả lời của người khiến Xuân Cầm hài lòng, Xuân Cầm tất nhiên không phụ lòng của Tứ tiểu thư...”

Tiết Phong Lan nghe vậy liền nhếch môi: “Người muốn ta nói thật hay là giả đây?” Nếu lôi kéo được Xuân Cầm thì tất nhiên là một chuyện tốt, tuy nhiên...

Xuân Cầm ngạc nhiên: “Đó phải xem thành ý của Tứ tiểu thư nữa...”

Suy nghĩ một lúc Tiết Phong Lan quyết định nói sự thật, dù sao tin người mới dùng người, dùng người thì phải tin người: “Bảo thù!”

Hai chữ ngắn gọn được Tiết Phong Lan lạnh nhạt nói ra khiến Xuân Cầm ngạc nhiên không thôi, một người sống trong vinh hoa, rốt cuộc có chuyện gì mà có thể khiến cho một nữ tử mới mười hai tuổi lại nói ra hai chữ “Bảo thù” này?!

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan lạnh nhạt mở miệng: “Thế nào? Câu trả lời như thế có khiến người hài lòng không?!”

Xuân Cầm trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng vào trong mắt Tiết Phong lan, chỉ thấy một mảnh trong suốt khiến người khác không thể đoán được gì.

“Nếu câu trả lời của tiểu thư là như vậy...Thì Xuân Cầm tất nhiên không thể phù lòng người!”

Tiết Phong Lan cười nhạt, mục đích của nàng đã đạt được, điều này khiến nàng cảm thấy vui vẻ không thôi.

“Ta muốn người lập tức trở thành nha hoàn của ta...”

Xuân Cầm có chút suy nghĩ: “Hiện tại mọi chuyện hỗn loạn...”

“Ta tin người có thể!” Dù mọi chuyện hỗn loạn thế nào thì Tiết Phong Lan cũng không quá quan tâm, giải quyết mọi chuyện nhanh và không có gì sai sót mới là vấn đề chính. Hơn nữa trong vòng hai năm, Thượng thư phủ tất nhiên không yên ổn, nếu hiện tại không hoàn thành, vậy thì đợi đến khi nào?!

“Nếu tiểu thư đã nói vậy Xuân Cầm cũng không có ý kiến...”

~~~~~

“Người nói là sự thật?” Tiết Phong Linh vốn là đang trên đường đi đến thăm Thượng thư đại nhân nhưng giữa đường lại gặp nha hoàn mà nàng phân phó bên cạnh Tiết Phong Lan, giữa đường không tiện nói chuyện nên hai người đi đến bên bụi cây.

“Vâng...” Nha hoàn Ngọc Lâm gật đầu khẳng định khiến Tiết Phong Linh rơi vào trầm tư.

Tiết Phong Lan sai người gọi Xuân Cầm đến là có gì, tất nhiên nàng không ngu ngốc tin lời của Tiết Phong Lan, mặc dù nàng không biết Tiết Phong Lan đang nghĩ gì nhưng sự việc ngày hôm qua khiến cái nhìn của nàng người muội muội này đã hoàn toàn thay đổi.

Có lẽ nàng ta đã nhận ra âm mưu của nàng, tuy nhiên nàng ta gọi Xuân Cầm là có ý gì? Chẳng lẽ nàng ta muốn...?!

Như nghĩ đến điều gì đó Tiết Phong Linh liền nhíu mày, nếu thật sự giống như suy nghĩ của nàng thì Tiết Phong Lan xem ra đã không còn ngu ngốc như trước, hơn nữa còn thông minh hơn gấp bội, lại biết che giấu và ẩn nhẫn...

Lần đầu tiên Tiết Phong Linh cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nhưng nàng cũng không quá quan tâm, dù sao người cười cuối cùng mới là người chiến thắng, giữa nàng và nàng ta, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

“Tiểu thư...”

“Tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà ta đã giao đi, những chuyện khác cứ để ta xử lý...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tiết Thanh Liên

Xuân Cầm vừa đi chưa được bao lâu thì Hàn Mai Các của Tiết Phong Lan lại tiếp thêm một vị khách không mời mà đến, hơn nữa vị khách này cũng không phải người xa lạ, với lại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nên Tiết Phong Lan cũng không có gì là bất ngờ.

“Từ tiểu thư...”

Giọng nói dịu dàng, có phần yếu ớt cũng khiến người khác hình dung được chủ nhân của giọng nói là người như thế nào. Một thân hoàng y đơn giản nhợt nhạt, vậy nhìn có phần thô sơ nhưng vẫn tồn lên vẻ người xinh đẹp, bởi vì là thứ xuất, lại không có ai chống lưng nên được đãi ngộ không mấy tốt đẹp, trên lưng thắt một túi thúu màu lam, nhẹ nhàng mà thanh thoát. Giương mắt không phải gọi là tuyệt sắc khuynh thành nhưng cũng được xem là mỹ nữ, cái tuổi mười lăm trắng tròn càng khiến cho nàng trở nên rạng rỡ, mặc dù trên mặt chỉ là nụ cười nhạt nhưng xem ra vẫn có thể khiến nam nhân say mê. Mái tóc dài thướt tha được búi đơn giản, trên tóc cũng chỉ có vài cây trâm gỗ, đơn giản đến không còn gì đơn giản hơn được nữa, nhưng như vậy không làm mất đi vẻ thanh thoát ấy mà càng trở nên tự nhiên, khiến người khác cảm thấy thoải mái!

Biết rõ người đến là ai Tiết Phong Lan liền nở nụ cười nhạt, mặc dù không phải tình cảm dạt dào nhưng cũng không quá xa cách: “Đại tỷ...”

Nữ tử vừa đến không ai khác chính là Đại tiểu thư Thượng thư phủ Tiết Thanh Liên, cũng chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng, mặc dù mẫu thân nàng vào phủ trước mẫu thân của Tiết Thanh Liên hai năm nhưng Tiết Hương Liên lại lớn hơn nàng đến ba tuổi. Bởi vì lúc đầu mẫu thân nàng mang thai huyênh hoang, nhưng vì không cẩn thận nên đã mất, ưu uất sau khi mất đi đứa con, mẫu thân nàng khoảng ba bốn năm sau mới hồi phục được, thời gian đó Tiết Thanh Liên cũng đã ra đời. Mẫu thân Tiết Thanh Liên sau khi sinh con liền mất, để lại một mình Tiết Thanh Liên trên cõi đời này không ai yêu thương, phụ thân vì bận nhiều việc mà không để ý đến, tổ mẫu vẫn còn tức giận vì cháu đích tôn mất nên có vài phần chán ghét Tiết Thanh Liên, bởi vì theo gia quy, con thứ xuất đều do chính thê nuôi nấng nên Tiết Thanh Liên từ nhỏ đã lớn lên cùng với nàng và Tiết Phong Linh.

Trẻ nhỏ vốn không biết nhiều chuyện của người lớn, nàng vô tư chơi đùa với bọn họ nhưng lại không nhận ra sự thay đổi của bọn họ, không biết từ lúc nào mà Tiết Thanh Liên không còn gọi nàng là tam muội nữa mà đổi thành một tiếng “Từ tiểu thư”, nàng vốn dĩ cũng không để tâm nhưng đến một ngày mẫu thân lại nói đích thứ khác biệt, Tiết Phong Linh cũng không còn cùng các nàng nữa mà suốt ngày lao vào việc học, trở thành một tiểu thư khuê các đúng mực, cũng từ đó nàng không còn thân cận Tiết Thanh Liên nữa.

Hồi tưởng đến kiếp trước Tiết Phong Lan cũng không bản thân nên đối xử với Tiết Thanh Liên thế nào, bởi vì nghe lời giả dối của Tiết Phong Linh mà nàng không ít lần hiểu lầm Tiết Thanh Liên, nàng ta tất cả đều nghĩ cho nàng mà nàng lại hiểu xấu, luôn gây khó dễ, thậm chí không từ thủ đoạn hãm hại Tiết Thanh Liên. Hiện tại trùng sinh, bản thân cũng không biết phải làm sao, mặc dù tỷ muội cùng lớn lên nhưng Tiết Phong Lan nàng kiếp này cũng không muốn thân cận với bất kì ai, muốn nàng tin tưởng cũng không dễ dàng như vậy, nếu lại giống

như kiếp trước thì nàng cũng chẳng còn cơ hội để báo thù đâu!

“Muội... Muội đã khỏe hơn nhiều chưa?”

Tiết Thanh Liên người giống như tên đầu mang về đẹp thuần khiết, nếu Tiết Phong Linh là mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, Tiết Phong Lan là hàn mai cao ngạo giữa bầu trời tuyết thì Tiết Thanh Liên là liên hoa tinh khiết, rực rỡ của màu hạ, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái đi.

“Đa tạ tỷ, muội khỏe hơn nhiều rồi.”

Tiết Phong Lan cười nhạt, không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, dù sao bị tàn phế cũng không phải chuyện hay ho gì mà lấy ra khoe khoang, Tiết Thanh Liên thấy vậy cũng trầm mặc, sợ bản thân nói trúng chỗ đau của nàng nên không mở miệng nữa. Mặc dù tỷ muội lớn lên cùng nhau nhưng đích thứ khác biệt thế nào Tiết Thanh Liên cũng hiểu rõ, bởi vì mẫu thân xuất thân là một nha hoàn tú phòng, nếu không phải được Thượng thư đại nhân để mất đến nàng cũng không thể trở thành Đại tiểu thư.

“Thế thì tốt...” Tiết Thanh Liên yếu ớt cười, tựa như đóa liên hoa trước mưa gió, yếu ớt khiến người khác nhìn không được mà bảo vệ. Đã lâu rồi từ muội mới ăn nói nhẹ nhàng với nàng như vậy, không biết từ lúc nào mà khoảng cách của tỷ muội bọn họ lại xa như vậy, có lẽ bởi vì thân phận địa vị của bọn họ khác nhau nên tình cảm tỷ muội cứ thế mà bị chôn vùi. Thật ra Tiết Thanh Liên rất yêu thương tỷ muội này, tính tình thành thật, không hề có tâm cơ nhưng cũng ngu ngốc, nhưng từ năm tám tuổi thì muội ấy lại xa lánh nàng. Nàng biết rõ nàng cùng muội ấy thân phận cách xa, muội ấy là phượng hoàng trên cao, còn nàng chỉ là một con gà rừng bản thú, gà rừng mà đòi làm tỷ muội với phượng hoàng không phải là trò cười sao?!

“Sức khỏe của tỷ... Đã tốt hơn nhiều chứ?”

Ân tình kiếp trước của Tiết Thanh Liên mặc dù không muốn nhưng nàng cũng phải trả, nàng biết Tiết Thanh Liên vì sinh non nên thân thể không giống những người khác, thường xuyên yếu ớt, thân nhiệt cũng khác người thường, cũng bởi vì là thứ xuất nên cũng không được chăm sóc chu đáo, nếu không bệnh cũng đã đỡ hơn nhiều. Mẫu thân nàng tuy nuôi dạy Tiết Thanh Liên nhưng đó cũng là trên danh nghĩa, dù sao cũng không phải nữ nhi thân sinh, làm sao có thể yêu thương thật lòng, hơn nữa đó lại là cốt nhục của phu quân cùng nữ nhân khác, thử hỏi trên đời có nữ nhân nào rộng lượng cơ chứ?! Đó cũng là một phần của lý do nàng quan tâm Tiết Thanh Liên, mặc dù thân thể yếu đuối nhưng nếu được chăm sóc cẩn thận thì cũng sẽ mau khỏi!

Tiết Thanh Liên có chút ngạc nhiên, có lẽ bản thân không ngờ Tiết Phong Lan lại mở miệng quan tâm nàng: “Tỷ... Sức khỏe tỷ vẫn tốt...”

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ cười không nói, bệnh của Tiết Thanh Liên nàng sẽ cố gắng tìm cách chữa trị, nhớ đến kiếp trước Tiết Thanh Liên vì lời nói của Tiết Phong Linh mà phải gả cho gã nam nhân bạo lực, về nhà chồng chưa được bao lâu mà đã đoạn mệnh qua đời, chết đi không được yên mà còn mang danh hãm hại mẹ chồng, nếu là nàng nàng cũng không thể nào chịu được, vậy nên kiếp này nàng sẽ tìm một người chồng xứng đáng cho Tiết Thanh Liên, cho dù không giàu sang phú quý nhưng chỉ cần có phu quân yêu thương, nhiều đó cũng đã là hạnh phúc rồi!

Bản thân nàng vẫn luôn mong sẽ có một gia đình như vậy, nhưng vì Lam Thành Vũ xuất thân cao quý nên bản thân vì tình yêu thời thiếu nữ mà đánh mất bản thân, khiến nàng bị chôn vùi thanh xuân trong hậu cung, điều này đối với Tiết Phong Lan mà nói là một điều nàng hối hận, nhưng cũng vì Thiên gia có mắt mà bản thân được trùng sinh, bởi vì sống trong cung nhiều năm, đối với cuộc sống cũng đã nhìn thấu, lòng người càng thấu hơn, vì vậy nàng không muốn thân cận với bất kỳ ai, đó là tốt cho bọn họ!

Nàng không biết vì sao Tiết Phong Linh lại hết lần này đến lần khác hãm hại nàng nhưng cũng bởi vì những chuyện mà nàng ta làm với nàng càng khiến nàng không thể buông tha cho nàng ta, cho dù là tỷ muội thân sinh nàng cũng không buông tha, đời này nàng vì báo thù mà sống, không vì bất cứ người nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-1: Bày mưu (1)

Đúng rồi, vừa nãy nghe nói phụ thân ngắt xiu, không biết... Không biết muội có đi thăm phụ thân chưa?” Tiết Thanh Liên dò xét nhìn Tiết Phong Lan, có chút không biết làm sao mở miệng, thật ra ngoài việc đến đây thăm Tiết Phong Lan nàng còn muốn cùng Tiết Phong Lan đi thăm phụ thân. Nàng thân là nữ nhi, đi thăm bệnh phụ thân là lẽ đương nhiên nhưng bởi vì bản thân là thứ xuất, không những không được coi trọng mà còn khinh thường, nam nhi còn đỡ, chứ nữ nhi thì... Mặc dù nàng được nhận nuôi dưới trướng phu nhân nhưng cũng không phải là nữ nhi thân sinh, nàng vẫn là tiểu thư nhưng cũng không được ưu ái, với lại hiện tại trong phủ này người đứng đầu là lão thái thái, mà lão thái thái lại không vừa mắt phu nhân. Nếu hiện tại nàng đến đó một mình nhất định sẽ bị đuổi về, nhưng nếu nàng không đến thì lại mang trên người tội danh bất hiếu, phụ thân phát bệnh mà thân là nữ nhi lại không biết hiếu thuận, đồn ra ngoài thì sau này ai dám lấy nàng nữa cơ chứ?!

Không thể không nói Tiết Thanh Liên suy nghĩ rất chu toàn, nàng thân là nữ nhi tất nhiên không thể không đi thăm phụ thân nhưng vì xuất thân mà bị khi dễ, tuy nhiên nếu có Tiết Phong Lan đi cùng thì sẽ không giống vậy, dù sao Tiết Phong Lan cũng là đích nữ của Thượng thư phủ, mặc dù Tiết Phong Lan không được sủng ái bằng tỷ tỷ của nàng nhưng lại nhận được sự ưu ái của Thái hậu, cho dù lão thái thái chướng mắt cũng không thể làm được gì. Như vậy vừa không bị đồn thổi, hơn nữa thấy nàng đi bên cạnh Tiết Phong Lan thì đám người đó sẽ không ai xem thường nàng nữa, Tiết Thanh Liên bề ngoài nhu nhược yếu đuối nhưng cũng không phải loại người ngu ngốc gì, mắt mẫu thân từ sớm khiến nàng nhận thức hết thảy, vì vậy nàng tuy xem Tiết Phong Lan như muội mà đối đãi nhưng trong lòng vẫn sinh ra một thứ gì đó gọi là ‘lợi dụng’. Bất quá kế hoạch của Tiết Thanh Liên tính toán kỹ lưỡng thế nào thì cũng có chỗ hở của nó, nàng ta tính toán cho bản thân, lại tính toán đến lão thái thái nhưng chưa từng nghĩ đến việc Tiết Phong Lan liệu có đồng ý hay không, cho dù đồng ý cũng không thể đi cùng nàng ta!

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm nhưng trong lòng sớm đã lạnh, nàng nhìn Tiết Thanh Liên bằng ánh mắt kì lạ khiến Tiết Thanh Liên không hiểu sao lại cúi đầu, dường như đang chột dạ. Thật ra lời Tiết Phong Linh không phải sai hoàn toàn, ít nhất hiện tại nàng ta nói ra lời nói này khiến nàng ý thức được, cho dù thế nào thì bản thân vẫn là mục đích để người khác lợi dụng. Có thể vì lời kiếp trước bản thân nàng nghe lời tác động của Tiết Phong Linh nên đã không gặp Tiết Thanh Liên, nên mới không nghe được những lời nói hiện tại của nàng ta, mặc dù nàng ta có ơn với nàng nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà có thể lợi dụng nàng!

Ngẫm nghĩ đến việc năm đó Tiết Thanh Liên cứu nàng một mạng, bản thân cũng không muốn nợ ân tình của người khác mà không trả nên Tiết Phong Lan không mặn không nhạt hỏi lại: “Chẳng lẽ tỷ không biết vì sao phụ thân lại ngắt xiu sao?”

Tiết Thanh Liên nghe vậy không khỏi kinh ngạc, ánh mắt có phần nghi ngờ, chuyện Thượng thư đại nhân ngắt xiu chưa đầy một canh giờ đã truyền khắp phủ, cho dù là nha hoàn cũng biết lý do vì sao, nàng thân là nữ nhi của hân sao lại có thể không biết, chỉ là lời Tiết Phong Lan... Tiết Thanh Liên có phần nghi ngờ, mặc dù mấy năm gần đây quan hệ của nàng cùng Tiết Phong Lan không thân thiết gì nhưng tính tình Tiết Phong Lan, nàng cũng xem như là hiểu rõ. Tiết Phong Lan không hề khôn khéo như tỷ tỷ nàng, mà ngược lại rất lương thiện, đối với người trong phủ chưa từng bạc đãi, cũng vì vậy mà mới phát sinh sự việc ngày hôm nay, nếu không phải tính tình ngay thơ của Tiết Phong Lan nàng ta cũng không bị khi dễ. Nhưng Tiết Thanh Liên lại nhận thấy sự việc khác thường, cách ăn nói của Tiết Phong Lan vẫn đối với nàng lạnh nhạt nhưng trong đó... Rất kì lạ.

“Nguyên nhân phụ thân ngắt xiu là do muội, nếu muội đến đó chỉ sợ phụ thân sẽ tức giận...” Tiết Phong Lan rũ mi che mắt khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì. Có lẽ nàng

từng mang ơn Tiết Thanh Liên, cũng có thể nàng đã trách lầm nàng ta, nhưng những lời nói của nàng ta khiến nàng cảm thấy chán ghét, ân tình nàng sẽ trả nhưng muốn lợi dụng nàng thì nàng tuyệt đối không bỏ. Sau sự việc này Tiết Phong Lan mới ý thức được, người trong Thượng thư phủ này không ai đáng tin cả, nếu không phải chán ghét nàng thì chính là lợi dụng nàng, ngay cả mẫu thân nàng tôn trọng nhất cũng như vậy, điều này khiến nàng không còn tin tưởng bất kì ai, cho dù người đó là Thái hậu đi chăng nữa!

“Chuyện này...” Tiết Thanh Liên bồi rối muốn khuyên giải nhưng chưa đợi nàng kịp mở miệng thì Tiết Phong Lan lại cướp lời.

“Hon nữa... Dù muội muốn đi cũng không thể... Tỳ cũng biết rồi, chân muội...” Giọng nói của Tiết Phong Lan có phần ủy khuất, lúc này Tiết Thanh Liên mới nhớ ra đôi chân của Tiết Phong Lan đã tàn phế, không thể đi lại được, vốn nghĩ là cách vẹn toàn nhưng không ngờ lại động đến nỗi đau của Tiết Phong Lan, vì vậy không còn cách nào khác là từ biệt Tiết Phong Lan, ôm tâm trạng phức tạp ra về.

Bên này lão thái thái đang tức giận đập vỡ đồ đạc trong phòng, Phương Lam tâm trạng cũng không tốt nhưng lại nuốt tiếc nên không dám đập vỡ, hon nữa đây cũng không phải đồ đạc của nàng nên nàng đành nhẫn nhịn, trút giận lên người đám nha hoàn, đám di nương khác sắc mặt cũng không thể tốt hon nhưng cũng chỉ có thể ngồi một bên, không dám mở miệng càng không dám ngăn cản.

“Tiện nhận!” Lão thái thái tức giận, cầm lấy bình hoa sứ đặt trên bàn đập vỡ, vốn dĩ là một cái bình xinh đẹp, vô tội được đặt đó, không ngờ lại trở thành đồ vật trút giận của người khác!

Vũ di nương đứng bên cạnh, trong phủ này nàng chỉ xếp sau Phương Lam nên cũng có thể xem là lớn nhất trong đám di nương, thấy lão thái thái cứ như vậy cũng không ổn nên mở miệng khuyên can: “Lão thái thái, người cứ đập đồ không phải là cách, sự việc trước mắt chính là ốt cuộc chúng ta có giao đồ ra hay không?”

“Không, tất nhiên là không, đồ đã cho làm sao có thể lấy lại, nếu nàng dám lấy, ta lập tức báo Quý Nhi tử nàng! Tiết gia chúng ta không có nghiệt nữ như thế!” Lão thái thái vốn tức giận, nghe lời Vũ di nương càng tức giận hơn, nghĩ đến chuyện Tiết Phong Lan dám mở miệng đòi đồ thì tức muốn phun máu.

“Nhưng mà... Nàng ta có hậu thuẫn là Thái hậu, hon nữa số đồ đó vốn dĩ là của Thái hậu đưa, nếu Thái hậu biết...” Mặc dù không muốn nhưng Vũ di nương vẫn phải mở miệng, nàng cũng có phần lấy đồ của Tiết Phong Lan, chuyện này vốn dĩ không thể tránh khỏi, nếu là trước kia thì nàng cũng không cần quan tâm nhưng hiện tại... Cung nữ bên người Thái hậu đã mở miệng như vậy, một di nương nhỏ bé như nàng sao có thể không sợ, sao có thể không hoảng?!

Phương Lam vốn dĩ nghe không lọt tai những lời Vũ di nương, thấy nàng sợ sệt như vậy liền chăm chọc mở miệng: “Vũ di nương, ta thấy là ngươi sợ đến phát hoảng luôn rồi, lời nói của đám cung nữ đó mà ngươi cũng bận tâm sao? Thái hậu sẽ tin tưởng một cung nữ sao chứ?”

Lão thái thái cũng gắt gỏng: “Phương Lam nói cũng có lý...” Mặc dù nàng đồng ý với cách nghĩ của Phương Lam nhưng vẫn không thấy yên tâm, đám người này đúng là vô dụng, suốt ngày chỉ biết ăn mà không biết suy nghĩ, khiến một bà lão như nàng lo lắng không thôi!

“Nhưng mà...” Vũ di nương định mở miệng nói thêm thì bên ngoài truyền đến thông báo nói Tam tiểu thư đến khiến mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt họ sáng lên dường như tìm được cứu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15-2: Bày mưu (2)

“Linh Nhi thình an tờ mẩu...” Tiết Phong Linh bước vào, nàng liếc mắt nhìn những đồ vật đã vỡ đang nằm trên đất, trong lòng thầm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt không biểu tình thình an.

Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả lão thái thái vốn đang tức giận cũng thả lỏng đi vài phần, phan phó nha hoàn dọn dẹp, lão thái thái nắm tay Tiết Phong Linh, thở dài: “Linh Nhi đến thật đúng lúc, tờ mẩu cũng đang có việc cần con...”

Tiết Phong Linh bất giác nhũn mày, nếu không phải nàng đầu óc lạnh lợi, chỉ sợ nàng bây giờ cũng giống như Tiết Phong Lan, bị bỏ qua một bên. Những người trong Thượng thư phủ này đều chỉ biết nhìn bề ngoài, hoàn toàn không màng đến tình thân, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không như vậy thì làm sao nàng được sủng ái, còn Tiết Phong Lan lại không ai yêu thương?!

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng lão thái thái đã mở miệng thì nàng cũng không thể làm gì hơn là đáp ứng. Hiện tại trong phủ người nắm quyền là lão thái thái cùng Phương Lam, nàng tuy là đích nữ nhưng ít nhiều cũng nể mặt lão thái thái, lão thái thái chán ghét mẫu thân nàng không phải ngày một ngày hai, nếu không phải có phụ thân che chở chỉ sợ sớm đã... Bất quá những chuyện này cùng nàng không liên hệ, vì vậy lão thái thái mới không giận chó đánh mèo lên người nàng.

“Tờ mẩu, người nói như vậy là quá lời rồi, không biết người có việc gì...” Lời còn chưa dứt đã bị Phương Lam giành mất: “Tam tiểu thư còn chưa biết sao, muội muội người cư nhiên dám chọc giận đến lão thái thái, người làm ty tử như Tam tiểu thư đây, ít nhiều cũng có vài phần trách nhiệm chứ...”

Tiết Phong Linh liếc mắt nhìn nàng ta, trong lòng hết thấy đều hiểu rõ, chỉ sợ Tiết Phong Lan không đơn giản là chọc giận như vậy, nếu không làm sao lại nhờ đến nàng. Bất quá Phương Lam đúng là đáng kinh, có chuyện muốn nhờ nàng lại truy cứu trách nhiệm cho nàng, đây là thái độ nhờ vả sao?!

Phớt lờ Phương Lam bên cạnh, Tiết Phong Linh rót ly trà cho lão thái thái, mặt không biểu tình mở miệng: “Tờ mẩu, dùng trà...” Xếp theo vai về nàng quả thật là tiểu bối của Phương Lam, nhưng theo địa vị trong Thượng thư phủ này, nàng là đích nữ, còn nàng ta bất quá cũng chỉ là một di nương thấp hèn, nếu không phải được lão thái thái đề bạt, nàng ta có tư cách lên tiếng ở nơi này sao?!

Phương Lam bị bỏ qua một bên, mặt nàng sớm đã thay đổi từ đỏ sang đen, bị thái độ của Tiết Phong Linh làm tức giận, muốn mở miệng phản bác lại không thể làm gì.

Trong Thừa tướng phủ này, địa vị của nàng còn hơn Lý Nguyệt Chi, dựa vào đâu mà nàng bị nữ nhi của nàng ta chèn ép?! Lý Nguyệt Chi ở trước nàng cũng phải nể mặt vài phần, vậy mà lần lượt Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh... Đám nữ nhi của nàng ta lại dám chống đối, một người có Thái hậu chống lưng, một người lại có lão thái thái làm chỗ dựa, Phương Lam nàng làm sao còn chỗ đứng trong phủ này nữa chứ?!

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lão thái thái mới có thể giúp nàng, vì vậy nàng hướng mắt nhìn lão thái thái, muốn nàng nói giúp vài lời.

Vũ di nương lúc này bị Phương Lam bắt nạt, hiện tại lại nhìn thấy Phương Lam xấu hổ như vậy, trong lòng vui như nở hoa, bất quá nàng cũng không dám vui mừng quá lâu. Dù sao người cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng. Vũ di nương tất nhiên không muốn làm một Phương Lam thứ hai!

Lão thái thái cho Phương Lam ánh mắt cảnh cáo khiến Phương Lam rũ rút, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Lão thái thái có bao nhiêu thù đoạn Phương Lam nàng là người rõ

nhất, ánh mắt lão thái thái nàng nào không hiểu rõ, lão thái thái có thể năng nàng nhưng cũng có thể khiến nàng không ngóc đầu lên được, vậy nên cho dù bất mãn cách mấy nhưng vì Duy Nhi, nàng nhẫn!

Lão thái thái nhận ly từ từ Tiết Phong Linh, ánh mắt cần thân đánh giá cháu gái bảo bối của mình, không chỉ có dung mạo mà tài hoa cũng là đệ nhất, thấu hiểu lòng người, biết nặng biết nhẹ, người như vậy mới có thể làm việc lớn, nếu giống như Tiết Phong Lan, ngu ngốc để lừa gạt thì đúng là đồ vô dụng!

“Linh Nhi...”

“Vâng, Linh Nhi nghe ạ!”

“Con cũng biết, hôm nay phụ thân con ngắt xiú, tổ mẫu hay tin Thái hậu ban Thiên Sơn Tuyết Liên cho muội muội con nên qua mượn để bồi bổ cho phụ thân con, không ngờ nàng ta...”

Tiết Phong Linh im lặng lắng nghe, càng nghe càng trầm mặc, hóa ra mọi chuyện là như vậy, bất quá Thái hậu đúng là sủng ái Tiết Phong Lan, ngay cả Thiên Sơn Tuyết Liên hiếm có như vậy cũng ban tặng cho nàng ta. Sắc mặt Tiết Phong Linh có chút vận vẹo, nhưng rất nhanh liền bị giấu đi, cho dù Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan thế nào thì hai chân Tiết Phong Lan đã tàn phế là điều không thể thay đổi, nghĩ đến chuyện này Tiết Phong Linh bất giác cong khóe môi, để xem, Thái hậu sủng ái nàng ta được bao lâu!

“... Dựa vào sự sủng ái của Thái hậu liền không để lão bà này vào mắt, đúng là nghiệt nữ!!!”

Tiết Phong Linh vội vàng an ủi lão thái thái, trong lòng đang nghĩ kế sách ứng phó, nếu lời Như Sương là thật thì chỉ sợ... Chuyện này nàng cũng có tham gia vào, nếu Thái hậu thật sự truy cứu thì nàng cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Khó trách đám người này lại có vẻ mặt như thế, thì ra là sợ bản thân bị kéo vào chuyện này!

“Linh Nhi, con đã nghĩ ra kế sách gì chưa?!” Sau khi bình tĩnh lão thái thái liền mở miệng hỏi chất nữ, dù sao cháu gái này của nàng nói một hiểu mười, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tài hoa xuất chúng.

Tiết Phong Linh hiện tại cũng đã mười hai, xem ra cũng nên đi học rồi, lão sư ở trong phủ tuy tốt nhưng cũng không bằng Quốc Tử Giám, nếu vào được Quốc Tử Giám tương lai của Linh Nhi càng rộng mở hơn, dù sao đó cũng là nơi các Hoàng tử học tập, tiếp xúc nhiều với gia đình quyền quý, càng nâng cao giá trị bản thân hơn.

Nghĩ là làm, lão thái thái quyết định đợi nhi tử tỉnh lại thì sẽ bàn bạc đến vấn đề này, Linh Nhi của nàng, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt!

“Cách thì có rồi, nhưng phải có người hỗ trợ đã...”

Tiết Phong Linh ngập ngừng mở miệng, cách của nàng rất đơn giản nhưng có thuận lợi hay không nàng cũng không thể quyết định. Cho dù là Thái hậu truy cứu nhưng Tiết Phong Lan từ chối thì mọi chuyện coi như không có chuyện gì xảy ra, sở dĩ nàng không dám chắc là bởi vì nàng e ngại Tiết Phong Lan, nếu là trước kia nàng cần gì phải nghĩ nhiều như vậy, nhưng những hành động gần đây của Tiết Phong Lan khiến nàng bất an, dường như nàng ta đã phát hiện ra mọi chuyện, nếu không sao nàng ta lại không ngăn cản Như Sương?!

Dựa theo tính tình của Tiết Phong Lan trước kia, nàng ta coi trọng nhất là tình thân, nếu không người như nàng ta sao có thể ngu ngốc để đám người này lấy hết những thứ vốn thuộc về nàng ta?!

Nhưng mà hiện tại...

Rất có thể Tiết Phong Lan đã không còn như trước kia, khiến nàng không dễ dàng nắm trong lòng bàn tay nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tự tay dâng được (1)

Mặt trời lặn dần, ánh nắng chiều tà chiếu qua khe cửa, khung trời bắt đầu tối lại, chớp mắt một cái một ngày liền trôi qua. Tiết Phong Lan ngồi trên giường, ngẩn ngơ suy nghĩ, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng có chút phiền muộn. Phụ thân ngắt xiú, mẫu thân tức giận, đặc tội với tổ mẫu, nha hoàn, bà tử không để nàng vào mắt, đường đường là Tứ tiểu thư Thượng thư phủ hóa ra lại có nhiều người chán ghét như vậy, càng nghĩ Tiết Phong Lan càng cảm thấy tức cười. Dù sao bọn họ cũng không quan tâm nàng, nàng cũng chẳng muốn đặt bọn họ vào lòng, kiếp này nàng sống là vì để trả thù, cho dù phụ mẫu không đau không thương thì thế nào, nàng sớm đã quen rồi.

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào chiếc hộp gỗ bằng đàn hương được chạm khắc tinh xảo trên bàn, trong lòng không rõ tư vị. Kiếp trước Thái hậu ban được, Tiết Phong Lan vẫn một mực quý trọng nhưng vì muốn đòi chân sớm hồi phục nên nàng đã dùng thủ Thiên sơn Tuyết liên này nhưng chẳng thu được kết quả gì. Vì vậy hiện tại biết được nên nàng cũng chẳng có ý định dùng, cho dù vì lý do gì thì Tiết Phong Lan cũng chẳng muốn giữ Thiên sơn Tuyết liên bên cạnh.

Hôm nay Tiết lão thái thái đã đến đòi được, bất chấp có đám người Như Sương, điều này có thể chứng tỏ Thiên sơn Tuyết liên rất có lợi cho bệnh tình của phụ thân, nếu hiện tại tiếp tục giữ nó bên cạnh Tiết Phong Lan nàng đúng là ngu ngốc. Bất kể là có phải Thái hậu ban tặng hay không, nhưng phụ thân mang bệnh trong người, nàng thân là nữ nhi lại thấy chết không cứu, truyền ra ngoài thì cũng sẽ ảnh hưởng, hơn nữa Tiết lão thái thái chưa hẳn đã buông tha cho Thiên sơn Tuyết liên, giữ nó chẳng khác nào cầm củ khoai nóng trên tay, lo sợ được mất. Hơn nữa xuất phát từ tận đáy lòng, tuy phụ thân không phải là người cha tốt đối với nàng nhưng nàng cũng không mong ông ấy chết sớm, ít nhất thì hiện tại không phải lúc, một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa có thể làm nữ nhi hiếu thảo lại không cần lo lắng Tiết lão thái thái tính kế, vụ làm ăn này không phải nàng không có lời.

Đối với suy nghĩ của bản thân Tiết Phong Lan hoàn toàn không cảm thấy sai trái gì, kiếp này nàng sống chỉ vì mình. Mặc dù trong lòng phụ mẫu có nàng nhưng Tiết Phong Lan hiểu rõ cho dù nàng có làm gì thì cũng không bằng một phần của Tiết Phong Linh. Nàng tuy oán hận nhưng sống một kiếp kiếp nàng cũng chẳng cần tình thân, kiếp trước là nàng không tranh không giành, nhưng kiếp này nàng phải lấy lại toàn bộ, vì vậy cho dù không thích nhưng nàng vẫn phải làm, khiến Tiết Phong Linh rơi vào ngục sâu thăm tối, vạn kiếp bất phục!

“Cạch.” Cửa phòng mở ra, Xuân Cầm bước vào với khay thức ăn cầm trên tay, khối nghi ngúc bốc lên từ đĩa thức ăn, mùi thơm lan tỏa tứ phía, vừa nhìn đã biết mới nấu cách đây không lâu.

Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn Xuân Cầm, lại nhìn chiếc khay đựng thức ăn, ánh mắt có chút thay đổi. Nha hoàn, bà tử trong Hàn Mai Các của nàng ngay cả giờ ăn tối sắp tới mà họ còn không đem thức ăn mang tới, quả thật là không xem chủ tử như nàng vào mắt. Bất quá Tiết Phong Lan cũng không quan tâm nhiều, dù sao hiện tại cũng chỉ có một mình nàng, đợi sau khi Như Sương, Như Ngọc đến, dọn dẹp Hàn Mai Các từ trên xuống dưới một lượt cũng không muộn.

“Nô tì phụng mệnh phu nhân, đến đây hầu hạ tiểu thư.”

Nghe vậy, gương mặt lạnh nhạt của Tiết Phong Lan không khỏi hiện lên một nụ cười, nàng không cần biết Xuân Cầm thuyết phục mẫu thân như thế nào nhưng nàng rất có lòng tin ở

Xuân Tâm. Quả nhiên không khiến nàng thất vọng, có Xuân Cầm bên người, vấn đề hằng ngày nàng cũng không cần lo lắng!

“Tốt lắm, Xuân Cầm tỷ, bé ta đến bên bàn đi.”

Xuân Cầm nghe lời, đi đến bên giường bế nàng lên, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ vào lòng, ánh mắt nàng không khỏi rơi vào đôi chân đang quấn băng trắng, cực kì chói mắt với bộ y phục Tiết Phong Lan đang mặc trên người.

Trong lòng Xuân Cầm không hiểu sao lại cảm thấy kì lạ, một nữ hài mới mười hai tuổi đã phải đối mặt với chuyện mất đi đôi chân, bất kì người nào cũng sẽ xúc động, nhưng Tiết Phong Lan thì ngược lại. Ngoài trừ trước mặt người khác, nàng sẽ không bày ra bộ dạng ủy khuất đáng thương của bản thân, tựa như lúc này, nàng an tĩnh ngồi đó, im lặng dùng bữa, dường như mất đi đôi chân với nàng là chuyện quá đỗi bình thường, chẳng có gì đáng bận tâm.

Ổn định thân thể, Tiết Phong Lan cầm đũa dùng bữa, cảm giác như có người đang nhìn khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Xuân Cầm thì liền cười nhạt: “Thu hồi ngay ánh mắt thương cảm đó của ngươi.”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng hàn ý trong đó khiến Xuân Cầm không khỏi rung mình, nàng cúi thấp đầu, tránh cho ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan. Nếu có người khác ở đây chắc hẳn là rất ngạc nhiên, dường dường là đại nha hoàn bên cạnh phu nhân, trên dưới Thượng thư phủ rất ít có người dám đắc tội, thế mà hiện tại lại ngoan ngoãn nghe lời một nữ hài mới mười hai tuổi, đúng là khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

“Xuân Cầm, đợi ta ăn xong thì bé ta đến chỗ phụ thân!” Một lúc sau Tiết Phong Lan mới mở miệng, lẳng lặng nhìn sắc trời bên ngoài, đoán phụ thân cũng sắp đến lúc tỉnh lại, nàng cũng nên qua đó đóng vai trò là một nữ nhi hiếu thảo, nếu không không biết ở sau lưng nàng, đám người đó còn nói thêm nói bớt chuyện gì!

“Vâng!” Mặc dù không hiểu nhưng Xuân Cầm cũng không hỏi nhiều, một bộ dạng phục tùng nghe theo, thái độ của Xuân Cầm khiến Tiết Phong Lan rất hài lòng, thứ nàng cần chính là một người như vậy!

“Tò mò hại chết con mèo” Xuân Cầm hiểu rõ đạo lý trong lời nói đó, càng hiểu rõ vì sao bản thân nàng lại đi theo Tiết Phong Lan, tất nhiên sẽ không mở miệng hỏi nhiều, nàng thân là nha hoàn, nghĩa vụ của nàng là phục tùng chủ tử, biết nhiều cũng không có lợi cho bản thân.

~~~~~

Bên trong phòng của Thượng thư đại nhân sớm đã đông người, nghe Diệp thái y nói Thượng thư đại nhân một lát nữa sẽ tỉnh lại thì trái tim đang treo ngược của mọi người rốt cuộc cũng thả lỏng. Tiễn Diệp thái y đi thì Thượng thư phu nhân vừa đến, lập tức đi đến bên cạnh giường, nhìn Thượng thư phu nhân đang hôn mê mà không kim được nước mắt.

“Quý Nhi còn chưa chết, người khóc cái gì?!” Tiết lão thái thái vốn không vừa mắt với Thượng thư phu nhân, xảy ra chuyện sáng nay lại thêm phần chán ghét, hiện tại thấy nàng ta khóc lóc thì không khỏi buồn bực mở miệng.

Tất cả cũng tại đồ sao chổi này, nếu không phải tại nàng ta cùng Tiết Phong Lan, Quý Nhi của nàng sẽ kích động đến bệnh cũ tái phát sao? Rõ ràng là đồ xui xẻo còn vạ lây cho Quý Nhi của nàng, Tiết lão thái thái tức giận không thôi, con tức bị ghen ở cổ họng rốt cuộc cũng nhịn không được mà phát tát.

“...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền trầm mặc, không lên tiếng đáp lại, hiện tại cho dù nàng nói gì thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, không thể thay đổi. Hơn nữa trượng phu đang nằm trên giường, nàng cũng chẳng có tâm trạng cãi nhau với Tiết lão thái thái, vì vậy chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi mẹ chồng hết tức giận.

Thấy Thượng thư phu nhân không lên tiếng, Tiết lão thái thái tức đến bốc hỏa, còn chưa kịp gì thì người bên cạnh đã mở miệng khuyên can: “Tổ mẫu, người đừng trách mẩu thân, mẩu thân cũng chỉ là lo lắng cho phụ thân mà thôi. Người xem mẩu thân đã quý ở từ đường cầu phúc cho phụ thân mấy canh giờ, ngay cả đứng còn không nổi... người đừng tức giận nữa, không tốt cho sức khỏe, nếu phụ thân tỉnh dậy biết được cũng sẽ đau lòng hai người.”

Lời nói uyển chuyển, giọng nói dịu dàng, vô cùng hợp lí khiến người nghe không thể nào phản bác, người nói không ai khác chính là Tiết Phong Linh.

Mọi người trong phòng cũng không vừa mắt Thượng thư phu nhân, dù sao các nàng cũng chỉ là thiếp thất, thân phận vốn dĩ không bằng, cho dù bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn là nhẫn nhịn. Vì vậy khi Tiết lão thái thái mở miệng trách móc Thượng thư phu nhân, có không ít người bộ dạng xem kịch vui, nào có tốt bụng mở miệng giúp đỡ? Chỉ có Tiết Phong Linh nữ nhi tốt của nàng ta mới có thể mở miệng nói đỡ cho nàng ta.

Phương Lam thấy Tiết lão thái thái mắng Thượng thư phu nhân thì vui ra mặt, tuy rằng Lý Nguyệt Chi đối xử với nàng không tệ nhưng dù sao thân phận của nàng cũng chỉ là di nương, Lý Nguyệt Chi lại là chính thất, hơn nữa còn là nữ nhi Thừa tướng, vì vậy cho dù nàng không chán ghét nhưng sự ghen tỵ sớm đã ăn mòn tâm trí, muốn nàng sống hòa thuận với Lý Nguyệt Chi đúng là vớ vẩn!

Ánh mắt lướt qua người Phương Lam, Tiết Phong Linh không khỏi âm trầm nheo mắt. Điều này khiến Phương Lam vốn đang vui ra mặt liền cứng đờ, vội vàng thu lại nụ cười của bản thân, nếu là người khác Phương Lam tất nhiên không sợ hãi nhưng với Tiết Phong Linh, cho dù thế nào thì nàng cũng không thể đắc tội!

“Tam tiểu thư nói phải, lão thái thái đừng nên tức giận, ảnh hưởng sức khỏe...” Vũ di nương bên cạnh vội vàng phụ họa, ánh mắt khinh thường nhìn Phương Lam, trong lòng thầm mắng nàng ta ngu xuẩn, trước mặt Tiết Phong Linh mà lại bày ra vẻ mặt như vậy, sợ mọi người không biết nàng ta vui ra mặt hay sao?!

Tiết lão thái thái vốn đang một bụng tức giận, nghe xong lời nói của Tiết Phong Linh ánh mắt không khỏi dịu xuống một chút, cũng không quan tâm đến Thượng thư phu nhân nữa, nhận lấy chung trà từ tay Vũ di nương, nhu hòa mở miệng: “Vẫn là Linh Nhi hiểu chuyện.”

Thượng thư phu nhân nghe vậy liền không khỏi nhìn đại nữ nhi đang đứng bên cạnh Tiết lão thái thái, nghĩ đến bởi vì lo lắng cho Lan Nhi mà từ hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa thể ở bên cạnh an ủi đại nữ nhi, trong lòng không cảm thấy áy náy, nàng quên mất rằng nữ nhi của nàng chỉ mới mười hai tuổi, hôm qua bị kinh sợ đến ngắt xiêu, lại không mẫu thân bên cạnh, hiện tại lại hiểu chuyện như vậy, Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng, nàng quả thật không phải là một người mẹ tốt!

“Linh Nhi...” Còn chưa kịp mở miệng thì người trên giường đã phát ra động tĩnh, Thượng thư phu nhân lo lắng nhìn trượng phu, chỉ thấy mi mắt khẽ động, một lát sau Thượng thư đại nhân liền mở mắt, điều này khiến nàng không khỏi rơi nước mắt.

“Lão gia...”

Nghe thấy động tĩnh, mọi người lập tức đến bên cạnh giường, Tiết lão thái thái thấy nhi tử tỉnh lại, vui mừng đẩy Thượng thư phu nhân sang một bên, nắm lấy tay nhi tử, nước mắt rơi trên gương mặt già nua.

“Quý Nhi... Quý Nhi... rốt cuộc con cũng tỉnh rồi!”

Hiểu nỗi đau của mẹ chồng, Thượng thư phu nhân cũng không tranh với nàng, đứng bên mép giường nhìn trượng phu, nhìn gương mặt nhợt nhạt không huyết sắc, đau lòng không thôi.

“Khiến mẫu thân lo lắng... nhi tử không sao...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tự tay dâng được (2)

Nước mắt rơi trên gương mặt của Tiết lão thái thái khiến cho nàng như già đi mười tuổi, đầu tóc sớm đã có vài sợi tóc bạc, hiện tại nhìn gần Thượng thư đại nhân mới có thể phát hiện, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi mà đau lòng một trận. Mẫu thân hắn cũng đã lớn tuổi, vốn dĩ nên an hưởng tuổi già, vậy mà hiện tại vì bệnh tình của hắn mà lo lắng không yên, là một người con hắn cảm thấy bản thân không xứng đáng.

“Mẫu thân... khiến người lo lắng...”

Tiết lão thái thái nghe nhi tử nói vậy nước mắt càng chảy nhiều hơn, mặc kệ Phương Lam bên cạnh lau nước mắt cho nàng, chỉ quan tâm đến bệnh tình của nhi tử.

Thượng thư phu nhân bên cạnh ánh mắt chưa từng rời khỏi người trượng phu, thấy hắn mở miệng nói chuyện thì nước mắt nàng không khỏi rơi, trong phòng có không ít người khóc, cho dù là khóc giả hay khóc thật thì chi có họ mới hiểu, vì vậy cũng không ai quan tâm đến Thượng thư phu nhân, chỉ riêng Tiết Phong Linh phát hiện thì lo lắng lau nước mắt cho mẫu thân, một bên nhẹ giọng nói: “Mẫu thân đừng khóc, phụ thân tình lại người nên vui mừng, sao lại khóc như trẻ con thế này...”

Giọng nói có phần trách cứ nhưng lại làm nũng nhiều hơn, Thượng thư phu nhân nghe vậy liền xoa đầu nàng, mái tóc dài mềm mượt khiến người khác yêu thích không nỡ buông tay. Nhi nhi của nàng hiểu chuyện như vậy, còn biết lo lắng cho nàng, lúc Linh Nhi còn nhỏ là nàng một tay chăm sóc hai tỷ muội, chưa từng qua tay bảo mẫu, vì vậy tình mẫu tử không kém phần sâu sắc, bây giờ nhớ lại mọi chuyện cứ như vừa xảy ra ngày hôm qua, thoáng một cái đã mười hai năm. Tình thương của nàng dành cho nhi tử từ trước đến nay vẫn luôn công bằng, mấy năm nay nhi tử càng trở mã, mẹ chồng càng thiên vị Linh Nhi, vắng vẻ Lan Nhi nhưng nàng không hề trách móc đại nhi nhi, chỉ biết dành tình thương cho tiểu nhi nhi nhiều hơn một chút.

Sự việc ngày hôm qua càng khiến Thượng thư phu nhân đau lòng đại nhi nhi, nghĩ đến việc Linh Nhi bị kinh sợ, nàng thân là mẫu thân lại không ở bên cạnh chăm sóc, lòng Thượng thư phu nhân càng thêm áy náy, chỉ đành mở miệng: “Ủy khuất cho Linh Nhi rồi.”

“Mẫu thân, Linh Nhi không có ủy khuất... mẫu thân đừng khóc.”

Nghe giọng nói của thê tử, Thượng thư đại nhân muốn ngồi dậy nhưng toàn thân không hề có chút sức lực khiến hắn không khỏi nhũn mảy, định mở miệng thì Thượng thư phu nhân bên cạnh sớm chú ý hành động của trượng phu nên liền đỡ hắn ngồi dậy, tựa vào thành giường, động tác dịu dàng, sợ hắn bị thương.

“Nguyệt Chi, vất vả cho nàng...” Hiểu thê tử không ai bằng tướng công, hắn biết rõ nàng chịu ủy khuất thế nào, khi chìm vào trong hôn mê nhưng ý thức của hắn vẫn rõ ràng, mẫu thân nằng nằng như thế hắn thân là trượng phu lại không thể mở miệng nói đỡ, đành khiến nàng chịu ủy khuất.

Mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ không thể hòa thuận sống chung một nhà, Thượng thư phu nhân sao không hiểu điều này, nàng biết hắn bất chấp cái lời mẫu thân mà cưới nàng vào phủ, vì vậy đối với Tiết lão thái thái nàng luôn bộ dạng nhu thuận, chỉ mong mẹ chồng bớt chút thành kiến với nàng, càng không muốn trượng phu khó xử.

Thế nhưng nàng càng nhẫn nhịn, mẹ chồng càng được nước lấn tới, nàng thân là Thừa tướng tiểu thư lại phải cùng một đám nữ nhân tranh giành trượng phu, chỉ riêng việc sáng nay mẹ chồng mắng nàng là sao chửi thôi nàng cũng có thể trở về nhà mẹ đẻ rồi nhưng sự giáo dục kỉ lưỡng không cho phép nàng làm như vậy. Vì vậy khi nghe lời nói của trượng phu, tất cả ủy khuất, nhẫn nhịn mà nàng phải chịu đựng liền biến mất không còn gì, Thượng thư phu nhân không quên rằng bản thân còn có một người trượng phu yêu thương nàng, hai nhi nhi đáng yêu nên nàng cũng không tính toán chi li với mẹ chồng.

“Lão gia... chàng tình lại là tốt rồi.”

“Phụ thân, dùng trà...” Tiết Phong Linh đi đến bên bàn rót một chung trà đưa cho Thượng thư đại nhân, một bộ dạng nhi nhi hiểu chuyện.

Nhận lấy chung trà từ tay nhi nhi, Thượng thư đại nhân nhanh chóng uống, hôn mê mấy canh giờ cổ họng của hắn sớm đã khô, hiện tại Linh Nhi lại ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, Thượng thư đại nhân quả thật vui mừng không thôi.

“Linh Nhi thật hiểu chuyện, còn biết phụ thân đang khát mà đem trà mang đến.”

“Còn không phải sao, tử nhi nhi của người còn không bằng một phần của Linh Nhi! Nàng thân là nhi nhi, phụ thân mang bệnh mà nàng cũng không có đến một câu thăm hỏi, còn ra thể thống gì nữa!” Vừa nghe Thượng thư đại nhân khen cháu gái bảo bối, Tiết lão thái thái tuy trong lòng vui nhưng cũng không khỏi mở miệng nhắc đến Tiết Phong Lan, chuyện sáng nay nàng vẫn chưa quên, nha đầu Tiết Phong Lan đó dám ở trước mặt người của Thái hậu chống đối nàng, nàng tất nhiên ghi hận trong lòng. Từ trước đến nay nàng vẫn thấy Tiết Phong Lan không hề hiểu chuyện bằng một phần của Linh Nhi, nếu không cũng không đem nàng làm mất mặt, nhắc nhở chuyện nàng mượn đồ Thái hậu ban thưởng, rõ ràng muốn mượn tay Thái hậu lấy lại nhưng mồn đồ đó. Quả nhiên không thể coi thường nàng ta, còn nhỏ mà đã tâm tư như thế, sau này nàng ta gả đi chẳng lẽ muốn lấy hết Thượng thư phủ này làm của hồi môn hay sao?!

Thượng thư đại nhân nghe vậy tránh không khỏi nhũn mảy, nhìn khắp căn phòng từ đầu chí cuối vẫn không thấy bóng dáng tử nhi nhi thì trong lòng có chút không vui, hắn là phụ thân nàng, vì nàng mới kích động dẫn đến bệnh cũ tái phát mà ngất xỉu, nàng thân là nhi nhi lại không đến thăm người làm cha này, truyền ra ngoài còn chưa đủ mất mặt sao chứ?!

Thượng thư phu nhân không vui nhìn Tiết lão thái thái, nàng biết mẹ chồng không thích Lan Nhi, nhưng không ngờ mẹ chồng lại mở miệng nói ra những lời như thế, nếu truyền ra ngoài không những ảnh hưởng đến Lan Nhi, mà còn nói rằng Lý Nguyệt Chi nàng không biết dạy con, mới có thể để nhi nhi ngang bướng như vậy, phụ thân mang bệnh trong người mà thân là nữ nhi cũng không một tiếng hỏi han, thử hỏi sau này Lan Nhi còn gả được cho ai?!

“Mẫu thân... có lẽ người đã hiểu lầm, Lan Nhi con bé...” Dù sao Lan Nhi cũng là nhi nhi của nàng, thấy trượng phu không vui nàng cũng cảm thấy lo lắng, nhịn không được mà mở miệng thay.

Tiết lão thái thái liếc mắt nhìn con dâu, trong lòng không hề thoải mái, Thượng thư phu nhân vừa mở miệng ra là bênh vực Tiết Phong Lan, khiến Linh Nhi của nàng chịu không ít ủy khuất, vốn định mở miệng cắt đứt lời của Thượng thư phu nhân thì chưa kịp mở lời một giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến.

“Phụ thân, Lan Nhi đến thăm người...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nữ tử hai mươi mấy tuổi, nàng mặc chiếc váy dài màu phấn nhẹ, không quá bắt mắt, gương mặt thanh tú không mấy biểu cảm, mái tóc được búi cao đơn giản, trên tóc cài một cây trâm gỗ, khiến người khác cảm thấy thoải mái, người này mọi người đều biết đến, nha hoàn thiếp thân của Thượng thư phu nhân - Xuân

Cầm

Trên lưng Xuân Cầm là một nữ hài có thân hình nhỏ nhắn, hoàng y mềm mại đơn giản nhưng dưới ánh nắng chiều tà không khỏi trở nên sống động hơn bao giờ hết, gương mặt xinh đẹp động lòng người, cười lên một cái liền “nhất thế khuynh tâm” khiến không ít người trong phòng rung động. Một tay ôm lấy cổ Xuân Cầm, tay còn lại cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương, nhìn ngay là biết giá trị không nhỏ, cổ tay trắng nõn kết hợp với màu gỗ đàn hương, không những không đối lập mà còn vô cùng hài hòa.

“Hừ, lúc phụ thân ngươi ngất xỉu nằm trên giường hôn mê không rõ, Thanh Vân Hiến một bước người cũng chưa từng bước vào, vậy mà hiện tại đến già mèo khóc chuột cho ai nhìn hả?!” Thấy Tiết Phong Lan, con tức giận của Tiết lão thái thái vốn đang dịu xuống thì không khỏi bùng phát, lời nói không hề nhẹ nhàng khiến người nghe không khỏi nhủu mày.

“Tổ mẫu...” Đương nhiên là các người nhìn rồi!

Trong lòng Tiết Phong Lan không khỏi thầm bỏ sung một câu, giọng nói nàng có chút ủy khuất, mi mắt rũ xuống, đôi mắt động lệ khiến người khác nhìn vào không khỏi thương xót.

Thượng thư đại nhân vốn không vui nhưng khi thấy bóng dáng của tứ nữ nhi trên lưng của Xuân Cầm thì trong lòng mềm đi không ít, dù sao nàng cũng là nữ nhi của hắn, hai chân bị tàn phế mà vẫn đến thăm hắn... nhìn bộ dạng phải chịu ủy khuất của nàng, Thượng thư đại nhân mặc dù muốn bảo vệ nàng nhưng hắn biết mẫu thân không vừa lòng với Lan Nhi, có nói gì cũng vô dụng, hơn nữa hắn vừa mới tỉnh lại cũng không muốn cãi nhau với mẫu thân.

“Mẫu thân, Lan Nhi hiện tại đã đến, người đừng tức giận...”

Thượng thư phu nhân bên cạnh tất nhiên cũng đau lòng thay nữ nhi, thấy nàng phải chịu uất ức tất nhiên là không vui với mẹ chồng, dù sao Lan Nhi của nàng cũng còn nhỏ, sao lại nói nặng lời như vậy với con bé, con bé vừa trải qua chuyện mất đi đôi chân, mẹ chồng liền không khách khí mắng, quả thật là không để nàng vào mắt!

Nàng đi đến bên cạnh Xuân Cầm ôm lấy nữ nhi vào lòng, Tiết Phong Lan đưa chiếc hộp gỗ cho Xuân Cầm giữ, ôm lấy mẫu thân, nhìn về phía Tiết Phong Linh đứng một góc không nói lời nào, trong lòng nàng không những không buồn lòng mà còn đề cao cảnh giác. Kiếp trước bởi vì đôi chân này, nàng cũng không có đến Thanh Vân Hiến thăm phụ thân, sau này phụ thân khỏe lại cùng Diệp thái y qua xem tình trạng thân thể của nàng, tuy vẫn đối xử với nàng như trước nhưng đã lạnh nhạt đi rất nhiều, trước kia Tiết Phong Lan không đề ý, nhưng bây giờ thì mọi chuyện thay đổi, nàng biết rõ tất cả mọi chuyện đều do một tay Tiết Phong Linh thúc đẩy, không đề phòng nàng ta thì đề phòng ai?!

“Hừ...” Nghe nhi tử bênh vực, Tiết lão thái thái không khỏi hừ lạnh, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan trong lòng Thượng thư phu nhân có vài phần chán ghét, nhưng nhi tử đã mở lời nàng cũng tiện nói gì hơn.

“Phụ thân thấy người tỉnh lại Lan Nhi vui lắm, thế nên Lan Nhi có mang đồ đến cho phụ thân tắm rửa...” Tiết Phong Lan cười ngọt ngào, bộ dạng thiên chân vô tà vô cùng khả ái khiến Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười.

“Lan Nhi có lòng, không biết Lan Nhi mang gì đến cho phụ thân đây?” Nhận lấy Tiết Phong Lan từ tay Thượng thư phu nhân, Thượng thư đại nhân đặt nữ nhi ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt thanh lệ nở nụ cười chói mắt, trong lòng hắn không khỏi tò mò.

“Chính là... Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà Thái hậu vừa mới ban thưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỗi người một vẻ

Tiết Phong Lan vừa dứt lời, Xuân Cầm liền mở chiếc hộp gỗ đàn hương ra, bên trong là một nhánh Tuyết liên đã phơi khô, hoàn toàn không khác hoa sen thường là bao, cánh hoa hơi to, bầu vào bên trong nhụy, toàn thân một màu vàng khô, nhìn vào khiến người khác không khỏi dời mắt. Tuyết liên tuy đã khô nhưng vẫn giá trị vẫn còn đó, Tuyết liên là một trong những loại dược liệu quý hiếm, không chỉ có thể bảo dưỡng dung nhan mà còn trị bách bệnh, thể gian khó mà bất gặp, hôm nay được tận mắt nhìn thấy, mọi người trong phòng không khỏi trầm cảm thán.

Quả nhiên là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm hiếm có, nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy thỏa mãn!

Tiết Phong Linh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nhìn đóa Tuyết liên trong hộp gỗ, lại nhìn gương mặt đang mỉm cười ngọt ngào của Tiết Phong Lan, không tránh khỏi nhủu mày. Lúc sáng nàng không có ở trong phủ, tất nhiên không biết được chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghĩ rằng phụ thân mời Diệp thái y đến xem bệnh cho Tiết Phong Lan, không ngờ phụ thân lại ngất xỉu, mà quan trọng là người của Thái hậu đến!

Nàng chỉ nghe lời nói một phía từ Tiết lão thái thái, tất nhiên không có mấy phần tin tưởng nên đã cho Tuyết Mai đi thăm dò, tuy lời nói của tổ mẫu không đúng hoàn toàn nhưng Tiết Phong Lan không muốn đưa Thiên sơn Tuyết liên cho Tiết lão thái thái là sự thật, hơn nữa Như Sương, Như Ngọc hai người cũng đã mở miệng lên tiếng bảo bọn họ phải trả lại những thứ mà đã mượn Tiết Phong Lan.

Nàng không biết lời nói của Như Sương có bao nhiêu phần thật, thế nhưng già truyền ý chỉ là tội chết, Tiết Phong Linh tuy không muốn tin nhưng trong lòng vẫn lo lắng, ít nhiều vẫn tin vài phần, hơn nữa chuyện này không tránh khỏi liên lụy đến bản thân nàng... vì vậy nàng nghĩ ra kế sách, lấy mẫu thân làm người dẫn, khiến Tiết Phong Lan mở miệng không cần những thứ đồ đã đưa cho bọn họ. Nàng biết Tiết Phong Lan từ trước đến nay luôn tin tưởng mẫu thân, mẫu thân nói gì nghe nấy, chưa từng cãi lại, điển hình là một nữ nhi ngoan hiền, tấm lòng nhỏ của mẹ.

Hiện tại, Tiết Phong Lan lại chủ động mang Thiên sơn Tuyết liên đến cho phụ thân tắm rửa, điều này khiến nàng không giải thích nổi. Nàng hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan, là tỷ muội song sinh, thân giao cách cảm là chuyện thường tình, nếu là Tiết Phong Lan trước kia, phát hiện bản thân bị mất đi đôi chân sẽ không khỏi khóc nháo, điều này khiến phụ mẫu vốn buồn bực lại càng buồn bực hơn, tất nhiên không tránh khỏi chán ghét nàng ta. Thế nhưng, kể từ hôm qua, Tiết Phong Lan không những không khóc nháo mà còn bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh như tất cả chưa từng xảy ra khiến Tiết Phong Linh nàng không khỏi sợ hãi.

Vốn dĩ nàng nghĩ Tiết Phong Lan sẽ dùng Thiên sơn Tuyết liên cho đôi chân của bản thân, không ngờ nàng ta lại tự nguyện mang đến cho phụ thân. Thiên sơn Tuyết liên quý giá thế nào mọi người đều hiểu rõ, không phải bản thân nàng không muốn chiếm lấy nó nhưng nhìn về mặt lúc sáng của Tiết lão thái thái, nàng liền hiểu rõ cho dù tranh giành thì cũng chẳng được gì, không bằng lợi dụng nó khiến mâu thuẫn giữa Tiết Phong Lan với Tiết lão thái thái ngày càng sâu sắc hơn, “trai cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi” bất quá mọi chuyện ngày càng vượt tầm kiểm soát, điều này khiến nàng đau đầu không thôi!

Tiết lão thái thái cũng không khỏi nhủu mày, trong lòng vốn dĩ chán ghét đứa cháu gái này, nhìn thấy hành động hiện tại của nàng thì càng thêm chán ghét. Đây chẳng phải là muốn đối đầu với nàng sao? Lúc sáng nàng đến lấy Thiên sơn Tuyết liên cho Quý Nhi tắm rửa Tiết Phong Lan bộ dạng khư khư giữ lấy, rõ ràng là không muốn đưa, hiện tại lại bày ra bộ dạng nữ nhi hiếu thảo, tự tay đem Thiên sơn Tuyết liên mang đến, chẳng biết trong lòng nàng ta âm mưu gì!

Từ nhỏ Tiết lão thái thái vốn đã không thương yêu gì cháu gái thứ ba này, không những không được hiểu chuyện như Linh Nhi mà giống hệt mẫu thân nàng ta, luôn luôn chống đối lại người làm tổ mẫu là nàng. Hiện tại đã lớn, dù lòng đủ cánh dám chống đối trực diện với nàng, gởi cho một Lý Nguyệt Chi dạy ra một nữ nhi tốt như vậy, nha đầu Tiết Phong Lan này chỉ sợ “trò giỏi hơn thầy”!

Thượng thư đại nhân kinh ngạc, đợi một lúc mới tiêu hóa được lời Tiết Phong Lan nói, trong lòng không khỏi thầm vui mừng. Sức khỏe của hần sao hần lại không biết, trước kia bệnh nhẹ hần không mấy bận tâm, không ngờ ngày qua tháng lại khi phát hiện thì bệnh của hần đã trở nên nghiêm trọng, tìm mấy đại phu vẫn không có gì tiến triển, hôm nay bị kinh động đến ngắt xù, may mắn là có Diệp thái y ở đó, nếu không...

Nhìn đóa Tuyết liên trước mặt, trong lòng Thượng thư đại nhân cảm động không thôi. Thiên sơn Tuyết liên hần cũng đã nghe qua, biết có lợi đối với bệnh tình của hần, nhưng vì giá trị liên thành, ngân vàng khó mà mua được nên hần cũng đành bỏ qua, không nghĩ đến hiện tại tam nữ nhi của hần lại tự tay mang đến Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu vừa mới ban thưởng cho nàng.

Nhìn gương mặt cười ngọt ngào của nữ nhi, hoàn toàn không có bộ dạng bất mãn khi mang Tuyết liên đến khiến người làm phụ thân như hần cảm thấy xấu hổ không thôi. Nữ nhi của hần bất hạnh, bị tàn phế hai chân mà vẫn quan tâm đến bệnh tình của hần, nàng có thể dùng Tuyết liên cho đôi chân của bản thân nhưng nàng lại không vậy...

Tuy đau lòng nữ nhi nhưng trong lòng Thượng thư đại nhân không khỏi có cảm giác thỏa mãn, bất kì nam nhân nào cũng muốn được quan tâm, hơn nữa hành động ngày hôm nay của Tiết Phong Lan đã để lại ấn tượng sâu sắc với Thượng thư đại nhân, trong lòng không khỏi yêu thương nàng vài phần. Cho dù nàng tàn phế thì vẫn là nữ nhi của hần, có một nữ nhi hiếu thảo như vậy, vì hần mà quên bản thân, Thượng thư đại nhân sao không hài lòng cho được. Huống hồ, nàng lại được Thái hậu yêu thương, nhạc phụ là Thừa tướng đương triều, quyền cao chức rộng, đôi chân của nàng chắc chắn vẫn có thể chữa trị được!

Tâm tình phức tạp không nói lên lời, Thượng thư phu nhân vừa vui vừa buồn, vui là vì bệnh tình của trượng phu đã có cách, sau này không cần phải làm bận với thuốc mỗi ngày. Phải biết rằng từ khi nàng phát hiện bệnh tình của trượng phu trở nặng, nàng ngày vất vả sắc thuốc, chỉ mong trượng phu mau khỏi bệnh, bất quá nàng chưa từng than phiền một câu. Buồn là vì đau lòng thay nữ nhi, Lan Nhi của nàng bị tàn phế hai chân, Thiên sơn Tuyết liên chắc hẳn sẽ có hữu ích, nhưng nữ nhi vì lo lắng cho bệnh tình của phụ thân, tự nguyện đem Tuyết liên mang đến cho phụ thân bồi bổ, nữ nhi có hiếu như vậy, đi đâu mới tìm được cơ chứ?!

Phương Lam bên cạnh sớm đã không nhìn được, cứ nhìn chăm chăm Thiên sơn Tuyết liên trong hộp gỗ, hận không lập tức đem về Lâm Hương Viện của bản thân, giấu đi không để bất kì người biết đến!

Thiên sơn Tuyết liên công dụng lớn nhất chính là bảo dưỡng dung nhan, Phương Lam tuy rằng tự tin bản thân xinh đẹp, thế nhưng nàng đã sinh một đứa con, cho dù xinh đẹp thế đẹp thế nào cũng không tránh khỏi năm tháng... huống hồ Thượng thư đại nhân cũng không thường xuyên qua đêm ở Lâm Hương Viện, trong lòng hần chỉ có Lý Nguyệt Chi nhưng Phương Lam nàng không cam tâm, kể từ lần đầu gặp hần nàng sớm đã đem lòng yêu hần, nếu không nàng đã không nhẫn nhịn làm một thiếp thất của hần!

Tiết Phong Lan thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, trong lòng không khỏi thầm kinh thường, cho họ chút lợi lộc, họ liền mừng đến quên cả trời đất, thậm chí không biết xấu hổ mà thể hiện ra mặt, không biết nên nói họ đâu óc đơng giản hay bản thân nàng tâm cơ quá sâu? Bất kể là gì thì qua ngày hôm nay, Tiết Phong Lan nàng có thể tự tin nói rằng bản thân đã lấy được lòng tin của phụ mẫu, một nữ nhi tốt như nàng đi đâu mà tìm được chứ? Về phần Tiết lão thái thái, hần là trong lòng đang hận không thể giết chết nàng, lấy đầu ra tình thương, tuy nhiên Tiết Phong Lan không mấy quan tâm, Tiết lão thái thái là đồng minh của Tiết Phong Linh, nàng cũng không muốn lôi kéo. Trong Thượng thư phủ người có thể chống lại Tiết lão thái thái không có đến mấy người, thế nhưng phụ thân nàng - Thượng thư đại nhân là nhi tử thân sinh của Tiết lão thái thái, muốn vì nàng mà quan hệ mẫu tử gay gắt, Tiết Phong Lan không phải không làm được.

Liếc mắt nhìn một lượt quanh phòng, trong phòng không ít người, ngoài những gương mặt quen thuộc như Thượng thư đại nhân, Thượng thư phu nhân Lý thị, di nương Phương Lam, Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh, còn có những người không có quyền lên tiếng trong Thượng thư phủ như là Nhị phu nhân Lâm thị, Vũ di nương của nhị phòng, Tam lão gia cùng Tam phu nhân Dung thị của tam phòng.

Có thể nói, nơi này ngoại trừ nàng và Tiết Phong Linh thì hoàn toàn không thấy đến một bóng dáng của hài tử nào, trong lòng ít nhiều đã có đáp án, bọn họ là sợ Thượng thư đại nhân ngã bệnh nghiêm trọng nên lo lắng nhi tử, nữ nhi của bản thân đến đây sẽ bị lây bệnh nên không dám để bọn nhỏ đến. Bất quá Tiết Phong Lan nàng không quan tâm nhiều, đã sống một đời tất nhiên nàng thông minh lên không ít, chuyện của họ không liên quan đến nàng, kể từ ngày trùng sinh, nàng sớm đã không đặt tình thân vào mắt, phụ mẫu thân sinh nàng còn không quan trọng, huống hồ là đồng họ xa như họ?!

Thế nhưng, nhìn gương mặt tràn ngập biểu cảm của họ, trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy thú vị, kinh ngạc, chán ghét, đau lòng, hồ hững... đủ loại tư vị, nàng đều thấy rõ ràng, đúng là mỗi người một vẻ, phức tạp không nói lên lời!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giao đầu (1)

“Phụ thân, người vừa mới tỉnh lại nên nghỉ ngơi cho khỏe, Lan Nhi sẽ bảo Xuân Cầm tỷ lập tức đem Thiên sơn Tuyết liên đi hầm rồi mang đến cho phụ thân tẩm bổ!” Tiết Phong Lan trao cho Xuân Cầm ánh mắt, Xuân Cầm hiểu ý gật đầu, cung kính chào mọi người rồi lập tức rời đi để lại mọi người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, trong lòng họ nghĩ gì chỉ có họ mới hiểu được.

“Lan Nhi có lòng, có nữ nhi ngoan như con, phụ thân đúng là có phúc!” Thượng thư đại nhân xoa đầu nữ nhi, ánh mắt hàm chứa ý cười, tất nhiên mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của nó. Từ tiểu thư vừa bị tai nạn khiến đôi chân tàn phế, ngay cả Diệp thái y cũng không thể chữa trị, Thượng thư đại nhân vì sự việc này kích động đến bệnh cũ tái phát, khiến Tiết lão thái thái càng thêm chán ghét nàng, thế nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không ngờ đến. Vốn dĩ trước kia địa vị của nàng trong phủ đã không bằng tỷ tỷ mình, bị Tiết lão thái thái chán ghét thì cho dù được Thượng thư phu nhân yêu thương cũng chẳng ít gì, nhưng lần này hết thảy mọi chuyện đều thay đổi, nàng tự tay dâng Thiên sơn Tuyết liên đến cho Thượng thư đại nhân. Hành động ngày hôm nay của nàng cho dù xuất phát từ chuyện gì đi chăng nữa thì cũng chứng tỏ nàng là một nữ nhi có hiếu, huống hồ vì an nguy của phụ thân mà quên bản thân mình bị tàn phế, không biết nàng ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc nhưng sau chuyện này Thượng thư đại nhân chắc hẳn sẽ yêu thương nàng hơn trước kia, cho dù nàng có bị tàn phế hay không cũng không quan trọng. Xem ra, địa vị của Tam tiểu thư trong phủ sắp bị lung lay, mà người khiến nó lung lay không ai khác ngoài muội muội song sinh của bản thân.

Người thông minh đều nhìn ra được, cho dù là tỷ muội thân sinh, nhưng trong gia đình quyền quý, vì lợi ích của bản thân họ vẫn không tránh khỏi hai chữ “đố kỵ”!

Dù mệt mỏi trong người nhưng Thượng thư đại nhân vẫn cảm thấy vui vẻ, thấy nữ nhi hiếu thảo như vậy, dòng nước mắt không khỏi chảy vào tâm. Nhìn xuống đôi chân đang quấn băng trắng của nàng, trong lòng hần không khỏi cảm thấy đau... vì hần... Thượng thư đại nhân thở dài, từ nhỏ nàng đã không hiểu chuyện như tỷ tỷ mình, luôn chọc giận mẫu thân, vì vậy cho dù trong lòng yêu thương từ nữ nhi nhưng vẫn không khỏi thiên vị tam nữ nhi một chút. Hiện tại, nàng vì bệnh tình của hần mà mang cả Thiên sơn Tuyết liên quý giá nhất đến, trong lòng Thượng thư đại nhân sớm đã dao động, một chút nào đó trong tâm của hần, đã dành vị trí đó cho Tiết Phong Lan.

Ân cứu mạng không thể không báo, huống hồ hẳn là người học văn, đạo lý này sao hẳn lại không hiểu, hơn nữa nàng lại là nữ nhi của hắn, bệnh tình của hắn nhờ nàng mới có hy vọng.. vì vậy cho dù áy náy hay đau lòng thì ít nhiều gì hẳn cũng đã đặt nàng vào lòng, cho dù yêu thương không bằng tam nữ nhi nhưng tuyệt đối không hề thua kém

“Phụ thân đừng nói vậy, chuyện này là nữ nhi nên làm, nữ nhi đã dặn dò Xuân Cầm tỷ, sau khi hàm xong Thiên sơn Tuyết liền nàng sẽ tự tay mang đến, tuyệt đối sẽ không để cho ai có cơ hội chạm vào Tuyết liền.” Vừa dứt lời, như có như không liếc về phía Tiết lão thái thái, quả nhiên thấy nàng ta đã đen mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Thiên sơn Tuyết liền quý hiếm như vậy, lại là ngoại bang tiến cống, ngàn năm mới có một đóa, chỉ sợ dưới Thượng thư phủ này, cho dù là chủ tử hay nha hoàn, bà tử thì cũng nhận không được mà nổi lên ham muốn. Dù sao tham vọng của con người vốn dĩ là vô tận, không có giới hạn, vì tiền tài, danh vọng, cho dù là người thân họ cũng không tiếc bán rẻ. Đối xử tốt với người khác thì ai đối xử tốt với bản thân nàng đây? Tiết Phong Lan nàng chỉ là học tập từ tỷ Tiết Phong Linh mà thôi, dù sao bọn họ cũng tham muốn, thì cứ cho bọn họ toại nguyện trước đi... phía trước còn dài mà, con đường báo thù của nàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Những lời của Tiết Phong Lan chẳng khác nào cái tát tát thẳng vào mặt nàng, Tiết lão thái thái sớm đã đen mặt, tức giận đến run người. Nha đầu Tiết Phong Lan rõ ràng là đang khiêu khích, nói như nàng ta chẳng khác nào ám chỉ bản thân nàng cũng muốn độc chiếm đóa Tuyết liền này! Tuy trong lòng Tiết lão thái thái cũng có suy nghĩ đó, nhưng bệnh tình của nhi tử nguy cấp, vốn dĩ nàng định sau khi lấy Thiên sơn Tuyết lên từ tay Tiết Phong Lan sẽ đem hai phần cho Quý Nhi bồi bổ, một phần còn lại tất nhiên là giữ lại cho bản thân khi cần dùng. Tuy nhiên mọi chuyện vượt tầm kiểm soát, không ngờ nha đầu lại tham hiểm như vậy, giao Thiên sơn tuyết liền cho Xuân Cầm canh giữ, không cho ai chạm đến, cho dù là nàng thì cũng khó lòng lấy được Tuyết liền từ tay Xuân Cầm.

Thượng thư đại nhân mừng thầm, hẳn tất nhiên không muốn để bất kì ai chạm đến Thiên sơn Tuyết liền, dù sao lòng người khó đoán, người tâm tính thế nào cũng chỉ sợ bị những thứ quý giá làm mờ mắt, ai chẳng muốn chiếm lấy Tuyết liền làm của riêng, nghe những lời của nữ nhi, Thượng thư đại nhân thầm khen nữ nhi cẩn thận, tuy rất vừa lòng với hành động của nàng nhưng bên ngoài lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không cần cẩn thận như vậy, đều là người một nhà cả...”

“Cẩn thận là việc nên làm, phụ thân yên tâm đi, Xuân Cầm tỷ sẽ nhanh chóng mang Tuyết liền đến cho phụ thân.”

Thượng thư đại nhân gật đầu, không nói gì thêm, Xuân Cầm làm việc hẳn tất nhiên yên tâm, dù sao trên dưới Thượng thư phủ không ai không biết Xuân Cầm là người trung thành, muốn giờ trò trước mặt nàng thì khó lòng mà làm được.

Thượng thư phu nhân không rõ tâm tình của bản thân, lúc sáng bị Tiết lão thái thái mắng, nàng tất nhiên tức giận, bất quá vẫn lo lắng cho thượng phu nên nàng đã đến từ đường để cầu phúc. Đến trưa tâm tình nàng đã ổn định, Xuân Cầm lúc này mới mở miệng nói muốn qua hầu hạ Lan Nhi, điều này khiến Thượng thư phu nhân không khỏi kinh ngạc, Xuân Cầm là nha hoàn mà lão phu nhân để lại cho nàng, lão phu nhân tuy không phải thân mẫu của Thượng thư đại nhân nhưng vì nàng không có con trai nên rất yêu thương Tiết Quý, đối xử với nàng cũng rất tốt, so với mẹ chồng thì Thượng thư phu nhân tất nhiên thích lão phu nhân hơn. Bất quá hồng nhan bạc phận, thân thể lão phu nhân còn chưa lành thì Tiết lão thái thái đã lên nắm quyền, trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ, càng ngày càng chen ép nàng nhưng phận làm con dâu, Thượng thư phu nhân phải chịu đựng.

Nhờ có Xuân Cầm bên cạnh nên mọi người trong phủ vẫn nề nếp nề nề, dù sao Xuân Cầm cũng là nha hoàn của lão phu nhân, cho dù Phương Lam muốn gây trở ngại với nàng vẫn luôn âm thầm, không dám đối đầu trực diện. Hiện tại, Xuân Cầm lại muốn đến hầu hạ Lan Nhi, trong lòng nàng ít nhiều thì vẫn có chút không vui, nhưng những lời nói của Xuân Cầm đã thuyết phục nàng, nữ nhi hiện tại đang tàn tật, lại bị nha hoàn bên cạnh bắt nạt, dù không muốn Thượng thư phu nhân vẫn đem Xuân Cầm đến hầu hạ nữ nhi.

Phương Lam nhìn một màn phụ - nữ tình thâm của hai người, trong lòng tất nhiên không vui nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Phương Lam tuy không mấy thông minh nhưng ít nhiều vẫn học được cách che giấu, dù sao sống trong phủ đã nhiều năm, tranh đấu hậu viện vốn không thể tránh khỏi, mặc dù Lý Nguyệt Chi là đối thủ nhưng nàng cũng không mấy quan tâm, ngoài trừ có được sự yêu thương của Thượng thư đại nhân ra thì trong phủ nàng ta vốn dĩ không có chút địa vị.

Mọi chuyện cứ yên bình cho đến ngày tỷ muội Tiết Phong Lan chào đời, thấy nàng ta sinh nữ nhi, Phương Lam tất nhiên yên tâm về địa vị của đứa con trong bụng, nhưng không ngờ nha đầu Tiết Phong Linh lại được lòng Tiết lão thái thái như vậy, nặc dù Tiết lão thái thái chán ghét Lý Nguyệt Chi nhưng nhờ có Tiết Phong Linh không ít lần nói giúp, Tiết lão thái thái cho dù chán ghét nhưng cũng không nói trước mặt Tiết Phong Linh, nếu biết trước có ngày này thì Phương Lam nàng tuyệt đối không để Lý Nguyệt Chi an toàn sinh nữ nhi!

Nhìn lại Tiết Phong Lan đang làm nữ nhi có hiếu, trong lòng tức lại càng tức, vốn dĩ trước kia nha đầu Tiết Phong Lan không được yêu thương, so với tỷ tỷ mình thì chẳng khác nào “lấy trứng chọi đá”, nhưng qua ngày hôm nay, chỉ sợ hai tỷ muội nàng ta đều có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, như vậy... Duy Nhi của nàng phải làm sao?!

Tuy nàng sinh là nữ tử, lại được Tiết lão thái thái hết mực yêu thương nhưng trong lòng Phương Lam ít nhiều vẫn cảm thấy khó chịu, dù sao tỷ muội Tiết Phong Lan cũng sắp đến tuổi cập kê, Tiết Phong Lan thì không nói gì nhưng dù sao nàng ta vẫn được Thái hậu sủng ái. Về phần Tiết Phong Linh, với gương mặt như vậy sao có thể gả cho nhà bình thường, cho dù Thượng thư đại nhân cho phép thì Tiết lão thái thái cũng không cho, nàng ta nhất định sẽ gả cho vương công quý tộc, Thế tử phi, vương phi tương lai hay thậm chí là Hoàng hậu tương lai... bất quá giờ nói như vậy vẫn còn quá sớm, dù sao thì cho dù hai tỷ muội nàng ta gả cho ai thì Duy Nhi của nàng vẫn là trưởng tử của Thượng thư phủ!

Trong phòng một mảnh im lặng, mọi người lâm vào suy nghĩ của bản thân, lúc này Tiết Phong Linh từ lúc Tiết Phong Lan bước vào vẫn chưa mở miệng thì lại lên tiếng: “Lan Nhi thật có phúc, tỷ tỷ thật ngưỡng mộ muội!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 19-2: Giao đầu (2)

“Tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy? Sao lại ngưỡng mộ muội cơ chứ?!” Nhìn Tiết Phong Linh đang cúi thấp đầu không rõ biểu tình, ánh mắt nàng không khỏi tối đi nhưng trên mặt lại lộ vẻ ngây thơ vô tội, trong lòng thầm nghĩ không biết Tiết Phong Linh lại có âm mưu gì.

“Lan Nhi có phúc, Thái hậu yêu thương muội như vậy, ngay cả Thiên sơn Tuyết liền quý giá mà ngoại bang tiến cống của mang đến cho muội, sao tỷ có thể không ngưỡng mộ?” Lúc này Tiết Phong Linh ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt cười khỏ, trong mắt không biết có bao nhiêu bi thương khiến người khác không khỏi đau lòng.

Lời vừa nói ra mọi người lập tức hiểu rõ, hóa ra là Tam tiểu thư đang ghen tỵ với muội muội mình. Tiểu hài tử đánh nhau, trường bối tất nhiên cũng không mấy bận tâm, huống hồ ghen tuông giành này nọ, lúc nhỏ ai mà không có, trước kia Tứ tiểu thư vẫn hay tranh giành đồ chơi với Nhị tiểu thư, vì vậy đối với lời nói của Tiết Phong Linh mọi người đều không để trong lòng. Tuy nhiên, một số người thông minh đều không suy nghĩ như vậy, lời nói của nàng có thể xuất phát từ tâm tư đơn thuần của tiểu hài tử nhưng “Người nói vô tình, người nghe có ý” tất nhiên khiến không ít người suy nghĩ sâu xa.

Tiết lão thái thái tất nhiên hiểu rõ, trong lòng không khỏi tức giận một trận, Thái hậu rõ ràng là thiên vị, từ nhỏ đến lớn Thái hậu ban thưởng không ít cho nha đầu Tiết Phong Lan, mà vật nào vật nấy đều giá trị liền thành. Lúc nhỏ tiền cung, nha đầu đó mang về không ít đồ tốt, Tiết lão thái thái tất nhiên không muốn cháu gái bảo bối thua thiệt nên lần sau bảo Tiết Phong Lan mang theo các tỷ tỷ cùng nhau tiến cung, dù sao cũng là người một nhà, Tiết Phong Lan lúc đó còn nhỏ nên dễ gạt, chỉ là nàng không nghĩ đến Thái hậu lại tức giận, ra lệnh sau này

chỉ có một mình Tiết Phong Lan được phép tiến cung, không được mang theo các tỷ muội khác.

Thái hậu tuy không nói rõ nhưng Tiết lão thái thái là người từng trải, hàm ý của Thái hậu sao nàng lại không hiểu, Thái hậu là đang nhắm vào Linh Nhi của nàng, vì vậy sau này Thái hậu đến truyền khẩu dụ, Tiết lão thái thái vẫn không cho phép Tiết Phong Lan tiến cung, luôn viện lý do này nọ, dù sao Linh Nhi không được đồ tốt, nàng ta cũng đừng hòng có được!

Tuy bất mãn nhưng nàng lại không làm được gì, dù sao đối phương cũng là Thái hậu, là muội muội của Thừa tướng đương triều, lại có nhi tử là Hoàng đế, Tiết lão thái thái nào dám đối đầu, nàng không sợ cuộc đời quá ngắn ngủi sao?! Tiết Phong Linh trong mắt nàng là trân bảo quý giá nhưng lại bị Tiết Phong Lan cướp hết sự chú ý, điều này tất nhiên khiến nàng không vui, vốn dĩ đã chán ghét lại càng thêm chán ghét, đành trút hết tức giận vào người của Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân nhủ mày, nhìn vẻ mặt không vui của mẫu thân tất nhiên hẳn hiểu rõ mẫu thân là đang tức giận chuyện gì, bắt đắc dĩ cũng không thể làm gì hơn đành chờ dài. Dù sao Thái hậu sủng ái Lan Nhi, mọi người ở kinh thành ai ai cũng biết, hẳn ra đường có không ít người nịnh nọt khen hẳn biết dạy dỗ nữ nhi, có thể được Thái hậu yêu thương, điều này khiến hẳn nờ này nờ mặt. Thế nhưng, cùng là tỷ muội, Thái hậu lại chỉ sủng ái muội muội, bỏ quên tỷ tỷ, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ đến phẩm hạnh của Tiết Phong Linh, mặc dù trước mặt không dám nhưng trong lòng không tránh khỏi suy nghĩ này.

Cả hai đều là nữ nhi của nàng, nhưng Thái hậu cô cô rõ ràng là thiên vị tiểu nữ nhi, người làm mẫu thân cũng bắt đắc dĩ, nhìn đại nữ nhi không tránh khỏi đau lòng. Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt, nữ nhi được sủng ái người làm mẫu thân tất nhiên sẽ vui mừng, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn có chút bất mãn với Thái hậu, nàng tự hỏi đại nữ nhi vốn dĩ không hề thua kém tiểu nữ nhi, dung nhan khuynh thành, tài hoa xuất chúng, vậy thì tại sao Thái hậu cô cô lại không thể yêu thương Linh Nhi như Lan Nhi chứ?!

Quả nhiên không nên xem thường Tiết Phong Linh, nàng ta im lặng ngồi đó, tưởng chừng như vô hại nhưng một khi mở miệng thì Thượng thư phủ lại không khỏi dậy lên một cơn sóng.

Nếu là Tiết Phong Lan trước kia sẽ ngu ngốc không biết suy nghĩ, thỏa mãn hết mong muốn của Tiết Phong Linh, chỉ mong tỷ tỷ đừng tức giận. Nhưng nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn tính kế nàng không đơn giản như vậy!

“Sao tỷ lại nói vậy? Thái hậu yêu thương tỷ muội chúng ta như nhau cả mà, huống hồ... bởi vì sáng nay tỷ không ở trong phủ nên mới không gặp được người của Thái hậu, không thì Thái hậu cũng ban thưởng cho tỷ không ít đâu!” Tiết Phong Lan bộ dạng ngây thơ vô tội phản kích lại lời nói của Tiết Phong Linh khiến nàng ta không khỏi cứng người.

Lời nói của Tiết Phong Lan không chỉ đơn giản phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng, đóng vai một muội muội vô tư, không tranh giành với tỷ tỷ khiến người khác không khỏi nghĩ nàng hẹp hòi, ghen tị với thân muội mà còn mắng nàng không biết phép tắc. Người của Thái hậu đến cho dù Tiết lão thái thái không thích vẫn ra gặp mặt, nàng thân là đích nữ của Thượng thư phủ, không những không đến gặp mặt lại còn xuất phủ dạo chơi, không đem người của Thái hậu để vào mắt, đồn ra ngoài thanh danh của nàng còn giữ được sao?! Ánh mắt nàng lóe lên hân ý, nhìn vẻ mặt vô tội của Tiết Phong Lan, hận không thể dùng một dao gạch nát gương mặt xinh đẹp ấy.

“Tỷ... là Như Nguyệt đã mở lời mời tỷ qua nhà nàng thưởng hoa, chuyện này tổ mẫu và mẫu thân cũng đã đồng ý. Nếu tỷ biết người của Thái hậu sẽ đến, tỷ sẽ không đồng ý nhận lời mời của Như Nguyệt.” Tiết Phong Linh cúi đầu, bộ dạng ủy khuất vạn phần.

Thượng thư phu nhân đau lòng nữ nhi, mở miệng nói giúp: “Lão gia, quả thật mấy ngày trước Trường Bình Hầu phu nhân có gửi lời thiệp mời đến mời tiểu thư Thượng thư phủ đến Trường Bình Hầu phủ thưởng hoa nên thiệp đã đề Linh Nhi cùng Hương Nhi đi.”

Hương Nhi chính là Tiết Lan Hương, là đích nữ nhi của nhị phòng, được Tiết lão thái thái yêu thích chỉ sau Tiết Phong Linh. Kiếp trước giao tình giữa nàng và các tỷ muội trong phủ không quá tốt, cũng không quá xấu, tuy nhiên chỉ có Tiết Lan Hương là kẻ địch của nàng, nàng ta từ nhỏ đã đi theo sau Tiết Phong Linh, vì vậy mà luôn đối đầu với nàng, hãm hại nàng hết lần này đến lần khác, nhưng vì là tỷ muội nên nàng cũng không mấy bận tâm, giờ nghĩ lại không khỏi cười khổ. Hết thầy đều là do bản thân nàng ngu ngốc, bị người khác tính kế mà vẫn không biết, bất quá đó đã là quá khứ, Tiết Phong Lan cũng không muốn nhớ lại.

Trường Bình Hầu phủ gửi thiệp mời, chỉ có đích nữ mới có thể đến dự, Tiết Thanh Liên bởi vì mẫu thân xuất thân bản cùng, cho dù được nhận nuôi dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân nhưng cũng chẳng thay đổi được gì. Gà rừng vẫn không thể làm phượng hoàng, Tiết Phong Lan tuy là đích nữ nhưng bởi vì tàn phế Thượng thư phu nhân tất nhiên không muốn đề nàng biết chuyện này, hơn nữa Trường Bình Hầu phu nhân chỉ cho mời tiểu thư con nhà quyền quý đến thưởng hoa, người thông minh đều nhìn ra được Trường Bình Hầu phủ đang tuyển thế cho Thế tử, Tiết lão thái thái tất nhiên muốn hai đứa cháu gái yêu quý của nàng đến đó chiếm hết nỗi bạc.

Thượng thư đại nhân vốn không vui khi nghe lời nói của tứ nữ nhi, quả thật sự việc ngày hôm nay người của Thái hậu đến mà tam nữ nhi lại không có mặt trong phủ là không có phép tắc nhưng nghe lời giải thích của thế tử hẳn cũng không tiện nói gì thêm. Trường Bình Hầu phu nhân đã ra mặt, liên quan đến trung thân đại sự của nữ nhi, hẳn vẫn nên đề cho thế tử cùng mẫu thân giải quyết, “Nam nhân tránh xa hậu viện” hẳn cũng không tiện xen vào.

“Tỷ tỷ... tại sao Trường Bình Hầu phu nhân lại mời tỷ lúc này chứ? Nếu là ngày khác... muội cũng có thể đi thưởng hoa.” Lời nói ngây thơ mang theo tính tình của tiểu hài tử nhưng có vài phần ủy khuất khiến mọi người đồng loạt biến sắc.

Trường Bình Hầu phu nhân muốn tuyển thế cho Thế tử nàng tất nhiên không quan tâm, quan trọng là nàng muốn bọn họ hiểu rõ hàm ý trong lời nói của nàng, Tiết Phong Linh thân là tỷ tỷ, thân là nữ nhi, vậy mà lúc muội muội bị tàn phế, phụ thân bệnh tình không rõ nàng vẫn có tâm trạng đi thưởng hoa, rõ ràng là loại người chỉ biết bản thân, không những thế còn là loại người hẹp hòi, ghen tị với thân muội.

Tất nhiên Thượng thư đại nhân cũng suy nghĩ như thế, trong lòng có chút không vui, không ngờ tam nữ nhi hẳn yêu thương lại như thế, nhưng cũng không mở miệng trách cứ nữ nhi. Dù sao nàng cũng là nữ nhi mà hẳn tự hào nhất, từ nhỏ đã luôn cưng chiều nàng, mới để nàng tùy hứng như ngày hôm nay, nhìn lại bộ dạng biết lỗi nhận sai của nàng, trong lòng hẳn mềm đi không ít.

“Được rồi, sau này đừng để Linh Nhi đi dự những thiệp mời như vậy, Linh Nhi vẫn còn nhỏ.”

Tiết Phong Lan nghe vậy nhin không được mà nhếch môi cười lạnh, lần giao đầu này... Tiết Phong Lan nàng thắng, nhưng nàng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, dù sao thái độ của Thượng thư đại nhân rất rõ ràng, cho dù hẳn tức giận với Tiết Phong Linh nhưng vẫn không đành lòng trách mắng nàng ta, quả là một đôi phụ tử tình thâm!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Phong ba lại nổi

“Được rồi được rồi, trời cũng đã tối, lão gia hay là dùng bữa đi, dù sao cả ngày nay chàng cũng chưa ăn gì...” Thượng thư phu nhân mở miệng khuyên can, mặc dù không phải do Linh Nhi cố ý, thượng thư phu cũng không có ý trách phạt nữ nhi nhưng lời hẳn vừa nói cũng đã tỏ rõ thái độ, muội muội nàng còn mang bệnh trong người, nàng thân là tỷ tỷ lại chỉ nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của bản thân, truyền ra ngoài người khác sẽ nói nữ nhi Tiết phủ bọn họ thế nào?! Nhìn đại nữ nhi biết lỗi nhận sai, Thượng thư phu nhân tuy muốn an ủi nữ nhi nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép nên nàng cũng đành bắt đắc dĩ, lại nhìn tiểu nữ đang cúi đầu không rõ biểu tình, bộ dạng ủy khuất khiến trong lòng Thượng thư phu nhân có loại

tư vị nói không thành lời, cảm giác bất an từ đầu truyền đến khiến nàng không khỏi lạnh run. Lời nói vừa nãy của Lan Nhi có phải cố ý hay không nàng không biết, nàng không muốn nghi ngờ tiểu nữ nhi nhưng trong lòng nàng có chút khó chịu, Thượng thư phu nhân trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu, có lẽ dạo này xảy ra quá nhiều chuyện nên mới khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Lan Nhi hai tỷ muội là do nàng một tay nuôi lớn, tính tình như thế nào nàng thân là mẫu thân còn không rõ hay sao, Lan Nhi tính tình đơn thuần, ngang bướng, lại không mấy hiểu chuyện, làm sao có thể nói ra những lời có hàm ý để hại tỷ tỷ mình như thế, huống hồ tình cảm của tỷ muội hai người vốn rất tốt, chẳng có lý do gì Lan Nhi lại hãm hại Linh Nhi cả?! Nhất định là do nàng suy nghĩ quá nhiều, trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi với tiểu nữ nhi vì đã nghi ngờ nàng.

Thượng thư đại nhân gật đầu, cũng không truy cứu nữa, nhìn mọi người có mặt trong phòng mờ mịt: “Mọi người cùng nhau dùng bữa đi, đều là người một nhà cả!”

Nhận được sự đồng ý của trượng phu, Thượng thư phu nhân liền phân phó Trần ma ma chuẩn bị dùng bữa, Trần ma ma nhận lệnh rồi đi.

Thượng thư đại nhân đã mờ mắt, nhĩ phòng, tam phòng mặc dù không muốn nhưng vì nể mặt hần bọn họ vẫn phải nán lại, một phần là vì Thượng thư đại nhân vừa mới tỉnh lại, không muốn chọc giận hần kích động đến ngắt xiu, dù sao trong Thượng thư phủ chủ mẫu tuy là Thượng thư phu nhân nhưng người nắm quyền không ai khác ngoài Tiết lão thái thái, muốn an ổn sống qua ngày thì phải nghe lời Tiết lão thái thái. Phần còn lại đương nhiên là do Thượng thư đại nhân là đương gia trong phủ, tiền viện do hần quản, hơn nữa còn được Hoàng thượng tin dùng, chỉ có theo hần thì bọn họ mới có tiền đồ, vì lo cuộc sống sau này cùng tương lai của nhi tử, lời của Thượng thư đại nhân ai dám không nghe theo?!

“Lan Nhi, con đã dùng bữa tối chưa?” Thượng thư đại nhân cũng không quên tiểu nữ nhi hiếu thảo này, nên trong lòng không khỏi lưu ý đôi chút. Nàng là nữ nhi của hần, tuy hai chân tàn phế nhưng thông minh chẳng kém Linh Nhi, hơn nữa nàng lại biết lấy chữ “hiếu” làm đầu, hần sao có thể bỏ mặc nàng?!

Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt Thượng thư đại nhân, thiên chân vô tư trả lời: “May mắn là có Xuân Cầm tỷ chu đáo, nếu không Lan Nhi hiện tại đã để bụng đói meo rồi!”

Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười, gõ đầu nữ nhi, nói: “Nha đầu ngốc, Xuân Cầm tỷ là người của mẫu thân, sao con suốt ngày làm phiền Xuân Cầm tỷ như thế!” Theo lẽ tự nhiên khi nghe lời nói này mọi người cũng không suy nghĩ gì, vốn là lời nói vô ý không khiến người khác bận tâm nhưng không biết rằng Tiết Phong Lan đang đợi chính là câu nói này.

“Xuân Cầm tỷ là người của Lan Nhi mà, mẫu thân đã ban Xuân Cầm tỷ cho Lan Nhi rồi.” Vừa dứt lời mọi người không khỏi kinh ngạc, những người này đều là người lâu năm trong Thượng thư phủ, ai nấy đều biết Xuân Cầm trước kia là người của lão phu nhân, bởi vì lão phu nhân qua đời nên Xuân Cầm mới đi theo Thượng thư phu nhân, ánh mắt mọi người rơi vào người Thượng thư phu nhân, dường như đang hỏi: “Tại sao lại ban Xuân Cầm cho một nữ hài như Tiết Phong Lan chứ?”.

Xuân Cầm tuy chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ nhưng bởi vì đi theo hầu hạ lão phu nhân nên khiến không ít người phải kiêng nể, huống hồ trong Thượng thư phủ Tiết lão thái thái cũng không muốn cùng nàng gây sự, Thượng thư đại nhân bởi vì tình cảm với lão phu nhân mà ít nhiều vẫn chiều cố Xuân Cầm, vì vậy có không ít người muốn lôi kéo Xuân Cầm về phe mình nhưng không ngờ lại rơi vào tay Tiết Phong Lan.

Ánh mắt Tiết Phong Linh không khỏi lóe lên hàn quang, quả nhiên nàng đoán không sai, sáng nay Tiết Phong Lan mời Xuân Cầm đến là có ý muốn lôi kéo, nhưng ngàn tính vạn tính nàng không nghĩ đến Xuân Cầm lại đồng ý với nàng ta! Xem ra bản thân nàng đã quá khinh thường muội muội này rồi, Tiết Phong Linh không khỏi cười lạnh, qua ngày hôm nay nàng tất nhiên không còn tin tưởng Tiết Phong Lan đơn thuần, yếu đuối như trước kia nữa.

“Chuyện này là sao?” Thượng thư đại nhân nhíu mày nhìn về phía nhi tử, còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp mở miệng Tiết Phong Lan liền cướp lời: “Lúc sáng khi người của Thái hậu vừa đi, Lan Nhi đói bụng nên muốn gọi người đến, không ngờ không ai đáp lại, nữ nhi lại... không tiện đi lại nên đành ngồi đó...” Nói đến đây nàng không khỏi ngừng lại, nhìn xuống đôi chân của bản thân, bộ dạng ủy khuất khiến Thượng thư đại nhân đau lòng, an ủi nữ nhi.

“Lan Nhi không cần lo lắng, con cứ nói tiếp đi.”

Nhận được sự an ủi từ Thượng thư đại nhân, Tiết Phong Lan gật đầu nói tiếp: “Sau đó không lâu một nha hoàn tự xưng Ngọc Lâm đến trước mặt nữ nhi, nói người của Hàn Mai Các đều bị điều đi giúp đỡ các viện khác rồi... nên mẫu thân mới ban Xuân Cầm tỷ qua chăm sóc con.”

“To gan!!!” Thượng thư đại nhân tức giận rống lên khiến mọi người trong phòng giật mình, sau đó hần tránh không khỏi ho “khụ khụ” một tiếng, mọi người trong lòng lập tức lo lắng không thôi, chỉ sợ Thượng thư đại nhân lại có mệnh hệ gì thì bọn họ liền không thể sống tốt.

“Quý Nhi...” Tiết lão thái thái lắng nhìn nhi tử, chỉ sợ hần kích động lại ngắt xiu, liếc mắt nhìn đến Tiết Phong Lan bên cạnh, con giận từ đầu đến liền bật phát: “Nha đầu này, không thấy phụ thân ngươi đang dưỡng bệnh hay sao, lại đi nói những lời chọc tức phụ thân ngươi...”

Tuy bản thân không lên quan đến sự việc của Hàn Mai Các nhưng nhìn sắc mặt khó coi của Phương Lam cùng Vũ di nương thì trong lòng nàng liền hiểu rõ mọi chuyện, chỉ sợ hai người này lại tự tiện tìm đến người Hàn Mai Các sai vật, nếu là trước kia Tiết lão thái thái sẽ nhầm lẫn cho qua nhưng hiện tại Tiết Phong Lan đang tàn phế, nha hoàn lại không ở bên cạnh chăm sóc, Thượng thư đại nhân mà truy cứu chỉ sợ mọi chuyện càng rối ren.

“Mẫu thân con không sao, chuyện này con phải làm cho rõ ràng, Lan Nhi bị té hồ chưa đến hai ngày mà hết người này đến người khác muốn bắt nạt con bé... thân là phụ thân, nếu con không ra mặt chỉ sợ trong phủ này ai cũng có thể bắt nạt nữ nhi của con!” Thượng thư đại nhân tức giận, mặc kệ lời nói của Tiết lão thái thái, sau khi bình ổn cảm xúc liền phân phó người gọi nha hoàn tự xưng là Ngọc Lâm đến.

Thượng thư phu nhân lo lắng cho bệnh tình của trượng phu nhưng lại càng đau lòng nữ nhi hơn, nàng vốn dĩ nghĩ Hồng Hương bị phạt ở phòng củi, không có ai hầu hạ nữ nhi nên mới cho Xuân Cầm qua đó, lúc Xuân Cầm cầu xin nàng nói nữ nhi một mình cô độc không có kẻ hầu người hạ nàng còn không tin, bởi vì khi đó nàng một mực chỉ lo bệnh tình của trượng phu, bây giờ xem ra Xuân Cầm không có nói thêm, cả Hàn Mai Các rộng lớn ngoại trừ có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc ra, nha hoàn, bà tử không có một ai. Nhớ đến ngày hôm qua, Tuyết Mai dùng lời nói xúc phạm nữ nhi, Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, nàng không biết Lan Nhi lại chịu nhiều ủy khuất như thế, mà nữ nhi lại chẳng nói với nàng, nữ nhi mới mười hai tuổi mà phải chịu đựng hết thảy một mình.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, không khí căng thẳng khiến người khác hít thở không thông, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chẳng ai bận tâm đến ai. Một lúc sau hộ vệ mang Ngọc Lâm đến, nhìn khắp căn phòng Ngọc Lâm sợ hãi quý xuống, kính cẩn thưa từng người, đến lượt Tiết Phong Linh Ngọc Lâm không khỏi dừng một lúc lâu, bất quá điều này không có người chú ý đến nhưng lại lọt vào mắt Tiết Phong Lan, bởi vì nàng luôn dõi theo Tiết Phong Linh.

“Người là Ngọc Lâm?!” Thượng thư đại nhân nheo mắt, đánh giá Ngọc Lâm từ trên xuống dưới, lục tìm trong trí nhớ nhưng không thấy, hần là một nha hoàn nhỏ nhỏ không đáng bận tâm.

“Vâng... nô tì gọi Ngọc Lâm, là nha hoàn phụ trách tưới cây trong Xuân Hoa Viện...” Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu, trong lòng thầm suy đoán không biết tại sao Thượng thư đại nhân lại cho người gọi nàng đến đây nhưng nhìn thấy bóng dáng Tiết Phong Linh đứng đó nàng cũng yên tâm vài phần. Dù sao nàng cũng là người của Tam tiểu thư, huống hồ nàng vì Tam tiểu thư mà cống hiến hết mình, Tam tiểu thư sẽ không nhìn nàng chết mà không cứu.

Xuân Hoa Viện không phải là nơi ở của tam phòng sao, nghe vậy ánh mắt mọi người dồn về phía tam phòng, Tam phu nhân Dung thị sắc mặt tái nhợt, không nghĩ đến nàng im lặng đứng một bên mà cũng “tai bay vạ gió”, ánh mắt rơi vào người Ngọc Lâm đang quý đó, mặc dù có gặp qua vài lần nhưng Tam phu nhân Dung thị cũng không quá bận tâm, lại nhìn về phía Tam lão gia, lắc đầu ý bảo sự việc này không liên quan đến nàng.

Tam phòng trước giờ luôn không tranh không giành, Tam phu nhân là người thích yên tĩnh, một lòng hướng phật, Tam lão gia là tú tài nhưng không tham gia việc triều chính, vì yêu thích hội họa nên thường hay nhốt mình trong phòng vẽ tranh, huống hồ Tam lão gia chỉ có một mình Dung thị là phu nhân, hoàn toàn không có thiệp thất, nên đối với hậu viện tranh đấu Dung thị chưa từng tham gia, điều này mọi người đều hiểu rõ nên cũng không mở miệng nói gì thêm.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần, nàng không ngờ ngay cả tam phòng cũng có người của Tiết Phong Linh, tam phòng luôn tách biệt với Tiết phủ, người của tam phòng ngay cả tư cách tham gia nghị sự cũng không có, hoàn toàn không để lại uy hiếp nào, vậy mà Tiết Phong Linh cũng không buông tha, chỉ sợ trong phủ này, đầu đầu cũng là người của nàng ta. Nghĩ đến đây, thân thể nàng không khỏi run lên, hằng ngày phải sống trong rình rập, hơn nữa đôi chân của nàng không tiện đi lại, trong phủ lại không có người đáng tin, điều này khiến nàng sợ hãi không thôi, Tiết Phong Linh bắt quả cũng chỉ là nữ hài mới mười hai tuổi, sao lại đáng sợ như thế, bất kể kiếp trước hay kiếp này!

“Chính người nói với Tứ tiểu thư là người của Hàn Mai Các bị các viện khác điều đi giúp đỡ hết sao?”

Ngọc Lâm kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Tiết Phong Lan xong liền cúi đầu trong mắt có điều suy nghĩ, không khỏi liếc mắt về phía Tiết Phong Linh, nhận được ánh mắt của Tam tiểu thư Ngọc Lâm chỉ có thể thành thật trả lời: “Vâng... đúng là như vậy...”

“Vậy thì người nói, người của viện nào dám đến Hàn Mai Các lấy người?” Nhận được câu trả lời, ánh mắt Thượng thư đại nhân không khỏi âm trầm, liếc mắt nhìn quanh căn phòng một lần, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

“Là... là... người của Vân Vụ Hiên cùng... Lâm Hương Viện ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 21: Kết thúc một ngày

“Người nói vậy!” Vốn dĩ trong lòng nàng đang bất an, nghe Ngọc Lâm nhắc đến “Vân Vụ Hiên” ba chữ thì chuông cảnh báo không khỏi vang lên trong đầu, Phương Lam sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Ngọc Lâm quý đó, nếu ánh mắt có thể giết người thì Ngọc Lâm sớm đã chết không toàn thây.

Nếu là trước kia Phương Lam cũng không có thái độ lo sợ thế này, dù sao nàng có Tiết lão thái thái chống lưng, lại sinh nhi tử cho Tiết phủ, địa vị có thể so sánh với Quý thiếp, Thượng thư đại nhân tất nhiên sẽ không truy cứu. Nhưng hiện tại mọi chuyện không giống vậy, nàng qua lấy người của Hàn Mai Các mà chưa từng nghĩ đến chủ nhân của nó, Tiết Phong Lan hai chân đang bị tàn phế, đi đứng bất tiện lại không có người chăm sóc, hơn nữa địa vị của nàng ta đã khác trước, Thượng thư đại nhân thay đổi thái độ mọi người đều thấy rõ. Càng nghĩ sắc mặt nàng càng khó coi, từ đỏ chuyển sang trắng rồi lại thành màu đen, nức nở muốn mếu.

Thượng thư đại nhân nhủ may không vui, vốn dĩ hẳn cũng không phải thật lòng yêu thương Phương Lam mới lấy nàng, nếu không phải năm đó thế tử xảy ra chuyện, nhi tử của hắn còn chưa chào đời đã ra đi, mẫu thân lại bắt hắn nạp thiếp để nối dõi thì hẳn cũng chẳng muốn lấy Phương Lam vào phủ.

Phương Lam là con gái của một gia đình thương nhân sa sút, vì muốn có tiền nên nàng bị phụ mẫu bán vào Tiết phủ, được Tiết lão thái thái nhìn trúng mới có thể từ gà rừng bay lên cành làm chim trĩ. Vốn chỉ là một di nương nhỏ, hoàn toàn không có tư cách ở một tòa viện riêng nhưng vì nàng sinh được nhi tử, lại được Tiết lão thái thái thương yêu nên mới có thể thỉnh cầu Thượng thư đại nhân cấp cho nàng một tòa viện để hai mẫu tử nàng sống ở nơi đó. Cô nhân có câu: “Mẫu bằng tử quý”, đãi ngộ của “Vân Vụ Hiên” không hề thua kém so với các chính viện khác, bởi vì Thượng thư đại nhân chỉ có một nhi tử duy nhất là Tiết Duy nên cho dù không thích Phương Lam hẳn cũng không ghen chó đánh mèo lên người nhi tử.

Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu: “Phương... Phương di nương... nô tì nói là sự thật...” Nói thật, nếu có thể lựa chọn nàng cũng không muốn đắc tội với Phương di nương nhưng nàng là người của Tam tiểu thư, quan hệ giữa Phương di nương cùng Tam tiểu thư tuy không đến nỗi “minh tranh ám đấu” nhưng cũng không thể nói là thân thiết, dù sao cũng là quan hệ mẹ kế con chồng, sao có thể hòa hợp?!

“Người...” Lời còn chưa nói xong thì một tiếng “Chát” vang lên không khỏi thu hút mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm. Chỉ thấy, tay Nhị phu nhân Lâm thị đang giơ lên, còn má trái của Vũ di nương một mảnh sưng đỏ, nhìn vào động tác của hai người mọi người liền hiểu rõ ai là người đánh, ai là người bị đánh.

Nhị phu nhân Lâm thị cũng tức giận không kém Phương Lam, nghe nhắc đến “Lâm Hương Viện” liền không chút suy nghĩ vung tay lên tát thẳng vào má của Vũ di nương đang đứng bên cạnh.

Lâm Hương Viện không chỉ có một mình Vũ di nương ở, đó vốn là chỗ ở của nàng từ khi lấy Nhị lão gia nhưng vì Vũ di nương phải vào cửa nên nàng liền nhường hậu viện phía sau Lâm Hương Viện cho nàng ta, bọn họ bắt quả cũng chỉ là nhị phòng, làm sao có quyền cho Vũ di nương một tòa viện riêng chứ?!

Thượng thư phủ gồm nhất trạch, nhị hiên, tam các, tứ viện chia đều cho tam phòng. Nhất trạch là Thọ Minh Trạch của phu thê lão phu nhân hai người trước kia, sau khi họ mất Tiết lão thái thái liền dọn vào, trở thành chủ nhân của Thọ Minh Trạch. Nhị hiên gồm Thanh Vân Hiên của Thượng thư đại nhân cùng Vân Vụ Hiên của Phương Lam, vốn dĩ Phương Lam không có tư cách bước vào đây nhưng vì nàng ta sinh được nhi tử nên mới có đãi ngộ như thế. Tam các thuộc về mẫu tử đại phòng, Nguyệt Vân Các của Thượng thư phu nhân, Mẫu Đơn Các của Tiết Phong Linh, Hàn Mai Các còn lại tất nhiên là nơi ở của Tiết Phong Lan. Tứ viện chia làm tứ phương đông tây nam bắc khắp Thượng thư phủ, phía đông là Hàn Thư Viện của nam tử tam phòng, phía tây là Vân Hạ Viện của nữ nhi tam phòng, sách thánh hiền có ghi “nhi đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ” nên từ khi lên bảy, nam tử đều dọn đến Hàn Thư Viện, còn nữ tử tất nhiên không có trường hợp ngoại lệ như Tiết Phong Lan hai tỷ muội. Nam viện là Lâm Hương Viện nơi ở của nhị phòng, bởi vì Nhị lão gia đã mất nên nơi đó tất cả do Nhị phu nhân Lâm thị làm chủ, về phần bắc viện - Xuân Hoa Viện của tam phòng, chỉ có phu thê Tam lão gia ở đó, tách biệt với Thượng thư phủ.

“Người đang làm gì vậy hả? Lâm Hương Viện không phải chỉ có một mình người!” Bị Nhị phu nhân Lâm thị chỉ trích khiến sắc mặt Vũ di nương tái nhợt, má trái nóng rát khiến nàng không khỏi ôm mặt, trong lòng tuy không phục nhưng chỉ có thể im lặng cam chịu. Dù sao nàng cũng đã đắc tội với Tiết Phong Lan, hiện tại có nói thêm gì cũng vô dụng, không có bất kỳ ai tin tưởng nàng, bên cạnh lại không có trợ giúp bảo vệ, Vũ di nương không khỏi cảm thấy uất ức.

Trong phòng mọi người hai mắt nhìn nhau, không ai có ý định mở miệng ngăn cản, đại phòng bên kia đang muốn đòi lại công bằng cho nữ nhi, nào quan tâm đến Vũ di nương có bị đánh hay không, về phần tam phòng trước giờ không thích xen vào chuyện của người người khác, đối với sự việc này họ cũng không muốn liên quan với bản thân.

Tiết lão thái thái trầm mặc giây lát rồi mới mở miệng: “Đủ rồi, muốn giáo thì về phòng đóng cửa mà giáo, còn ra thể thống gì nữa?”

Nhị phu nhân Lâm thị cúi đầu nhận lỗi: “Mẫu thân dạy phải, con cháu xin nghe theo.”

Trong phủ này ngoại trừ Thượng thư phu nhân ra thì người Tiết lão thái thái không vừa mắt nhất chính là nàng, nhưng Thượng thư đại nhân còn có nhà mẹ đẻ khiến Tiết lão thái thái kiên nhẫn, còn nàng, nàng xuất thân từ tư hương thế gia nhưng Lâm gia ở Lăng Châu cách kinh thành khá xa, nước xa làm sao cứu được lửa gần. Hơn nữa bản thân nàng gả vào phủ chưa đến mười năm mà đã khắc chết trượng phu, có trách thì trách nàng mệnh khổ, vì vậy chuyện tranh đấu hậu viện Lâm thị cũng không mấy quan tâm, dù sao nhị phòng cũng có người kế

thừa hưởng hòa.

“Được rồi, chuyện này cũng không thể trách đệ muội.” Thượng thư đại nhân nói đỡ, Tiết lão thái thái có ba nhi tử, đều là huynh đệ thân sinh nên tình cảm rất tốt, chỉ tiếc nhị đệ mệnh bạc, còn chưa nhìn thấy nhi tử, nữ nhi trưởng thành mà đã ra đi, để lại Lâm thị một mình quả phụ nuôi con, vì vậy xuất phát từ tình nghĩa, hẳn cũng chưa từng bạc đãi nhị phòng.

“Là muội quản giáo không nghiêm, mong đại ca tha lỗi.” Chuyện đại phòng Lâm thị tuy không muốn quan tâm nhưng vì nữ nhi rất thân thiết với Tiết Phong Linh nên không tránh khỏi giữa bọn họ có một sợi dây ràng buộc, hơn nữa nàng cùng Thượng thư phu nhân đồng cảnh ngộ đều bị Tiết lão thái thái chán ghét nên cũng thường xuyên qua lại, đối với Thượng thư đại nhân tất nhiên là tôn kính.

“Lão gia... chuyện này thiếp có thể giải thích, thiếp không phải muốn lấy người của Tứ tiểu thư... thiếp...” Thấy sự việc đã trở nên như thế, Vũ di nương lại một mực im lặng, Phương Lam không còn cách nào cũng đành nhận tội, thành thật còn được khoan hồng, nàng tất nhiên hiểu rõ.

“Tại sao nàng lại lấy người của Hàn Mai Các mà không hỏi qua chủ nhân là Lan Nhi chứ?!” Phương Lam thị sùng sinh kiêu, hoàn toàn không để đích nữ dòng chính vào trong mắt, nếu chuyện này để Ngự sử đại nhân biết được, truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ Hoàng thượng tức giận không thôi, “sùng thiếp diệt thế” là đạo lý mà bất kì người làm quan nào cũng phải tránh.

“Thiếp... thiếp quên mất... lão gia người hãy tin tưởng thiếp, thiếp không cố ý mạo phạm Tứ tiểu thư đâu. Lúc đó Vân Vụ Hiền thật sự cần người... nếu không, nếu không thiếp cũng không đến Hàn Mai Các...”

“Thượng thư phủ nhiều người như vậy, tại sao lại đến lấy người của Hàn Mai Các?”

“Thiếp... vì Duy Nhi muốn ăn đào nên thiếp mới...” Phương Lam cắn môi, sáng nay nàng thấy Vũ di nương đến Hàn Mai Các lấy người giúp nàng ta trồng cây, nói là để mùa xuân có trái cây ăn, vì không muốn thua kém nên nàng cũng đến lấy không ít người, hơn nữa cây đào ở hoa viên Thượng thư phủ đã kết trái, Duy Nhi lại một mực muốn ăn, Phương Lam nào để nhi tử chịu ủy khuất?!

Nghe nhắc đến nhi tử, giọng nói Thượng thư đại nhân mềm đi không ít: “Nàng không nên cưng chiều Duy Nhi như vậy!”

Nhìn tình cảnh này Thượng thư phu nhân không khỏi nhủ mảy, nhi tử là nỗi đau lớn nhất đời nàng, năm đó vào mùa đông vì cưng chiều nên nàng để nhi tử ham chơi mới có thể... Sau chuyện đó, nàng rơi vào trầm cảm mấy năm, không thể thoát khỏi ám ảnh mất đi đứa con của mình, may mắn thượng phu đưa nàng đi gặp Trúc Tô Đại sư nàng mới có thể tiếp tục sống tiếp sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp thế này. Không nghĩ đến hôm nay Phương Lam dám dùng nhi tử của nàng ta khiến nữ nhi nàng chịu ủy khuất, Thượng thư phu nhân nào có thể tha thứ, tuy nàng ta sinh nhi tử thì cũng chỉ là thiếp, vốn dĩ nhi tử của nàng được ghi danh dưới tên nàng nhưng nàng không muốn, nhi tử mất chưa lâu, sao nàng có thể nhận con của Phương Lam làm nhi tử thân sinh chứ?!

“Duy Nhi còn nhỏ mà đã nuông chiều như vậy, sau này chỉ sợ trở thành hoàn khổ mất!”

Thượng thư đại nhân giạt mình, biết động đến nỗi đau của thế tử nên đành lí trí mở miệng:

“Được rồi, nói thế nào thì cũng phải trách phạt để làm gương, Phương thị, Vũ thị tự đóng cửa suy nghĩ một tháng, về phần mọi việc trong phủ cứ giao cho Nguyệt Chi xử lí đi. Hơn nữa về sau người của Hàn Mai Các bất kì ai cũng không được đụng đến, Lan Nhi đi lại bất tiện, mọi người phải hiểu rõ điều này...”

Tiết lão thái thái nghe thấy lời Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, lại bị nhi tử ngăn cản nên cũng không tiện nói gì, nhi tử dù sao cũng đang dưỡng bệnh, nàng không muốn chọc giận nhi tử, liếc mắt nhìn Phương Lam nơi đó, không khỏi ôm tâm trạng buồn bực ra về.

Tiết lão thái thái đi không bao lâu thì Lâm thị cùng Vũ di nương cũng xin phép ra về, tam phòng thấy vậy cũng lần lượt rút lui, bữa cơm còn chưa bắt đầu mà mọi người đã đi gần hết, lúc này Xuân Cầm cùng đám nha hoàn dọn thức ăn lên bàn, sau đi đến bên cạnh Tiết Phong Linh nói Thiên sơn Tuyết liên đã có Trần ma ma trông coi nên khuyên nàng trở lại hầu hạ Tứ tiểu thư.

Tiết Phong Lan mong còn không được, nàng đã dùng bữa rồi nên cũng không có tâm trạng ở lại đây diễn kịch cùng Tiết Phong Linh, vì vậy xin phép phụ mẫu, Thượng thư đại nhân không cản nên Xuân Cầm liền bế nàng trở lại Hàn Mai Các, để lại ánh mắt phức tạp của Tiết Phong Linh dõi theo bóng lưng nàng.

Dùng bữa xong ai về nhà nấy, Thượng thư phu nhân vốn muốn ở lại chăm sóc thượng phu nhưng nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi của nàng, Thượng thư đại nhân bảo nàng nên về nghỉ ngơi, Tiết Phong Linh cũng ở bên cạnh khuyên can nên nàng cũng đành nghe theo. Mấy từ hai người đi đến cửa Thanh Vân Hiền thì nữ nhi lại kéo lấy tay áo nàng, Thượng thư phu nhân không khỏi nhìn nữ nhi, dưới ánh trăng, nụ cười Tiết Phong Linh muốn phần rức rờ, dung nhan xinh đẹp kiều diễm không gì có thể diễn tả, đôi mắt to tròn động lòng người khiến người làm mẫu thân như Thượng thư phu nhân nhìn không khỏi có chút ngẩn ngơ.

“Mẫu thân... tôi nay Linh Nhi muốn ngủ với người.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Người đáng tin tưởng

Đêm, tĩnh lặng, mọi người đều đang chìm vào giấc ngủ, ánh sáng mặt trăng chiếu thẳng vào song cửa, trong phòng tối đen như mực, nương nhờ ánh sáng yếu ớt thấy được tiểu nữ hài đang nằm trên giường, yên tĩnh khiến người khác nghĩ nàng đang ngủ nhưng đôi mắt lại một mảnh thanh minh.

Tiết Phong Lan trần trọc khó ngủ nhìn trần nhà, mặc dù trong lòng không muốn nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu nàng, nàng trùng sinh chưa đến hai ngày thế mà sóng gió không ngừng ập đến, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nàng tuy là người trùng sinh nhưng ngày ngày phải đối mặt với âm mưu của Tiết Phong Linh, đề phòng người trên kẻ dưới của Thượng thư phủ, một người đáng để tin tưởng cũng không có, lòng sớm đã chứa đầy thù hận, một cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì?!

Thân thể mệt mỏi khiến ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, bàn tay nhỏ bé đưa lên che lại đôi mắt, một dòng lệ vô thanh vô tức chảy ra, im lặng biến mất trong màn đêm.

Tiết Phong Lan nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường như bao người khác, không làm tiểu thư danh môn, không cần giàu sang phú quý, tách biệt với chốn đô thị phồn hoa này, thế nhưng lại Thiên không cho nàng được như nguyện. Sống một đời nàng sớm đã không màng đến địa vị quyền thế, vàng bạc châu báu thì thế nào, mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, bản thân nàng cũng đâu được hạnh phúc? Tuy nhiên nàng lại không thể buông bỏ hận thù của bản thân, bởi vì đã chịu tổn thương quá nặng nề, cho dù muốn trốn tránh cũng không thể, hận thù đã ăn mòn trái tim nàng, chỉ cần nhìn đến gương mặt của Tiết Phong Linh, những kí ức đau khổ mà nàng phải chịu liên hiện về, dù là kỷ trần dị thảo cũng khó có thể chữa trị.

Tuyệt Mai, Hồng Hương, Ngọc Lâm... rốt cuộc Tiết Phong Linh có bao nhiêu con chó trung thành bên người?!

Đã trải qua một kiếp nhưng nàng vẫn khó có thể tin được, cho dù nàng ta thông minh, cho dù nàng ta trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ đồng trang lứa khác nhưng sự thật không thể bác bỏ, Tiết Phong Linh chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, làm sao có thể độc ác như thế, ngay cả muội muội thân sinh của bản thân cũng không buông tha.

Gia đình quyền quý, tranh giành đấu đá là chuyện thường tình, Tiết Thanh Liên tuy lợi dụng nàng nhưng chưa bao giờ dám giở trò xấu xa đối với nàng, còn Tiết Lan Hương, tuy rằng luôn bày mưu hãm hại nàng nhưng cũng có chừng mực, không dám đưa nàng vào chỗ chết, những chuyện đó nàng cũng lười phải tính toán với bọn họ, dù sao thì giữa các nàng cũng không có bất kì liên hệ mật thiết. Nhưng Tiết Phong Linh không giống vậy, nàng cùng nàng ta là tỷ muội đồng phụ đồng mẫu, cùng chảy chung một dòng máu, dù nàng ta có chán ghét nàng thế nào thì tình tỷ muội vẫn còn đó, sao nàng ta có thể nhẫn tâm hạ thủ?!

Nước mắt sớm đã được lau khô, Tiết Phong Lan ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, ánh mắt dán vào chiếc giường tre mà Xuân Cầm đang nằm đó, nhẹ giọng gọi: “Xuân Cầm tỷ.”

Giọng nói nhẹ nhàng vừa cất lên liền biến mất không thấy tăm hơi, tuy là rất nhỏ nhưng giữa màn đêm tĩnh lặng Xuân Cầm tất nhiên nghe thấy rõ ràng, nghĩ rằng Tiết Phong Lan có chuyện gì nên vội vàng xuống giường, đi đến bên bàn thấp nệm, nháy mắt căn phòng bỗng sáng hẳn ra.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Bởi vì đôi chân nàng đi lại bất tiện, buổi tối không có người bên cạnh thì sẽ trở nên khó khăn vì vậy Xuân Cầm đã xin phép mẫu thân buổi tối có thể ở bên cạnh nàng, mẫu thân đương nhiên không phản đối, tìm kiếm trong nhà kho Xuân Cầm phát hiện ra một chiếc giường tre nhỏ nên đã đem nó đặt trong phòng, để có thể thuận tiện chăm sóc nàng. Chiếc giường không chiếm diện tích quá lớn, tuy nhỏ nhưng chỗ đủ để Xuân Cầm có thể nghỉ ngơi, đây là chiếc giường lúc nhỏ mà Tiết Phong Lan hay chơi đùa trên đó, bằng tre nhưng rất chắc chắn, để hơn năm năm mà vẫn không có gì đáng ngại.

“Tỷ còn chưa ngủ sao?”

Ánh nến lập lòe, không gian yên tĩnh, ánh mắt nàng tĩnh lặng, không một tia gợn sóng nhưng trong lòng sớm đã một trận phức tạp.

Trên dưới Thượng thư phủ đều có người của Tiết Phong Linh, ngay cả tam phòng không màng quyền thế cũng có người của nàng ta bên cạnh giám sát, Hàn Mai Các của nàng, sợ rằng không đơn giản là chỉ có một mình Hồng Hương đi?! Một trận gió thổi qua, thân thể nàng nhìn không được mà run lên, Tiết Phong Lan chán ghét cảm giác như thế này, cảm giác bất lực bị nắm trong lòng bàn tay, nhưng nàng có thể làm gì, địch trong tối ta ngoài sáng, nàng sớm đã không thể tin tưởng bất kì ai ngoại trừ bản thân nàng.

“Nô tì vẫn chưa, tiểu thư có chuyện gì sao?” Thân ảnh nho nhỏ bị bóng tối bao trùm dần hiện ra dưới ánh sáng của ngọn nến, Xuân Cầm đi đến bên giường nhìn Tiết Phong Lan, gương mặt thanh lệ không biểu tình, đôi mắt mơ màng không rõ khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì.

“Chúng ta... nói chuyện một chút đi!”

Xuân Cầm kinh ngạc nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần, nàng nhẹ gật đầu đồng ý, thăm nghĩ không biết lúc nàng đang ở trong bếp thì tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, nếu không hiện tại tiểu thư cũng không cần người ngồi đó.

“Xuân Cầm, tỷ có người thân sao?” Để Xuân Cầm ngồi bên cạnh nàng liền nhắm mắt ngả đầu vào vai Xuân Cầm, Xuân Cầm cao hơn nàng một cái đầu nên Tiết Phong Lan có thể thuận lợi tựa vào, trên người Xuân Cầm có một mùi hương rất dễ chịu, so với mẫu thân càng cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Không có, ngay từ khi có ý thức nô tì đã hầu hạ bên người lão phu nhân rồi.” Ánh mắt nàng trở nên mơ màng, từ nhỏ nàng đã ở bên người hầu hạ lão phu nhân, tuổi thơ của nàng gắn liền với Thọ Minh Trạch của lão phu nhân, đối với nàng lão phu nhân không chỉ đơn giản là ân nhân mà còn là người thân duy nhất của nàng.

“Nếu có một ngày người thân của tỷ xuất hiện đến đây tìm tỷ thì sao?” Đối với thái độ lạnh nhạt của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan bộ dạng không có gì tiếp tục hỏi.

“Người thân?” Xuân Cầm lắc đầu: “Sẽ không, trước kia họ không cần nô tì, hiện tại chẳng có lý do gì khiến họ xuất hiện để tìm lại nô tì...” Trong trí nhớ của Xuân Cầm chưa từng tồn tại hai chữ “người thân”, cho dù có thì nàng chỉ nhớ rõ bọn họ đã tàn nhẫn hành hạ thân xác nàng, nhẫn tâm bán nàng vào thanh lâu, nếu không có lão phu nhân xuất hiện, Xuân Cầm nàng sớm đã không tồn tại, làm sao nàng có thể nhớ đến đám người gọi là “người thân” của nàng mà lại làm ra chuyện cảm thù đó?!

Chuyện của Xuân Cầm nàng tất nhiên biết rõ, kiếp trước nàng đã từng nghe mẫu thân kể nhưng hiện tại nàng chẳng cảm thấy đồng tình hay thương cảm, dù sao cuộc sống chính là bất công như vậy, trên đời này cái gọi là “tình thân” vốn dĩ sẽ không tồn tại, một gia đình bình thường còn không có, nhà quyền quý làm sao có thể, mọi người đều bị tiền tài che mờ lí trí. Đối với số phận là của bản thân, từ khi sinh ra đã không thể quyết định, là một nha hoàn thì cả đời này cũng không thể thay đổi, kể có tiền mới có quyền quyết định, Xuân Cầm có thể có được địa vị như ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng.

“Xuân Cầm tỷ... tỷ thấy tỷ tỷ ta là người thế nào?”

Xuân Cầm trầm mặc, cúi đầu nhìn mái tóc đen dài đang tựa vào vai nàng, ánh mắt phức tạp không biết nên mở miệng thế nào. Tâm tư Tiết Phong Lan nàng không thể đoán được, dù sao tỷ muội hai người bọn họ tình cảm rất tốt, điều này trên dưới mọi người trong phủ đều biết, bất quá từ ngày té hồ, Xuân Cầm nhạy cảm phát hiện Tiết Phong Lan đã thay đổi, ánh mắt nàng không còn đơn thuần nữa, tận sâu bên trong tỏa ra hơi lạnh khiến người khác cảm thấy như băng hàn ngàn năm, lạnh lẽo không chút cảm xúc. Thái độ của nàng đối với Tiết Phong Linh cũng dần thay đổi, tuy bên ngoài là tỷ muội thân thiết nhưng thật sự mọi chuyện chỉ sợ người trong cuộc mới hiểu, thân là nha hoàn Xuân Cầm cũng không dám suy đoán tâm tư chủ tử, nếu nàng đã nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử tất nhiên nàng sẽ một lòng trung thành, không hai lòng!

Tỷ muội tình thâm hay kẻ thù ngàn năm, Xuân Cầm không dám xác định.

“Tỷ cứ nói sự thật, không sao đâu.” Hiểu rõ Xuân Cầm lo lắng điều gì, Tiết Phong Lan nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tiểu thư đừng trách nô tì nói thẳng, Tam tiểu thư tài mạo song toàn, trong mắt người khác chính là một người hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn, thế nhưng... Tam tiểu thư không hề đơn giản như vậy, nô tì sống trong phủ mười mấy năm, gặp không ít loại người, nhưng người giỏi che giấu nhất chỉ sợ là Tam tiểu thư!” Nàng hầu hạ bên người Thượng thư phu nhân sáu năm, đối với tỷ muội Tiết Phong Lan tất nhiên hiểu rõ không ít, tính tình Tứ tiểu thư hiểu động không màng danh lợi, trong mắt người khác chính là nghịch ngợm, không biết lễ nghĩa, nhưng trong lòng nàng Tứ tiểu thư chính là đơn thuần thiện lương, không giống những người giả nhân giả nghĩa. Về phần Tam tiểu thư, từ nhỏ đã thông minh hơn người, tài hoa xuất chúng, cung kính với tổ mẫu, hiếu thảo với phụ mẫu, yêu thương muội muội... điển hình là một cháu gái, nữ nhi, tỷ tỷ hoàn hảo trong mắt tất cả mọi người nhưng nếu không phải lần đó nàng vô tình phát hiện, chỉ sợ ngay cả bản thân nàng cũng bị lừa, bất quá chuyện đã qua lâu Xuân Cầm cũng không muốn nhớ lại.

“Tiểu thư, nô tì không biết trong lòng người đối với Tam tiểu thư, đối với Thượng thư phủ là cảm giác gì... nhưng xin đừng quá tin tưởng bọn họ, nô tì bị chính người thân của mình bán đi, nên nô tì không muốn tiểu thư bị tổn thương.. bởi vì... người là chủ tử của nô tì.” Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, vì nàng từng là nha hoàn của Thượng thư phu nhân nên tâm tư của phu nhân, nàng cũng xem như hiểu rõ, phu nhân tuy yêu thương Tứ tiểu thư nhưng rõ ràng trong lòng phu nhân Tam tiểu thư quan trọng hơn bao giờ hết, vì Tứ tiểu thư được Thái hậu cưng chiều mà phu nhân lại dành tình thương cho Tam tiểu thư nhiều hơn, nếu có thể lựa chọn chỉ sợ phu nhân sẽ chọn Tam tiểu thư thay vì Tứ tiểu thư.

“Tiểu thư...”

“...”

“Tiểu thư?”

“...”

Gọi một lúc lâu không nghe thấy Tiết Phong Lan lên tiếng, Xuân Cầm không khỏi nhìn xuống, phát hiện tiểu nữ hài an tĩnh ngủ, hơi thở đều đều, gương mặt to tròn đáng yêu khiến người khác nhìn không được muốn nhéo, chắc hẳn tiểu thư đã mệt rồi nên mới ngủ gật như vậy. Đỡ Tiết Phong Lan nằm xuống giường, Xuân Cầm lấy chăn đắp cẩn thận cho nàng, nhìn nàng bị bọc như cái bánh bao thật. Xuân Cầm nhìn không được cười khẽ, đến bên bàn thổi tắt nến sau đó về lại chiếc giường tre tiếp tục yên giấc.

Tiết Phong Lan nắm chặt góc chăn, quay người vào bên trong, đôi mắt nhắm lại giờ đây đã mờ to, sáng hơn bất cứ vì sao nào trên bầu trời. Kể từ khi trùng sinh nàng không dám đặt lòng tin quá nhiều vào bất kì người nào, bởi vì từng bị phản bội, một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng thế nhưng lần này, Tiết Phong Lan nàng muốn tin tưởng một lần, nàng tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân, chỉ mong Xuân Cầm không khiến nàng thất vọng.

Xuân Cầm, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mẫu thân cho gọi

“Tiểu thư, tóc người thật đẹp.” Cầm lược chải mái tóc đen dài so với tơ lụa còn mềm mại hơn khiến Xuân Cầm yêu thích không nỡ buông tay.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan nhìn gương mặt phản chiếu trong gương, ánh mắt nàng không khỏi tối đi, sóng gió bắt đầu nổi lên. Gương mặt thanh lệ động lòng người, người khác nhìn một lần liền khó quên, đôi mắt trong suốt tinh lãng như nước hồ thu, lại tựa như biển, sâu không lường được, làn mi thon dài như cánh bướm đang e thẹn rũ xuống, mày tựa như họa, vô cùng xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ nhắn, tinh tế lay động nhân tâm. Tuyệt sắc giai nhân, cho dù thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả được sắc đẹp của nữ tử trong gương, nàng tựa như đóa hoa nhỏ đang e ấp khiến người khác cảm lòng không được mà muốn hái.

Tiết Phong Lan đưa tay sờ lên gương mặt của bản thân, nữ nhân ai lại không muốn mình xinh đẹp, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, từ khi còn nhỏ mọi người đều nói sau này lớn lên nàng nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, hồng nhan họa thủy, nàng vốn dĩ đã rất chờ mong, thế nhưng... có ai có thể nói cho nàng biết, cái nàng chờ mong bấy lâu nay rốt cuộc là gì?!

Tỷ tỷ hâm hại, phụ mẫu không đau, tổ mẫu ghét bỏ, ngay cả trượng phu của nàng... cũng đem nàng thành vật thế thân cho tỷ tỷ! Tiết Phong Lan tự nhận nàng chưa từng làm việc gì trái với luân thường đạo lý có lỗi với bọn họ để khiến bọn họ hận nàng mà đối xử với nàng như thế?!

Trong mắt tất cả bọn họ nàng chỉ đơn giản là một hạt cát, cho dù nàng làm tốt mọi thứ thì vĩnh viễn cũng không bằng một góc của Tiết Phong Linh, cũng đúng thôi, nàng chỉ là một kẻ tàn phế, trên đời này ai lại lựa chọn kẻ tàn phế thay vì người lành lặn chứ?!

Bất quá... đó đâu phải lỗi của nàng?

Tiết Phong Lan không cam tâm, chỉ vì gương mặt này... ngoại trừ đôi mắt, tất cả mọi thứ trên gương mặt nàng bao gồm: mũi, mày, mi, môi... đều giống hệt Tiết Phong Linh khiến nàng hận không thể dùng một dao rạch nát gương mặt này, nhưng nàng không thể, vì có thể thuận lợi báo thù, gương mặt này chính là vũ khí của nàng, hướng hồ nó vốn dĩ thuộc về nàng, kẻ không nên mang gương mặt này trên người phải là Tiết Phong Linh!

Tiết Phong Linh tước đoạt hết mọi thứ của nàng, nàng sẽ lấy lại toàn bộ, nàng ta thiếu nàng một, nàng tất nhiên sẽ trả gấp mười, nếu không thì phụ tấm chân tình của nàng ta, Tiết Phong Lan nàng cũng cảm thấy áy náy.

“Tiểu thư, đã xong rồi.” Xuân Cầm hài lòng nhìn tác phẩm của bản thân, mái tóc dài được búi hai bên tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu, tạo cảm giác hồn nhiên của nữ hài tử.

Vốn dĩ là gương mặt xinh đẹp nhưng hiện tại thêm vài phần đáng yêu, tinh nghịch, vô cùng thích hợp với độ tuổi của nàng, Tiết Phong Lan gật đầu mỉm cười.

“Tiểu thư, lúc này người đang ngủ thì người của phu nhân có đến nhưng nô tì không cho nàng làm phiền nên nàng bảo lát nữa nàng sẽ đến.”

Xuân Cầm vừa dứt lời cánh cửa phòng liền mở ra, một thiếu nữ vận hồng y bước vào đi đến trước mặt Tiết Phong Lan, dịu dàng hành lễ.

“Nô tì ra mắt Tứ tiểu thư, hôm nay thấy sắc trời tốt nên phu nhân cho gọi tiểu thư đến hoa viên cùng người ngắm cảnh.”

Trong Nguyệt Vân Các, Xuân Cầm là nha hoàn nhất đẳng nhưng hiện tại nàng đã sang hầu hạ Tứ tiểu thư, Thượng thư phu nhân không có người hầu hạ tất nhiên sẽ trọng dụng Xuân Đào, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Xuân Đào với nàng, lại nhìn nàng ta đang dịu dàng nơi đó, Xuân Cầm không khỏi thay đổi sắc mặt, cố gắng kìm chế cơn giận của bản thân.

Xuân Đào - nha hoàn nhị đẳng của Nguyệt Vân Các, tính tình điềm tĩnh hoạt bát, không thích giao tiếp với ngoại viện, luôn giữ khoảng cách đúng mực của một nha hoàn.

Tiết Phong Lan cầm lấy cây trầm phi thủy trong tay, nghiêm túc đánh giá, chiếc trầm hình hoa mai, cánh hoa màu xanh bằng phi thủy trong suốt được làm tinh tế, nhìn vào đã biết là không phải đồ rẻ tiền, thân trầm bằng mắt lạnh khiến nàng tay lạnh run, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần, đưa cây trầm cho Xuân Cầm bên cạnh.

Xuân Cầm hiểu ý nhận lấy, Xuân Đào vốn dĩ thấy Tiết Phong Lan không bận tâm đến nàng thì không khỏi buồn bực nhưng thấy tình cảnh này tưởng rằng bản thân nàng sắp được ban thưởng nên lộ vẻ mặt vui mừng, nàng sớm đã nghe nói đến tính tình của Tứ tiểu thư, đối xử với nha hoàn đều rất tốt, trước kia Lục Ý của Hân Mai Các còn đến trước mặt nàng khoe khoang là Tứ tiểu thư ban thưởng cho nàng ta không ít thứ tốt khiến nàng ghen tỵ không thôi!

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thanh y mang theo hương thơm của cỏ cây, cho người khác cảm giác thoải mái, làn váy thêu một đóa hoa sen lớn, chỉ màu trắng dùng để thêu hoa càng làm nổi bật lên đường thêu tinh xảo, kết hợp với chiếc trầm phi thủy cùng màu càng khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, người khác nhìn vào không khỏi lầm tưởng nàng là tiên nữ của thiên nhiên, không dám lộ vẻ bất kính.

“Xuân Cầm, thấy chiếc trầm này thế nào?” Ngắm mình trong gương, Tiết Phong Lan vui vẻ mở miệng.

“Rất hợp với tiểu thư!” Xuân Cầm gật đầu, nhìn gương mặt của Xuân Đào vốn từ vui mừng sớm đã chuyển sang tái nhợt thì trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Nhìn tiểu thư đang nở nụ cười, tuy nàng im lặng không nói gì nhưng Xuân Cầm vẫn có thể hiểu ý, khẳng định lúc này tiểu thư đã nghe nhưng lời nói đó của Xuân Đào nên hiện tại là đang trút giận thay nàng, thời gian bọn họ tiếp xúc không nhiều nhưng Xuân Cầm cũng tương đối hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan. Loại người ngu ngốc như Xuân Đào, dù có che giấu tốt cũng không qua được mắt nàng, huống hồ là tiểu thư, nhìn Tiết Phong Lan chỉ là một nha đầu mười hai tuổi nhưng nếu đơn giản như vậy thì Xuân Cầm nàng tính nguyện đi theo sao?!

Nửa canh giờ trước, Xuân Đào phụng lệnh Thượng thư phu nhân đến mời Tiết Phong Lan đến hoa viên, Tiết Phong Lan lúc đó đã sớm dậy nhưng nàng không có tâm trạng dạo hoa viên nên mới giả vờ ngủ, không nghĩ lại nghe đến những lời khó nghe của Xuân Đào. Điều này khiến ấn tượng của nàng về Xuân Đào rất không tốt, kiếp trước nàng không có quan nhiều chuyện trong phủ, hơn nữa Xuân Đào chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ không đáng bận tâm nên cho dù có gặp gỡ thì Tiết Phong Lan không có đặt vào lòng.

“Từ tiểu thư... phu nhân đang đợi.” Thấy Tiết Phong Lan không để mắt đến sự tồn tại của nàng, Xuân Đào tuy tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, không dám chọc giận Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan không mở miệng, cũng không có ý định mở miệng, nàng đưa hai tay về phía Xuân Cầm, ý đồ muốn Xuân Cầm bế, sau đó hai người rời khỏi phòng đi ra bên ngoài, để lại một mình Xuân Đào ước ức nơi đó rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Sắc trời hôm nay rất tốt, bầu trời trong xanh màu nắng, tuyết đã tan không ít, tuy vẫn còn hơi lạnh nhưng không khí ấm áp của mặt trời khiến người khác cảm thấy thoải mái, mùa đông sắp qua, mùa xuân trăm hoa đua nở cũng sắp đến, hoa trong hoa viên cũng bắt đầu có nụ, một số loài hoa nở sớm khiến không gian rực rỡ đầy màu sắc.

Lương đình bên hồ mát mẻ, cả dưới nước tung tăng bơi lội, tiếng đàn êm dịu truyền đến, càng đến gần tiếng đàn càng rõ ràng, trong đình có ba bốn bóng dáng nơi đó, Tiết Phong Lan phát hiện Thượng thư phu nhân đang ngồi thưởng trà, trên người khoác áo lông bạch hổ, vừa mềm mại vừa ấm áp, vốn dĩ gia đình bình thường hiếm có miếng da bạch hổ nhỏ để may y phục, huống hồ còn là một miếng da lớn may luôn cả áo khoác, thế nhưng những thứ này ở Thừa tướng phủ lại không ít.

“Mẫu thân...”

“Lan Nhi đến rồi, mau ngồi.” Thấy nữ nhi đến, Thượng thư phu nhân vui mừng không thôi, phát hiện nữ nhi một thân y phục mỏng manh, mặc dù xinh đẹp khiến người khác không dời mắt nhìn nàng không khỏi đau lòng trách cứ: “Thời tiết vẫn còn lạnh, sao con lại không mặc thêm áo khoác.”

“Lan Nhi không sao.” Tiết Phong Lan ngồi bên cạnh Thượng thư phu nhân, gương mặt nở nụ cười nhợt nhạt, Trần ma ma bên cạnh pha cho nàng một chung trà nóng, hương thơm hoa nhài nhàn nhạt tỏa khắp nơi trong lương đình, mùi hương khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Thượng thư phu nhân không yên tâm, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nữ nhi, từ tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến nàng giật mình, vội vàng phản phó nha hoàn mang áo khoác lông đến cho nữ nhi.

“Nha đầu ngốc, con không được cãi nường.” Tiết Phong Linh mỉm cười gật đầu, bộ dạng nữ nhi nhu thuận khiến Thượng thư phu nhân hài lòng.

Một lúc sau Xuân Đào mang áo khoác lông bạch hổ đến, bạch hổ tuy không quý như bạch hổ nhưng cũng khó mà tìm được, Thượng thư phu nhân là tiểu thư của Thừa tướng phủ, huống hồ còn là đích nữ, do dòng chính phu nhân sinh ra, Thừa tướng lại hết mực cưng chiều nữ nhi, hằng năm đều gửi không ít quà đến cho nữ nhi cùng hai cháu gái, áo khoác lông là một trong những món quà được gửi đến.

“Á!” Xuân Đào đi đến bên cạnh định khoác áo lên người cho Tiết Phong Lan, không ngờ lại trượt chân đụng vào cạnh bàn khiến chung trà ngã xuống, đổ vào áo khoác làm ướt một mảnh áo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Ngăn cản

Áo khoác lông bạch hổ bị ướt một mảnh, dưới nền lông trắng tuyết càng làm nổi bật lên vệt nước trà, áo lông vốn dĩ khó giặt, nếu không phải biết cách giặt cẩn thận thì sẽ mau hỏng, hiện tại lại càng khó làm sạch hơn, vốn là một chiếc áo khoác quý giá thế mà nhanh chóng trở thành một phế phẩm.

“Phu nhân tha tội, phu nhân tha tội, nô tì thật sự không có ý...” Xuân Đào vội vàng quỳ xuống xin tha, tay cầm lấy áo khoác lông run lên khiến người khác nghĩ rằng nàng đang sợ hãi.

Ánh mắt mọi người thương tiếc nhìn Xuân Đào, trong lòng không khỏi cảm thấy thương xót thay nàng, mấy ngày nay những người đắc tội với Từ tiểu thư đều không có kết quả tốt đẹp gì, đầu tiên là Tuyết Mai bị đánh năm mươi đại bần, kế đến là Hồng Hương bị nhốt ở phòng củi ba ngày, sau đó đến Phương di nương, Vũ di nương... hiện tại lại đến Xuân Đào, mặc dù nàng chỉ bất cẩn làm đổ nước trà lên áo khoác, tuy áo khoác lông quý giá nhưng cẩn thận giặt sạch thì sẽ không có vấn đề gì.

Tiết Phong Lan lướt qua người Xuân Đào, trong lòng liền hiểu rõ, thủ đoạn nhỏ nhỏ của Xuân Đào sao có thể qua mắt được nàng? Kiếp trước nàng không có ấn tượng gì với Xuân Đào thế nhưng kiếp này, nàng ta khiến nàng chán ghét hết lần này đến lần khác, đầu tiên là việc đến phòng nàng ra oai, nàng cũng đã trút giận thì xem như bỏ qua, không ngờ nàng ta lại ghi hận, nàng thân là chủ tử tất nhiên có quyền trách phạt nha hoàn, nàng ta dựa vào đâu mà ghi hận nàng, nàng cũng không quan tâm. Dù sao hiện tại Xuân Đào đã đắc tội nàng, mặc kệ nàng ta có ý hay vô tình thì nàng tuyệt đối cũng không buông tha, Tiết Phong Lan nàng không phải thánh mẫu, kẻ muốn hại nàng, chẳng lẽ nàng phải mở đường sống cho kẻ đó đi hay sao?!

Bản thân nàng không phải tiểu nhân nhưng nàng cũng không thừa nhận mình là quân tử, những người như Xuân Đào nếu không loại bỏ thì sau này sẽ để lại hậu quả nặng nề, không ai biết được nàng ta sẽ làm ra sự việc gì để hãm hại nàng chỉ vì mục đích gây thơ đó?!

Thượng thư phu nhân cẩn thận xem xét Tiết Phong Lan, phát hiện nữ nhi không có việc gì mới yên tâm thở ra, chung trà Trần ma ma vừa pha xong khỏi còn bốc nghi ngút, may mắn không đổ vào người nữ nhi, nếu không....

Ánh mắt nhìn Xuân Đào đang quỳ đó, bắt đầu đi lắc đầu, thường ngày Xuân Đào thông minh cẩn thận, tuy không bằng Xuân Cầm nhưng cũng đáng để tin dùng, vậy nên sau khi Xuân Cầm qua hầu hạ nữ nhi, trong lúc nhất thời không tìm được nha hoàn vừa ý nên nàng đã để Xuân Đào hầu hạ, không biết sao hôm nay nàng ta lại bất cẩn như vậy.

“Được rồi, Lan Nhi không sao là tốt rồi, cũng chẳng có gì to tát...” Thượng thư phu nhân mắt nhắm mắt mở cho qua, bộ dạng rõ ràng không muốn truy cứu. Hiện tại hầu hạ nàng chỉ còn có Trần ma ma và Xuân Đào, Xuân Đào tuy không quá đáng tin nhưng nếu trừng phạt nàng ta thì nàng chẳng còn tâm phúc nào bên người.

“Đa tạ phu nhân tha mạng, nô tì tuyệt đối sẽ không dám bất cẩn như vậy nữa...” Trong lòng sớm đã dự đoán được, khi biết được kết quả Xuân Đào tất nhiên mừng thầm, Thượng thư phu nhân là người nhân từ, thường ngày cũng không trách phạt gì nha hoàn, hơn nữa hiện tại nàng lại là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh phu nhân, cho dù có phạt thì phu nhân cũng tuyệt đối không phạt nặng, cho nên Xuân Đào mới có lá gan làm đổ nước trà vào áo khoác lông của Tiết Phong Lan, trả mối hận lúc này Tiết Phong Lan dám không để nàng vào mắt.

Mở miệng ra phu nhân, khép miệng lại cũng phu nhân, nơi này chủ tử có hai người, vậy mà từ lúc mở miệng xin tha đến khi được ân xá nàng ta cũng chỉ nhắc đến phu nhân, rõ ràng là không để Tử tiểu thư như nàng mắt, trong lòng không khỏi cười lạnh, nếu nàng ta đã muốn gây sự thì đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Chiếc áo này là do ngoại công ban tặng phải không ạ? Lan Nhi vẫn còn nhớ rõ...” Lời nói ngây thơ thanh thuần, đôi tay nhỏ nhắn cầm lấy chiếc áo khoác bạch hồ từ tay Xuân Đào, nhìn vệt nước trà trên đó nàng mặt không biểu tình, bộ dạng nhớ lại chuyện xưa mở miệng.

Mọi năm Thừa tướng phủ đều đưa đến không ít lễ vật, đặc biệt nhân lễ nguyên tiêu, lễ vật lại càng nhiều, ngày đó là sinh thần của Thượng thư phu nhân, vì yêu thương nữ nhi nên Thừa tướng đại nhân tuy tuổi đã cao nhưng vẫn đích thân đi sẵn, nhằm muốn cho nữ nhi những chiếc áo khoác lông thú thật đẹp. Thế nhưng không may năm đó tuyết vừa tan, khí trời vẫn còn lạnh, Thừa tướng đại nhân lại một người một ngựa đi sẵn, mấy ngày sau trở về trên người hằn thương tích không ít, thậm chí suýt nữa mất mạng thể nhưng vẫn vui mừng vì có được lông thú để may áo cho nữ nhi nhân ngày sinh thần của nàng.

“Lan Nhi trí nhớ thật tốt, đúng là lễ vật ngoại công đưa đến...” Nhắc đến Thừa tướng đại nhân, Thượng thư phu nhân không khỏi mỉm cười, nữ nhi đều là áo bông nhỏ của mẹ nhưng nàng thì lại khác, bản thân nàng từ nhỏ đã mất mẹ, phụ thân một tay nuôi lớn, tuy trong phủ có không ít thể thiếp nhưng hẳn đối với nữ nhi là nàng vô cùng tốt, chỉ hận không thể cho nàng muốn ngàn sủng ái.

“Vâng, Lan Nhi nhớ có một năm ngoại công vì muốn có quà sinh thần cho mẫu thân đã không màng đến tính mạng bản thân đi vào rừng sâu săn thú. Ngoại công thật sự dũng cảm, Lan Nhi còn nhớ khi đó muốn ngoại công dạy cho con cưỡi ngựa bắn cung nữa...” Tiết Phong Lan nghiêng đầu hồi tưởng, bộ dạng hoàn toàn không biết bản thân nàng đã đụng chạm đến nỗi đau của Thượng thư phu nhân.

Tiết Phong Lan tuy không dám xác định Thừa tướng đại nhân vì lần đi săn thú nào mà bị thương thể nhưng nàng nguyện đánh cược một lần, chỉ cần đánh vào đòn tâm lý của mẫu thân, Xuân Đào còn không sợ sẽ bị phạt sao?!

Vì muốn nữ nhi vui vẻ mà an nguy của bản thân cũng không màng, hành động anh dũng của Thừa tướng đại nhân cũng khiến cho mọi người trong kinh thành có không ít lời đồn, Thừa tướng quá cưng chiều nữ nhi, một số người chê trách, cũng có một số người thầm khen thể nhưng đối với Thượng thư phu nhân, nàng thân là nữ nhi lại bắt phụ thân phải vất vả vì nàng nàng hiển nhiên áy náy. Thời gian đó nàng về nhà mẹ đẻ ở một thời gian để thuận tiện chăm sóc phụ thân, từ nhỏ bên cạnh nàng chỉ có phụ thân, tình thân không hề đơn giản, tuy nàng trưởng thành và gả đi nhưng phụ thân mãi là một vị trí không người có thể thay thế, với những lễ vật mà phụ thân đưa đến, nàng đều một mực trân trọng, chiếc áo khoác lông bạch hồ cũng vậy, từ trước đến nay nàng chưa từng lấy ra, không ngờ vừa lấy ra lại trở nên thể này!

Ánh mắt Thượng thư phu nhân tối đi không ít, nhìn chiếc áo khoác trên tay nữ nhi, trong lòng không khỏi tự trách, tức giận mở miệng: “Xuân Đào làm hỏng áo khoác của chủ tử, suýt nữa khiến tiểu thư bị thương, nếu không phạt để làm răn thì chỉ sợ hạ nhân trên dưới Thượng thư phủ nói ta thiên vị. Xuân Đào từ nay phụ trách quét sân Nguyệt Vân Các, nội viện không được bước vào!”

Xuân Đào không thể tin được mờ to mắt, vốn dĩ mọi việc đều đang nằm trong tầm kiểm soát vậy mà hiện tại... tất cả mọi thứ, nháy mắt đều bị lời nói của nàng ta phá hủy. Ánh mắt oán hận rơi vào người Tiết Phong Lan, trong lòng có chút không cam tâm nhưng lại không dám biểu hiện, dù sao nàng cũng chỉ là phận nô tì, chủ tử trách phạt nàng phải nhận mệnh... nhưng lại vì một nha đầu tàn phế mà nàng bị trách phạt, Xuân Đào sao có thể bỏ qua cho được?!

“Ánh Đông, mau đưa người xuống.” Được gọi tên, Ánh Đông ngoan ngoãn kéo Xuân Đào đang ngây ngốc ngồi đó đi khỏi lương đình, thở than Xuân Đào ngu ngốc, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Tử tiểu thư, phải biết rằng Thượng thư phủ bây giờ không còn như trước nữa.

Vắng đi Xuân Đào, không khí lại trở về lúc ban đầu, Tiết Phong Lan cảm thấy tinh thần tốt hơn, lúc này tuyết bắt đầu rơi, hơi lạnh truyền đến khiến thân thể nàng không khỏi run lên, sự nhớ đến mục đích hôm nay mẫu thân gọi nàng đến liền mở miệng hỏi chuyện.

“Mẫu thân, tuyết rơi rồi, nghe Xuân Đào nói hôm nay người gọi Lan Nhi đến đây chỉ là để ngắm cảnh?”

Trần ma ma đứng một bên im lặng nhưng nàng đã thu hết thảy vào mắt, nàng là nha hoàn hồi môn của Thượng thư phu nhân, trước kia sống trong Thừa tướng phủ, thủ đoạn của bọn họ nàng đều thấy rõ ràng. Xuân Đào tuy có chút thủ đoạn nhưng lại quá ngu ngốc, bất quá Tử tiểu thư cũng không phải loại người đơn giản, biết rõ Xuân Đào cố tình lại tương kế tựu kế, lật ngược tình thế khiến Xuân Đào bị trách phạt.

Thấy Tiết Phong Lan mở miệng hỏi mục đích ngày hôm nay, trong lòng Trần ma ma liền cảm thấy bất an, không khỏi nhớ đến sự việc tối qua, Tam tiểu thư đi đến Nguyệt Vân Các qua đêm, bởi vì trời còn sớm nên mẫu tử hai người hàn huyên một hồi, thân là hạ nhân Trần ma ma tự biết thân phận, nàng ra bên ngoài canh cửa. Trong lúc vô tình nàng đã nghe hết câu chuyện của hai người, vốn dĩ nàng không có tư cách xen vào nhưng tình hình này... Trần ma ma không khỏi có sự đề phòng với Tiết Phong Lan, Tử tiểu thư mang lại cho nàng một cảm giác không hề tốt, nếu hiện tại phu nhân nói ra điều này chỉ sợ... vậy nên khi thấy Thượng thư phu nhân định nói thì nàng không khỏi mở miệng ngăn cản.

“Phu nhân, trời cũng đã đổ tuyết, hay là lần khác hãy cùng Tử tiểu thư ngắm cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mẫu thân ra mặt

Thượng thư phu nhân nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Trần ma ma, trong lòng không rõ tư vị nhưng nghĩ đến chuyện tối qua đầu nàng không khỏi đau lên một trận. Tối qua, Linh Nhi đột nhiên muốn ngủ cùng nàng, điều này khiến Thượng thư phu nhân lấy làm lạ, dù sao đại nữ nhi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết dính người, khi lên bảy nàng đã một mình sống trong Mẫu Đơn Các, thường ngày đọc sách học đàn, so với tiểu nữ nhi quả thật là trưởng thành hơn rất nhiều.

Cả một buổi tối Linh Nhi quấn lấy nàng nói muốn nghe nàng kể chuyện, thấy nữ nhi như có tâm sự Thượng thư phu nhân cũng không đành lòng từ chối, cứ thế thời gian trôi qua, Trần ma ma bên cạnh pha trà cho hai người, trời đông giá rét lại được uống chung trà nóng hổi, quả thật là dễ chịu không ít, đôi khi Trần ma ma vẫn mở miệng góp vui, ý đồ muốn đại nữ nhi vui vẻ nhưng đến khi câu chuyện kết thúc nữ nhi vẫn là vẻ mặt buồn bã khiến người làm mẫu thân như nàng tất nhiên không tránh khỏi lo lắng. An ủi một hồi nữ nhi rồi cuộc cũng chịu mở miệng, vốn là chuyện riêng của chủ tử, Trần ma ma tuy thân cận nhưng cũng không được phép nghe vậy mà nữ nhi lại cố ý hay vô tình muốn Trần ma ma ra ngoài canh cửa, điều này làm cho cảm giác nghi ngờ của Thượng thư phu nhân ngày càng lớn.

Nguyệt Vân Các của nàng là nơi thanh tịnh ít người lui tới, ngoại trừ phu quân và nữ nhi, kể cả Nhị phu nhân Lâm thị cùng Tiết Lan Hương thì không có bất kì người nào thường xuyên đến, dù sao Tiết lão thái thái không thích đưa con dâu là nàng, tam phòng lại sống biệt lập nên có thể nói so với những nơi khác trong phủ Nguyệt Vân Các của nàng nói dễ nghe là yên ắng thanh tịnh, nói khó nghe là hẻo lánh hoang vu, nên khi nhìn thấy nữ nhi bộ dạng đề phòng, Thượng thư phu nhân thật không biết làm sao. Nữ nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng nhưng lại thân thiết với Tiết lão thái thái và nhị phòng, thấy nữ nhi được mọi người yêu thích nàng tất nhiên sẽ vui mừng nhưng nàng không muốn nữ nhi bị kéo vào những âm mưu của đám nữ nhân đó.

Biết được mục đích hôm nay của nữ nhi, Thượng thư phu nhân cảm thấy mệt mỏi, mặc dù nữ nhi nói là bản thân không muốn nhìn thấy mọi người tranh chấp nên mới mở miệng nhờ mẫu thân là nàng nhưng trong lòng Thượng thư phu nhân đã sớm biết tất cả mọi chuyện là do Tiết lão thái thái đứng sau, bởi vì chán ghét nàng không muốn mở miệng nhờ vả cho nên mới đề đạt nữ nhi đến thuyết phục nàng.

Lúc này nàng cảm thấy may mắn vì đã để Trần ma ma nghe hết mọi chuyện, Thượng thư phu nhân tuy xuất thân từ danh môn thế gia, những âm mưu hậu viện nàng sớm đã nhìn quen nhưng từ nhỏ nàng đã được Thừa tướng sủng ái hết mực, sinh ra hưởng muôn ngàn phú quý, muốn gì được nấy, chẳng có lý do gì khiến nàng phải tranh giành với thứ muội, tranh giành hậu viện khiến Thượng thư phu nhân vô cùng khinh thường. Trần ma ma từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, là nha hoàn tiếp thân của Thừa tướng phu nhân, vì lý do khó sinh mẫu thân nàng đã qua đời nên từ nhỏ Trần ma ma đã ở bên cạnh chăm sóc nàng, tuy thân phận chỉ là nữ hầu nhưng Thượng thư phu nhân xem Trần ma ma không khác gì mẫu thân của mình, khi gần đến Thượng thư phủ làm phu nhân, nàng vốn nghĩ sẽ không cần bận tâm đến chuyện hậu viện nhưng không ngờ mẹ chồng hết lần này đến lần khác làm khó nàng, thể diện trong phủ giờ thủ đoạn, mọi người đều không xem chính thể như nàng vào mắt, nếu không phải Trần ma ma có chút thủ đoạn, Phương Lam không chừng đã hạ độc thủ với nàng!

Trần ma ma là người thông minh, Thượng thư phu nhân chưa từng nghĩ ngờ lòng trung thành của nàng, mặc dù trong lòng không muốn nhưng dù sao nữ nhi cũng đã mở miệng, thân là mẫu thân Thượng thư phu nhân tất nhiên không đành lòng từ chối, hơn nữa sự việc này lại liên quan đến hai nữ nhi bảo bối, nếu làm lớn chuyện chỉ sợ Thái hậu sẽ ra mặt, nàng không muốn Tiết phủ xảy ra bất kỳ chuyện gì nên mới đồng ý.

Trần ma ma trầm mặc, biết bản thân đã phá vỡ kế hoạch của phu nhân nhưng lý trí không cho phép nàng không mở miệng, hiện tại không phải là thời cơ thích hợp để nói về vấn đề này, vốn dĩ nàng nghĩ Tứ tiểu thư chỉ là một tiểu nha đầu ngây thơ, nếu phu nhân ra mặt ít nhiều vẫn thuyết phục được. Thế nhưng sự thật chứng minh, phán đoán của nàng đã sai lầm, nhìn thấy hành động ngày hôm nay của Tứ tiểu thư đối với Xuân Đào, Trần ma ma có cảm giác bản thân nàng bị người mà nàng nhìn lớn lên lừa dối, chỉ sợ... người bị lừa không chỉ là một mình nàng. Chuyện Tuyết Mai có lẽ là trùng hợp, đến chuyện Hồng Hương mở âm bị trách phạt, về chuyện của Ngọc Lâm tuy nàng không chứng kiến nhưng vẫn biết được ít nhiều, hiện tại lại đến Xuân Đào nàng mới nhìn thấu mọi chuyện...

“Ma ma...” Thượng thư phu nhân định mở miệng nhưng lại bị Trần ma ma cướp lời: “Phu nhân, mùa đông giá rét, đào trên cây vẫn chưa chín, nếu hiện tại hái xuống hẳn là không ngon.”

Lời nói ám chỉ rõ ràng, hiện tại không phải là thời cơ chín mùi để nói chuyện này, Thượng thư phu nhân không phải người ngốc nghếch sao có thể không hiểu, sáng nay nàng cùng Trần ma ma đã bàn luận về vấn đề này không ngờ hiện tại Trần ma ma lại ngăn cản, trong lòng nàng tin tưởng Trần ma ma sẽ không gây bất lợi cho nàng thế nên Thượng thư phu nhân lâm vào tình thế khó xử, nói cũng không được, không nói cũng không xong.

Bên cạnh Tiết Phong Lan trầm mặc nhìn hai người đang giằng co, hàm ý trong lời nói của Trần ma ma, Thượng thư phu nhân nghe ra sao nàng lại không nghe ra, nhưng vấn đề mà họ đang nói đến Tiết Phong Lan quả thật đoán không ra, dù sao nàng cũng không phải là con sâu trong bụng họ, rõ ràng hôm nay mẫu thân gọi nàng đến không chỉ đơn giản là để thưởng tuyết ngắm cảnh, vốn mẫu thân cũng đã định nói nhưng không ngờ Trần ma ma lại ngăn cản.

Nhận thấy ánh mắt của Tiết Phong Lan, Trần ma ma từ tốn giải thích: “Là do lúc này phu nhân muốn hái đào cho tiểu thư ăn nhưng đào vẫn chưa chín nên nó đã khuyên phu nhân không nên hái.”

Tiết Phong Lan như hiểu như không gật đầu, nhìn bánh quế hoa trên bàn sớm đã lạnh tanh, ánh mắt lóe lên tia sáng mở miệng: “Ma ma, bánh quế hoa trên bàn đã lạnh, thân thể con không thích hợp với những thứ mang tính hàn nên nếu không phiền, ma ma hiện tại có thể làm bánh phù dung cho con được không?” Đối với Trần ma ma, từ trước đến nay nàng vẫn luôn dùng kính ngữ, cho nên Thượng thư phu nhân cũng không nghe ra khác thường.

“Ma ma, Lan Nhi đã muốn ăn nên người hãy đi làm đi.” Thượng thư phu nhân bên cạnh cũng phụ họa, sự việc này càng để lâu càng không ổn, không bằng hiện tại nói rõ ràng.

Biết Tiết Phong Lan đã nhìn ra vấn đề nên mới mở miệng đuổi nàng đi, Trần ma ma trong lòng tránh không khỏi buồn bực nhưng khi thấy Thượng thư phu nhân cũng mở miệng, nàng lâm vào trầm tư một lát rồi cũng đành bắt đầu rời đi. Tuy phu nhân đối đãi với nàng rất tốt nhưng suy cho cùng thân phận nàng cũng chỉ là một nha hoàn không hơn không kém, trước khi đi ánh mắt nàng không khỏi lướt qua bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi đó, hẳn là... Tiết Phong Lan sẽ không gây ra bất lợi với mẫu thân của nàng ta.

Sau khi Trần ma ma rời đi, trong lương đình cũng không xảy ra bất kỳ chuyện đáng nói, tiếng đàn du dương bên tai, mẫu từ hai người ngồi thường trà ngắm tuyết, khi cơn gió đông thổi qua, Thượng thư phu nhân vội vàng cảm lấy chiếc áo khoác bạch hồ khoác lên người nữ nhi, lo lắng nữ nhi bị nhiễm lạnh.

“Tuy chiếc áo này bị bẩn nhưng lông của nó rất ấm, con lại ăn mặc mong manh như vậy, cẩn thận bị cảm.”

“Vâng...” Tiết Phong Lan gật đầu, bộ dạng nữ nhi ngoan ngoãn. Trong lòng nàng đang chờ đợi, không biết là mẫu thân rốt cuộc muốn nói chuyện gì với nàng, hẳn là sự việc không đơn giản, nếu không trời đông giá rét, tại sao mẫu thân lại gọi nàng đến đây, có chuyện gì nói trong phòng không được sao?!

“Lan Nhi... nghe nói ngày hôm qua, Thái hậu ban hai nha hoàn cho con?” Chần chờ một lúc rốt cuộc Thượng thư phu nhân cũng đã mở miệng nói ra, chỉ là nàng không biết phải mở đầu như thế nào.

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn nước trà trong chung, yên tĩnh không gọi sóng cát lời: “Vâng, theo như lời của hai người bọn họ thì chính là như vậy.”

Thượng thư phu nhân tin tưởng không chút nghi ngờ, dù sao bọn họ cũng là người của Thái hậu, hẳn là không có gian giả mạo mệnh lệnh của chủ tử, hơn nữa tiểu nữ nhi từ trước đến nay đều luôn thành thật, đó là nhược điểm của nữ nhi. Dù trong gia đình quyền quý, cái cơ bản nhất chính là phải biết che giấu, người họ cần đề phòng không phải là người ở bên ngoài mà chính là đám người gọi là người thân sống bên cạnh họ, may mắn tiểu nữ nhi còn có nàng bên cạnh, ít nhất dựa vào thân phận địa vị của nàng, họ cũng sẽ không dám ra tay trực tiếp với nữ nhi.

“Đứng rồi Lan Nhi, mẫu thân nghe nói, người của Thái hậu đến đây không chỉ đơn giản làm nha hoàn cho con mà còn có mục đích khác đúng không?”

“Đạ? Mục đích gì cơ ạ?” Tiết Phong Lan bày ra vẻ mặt vô tội, ánh mắt bình thản nhưng lòng nàng sớm đã không được yên bình như vậy, nếu nàng đoán không lầm, sợ dĩ mẫu thân hôm nay gọi nàng đến... là muốn ra mặt thay Tiết Phong Linh đi?!

“Mẫu thân nghe nha hoàn trong viện nói, hai người họ phụng lệnh Thái hậu đến xem xét những đồ vật mà Thái hậu đã ban cho con trong những năm qua?”

Tiết Phong Lan bộ dạng tỉnh ngộ gật đầu: “Vâng, đúng là có chuyện như vậy, nhưng số đồ vật đó con đã đưa cho tổ mẫu, tỷ tỷ... cho nên...”

Thấy nữ nhi ngập ngừng không nói, Thượng thư phu nhân liền tiếp lời: “Cho nên hiện tại hai nha hoàn đó đến đây chính là muốn đòi lại những đồ vật mà Thái hậu ban cho con?”

“Thật ra...” Cũng không phải là đòi.

“Lan Nhi, có phải con cũng không muốn làm vậy đúng không? Dù sao tổ mẫu cùng các tỷ tỷ đều là người thân của con, nếu Thái hậu ban những thứ đó cho con thì chính là thuộc về con... chẳng có lý do gì họ phải đòi lại cả.” Thượng thư phu nhân hiểu rõ tính tình của tiểu nữ nhi, cho nên nàng mới mong nữ nhi hiểu rõ, thân là chủ tử, nữ nhi nếu không muốn truy cứu chuyện này Thái hậu tất nhiên sẽ làm theo lời của nữ nhi, dù sao Thái hậu đối với nữ nhi không đơn giản là sủng ái bình thường.

Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng cam chịu, tay sớm đã nắm chặt chiếc áo khoác khiến nó không khỏi nhăn lại, hành động này lọt vào mắt Xuân Cầm. Biết tiểu thư đang tức giận, hơn

nữa con giận này không hề nhỏ nên Xuân Cầm muốn mở miệng khuyên giải nhưng mẩu tử hai người đang trò chuyện, nàng chỉ là thân phận nha hoàn tất nhiên không thể xen vào, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thượng thư phu nhân, chỉ mong phu nhân đừng nói những lời chọc giận tiểu thư nữa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Như Ngọc đến

Nàng không cam tâm, rõ ràng nàng cũng là nữ nhi của mẩu thân, là nữ nhi mà người mang nặng đẻ đau, thế tại sao mẩu thân lại thiên vị cho Tiết Phong Linh như thế, ngay cả chuyện này cũng ra mặt giúp nàng ta?!

Nếu là trước kia nàng sẽ không chút do dự nghe theo lời của mẩu thân, bởi vì mẩu thân là người nàng mà tôn trọng đồng thời là người có ơn sinh nàng ra và dưỡng dục nhưng trải qua một kiếp nàng sớm đã không còn đặt nặng tình thân nữa, tình thân khiến cho nàng nhu nhược yếu đuối, tình thân khiến nàng thua trong tay Tiết Phong Linh, vậy thì tại sao nàng phải nghe bọn họ sai khiến!

Mọi thứ kiếp trước là do nàng không cẩn nên mới để rơi vào tay Tiết Phong Linh, khiến nàng ta được nước lấn tới, thế nhưng kiếp này mọi thứ là của nàng, dù là vì lý do gì thì nàng cũng tuyệt đối không buông tay cho nàng ta, đồ của Tiết Phong Lan nàng Tiết Phong Linh đừng hòng có được!

“Lan Nhi...” Còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp nói xong Tiết Phong Lan đã mở miệng cắt lời: “Mẩu thân, Lan Nhi mặc dù muốn nhưng lực bất tòng tâm.”

Không thể không nói Tiết Phong Linh quả thật là người thông minh, nàng ta biết đánh vào đòn tâm lý của nàng, muốn mẩu thân ra mặt để nàng nhận lời giúp đỡ, nếu là nàng trước kia thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch của Tiết Phong Linh, nàng ta chỉ cần ngồi đợi chiến thắng thuộc về mình, không phí một phần sức lực nào nhưng nàng không phải Tiết Phong Lan của quá khứ, lần này Tiết Phong Linh muốn chiến thắng từ tay nàng, không phải dễ dàng như vậy!

Tiết Phong Linh từ nhỏ đã sống trong vinh quang, hạng người ích kỷ chỉ biết đến mình như nàng ta nàng sẽ khiến nàng ta hối hận vì những chuyện đã gây ra cho nàng, nàng sẽ cướp đi mọi vinh quang thuộc về Tiết Phong Linh, để nàng ta niếm trải mùi vị mà nàng đã trải qua, cảm giác sống không bằng chết. Nàng sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, cho dù Tiết Phong Lan nàng tàn phế cũng không hề thua kém Tiết Phong Linh, dù là tài năng, trí tuệ hay sắc đẹp, Tiết Phong Linh kiếp này mãi mãi sẽ không thắng được nàng!

Nhìn ánh mắt kiên định của nữ nhi, trong mắt Thượng thư phu nhân xẹt qua tia kinh ngạc, trong lòng có một tư vị khó nói thành lời khiến nàng không hiểu sao lại có chút áy náy nhưng rất nhanh liền biến mất, nhanh đến mức ngay cả nàng cũng lầm tưởng rằng cảm giác đó chưa từng tồn tại.

“Mẩu thân, Thái hậu cũng đã hạ lệnh, Lan Nhi dù muốn cũng khó lòng làm trái...”

Lời của Như Sương bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả sao nàng lại không biết, mọi chuyện chỉ là nàng mượn tay Như Sương để tát vào mặt Tiết lão thái thái, Thái hậu làm sao biết được sự việc này mà lại trùng hợp hạ xuống mệnh lệnh, đơn giản là Như Sương đang hòa theo nàng thôi.

Thế nhưng có một số người lại đi tin tưởng, Tiết Phong Lan về mặt vô tội họ, họ tin cũng được, không tin cũng không sao, nàng cũng đâu thể bắt buộc họ, bất quá lời Như Sương tuy là giả nhưng rất nhanh liền sẽ biến thành sự thật, Tiết Phong Lan tin tưởng năng lực của Như Sương nhưng nàng lại càng tin tưởng vào Thái hậu, đến lúc đó bọn họ không muốn cùng phải tin!

Nghe những lời của nữ nhi Thượng thư phu nhân tránh không khỏi nhíu mày, sự việc này hiện tại xem ra không còn đơn giản nữa rồi, đây là chuyện riêng của Tiết phủ, nàng thân là chủ mẫu lại không thể giải quyết, nếu chuyện bé xé ra to, mọi người trong kinh đều biết Tiết phủ bọn họ làm ra chuyện mất mặt mũi như thế thì Thượng thư phủ còn chỗ để đứng trong kinh thành sao?!

Cổ nhân có câu: “Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lại đồn ngàn dặm”, lẽ vật Thái hậu ban tặng cho Tử tiểu thư vậy mà tổ mẫu, di nương, tỷ muội các nàng lại mượn cớ chiếm làm của riêng, đức hạnh kiểu này nữ nhi Tiết gia bọn họ liệu còn ai dám lấy, chuyện này mà rơi vào tai Thái hậu chính là không đặt Thái hậu vào mặt, tội này... không phải ai cũng có thể gánh được!

“Thái hậu yêu thương con như thế, chỉ cần con muốn người nhất định sẽ nghe theo...”

“Mẩu thân... như thế mọi người sẽ nói Lan Nhi thị sùng sinh kiêu... rồi chuyện gì sẽ đồn ra nữa?”

Cho dù nàng thuyết phục được Thái hậu nhưng suy nghĩ của Thái hậu về nàng thì nàng có thể làm gì đây, mọi người sẽ nghĩ sao về nàng, thanh danh của nàng sẽ bị tổn hại... chẳng lẽ mẩu thân chưa từng nghĩ đến chuyện này sao, vì Tiết Phong Linh mà lại bỏ qua nàng, đây... thật sự là mẩu thân của nàng sao?!

Không phải lần đầu tiên, cũng không phải lần cuối cùng, đã bao nhiêu lần mẩu thân vì Tiết Phong Linh mà bỏ qua sự tồn tại của nàng, nàng cũng chưa từng oán hận, thế nhưng với tư cách là một mẩu thân, liệu người đã từng nghĩ đến cảm xúc của nàng chưa? Có lẽ là chưa từng hay cũng thậm chí là có đi chăng nữa nhưng bởi vì cảm xúc đó quá nhỏ bé, nhỏ đến nỗi như thể chưa từng tồn tại cho nên mẩu thân mới chối bỏ cảm xúc đó?!

Nàng mệt mỏi, là tổ mẫu cũng không sao, phụ thân cũng không sao... Tiết Phong Lan luôn thuyết phục bản thân nàng như thế, nhưng hết lần này đến lần khác lại là mẩu thân, người nàng yêu thương hơn cả bản thân mình? Rốt cuộc Tiết Phong Linh có gì tốt, đáng để hết người này đến người khác vì nàng ta làm tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ nàng ta sinh ra đã là người chiến thắng còn bản thân nàng vĩnh viễn đều phải thua trong tay nàng ta sao, làm sao nàng có thể cam tâm chứ?!

Thượng thư phu nhân á khẩu không nói được một lời, lúc này một nha hoàn hốt hoảng chạy đến bên đình, vội vàng hành lễ: “Tham kiến phu nhân, tham kiến Tử tiểu thư.”

Vốn đang có chuyện không vui, gặp nha hoàn lễ mễ liền tức giận mở miệng: “Có chuyện gì mau nói!”

“Dạ thưa, một vị cô nương đến tự xưng là người của Thái hậu, lão phu nhân bảo nô ti đến gọi phu nhân ra tiếp khách.”

“Lão phu nhân đâu?”

“Lão phu nhân nói thân thể không khỏe, đóng cửa không gặp khách.”

Không khỏe?

Tránh mặt không gặp thì đúng hơn, Thượng thư phu nhân cười lạnh, người của Thái hậu đến tất nhiên không tránh khỏi liên quan đến sự việc nàng vừa mới nói, vì vậy ánh mắt rơi vào người nữ nhi, thấy nàng lắc đầu cũng không có ý ép buộc, đứng lên đi về phía đại sảnh, đám nha hoàn cũng lần lượt kéo nhau rời đi, để lại hai chủ tớ Tiết Phong Lan nơi đó.

“Tiểu thư chúng ta...” Biết tâm trạng tiểu thư đang không vui, Xuân Cầm cũng không có ý định nói nhiều.

“Trở về.” Đi lại đó nhìn bọn họ diễn kịch à? Thời gian của nàng đâu có rảnh rỗi như vậy, chỉ nhìn đến Tiết Phong Linh thôi tâm trạng nàng đã không tốt, huống hồ còn ở nơi đó cùng nàng ta diễn một màn tỷ muội thân thiết!

~~~~~

Đại sảnh.

“Cô nương mời dùng trà.”

Chung trà tỏa hương thơm nhàn nhạt, khói còn đang bốc nghi ngút, nước trà trong vắt một màu, nhìn vào là biết không phải loại trà tầm thường, nói cũng phải, đường đường là Thượng thư phủ, sao có thể lấy những loại trà tầm thường ra tiếp khách chứ, chỉ là Như Ngọc nàng không dám hưởng phần phước này.

“Tam tiểu thư khách khí.” Như Ngọc gạt đầu, cũng không có ý định uống trà, hôm nay nàng đến đây chỉ là truyền lời, về phần thưởng trà, nàng không có hứng thú.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh, không khỏi cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt, thân hình nhỏ nhắn, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng đường cong có thừa, lam y thanh đạm dịu dàng như làn nước, làn da như ngọc, ba ngàn sợi tóc được búi cao, giữ lại bằng chiếc trâm hoa đỏ, từ trên xuống dưới, quả là tuyệt sắc giai nhân.

Dung mạo tuy giống nhưng khí chất thì không thể lẫn vào đâu được, Tiết Phong Linh rục rờ cao quý, quả thật xứng là mẫu nghi thiên hạ, về phần Tiết Phong Lan, nàng trầm tĩnh thanh nhã, so với mẫu đơn tuy không cao quý bằng nhưng khí chất trời sinh, một loại tư vị khó mà nói rõ được.

Tiết Lan Hương ngồi bên cạnh không có ý định mở miệng xen vào câu chuyện của hai người khiến Như Ngọc không khỏi liếc nhìn nàng ta thêm vài lần, xem ra nữ nhi Tiết gia, không có người nào là đơn giản.

Nữ nhi Tiết gia cũng đã sắp đến tuổi cập kê, Đại tiểu thư Tiết Thanh Liên tuy là thứ nữ nhưng dung mạo có thừa, muốn gả cho gia đình quyền quý cũng không phải không thể, Nhị tiểu thư Tiết Lan Hương của nhị phòng tuy từ nhỏ đã mất phụ thân nhưng lại có chỗ dựa là Tiết lão thái thái, muốn lấy được lang quân như ý hẳn là không khó. Tam tiểu thư Tiết Phong Linh cùng Tứ tiểu thư Tiết Phong Lan là tỷ muội song sinh, luận dung mạo hay tài hoa đều không thua kém nhau, một trong hai người họ nhất định sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, về phần Ngũ tiểu thư Tiết Liên Kiều của tam phòng tuy ít xuất hiện nhưng cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc, còn lại Lục tiểu thư Tiết Yên Hoa còn nhỏ không đáng nhắc đến nhưng đoán chừng Tiết lão thái thái đã tính toán cả rồi!

Đối với tương lai của nữ nhi Tiết gia, mỗi người đều có số phận riêng của bản thân, không phải Thái tử phi cũng là vương phi, so với gia đình khác, Tiết gia quả thật đủ may mắn, nhưng so với bọn họ chủ tử của nàng là Tiết Phong Lan không được may mắn như vậy, mang trên người đôi chân tàn phế cho dù Hoàng thượng vì Thái hậu mới nể mặt đồng ý thì Hoàng hậu cũng sẽ không thừa nhận đứa con dâu này, hơn nữa Tiết Phong Lan dường như không có ý muốn gả vào hoàng tộc.

Đối với suy nghĩ của chủ tử, Như Ngọc chỉ là phận nha hoàn nào có ý kiến, cho dù Tiết Phong Lan muốn làm gì nàng tất nhiên cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là so với việc gả cho hoàng tôn quý tộc thì nàng muốn Tiết Phong Lan có cuộc sống an nhàn hơn.

“Chuyện nên làm...”

Tiết Phong Linh vừa dứt lời thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người đến không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân.

“Nếu phu nhân đã đến, Như Nhộc xin được phép vào thẳng vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 27: Vật hoàn chủ cũ

“Xuân Cầm, nếu ta và mẫu thân không cùng chiến tuyến thì... tỷ sẽ đứng về phía nào?”

Trên đường đến Hàn Mai Các một mảnh yên tĩnh, đường hòn dãi lót đá cuội, hai bên là những khóm hoa đang rục rờ đầy màu sắc dưới bầu trời tuyết, tuyết đã bắt đầu rơi nhiều hơn trước, một vài bông tuyết nhỏ đọng trên nền lá xanh, mang theo hương vị của tuyết hòa vào trong sắc trời, khung cảnh đẹp đến mức chỉ cần nhìn một lần thì khó mà quên được, bất quá nó không có tác dụng gì với Tiết Phong Lan.

Khi tại vị Hoàng hậu, cảnh đẹp hơn thế này nàng cũng đã chứng kiến qua, bởi vì đã thấy quá nhiều cho nên ánh mắt sớm đã không còn thấy được những cảnh sắc đẹp để thế này mà chỉ nhìn thấy rõ lòng dạ đen tối con người.

Nghe thấy lời nói của Tiết Phong Lan, bước chân Xuân Cầm thoáng dừng lại một chút nhưng sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước, chưa dừng lại một lần nào nữa.

Kể từ khi lão phu nhân qua đời, tám năm nay nhờ có phu nhân nâng đỡ mà Xuân Cầm mới có thể đứng vững chân trong Thượng thư phủ này, dù là ít hay nhiều thì nàng vẫn mang ơn phu nhân, nhưng chuyện vừa rồi đã chứng tỏ phu nhân là đứng về phía Tam tiểu thư, thậm chí có thể vì Tam tiểu thư mà chống đối lại tiểu thư của nàng.

Giữa Tam tiểu thư và tiểu thư sớm hay muộn thì đến cuối cùng sẽ có một ngày đối đầu nhau, họ đối với nhau bằng mặt không lòng, cho dù là tỷ muội thân sinh vẫn tránh không khỏi âm mưu chốn quyền quý, kẻ trong cuộc ư mê, người ngoài cuộc như Xuân Cầm sao có thể không nhìn rõ?!

Tam tiểu thư có tham vọng của riêng mình, một lòng muốn theo đuổi địa vị cao nhất của tất cả nữ nhân mơ ước - ngôi vị Hoàng hậu, điều này nàng không nói đó là tốt hay xấu, có tham vọng còn cần phải có đầu óc, dung mạo, tài hoa, không thể không nói Tam tiểu thư quả là được Thiên gia ưu ái, người bình thường khó mà hội đủ những thứ này, bởi như thế con đường phía trước của Tam tiểu thư vốn không còn xa.

Nhưng tại sao Tam tiểu thư lại không buông tha cho muội muội chính mình?

Đơn giản là bởi vì... ghen tỵ!

Nữ nhân ghen tỵ rất đáng sợ, nhất là những người mưu mô xảo quyệt như Tam tiểu thư, bởi vì Tứ tiểu thư sinh ra cùng lúc với Tam tiểu thư, được hưởng vinh hoa phú quý với Tam tiểu

thư, cho dù là dung mạo, tài hoa đều không kém bản thân, điều này khiến Tam tiểu thư tràn ngập nguy cơ đề phòng với muội muội này!

Vịt con xấu xí chưa bao giờ ghen tỵ với thiên nga, vì nó biết bản thân nó chỉ là một con vịt, so với thiên nga kém xa ngàn lần nên nó chỉ nhìn thiên nga với ánh mắt ngưỡng mộ. Về phần Tam tiểu thư, bởi vì có cùng gia thế, có cùng dung mạo, có cùng tài hoa nên mới không nguyện thua kém muội muội của mình, thành thật mà nói những người thế này một khi đã chiến thắng thì thật không biết sẽ đối xử với kẻ chống lại mình thế nào.

Về Tứ tiểu thư, nàng khó lòng nói rõ, sau chuyện té hồ cách đối xử của tiểu thư với tất cả mọi người đều không giống trước, ngay cả với Thượng thư phu nhân cũng khó lòng thân thiết được như trước huống hồ là với Tam tiểu thư hay người khác. Nàng không biết vì sao Tứ tiểu thư lại muốn báo thù, báo thù tuy nói nhẹ nhàng nhưng hàm ý trong đó... nặng bao nhiêu còn khó lòng mà cân lượng được.

“Xuân Cầm không phải loại bạch nhãn lang, tất nhiên sẽ đứng về phía tiểu thư, chi là...”

Tỷ muội đầu đàn, trong lúc nhất thời khó mà nói rõ ai sẽ là người chiến thắng nhưng Xuân Cầm tin tưởng sự lựa chọn của chính bản thân nàng, Tam tiểu thư tuy đầy quỷ kế nhưng tiểu thư của nàng cũng không phải loại phế vật ngồi đợi người khác tính kế!

“Chi là...?” Ánh mắt nàng nheo lại, lòng trung thành của Xuân Cầm nàng tất nhiên không có việc gì phải nghi ngờ, tuy nói mẫu thân đã từng là chủ tử cũ của Xuân Cầm, mặc dù giữa hai người hiện tại chỉ còn lại ơn nghĩa nhưng nếu mẫu thân thật sự chống đối nàng, Xuân Cầm thật sự không chút do dự đứng về phía nàng sao?

“Nô tì dù sao vẫn mang ơn phu nhân, thế nên... nô tì hiểu rõ tiểu thư nhất định không khiến nô tì khó xử, càng không khiến bản thân mình phải khó xử!”

Suy cho cùng giữa bọn họ đều có mối quan hệ mật thiết với phu nhân, dù là vì lý do gì thì nàng tin tưởng tiểu thư cũng sẽ không gây hại cho thân mẫu của chính mình.

“Xuân Cầm nếu có một ngày ta mất đi thì tỷ sẽ nhận chủ tử mới sao?” Tiết Phong Lan đột nhiên nói một câu khiến Xuân Cầm không khỏi lâm vào trầm tư.

“Những câu hỏi thế này tỷ còn phải suy nghĩ sao?” Nhìn Xuân Cầm bộ dạng nghiêm túc, Tiết Phong Lan nhin không được thờ dài.

Nếu là người bình thường không cần biết câu hỏi này là thật hay đùa thì cunh sẽ không chút do dự nói những lời khiến chủ tử vui vẻ nhưng Xuân Cầm không giống vậy, lời của chủ tử nói ra nàng đều suy nghĩ nghiêm túc, dù là thật sự hay đùa giỡn nàng đều trả lời đúng theo suy nghĩ của chính mình.

“Nếu có người thích hợp Xuân Cầm tất nhiên là không úy khuất bản thân rồi.”

Hóa ra là vậy!

Kiếp trước mẫu thân mất Xuân Cầm cũng không chút do dự tự sát theo, nguyên nhân là do Xuân Cầm chứng mất Tiết Phng Linh, cũng chứng mất Tiết Phong Lan nàng nên mới không nguyện sống tiếp, nhận các nàng làm chủ tử.

Sự thật đúng mắt lòng, Tiết Phong Lan thờ dài, may mắn là nàng cũng không có ý định truy cứu vấn đề này.

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, đột nhiên phát hiện bóng dáng màu vàng đang lút ở ngã rẽ, bộ dạng hạn không thể nhanh chóng quay đầu bỏ chạy khiến Tiết Phong Lan nhíu mày, tuy chỉ là bóng lưng nhưng nàng có thể khẳng định, người đó chính là Tuyết Mai!

“Đó không phải Tuyết Mai sao?”

Nhìn theo ngón tay nàng, Xuân Cầm cũng gật đầu đồng ý: “Đúng là Tuyết Mai.”

“Chẳng phải nàng ta bị đánh năm mươi đại bản rồi sao, sao vẫn còn bộ dạng lành lặn thế kia?!” Giọng nói mang theo khó chịu khó nhận ra.

“Vốn dĩ là như vậy nhưng khi đánh được mười đại bản thì Tuyết Mai đột nhiên ngắt xi, Tam tiểu thư bên cạnh cầu tình, lão phu nhân cũng không nỡ xuống tay thấy vậy nên liền tha cho nàng ta...” Nhớ đến sự việc này, Xuân Cầm chỉ có thể lắc đầu, chuyện của Tuyết Mai sớm đã đồn khắp phủ, tuy mọi người đều bàn tán xôn xao nhưng cũng không có người nào dám nhắc đến, dù sao mọi chuyện đại nhân giao cho lão phu nhân giải quyết thì chẳng khác nào đang gián tiếp mở đường cho hươu chạy!

“Cho nên nàng ta còn nợ lại bốn mươi đại bản?”

“Vâng, nói là nợ nhưng dường như lão phu nhân không có ý định truy cứu.”

Về đến Hàn Mai Các, Tiết Phong Lan một lần nữa ra giường, dặn dò Xuân Cầm khi nào Như Sương hay Như Ngọc đến thì gọi nàng dậy, sau đó liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chuyện của Tuyết Mai nàng không có ý định buông tha nhưng hiện tại không phải thời cơ thích hợp, dù sao mẫu thân cũng đang nắm quyền, không có Tiết lão thái thái cản trở thì mọi chuyện rất nhanh liền sẽ được giải quyết sớm.

~~~~~

Đại sảnh Thượng thư phủ, mỗi người đều đang đắm chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

“Phu nhân cảm thấy... cách làm của Như Ngọc như vậy có thỏa đáng không?” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc khiến người nghe cảm thấy thoải mái nhưng đối với mỗi người có mặt tại đây thì cực kì chói tai.

Thượng thư phu nhân tâm trạng phức tạp nhưng vẫn khách khí cho Như Ngọc một nụ cười nhẹ: “Tất nhiên thỏa đáng, Thái hậu cũng đã mở miệng, Nguyệt Chi tất nhiên sẽ nghe theo.”

“Phu nhân không hồ là cháu gái của Thái hậu, Thượng thư phủ có một chủ mẫu hiểu lý lẽ như phu nhân đây thật sự là phúc khí của Thượng thư đại nhân!” Như Ngọc gật đầu, ân ý trong lời nói người thông minh đều nghe ra.

Mọi chuyện trong phủ hiện tại do một tay Thượng thư phu nhân quản lý, dù sao sự việc này cũng không liên quan đến nàng cho nên Thượng thư phu nhân cũng không có ý định dài dòng với Như Ngọc, tất nhiên sẽ giải quyết mọi chuyện theo ý của Như Ngọc.

“Mẹ chồng tuổi tác đã cao, một số chuyện tránh không khỏi có chút hồ đồ, Như Ngọc cô nương không nên bận tâm!”

“Ha ha, phu nhân đừng nói vậy, vật hoàn chủ cũ vốn là tất nhiên, nô tì tin tưởng lão phu nhân cũng nghĩ vậy.”

Sau khi cho nha hoàn tiễn bước Như Ngọc ra khỏi đại sảnh, không khí đại sảnh như bị giảm đến âm độ, Tiết Phong Linh về mặt bình tĩnh, không có ý định mở miệng nói gì nhưng Tiết Lan Hương bên cạnh sớm đã không nhin được.

“Đại thẩm hành động như vậy, tổ mẫu nhất định sẽ không vui đâu.”

Đúng là ngu ngốc!

Trong lòng Tiết Phong Linh không khỏi trầm mắng một câu, vốn dĩ thấy Tiết Lan Hương im lặng này giờ nàng còn nghĩ rằng nàng ta có chút thông minh, không ngờ ngay lúc này lại nói những lời khiến mẫu thân tức giận.

Quả nhiên sắc mặt Thượng thư cực kì khó coi, ánh mắt sắc bén rơi vào người Tiết Lan Hương, tuy rằng nàng cùng nhị phòng qua lại có chút thân thuộc, nàng cũng xem nàng ta như cháu gái trong nhà nhưng hôm nay, những lời nói này của nàng ta quả thật là quá phận!

“Lão thái thái không vui thì có thể làm gì, Thái hậu cũng đã ra mặt, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người trong kinh thành đều biết chuyện tốt mà hậu viện Tiết phủ gây ra hay sao?!”

“Con...” Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, nàng cũng không có ý định chọc giận Thượng thư phu nhân cho nên muốn mở miệng giải thích, còn chưa kịp đợi nàng nói thì đã bị Tiết Phong Linh ngăn cản: “Mẫu thân, Linh Nhi đưa người về phòng nghỉ ngơi.”

“Ừm”

Hai người không xem ai ra gì lướt qua người Tiết Lan Hương, trong đại sảnh nháy mắt chỉ còn một mình nàng đứng đó, Tiết Lan Hương tức giận đến mức dậm chân, sau đó cũng nhanh chóng đi về phía Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Như Ngọc Vs Xuân Cầm

“Xin chào, ta đến để gặp Tứ tiểu thư...”

Như Ngọc cẩn thận đánh giá nữ tử trước mắt, gương mặt thanh tú, khí chất điềm tĩnh, hoàng y đơn giản mộc mạc nhưng lại vô cùng hợp với khí chất trên người nàng, ánh mắt điềm nhiên, dường như biết rõ thân phận của nàng khiến Như Ngọc tò mò không thôi.

Tuy nàng chưa gặp mặt hết tất cả nữ nhi Tiết phủ nhưng nàng có thể khẳng định nữ tử trước mắt này không phải Tiết Thanh Liên, Tiết gia Đại tiểu thư năm nay mới mười bốn mà nhìn nữ tử này hẳn là lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa cách ăn mặc của nàng ta không có vẻ giống như những tiểu thư con nhà quyền quý.

“Cô nương là người của Thái hậu? Mời vào, tiểu thư đã dặn dò Xuân Cầm trước rồi.” Xuân Cầm mỉm cười thân thiện, tránh đường cho Như Ngọc đi vào.

Như Ngọc bước vào căn phòng, mọi thứ trang trí vẫn giống như ngày hôm qua, màn che hoa lệ, chiếc giường bằng gỗ đàn hương rắn chắc, tiểu nữ hài thân hình nhỏ nhắn đang nằm nơi đó, gương mặt yên tĩnh khi ngủ nhưng không hề che giấu vẻ đẹp sắc sảo, khí chất trên người nàng dường như không thuộc về nơi này khiến người khác muốn đến gần nhưng lại không dám.

Gọi Tứ tiểu thư là tiểu thư, tức là... nàng ta là...?

Nha hoàn?

Nữ tử này vào là biết không hề đơn giản, luận khí chất thôi cũng khó có nha hoàn nào được như nàng ta, vậy mà lại cam chịu làm nha hoàn cho Tiết Phong Lan? Điều này khiến Như Ngọc không khỏi quan sát kĩ Xuân Cầm một lần nữa, trên đời này không phải ai cũng muốn làm nha hoàn, giống như nàng, bởi vì được Thái hậu tốt bụng thu nhận nên nàng mới có thân phận như ngày hôm nay, không phải chịu khi dễ nhưng những người khác không tốt số như vậy, nếu không phải tại số phận thì nàng nghĩ nàng ta cũng không sẽ cam chịu cuộc sống này.

Đối với những người thông minh, Như Ngọc rất thương thức, hơn nữa trên người Xuân Cầm cho nàng có cảm giác giống tỷ tỷ nên thái độ Như Ngọc cũng không quá làm khó.

“Ngày hôm qua ta đến không có gặp tỷ?”

Không phải nàng nghi ngờ thân phận của Xuân Cầm nhưng cẩn thận vẫn hơn, hiện tại trên dưới Thượng thư phủ dường như đang dồn mọi sự chú ý vào chủ tử nàng, nhất là sau sự việc ngày hôm nay, hơn nữa thân thể Tiết Phong Lan không tiến đi lại, thân là nha hoàn Như Ngọc tất nhiên có trách nhiệm bảo vệ chủ tử của mình.

“Nô tì từ tòng là nha hoàn của phu nhân, hôm qua mới sang hầu hạ tiểu thư thôi.” Đối với thái độ của Như Ngọc, Xuân Cầm có chút bất ngờ, nàng cứ nghĩ người của Thái hậu thì ít nhiều thì vẫn kiêu ngạo, nhất là những kẻ thị sùng sinh kiêu như Xuân Đào nhưng xem ra nàng đã lầm.

Phu nhân? Tức là Thượng thư phu nhân - mẫu thân của Tiết Phong Lan, cháu gái của Thái hậu?!

Đối với vị phu nhân này Như Ngọc cũng không có ấn tượng quá lớn, tuy nàng ta là cháu gái Thái hậu nhưng tính tình và cách hành xử không có vẻ gì giống với người cô của mình, làm nữ nhi Tiết Phong Lan còn muốn giống hơn. Hơn nữa ngoài miệng nàng ta đồng ý với cách làm của Thái hậu nhưng lời nói và thái độ rõ ràng đang bênh vực Tiết Phong Linh, cũng là nữ nhi, lẽ ra người làm mẫu thân không nên vì người này mà bỏ qua người kia hay gì đó tương tự vậy mà Thượng thư phu nhân từ khi mở đầu đã có ý định giúp đỡ Tiết Phong Linh, điều này khiến Như Ngọc có phần buồn bực.

Tiết Phong Linh làm người quá mức độc đoán, nàng không thích, vì lợi ích của bản thân mà bất chấp tất cả, ngay cả người thân của mình cũng không buông tha, người như vậy tốt hơn không nên làm kẻ thù.

Xuân Cầm nói nàng ta từng là người của phu nhân, Như Ngọc còn nghi ngờ rằng nàng ta qua đây làm tình báo cho Tiết Phong Linh nhưng nhìn cách nói chuyện xem ra là do bản thân nàng nghĩ nhiều.

Lúc Tiết Phong Lan tỉnh lại thì đã thấy Như Ngọc ngồi đó, bên cạnh còn có Xuân Cầm, hai người bọn họ dường như đang trò chuyện rất vui vẻ khiến người làm chủ tử như nàng khó mà có thể mở miệng xen vào.

Vốn nàng đang muốn giới thiệu nhưng hiện tại xem ra không cần nữa rồi.

“Tiểu thư, người dậy rồi à?” Thấy Tiết Phong Lan tỉnh dậy, Xuân Cầm vội vàng đi đến bên cạnh bế Tiết Phong Lan đến bên bàn ngồi xuống, Như Ngọc cũng thay nàng rót một chung

trà.

Mùa đông lạnh giá khiến thân thể nàng vốn suy yếu hiện tại lại càng suy yếu hơn, ngoài trời gió thổi không ngừng, tuyết cũng đã phủ đầy mặt đất, không khí ẩm thấp khiến người khác không kịp thích ứng, nhưng bên trong phòng của Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh ấm áp, ánh mắt nàng có chút mơ màng, con buồn ngủ dường như sắp kéo đến khiến nàng không khỏi che miệng ngáp một cái.

“Ân, Như Ngọc đến rồi à?” Uống một chung trà để lấy lại tinh thần, Tiết Phong Lan lúc này mới mở miệng.

Không hổ danh là chủ tử mà nàng lựa chọn, chỉ cần liếc một ánh mắt là biết nàng hay tỷ tỷ, điều này khiến Như Ngọc khâm phục không thôi.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Như Ngọc chỉ sợ sẽ lắc đầu cười khò, tuy dung mạo giống nhau nhưng tính tình của hai người khác nhau như vậy chỉ cần nhìn kỹ thì sẽ nhận ra, Như Ngọc trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, về phần Như Suong có chút lạnh lùng, hơn nữa thời gian ở trong cung nàng ngày ngày đều đến Trường Ninh Cung thỉnh an, tất nhiên chung đụng với Như Suong, Như Ngọc hai người không ít, mới đầu nàng còn lẩn lộn nhưng sau đó rất nhanh nàng liền có thể phân biệt.

“Mọi chuyện Như Ngọc đã giải quyết xong, vật hoàn chủ cũ vốn là lẽ hiển nhiên, về phần sau này Như Ngọc xin làm phiến Xuân Cầm tỷ.” Thấy Xuân Cầm kinh ngạc Như Ngọc lại tiếp lời: “Sớm nhất là ngày mai họ sẽ mang tất cả lễ vật đã mượn hoàn trả lại, đến lúc đó phiến Xuân Cầm tỷ lập danh sách... bởi vì trong vòng hai ngày chỉ sợ Như Ngọc không thể đến Thượng thư phủ lần nữa.”

Thái hậu tuy cho phép các nàng đến hầu hạ Tứ tiểu thư nhưng muốn lập tức xuất cung không phải là chuyện dễ dàng gì, hoàng cung có bao nhiêu quy định phiền phức nói ba ngày ba đêm cũng không hết, vì vậy có lẽ là ba ngày sau hay thậm chí nửa tháng Như Ngọc cũng không dám chắc chắn bản thân có thể xuất cung. Mọi chuyện nàng đã giải quyết, phần còn lại chỉ có thể nhờ Xuân Cầm, dù sao cũng chỉ là kiểm tra sổ sách, hẳn là không làm khó Xuân Cầm.

Ánh mắt Xuân Cầm rơi vào người Tiết Phong Lan, dường như đang đợi câu nói của nàng.

“Vậy thì giao cho Xuân Cầm đi.” Tiết Phong Lan gật đầu, Thái hậu không nở xà Như Suong, Như Ngọc hai người, điều này nàng có thể hiểu, hiện tại bên cạnh nàng cũng đã có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc, hai người bọn họ chậm trễ một hai ngày cũng không sao, mọi chuyện cũng đã được giải quyết bây giờ chỉ cần ngồi đợi kết quả, giao cho Như Ngọc hay Xuân Cầm thì cũng đều như nhau, dù sao cũng là người của nàng, nếu bọn họ đã có ý trả thì không có vấn đề gì bàn cãi nữa.

“Phiến người gửi lời cảm tạ đến Thái hậu dùm ta.” Đồi chân nàng không tiện đi lại nên cũng khó lòng mà tiến cung cảm tạ Thái hậu, đối với vị trưởng bối này Tiết Phong Lan không chỉ đơn thuần là kính trọng, thời gian sống trong cung ngày ngày nhờ có Thái hậu chiếu cố nàng, nếu không Lam Thành Vũ cũng đã sớm phế Hoàng hậu là nàng rồi. Chuyện quá khứ không nói đến, chi luận hiện tại cũng có đủ lí do để nàng kính trọng, đối với Thái hậu nàng còn muốn thân thiết hơn cả Thượng thư phu nhân.

“Thái hậu hiểu cho Tứ tiểu thư... nô tì nhất định sẽ chuyển lời.”

Hai người hàn huyên một hồi, thấy đã gần trưa nên Như Ngọc xin phép ra về, dù sao trong cung Thái hậu cũng đang đợi tin tức của nàng, nàng cũng không dám chậm trễ, đứng lên cáo biệt Tiết Phong Lan thì cánh tay nàng bị giữ lại, Như Ngọc còn chưa kịp mở miệng đã bị Tiết Phong Lan giành mất: “Còn một chuyện nữa...”

~~~~~

“Âm!”

“Xoảng!”

Hai thanh âm dường như cùng vang lên một lúc, bình trà hoa nằm lăn lóc dưới sàn, bên cạnh là một vãi chung trà không còn nguyên vẹn đủ chứng tỏ chủ nhân của nó đang tức giận đến mức nào.

“Tổ mẫu bớt giận...” Tiết Lan Hương vội vàng mở miệng khuyên can.

“Lý Nguyệt Chi dám đồng ý điều kiện với nha đầu đó!” Nghĩ đến chuyện này Tiết lão thái thái cũng đã tức giận không thôi, Lý Nguyệt Chi mới tiếp quản một ngày mà đã khiến Tiết phủ chó gà không yên rồi, nếu sau này nàng ta nắm quyền mọi chuyện thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào đây? Khó khăn lắm nàng mới có được những thứ này vậy mà mọi thứ đều bị phá hoại trong tay đứa con dâu này, thử hỏi nàng sao có thể không tức giận?!

“Tổ mẫu...”

“Linh Nhi đâu rồi?” Nghĩ đến Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái có phần nguôi giận, Huỳnh ma ma bên cạnh nhanh chóng phân phó nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mang một bình trà mới lên.

“Tam muội... tam muội đưa đại thẩm về nghỉ ngơi rồi à...” Tiết Lan Hương thành thật mở miệng, cũng không có ý định nói xấu hay bới móc gì Tiết Phong Linh, tổ mẫu lại yêu thương Tiết Phong Linh như vậy, dù nàng có ngu ngốc đến mấy cũng không dám nói trước mặt Tiết lão thái thái. Huống hồ tất cả bọn họ đều đang cùng trên một chiếc thuyền, hiện tại gặp nạn cũng không thể bỏ đá xuống giếng, dù sao cuộc sống của nàng lệ thuộc vào Tiết Phong Linh nhiều như vậy, không thể nói muốn trở mặt là trở mặt.

Không thể nói, Tiết Lan Hương quả thật là một người thông minh, biết rõ thân phận của bản thân, bởi vì phụ thân mất sớm, nhị phòng không có ai chống lưng, cho dù nàng xuất thân là đích nữ cũng khó lòng có thể so sánh với những người khác, thế nên nàng lựa chọn chỗ dựa là Tiết Phong Linh, có cây đại thụ là đại phòng, lại được Tiết lão thái thái yêu thương, nhờ thế nàng được hưởng một chút sủng ái của Tiết Phong Linh, cho dù thế nào Tiết Lan Hương cũng không phải là người chịu thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 29: Không cam tâm

Thân ảnh đơn bạc đứng đó, gió tuyết lùa qua khiến nàng càng trở nên yếu ớt, trăm cái trên tóc cùng làn váy lay động theo làn gió, áo khoác lông ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, màu đỏ của áo khoác nổi bật lên giữa nền tuyết trắng, từ xa nhìn lại nữ tử ốm yếu tựa cảnh liễu, tùy lúc nào đều có thể bị gió cuốn đi.

“Mẫu thân!” Tiết Lan Hương vừa đặt chân vào Lâm Hương Viện thì thấy Nhị phu nhân Lâm thị đứng đó, không khỏi lo lắng chạy đến đỡ nàng.

“Trời đông gió tuyết, sao mẫu thân lại ra đây?” Nhị phu nhân Lâm thị không nói, Tiết Lan Hương chỉ có thể tiếp tục lùi nhai bên tai nàng.

Từ sau khi phụ thân qua đời, sức khỏe của mẫu thân vốn đã yếu lại càng yếu hơn, bên cạnh không ai chăm sóc, khuê phòng chỉ có một mình lạnh lẽo nên mẫu thân suốt ngày nhốt mình trong phòng, chuyện của ngoại viện không quan tâm nhiều cho nên Vũ di nương mới có thể cáo mượn oai hùm, khi dễ người khác.

Một mình nuôi con không dễ dàng gì, huống hồ lại là quả phụ, mẹ chồng không vừa mắt, nhi tử lại không thường xuyên bên cạnh, nếu không phải có tiểu nữ nhi là nàng bên cạnh chăm sóc thì mẫu thân cũng không biết sẽ ra sao, đối với Nhị phu nhân Lâm thị, Tiết Lan Hương yêu thương nhưng cũng đau lòng không kém. Từ khi lên bảy nàng đã mất phụ thân, người thân duy nhất còn lại là mẫu thân cùng đại ca Tiết Vũ Văn, nhưng vì nam nữ khác biệt, đại ca cũng đã lớn, có việc của riêng mình, không thường xuyên ở nhà cho nên mẫu tử hai người sống nương tựa vào nhau, tình cảm so với mẫu tử bình thường tốt hơn nhiều.

Lâm Hương Viện rộng lớn chỉ có hai người sống là Nhị phu nhân Lâm thị cùng Vũ di nương, lo sợ mẫu thân bị bắt nạt nên Tiết Lan Hương quyết định chuyển từ Văn Hạ Viện sang Lâm Hương Viện, một phần để tiện chăm sóc mẫu thân, một phần canh chừng Vũ di nương gây rắc rối.

Đỡ Nhị phu nhân Lâm thị vào phòng, bên ngoài gió thổi không ngừng, lo sợ gió thổi khiến mẫu thân bị nhiễm lạnh, Tiết Lan Hương đóng tất cả các cửa lại, sau đó mới rót cho Nhị phu nhân Lâm thị một chung trà để nàng giữ ấm.

“Mẫu thân, Thanh Trúc đâu sao không ở bên cạnh chăm sóc người mà để người đứng đó?”

“Thanh Trúc đi sắc thuốc cho ta rồi.” Thanh Trúc là nha hoàn thân cận của Nhị phu nhân Lâm thị, bởi vì sức khỏe của nàng yếu ớt, không thường xuyên ra ngoài nên mọi việc trong Lâm Hương Viện đều do Thanh Trúc thay nàng xử lý, vốn dĩ chuyện sắc thuốc nhỏ nhặt không cần Thanh Trúc đích thân đi nhưng vì lo ngại Vũ di nương hăm dọa, thức ăn hằng ngày của nàng đều do một tay Thanh Trúc chuẩn bị, Thanh Trúc nói như vậy mới có thể yên tâm.

Tiết Lan Hương thờ dãi không nói, bên cạnh mẫu thân chỉ có một mình Thanh Trúc cũng không ổn, Thanh Trúc có công việc của mình, nàng lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh mẫu thân, có lẽ nên tìm cho mẫu thân thêm một nha hoàn thì sẽ tốt hơn.

Nhị phu nhân Lâm thị nhìn nữ nhi một lúc rồi mới cời chiếc vòng ngọc trên cổ tay ra nhét vào tay nữ nhi, vòng ngọc được chạm khắc tinh xảo, xanh biếc một màu, chất liệu lạnh của ngọc chạm vào tay nàng khiến Tiết Lan Hương không khỏi run lên, còn chưa kịp để nàng mở miệng, Nhị phu nhân Lâm thị đã cướp lời: “Đây, tuy không phải đồ vật quý giá gì nhưng có còn hơn không, con mau cầm đi.”

“Mẫu thân?” Chiếc vòng này nếu nàng nhớ không lầm là lễ vật do cửu cửu tặng mẫu thân, hai năm trước nhân dịp tết, mẫu thân đưa nàng cùng đại ca về thăm nhà mẹ đẻ, Lâm gia tuy không phải gia đình quyền quý gì nhưng cũng là gia tộc lâu đời có tiếng ở Kim Châu, báu vật quý giá không có nhưng một món lễ vật tặng nữ nhi không phải không có, vòng ngọc được làm bằng ngọc tự nhiên, mát lạnh thanh khiết, không chỉ đẹp mắt mà còn mang lại may mắn cho người đeo nó, mẫu thân xem trọng nó còn hơn báu vật, vậy mà hiện tại lại đem nó đưa cho nàng?!

“Mẫu thân đã biết cả rồi, sau này con đừng xen vào chuyện của đại phòng nữa.” Nhị phu nhân Lâm thị thờ dãi, mở miệng khuyên can nữ nhi, tại Tiết phủ này đại phòng nắm mọi quyền hành, nay này là Tiết phủ nhưng cũng là Thượng thư phủ, nhị phòng hay tam phòng chỉ là hư danh, hơn nữa Nhị lão gia mắt sớm, nhị phòng không còn chỗ dựa, muốn sống yên ổn qua ngày thì phải nhìn sắc mặt của đại phòng.

Vốn dĩ đối với việc nữ nhi thân thiết với đại phòng nàng cũng đành mặc kệ, dù sao tình cảm tỷ muội thân thiết thì bọn họ mới có thể yên ổn sống tốt, chỉ là nàng không ngờ nữ nhi lại bị kéo vào âm mưu của Tiết lão thái thái. Tuy nói Tiết lão thái thái yêu thương nữ nhi không kém gì Tiết Phong Linh nhưng sự thật trong đó nàng sao lại không biết, nàng ta chỉ đang muốn lôi kéo nữ nhi về phe mình, mẹ chồng vốn không thích đứa con dâu là nàng thì làm sao có thể yêu thương đứa cháu gái như Tiết Lan Hương?!

“Hương Nhi, mấy món đồ vật con đưa đến mẫu thân cũng chưa từng sử dụng, mấy cái rượu đó, ngày mai mang sang Hàn Mai Các đi.” Đồ vật nữ nhi đưa đến đều là trân phẩm, cho dù nàng không mở miệng hỏi nhưng nàng vẫn hiểu rõ những thứ đó từ đâu mà có, nàng cũng đã nhiều lần khuyên ngăn, dù sao bọn họ cũng là nhị phòng, chuyện của đại phòng đã có Tiết lão thái thái, bọn họ không nên xen vào vậy mà nữ nhi cố chấp không nghe. Những món lễ vật trân quý như vậy, Nhị phu nhân Lâm thị nào dám tùy tiện sử dụng, tuy Lâm gia xuất thân không cao nhưng từ nhỏ nàng được đãi ngộ không khác gì các tiểu thư đài cát khác, đồ quý giá gặp qua cũng không ít, mấy món đồ này nhìn vào đã biết xuất thân không hề tầm thường, không có việc gì sao dám nhận lòng tốt của người khác, vậy nên những món đồ đó nàng không dám động đến.

Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, đôi môi run rẩy khiến Nhị phu nhân Lâm thị đau lòng một trận.

“Mẫu thân biết tất cả những chuyện con làm là muốn cho chúng ta có một cuộc sống tốt hơn nhưng Hương Nhi, con có từng nghĩ đến, hậu quả của nó hay không?!”

Tiết Vũ Văn năm nay cũng đã mười tám, nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tính tình trầm ổn lại hiểu chuyện, không việc gì khiến nàng phải lo lắng, chỉ có tiểu nữ nhi tính tình ngang bướng, một năm nữa là đến tuổi cập kê, hôn sự của nữ nhi là chuyện khiến nàng lo lắng nhất, nhi tử chỉ mới giữ một chức quan nhỏ, nhị phòng lại không có Nhị lão gia làm chỗ dựa, muốn tìm cho nữ nhi một tấm chồng tốt còn khó hơn lên trời!

“Mẫu thân không ngăn cản con qua lại với đại phòng nhưng chuyện của đại phòng, không phải con muốn xen vào là xen vào, Từ tiểu thư tuy tính tình tốt nhưng cũng là một người thủ đoạn, nhìn sự việc mấy ngày nay xem, đã ai đắc tội với nàng ta mà sống tốt chưa?!”

Mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, sinh ra đã là vương giả, được trời ưu ái là nói về Tiết Phong Linh, luận dung mạo chính là đệ nhất mỹ nữ, dù sao lúc còn trẻ Thượng thư phu nhân cũng là một mỹ nữ xinh đẹp như tiên, luận tài hoa nói là tài nữ mọi người không dám không tin, một khúc danh trần tứ phương, luận tính tình ôn nhu nho nhã người người yêu thích, nếu không có thể lấy được tin của Tiết lão thái thái? Tóm lại, Tiết Phong Linh là một con người không có khuyết điểm, cao không thể với tới, nữ nhi của nàng sao có thể so sánh?!

Tài hoa phong nhã, kinh diễm lòng người, thực được cũng chẳng kém mẫu đơn, bề ngoài tuy thực được sống hết mẫu đơn nhưng vĩnh viễn cũng chẳng đầu lại vạn hoa chi vương, nhưng nàng hiểu rõ, Tiết Phong Lan không phải đoá thực được chịu thua kém mẫu đơn, mà là hàn mai cao ngạo trong tuyết, dù trời giống gió tuyết, cũng nở hoa rực rỡ, qua chuyện ngày hôm qua chỉ sợ không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, quả thật nữ nhi của Lý Nguyệt Chi không phải là loại người tầm thường!

Đấu với hai tỷ muội bọn họ, Hương Nhi của nàng một phần thắng cũng không có, vì không muốn nữ nhi tiếp tục bị người khác lợi dụng, Nhị phu nhân Lâm thị chỉ có thể khuyên can nữ nhi.

Nước mắt lăn dài trên má, đôi tay nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt muốn bật máu nhưng Tiết Lan Hương lại không hề có cảm giác đau đớn, nàng nhìn mẫu thân, ánh mắt lộ vẻ không cam tâm.

“Mẫu thân, tại sao? Rốt cuộc con có gì thua kém bọn họ? Là bởi vì con chỉ là đích nữ của nhị phòng? Hay bởi vì con không có phụ thân? Tại sao tất cả mọi thứ bọn họ chỉ cần đơn giản mở miệng là có được, còn con, con phải đấu tranh cực khổ mới có được thứ mình muốn, Bão thiên sao lại bất công như vậy?!”

Nàng hận!

Nàng không cam tâm!

Trước kia cuộc sống của nàng cũng không hề thua kém tỷ muội Tiết Phong Lan, mùa đông có áo ấm, còn có chậu than để sưởi ấm, mùa hè nóng nực lại có y phục mới để thay, mùa thu mát mẻ, còn có thể dạo thuyền du hồ, mùa xuân tết đến xuân về, lại được may áo mới, thậm chí còn được đến các phủ chúc tết, lễ vật nhận được cũng không ít.

Khi đó Tiết Lan Hương nghĩ rằng, bản thân nàng là nữ nhi hạnh phúc nhất, là tiểu công chúa muốn gì được nấy của nhị phòng, vô tư đơn thuần không cần để mắt đến tranh đấu hậu viện, thậm chí đối với thứ muội Tiết Yên Hoa nàng cũng chỉ xem là ruồi bọ không đáng bận tâm. Thế nhưng mọi chuyện nhanh chóng thay đổi bằng cái chết của phụ thân, kể từ ngày đó nàng không còn là tiểu thư cao quý của nhị phòng nữa, đũa ngọc của Lâm Hương bắt đầu giảm xuống, nàng lại phải dọn đến Vân Hạ Viện ở với Tiết Thanh Liên, Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa ba người, cuộc sống đau khổ của nàng cũng từ ngày đó mà bắt đầu.

Nha hoàn thấy nàng không có chỗ dựa, không những không xem Nhị tiểu thư như nàng vào mắt mà đũa ngọc của nàng không khác gì Tiết Thanh Liên - một thứ nữ của đại phòng! Com canh đạm bạc, y phục mộc mạc, ngay cả trang sức nàng cũng không có để mang, cuộc sống của nàng chẳng khác nào một nha hoàn, Nhị tiểu thư chỉ là cái danh để bọn họ gọi, trong mắt bọn họ sao có thể tồn tại một đích nữ không có phụ thân làm chỗ dựa như nàng?!

Rốt cuộc tại sao nàng lại phải chịu thua kém bọn họ, trong khi tất cả mọi thứ nàng đều không hề thua kém?! Luận dung mạo, nếu Tiết Phong Linh là đệ nhất mỹ nhân thì nàng cũng là nữ tử đẹp thứ hai trong Tiết phủ, yêu kiều diễm lệ không phải nàng không có, luận tài hoa nàng cũng được xem là tài nữ, vì muốn vượt qua Tiết Phong Linh, ngày ngày nàng đều nhốt mình trong phòng để luyện chữ, đánh đàn, chơi cờ, vẽ tranh, thậm chí thêu thùa may vá nàng cũng biết, bất kể là chuyện gì Tiết Phong Linh làm được thì nàng đều có thể!

Thế nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện, cho dù dung mạo của nàng không thua kém Tiết Phong Linh, tài hoa của nàng không thua kém Tiết Phong Linh nhưng trong mắt bọn họ... không bao giờ chấp nhận hạt cát như nàng! Vì vậy, sau một đêm, Tiết Lan Hương bắt đầu trưởng thành, nàng biết hiện tại chỉ có thể dựa bản thân, nàng không giống bọn họ có chỗ dựa, nàng là đứa trẻ không có phụ thân, tất cả mọi thứ đều tự bản thân dùng mọi cách đánh đổi mới có được, thế nên nàng bắt đầu tiếp cận Tiết Phong Linh, nhu thuận với Tiết lão thái thái, bởi vì thuận theo bọn họ nàng mới có thể có một cuộc sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 30: Trách phạt

Rương lớn ruộng nhỏ không ngừng đưa vào, sau một hồi náo động ở Hàn Mai Các thì mọi chuyện dường như đang đi đến hồi kết thúc, sau ngày hôm đó mọi người trong phủ đều không có ý định ra khỏi viện của mình nên mấy ngày nay Thượng thư phủ yên tĩnh đến lạ thường, mọi chuyện bắt đầu trở về vị trí ban đầu của nó, thế nhưng có một số chuyện cũng không được tính là yên bình.

Hàn Mai Các thường ngày yên ắng không bóng người, ngoại trừ Diệp thái y một hai ngày lại đến xem tình trạng của Tiết Phong Lan thì những viện khác cũng không có qua lại nhiều với nàng, thế mà hôm nay lại náo nhiệt vô cùng, nha hoàn, bà tử tập trung tại sân chính, gương mặt mỗi người lộ vẻ sợ hãi, không ai dám ngược mặt lên nhìn chỉ sợ sẽ chọc giận chủ tử.

“Từ tiểu thư tha mạng... nô tì biết sai rồi, Từ tiểu thư... a...”

Nữ tử nằm xấp trên ghế dài, hai tay bị trói lại với nhau bằng dây thừng, y phục trên người xốc xếch, đầu tóc rối tung, gương mặt giàn dụa nước mắt, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi tội độ, lời nói không rõ ràng, không ngừng cầu xin tha thứ, nhìn vào vô cùng đáng thương khiến người khác cảm thấy thoải mái. Bỗng, một chú chim nhỏ bay đến đậu bên cạnh bàn trà, thân hình to tròn mập mạp, lông vũ màu xám tro bao bọc quanh người, trên đầu có một chóp lông nhỏ nhìn vào vô cùng đáng yêu, chiếc mỏ dài ngo ngoe đang mổ hạt vụn bánh trên bàn, sau khi mổ hết ánh mắt to tròn tựa như một đứa trẻ ngây thơ nhìn nàng, Tiết Phong Lan nhướng mày, bẻ một miếng bánh phủ dung đưa cho chú chim, nó nhìn nàng một lúc sau đó lại đến gần nàng, từ từ mổ hết vụn bánh trên tay nàng, cảm giác nhột nhột trên tay khiến nàng không khỏi đưa tay sờ đầu nó, nếu là bình thường nàng sẽ không có hứng thú đùa giỡn nhưng hôm nay, hiếm có dịp tâm trạng nàng tốt như vậy, tất nhiên là sẽ không tính toán với sinh vật nhỏ bé này!

Thấy chủ tử nhà mình đang đùa giỡn với chú chim, hoàn toàn không nhìn đến nữ tử đang khóc lóc thảm thương nơi đó, Xuân Cầm không khỏi mở miệng: “Chặn miệng nàng ta lại!”

Ồn ào như vậy, chỉ sợ chưa đến nửa canh giờ mọi người trong Thượng thư phủ sẽ chạy đến, tuy nói Tuyết Mai đắc tội với tiểu thư nên mới bị trách phạt nhưng miệng lưỡi thiên hạ khó mà ngăn cản, hơn nữa Tuyết Mai là nha hoàn do Tiết lão thái thái đưa cho Tam tiểu thư, trách phạt Tuyết Mai chẳng khác nào đắc tội với hai người họ, bất quá mâu thuẫn giữa tiểu thư với bọn họ còn ít sao, cái nàng lo sợ là bọn họ trong tối, ta ngoài sáng, mình thương để đỡ nhưng ám tiên thì khó phòng!

“Không cần chặn!” Sự chú ý của nàng tập trung vào người chú chim nhỏ, hoàn toàn không nhìn đến bất kì người nào xung quanh.

“Tiểu thư...?” Xuân Cầm tuy kinh ngạc nhưng vẫn nghe theo, thầm nghĩ không biết trong hồ lô của tiểu thư lại bán thuốc gì?!

Đối với thái độ của Xuân Cầm, nàng thập phần hài lòng, nàng biết Xuân Cầm lo sợ điều gì nhưng nàng chính là cố ý muốn bọn họ đến, tốt nhất là Tiết Phong Linh cũng đến, như vậy mới là thuận theo kế hoạch, kịch vui còn ở phía sau đâu?

“Từ tiểu thư... nô tì biết sai rồi, a... cầu Từ tiểu thư... tha mạng... a...” Tuyết Mai không ngừng mở miệng cầu xin tha thứ, lúc nàng mở miệng đại bản liền hạ xuống khiến đau đến nói không nên lời.

Không ít người cảm thấy đáng thương thay Tuyết Mai, tuy nhiên không có một người nào dám mở miệng, tuy nói Tuyết Mai là người của Tam tiểu thư nhưng nơi bọn họ đang sống là Hàn Mai Các, người bọn họ hầu hạ là Từ tiểu thư, ngày ngày phải nhìn sắc mặt Từ tiểu thư mà sống, Tam tiểu thư tuy không thể đắc tội nhưng người thông minh đều hiểu rõ, người có thể định đoạt mạng sống của bọn họ là Từ tiểu thư, bọn họ cũng không muốn trở thành Hồng Hương thứ hai!

Nhắc đến Hồng Hương, nàng ta đã được thả ra hia ba ngày nay, vốn là trở về hầu hạ Tiết Phong Lan nhưng bên cạnh nàng hiện tại đã có Xuân Cầm, vì vậy chỉ có thể để Hồng Hương làm những việc lật vật ngoại viện, lúc còn nắm quyền nàng ta thường hay bắt nạt người khác, hiện thất thế, có không ít người chán ghét, bắt nàng ta làm những việc nặng nhọc, mặc dù không cam tâm nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, hiện tại vẫn còn đang quét dọn hậu viện phía sau nên không có mặt tại đây.

“Từ tiểu thư tha mạng... a... nô tì biết sai rồi... a... cầu... Từ tiểu thư... tha mạng...”

Tiếng kêu la thảm thiết như đánh vào lòng tất cả mọi người ở đây, Lục Ý nhìn bộ dạng Tuyết Mai người không ra người, ma không ra ma thì thật sự không biết làm sao cho phải. Nàng từng nợ ân tình của Tuyết Mai, tuy nói số bạc đó không lớn nhưng đối với nàng nó có thể cứu sống được đệ đệ của nàng, gia đình nàng chỉ có đệ đệ là con trai độc nhất, mọi chuyện trong nhà sau nhà là do đệ đệ làm chủ, nàng chỉ là phận nữ nhi, vì muốn gia đình có cuộc sống tốt chỉ có thể đi đến Thượng thư phủ làm nha hoàn. Tuy chỉ là nha hoàn pha trà nước, không được thường xuyên dụng nhưng cuộc sống ở đây so với trong nhà vẫn tốt hơn nhiều, nàng ở trong phủ mấy năm, mộ lòng chỉ muốn hầu hạ chủ tử thật tốt, chỉ là... cái gì đến rồi cuộc cũng đã đến!

Bởi vì là con trai duy nhất nên phụ mẫu sùng ái đệ đệ có thừa, đệ đệ bị dưỡng thành hoàn khổ, tuổi còn nhỏ đã học đòi đánh nhau, thậm chí còn đi sòng bạc cuối cùng dẫn đến thiếu nợ người ta, nằng vì gia đình phải chạy đôn chạy đáo chỉ mong có thể gửi bạc về cứu sống đệ đệ, lúc nằng đang ở trong hoàn cảnh khốn khổ nhất thì chính là Tuyết Mai giúp đỡ nằng, cho nằng số bạc để cứu sống đệ đệ nhưng điều kiện đổi lại là nằng phải giám sát mọi hành động của Tử tiểu thư.

Lục Ý cũng không phải người ngu ngốc, biết rõ người phía sau Tuyết Mai là Tam tiểu thư nên chỉ có thể nghe theo, mặc dù không biết tỷ muội bọn họ xảy ra chuyện gì nhưng biết nhiều cũng không có lợi với nằng, vì vậy nằng làm việc cho Tam tiểu thư, không... là Tuyết Mai, mỗi tháng nằng ta sẽ gửi tiền cho gia đình nằng, khiến bọn họ không làm phiền nằng nữa. Hiện tại, Tuyết Mai rơi vào tay Tử tiểu thư, phải chịu bốn mươi đại bản chỉ sợ khó mà có thể qua được, nói đến cùng thì nằng vẫn thiếu nợ nằng ta một ân tình, nếu thấy chết mà không cứu...

Nằng suy nghĩ thật kĩ, sau đó lấy hết can đảm chạy đến trước mặt Tiết Phong Lan quỳ xuống, đối với vị chủ tử này nằng không phản nào hiểu rõ, dù sao nằng cũng chỉ là nha hoàn pha trà nước, tất nhiên không có cơ hội tiếp xúc nhiều nhưng mọi người trong Hàn Mai Các đều nói Tử tiểu thư tính tình ôn hòa, tuy có chút nghịch ngợm nhưng đối với hạ nhân vô cùng tốt, chỉ là do gần đây nằng thân mang trọng bệnh cho nên tính tình mới khó chịu như vậy, vậy nên nằng muốn đánh cược một phen, nhìn tâm trạng Tử tiểu thư hôm nay xem ra rất tốt, có lẽ là sẽ... không sao?

“Tiểu thư, cầu xin người hãy tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... Tuyết Mai tỷ cũng đã biết sai rồi...”

Lúc này, Tiết Phong Lan mới dời mắt khỏi chú chim nhỏ, nhìn nha hoàn một thân lục y đang quỳ đó, gương mặt không tỏ vẻ gì, trong đầu nằng không có ấn tượng với nữ tử nằng nên cũng chẳng buồn bận tâm.

Nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan đặt lên người mình, Lục Ý nghĩ rằng bản thân đã có cơ hội nên giọng nói cũng không còn khản trương như lúc đầu, thay vào đó là dịu dàng như suối.

“Tiểu thư, mọi người đều nói tiểu thư là một người tốt bụng. Tuyết Mai tỷ đã biết sai, hình phạt cũng đã chịu rồi, cầu xin người tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... hơn nữa Tuyết Mai tỷ là người của Tam tiểu thư, nếu vì chuyện này âm ỉ ảnh hưởng đến tình tỷ muội của người với Tam tiểu thư thì thật là không đáng...”

Đối với lời nói của Lục Ý, nằng nghe vào tai này nhưng cũng ra tai kia, bắt quả đối với những câu nói cuối cùng của nằng ta quả thật đã thu hút sự chú ý của nằng. Trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy buồn cười, vuốt mông ngựa cũng không biết lừa dối, giữa nằng cùng Tiết Phong Linh vốn chẳng có tình cảm tỷ muội gì thì sao phải sợ ảnh hưởng, đám nha hoàn trong phủ toàn thị sùng ảnh kiêu, Tuyết Mai làm người cũng giống như Xuân Đào, thế mà hiện tại nha hoàn này không sợ chết lại cầu tình thay nằng ta, còn mang chuyện tình cảm tỷ muội giữa nằng và Tiết Phong Linh ra nói, chẳng lẽ...?

“Người là ai? Có quan hệ gì với Tuyết Mai, tại sao lại cầu tình thay nằng?” Xuân Cẩm thấy Tiết Phong Lan không nói nên mở miệng thay nằng.

“Nô ti... nô ti gọi Lục Ý, là nha hoàn pha trà nước của Hàn Mai Các đã được hơn bốn năm, vì chưa lần nào được diện kiến tiểu thư cho nên tiểu thư mới không biết nô ti... về phần Tuyết Mai tỷ, là do...” Nói đến đây, ánh mắt Lục Ý không khỏi rơi vào người Tuyết Mai, không biết có nên nói bản thân thiếu nợ Tuyết Mai một ân tình hay không, nếu nói ra chỉ sợ Tử tiểu thư hỏi tới thì nằng biết trả lời làm sao?!

Còn chưa đợi Lục Ý mở miệng, Tuyết Mai cố gắng nhịn xuống con đau trên người mà mấp máy môi, chỉ sợ Lục Ý nói ra những lời không nên nói sẽ hỏng chuyện, lời nói của nằng tuy không rõ ràng nhưng giữa sân yên ắng, đều lọt vào tai tất cả mọi người ở đây.

“Là do... chúng nô ti là đồng hương, là tỷ muội tốt... ở quê nhà... nên... Lục Ý mới không nỡ nhìn thấy... nô ti bị trách phạt...”

Ánh mắt Tiết Phong Lan không khỏi tối lại, Tuyết Mai cũng đã mở miệng thay Lục Ý, chỉ sợ suy đoán của nằng đã đúng, nếu như vậy thì Lục Ý quả thật là người của Tiết Phong Linh, thế nhưng trong ấn tượng của nằng, cách làm việc của Tiết Phong Linh từ trước đến nay đều là đánh nhanh thắng nhanh, giống như với Ngọc Lâm, vội vàng như thế, vậy từ bao giờ nằng ta lại thay đổi chiến lược, ngầm ngầm theo dõi nằng?!

Lục Ý vào phủ đã hơn bốn năm, lúc đó Tiết Phong Lan nằng chỉ mới có bảy, tám tuổi, chẳng trách khi đó nằng không biết gì, bắt quả là từ khi nào Lục Ý lại trở thành người của Tiết Phong Linh, nếu quả thật là mấy năm gần đây thì nằng sẽ không nói gì nhưng nếu là lúc Lục Ý mới vào phủ, hoặc trước nữa thì... toàn thân nằng không khỏi run lên, rụt tay lại không còn tâm trạng đùa giỡn với chủ chim, nó nhìn nằng không biết làm sao sau đó liền bay đi, ánh mắt nằng phức tạp không nói nên lên lời, nếu thật sự như vậy... làm sao một tiểu hải nữ như nằng ta lại có thể bày ra một âm mưu đáng sợ như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Giết gà dọa khỉ

Tuyết Mai là người tốt?!

Nghe những lời của Lục Ý, Xuân Cẩm chỉ âm thầm cười lạnh, người khác có thể sẽ tin những lời nằng ta nói nhưng nằng tuyệt đối sẽ không!

Xuân Cẩm từ sớm đã đặt chân vào Tiết phủ, lúc nằng học được cách che giấu bản thân, từng bước đứng vững địa vị nhất đẳng nha hoàn của nằng thì Tuyết Mai chỉ sợ vẫn còn chưa thôi sữa, Tuyết Mai vào phủ năm mười tuổi, do quê nhà nằng ta phải chịu nạn đói nên Huynh ma ma - người của Tiết lão thái thái đã thu nhận nằng ta, khi đó nằng ta vẫn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, thế nhưng từ ngày đi theo Tam tiểu thư, tính tình ngày càng đại biến, có Tam tiểu thư chống lưng nằng ta liền lộ bộ mặt vênh vào, mắt cao hơn đầu, không để người khác vào mắt, những nha hoàn địa vị thấp hơn nằng ta đều bị nằng ta bắt nạt.

Đối với việc này Xuân Cẩm sớm đã nhìn quen, những người đặt chân vào phủ được tín nhiệm không bao lâu liền lộ ra bộ dạng thật sự của mình, dù sao đối với quyền thế khó mà có người nào có thể cưỡng lại được, Tuyết Mai như vậy, những người khác cũng không khác gì mấy. Bắt quả nằng không quản không có nghĩa là nằng không biết, chuyện tốt Tuyết Mai làm trên dưới phủ người người đều biết, chỉ là họ e ngại Tam tiểu thư nên mới không dám đi cáo trạng, nằng ta dù gì cũng là nha hoàn nhất đẳng của Mẫu Đơn Các, đắc tội với nằng ta cũng chẳng có ít lợi gì, Xuân Cẩm làm người từ trước đến nay đều không thích xen vào chuyện người khác, chỉ cần nằng ta không đụng chạm đến nằng, nằng tất nhiên sẽ không bận tâm đến chuyện của nằng ta.

Quê nhà Tuyết Mai phải chịu nạn đói nhiều năm, thế nhưng Lục Ý vào phủ sau Tuyết Mai hai năm, vậy trong hai năm đó nằng ta sống ra sao, huống hồ nếu bọn họ thật sự là đồng hương thì tại sao khi Lục Ý vào phủ Tuyết Mai không thường xuyên đến thăm nằng ta? Bốn năm trước quan hệ giữa Tam tiểu thư với Tử tiểu vẫn còn tốt, Tuyết Mai với Lục Ý nếu là là tỷ muội tốt thì hai bên thường xuyên gặp nhau không phải chuyện rất bình thường sao, Hàn Mai Các tuy không nhiều người nhưng sự tồn tại của nha hoàn gọi Lục Ý này dường như chỉ là một con số không. Nằng ta là nha hoàn pha trà, thường xuyên không lộ diện nhưng ít nhiều vẫn có người phải biết nằng ta, bắt quả khi nằng ta chạy ra cầu xin cho Tuyết Mai, đám hạ nhân tuy kinh ngạc, nhưng nhìn bộ dạng bộ dạng bọn họ không mấy quen thuộc nằng ta, thậm chí còn lộ vẻ nghi hoặc, một câu chuyện đầy sự sợ hãi như thế mà dám đem ra lừa người khác, trong chuyện này nhất định có vấn đề!

“Người đối xử với nàng tốt như vậy, quả thật xứng với câu tỳ muội tình thâm!” Giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhạt, trong nháy mắt khung cảnh xung quanh dường như trở nên thất sắc, khiến không ít người nhìn đến ngơ ngẩn, chỉ là sâu trong ánh mắt của nàng là một mảnh băng giá, duy chỉ có Xuân Cầm là thấy được.

Tiểu thư đang không vui, hơn nữa là cực kỳ không vui!

Bên cạnh Tiết Phong Lan một thời gian, ít nhiều gì thì Xuân Cầm cũng hiểu được tính tình của nàng, nàng giỏi nhất chính là phần trư ăn hỏi, dù trong lòng sớm đã không kiên nhẫn nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dạng bình thản, một nữ tử mới mười hai tuổi mà giỏi che giấu đến đáng sợ như vậy, nói ra chỉ sợ không có ai tin tưởng!

Lục Ý trong lòng thấp thỏm, nghe được lời nói của Tiết Phong Lan thì con tim đang treo ngược không khỏi thả xuống mấy phần, may mắn là Tứ tiểu thư tin tưởng lời của Tuyết Mai, nếu không để lộ việc nàng hợp tác với Tam tiểu thư ra thì chỉ sợ, gia đình nàng không chỉ gặp nguy hiểm mà tính mạng của nàng cũng không thể an toàn!

Trong lòng Tuyết Mai bất an vẫn không thể nào buông được, chịu đựng cơn đau trên người nhưng trong đầu nàng vẫn không ngừng suy nghĩ cách thoát thân. Nếu là trước kia nàng tất nhiên sẽ tin tưởng lời Tứ tiểu thư, dù sao chỉ là một nha hoàn ngốc nghếch không đáng bận tâm, thế nhưng hiện tại, trong lòng nàng sinh ra một sự sợ hãi vô hình với Tứ tiểu thư, nàng không ngu ngốc như Lục Ý tin tưởng rằng Tứ tiểu thư sẽ buông tha cho bọn họ!

Quả nhiên...

“Người đầu, lời Lục Ý xuống!”

Lời vừa nói ra có không ít người kinh ngạc, mọi người chưa phục hồi tinh thần nên không có ai tiến lên kéo Lục Ý xuống, khiến sắc mặt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần.

“Còn không mau kéo Lục Ý xuống, lệnh của chủ tử dám không nghe theo, các người muốn như Hồng Hương đứng không?!” Bị Xuân Cầm quát, mọi người choàng tỉnh, nghĩ đến Hồng Hương trước kia làm mưa làm gió nhưng cuối cùng vì đắc tội Tứ tiểu thư mà thất thế như ngày hôm nay, nha hoàn, bà tử vội vàng kéo Lục Ý xuống, mặc cho nàng ta giãy dụa không ngừng.

“Tứ tiểu thư, nô tì không làm sai, cầu xin Tứ tiểu thư tha mạng...” Trong mắt Lục Ý hiện lên sự sợ hãi tột độ, nàng sai rồi, Tứ tiểu thư vốn dĩ không phải người ngu ngốc dễ tin tưởng người khác như nàng đã nghĩ, nàng sai rồi, vì muốn trả ơn Tuyết Mai là lấy tính mạng bản thân ra đặt cược...

“Nhốt nàng ta vào phòng củi, ba ngày sau đuổi ra khỏi phủ, từ nay về sau không cho phép nàng ta bước chân vào phủ dù chỉ là một bước!” Nàng không phải là thánh mẫu, đối với những kẻ gây bất ổn đến nàng vẫn nên diệt cỏ tận gốc, thế nhưng đối với Lục Ý nàng không cần phải đích thân ra tay, mặc dù không biết giữa nàng ta và Tiết Phong Linh có chuyện gì nhưng sau khi bị đuổi ra khỏi phủ thì nàng ta chỉ là một con cờ bị vứt đi, những kẻ không có giá trị lợi dụng, Tiết Phong Linh tuyệt đối sẽ không dùng đến!

“Tứ tiểu thư... nô tì không làm sai... cầu Tứ tiểu thư tha mạng... Tứ tiểu thư...” Mặc cho Lục Ý kêu la không ngừng nhưng nha hoàn, bà tử vẫn kéo nàng khỏi sân chính, Lục Ý chỉ là một tiểu nha đầu, đối với hai bà tử có thân hình lực lượng tất nhiên chống cự không được, chỉ có mặc họ kéo nàng xuống.

Không gian rớt cuộc cũng khôi phục lại sự yên lặng, một đám hạ nhân trong lòng sợ hãi không thôi, không dám ngược mắt lên nhìn chỉ sợ bản thân chọc giận chủ tử thì sẽ có kết quả giống như Lục Ý, đến lúc đó cho dù bọn họ có khóc lóc cầu xin thì cũng đã quá muộn!

“Thân là hạ nhân, chủ tử nói gì phải nghe nấy, tuyệt đối phục tùng, các người nói... có đúng không?” Ánh mắt nàng quét qua từng người đang quỳ, chỉ là một câu hỏi đơn giản nhưng không có bất cứ người nào dám mở miệng trả lời.

“Chuyện của Lục Ý ngày hôm nay chỉ là cảnh cáo các người, an nguy bản thân lo chưa xong còn muốn lo chuyện người khác, đúng là rảnh rồi.” Nàng lười biếng dựa vào ghế, nhìn gương mặt mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi không khỏi cảm thấy chán nản, giết gà dọa khỉ, chiều này có thể dọa được không ít người, thế nhưng nàng vẫn không biết liệu Hàn Mai Các còn có bao nhiêu người của Tiết Phong Linh nữa, bọn họ có lẽ cũng giống như Lục Ý, sự tồn tại của bọn họ hoàn toàn bị giấu đi, nếu không phải hôm nay Lục Ý ra mặt vì Tuyết Mai thì chỉ sợ đời này nàng cũng không biết nàng ta là người của Tiết Phong Linh!

Tuyết Mai tiếp tục phải chịu hình phạt của mình, lần này không có ai chạy ra cầu xin thay nàng ta, cho đến khi nàng ta thôi thóp, bắt đầu chịu không nổi thì vị cứu tinh của nàng ta rớt cuộc cũng xuất hiện.

“Dừng tay!”

Nghe giọng nói, Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn về phía trước, nữ tử đạp tuyết đi đến, một thân đỏ rực nổi bật giữa nền tuyết trắng, ba ngàn tóc mây đen dài được búi lên tỉ mỉ, trăm cài trên tóc đứng đưa theo làn váy, lay động theo từng bước chân, gương mặt tuyết sắc hiện ra, ngay cả lập tức không gì có thể sánh được với vẻ đẹp của nàng.

“Tiểu... tiểu thư... cứu... nô tì...” Thấy rõ người đến Tuyết Mai vui mừng không thôi, giọng nói vì la hét quá lâu đã trở nên khàn khàn khó nghe, thân thể bị cơn đau hành hạ nhưng tay nàng vẫn cố vươn đến chỗ Tiết Phong Linh, chỉ mong bản thân sớm được cứu.

“Tiết... Lan Nhi, chuyện này là sao?” Giọng Tiết Phong Linh không khỏi cao hơn bình thường, nhìn Tuyết Mai bị đánh đến sắp mất mạng, cơn giận dữ bị khơi dậy khiến nàng suýt nữa đã lỡ miệng gọi họ lần tên của Tiết Phong Lan, tuy quan hệ giữa bọn họ không tốt như vẻ bề ngoài nhưng trước mặt người khác, nàng chỉ có thể đóng vai trò là một người tỳ tỳ tốt!

“Tỳ tỳ, tỳ đến rồi, muội đợi tỳ đã một lúc rồi!” Khác hẳn với thái độ vừa nãy, vừa nhìn thấy Tiết Phong Linh nàng liền thân thiết gọi khiến Tiết Phong Linh cũng không khỏi kinh ngạc, nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng Tiết Phong Linh vang lên hồi chuông cảnh giác, kể từ sự việc lần trước quan hệ giữa nàng với Tiết Phong Lan đã không thể cứu vãn, ngoài mặt nàng ta không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng sớm đã cảnh giác nàng, không biết từ khi nào Tiết Phong Lan đã thay đổi thành một người khác, đối với việc này Tiết Phong Linh nghi ngờ không biết rốt cuộc bản thân đã lộ sơ hở gì khiến nàng ta phát hiện, đột nhiên hôm nay lại bày ra bộ dạng thân thiết với nàng như vậy, nhất định là không có chuyện tốt lành gì!

“Lan Nhi, chuyện này là sao? Tuyết Mai đã đắc tội gì muội mà khiến muội nặng tay như thế?!” Tuyết Mai dù sao cũng là người của nàng, muốn đánh cũng là do nàng đánh, Tiết Phong Lan dựa vào quyền gì đánh người của nàng?! Ánh mắt Tiết Phong Linh hiện lên lửa giận, mặc dù Tuyết Mai không phải người đáng để nàng tin tưởng nhưng cũng là một con cờ có thể dùng, mạng sống của nàng ta vẫn có lợi ích với kế hoạch của nàng, sao nàng có thể để mặc nàng ta chết trong tay Tiết Phong Lan?!

“Tỳ tỳ, lần trước Tuyết Mai xúc phạm muội, muội nghe nói nàng ta chỉ chịu có mười đại bản liền ngắt xiêu, sau đó không thấy mọi người truy cứu nên muội nghĩ hẳn là tỳ tỳ đã quên, cho nên hôm nay, muội là muốn Tuyết Mai đến trả bốn mươi đại bản mà nàng ta nợ!” Tiết Phong Lan vẻ mặt vô tội mở miệng, đối với vẻ mặt Tiết Phong Linh ngày càng đỏ thì trong lòng rất vui vẻ, suy cho cùng hiện tại nàng ta chỉ là một nha hoàn mười hai tuổi, cho dù che giấu tốt, tâm cơ đủ sâu nhưng cũng rất dễ bị chọc giận, là ưu cũng là nhược, kiếp này Tiết Phong Linh muốn thắng nàng, không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Vân Yên

Tiết Phong Linh sắc mặt thập phần khó coi, chuyện lần trước phụ thân vì muốn trút giận thay Tiết Phong Lan nên phạt Tuyết Mai năm mươi đại bản nàng cũng có mặt tại đó, nàng biết lúc đó phụ thân đang tức giận nên chỉ có thể trách Tuyết Mai ngu ngốc, không dám mở miệng cầu tình nhưng năm mươi đại bản, thật sự quá sức với một người, nam tử còn chịu không nổi huống hồ là một nữ tử yếu đuối như Tuyết Mai, vì vậy nàng tương kế tựu kế, khuyên Tiết lão thái thái đến làm chủ, dù sao Tuyết Mai cũng là người tổ mẫu đưa cho nàng, phụ thân vì thế cũng nể mặt. Đến đại bản thứ mười rơi xuống, Tuyết Mai rốt cuộc cũng không chịu được mà ngất xỉu, người ra tay là một đại hán lỗ mãng, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, mặc dù Tiết lão thái thái nhiều lần ra lệnh đánh nhẹ nhưng hắn là người của phụ thân nên lời nói của những người khác hắn đều xem như không nghe không thấy, khiến Tiết lão thái thái tức giận một trận.

Người cũng đã ngất, hiện tại nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng, đồn ra ngoài Thượng thư phủ ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng cho nên Tuyết Mai liền được tha, sau chuyện đó tổ mẫu ra lệnh không được truy cứu nữa, phụ thân vì bận việc nên chẳng mấy quan tâm, vì thế mọi thứ dần rơi vào quên lãng, hiện tại Tiết Phong Lan lại nhắc đến, rõ ràng là không muốn buông tha cho Tuyết Mai!

“Tiều thư dùng trà!” Nhận lấy chung trà từ tay Xuân Cầm nhấp một ngụm, nước trà thanh mát ngọt dịu chảy vào cổ họng, tâm tình nháy mắt trở nên tốt hơn nhiều, ánh mắt nàng lần nữa rơi vào người Tiết Phong Linh.

Nàng trầm mặc, nhìn gương mặt khó coi của Tiết Phong Linh, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút bất an, bởi vì nàng biết sau chuyện này Tiết Phong Linh nhất định sẽ giờ thủ đoạn trả thù nàng, nàng không sợ nàng ta giờ thủ đoạn, cái nàng sợ là thủ đoạn của nàng ta... âm hiểm, độc ác như thế nào mà thôi!

Dù đã sống hết một kiếp nàng vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của Tiết Phong Linh, nàng ta xuất thân từ danh môn thế gia, mẫu thân là viên ngọc quý trên tay Thừa tướng, phụ thân là Thượng thư đại nhân được Hoàng thượng trọng dụng, thân phận là Đích nữ của Tiết phủ, dung mạo tuyệt thế, đời này hiếm có người có thể so sánh được, tài hoa kinh động lòng người, xứng danh tài nữ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, được phụ thân hết lòng cưng chiều, mẫu thân hết mực nuông chiều, tổ mẫu yêu thương, rốt cuộc thì tại sao nàng ta lại ghen tỵ với nàng, sau đó còn không từ thủ đoạn hãm hại nàng?!

Gia đình người khác, tỷ muội đồng tâm, yêu thương lẫn nhau, còn gia đình này... tranh giành đấu đá, chính thế không nói tiểu thiếp liền muốn thượng vị, tỷ muội bày mưu hãm hại lẫn nhau, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích, lợi ích và lợi ích, nơi này... còn được xem là một gia đình sao?!

Tính luôn cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng ta thiếu nợ nàng quá nhiều, nói không hận là giả, bởi vì kiếp này nàng trở về chính là muốn báo thù Tiết Phong Linh, báo thù Lam Thành Vũ, khiến những người đối xử tồi tệ với nàng không có kết cục tốt, những đau khổ mà nàng phải chịu sẽ nàng sẽ bắt họ, từng người, từng người phải trả giá.

Thế nhưng nàng không muốn giết chết Tiết Phong Linh, nàng không muốn nàng ta chết một cách dễ dàng như thế, nàng muốn nàng ta sống không bằng chết, so với mất đi đôi chân hay mất đi đôi mắt, nàng muốn nàng ta sống trong dây vô, thế thảm hơn những gì mà nàng phải chịu.

Bất quá nếu một ngày Tiết Phong Linh chết đi thì nàng phải làm sao?

Đột nhiên ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, kiếp này trở về nàng chỉ có một mục đích chính là báo thù, Tiết Phong Linh là lẽ sống duy nhất của nàng, nàng sống là để báo thù nàng ta, rồi một ngày nàng ta chết đi, thù của nàng sẽ được báo, sau đó... có lẽ nàng sẽ chết theo nàng ta chăng?!

Mục đích đã hoàn thành, thế gian này chẳng còn gì khiến nàng quyến luyến, vì vậy Tiết Phong Lan quyết định, sau khi báo được thù nàng sẽ rời đi, kiếp này ở lại chẳng có ý nghĩa gì, nàng cứ ôm ý nghĩ này cho đến một ngày gặp được hắn, một nam nhân nguyện cưng chiều nàng, yêu thương nàng, nguyện làm đôi chân cho nàng, nguyện vì nàng trở thành kẻ thù của cả thiên hạ, tất nhiên đó là chuyện sau này, hiện tại không thích hợp để nói đến.

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai xúc phạm đến muội một lần cũng là do lỗi của tỷ, là tỷ quản giáo không nghiêm thế nhưng...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp mất.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy? Muội nào dám trách tỷ, Tuyết Mai thị sủng sinh kiều trong phủ này ai ai cũng biết, sao có thể là lỗi của tỷ chứ?” Tiết Phong Lan không biết đang nghĩ gì, lại giọng điệu trẻ con nói với nàng những lời như vậy, thị sủng sinh kiều, như vậy còn dám mở miệng nói không trách nàng, rõ ràng là đang cố ý nói nàng dung túng Tuyết Mai làm vậy!

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai làm sai thế nhưng phạt cũng đã phạt, đánh cũng đã đánh, muội hà cớ gì cứ cố chấp, không bằng bỏ qua đi?”

Thường thì, những người nghe được lời nói này thì cho dù đối phương là kẻ thù không đội trời chung đi chăng nữa ít nhiều vẫn nể mặt mà bỏ qua, nếu là Tiết Phong Lan trước kia nàng sẽ một câu thế này.

“Tỷ tỷ đã nói vậy, muội cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện này xem như bỏ qua đi.”

Thế nhưng, nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn nàng bỏ qua dễ dàng như vậy, nàng không làm được!

“Tỷ tỷ nói vậy là sai rồi, nàng ta thân là nha hoàn, biết sai còn phạm sai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện nàng ta phạm không phải nhẹ, nếu không phạt thì đám nha hoàn trong phủ còn đặt chủ tử là muội vào mắt nữa không?” Giọng nói của nàng có phần lạnh lùng, ánh mắt quét qua đám nha hoàn đang quý đó, bọn họ nhận được ánh mắt của cô đều sợ hãi cúi đầu, khiến Tiết Phong Lan cảm thấy buồn bực, giả vờ sợ hãi thì nàng không cần nhưng nàng nào biết rằng, trong mắt bọn họ nàng so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Tiết Phong Linh tưởng nàng là thánh nhân chắc, đối với những kẻ gây uy hiếp với nàng chẳng lẽ nàng phải nhắm mắt bỏ qua sao?

Nàng là nhân không phải thánh, con người là kẻ ích kỷ, tàn nhẫn, vì mục đích của bản thân mà bất chấp tất cả, mà thánh thì trái ngược hoàn toàn, tâm tình như nước, trong lòng một mảnh thanh tịnh, khoan dung độ lượng, cứu vớt chúng sinh, một người như vậy, Tiết Phong Lan nàng không làm được. Nhân tử với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, đối với Tuyết Mai hay Hồng Hương, cho dù là uy hiếp nhỏ nhất nàng cũng sẽ không nể tồn tại, huống hồ là để bên cạnh mình!

Tiết Phong Linh nhủ mảy, không nghĩ Tiết Phong Lan lại không nể mặt nàng như vậy, vừa định tiến một bước nói rõ chuyện này thì từ phía sau, có một lực nắm lấy tay áo nàng lại, thân hình nàng khựng lại, vừa định quay đầu lại nhưng nghĩ đến vấn đề gì đó thì dừng lại, về mặt bình tĩnh hơn một chút.

Động tác nhỏ nhặt của Tiết Phong Linh không qua được mắt của nàng, ánh mắt nàng rơi vào người đứng phía sau Tiết Phong Linh, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú dễ nhìn, môi hồng răng trắng, ánh mắt đen láy, nhận được ánh mắt của nàng, nàng ta vội vàng cúi đầu chào, nở một nụ cười mà một nha hoàn nên có, nhìn không có vẻ gì là nổi bật, thế nhưng người tưởng chừng như đơn giản mới là kẻ nguy hiểm thật sự!

Vân Yên, nha hoàn thân cận của Tiết Phong Linh, so với nàng ta, Tuyết Ma, Hồng Hương hay Ngọc Lâm, thậm chí là Lục Ý khi này đều không là gì cả, Tiết Phong Linh chỉ xem bọn họ như một con cò, một con cò khi đã không có giá trị lợi dụng thì sẽ vứt, Vân Yên thì không giống như vậy, nàng ta không đơn giản là nha hoàn của Tiết Phong Linh, mà còn là trợ thủ đắc lực của Tiết Phong Linh.

Sau khi bị nhốt vào lãnh cung, nàng mới nhận ra được điều này, Tiết Phong Linh sử dụng Tuyết Mai, Hồng Hương để dă kích nàng, muốn dùng bọn họ để gây khó dễ cho nàng, thậm chí

lợi dụng lòng tham của họ mà không từ thủ đoạn chiếm ngôi vị Hoàng hậu của nàng, thế nhưng, bọn họ với nàng cũng chẳng khác gì, đều là nạn nhân trong tay Tiết Phong Linh, nếu nói bọn họ là quân cờ, Tiết Phong Linh là người giữ cờ thì Văn Yên chính là quân sư bên cạnh, trợ giúp Tiết Phong Linh thu tóm cả một bàn cờ.

Bảy tuổi năm đó nàng cùng Tiết Phong Linh đi theo ngoại công đến Dương Châu, không may trên đường gặp sơn tặc, các nàng bị lạc khỏi đoàn người, một ngày một đêm quanh quẩn trong rừng không tìm được đường ra, trong lòng đầy sợ hãi, dù sao các nàng chỉ mới lên bảy, một đêm đó họ chỉ biết nương tựa lẫn nhau mà trôi qua. Trời vừa hừng sáng các nàng liền lập tức lên đường, không biết đi bao lâu họ rốt cuộc cũng nhìn thấy một căn nhà, đến cửa căn nhà họ liền nhìn không được mà ngất xỉu, các nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được mọi người sủng ái, một chút vất vả cũng chưa từng chịu qua, vậy mà hiện tại lại trải qua một ngày một đêm trong rừng, tiểu thư khuê các hiện tại so với nhi nữ nhà nông cũng chẳng gì mấy.

Khi các nàng tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau, người một phòng những gương mặt quen thuộc nàng xúc động muốn khóc, nàng vẫn còn là tiểu hài tử lần đầu tiên xa nhà lâu như thế, trong lòng tránh không khỏi nhớ nhung cùng sợ hãi, trải qua sự việc đó Văn Yên được vào phủ hầu hạ các nàng nhưng nàng ta lại chọn chủ tử là Tiết Phong Linh, dù sao nàng ta cũng là ân nhân của họ, tất nhiên nàng cũng thuận theo ý nàng ta, đối đãi với nàng không giống những nha hoàn khác.

Năm đó, Uy Vũ Tướng quân hi sinh trên chiến trường, Tiết Phong Linh một thân không có người để nương tựa, nể mặt Hoàng hậu là nàng Lam Thành Vũ liền cho phép nàng ta vào cung. Văn Yên tất nhiên cũng đi theo, nghĩ đến vấn đề này hiện tại nàng chỉ có thể cười khổ, là do nàng ngu ngốc mới tin lời hãm, người hãm muốn lấy vốn đi không phải nàng. Sau khi bị biếm vào lãnh cung, nhìn thấy gương mặt thật sự của Tiết Phong Linh nàng đã nghĩ rằng chủ mưu của tất cả mọi chuyện không ai khác là nàng ta, thế nhưng thời gian này nàng mới phát hiện, Tiết Phong Lan hiện tại cũng chỉ mới mười hai, thậm chí vừa nãy nàng ta còn dễ dàng để lộ biểu cảm tức giận như thế, nhất định trong chuyện này có vấn đề, đến khi nhìn thấy động tác nhỏ nhỏ của hai người, nàng càng thêm khẳng định, kẻ đứng phía sau Tiết Phong Linh, không ai khác là...

Văn Yên!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chịu phạt

“Muội muội đã nói thế thì tỷ đây cũng không tiện nói nhiều, Tuyết Mai phạm sai lầm, bị phạt là không sai, mọi chuyện... đều theo ý muội!” Lùi một bước trời cao biển rộng, nếu hiện tại nàng tiếp tục dây dưa với Tiết Phong Lan vì Tuyết Mai thì dờn ra ngoài, người bị ảnh hưởng nhất không ai khác chính là nàng, dung túng nha hoàn, bao che khuyết điểm, người khác sẽ nghĩ gì về nàng? Huống hồ nàng cũng không thể vì một Tuyết Mai mà công khai chống đối với Tiết Phong Lan, mất Tuyết Mai này thì nàng vẫn có một Tuyết Mai khác thế nhưng đại cuộc thì chỉ có một, Tuyết Mai vẫn còn giá trị lợi dụng nàng tất nhiên sẽ không để nàng ta chết, trước mặt nàng, nàng cho Tiết Phong Lan mười lá gan thì nàng ta cũng không dám giết Tuyết Mai.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Tiết Phong Linh hẳn là nàng sẽ cảm thấy buồn cười, đúng vậy, trước mặt Tiết Phong Linh nàng sẽ không ra tay giết Tuyết Mai, nhưng như thế không phải là nàng không dám, đơn giản là bởi vì hiện tại không phải thời cơ thích hợp để làm việc này. Tiết Phong Linh không để Tuyết Mai chết là bởi vì nàng ta còn có giá trị lợi dụng, đối với nàng cũng như thế, hơn nữa về sau nàng còn cần đến Tuyết Mai nhiều, hạng nữ nhân ngu ngốc cứ nghĩ là mình thông minh, không thể không nói quá thật là một trợ giúp đối với nàng!

“Tỷ tỷ... theo ý muội là như thế nào? Tỷ là chủ tử của Tuyết Mai, mọi chuyện tất nhiên phải do tỷ làm chủ, mặc dù muội là người bị hại, thế nhưng muội tin tưởng tỷ sẽ công tư phân minh!” Một lời hai nghĩa, mặc kệ là vì nàng hay vì Tuyết Mai, thì nàng vẫn đặt sự tin tưởng vào người tỷ tỷ này, huống hồ nàng ta chịu nhượng bộ có nghĩa là nàng ta đang uy hiếp nàng, giao quyền quyết định tính mạng của Tuyết Mai vào tay nàng, bất quá nếu Tuyết Mai bị đánh chết thì người mang tội là nàng, truyền vào tai Thái hậu, liệu Thái hậu vẫn sẽ tiếp tục sủng ái nàng sao?!

Tiết Phong Linh cười nhạt, “công tư phân minh”, trên đời này có ai mà công tư phân minh, ai mà không sống vì lợi ích của bản thân? Chỉ sợ đứng trước hoàng vị và chúng sinh thiên hạ, Hoàng thượng vẫn sẽ lựa chọn hoàng vị, thậm chí cả nhi tử thân sinh cũng không từ thủ đoạn mà diệt có tận gốc, tự cô chỉ kim, thử hỏi có vị Hoàng đế nào mà không giết cha đặt ngôi, sách sử không đề cập đến không có nghĩa là không có, thế giới này, người nắm quyền mới là người có quyền quyết định. Bảy tuổi năm đó, nàng đứng một bên nhìn những kẻ không cần làm gì mà có tất cả trong tay, còn nàng, những thứ nàng có được đều do một tay nàng vất vả lắm mới giành được, xuất thân giống nhau thế thì tại sao nàng lại không bằng Tiết Phong Lan?!

Ánh mắt nàng nhìn Tiết Phong Lan càng thêm âm trầm, nếu không phải có Văn Yên ở phía sau nhắc nhở thì nàng cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, nếu kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị nàng phá hỏng... Tiết Phong Linh nhìn về hướng khác, cố gắng bình ổn cảm xúc của bản thân, không để Tiết Phong Lan làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, gương mặt đó, chỉ cần nhìn đến gương mặt đó nàng liền hận không thể phá hủy nó!!!

“Hào, dù sao Tuyết Mai phạm sai lầm tỷ đây cũng có một phần lỗi, tỷ sẽ thay muội làm chủ!” Giọng nói của nàng có phần hòa hoãn hơn trước, dường như đang cố gắng kìm nén gì đó.

Từ chỗ Tiết Phong Linh đứng đến chỗ nàng ngồi không quá mười bước chân, ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi người nàng ta, oán khí lúc này nếu nàng không làm là xuất phát từ người Tiết Phong Linh, nàng đối với oán khí này cũng có phần quen thuộc, là hận, hận đến không thể lóc xương uống máu, khiến kẻ đó chết không toàn thây, mà oán hận đó là nhắm vào người nàng, thế nhưng Tiết Phong Lan thật không hiểu, rốt cuộc bản thân đã làm gì khiến Tiết Phong Linh nảy sinh oán hận với nàng, dựa trên những chuyện kiếp trước nàng ta làm với nàng, người hận không phải là nàng sao?

Chẳng lẽ trong chuyện này... còn có uẩn khúc gì đó mà nàng chưa biết sao?!

Tiết Phong Lan lòng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn ra hiệu cho Xuân Cầm đi lấy ghế cho Tiết Phong Linh, Xuân Cầm nhận lệnh, một lúc sau chiếc ghế được mang đến, đặt bên phía tay phải của Tiết Phong Lan, ở giữa là một chiếc bàn nhỏ ngăn cách hai người, sau khi Tiết Phong Linh ngồi xuống Xuân Cầm còn vô cùng lễ phép rót cho nàng một chung trà.

Tiết Phong Linh nhận được ánh mắt nghi ngờ của nàng cũng không có biểu hiện gì, dường như oán khí lúc này là do nàng nhìn lầm, nhìn Tiết Phong Linh thông thả dung trà, nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu thư... cầu người...” Con đau lan tỏa toàn thân, nếu là trước kia nàng sớm đã ngất xỉu, nhưng hiện tại nàng lại không thể, bởi vì nàng sợ, trước kia có tiểu thư cùng Tiết lão thái thái tại, nàng sẽ không chút do dự mà ngất xỉu, như vậy còn giữ được tính mạng, bất quá người trước mặt nàng hiện tại là Tiết Phong Lan, nàng không biết nếu hiện tại nàng ngất xỉu thì cuộc đời của nàng liệu có dừng tại nơi này hay không, nàng không biết, chỉ biết nàng đối với Tiết Phong Lan sinh ra sợ hãi, nàng biết dù bản thân có cầu xin thế nào thì nàng ta cũng sẽ không buông tha cho nàng, vì vậy nàng chỉ có thể hướng tiểu thư cầu xin.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Tuyết Mai, Tiết Phong Linh lựa chọn không nhìn đến khiến Tuyết Mai như rơi vào tuyệt vọng.

“Muội muội, tuy tỷ thay muội làm chủ nhưng muội muốn làm gì cứ làm, tỷ đứng một bên sẽ không can thiệp vào...” Tiết Phong Linh hướng mắt nhìn về phía Tiết Phong Lan, nở một nụ cười, lời như nghĩa, nàng chỉ đứng một bên, mọi chuyện đều do Tiết Phong Lan định đoạt.

Giương mặt Tiết Phong Lan bình tĩnh không biểu tình nhưng lòng sớm đã nổi sóng, rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết về Tiết Phong Linh, tại sao nàng ta lại nảy sinh oán hận với nàng, sự việc ngày càng phức tạp, dường như tất cả đã ngoài tầm kiểm soát, là do kiếp trước nàng đã bỏ lỡ hay là bởi vì nàng trùng sinh mà dẫn đến sự thay đổi này?!

Nửa canh giờ sau, Tuyết Mai chỉ còn nửa cái mạng, nha hoàn, bà tử giải tán khỏi sân chính, giờ phút này sân chính chỉ còn vài người đứng đó, Xuân Cầm ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp, sau một hồi diễn màn “tỷ muội tình thâm” thì Tiết Phong Lan cũng rời đi, trong lòng nàng lúc này đang nghĩ về sự thay đổi của Tiết Phong Linh, bởi vì kiếp trước tuy rằng nàng ta có ra tay hãm hại nàng nhưng cũng không bộc lộ oán hận rõ ràng như thế, oán khí lúc này, quả thật khiến cho nàng rơi vào một mảnh tơ rối, làm sao còn có tâm trạng ở nơi này nhìn Tuyết Mai sống dở chết dở chứ?!

Tiết Phong Linh nhìn Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế đi, đến khi khuất bóng nàng mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tuyết Mai đang được Văn Yên nâng dậy, bởi vì chỗ bị đánh là mông nên Tuyết Mai không thể ngồi dậy, Tiết Phong Linh không hề bận tâm đến vấn đề này, giữ được mạng sống là tốt rồi, còn mong bản thân được lành lặn hay sao?!

“Nói đi, tại sao lại như vậy?” Vô duyên vô cớ lại bị đưa đến Hàn Mai Các, dừng nói với nàng là Tiết Phong Lan dám ra tay bắt cóc người của nàng!

“Là... là thế này...” Tuyết Mai sợ hãi, cố gắng kìm nén đau đớn mà kể lại cho Tiết Phong Linh chuyện một canh giờ trước.

Một canh giờ trước, Tuyết Mai cùng nha hoàn Y Ninh của Tiết Lan Hương trên đường đi từ phòng bếp về, vô tình gặp gỡ nha hoàn Tổ Niên của Tiết Thanh Liên đang đi hướng ngược lại, bởi vì Tiết Thanh Liên xuất thân là thứ nữ, không được đãi ngộ tốt ở Văn Hạ Viện một phần cũng do Y Ninh cất xén, Tổ Niên biết chuyện tất nhiên không phục, vì chủ tử đòi công bằng nhưng không thắng được Y Ninh, hai bên vốn không vừa mắt nhau, tất nhiên không tránh khỏi tranh chấp.

Chuyện này vốn không liên quan đến Tuyết Mai, nhưng trước giờ nàng vốn thích bắt nạt người khác cho nên cũng giúp Y Ninh một tay, huống hồ quan hệ giữa Nhị tiểu thư và tiểu thư nhà nàng cũng xem như thân thiết, nói đến đây thân thể Tuyết Mai không kìm chế được mà run rẩy, ánh mắt Tiết Phong Linh nhìn Tuyết Mai lạnh dần nhưng nàng vẫn chưa mở miệng nói gì, vì vậy Tuyết Mai tiếp tục kể.

“Các người thật quá đáng!” Bị Y Ninh ra tay tát một cái, Tổ Niên ôm má, cố gắng kìm nén nước mắt mà lên án nhìn hai người.

“Quá đáng? Người làm đổ đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hãm cho Nhị phu nhân, tát người một cái còn nhẹ tay đấy!” Y Ninh khinh thường liếc mắt nhìn Tổ Niên đang nức nở, lại nhìn chung đồ bỏ đang nằm lổn lổn trên đất, trong lòng tuy lo lắng chung đồ bỏ là do Tổ Niên làm đổ, nàng hoàn toàn không liên quan, nghĩ vậy tâm trạng nàng tốt hơn nhiều.

“Ta... ta... ta không có!” Tổ Niên sợ hãi hét lên, lúc này là do nàng ta cản đường nàng, nàng vốn muốn nhường nhưng hai người bọn cứ đứng đó, rõ ràng có ý muốn gây sự, như thế nàng nhìn, nhưng nàng ta đột nhiên đẩy nàng, nàng trong lúc mất cân bằng mới tím láy áo nàng ta, ai biết được chung đồ bỏ của Nhị phu nhân lại đổ, nàng rõ ràng không có làm!

“Tuyết Mai tỷ cũng có ở đây, người xem tỷ ấy là người mù hay sao mà không thấy ai mới là người có tội?”

Sắc mặt Tổ Niên tái nhợt hẳn đi, nhìn về phía Tuyết Mai thấy nàng ta đang kiêu ngạo đứng đó, tổ Niên biết rõ hai người bọn họ là cùng một phe, cho dù hôm nay người làm đổ là ai thì người chịu tội vẫn là nàng!

Y Ninh thô bạo kéo tay Tổ Niên khiến nàng đầu đến nhú mày, đang định dẫn Tổ Niên về Lâm Hương Viện chịu tội với Nhị tiểu thư thì bị một bóng dáng chắn trước mặt, vốn đang định nói giận nhưng khi nhìn thấy gương mặt người đến thì lời nói bị nghẹn ở cổ họng.

“Chuyện gì đang diễn ra thế nào?” Xuân Cầm ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người, dừng trên người Tuyết Mai, dường như muốn nàng mở miệng giải thích.

Tuyết Mai bị điểm danh, tất nhiên không thể tiếp tục đứng nhìn nên đành mở miệng: “Xuân Cầm tỷ, là do Tổ Niên làm đổ chung đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hãm cho Nhị phu nhân, cho nên Y Ninh đang muốn đưa nàng ta đến chỗ Nhị tiểu thư nhận lỗi!”

Ánh mắt nàng rơi vào người Tổ Niên, nhìn gương mặt nàng ta đầm nước mắt nàng cũng không biểu lộ gì, một lúc sau ánh mắt tiếp tục rơi vào người Tuyết Mai, nhìn chén trà hạnh nhân trên tay nàng ta, trên gương mặt lạnh nhạt của Xuân Cầm đột nhiên xuất hiện một nụ cười, nụ cười này khiến Tuyết Mai đối diện nảy sinh sợ hãi, dường như bão tố đang kéo đến với nàng ta.

“Trùng hợp thật, Tam tiểu thư vừa mới mở miệng muốn chê hạnh nhân, không bằng hiện tại người mang chén chè này đến Hàn Mai Các cho Tam tiểu thư đi?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 34: Té ngã

Cuối đông, khí lạnh tan dần, tuyết cũng bắt đầu ngừng rơi, bầu trời trở nên trong lành mát mẻ, thổi đi cái băng giá lạnh lẽo của mùa đông, chuẩn bị đón chào cái nắng chan hòa của mùa xuân đang đến.

Hậu viện Thượng thư phủ là nơi hoang vắng, thường xuyên không có người lui tới nhưng chăm sóc vẫn là có, đặt chân vào nơi này liền cảm nhận được hơi thở thanh mát của lá cây, xuyên qua hàng cây, những tia nắng chiếu rọi xuống mặt đất, một vườn hoa đầy sắc màu hiện ra, những nụ hoa đang e ấp dưới ánh nắng chói lọi của mặt trời, một số loài hoa mang trong mình sự kiêu hãnh của bậc đế vương đã không ngần ngại mà vươn lên đón ánh nắng của những ngày cuối đông như mẫu đơn, hải đường, thược dược...

Cách đó không ra là một chiếc cầu hình vòm cung, dưới cầu là một hồ sen tươi mát, lá sen trong suốt một màu xanh ngọc, nước hồ trong xanh hơn bao giờ hết, đàn cá tung tăng bơi lội, lượn lờ, bên kia cầu là một vườn mai đỏ, đoá hoa mai màu đỏ rực, nổi bật trên nền tuyết trắng, tuyết đọng trên lá, tan dần nhỏ giọt.

Giữa vườn mai, một cây đào mọc nơi đó, kì lạ thay, cây đào sớm đã ra hoa kết quả, quả đào chín mọng, toàn thân được bao bọc một màu hồng phấn, nhìn vô cùng đẹp mắt, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái. Đào vốn dĩ chỉ nở vào cuối tháng năm hàng năm, hiện tại đã cuối đông, đào vẫn ra hoa kết quả, đối với vấn đề này nhiều người lấy làm kì lạ, nghe nói, ở Bắc Yên có một giống đào quanh năm đều ra hoa kết quả, cho dù thời tiết khắc nghiệt thế nào vẫn có thể sinh sôi nảy nở. Hàng năm Bắc Yên đều tiến công cho Đại Ngụy nhiều của ngon vật lạ, giống đào này là một trong số đó, ngoại trừ hoàng tộc ra thì Thượng thư phủ vẫn có một hạt, vốn là hạt giống tuy quý giá nhưng chưa hẳn sẽ trồng thành công, nhưng đây là món quà mà Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan, lúc nhỏ nàng thường thích ăn đào cho nên Thái hậu bèn bảo người mang hạt giống đến trồng trong hậu viện Thượng thư phủ, Tiết Phong Lan tất nhiên quý trọng, vậy nên ngày ngày đều đến chăm sóc cho cây đào, đến nay cũng gần mười năm, đó là cây đào duy nhất trong Thượng thư phủ quanh năm đều kết quả.

Hậu viện yên tĩnh, mặt hồ nước không gợn sóng, hoa đua nhau nở, rực rỡ muôn màu, phong cảnh hữu tình, thích hợp cho những người yêu thích nghệ thuật, có cảnh có tình, thiếu mỗi thơ.

Trong đình, bóng lưng xinh đẹp mờ ảo, xuyên qua rèm che là chiếc váy dài màu lam trong xanh như làn nước, lụa mỏng mát mẽ, trên váy thêu những đường nét hoa văn đơn giản nhưng làm nổi bật lên người mặc nó. Rèm châu, nân ngọc cũng không bằng chiếc váy lụa này, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hình dung dung mạo của nữ tử này.

Mây như họa, thiếu nữ như bước ra từ trong tranh, làn da trắng nõn, mũi cao thanh tú, mi như cánh bướm, rung động theo từng ánh mắt, khí chất nhẹ nhàng, thanh thoát, ánh mắt nâng nhìn về phương xa, đôi mắt sâu không đáy, một mảnh trầm lắng, cảnh đẹp xung quanh cũng không lọt được vào mắt của nàng.

“Đạo này trong phủ có về yên bình nhỉ?”

Đứng một bên Xuân Cầm gương mặt trầm tĩnh nhưng lời nói lại không giấu được sự cảm thán, mấy ngày nay trong phủ đặc biệt yên tĩnh, nhất là vị chủ nhân của Vân Vụ Hiên, bị Thượng thư đại nhân cảm tức nên đạo gần đây cũng an phận thủ thường đi rất nhiều, nhị phòng, tam phòng vốn sống độc lập nên cũng không mấy quan tâm chuyện trong phủ, chỉ có đại phòng là suốt ngày ồn ào. Nghe nói lần trước Tuyết Mai bị đánh đến chỉ còn nửa cái mạng, Tiết lão thái thái nghe tin đã tức giận không thôi, nếu không phải có Tam tiểu thư ngăn cản thì đã hận không thể lập tức xông đến Hân Mai Các tìm Tứ tiểu thư giảo huấn một trận.

“Chỉ sợ là yên bình trước sóng gió...”

Tiết Phong Linh là người có thù tăt báo, chuyện lần trước nàng ta bị thua thiệt chỉ sẽ vẫn còn ôm hận trong lòng, không nói đến Tuyết Mai có quan trọng hay không, chỉ nói đến việc ngày ngày nàng ta âm mưu hãm hại nàng cũng đủ khiến cuộc sống của nàng không còn yên bình như trước. Thế nhưng, từ ngày trùng sinh trở lại, cuộc sống nàng vốn dĩ đã không còn yên bình, bản thân nàng lựa chọn con đường tranh đấu, cho dù nàng không muốn trở thành người độc ác nhưng vì mạng sống của bản thân, vì mục đích báo thù, nàng sớm đã giống như Tiết Phong Linh, vì mục đích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn!

Xuân Cầm trầm mặc, thức thời không mở miệng, Thượng thư phủ làm sao có thể có một ngày yên bình, nếu có thì cũng là yên bình trước sóng gió, bản thân mỗi người tồn tại đều để tranh đấu vì bản thân, nàng không có tư cách nói họ làm sai hay làm đúng.

Từ xa, tiếng bước chân truyền đến, kèm theo đó là âm thanh ạch ạch như tiếng chạy, đôi giày vải va chạm vào nền đất, người chưa thấy mà tiếng đã truyền đến: “Tiểu thiếu gia đừng chạy...”

Xuyên qua hàng cây, băng qua hòn non bộ, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trước mắt Tiết Phong Lan, tiểu nam hài khoảng bảy, tám tuổi, gương mặt non nớt có vài phần tuấn tú, khoác lên người một bộ cẩm bào vô cùng chói mắt, áo bào được cắt may tinh tế, chất liệu mềm mại nhìn vào là biết không phải loại vải tầm thường, theo sau là một tiểu nha hoàn, bộ dạng lo lắng đuổi theo tiểu nam hài.

Thượng thư phủ, nam tử không nhiều, nhị tử tam phòng thì chỉ có Tiết Vũ Văn của nhị phòng là lớn nhất, hiện tại đã trưởng thành, đang giúp việc ở Hình bộ nên cũng không thường xuyên về phủ. Nhị thiếu gia Tiết Mộ của tam phòng năm nay vừa đến tuổi cập kê, vẫn còn đang theo học ở Quốc Tử Giám, cho nên tiểu nam hài trước mắt chỉ có thể là nhị tử của Phụng Lam - tiểu thiếu gia của đại phòng Tiết Duy, danh xưng tiểu thiếu gia là bởi vì trước khi Tiết Duy ra đời Thượng thư phu nhân đang hoài thai nhị tử, nhưng vì bất cẩn mà nam hài chưa hình thành đã ra đi, vì vậy tuy theo vai về Tiết Duy là tam thiếu gia nhưng mọi người vẫn kiêng kỵ từ “tam thiếu gia” này đối với Tiết Duy.

Tiết Duy là nhị tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, mặc dù hẳn không yêu thương gì Phụng Lam nhưng đối với nhị tử này hẳn vẫn sủng ái vạn phần, về phần Phụng Lam, Tiết Duy chính là bảo bối của nàng ta, là sinh mạng mà nàng ta không thể thiếu, chỉ dựa vào “mẫu bằng tử quý” nàng ta cũng đã nuông chiều Tiết Duy đến tận trời. Thường ngày Tiết Duy đều ở cạnh Phụng Lam hoặc Tiết lão thái thái, nha hoàn bên người Tiết Duy cũng là do một tay Tiết lão thái thái sắp đặt, bởi vì bọn họ sợ Thượng thư phu nhân ôm lòng thù hận mà đối phó với Tiết Duy, cho nên tiểu thiếu gia của Tiết phủ chính là được bao bọc mà lớn lên. Thế nhưng hôm nay Tiết Duy lại đi đến nơi hoang vắng như hậu viện này, mà bên người chỉ có một nha hoàn theo sau, điều này khiến Tiết Phong Lan cảm thấy kì lạ.

Đối với Tiết Duy, nàng chẳng có chút tình cảm, không yêu thích cũng không chán ghét hay oán hận, tuy hẳn chiếm hết tất cả mọi thứ vốn dĩ thuộc về ca ca nàng, mẫu thân vì vậy mà thất thế nhưng đối với Tiết Phong Lan, Tiết Duy bất quá chỉ là người xa lạ không đáng để nàng bận tâm, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Tiểu nha hoàn đuổi theo Tiết Duy đến bên cạnh cây đào, nháy mắt nàng liền hiểu tại sao tiểu thiếu gia lại chạy nhanh như vậy, tiểu thiếu gia thích ăn đào chuyện này trên dưới Thượng thư phủ ai ai cũng biết, nhưng đào không phải mùa nào cũng có, hiện tại tiểu thiếu gia nháo đời ăn đào, mà trong phủ chỉ có một cây đào duy nhất kết quả quanh năm, nhưng là của Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư, Phụng Lam dĩ nhiên sủng ái tiểu thiếu gia nên hẳn muốn gì được nấy, Tiết lão thái thái lại càng nhắm mắt làm ngơ nên đạo gần đây nàng cũng thường xuyên đi theo tiểu thiếu gia đến nơi này hái đào.

“Tiểu thiếu gia, di nương đã dặn dò nô tì không cho người đến nơi này nữa...” Tiểu nha hoàn nhớ đến lời dặn dò của Phụng Lam di nương trong lúc nhất thời liền khó xử, từ chuyện lần trước di nương bị lão gia cảm tức, di nương đã vô cùng tức giận, dặn dò nàng không có phép tiểu thiếu gia đến hậu viện, tiểu thiếu gia muốn ăn đào cứ việc chiều theo ý tiểu thiếu gia, nhưng điều làm nàng khó xử là mùa này không có ai bán đào, chủ tử lại khẳng khái muốn ăn, chỉ sợ trên dưới Đại Ngự ngoại trừ hoàng cung ra thì chỉ có Thượng thư phủ là đào có kết quả, nhưng cây đào này... nàng không thể động đến!

“Người không nói, ta không nói, nương sẽ không biết!” Tiết Duy nhìn quả đào với chín mọng trên cây với ánh mắt si mê, từ nhỏ đến lớn hẳn là tiểu bá vương của Thượng thư phủ, hẳn muốn gì tổ mẫu cũng chiều hẳn, phụ thân cũng nương lại hết mực yêu thương, mặc dù nương đã dặn dò hẳn không được đến nơi này nữa bước nhưng Tiết Duy vẫn ngang bướng làm theo ý mình, bởi vì hẳn biết nương sẽ đau lòng hẳn, tổ mẫu cũng sẽ không trách mắng hẳn!

“Nhưng mà...”

Thần là nha hoàn, phải phục tùng mọi mệnh lệnh của chủ tử, tiểu nha hoàn ngăn cản không được Tiết Duy nên đành tìm cách hái đào cho hẳn, trong lòng thầm nghĩ chỉ hái một, hai quả, hẳn là không có vấn đề gì, đang định khom người nhặt một cái cây để hái đào thì một đôi giày xuất hiện trước mắt nàng, đôi giày vải thêu hoa, làn váy lay động theo từng bước chân, tiểu nha hoàn giật mình, vội vàng ngăn đầu lên, đập vào mắt nàng là gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, ánh mắt sâu lắng như chiếc gương phản chiếu lòng người.

“Xuân... Xuân Cầm tỷ...”

“Nô tì ra mắt tiểu thiếu gia.” Xuân Cầm hành lễ với Tiết Duy, bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến người khác nhất thời không thể trách cứ.

Tiết Duy không xem Xuân Cầm vào mắt, từ nhỏ đã được cưng chiều cho nên đối với mọi hạ nhân một mực xem thường, quán lấy tiểu nha hoàn đòi hái đào, tiểu nha hoàn một bên sợ hãi nhìn Xuân Cầm, một bên phải đỡ dành Tiết Duy, đây là đào của Tứ tiểu thư, người của Tứ tiểu thư đang tại nơi này, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám thực hiện yêu cầu của Tiết Duy.

Lúc nàng đang lâm vào tình thế khó xử thì một bà tử xuất hiện, thân hình mập mạp, đi đứng chậm chạp, đợi khi nàng ta đến trước mặt họ thì Tiết Duy đã khóc nháo lên, nàng ta nhún nhún không vui nhìn tiểu nha hoàn rồi vội vàng đỡ Tiết Duy, ngay cả một ánh mắt cũng không cho Xuân Cầm mà trực tiếp ôm người rồi đi, người này không ai khác là Lư mã mã, người mà Tiết lão thái thái để lại bên cạnh chiếu cố cho Tiết Duy.

Không gian nháy mắt khôi phục yên tĩnh, nhìn bóng dáng bọn họ xa dần, Tiết Phong Lan buồn chán bảo Xuân Cầm bế nàng đến bên cạnh gốc đào, mấy năm gần đây nàng sớm đã quên mất bản thân đã từng trồng một cây đào, nhìn cảnh đào vron cao, quả đào chín mọng, đột nhiên Tiết Phong Lan cũng muốn ăn thử.

“Xuân Cầm, đi tìm một cái cây lại đây.”

Trong khi chờ đợi Xuân Cầm đến, Tiết Phong Lan tựa người vào cành đào, ánh nắng xuyên qua khe lá chiếu xuống chiếc trâm trên tóc nàng, khiến nàng càng trở nên lung linh lạ thường.

“Soạt.” Âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của Tiết Phong Lan, nàng nâng mắt lên nhìn, bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc lần nữa đập vào mắt nàng, là Tiết Duy, có lẽ hắn đã trốn thoát khỏi tay Lưu ma ma mà chạy đến nơi này.

Tiết Duy cũng phát hiện ra nàng ngồi nơi đó, lúc đầu còn có chút e ngại nhưng nhìn đến đôi chân nàng thì ánh mắt đầy khinh thường, đối với vị tỷ tỷ tàn phế này, hắn vô cùng chán ghét, một phần là do nàng cùng tỷ tỷ nàng cướp đi sự sủng ái của phụ thân, một phần là do mẫu thân nàng chiếm lấy vị trí chính thể, rõ ràng hắn là nhi tử duy nhất của phụ thân, dựa vào đâu hắn lại chỉ là thứ tử?!

Tiết Duy bị Phuong Lam dạy dỗ sớm đã không phải là tiểu hài tử ngây thơ, hắn biết hắn là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, so với bất kì thiếu gia nào trong phủ thì địa vị của hắn vẫn là lớn nhất, nên hắn rất thông minh lợi dụng sự duy nhất này, lấy lòng tổ mẫu, khiến phụ thân yêu thích, tuy hắn chỉ là thứ tử nhưng rất nhanh liền không phải, mẫu thân hắn đã nói với hắn như thế!

Nhìn quả đào trên cao, lại nhìn xuống thân hình thấp bé của mình, Tiết Duy bắt đầu nóng nảy, phát hiện Tiết Phong Lan đang ngồi trên một chiếc ghế thì ánh mắt hắn sáng lên, không chút do dự đẩy ngã Tiết Phong Lan mà cướp lấy chiếc ghế.

Tiết Phong Lan bị té đau, không khỏi nhíu mày, làn váy của nàng bị dơ một mảnh nhưng nàng không quan tâm, ánh mắt nhìn Tiết Duy có vài phần lạnh lùng, chỉ là nàng im lặng không nói gì, so với bộ dạng giận dữ quát mắng thì bộ dạng bình tĩnh của nàng khiến lòng Tiết Duy không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

Bất quá chi là một đứa tàn phế, nàng ta có thể làm được gì hắn?

Nghĩ vậy, Tiết Duy cho nàng một ánh mắt đắc ý, bắt đầu trèo lên ghế, nhằm muốn hái quả đào trên cao. Bởi vì là nền đất cho nên dù ghế có bốn chân đi chăng nữa cũng sẽ không trụ vững, huống hồ Tiết Duy lại thấp bé, muốn hái được quả đào trên cao thì hắn phải vươn người hoặc nhảy lên, mà như thế thì... một chân ghế bị trật đi, chiếc ghế khó lòng giữ vững, lúc này thân hình Tiết Duy bị mất thăng bằng, mà... ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh trầm tĩnh.

“A a a a a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Hãm hại

Từ đường là nơi linh thiêng, nơi để thờ cúng tổ tiên cùng các vị thần, thường ngày tuy ít người có lui tới nhưng đều được quét tước cẩn thận, hôm nay không phải dịp lễ gì nhưng trong từ đường, trên dưới Thượng thư phủ đều tập trung về nơi này.

Đây là một căn nhà ba gian, phía trước được trang trí như phòng khách, hai chiếc ghế được đặt vào vị trí chủ vị, gian phòng phía sau là nơi dùng để thờ cúng tổ tiên, nơi này mới thật sự là từ đường, ở bên phải là một gian phòng khác dùng để nghỉ ngơi, Thượng thư phu nhân thường xuyên đến từ đường để cầu phúc, đôi lúc cũng nghỉ ngơi tại đây.

Chính ngo, mặt trời chiếu thẳng xuống mặt đất làm tuyết trên nền đá tan dần, tạo thành một vùng nước, thời tiết bắt đầu thay đổi, khí trời có vẻ đã nóng hơn, khiến tâm trạng con người theo đó mà trở nên nóng nảy, bồn chồn không yên. Lúc này, ngay tại chính đường, mọi người đều an vị trên ghế, ngay cả Phuong Lam bị Thượng thư đại nhân cấm túc một tháng cũng có mặt thì cho thấy nhất định là có chuyện quan trọng.

Nam tả nữ hữu, ngồi ghế chủ vị bên trái là trụ cột của gia đình, người này không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, bên phải tất nhiên là vị trí của chủ mẫu, người ngồi chiếc ghế này hẳn là Thượng thư phu nhân, thế nhưng Tiết lão thái thái vẫn còn đó, Thượng thư đại nhân là người lấy chữ hiếu làm đầu nên người ngồi bên phải không ai ngoài Tiết lão thái thái.

Phía dưới, bên trái là thể nữ đại phòng ba người gồm Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan cùng Nhị phu nhân Lâm thị, bên phải ngoài Phuong Lam ra còn có Vũ di nương, phu thê Tam phòng. Theo lý, khi được gọi đến từ đường từ trên dưới Tiết phủ mọi người đều phải đến, thế nhưng có một số trường hợp như Tiết Thanh Liên, nàng ta tuy là người của đại phòng nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thứ nữ, tất nhiên là không được phép bước chân vào từ đường nếu không có sự đồng ý của Tiết lão thái thái. Về phần nữ nhi của nhị phòng còn lại, nếu không có việc liên quan đến bọn họ thì không đến cũng không sao.

Từ đường trước giờ vốn yên tĩnh, tựa như mặt hồ không gợn sóng nhưng ở ẩn trong sự yên tĩnh là sóng ngầm mãnh liệt, lúc này tiếng khóc không ngừng truyền đến phá vỡ không khí yên tĩnh vốn có của từ đường, một số người sợ đến mức không dám thở mạnh, tuy không liên quan đến họ nhưng tâm tình vẫn nhìn không được mà bất an, gương mặt Thượng thư đại nhân âm trầm không rõ cảm xúc khiến người khác không dám suy đoán, sắc mặt của Tiết lão thái thái thì vô cùng khó coi, những người còn lại là vẻ mặt bình tĩnh, bộ dạng không liên quan.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Duy Nhi...” Tiếng khóc từ người Phuong Lam truyền đến khiến sắc mặt mọi người càng thêm nghiêm trọng, thường ngày Phuong Lam vốn là một bộ dáng kiêu ngạo, vậy mà hiện tại lại khóc đến hoa lệ đầm mưa như vậy, khiến người khác nhìn có chút không quen.

Thượng thư đại nhân sắc mặt âm trầm, lúc này ở Lễ bộ làm việc thì hắn nhận được tin từ mẫu thân, Tiết Duy bị té ngã ở hậu viện, đầu đập vào hòn non bộ, hiện giờ hôn mê chưa rõ, mẫu thân muốn hắn nhanh chóng trở về. Tiết Duy là nhi tử duy nhất của hắn, tất nhiên đối với đứa con này yêu chiều hết mực, nghe được tin dữ lòng đầy bất an, bàn giao công việc xong liền nhanh chóng về phủ, trong lòng chỉ mong Duy Nhi không xảy ra chuyện gì!

“Thượng thư đại nhân.” Lúc này Diệp thái y từ ngoài bước vào, mọi người trong phòng nhanh chóng hướng mắt về phía Diệp thái y, ngay cả Phuong Lam cũng quên cả khóc, Thượng thư đại nhân còn chưa mở miệng thì Tiết lão thái thái đã kích động cướp lời.

“Diệp thái y... Duy Nhi... Duy Nhi có làm sao không?”

“Lão phu nhân bình tĩnh, tiểu thiếu gia chỉ là đang hôn mê, không có nguy hiểm đến tính mạng...” Tiết Duy bị thương một chút trên dưới Thượng thư phủ liền đứng ngồi không yên, trong khi đó khi nghe tin Tiết Phong Lan bị tàn phế thì mọi người đều là vẻ mặt bình tĩnh, Diệp thái y thật sự không hiểu, là nam hay nữ đều là con cháu trong nhà, cần gì phải phân biệt đối xử như vậy?!

Thập nữ không bằng nhất nam, bất kể gia đình nào cũng đều trọng nam khinh nữ, Diệp thái y tuy chịu ảnh hưởng của phong kiến nhưng trong lòng hắn nhi tử cũng không hẳn quan trọng hơn nữ nhi, hắn chỉ có một nữ nhi, mọi người đều nói hắn tuyệt hậu, không có ai nói dối tông đường, mẫu thân nhiều lần khuyên can muốn hắn nạp thiếp, Hoàng thượng cũng muốn ban cho hắn nhi nhân nhưng hắn đều từ chối. Tuy thế từ hắn chỉ sinh cho hắn duy nhất một nữ nhi nhưng sống chung mười mấy năm, không có tình cũng có nghĩa, huống hồ, nàng dạy dỗ nữ nhi vô cùng tốt, hắn không còn nhi tử nối dõi tông đường, chỉ cần nữ nhi kế thừa sự nghiệp của hắn, như vậy là đủ rồi.

Nhận thấy ánh mắt của Diệp thái y, Tiết Phong Lan chỉ cười nhạt, thời gian gần đây Diệp thái y thường xuyên đến Tiết phủ xem xét bệnh tình của nàng, cho nàng nằng nịu với hắn cũng xem như thân thiết, hôm nay cũng như mọi ngày, thế nhưng Diệp thái y còn chưa đặt chân bước vào Hàn Mai Các thì đã bị người của Tiết lão thái thái cho mời, nói là tiểu thiếu gia té ngã, bây giờ hôn mê không rõ, muốn hắn qua cứu chữa.

“Đa tạ Diệp thái y, phiền ngài nhiều lắm...” Nghe tin cháu trai không sao, trái tim đang treo ngược của Tiết lão thái thái rốt cuộc cũng buông xuống, trong ba người cháu trai, người nàng yêu thương nhất không ai ngoài Tiết Duy, so với Tiết Vũ Văn nghiêm túc cứng ngắt, Tiết Mộ bộ dạng trẻ con thì tất nhiên nàng yêu thích những lời ngon tiếng ngọt của Tiết Duy hơn.

Để thể hiện chút lòng thành, Tiết lão thái thái cho người chuẩn bị một lễ bao, ý đồ muốn đưa cho Diệp thái y, ngày ngày Diệp thái y quan xem xét bệnh tình cho Tiết Phong Lan, một chút bạc nằng cũng không dám móc ra, vậy mà hiện tại vì Tiết Duy, lễ bao lớn như vậy mà cũng không tiếc giao ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, ngầm hiểu ý tứ của Tiết lão thái thái.

“Đa tạ lão phu nhân có lòng, thần không dám nhận.” Hắn hôm nay cứu Tiết Duy vì một phần là hành y cứu người, phần còn lại là vì nể mặt Tiết Phong Lan, hiện tại Tiết lão thái thái lại đưa ra lễ bao, ân tình bên trong hắn làm sao không nhìn ra?!

Tướng Diệp thái y là già vờ, Tiết lão thái thái ra hiệu cho Huỳnh ma ma nhét lễ bao vào tay Diệp thái y, dù sao làm người ai lại chê tiền bao giờ, Diệp thái y là thái y nổi tiếng, có hắn giúp đỡ Duy Nhi của nàng sẽ sớm bình phục, trong lòng Tiết lão thái thái chỉ một mực nghĩ đến Tiết Duy, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện, Tiết Phong Lan mới thật sự là trách nhiệm của hắn!

“Diệp thái y đừng khách sáo, chút lòng thành mà thôi, mong Diệp thái y thường xuyên đến chăm sóc cho Duy Nhi...”

Diệp thái y trầm mặc, mục đích của hắn đến nơi này là nhận lệnh của Thái hậu chữa bệnh cho Tiết Phong Lan, không phải chân sai vặt của Tiết lão thái thái, hắn giúp Tiết Duy tai qua nạn khỏi thì đã thực hiện trách nhiệm cứu người của hắn, vậy mà Tiết lão thái thái được nước làm tới.

Thượng thư đại nhũ mầy, vội vàng mở miệng nói đỡ, ngăn cản hành động của Tiết lão thái thái: “Không biết không có tội, Diệp thái y đừng trách, đa tạ người đã cứu nhi tử...”

Tiết lão thái thái có chút xấu hổ nhưng nhiều hơn là tức giận, trong lòng thầm mắng Diệp thái y không biết thức thời, nàng cho hắn bạc muốn hắn đến chăm sóc Duy Nhi thì thế nào, bắt kẻ ai trên đời này đều tham vinh hoa phú quý, vậy mà hắn còn làm bộ dạng thanh cao cái gì?!

“Rừng càng già càng cay” câu nói này không thể nào dùng được trên người Tiết lão thái thái, rõ ràng Diệp thái y vì nể mặt nàng mới qua cứu chữa cho Tiết Duy, vậy mà Tiết lão thái thái lại nghĩ chỉ cần nàng ta mở lời Diệp thái y liền phục tùng nghe theo sao? Nàng ta nghĩ mình là ai? Diệp thái y ở Thái y viện có danh vọng khá cao, hắn làm người trước giờ chính trực, ngay cả Hoàng thượng cũng nể mặt vài phần, may mắn Diệp thái y không phải người tầm cao khí ngạo, nếu không hôm nay Tiết lão thái thái cũng sẽ rước họa vào thân không ít!

Nói lời khách sáo rồi tiến bước chân Diệp thái y đi, không khí chính đường lại khôi phục như ban đầu, Tiết Duy tai qua nạn khỏi, ít nhiều người cũng đã thở phào nhẹ nhõm, dù họ không có quan hệ gì với Tiết Duy nhưng nếu Tiết Duy xảy ra chuyện thì người gặp tai họa không ai khác chính là bọn họ.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Thượng thư đại nhân cực kỳ tức giận, Tiết Duy thường ngày nghịch ngợm hắn vẫn là biết, nhưng hôm nay lại té ngã đến mức hôn mê, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, hậu viện phía sau hoang vắng ít người qua lại, vô duyên vô cớ Duy Nhi lại chạy ra đó làm gì, lại khiến bản thân bị thương nặng như vậy?!

Phương Lam dung nước mắt để rửa mặt, nghe tin nhi tử không có gì thì tâm trạng cũng thả lỏng đi nhiều, hiện tại nghe Thượng thư đại nhân hỏi chuyện thì nước mắt nhịn không được rơi xuống, nha hoàn bên cạnh vội vàng lau nước mắt thay nàng.

“Lão gia... Duy Nhi gặp chuyện trong đó nhất định có ân tình, người phải đòi lại công bằng cho Duy Nhi!” Trong lòng Phương Lam một mực tin tưởng nhi tử của nàng là bị người khác hãm hại, nếu không đang yên đang lành sao Duy Nhi lại té ngã, ánh mắt nàng rơi vào người Thượng thư phu nhân, trong phủ này người chứng mắt nẫu từ nàng chỉ có Lý Nguyệt Chi, nàng ta hận nàng sinh được nhi tử nên mới sinh lòng thù hận, ý đồ muốn loại bỏ Duy Nhi để mẫu tử các nàng có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, nữ nhân khi ghen tỵ quá thật là đáng sợ!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy Phương Lam không nói rõ nhưng hàm ý trong câu nói của nàng ta người thông minh đều có thể nghe ra, Tiết Duy là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, là cháu trai mà Tiết lão thái thái yêu thương nhất, cũng chính là người Thượng thư phu nhân chứng mắt nhất, dù sao nếu không phải năm đó nàng xảy thai thì Phương Lam sẽ không có cơ hội bước chân vào phủ, càng không cơ hội một bước lên trời như ngày hôm nay, thế nên nếu Tiết Duy gặp nguy hiểm người đầu tiên khả nghi chính là Thượng thư phu nhân, dù sao đây cũng là chuyện riêng của đại phòng, nhị phòng còn lại cũng không tiện xen vào.

“Quý Nhi, Phương Lam nói đúng, con nhất định phải lấy lại công bằng cho Duy Nhi...” Tiết lão thái thái bên cạnh xúc động không thôi, chỉ cần nghĩ đến cháu trai bị người khác hãm hại thành như vậy nàng liền nhịn không được mà đau lòng.

Thượng thư đại nhân lòng đầy tâm sự, nhìn thê tử về mặt bình tĩnh, lại nhìn mẫu thân bộ dạng đau lòng, hắn muốn lấy lại công bằng cho nhi tử nhưng cũng không muốn vu oan cho thê tử, kết tóc mười mấy năm, tính tình thê tử thế nào sao hắn lại không rõ, nàng vì hắn phải chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, sao có thể vì thù hận mà hãm hại Duy Nhi?!

“Lão gia... Lư ma ma đang ở bên ngoài, bảo là có chuyện quan trọng cần nói...”

Lư ma ma chẳng phải đang ở bên cạnh chăm sóc Tiết Duy sao? Không có việc gì sao lại đến đây?!

Nghĩ rằng cháu trai gặp nguy hiểm, Tiết lão thái thái liền cho gọi Lư ma ma vào, Lư ma ma là người nàng phái đến bên cạnh chăm sóc cho Tiết Duy, hiện tại Tiết Duy hôn mê chưa tỉnh, nhiệm vụ của nàng ta là phải ở bên cạnh trông nom Tiết Duy, vậy mà lại đến từ đường, nhất định là Tiết Duy xảy ra chuyện!

Lư ma ma vừa bước chân vào, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về phía nàng ta, còn chưa kịp để Tiết lão thái thái mở miệng hỏi chuyện thì nàng ta đã quỳ xuống khiến không ít người kinh ngạc.

“Lư ma ma, người...”

“Lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội, tiểu thiếu gia bị thương một phần cũng là do lỗi của nô tỳ...”

“Rầm!”

“Người nói cái gì?!”

Hai tiếng động vang lên đồng thời cùng một lúc khiến Lư ma ma đang quỳ không tránh khỏi sợ hãi, nhưng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nàng liền không chút do dự dập đầu, nước mắt không ngừng rơi.

“Là lỗi của nô tỳ, là do nô tỳ không chăm sóc thiếu gia cẩn thận nên mới để thiếu gia bị thương, là lỗi của nô tỳ khi chứng kiến Tứ tiểu thư làm thiếu gia bị thương mà không nói, xin lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Vu oan

Đừng!

Lưu ma ma vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức rơi vào người Tiết Phong Lan. Ân oán giữa Thượng thư phu nhân cùng Phương Lam, người người trên dưới Tiết phủ đều rõ ràng, năm đó Thượng thư phu nhân hoài thai Tam thiếu gia, Phương Lam đã vào phủ làm nha hoàn, sau khi Thượng thư phu nhân bất cân sảy thai, Tiết lão thái thái thuận nước đẩy thuyền, đưa Phương Lam lên làm di nương, nhờ vậy nàng ta mới được một bước lên trời. Bất quá ân tình trong đó, mọi người hiểu rõ nhưng không dám nói, chỉ sợ sự kiện sảy thai của Thượng thư phu nhân ít nhiều cũng sẽ liên quan đến nàng ta, nhưng nhân chứng, vật chứng không có, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì nên được Thượng thư đại nhân tận lực ép xuống, chuyện này tuy đã rơi vào lãng quên nhưng có một số người vẫn nhìn không được mà nhắc đến.

Hiện tại Tiết Duy bị thương, người bị nghi ngờ lớn nhất không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân, dù sao Tiết Phong Lan cũng chỉ là một nha đầu, có một số chuyện nàng vẫn chưa hiểu rõ, nên có thể dễ dàng bị người khác lợi dụng, đây là suy nghĩ của một ít số người ở nơi này.

Nhiếp phu nhân Lâm thị cùng Thượng thư phu nhân giao tình khá tốt, đối với tính tình của Thượng thư phu nhân Lâm thị cũng tương đối hiểu rõ, nữ tử xuất thân cao quý như nàng ta, khinh thường nhất là việc tranh giành tình cảm, huống hồ là tranh giành tình cảm với hạng nữ tử xuất thân thấp hèn như Phương Lam, bất quá không thể không nói, tuy Thượng thư đại nhân không phải thật sự yêu thương Phương Lam nhưng đối xử với Tiết Duy vô cùng tốt, mà Thượng thư phu nhân lại không có nhi tử, nếu là nàng nàng cũng sẽ nhìn không được mà sinh lòng đố kỵ. Tuy trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt vẫn không nói thêm gì, dù sao đây là chuyện của đại phòng, dù nàng muốn xen vào cũng không thể.

Tam phòng bên này bộ dạng thần nhiên, trước giờ bọn họ vẫn không xen vào chuyện trong phủ, giao tình với các viện khác cũng không sâu, cho nên đối với vấn đề riêng tư của đại phòng, họ vẫn duy trì lập trường của bản thân, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, ngày hôm nay bọn họ đến đây đơn giản là làm theo lệnh Tiết lão thái thái.

Tam phu nhân thầm cảm thấy may mắn cho bản thân vì Tam lão gia chỉ có một mình nàng là thê, tuy nàng không được lòng mẹ chồng nhưng trong lòng trượng phu vẫn có nàng, so với Thượng thư phu nhân phải chịu cảnh hầu hạ trượng phu với người khác, nàng vẫn còn tốt lắm.

Phương Lam cảm hận nhìn Tiết Phong Lan, rồi nhanh chóng chuyển sang người Thượng thư phu nhân, chỉ cần nghĩ đến nhi tử của nàng bị thương là do âm mưu của mẫu tử Lý Nguyệt Chi, nàng liền nhìn không được mà sinh ra oán hận. Nàng ta xuất thân cao quý, lúc nào cũng là bộ dạng kiêu ngạo khiến nàng cảm thấy chán ghét, vì vậy nàng tương kế tựu kế, âm mưu chiếm đoạt trượng phu của nàng ta, một phần muốn Lý Nguyệt Chi phải chịu nhục nhã, một phần vì muốn bản thân có nơi nương tựa.

Tiết Duy đối với nàng là tâm can bảo bối, nàng có thể chấp nhận sự trả thù của Lý Nguyệt Chi nhưng với điều kiện nàng ta không được đụng đến nhi tử của nàng!

Đã là người thì sẽ có một lúc phải ích kỷ, thân là người mẹ tất nhiên con của mình là quan trọng nhất, Phương Lam lo lắng cho an nguy của nhi tử nàng ta không sai, nhưng vì lợi ích của bản thân mà khiến người khác mất đi đứa con, Thượng thư phu nhân một câu oán hận còn chưa nói, vậy mà hiện tại sự việc chưa rõ đã định tội trạng lên đầu nàng.

Tiết lão thái thái sớm đã không vừa mắt mẫu tử Tiết Phong Lan, hiện tại biết được cháu trai bảo bối bị Tiết Phong Lan làm bị thương thì tức giận không thôi, nàng không chút nghi ngờ mà tin tưởng lời nói của Lưu ma ma, dù sao nàng ta cũng là người của nàng, cho nàng ta mười lá gan, nàng ta cũng không dám nói dối trước mặt nàng.

Thượng thư đại nhân vẫn trầm mặc như cũ, không ai biết hắn đang nghĩ gì, một lát sau hắn mới mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này.

“Lan Nhi, lời Lưu ma ma nói là thật sao?”

“Lan Nhi nói không lầm, phụ thân tin sao?” Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩng đầu, để lộ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nàng không trả lời câu hỏi của Thượng thư đại nhân mà chỉ mở miệng hỏi lại.

“Lưu ma ma cũng đã mở miệng nói là người làm, người còn muốn ngụy biện?” Tiết lão thái thái không định tội Tiết Phong Lan mà lại mở miệng hỏi nàng ta có làm hay không thì trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Tổ mẫu, lời Lưu ma ma nói thì đáng tin tưởng, còn con thì không sao?”

Sắc mặt Tiết lão thái thái đanh lại, còn chưa kịp mở miệng thì Thượng thư phu nhân đã lên tiếng nói giúp nữ nhi.

“Lão gia, chuyện này nhất định có ẩn tình, Lan Nhi từ trước nay đều ngoan ngoãn, sao có thể vô duyên vô cớ mà làm bị thương người khác được?”

Thượng thư phu nhân làm như không thấy ánh mắt hận thù của Phương Lam, tuy nàng không thích Tiết Duy nhưng dù sao hắn vẫn là huyết mạch của trượng phu, nàng tất nhiên sẽ không gây nguy hại đến hắn, về phần hai nữ nhi của nàng, Linh Nhi thông minh hiểu chuyện, vốn được lòng Tiết lão thái thái nên không có lý do gì gây khó dễ với Tiết Duy, còn Lan Nhi tuy không được sủng ái nhưng tính tình ngay thơ đơn thuần, tâm tư không chứa tạp chất, đối với Tiết Duy không xa không gần, chẳng có lý do gì khiến nữ nhi của nàng làm ra chuyện này!

Tiết phủ yên bình không được mấy ngày liền tiếp tục nổi sóng, mà mọi chuyện đều bắt đầu từ Tiết Phong Lan, có vẻ như không cần nàng ta ra tay thì Tiết Phong Lan cũng không thể yên ổn sống qua ngày được.

Lời nói của Thượng thư phu nhân ý vị thâm trường, mọi người đều hiểu rõ, nhưng có một số người, trong lòng rõ ràng nhưng ngoài mặt lại vô như không biết, cố tình hiểu sai ý của Thượng thư phu nhân, điển hình là Tiết lão thái thái.

“Nhân chứng cũng đã có, người nói bà già này vu oan cho nữ nhi của người sao?”

Thượng thư phu nhân nhún mày, nàng chỉ muốn trượng phu làm rõ chuyện này, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, nàng tất nhiên không muốn nữ nhi oan uổng, nhưng cũng không muốn khó xử trượng phu.

“Tổ mẫu, Lưu ma ma làm sao có thể là nhân chứng? Khi đó tại hậu viện, đâu chỉ có một mình nàng ta?!”

Lời vừa nói ra sắc mặt không ít người liền thay đổi, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi nhún mày, Tiết lão thái thái tất nhiên không tin tưởng lời Tiết Phong Lan, trong lòng nàng nghĩ là Tiết Phong Lan vì muốn trốn tội mới nói những lời như vậy.

“Người có ý gì?”

“Khi Tiết Duy té ngã, nơi đó không chỉ con, Lư ma ma mà còn có cả Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn bên người Tiết Duy!”

Thượng thư phu nhân không muốn nữ nhi bị oan nên một bên khuyên can Thượng thư đại nhân, bên này Tiết lão thái thái cùng Phương Lam khóc nháo nói phải đòi lại công bằng cho Tiết Duy, Thượng thư đại nhân ở giữa vừa khó xử lại vừa nhức đầu không thôi.

“Đủ rồi! Cho người gọi Xuân Cầm cùng nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia vào đây.”

Biết Thượng thư đại nhân tức giận, mọi người thức thời đều đồng loạt im lặng. Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn được đưa vào, không giống Xuân Cầm bình tĩnh hành lễ, tiểu nha hoàn một bên đứng ngồi không yên, trong lòng nhịn không được sợ hãi.

“Người là nha hoàn hầu hạ Duy Nhi? Tên gọi là gì?” Thượng thư đại nhân nhìn tiểu nha hoàn có vài phần quen mắt, mặc dù hẳn thường xuyên đến Vân Vụ Hiên chơi cùng Tiết Duy nhưng đối với người bên cạnh cũng không mấy quen thuộc.

“Vâng... nô tỳ là nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia, nô tỳ gọi Tiểu Ngọc...”

“Khi tiểu thiếu gia bị té ngã, người có bên cạnh không?”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Tiểu Ngọc cắn môi, gương mặt lộ vẻ sợ hãi.

Đối với thái độ của Tiểu Ngọc, Thượng thư đại nhân không vui nhứt mảy, thanh âm không khỏi cao hơn vài phần: “Có hay không?” kèm theo đó thanh âm đờ võ của chung trà.

Nhìn chung trà lẫn lóc dưới chân nàng, Tiểu Ngọc bị dọa sợ, vội vàng trả lời:

“Dạ có...”

“Còn không mau kể rõ đầu đuôi mọi chuyện?” Tiết lão thái thái nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tiểu Ngọc thì không khỏi cảm thấy khó chịu, Phương Lam tìm đâu ra một nha đầu vừa ngốc nghếch vừa chậm chạp như thế để hầu hạ Duy Nhi, trong phủ hết người rồi sao?

Tiểu Ngọc vội vàng kể lại mọi chuyện, một canh giờ trước nàng cũng hầu hạ tiểu thiếu gia như mọi ngày, hôm nay tiểu thiếu gia một mực đòi đi dạo hậu viện, mặc dù Phương di nương không cho phép nhưng dù nàng nói thế nào tiểu thiếu gia vẫn không nghe, nghĩ rằng tiểu thiếu gia đơn giản là muốn tản bộ nên nàng đã theo tiểu thiếu gia đến hậu viện.

Đến đó nàng liền biết mục đích của tiểu thiếu gia vốn không đơn giản là muốn tản bộ, đang lúc nàng định hái đào theo lời tiểu thiếu gia thì Xuân Cầm xuất hiện, chủ nhân của cây đào đã xuất hiện, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám trước mặt Xuân Cầm hái đào, đúng lúc đó Lư ma ma xuất hiện, đưa tiểu thiếu gia trở về.

Nói đến đây, nàng ngập ngừng nhìn Lư ma ma, nhận thấy sự cảnh cáo trong ánh mắt Lư ma ma liền nhanh chóng dời mắt.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó... sau đó tiểu thiếu gia đòi ăn bánh quế hoa, đích thân Lư ma ma phải xuống bếp, tiểu thiếu gia lại đuổi nô tỳ đi mua kẹo đường, nô tỳ nhớ trong nhà bếp của Vân Vụ Hiên vẫn còn kẹo đường nên đã nhanh chóng mang về... nhưng... tiểu thiếu gia lại không thấy!”

“Sau khi tìm kiếm một lượt vẫn không thấy bóng dáng tiểu thiếu gia, nô tỳ liền trở lại hậu viện, đến vườn mai nô tỳ liền nghe thấy tiếng hét của tiểu thiếu gia, khi đó nô tỳ thấy Xuân Cầm từ bên ngoài trở về... khi đó nô tỳ nhìn thấy...” Về sau Tiểu Ngọc không dám mở miệng nói tiếp, chỉ sợ lão gia trách nàng không hầu hạ tốt tiểu thiếu gia, sẽ đuổi nàng rời khỏi phủ.

“Người nhìn thấy gì?”

Tiểu Ngọc càng ngập ngừng càng khiến cho một số người thêm nghi ngờ ẩn ẩn sau sự việc Tiết Duy té ngã, là do một tay Tiết Phong Lan làm ra.

“Nô tỳ nhìn thấy... tiểu thiếu gia từ trên ghế té xuống, bên cạnh... là Tứ tiểu thư...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiết Liên Kiều

“Người còn gì để nói?!” Ánh mắt Tiết lão thái thái sắc bén đến kinh người, trong lòng sớm đã nhận định Tiết Phong Lan là kẻ khiến cháu trai bảo bối của nàng bị thương, nhưng nàng ta lại một mực phủ nhận, hiện tại không chỉ có một nhân chứng là Lư ma ma, mà còn có nha hoàn Tiểu Ngọc, mặc dù Xuân Cầm cũng ở nơi đó nhưng lòng nàng không mấy tin tưởng.

Xuân Cầm từng là người của Lão phu nhân trước kia, nàng thân phận chỉ là thiếp thất, nếu không phải sinh ra ba nhi tử mà lão phu nhân chỉ có một nữ nhi thì nàng sớm đã không được địa vị như ngày hôm nay, Xuân Cầm trung thành khiến nàng chán ghét, nàng sớm đã không vừa mắt, chuyển đến Lý Nguyệt Chi thì thời đi, hiện tại lại đến nhà đầu Tiết Phong Lan. Xuân Cầm là người của Tiết Phong Lan, tất nhiên không muốn Tiết Phong Lan chịu thiệt, nàng tất nhiên sẽ không tin tưởng lời nàng ta.

Tiết Phong Lan tựa tiểu phi tiểu: “Lan Nhi ở bên cạnh thì tổ mẫu liền khẳng định là Lan Nhi làm sao?”

Nàng vẫn duy trì lộ bộ dạng bình thân khiến người khác nhìn không thấu.

“Duy Nhi không làm gì đắc tội người, sao người lại có thể nhẫn tâm hại hắn bị thương như vậy? Hắn là đệ đệ người a!” Phương Lam bên cạnh sớm đã không kìm chế được, nếu không phải có Thượng thư đại nhân tại thì nàng sớm đã tiến lên cho Tiết Phong Lan một bạt tay.

Thượng thư phu nhân không tiếng động nhứt mảy, đệ đệ? Tiết Phong Lan hai tỷ muội là do nàng mang nặng đẻ đau bất chấp nguy hiểm mà sinh ra, trong người mang dòng máu của nàng, nhưng Tiết Duy thì sao? Hẳn không những không phải do nàng sinh ra mà còn là nhi tử của phu quân với nữ nhân khác, nàng chấp nhận thân phận hắn thì thôi đi, hiện tại còn muốn nữ nhi của nàng nhận hắn làm đệ đệ ư?

Tiết Duy bất quá cũng chỉ là dã chủng, nữ nhi của nàng còn không thể so sánh, làm sao có thể so sánh với nhi tử của nàng? Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng tối đi vài phần, phu quân yêu thương thì đã sao, đến cuối cùng nàng cũng bị mẹ chồng khinh thường vì không thể sinh nhi tử cho trượng phu.

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm, nàng tuy không chán ghét Tiết Duy nhưng cũng không có ý định nhận thân thích, dù sao kiếp này không có ai đáng để nàng tin tưởng.

Thấy Tiết Phong Lan yên lặng không nói, Phương Lam nước mắt như mưa khiến Thượng thư đại nahan phiền lòng không thôi.

Lúc này Xuân cầm đang quỹ vốn yên tĩnh này giờ đột nhiên mở miệng: “Lão gia, lão phu nhân, chuyện này không liên quan đến tiểu thư.”

Nàng thừa nhận lời Tiểu Ngọc nói không sai, nhưng sự thật ẩn ẩn sau đó thì không ai có thể biết được. Khi đó nàng cùng Tiểu Ngọc đến đã nghe thấy tiếng hét, còn không biết xảy ra chuyện gì thì Tiết Duy lại ngã xuống, bên cạnh là Tiết Phong Lan gương mặt không chút cảm, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy sống sót nhưng Xuân Cầm nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng vội vàng hướng về phía hai người, Tiểu Ngọc lúc này mới giật mình choáng tỉnh, vội vàng đuổi theo sau, trong lòng chỉ mong tiểu thiếu gia có thể bình an vô sự, nếu không người chết sẽ là nàng!

Thần là nha hoàn, Xuân Cầm rất thông minh khi mở miệng không phải là hỏi mọi chuyện thế nào mà là quan tâm hỏi: “Tiểu thư có sao không?”, nàng đi đến đỡ Tiết Phong Lan, phát hiện một góc áo bị bùn đất làm bẩn thì không khỏi nhũn mày, trong lòng dường như đã hiểu rõ mọi chuyện. Trước lúc nàng rời khỏi đây nàng đã lấy ghế cho tiểu thư ngồi trên đó, khi quay lại Tiết Duy thì trên ghế té ngã, tiểu thư lại té ngồi trên đất, Xuân Cầm là người thông minh, sao lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Lúc nàng muốn đưa tiểu thư rời đi thì Lưu ma ma xuất hiện, nhìn đến Tiết Duy bị thương nàng ta cũng sợ hãi vô cùng, sau lại thấy nàng cùng tiểu thư đứng đó thì hai người họ lập tức rời đi, nhìn về mặt của Lưu ma ma nàng liền nghĩ rằng ta không phải loại người tốt đẹp gì, dù sao đó cũng là người Tiết lão thái thái phái đến bảo vệ Tiết Duy. Quả nhiên, còn chưa bao lâu Tiết lão thái thái đã triệu tập mọi người đến từ đường, ngay cả Thượng thư đại nhân cũng trở về, nàng tuy không được vào trong nhưng tình hình trong đó nàng cũng hiểu rõ đôi chút, lúc nàng được phép vào thì nàng liền hiểu rõ, các nàng không gây sự với người khác thì bọn họ một vẫn không chịu buông tha.

“Người thân là nha hoàn của nàng, nói tốt cho nàng là hiển nhiên, lời của người không đáng để tin tưởng.”

Tiết Phong Lan cảm thấy rất buồn cười, Xuân Cầm là nha hoàn của nàng, lời nói không đáng tin tưởng, Tiểu Ngọc cùng Lưu ma ma chẳng phải cũng là người của Tiết Duy đó sao? Lời của bọn họ sao có thể đáng tin hơn Xuân Cầm chứ, nếu đổi lại hôm nay người bị thương là nàng thì liệu bọn họ có tin tưởng lời Xuân Cầm không, hay cố viện lý do giúp Tiết Duy thoát tội?! Tiết Phong Lan thầm cảm thấy may mắn vì người nằm trên chiếc giường đó không phải là nàng, so với việc nằm trên chiếc giường không rõ sống chết, nàng thả ngồi đây làm kẻ xấu còn tốt hơn.

“Xuân Cầm không chỉ là người của Lan Nhi, mà còn là người của con, mẫu thân nói như vậy chẳng khác nào không tin tưởng lời của con?” Thượng thư phu nhân lúc này đột nhiên mở miệng, hiện tại mọi nhân chứng đều chứng minh Lan Nhi là người có tội, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, Lan Nhi có tội thì cùng lắm chỉ bị phạt chép tam tự kinh, hay cầm túc một tháng, thế nhưng chuyện này lại ảnh hưởng đến nàng, người có tâm sẽ nghĩ rằng là do nàng lợi dụng nữ nhi khiến nữ tử của trượng phu bị bị thương, đồn ra ngoài, không chỉ nàng bị tổn hại mà nhà mẹ đẻ của nàng cũng không tránh khỏi gièm pha!

Lý Nguyệt Chi nàng xuất thân cao quý, từ trước đến nay vốn không thích tranh giành tình cảm với nữ nhân khác, trước khi lấy nàng, Thượng thư đại nhân cũng đã hứa chỉ có một mình nàng làm thê, nhưng sau khi lấy nàng, hẳn lại ghét bỏ nàng không sinh được nữ tử cho hắn, dù miệng hắn nói không yêu thương Phương Lam nhưng lòng hắn vẫn có Tiết Duy, hiện tại hẳn lại im lặng ngồi đó, nhìn nữ nhi của mình bị mẫu thân mình dồn vào đường cùng, chỉ vì muốn lấy lại công bằng cho nữ tử của hắn!

Tiết lão thái thái bồng nhũn mày, nghi ngờ nhìn Thượng thư phu nhân, mọi ngày chỉ cần nàng mở miệng thì nàng ta còn không dám trả lời, vậy mà hiện tại động đến nữ nhi của nàng ta thì liền lộ ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con?!

“Phu nhân, mẫu thân không ý như vậy, mẫu thân cũng chỉ là quá lo lắng cho Duy Nhi mà thôi.”

Thấy không khí giương cung bạt kiếm của hai người thì Thượng thư đại nhân vội vàng mở miệng giảng hòa. Một người là mẫu thân sinh ra có ơn dưỡng dục hắn, một người là nương tử kết tóc se duyên cùng hắn đi đến răng long đầu bạc, quan hệ giữa các nàng không tốt tất nhiên hắn biết, nhưng hắn có thể làm gì được? Chỉ mong hai bên có thể nhường nhịn nhau đôi chút.

“Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, nhân cách Xuân Cầm thế nào trên dưới Tiết phủ mọi người đều biết, nếu Xuân Cầm đã nói không liên quan đến Lan Nhi thì mọi chuyện sẽ không liên quan đến Lan Nhi, chàng thân là phụ thân con bé, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho nữ nhi.” Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn gương mặt đầm nước mắt của Phương Lam thì trong lòng cười lạnh, nữ tử nàng ta là báu vật vậy nữ nhi của nàng thì sao? Nàng chỉ có duy nhất hai nữ nhi này, một trong hai có mệnh hệ gì nàng liền không thể sống nổi, Lan Nhi đã bị tàn phế đôi chân, cuộc sống sau này tất nhiên không được tốt như xưa, nhưng một ngày còn có Lý Nguyệt Chi nàng tại thì nàng liền không để nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư đại nhân đau lòng thê tử, hẳn nợ nàng quá nhiều, hiện tại suýt nữa khiến nữ nhi của bọn họ bị oan...

“Lan Nhi, con có gì để nói không?”

Thấy Thượng thư đại nhân cho Tiết Phong Lan cơ hội, Phương Lam không khỏi cảm tức nhìn về phía Lý Nguyệt Chi, oán hận trong lòng càng lớn.

Nhi phòng còn lại một bên im lặng ngồi xem đại phòng đấu đá tranh giành, từ thế hệ trước đến thế hệ sau, Nhi lão gia mất sớm, nhi phòng chẳng có việc gì để tranh giành, hưởng hờ Nhi phu nhân Lâm thị còn có một nhi tử làm việc ở Hình bộ, cho dù Vũ di nương có Tiết lão thái thái chống lưng cũng không dám ra oai trước mặt Nhi phu nhân. Tam phòng ngược lại yên bình nhất trong các phòng, tam lão gia chỉ có một thê, Tam phu nhân thanh thản sống qua ngày, một nữ một tử sống hòa thuận nào giống đại phòng, sóng gió cứ hết lần này đến lần khác lần lượt kéo đến?!

“Phụ thân, nữ nhi còn có một nhân chứng khác, một nhân chứng... có sức tin cậy rất lớn.” Ánh mắt Tiết Phong Lan đầy thâm ý nhìn về phía Tam phu nhân Dung thị.

Lúc này, tại hậu hoa viên.

Nữ tử một thân váy trắng, tinh khiết không tì vết, đôi tay nàng trắng nõn đưa ra, hái một cành hoa hồng bỏ vào giỏ, gương mặt nàng xinh đẹp mang theo lạnh lùng, đôi mắt trong suốt như đáy hồ, chiếu ngược hình ảnh đóa hoa hồng đang nở, trong lúc bất cẩn tay nàng bị gai của hoa xẹt qua, khiến làn da bị độ một mảnh, may mắn là chưa chảy máu, nếu không đóa hoa trắng đã bị nhuộm bẩn.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn bên cạnh phát hiện vội vàng cầm lấy tay nàng, vẻ mặt lo lắng.

Bạch y nữ tử lắc đầu tỏ vẻ bản thân không sao, trong lòng nàng không ngừng suy nghĩ chuyện này, nàng tuy không với tư ty nhưng trong lòng nàng mọi người đều là người trong nhà, phụ mẫu không cho nàng quản chuyện thị phi trong phủ nhưng thấy người khác bị oan chẳng lẽ nàng lại đứng nhìn, trong khi đó bản thân nàng cũng là một trong những nhân chứng sao?!

Tiết lão thái thái triệu tập mọi người đến từ đường chưa đến một canh giờ thì trên dưới Tiết phủ đều đồn rằng Tử tiểu thư khiến tiểu thiếu gia bị thương, chỉ sợ chưa đến một ngày khắp kinh thành đều biết, khi đó thanh danh Tiết Phong Lan không chỉ đơn giản là bị phá hỏng mà chỉ sợ...

Nàng thật sự không dám nghĩ đến.

Lòng nàng bối rối trăm bề, khi Tiết Duy bị thương nàng cũng có mặt, chỉ là không ai phát hiện, nàng thấy rất rõ Tiết Duy đẩy tư ty xuống đất, sau đó là hắn tự ngã bị thương, nhưng

trong mắt người khác đôi lại là tử ty khiến Tiết Duy bị thương.

Dù biết tử ty oan uổng nhưng nàng lại không thể ra mặt, một phần là do nàng sợ hãi, một phần là do phụ mẫu không cho phép nàng xen vào chuyện trong phủ, bọn họ chỉ là tam phòng, chuyện của đại phòng không nên can thiệp quá sâu.

Thế nhưng nếu chỉ vì sự ích kỷ của nàng mà khiến người khác để lại tiếng oan, huống hồ người đó còn là đường tử của nàng, đại bá đối với tam phòng bọn họ cũng tốt, chưa hề bạt đãi...

Trong lúc nàng đang phân vân thì một đám người đột nhiên xuất hiện, dẫn đầu là nữ tử gương mặt lạnh lùng, không ai khác ngoài Xuân Cầm, nàng ta đi đến trước mặt nàng cung kính hành lễ, hoàn toàn khác với nha hoàn trong phủ không để nàng vào mắt, trong lòng nàng bất an ngày càng lớn.

“Ngũ tiểu thư, Đại lão gia cho mời.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sóng ngầm đang đến

“Tử ty, ty không sao là tốt rồi.”

Con gió lướt qua, mang theo thanh âm nhẹ nhàng như tiếng chuông gió, tóc đen như mực, dài vô tận, bạch y như tuyết, thanh thoát, rung động lòng người, làn váy trắng dài bông bồng lay trong gió, chạm vào nền đất.

Màu trắng tinh khiết lại đơn giản dễ nhìn, kết hợp với viền hoa màu đỏ làm nổi bật lên thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ, thắt lưng buộc một sợi dây kim tuyến mà xanh lá, khiến thiếu nữ càng thêm lung linh.

“Chuyện khi nãy, đa tạ muội.”

Giọng nói của Tiết Phong Lan so với ngày thường dịu đi rất nhiều, không giống thái độ không nóng không lạnh ngày thường, nàng trả lời một cách trầm tĩnh.

Quan hệ giữa đại phòng và tam phòng không tính là thân thiết, giữa nàng và Tiết Liên Kiều cũng không gặp nhau nhiều, trong ấn tượng của nàng Tiết Liên Kiều là một nữ tử băng thanh ngọc khiết, cửa trước không ra, cửa sau không bước, suốt ngày bị giam trong khuê phòng, đối với hậu viện tranh đấu một chút cũng không biết.

Tất nhiên đời này Tiết Phong Lan sẽ không ngây thơ dễ dàng tin tưởng những lời này, dù sao đã sống một đời, mắt nhìn người tất nhiên không tệ, trong kí ức của nàng hình ảnh của Tiết Liên Kiều tuy ít nhưng có một sự kiện nàng vẫn nhớ rõ, năm Tiết Liên Kiều mười sáu tuổi Quận Vương phi đã thay nhi tử, cũng tức là Thế tử Quận Vương phủ cầu thân, Tiết Liên Kiều từ Ngũ tiểu thư nhỏ bé không người biết đến của Thượng thư phủ lên một bước lên mây, trở thành Thế tử phi, địa vị cao quý, không đến mấy năm, địa vị của nàng đã tại Vương phủ trở nên vô cùng vững vàng, khiến cuộc sống của Tam phòng tại Thượng thư phủ cũng tốt hơn không ít.

Có thể thấy được, Tiết Liên Kiều không chỉ là một nữ tử đơn giản, tuy nhiên, hiện tại trước mặt Tiết Phong Lan là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, gương mặt tuy lạnh lùng xa cách nhưng đôi mắt lại lộ vẻ ngây thơ, không lẫn chút tạp chất.

Đối với vị muội muội chưa từng tiếp xúc này, Tiết Phong Lan cũng không mấy bài xích, dù sao nước sông không phạm nước giếng, cái chết của nàng hoàn toàn không liên quan đến Tiết Liên Kiều, nàng cũng không muốn giằng co đánh mào.

“Chuyện này... một phần cũng là lỗi của muội...” Nếu nàng nói ra sớm hơn thì mọi chuyện cũng không lớn thành như vậy!

“Đó không phải là lỗi của muội, muội cũng không muốn như vậy mà?”

Tiết Liên Kiều nghe vậy liền kinh ngạc, không khỏi ngược mắt nhìn Tiết Phong Lan, tuy nàng gặp Tiết Phong Lan chỉ có một hai lần nhưng trong ấn tượng của nàng, vị tử ty này là một người kiêu ngạo, tính tình ngang bướng, có thể so sánh với Tiết Lan Hương, tuy nhiên vị tử ty này khá là ngây thơ, lại dễ tin người, thường bị Tiết Lan Hương bắt nạt.

Nhưng thời khắc này, hình ảnh tử ty trong kí ức nàng hoàn toàn biến mất, không phải là một thiếu nữ kiêu ngạo hay ngang bướng, gương mặt nàng lúc này tuy non nớt nhưng sâu trong ánh mắt lại là một mảnh trầm tĩnh, như mặt nước hồ thu yên tĩnh không gợn sóng, không hiểu sao trong lòng Tiết Liên Kiều lại nảy sinh một cảm giác... kì lạ?!

“Làm sao vậy?” Thấy Tiết Liên Kiều nhìn bản thân không chớp mắt, Tiết Phong Lan nhin không được mở miệng.

Tiết Liên Kiều gạt mình, vội vàng lắc đầu: “Kh... Không có gì...”

Tiết Phong Lan thấy thế cũng không nói gì thêm, gạt đầu, ra hiệu với Xuân Cầm, Xuân Cầm hiểu ý, lập tức bế nàng về phòng, để lại bóng lưng cho Tiết Liên Kiều.

Tiết Liên Kiều dõi theo bóng lưng, trần mặc, trong lòng cảm thấy kì lạ, vốn dĩ nàng còn không tin lời hạ nhân nói, nhưng xem ra mọi chuyện là thật.

Tử tiểu thư sau khi bị ngã, tính tình liền đột nhiên thay đổi khiến người khác khó mà nắm bắt!

~~~~~

Thượng thư phủ, một ngày cũng không thể bình yên!

Sau khi trở về phòng, Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan đặt lên ghế, một bên rót cho nàng một chung trà, gió thổi hương trà vào bay theo gió, tỏa ra một loại hương thơm nhàn nhạt, khiến trà nghi ngút bay lên, vừa nhìn đã biết trà này mới được pha.

Tiết Phong Lan nhếch môi, xem ra sau vụ lần trước, đám hạ nhân đã an phận hơn không ít, như vậy cũng tốt, đỡ phải khiến nàng bận tâm!

“Tiểu thư... chuyện ngày hôm nay một phần cũng là do lỗi của nô tì... nếu không phải nô tì rời đi, tiểu thư cũng sẽ không...” Chuyện ngày hôm nay ở từ đường nàng cũng đã chứng kiến, tuy tiểu thư không nói nhưng Xuân Cầm biết được, tiểu thư đang rất tức giận, mà lỗi cũng là do nàng mà ra.

Tiết Phong Lan nghe vậy nhượng mày, lời của Xuân Cầm nói không sai, nếu không phải nàng không di chuyển được, Xuân Cầm lại rời đi, thì Tiết Duy cũng không có cơ hội lại gần

nàng, không bị thương thì Phương Lam cũng sẽ không vu oan cho nàng. Tiết lão thái thái lại càng không vũ nhục nàng như vậy. Tuy nhiên việc này nàng cũng không thể trách Xuân Cầm, dù sao người tính cũng không bằng trời tính, ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào đôi chân mình, mắt nàng lóe lên tia sáng lạnh, hiện tại nàng chỉ là một phế nhân, cuộc sống của nàng chỉ có thể dựa vào người khác, được người khác hầu hạ và sống lệ thuộc vào người khác là hai chuyện khác nhau, Tiết Phong Lan trời sinh kiêu ngạo, làm sao có thể chấp nhận sống lệ thuộc vào người khác?

Nếu không phải do Tiết Phong Linh...

Nghĩ đến đây tay nàng không khỏi nắm chặt, rồi sẽ một ngày nàng sẽ khiến bọn họ trả giá toàn bộ!!!

Thấy Tiết Phong Lan im lặng không nói, toàn thân lại tỏa ra khí lạnh, Xuân Cầm không đứng một bên không dám thờ ơ, nỗi lo lắng trong lòng lại lớn hơn, nếu tiểu thư lên tiếng chửi mắng nàng, ít nhiều Xuân Cầm còn bớt lo lắng, nhưng tiểu thư lại im lặng không nói, lại không tỏ thái độ gì, điều này khiến Xuân Cầm nảy sinh lo sợ!

Có một số người, bề ngoài ngang ngược nóng nảy, có bao nhiêu cảm xúc đều bộc lộ hết ra ngoài, người như vậy tuy ngu ngốc nhưng không hề đáng sợ, còn tốt hơn một số người bề ngoài trầm tĩnh ôn hòa, gặp chuyện không nói, người như vậy che giấu quá sâu, mà Tiết Phong Lan chính là người thứ hai, tất nhiên Xuân Cầm sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Căn phòng rơi vào yên tĩnh, gió từ bên ngoài thổi đến mang theo hơi thở ẩm áp của gió xuân, cây non bên ngoài cũng đã đâm chồi nảy lộc, chim thú từ mọi nơi bay tới, bay lượn trên bầu trời, ánh sáng mặt trời hôm nay ẩm áp hơn hẳn mọi ngày.

Xem ra... một năm lại sắp trôi qua rồi!

“Ta không muốn chuyện này lặp lại một lần nữa!”

Xuân Cầm nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng dường như được trút ra, nàng vội vàng mở miệng: “Sau này nô tì tuyệt đối không rời tiểu thư một bước!”

Lời vào tai, Tiết Phong Lan chỉ cười nhạt không nói, tuyệt đối không một bước, nói thì dễ nhưng làm được hay không thì nàng không dám chắc, bất quá hiện tại nàng tin tưởng Xuân Cầm, chỉ là nếu sau này...

“Năm mới sắp đến rồi nhỉ?” Tay Tiết Phong Lan chạm nhẹ vào chung trà, nước trà đã nguội lạnh, nhưng hương thơm vẫn còn đó, điều này khiến nàng cảm thấy thú vị, tựa như vết thương đã lành nhưng sẹo vẫn còn đó, có một số chuyện, không truy cứu nữa không có nghĩa là đã bỏ qua!

“Vâng, chỉ còn năm ngày nữa là hết một năm rồi à...” Xuân Cầm nhìn khí trời, ánh mắt đột nhiên mông lung không rõ, không biết đây là mùa xuân thứ bao nhiêu nàng đón cùng Thượng thư phủ, cảm giác đều giống như mọi năm, náo nhiệt, tẻ nhạt, nhưng Xuân Cầm lại có cảm giác dường như mùa xuân năm nay không giống mọi năm.

Cảm giác của Xuân Cầm không sai, mùa xuân năm nay không hề giống các năm trước, đây là một mùa xuân mờ ảo cho bước ngoặt của mỗi người trong Thượng thư phủ, là bước đầu của kế hoạch trả thù của Tiết Phong Lan, cùng với thanh âm rộn ràng của mùa xuân đang đi tới là một đợt sóng ngầm mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cả Hoàng tộc cũng bị cuốn vào!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Trong sạch

Từ đường, kể từ sau khi Tiết Phong Lan và Tiết Liên Kiều rời đi, căn phòng liền rơi vào một mảnh trầm tĩnh, bầu không khí nặng nề khiến mọi người hít thở không thông.

Thượng thư đại nhân trầm mặc, ánh mắt quét một lượt khắp căn phòng, mỗi người đều mang một vẻ mặt khác nhau, mắt hắn nheo lại, dường như đang suy nghĩ gì đó, không lâu sau lại mở miệng phả chữ bầu không khí nặng nề.

“Nếu không có việc gì nữa thì mọi người trở về phòng đi.”

Nhị phòng hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt một mảnh minh bạch, dù sao đây cũng là chuyện riêng của đại phòng, chính thứ tranh đấu là chuyện thường ngày, huống hồ chuyện này trong Thượng thư phủ cũng không phải ngày một ngày hai, bất quá mọi chuyện cũng không có làm lớn như hôm nay.

Nhị phu nhân Lâm thị gật đầu với Thượng thư đại nhân rồi nhanh chóng rời đi, đối với chuyện của đại phòng nàng không mấy hứng thú, chỉ âm thầm cảm thấy may mắn là Vũ di nương không có la gan lớn như Phương Lam, có lẽ là bởi vì nàng ta không sinh được nhi tử nên mới có thể an phận thủ thường không đi gây sự với nàng, nếu không... Nhị phu nhân âm thầm lắc đầu, nàng chỉ mong nữ nhi không bị kéo vào tranh đấu hậu viện của đám người này!

Tam phu nhân Dung thị dường như có lời muốn nói nhưng lời vừa tới miệng lại không thể mở lời, trong đầu xuất hiện rất nhiều câu hỏi không có đáp án, ánh mắt nàng rơi vào người Tiết lão thái thái đồng thời cũng thấy Tiết lão thái thái đang nhìn nàng, ánh mắt khiến thân hình nàng run nhẹ, Tam lão gia thấy không còn việc gì nên cũng rời đi, thấy thượng phu rồi đi Tam phu nhân cũng nhanh chóng theo sau, vứt bỏ suy nghĩ vô vản ra khỏi đầu.

Trong phòng nháy mắt chỉ còn có người của đại phòng cùng Tiết lão thái thái, căn phòng lần nữa rơi vào trầm tĩnh, mỗi người lúc này đều đang lâm vào suy nghĩ của riêng mình.

Lúc này Thượng thư đại nhân nghe nữ nhi nói có nhân chứng, vì để trả lại sự trong sạch cho nữ nhi, đồng thời cũng là sự an ủi dành cho thế tử, hắn không nói hai lời liền nhanh chóng cho người gọi Tiết Liên Kiều đến khiến không ít sinh lòng bất mãn, mà người bất mãn nhất chỉ sợ là Phương Lam!

Đối với vị nhân chứng này, không ít người cảm thấy bất ngờ, dù sao Tiết Liên Kiều từ trước đến nay đều không bước ra khuê phòng một bước, số lần gặp mặt không nhiều, nàng cũng không thường xuyên đến thỉnh an Tiết lão thái thái, cho nên đối với sự tồn tại của nàng, so với những người khác thì thật mờ nhạt không ít.

Váy trắng chạm đất, thân hình nhỏ nhắn bước đến, gương mặt tuy không thể so bì với tỷ muội Tiết Phong Lan nhưng vẫn là một mỹ nhân có một không hai, gương mặt non nớt lộ vẻ lạnh lùng, trên người mang một khí chất lãnh lẽo như tuyết, cao ngạo như mai, tiểu thư Thượng thư phủ, quả nhiên không có người nào tâm thường!

Tiết Liên Kiều một ánh mắt cũng không nhìn mọi người, chỉ nhanh chóng cúi người thỉnh an: “Liên Kiều xin thỉnh an tổ mẫu, đại bá, đại bá mẫu cùng các vị trưởng bối.”

Thân hình như ngọc, thanh âm như châu, nàng mang một vẻ thanh lãnh khó gần, một mảnh trong trẻo như sương, trong suốt như đáy hồ.

Liên Kiều, Liên Kiều!

Quả nhiên là một cái tên xứng đáng!

“Tiểu Kiều, con...” Tam phu nhân Dung thị khi nhìn thấy nữ nhi xuất hiện liền không khỏi kinh ngạc, giờ thì nàng đã hiểu vì sao lúc này Tiết Phong Lan lại nhìn nàng với ánh mắt đầy thâm ý như thế!

Tiết Liên Kiều từ khi bước chân vào đã nhận thấy được ánh mắt Dung thị chưa bao giờ rời khỏi người mình, đối với ánh mắt của Dung thị, nàng không thể làm gì hơn là gật đầu, cho mẫu thân một ánh mắt an tâm.

Mẫu thân từ trước đến nay không cho nàng xen vào chuyện ngoại viện, nàng biết, nhưng khi Tiết Duy bị thương nàng cũng có mặt, mà mọi bằng chứng hiện tại đều đang hướng về tứ tỷ, nếu nàng thấy chết không cứu thì nàng sẽ có lỗi với đại bá, dù sao đại phòng đối xử với tam phòng cũng không tệ, huống hồ tứ tỷ nhỏ nàng đã được dạy tam thư ngũ kinh, nếu thật sự nàng không ra mặt, như vậy tứ tỷ sẽ bị phạt... làm như thế, nàng lại cảm thấy có lỗi với tứ tỷ, có lỗi với bản thân của chính mình!

Nhìn phản ứng của Tam phu nhân Dung thị, mọi người liền hiểu sự xuất hiện của Tiết Liên Kiều chỉ là ngẫu nhiên, không phải là sắp đặt sẵn, nói cũng phải, dù sao từ trước đến nay mọi việc trong phủ tam phòng đều không xen vào. Với lại Ngũ tiểu thư thường ngày không thích ra khỏi viện của mình, tính tình lạnh nhạt khó gần, ngay cả Tiết lão thái thái cũng không mấy thân cận, nếu thật sự chuyện lần này Tiết Liên Kiều ra mặt thay Tiết Phong Lan thì chưa chắc đã thuyết phục được mọi người.

“Tiểu Kiều, ta nghe nói khi Duy Nhi bị thương, con cũng có mặt tại nơi đó?”

Tiết Liên Kiều nghe thế liền nhu thuận gật đầu.

Thượng thư đại nhân gật đầu, có vẻ là hài lòng với câu trả lời của nàng, hẳn lại một hồi sở vấn đề liên quan đến sự việc này, Tiết Liên Kiều không nói hai lời liền kể lại sự việc bản thân đã chứng kiến, trong lòng biết rõ có thể sau ngày hôm nay nàng sẽ đắc tội với Phương di nương, dù sao đại phòng chính thứ tranh đấu không ai không biết, hiện tại nàng lại giúp đỡ tứ tỷ, tất nhiên không tránh khỏi chướng mắt người khác. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại thì trong phủ này, Thượng thư phu nhân mới thật sự là nữ chủ nhân, nàng giúp tứ tỷ làm sáng tỏ, có lẽ Thượng thư phu nhân ít nhiều cũng sẽ không để Phương di nương đi gây sự với tam phòng!

Tiết Liên Kiều tường thuật lại mọi chuyện, lời của nàng không khác Xuân Cầm là bao, mọi người ngồi một bên đều nghe rõ ràng rành mạch, không ít người thông minh âm thầm quan sát vẻ mặt của Thượng thư đại nhân, chỉ thấy trên mặt hắn là một mảnh trầm tĩnh.

Tiết lão thái thái bên cạnh sớm đã không vui nhũn mảy, dường như không mấy tin tưởng những lời của Tiết Liên Kiều, đối với đứa cháu này, nàng không tiếp xúc nhiều, thường xuyên không gặp mặt, hơn nữa Tiết Liên Kiều lại không biết làm lấy lòng người khác, cho nên Tiết lão thái thái tất nhiên không thích đứa cháu mặt lạnh này.

“Mọi ngày con đều không rời khỏi viện của mình, sau hôm nay lại trùng hợp, vừa hay chứng kiến Duy Nhi té ngã...”

Lời vừa khỏi miệng, mọi ánh mắt từ trên người Tiết Liên Kiều liền nhanh chóng chuyển đến người Tiết lão thái thái, Tiết Liên Kiều nhìn nàng một lúc rồi không nhanh không chậm mở miệng:

“Tổ mẫu đã hỏi, Liên Kiều tất nhiên sẽ thành thật trả lời. Năm mới sắp đến, cháu gái chỉ muốn hái hoa làm trà để dâng lên cho tổ mẫu, cho phụ mẫu cùng các vị trưởng bối thưởng thức... không biết, Liên Kiều làm vậy có đúng hay không?”

Tiết lão thái thái nghe vậy liền trầm mặc, nàng ta vì muốn tỏ lòng hiếu thảo với trưởng bối nên mới ra khỏi viện hái hoa làm trà, tình cờ chứng kiến mọi chuyện, nên mới ăn ngay nói thật, như vậy, nàng còn có thể nói gì đây? Nếu tiếp tục nói nữa, chẳng phải vào tai người khác chính là nàng gây khó dễ với cháu gái sao?!

Tam phu nhân trước giờ quân nữ nhi rất nghiêm, dù sao nữ nhi là do một tay nàng nuôi lớn, lời nữ nhi nàng tất nhiên tin tưởng, bất quá... chỉ sợ vì chuyện ngày hôm nay mà sau này tranh đấu hậu viện tam phòng cũng sẽ không tránh khỏi liên quan.

Thấy mẫu thân á khẩu không nói, Thượng thư đại nhân liền vội vàng mở lời: “Nếu mọi chuyện đã sáng tỏ thì chuyện này cứ xem như kết thúc tại đây!”

Phương Lam nghe vậy tất nhiên không cam lòng: “Lão gia, Duy Nhi hẳn...”

“Duy Nhi là sơ ý té bị thương, huống hồ vết thương của hắn cũng không quá nghiêm trọng!”

Sự việc kết thúc với sự tức giận của Tiết lão thái thái cùng sự không cam lòng của Phương Lam, nhưng Thượng thư đại nhân đã mở miệng nói Tiết Phong Lan vô tội nên hai người cũng không tiện mở miệng nói thêm gì, dù sao có Thượng thư phu nhân ở đây, hai người muốn đổ tội lên đầu Tiết Phong Lan cũng không thể.

Tiết lão thái thái một mạch đi thẳng về viện của mình, Thượng thư đại nhân thấy thế chỉ đành thờ dài, định qua với thế tử nhưng Phương Lam một bên khuyên nhủ Tiết Duy lúc này rất cần phụ thân bên cạnh nên hắn đành phải đến Văn Vụ Hiên của Phương Lam, Thượng thư phu nhân mắt nhắm mắt mở làm như không thấy nhưng trong lòng lại khó chịu không thôi.

Tiết Phong Linh thu hết tay vào mặt, trong lòng thầm suy nghĩ mối quan hệ giữa Tiết Phong Lan và Tiết Liên Kiều, rốt cuộc tại sao Tiết Liên Kiều lại ra mặt thay nàng ta, là tình cờ hay là giữa bọn họ... có chuyện gì mà nàng không biết?

Đột nhiên trong lòng Tiết Phong Linh cảm thấy không ổn, dường như kể từ ngày Tiết Phong Lan tỉnh lại sau trận phong hàn thì mọi thứ dường như không còn nằm trong suy đoán của nàng nữa... hoặc có lẽ... là do nàng quá đa nghi?!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Suy tính

Văn Vụ Hiên.

Tiểu hài tử ngồi trên ghế, một tay bốc một quả nho cho vào miệng, tay còn lại cầm một quyển sách, ánh mắt hắn chăm chú nhìn quyển sách, không lâu sau lại bật cười ha ha, tình huống cứ lặp đi lặp lại.

Tiểu hài tử mặc một bộ y phục màu xanh đậm, chất liệu mềm mại mát mẻ, kết hợp với nền xanh tươi tắn khiến người khác cảm thấy thoải mái. Gương mặt nam hài lộ vẻ hồng hào, tràn đầy khí sắc, khoác một cái áo lông trắng muốt, rất giống tuyết bên ngoài, bất quá tuyết bên ngoài khiến người ta lạnh lẽo bao nhiêu thì chiếc áo lông này lại ấm áp bấy nhiêu, nam hài không ai khác là Tiết Duy, vốn dĩ hiện tại đang nằm trên giường nghỉ ngơi nhưng nhìn bộ dạng của hắn không hề giống một người đang bị thương.

Tiếng bước chân truyền đến, thân ảnh hai người trước mắt lại càng rõ, vậy mà người trong phòng vẫn hồn nhiên không hề hay biết mà tiếp tục cười, nha hoàn bên ngoài sớm đã đổ mồ hôi hột, dù cho thời tiết có lạnh lẽo, nhìn hai người ngày càng đến gần, trong lòng thầm kêu không ổn.

"Nô tì tham kiến lão phu nhân, Phương di nương..." Tiểu nha hoàn nhanh chóng đi đến trước mặt hai người thỉnh an, giọng nói có chút lớn chỉ mong người trong phòng có thể nghe được.

Tiết lão thái thái gật đầu, trong lòng cảm thấy kì lạ nhưng không nghĩ nhiều, bất quá Phương Lam bên cạnh không giống vậy. Nhìn thái độ của tiểu nha hoàn Phương Lam liền hiểu rõ, chỉ sợ Duy Nhi sớm đã rời giường, hơn nữa...

Tiết Duy nghe tiếng nói truyền đến từ bên ngoài, liền vội vàng cầm quyền sách quăng xuống gầm giường, nhanh chóng leo lên giường nằm xuống, chòm chân lại, bộ dạng như đang nghỉ ngơi.

"Cạch." Cánh cửa phòng mở ra, hai nữ nhân một thân quý phái bước vào.

Tiết lão thái thái đi thẳng một mạch đến bên giường, Phương Lam ngoan ngoãn đi theo nhưng nhìn đến đĩa nho trên bàn bị ăn hết một nửa thì trong lòng liền hiểu rõ, hận không thể mở miệng mắng nhi tử nhưng ngại Tiết lão thái thái tại đây nên đành im lặng không nói.

"Duy Nhi, con đã khỏe hơn chưa?" Nhìn cháu trai gương mặt hồng hào trong lòng Tiết lão thái thái có chút yên tâm, dù sao đây cũng là tâm can bảo bối của nàng, hẳn bị thương lòng nàng tất nhiên không yên, huống hồ nàng lại không thể đòi lại công bằng cho hắn nên chỉ đành sùng ái hắn nhiều hơn một chút.

Tiết Duy nghe tổ mẫu hỏi vậy liền vui vẻ mở miệng, trong lòng hẳn ngoài di nương ra thì tổ mẫu là người hắn thích nhất, bởi vì tổ mẫu rất sủng ái hắn, so với phụ thân còn muốn hơn.

"Duy Nhi khỏe lắm tổ mẫu, Duy Nhi không sao hết, lúc này Duy Nhi còn..."

Lời còn chưa nói hết Tiết Duy đã nhận được ánh mắt cảnh cáo từ Phương Lam, sợ hãi không dám mở miệng nói tiếp.

"Lúc này? Lúc này con làm sao?"

Tiết Duy lắc đầu: "Không... lúc này Duy Nhi có chút đau đầu, nhưng hiện tại hết rồi ạ... chắc là do tổ mẫu đến thăm Duy Nhi đây..."

"Tiểu tử này, chỉ gọi cái miệng!" Tiết lão thái thái nghe vậy liền vui vẻ, tâm trạng không khỏi chuyển biến tốt.

Phương Lam hài lòng nhìn nhi tử, dù sao cũng là do một tay nàng dạy dỗ, tất nhiên là biết cách khiến người khác yêu thích.

Nhận được ánh mắt của mẫu thân, Tiết Duy cười cười, trong lòng lại một trận khó hiểu, rõ ràng hắn bị thương không nặng lắm, tại sao mẫu thân lại bắt hắn phải giả bệnh, còn phải giả bệnh trước mặt tổ mẫu cùng phụ thân, làm cho hắn không được ăn món mình thích, đúng là khó chịu chết đi được!

"Đợi sau khi con khỏe lại tổ mẫu sẽ cho người làm những món con thích cho con!" Tiết lão thái thái sờ đầu cháu trai, bộ dạng cưng chiều hết mực.

"Thật sao?" Ánh mắt Tiết Duy sáng lên, ngay lập tức muốn mở miệng nếu bản thân đã khỏe nhưng lời còn chưa tới miệng đã bị Phương Lam bên cạnh nhanh hơn một bước cướp lời.

"Cũng không biết khi nào Duy Nhi mới có thể khỏe lên được. Vết thương tuy không lớn nhưng đã khiến cho Duy Nhi kinh sợ một trận... cũng không biết có để lại di chứng gì hay không..." Cầm lấy khăn tay chấm nước mắt, gương mặt nàng lộ vẻ đau buồn khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Tiết lão thái thái nhũn mảy, vốn dĩ tâm trạng không vui của nàng đã sớm bay đi khi gặp Tiết Duy nhưng hiện tại Phương Lam lại nhắc đến chuyện này khiến tâm trạng đang vui vẻ của nàng không khỏi bị kéo xuống.

"Người là mẹ hắn sao có thể ăn nói xui xẻo như vậy, Duy Nhi tất sẽ được Bò Tát phù hộ!"

Phương Lam gạt mình, biết mình lỡ lời chọc giận Tiết lão thái thái nên vội vàng sửa lại: "Thiếp biết có lão phu nhân ở đây Duy Nhi tất nhiên sẽ không có việc gì nhưng..."

"Nhưng...?" Tiết lão thái thái nhũn mảy, đợi lời nói kế tiếp của Phương Lam, nhìn bộ dạng của Phương Lam, sao nàng lại không biết nàng ta định nói gì, chỉ sợ lại liên quan đến nha đầu Tiết Phong Lan đó!

"Lão phu nhân, thiếp đây vốn không có ý định trách móc gì lão gia, nhưng có một số lời thiếp phải nói ra cho nhẹ lòng, rõ ràng Duy Nhi là do Tứ tiểu thư làm bị thương, tại sao lão gia lại không truy cứu chuyện này, dù sao Duy Nhi cũng mang dòng máu của lão gia a..."

Quả nhiên..

Nói tới nói lui, Phương Lam vẫn là muốn đổ cái tội này lên đầu Tiết Phong Lan, dù nhân chứng vật chứng đều chứng minh Tiết Phong Lan vô tội nhưng tận sâu trong đáy lòng Phương Lam vẫn cho rằng nhi tử của mình bị thương là do nàng ta hại. Nàng muốn đòi lại công bằng nhi tử nhưng mặc kệ tội qua nàng ở bên tai Thượng thư đại nhân nói xấu Tiết Phong Lan thế nào thì hắn cũng đều phán một câu là: "Nàng còn nhỏ!", điều này khiến Phương Lam rất tức giận.

Cho nên sáng sớm nàng đã đến thỉnh an Tiết lão thái thái, muốn nàng ta đến thăm Duy Nhi, đợi khi nàng ta thấy tình trạng của nhi tử thì nàng có thể thuận nước đẩy thuyền, thuyết phục nàng ta đòi lại công bằng cho nhi tử. Dù sao Tiết lão thái thái cũng là mẫu thân của Thượng thư đại nhân, nếu Tiết lão thái thái thật sự ra mặt thay Duy Nhi thì cho dù Thượng thư đại nhân phản đối cũng không thể bảo vệ Tiết Phong Lan thêm nữa.

Bất quá tiếc thay, mọi thứ đều không được như ý người, Phương Lam càng tin tưởng vào kế hoạch của nàng sẽ thành công thì nó lại càng...

"Chuyện này chẳng phải đã xử lí xong rồi sao? Mọi việc chỉ là hiểu lầm, Duy Nhi cũng không bị thương nặng, người lại còn muốn làm âm mưu lên sao?" Giọng điệu Tiết lão thái thái so với ngày thường nhẹ đi nhiều, nếu không phải có Tiết Duy tại thì nàng đã mở miệng mắng Phương Lam rồi, dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Tiết Duy, nàng cũng không thể làm mất thể diện của nàng ta trước mặt nhi tử được.

Phương Lam cắn môi, bộ dạng ủy khuất không dám lên tiếng. Tiết Duy bên cạnh cũng bị dọa sợ, nhìn tổ mẫu rồi lại nhìn mẫu thân. Tiết lão thái thái dặn dò Tiết Duy vài câu rồi nhanh chóng rời khỏi phòng, để lại hai mẫu tử trầm mặc nhìn nhau.

Về đến viện của mình Tiết lão thái thái cảm thấy tâm trạng nhẹ đi nhiều, Huỳnh ma ma pha cho nàng một chung trà nhưng nàng không có tâm trạng uống, nhìn tuyết bên ngoài đang tan dần, hoa bắt đầu khoe sắc, ánh nắng cũng đã chói chang hơn thì không khỏi mở miệng: "Năm mới sắp đến rồi à?"

"Vâng ạ, không đến mấy ngày nữa là sang năm mới rồi ạ." Huỳnh ma ma có chút khó hiểu với câu hỏi của Tiết lão thái thái nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

"Mọi việc trong phủ đã sắp xếp xong hết chưa?"

Năm mới đến, kinh thành tất nhiên nhộn nhịp, chuyện trong phủ không tránh khỏi có chút nhiều hơn ngày thường, nhưng thân là hạ nhân, làm xong công việc là bổn phận của nàng.

"Vật dụng cần thiết, đồ trang trí, lễ vật... đã được đưa vào sáng nay, về phần trang phục mới của năm nay ngày mai họ mới đưa đến, ngày mai nô tỳ cùng Trần ma ma sẽ đưa y phục đến từng viện cho các tiểu thư, thiếu gia..."

Tiết lão thái thái gật đầu, đối với việc đã giao cho Huỳnh ma ma làm nàng luôn yên tâm.

"Người nhớ mang đến Mẫu Đơn Các cùng Hàn Mai Các thêm một bộ y phục nữa." Vốn dĩ nàng muốn phân phó Huỳnh ma ma chỉ cần mang thêm một bộ y phục đến Mẫu Đơn Các cho Tiết Phong Linh thôi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng là tỷ muội song sinh, nếu Linh Nhi có mà nàng ta không có thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nên không bằng cứ mang hai cho hai bên, người khác dù có bất mãn cũng không thể làm gì.

Huỳnh ma ma nghe vậy không khỏi kinh ngạc một chút nhưng rất nhanh liền gật đầu, trước kia Tiết lão thái thái cũng chỉ thêm một bộ y phục cho Mẫu Đơn Các, hiện tại lại thêm một Hàn Mai Các, bất quá cũng không phải chuyện to tát gì.

Đột nhiên Tiết lão thái thái lại nói một câu: "Năm sau Thanh Liên cũng đã mười lăm rồi nhỉ!?"

"Vâng, Đại tiểu thư cũng đã đến tuổi cập kê rồi, hẳn nên suy tính đến chuyện thành gia lập thất rồi ạ..." Đại tiểu thư xuất thân tuy thấp kém, ở trong phủ lại không được xem trọng nhưng bù lại nàng có được một gương mặt xinh đẹp, cũng được xem là một mỹ nhân khuynh thành, tuy chỉ là thứ nữ nhưng được nuôi dạy dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân cũng xem như là danh môn khuê tú, tuy không thể gả cho hoàng thất vương tôn cũng có thể gả cho thế gia công tử, không làm chính thất nhưng làm thiếp cũng không tệ.

"Ha ha, lão bà này còn chưa muốn xa các cháu gái đâu, dù sao các nàng cũng là hòn ngọc quý của Thượng thư phủ, sao có thể gả đi sớm như thế!"

Nhìn nụ cười trên mặt Tiết lão thái thái, Huỳnh ma ma bên cạnh chỉ cười không nói, nhưng trong lòng sớm đã một mảnh minh bạch, dù sao nàng cũng đi theo Tiết lão thái thái lâu ngày, sao còn không hiểu những lời nói của chủ tử, chỉ sợ ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng chủ tử sớm đã có suy tính cả rồi.

Tiết Thanh Liên tính tình ôn hòa trầm tĩnh, cũng rất thông minh hiểu ý người, mẫu thân nàng mất sớm nhưng được Thương thư phu nhân nuôi dạy cũng không tệ, xuất thân tuy là thứ nữ nhưng cũng được xem như hòn ngọc quý, mặc dù không thể so sánh với Tiết Phong Linh nhưng cũng được xem là một con cò tốt, nếu nàng có thể vào một nhà giàu có, tốt hơn hết là vương công quý tộc thì sau này Tiết phủ cũng có chút nở mặt nở mày.

Tiết Lan Hương xuất thân danh giá hơn Tiết Thanh Liên một chút, tuy phụ thân mất sớm nhưng nàng là đích nữ, đại ca Tiết Vũ Văn của nàng tuy chỉ mới giữ một chức quan nhỏ ở Hình bộ nhưng con đường phía trước còn dài, tất nhiên cơ hội thăng quan tiến chức cũng sẽ cao hơn. Huống hồ Tiết Lan Hương tuy có chút bông bột nhưng cũng là người thông minh, đã tâm không hề nhỏ, người như nàng, không vào hậu cung thật sự là uổng phí!

Tiết Phong Linh không cần phải nói đến, khắp Thượng thư phủ, thậm chí khắp kinh thành cũng không tìm được một người tài sắc vẹn toàn như nàng, nàng không chỉ xinh đẹp, tài hoa mà nàng còn rất am hiểu lòng người, thông minh có thừa, người như vậy, sinh ra vốn dĩ là mang mệnh Phụng hoàng, cao quý không ai có thể sánh bằng, chỉ có ngôi vị Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ mới xứng đáng với người như nàng!

Tiết Liên Kiều năm nay chỉ mới mười hai, nhưng đã thành thực hơn nữ tử cùng lứa, so với các tỷ muội của mình thì nàng mang trên người một vẻ đẹp cao lãnh, lạnh lùng xa cách, băng sơn mỹ nhân nhưng nữ tử như vậy mới thật sự thu hút nam nhân, khiến nam nhân gọi lên tính chính phục. Tuy tam phòng không quản chuyện trong phủ nhưng Tiết Liên Kiều vẫn là đích nữ của tam phòng, chỉ sợ sau này con đường phía trước của nàng cũng không tệ lắm, nếu không phải hoàng tử thì cũng là vương tôn quý tộc, quả là một hòn ngọc đáng để mài dũa!

Tiết Yên Hoa còn nhỏ tuổi, chưa thể tính đến chuyện thành gia lập thất, hơn nữa tính tình của nàng không tốt mấy, cần phải dạy dỗ lại, nếu không... chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Về phần Tiết Phong Lan...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Năm mới

Năm mới đến, kinh thành nhộn nhịp hẳn lên, đèn lồng treo đầy đường, trên phố người đông như hội, khác với mọi ngày, hôm nay gian hàng nào gian hàng nấy đều chật kín người, không ít gia nhân cùng chủ tử đi dạo, không ít người đi mua y phục mới, nói tóm lại là vô cùng náo nhiệt.

Dù sao đây cũng là một trong những ngày lễ trọng đại, mang theo âm hưởng truyền thống được truyền từ đời này sang đời khác, nhờ có Tết mà đời sống nhân dân bớt khó khăn hơn một chút, lại được thưởng thêm một ít bổng lộc, không nhiều nhưng đủ sống qua ngày. Hơn nữa đó lại là ngày sum họp gia đình, dù mọi người đang ở đâu thì ngày này họ vẫn về nơi gọi là “nhà”!

Hôm nay là tất niên, bên ngoài náo nhiệt thế nào, bên trong Thượng thư phủ tất nhiên cũng không kém, thậm chí còn có chút náo nhiệt hơn.

Nha hoàn chạy đôn chạy đáo, mỗi người đều bận một công việc của bản thân, từ chính viện đến hậu viện nơi nào cũng phủ đầy người người, trong phủ vải đỏ giăng khắp nơi, đèn lồng treo cũng không ít, tạo ra một khung cảnh hoa lệ mà rực rỡ sắc màu.

"Người đã trang trí xong chưa?"

"Còn ở hậu viện thôi ạ..."

"Đồ ăn trong bếp đã chuẩn bị chưa?"

"Nô tì đã sắp xếp cả rồi."

"Chậm chạp là bị mắng đấy..."

"Còn không mau lên!"

Trong phủ không ngừng truyền đến những thanh âm ồn ào nhưng lại không hề ảnh hưởng đến nữ tử ngồi đó, nàng bộ dạng yên tĩnh, không màng thế sự mà chăm chú pha trà.

“Thượng thư phủ hôm nay đúng là náo nhiệt!”

Động tác trên tay dừng lại, nghe thấy tiếng nói, Tiết Liên Kiều chậm rãi đứng dậy, quay người nhìn lại. Đập vào mắt nàng là một thân hình nhỏ nhắn, khoác lên mình bộ y phục nhẹ nhàng, kết hợp với màu xanh tươi mát của lá cây là màu vàng rực rỡ của ánh nắng mặt trời, trên nền váy những đóa hoa được thêu bằng chỉ vàng, dưới ánh nắng buổi sáng lại càng rực rỡ hẳn lên, hết như đang hé nở đón ánh nắng ban mai. Thất lưng thanh mảnh được thắt lại bởi miếng vải lụa mềm mềm, chiếc nơ nhỏ nhỏ xinh xinh lại càng tôn thêm dáng người của nữ tử, không cần nhìn đến gương mặt của nàng, Tiết Liên Kiều vẫn có thể khẳng định đây chính là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Mà trong Thượng thư phủ, người được mệnh danh là “Tuyệt sắc” chỉ có hai người, Tiết Phong Lan bị thương hai chân, tất nhiên không thể đứng trước mặt nàng, vậy chỉ có thể là người còn lại...

“Liên Kiều ra mắt tam tỷ!” Tiết Liên Kiều nhẹ nhàng khụy gối.

Ngũ quan tinh tế, thanh lãnh như mai, thanh âm như ngọc, trong trẻo đến lay động lòng người.

“Muội muội hôm nay thật có nhã hứng!” Tiết Phong Linh mỉm cười, liên kiều là một loại thuốc quý của đông y, giúp thanh nhiệt, giải độc, bất quá thanh mà không bỏ, vị đắng tính hàn, quả thật Tiết Liên Kiều trước mặt cũng không khác gì liên kiều - vị thuốc của đông y.

“Hôm nay là tất niên, mọi người đều bận việc của bản thân, muội thân là văn bối, tất nhiên cũng phải một việc gì đó, tuy trà này không phải quý hiếm nhưng được các vị trưởng bối thưởng thức, Liên Kiều cũng thấy vui.”

Tiết Phong Linh gật đầu: “Tâm lòng vẫn là quan trọng hơn hết, nếu các vị trưởng bối biết muội dùng cả tâm lòng để pha trà tất cũng sẽ rất vui!”

“Tam tỷ quá lời...”

Tiết Phong Linh vẫn giữ trên môi nụ cười như gió xuân, nhìn khung cảnh xung quanh, như nghĩ đến gì đó, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng lạ.

“Muội vẫn nên ra ngoài nhiều một chút, thời tiết hôm nay rất tốt, nếu cứ giam mình trong phòng muội sẽ bỏ qua không ít chuyện thú vị đấy!”

Tiết Liên Kiều ngẩn ra, còn chưa kịp tiêu hóa lời Tiết Phong Linh thì đã thấy nàng ta đã quay người rời đi, để một bóng lưng mờ ảo, tà áo hòa vào trong gió xuân.

Chuyện thú vị sao...?

Thời gian trôi nhanh như thổi, mới thế mà đã hết một ngày, so với ban ngày nhộn nhịp, kinh thành ban đêm lại càng rực rỡ hơn bao giờ hết, đèn lồng như đóa hoa nở rộ giữa màn đêm, tạo thành một dãy ánh sáng lấp lánh, cực kì nổi bật.

Chính viện Thượng thư phủ lại là một mảnh hoa lệ, thâm đỏ trải dài, tạo thành một con đường tơ lụa dẫn đến bàn tiệc, xung quanh là những đóa hoa đang khoe sắc, tuyết đã ngừng rơi, đêm nay lại là một đêm trăng sáng.

Tiết Lan Hương một tay đỡ Tiết lão thái thái bước vào, Thượng thư đại nhân vừa nhìn thấy liền lập tức đứng lên nghênh đón, Thượng thư phu nhân thấy vậy cũng theo trượng phu đi đến bên cạnh bà bà.

“Mẫu thân, người đến rồi.”

“Đám nhò đâu hết rồi?!” Nhìn xung quanh, ngoài trừ Tiết Lan Hương cùng Tiết Duy là tiểu hài tử, còn lại đều là phu thê tam phòng, Phương Lam và Vũ di nương tất nhiên cũng có mặt.

“Tổ mẫu, tụi con đến rồi ạ!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử dẫn đầu đi đến, bộ dạng phong lưu tiêu sái, theo sau là một đám nữ tử, người nào người nấy đều là mỹ nhân khinh thành, mỗi người đều mang một nét đẹp riêng, đội hình như vậy, thật sự là đủ bắt mắt!

“Chất nhi xin thỉnh an tổ mẫu, các vị trưởng bối.” Một trong hai nam tử dẫn đầu tiến về phía Tiết lão thái thái hành lễ, đám người phía sau tất nhiên cũng đi theo.

“Vẫn là Văn Nhi ngoan!” Tiết lão thái thái nhìn thấy cháu trai, trên mặt liền nở nụ cười như hoa, tuy nàng đối với nhị phòng không mấy hài lòng nhưng với cháu trai lớn thì không giống vậy.

Tiết phủ hiện tại âm thịnh dương suy, Tiết Vũ Văn lại còn là Đại thiếu gia, tuổi còn trẻ mà đã được làm quan, dù chỉ là chức quan nhỏ nhưng con đường thăng tiến còn dài, tất nhiên đối với đứa cháu trai này, Tiết lão thái thái vô cùng hài lòng.

Tiết Vũ Văn sau khi thỉnh an Tiết lão thái thái xong liền đi về phía Nhị phu nhân Lâm thị, nhìn dung nhan không còn tí sức sống của mẫu thân, hẳn lại cảm thấy có lỗi.

Phụ thân mất sớm, thân là nam nhi đại trượng phu, lại là Đại thiếu gia của Tiết phủ, trên vai của Tiết Vũ Văn mang một trách nhiệm vô cùng nặng nề. Nhìn mẫu thân tuổi già sức yếu, bản thân hẳn lại không thể ở bên cạnh chăm sóc, nên chỉ có thể nhờ muội muội chiều cố mẫu thân, tuy vậy hẳn vẫn không mấy yên tâm. Tuy hẳn không ở trong phủ thường xuyên, nhưng có một số chuyện hẳn vẫn rất rõ ràng, tình trạng mẫu thân thế nào, muội muội ra sao, hẳn đều nắm rõ, nhiều lần muốn ra mặt bảo vệ mẫu thân nhưng lực bất tòng tâm, chuyện hậu viện, mẫu thân không muốn hẳn xen vào.

“Vũ Văn thỉnh an mẫu thân.” Tiết Vũ Văn định khụy gối nhưng Nhị phu nhân Lâm thị nhanh chóng đỡ lấy hắn, nam nhi gối đầu là bằng vàng, nàng làm sao có thể để nhi tử khụy gối?!

“Gặp được con, mẫu thân đã an ủi phần nào rồi!” Nhị phu nhân Lâm thị mỉm cười, trên gương mặt nhợt nhạt rốt cuộc cũng có được chút tươi tắn.

“Mộ Nhi, đạo này cháu học hành thế nào?” Nhìn mẫu tử Lâm thị thân thiết, Tiết lão thái thái bên cạnh tất nhiên không vui, nhưng lại không tiện mồm lưỡi, nên đành đảo mắt sang đứa cháu thứ hai.

“Ân, vẫn rất tốt!” Tiết Mộ đứng bên cạnh đột nhiên bị gọi, không khỏi có chút giật mình, nghe nàng hỏi vậy liền cười cười, bộ dạng ung dung tự tại khiến Tiết lão thái thái nhíu mày.

Thấy Tam phu nhân Dung thị nhìn mình với ánh mắt trách cứ, Tiết Mộ biết bản thân nói sai, liền nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Thái tử chiều cố cháu không ít.”

Mọi người nghe vậy liền giật mình, ánh mắt nhìn về phía Tiết Mộ, chỉ thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, trong mắt lại lộ ý cười, nhìn hẳn không giống nói dối nên không ít người liền tin tưởng.

Tiết lão thái thái vốn đang không vui với câu trả lời của Tiết Mộ, hiện tại nghe hắn nói vậy liền vui mừng không thôi. Thái tử hiện đang phát như cò trước gió, nếu có thể tạo quan hệ tốt

với Thái tử, Thượng thư phủ tất nhiên cũng có thể thơm lây, hơn nữa vị trí Thái tử phi vẫn còn trống, mà trong phủ nữ tử đến tuổi cập kê cũng không ít, nếu một trong các nàng được Thái tử đề mắt đến, tương lai không biết chừng..

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiết lão thái thái không khỏi sáng lên.

Tam phòng bên đây có chút nghi ngờ nhìn nhi tử, tất nhiên trong lòng họ không mấy tin tưởng lời nhi tử nói, dù sao tam phòng cũng không phải người có chức quyền gì, bọn họ chỉ sống nhờ trong Tiết phủ, Tiết Mộ lại chỉ là hài tử chưa có công danh sự nghiệp gì, làm sao có thể khiến Thái tử chú ý đến?!

Nhìn vẻ mặt của Tiết Mộ, trong lòng Tiết Vũ Văn liền biết rõ nhị đệ đang nói dối, tất nhiên hắn cũng không đi vạch trần, bởi vì hắn biết lý do Tiết Mộ nói dối.

Mỗi người tại đây đều lâm vào một suy nghĩ khác nhau, tóm lại là phong phú vô cùng.

Lúc này tiếng bước chân truyền đến, phá vỡ không gian yên tĩnh, nhìn thấy người đến, Tiết lão thái thái tâm trạng vốn đang vui lại càng vui hơn.

“Linh Nhi con đến rồi!”

Tiết Phong Linh đi đến bên cạnh Tiết lão thái thái định thỉnh an nhưng Tiết lão thái thái đỡ nàng dậy, ý bảo không cần, phần ưu ái này khiến không ít nữ tử thay đổi sắc mặt nhưng cũng không dám mở miệng nói gì.

“Mọi người đã đến đông đủ thì cho người dọn thức ăn lên đi.”

Huỳnh ma ma tuân lệnh rồi đi, Thượng thư phu nhân nhìn một lượt vẫn không thấy bóng dáng tiểu nữ nhi đâu, đang định mở miệng nói thì Thượng thư đại nhân đã cướp lời nàng.

“Mẫu thân, Lan Nhi còn chưa đến, hay là đợi một chút đi.”

Tiết lão thái thái nhũn mày, tỏ vẻ không vui: “Chẳng lẽ bắt bà lão này phải đợi nàng đến sao?”

“Không phải vậy đâu mẫu thân, Lan Nhi con bé bị... đi đứng bất tiện, mẫu thân cũng biết mà.” Thượng thư phu nhân tránh nhắc đến hai chữ “tàn phế” này nên đành sửa thành đi đứng bất tiện.

“Hừ, nàng thân là văn bối, bất trường bối trong nhà phải chờ còn ra thể thống gì nữa?” Nghĩ đến Tiết Phong Lan, nàng lại càng thêm buồn bực.

“Mẫu thân, Lan Nhi đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 42: Dừng bữa phong ba

Mây như họa, đen như mực, lông mi mỏng manh nhẹ như liễu điệp về nên một đôi mắt sâu tựa giếng cổ không đáy, một mảnh trầm tĩnh, rung động lòng người.

Nữ hài được Xuân Cầm bế trên tay một thân tử y mềm mại, chất vải Văn Sa ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, làn váy dài, thắt lưng được thắt bởi một sợi vải màu hồng, làm nổi bật lên vòng eo tinh tế. Suốt mặt chỉ lộ một bên nhưng cũng khiến người khác trầm trồ với vẻ đẹp của nàng, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ mọng, mái tóc đen dài được búi hai bên, để lộ cái cổ trắng nõn, trên người nàng mang một loại khí chất thần bí, khiến người khác không khỏi bị thu hút.

“Lan Nhi thỉnh an tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân cùng các vị trưởng bối...” Trên môi Tiết Phong Lan treo một nụ cười, nhạt không đến đáy mắt.

“Hừ! Bây giờ đã là giờ nào rồi người mới đến, để trưởng bối chờ, như vậy còn ra thể thống gì nữa?!”

Nhìn dung mạo như hoa của Tiết Phong Lan, so với Tiết Phong Linh còn muốn xuất sắc hơn vài phần thì Tiết lão thái thái lại cảm thấy không vui.

Tiết Phong Lan nghe vậy liền nhanh chóng thu hồi nụ cười trên mặt, làn mi nhẹ nhàng rủ xuống lộ vẻ u buồn, thanh âm trong suốt như ngọc từ từ rơi xuống.

“Là lỗi của Lan Nhi, Lan Nhi sai rồi, thật sự thì con không muốn mọi người phải đợi... nếu... nếu không phải chân con đi đứng bất tiện... thì con đã đến sớm hơn rồi...”

Đi đứng bất tiện!

Lại là đi đứng bất tiện!

Mỗi lần nàng mở miệng trách móc, Tiết Phong Lan liền lấy lý do này ra đối phó với nàng, hơn nữa còn lộ ra vẻ ủy khuất, bộ dạng như là nàng bắt nạt nàng ta vậy?!

Phu thê đại phòng một bên đau lòng nhìn nhi nữ, trong lòng mặc dù cảm thấy có lỗi với nữ nhi nhưng Thượng thư đại nhân lại không tiện mở miệng, còn Thượng thư phu nhân lại có chút buồn bực, nàng biết mẹ chồng không thích nàng, cho nên nữ nhi mới bị liên lụy, nhưng con bé đã ra nông nỗi này, chẳng lẽ mẹ chồng còn muốn gây khó dễ cho nữ nhi?!

“Mẫu thân, Lan Nhi nàng...”

“Người còn muốn bênh vực nàng ta?!” Tiết lão thái thái trừng mắt, con tức bị ghen trong lòng mấy ngày nay vốn không nguôi, hiện tại Lý Nguyệt Chi lại mở miệng thay Tiết Phong Linh lại khiến nàng càng thêm buồn bực.

Tiểu thư Thừa tướng thì thế nào? Nếu đã bước chân vào Tiết phủ thì là người của Tiết phủ. Tiết phủ từ trước đến nay đều do một tay nàng quản lý, từ ngày nhi tử lấy Lý Nguyệt Chi về, nàng tuy là lão phu nhân nhưng muốn xử lý mọi chuyện đều phải hỏi ý kiến của nàng ta, rốt cuộc trong cái nhà này, ai mới là người nắm quyền?!

“Mẫu thân, dù sao Lan Nhi cũng đã đến, người đừng trách cứ con bé nữa...” Thấy thê tử bị mắng, Thượng thư đại nhân cũng đành mở miệng giải hòa.

Mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ là như nước với lửa, điều này hắn biết rõ, một bên là người đã nuôi dạy hắn nhiều năm, có ơn dưỡng dục, một người là phu thê kết tóc với hắn, nàng vì hắn mà nảy sinh mâu thuẫn với nhà mẹ đẻ, một bên là nghĩa, bên còn lại là tình, mà hắn lại chẳng thể thiên vị bên nào.

“Tổ mẫu, nếu tử muội đã đến, người cũng đừng truy cứu chuyện này nữa.” Tiết Vũ Văn nghiêm túc đánh giá thiếu nữ trước mắt, khi nhìn đến đôi chân nàng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạ nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Tổ mẫu, đừng giận mà...” Tiết Phong Linh cũng một bên phụ họa.

Tiết Vũ Văn không phải ca ca ruột cũng đã mở miệng thay Tiết Phong Lan, mà nàng thân là tỷ tỷ song sinh lại không nói giúp thì chỉ sợ vào miệng người khác nàng lại trở thành ác độc tỷ tỷ, bỏ mặc thân muội không lo. Huống hồ mấy ngày nay quan hệ của nàng cùng nàng ta trở nên gay gắt như vậy, mà thời cơ vẫn chưa đến, vẫn nên nghe lời Văn Yên, tạm thời nàng đành tiếp tục đóng vai tỷ tỷ tốt vậy!

Thấy tôn tử cùng cháu gái cũng mở miệng nói giúp, Tiết lão thái thái dù không muốn nhưng cũng không mở miệng truy cứu chuyện này nữa.

“Được rồi, được rồi, thật là...”

Mọi người nhìn một màn này, ánh mắt đều lộ vẻ hiểu rõ. Lúc này trước khi Tiết Phong Linh mở miệng, Tiết Vũ Văn cũng đã nói đỡ cho Tiết Phong Lan vài lời, tuy lúc đó Tiết lão thái thái lộ vẻ ôn hòa nhưng vẫn không lên tiếng. Bất quá khi Tiết Phong Linh vừa dứt lời, Tiết lão thái thái không nói hai lời liền nhanh chóng bỏ qua cho Tiết Phong Lan, điều này chứng tỏ, địa vị của Tiết Vũ Văn trong lòng Tiết lão thái thái còn thua xa Tiết Phụng Linh!

“Nếu đã đến đông đủ thì kêu người mang thức ăn lên đi.” Thấy mọi chuyện được giải quyết, Thượng thư đại nhân liền thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng mở miệng phân phó hạ nhân mang thức ăn lên.

Thượng thư phủ không tính là đông người, điểm tới đếm lui chỉ có hơn mười người, bất quá dù bàn lớn đến đâu cũng không thể ngồi chung một bàn, thế nên chỉ có thể chia thành hai bàn, trưởng bối một bàn, một bàn còn lại dành cho đám tiểu bối.

Lấy Tiết Phong Linh làm trung tâm, bên phải nàng ta tất nhiên là vị trí của Tiết Lan Hương, sau Tiết Lan Hương là Tiết Yên Hoa, rồi đến Tiết Duy, Tiết Vũ Văn, Tiết Mộ, Tiết Liên Kiều, Tiết Thanh Liên, và sau cùng là nàng.

Đêm nay đúng là một đêm náo nhiệt, người của Thượng thư phủ đều tập trung tại đây, ngay cả Tiết Vũ Văn thường xuyên vắng nhà cũng xuất hiện.

Bàn bên cạnh náo nhiệt bao nhiêu thì bàn bên này lại yên tĩnh bấy nhiêu, mọi người đều trầm mặc không nói, ngay cả khi thức ăn được dọn lên, cũng không ai động đũa.

“Đại ca, mọi chuyện ở Hình bộ thế nào rồi?”

Tiểu thư Tiết phủ tuy Tiết Thanh Liên là Đại tiểu thư nhưng suy cho cùng nàng ta vẫn chỉ là thứ nữ, một chút địa vị cũng không có, cho nên, trên bàn ăn này, tiểu thư có địa vị lớn nhất chính là Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan, mà thiếu gia chính là Tiết Vũ Văn.

Tiết Phong Lan vốn không thích giao tiếp với người khác, thế nên người mở miệng phá vỡ bầu không khí không ai khác ngoài Tiết Phong Linh.

“Mọi chuyện đều rất tốt!” Tiết Vũ Văn từ trước đến nay đều luôn kiêu lỗ, đối với bất kì ai cũng không ngoại lệ.

Tiết Phong Lan nhướn mày, cẩn thận đánh giá Tiết Vũ Văn, trầm tĩnh như nước, tài hoa phong nhã, quả thật là một mỹ nam tử tài mạo song toàn, thảo nào khiến Tiết lão thái thái coi trọng.

Nhớ đến kiếp trước, trên dưới Thượng thư phủ ngoại trừ Tiết Thanh Liên thân phận thứ nữ phải gả cho kẻ nghèo hèn bạo lực thì những người còn lại đều có kết cục tốt hơn hẳn. Tiết Vũ Văn làm người không tệ, so với Tiết Lan Hương thì nhân phẩm hẳn tốt hơn nhiều, hơn nữa lại là một người có đầu óc, tương lai của Thượng thư phủ vinh quang ra sao thì mọi công lao đều thuộc về hắn.

Tiết Phong Lan cười nhạt, Tiết lão thái thái cứ nghĩ rằng bản thân nàng ta đang khống chế Tiết Vũ Văn trong tay, nhưng lại không biết rằng, hắn đã sớm thoát khỏi sự khống chế mất rồi!

Như nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan, Tiết Vũ Văn nhìn nàng một lúc sau đó ánh mắt lại rơi vào người Tiết Phong Linh bên cạnh, tuy thời gian hắn ở trong phủ không nhiều nhưng tình hình trong phủ hắn cũng xem như minh bạch, nhất là chuyện của đại phòng, dạo gần đây tỷ muội Tiết Phong Lan gần như đều náo loạn cả Thượng thư phủ, ngày nào cũng có chuyện xảy ra, nhị phòng còn lại cũng không tránh khỏi liên lụy.

Rõ ràng là tỷ muội song sinh, thế nhưng cả hai đều phong hoa tuyệt đại, muốn tài năng có tài năng, muốn mỹ mạo liền có mỹ mạo, một người khuynh thành phong hoa, một người khuynh lộng nhân tâm, nếu so sánh cũng không thể nói được rốt cuộc là ai hơn ai, có lẽ bởi vì như vậy cho nên hai người bọn họ mới...

Nghĩ đến muội muội vì chuyện này mà làm không ít điều ngu ngốc, Tiết Vũ Văn lại chỉ có thể thờ dài, nếu không phải hắn bận việc bên ngoài thì hẳn sớm đã về giáo huấn muội muội một trận.

Nữ nhân, thật sự là khó hiểu!

Đối với thái độ của Tiết Vũ Văn, Tiết Phong Linh dường như hiểu rõ, cho nên nàng chỉ mỉm cười nhẹ, bắt đầu động đũa, mọi người thấy thế cũng động đũa theo.

“Từ tiểu thư, phu nhân đặc biệt chuẩn bị món gà hầm nhân sâm này cho tiểu thư dùng, tiểu thư nhất định phải uống hết...” Lúc này, một nha hoàn đi đến, mang theo một cái khay đựng chung đồ bỏ đặt lên bàn, dạn dỏ xong liền rời đi.

Ánh mắt mọi người rơi vào chung đồ bỏ của Tiết Phong Lan, trong lòng lại xuất hiện mỗi một suy nghĩ khác nhau.

Tiết Phong Linh bộ dạng làm như không thấy, vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục dùng bữa, bỏ mặc mọi ánh mắt dò xét xung quanh.

Nàng sớm biết mẫu thân chuẩn bị đồ bỏ cho Tiết Phong Lan, dù sau nàng ta cũng vừa mới té hờ, thân mang trọng bệnh, chân lại bị thương, mà dạo gần đây trong phủ lại xảy ra nhiều chuyện liên quan đến nàng ta, mẫu thân lo lắng là điều tất nhiên, đối với việc này Tiết Phong Linh cũng không mấy bận tâm.

Yêu thương của mẫu thân, không phải nàng không có, mà phần yêu thương nàng xem thường nhất đối với Tiết Phong Lan lại chính là báu vật, lần này xem như là nàng ban bố chút tình thương của mẫu thân cho nàng ta vậy!

Thảo nào sáng nay nàng đến phòng bếp thấy nhân sâm để đầy, hóa ra là của Thượng thư phủ nhân chuẩn bị cho Tiết Phong Lan!

Tiết Lan Hương ánh mắt hiểu rõ nhưng cũng im lặng, sau chuyện lần trước bị mẫu thân mắng, nàng đã an phận hơn rất nhiều. Tuy nàng thật sự không ưa hai tỷ muội Tiết Phong Lan nhưng cuộc sống sau này của mẫu tử nàng đều dựa vào đại phòng, chống đối Tiết Phong Lan cũng không có lợi ích gì, không bằng xem như không thấy để có thể an ổn sống qua ngày như lời mẫu thân nói.

Tiết Thanh Liên ngồi bên cạnh Tiết Liên Kiều thấy nàng ta vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt nàng cũng không tỏ vẻ gì, dù sao nàng cũng chỉ là thứ nữ, vì một chung đồ bỏ mà lộ vẻ ghen tỵ với đích nữ, không phải bị người khác xem thường hơn hay sao?

Tiết Vũ Văn tiếp tục dùng bữa, Tiết Mộ một bộ dạng ung dung nhìn Tiết Phong Lan, tam phòng trước nay đều không quản chuyện bên ngoài, Tiết Mộ hẳn cũng không ngoại lệ, đối với vị tứ muội này, xem như là thường thức. Tiết Duy hôm nay cũng rất an phận, có lẽ mấy ngày trước hắn bị mắng một trận thể nên mới có thể ngoan ngoãn ngồi một chỗ không đi gây sự.

“Gà hầm nhân sâm? Ta cũng muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cảm nhận được

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi kinh ngạc, đây là chung đồ bỏ Thượng thư phu nhân hầm cho Tiết Phong Lan, ngay cả Tiết Phong Linh cũng không có phần vậy mà... rốt cuộc là người nào lên tiếng?!

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy nữ hài tử chống cằm ngồi bên cạnh Tiết Lan Hương, thân mặc hồng y, bộ dạng phấn điêu mị ngọc, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan không chớp mắt, nhìn bộ dạng, rõ ràng là thiên chi kiều nữ bị chiều hư!

“Lục muội, chung đồ bỏ này... là của tứ muội à?” Tiết Thanh Liên có chút ngập ngừng mở miệng, nàng biết nữ hài là bị Vũ di nương chiều hư, trên bàn ăn này, nàng ta tuy không có địa vị thấp nhất nhưng cũng là người nhỏ nhất, vậy mà lại mở miệng muốn chung đồ bỏ của Tiết Phong Lan?!

Nữ hài tử nhìn Tiết Thanh Liên với ánh mắt chán ghét, đối với những kẻ ngồi trên bàn ăn này, nàng chỉ có một loại cảm xúc, chính là chán ghét!

Nhất là đối với Tiết Thanh Liên, nàng ta là thứ nữ đại phòng, thân phận thấp kém, mẫu thân xuất thân từ nha hoàn tú phòng, hạng người như nàng ta lại có thể ngồi cùng bàn ăn với nàng, hơn nữa còn dám mở miệng nói chuyện với nàng?!

“Hừ, của nàng ta thì thế nào? Thứ ta muốn, thì nhất định phải có được!” Nàng vốn dĩ sớm đã không ưa đám nữ nhân này, cái gì mà tiểu thư Tiết phủ, cái gì mà đích thứ khác biệt, trong mắt tổ mẫu, các nàng vốn dĩ không bằng nàng!

Khi nghe tổ mẫu phân phó mang thêm hai bộ y phục cho tứ muội Tiết Phong Linh nàng đã rất tức giận, một Tiết Phong Linh thì thôi đi, dù sao nàng cũng không đấu lại nàng ta, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một Tiết Phong Lan giành mất yêu thương của Tiết lão thái thái với nàng, chỉ là một kẻ tàn phế lại muốn giành đi những thứ của nàng, thật đáng giận!

“Tiết Yên Hoa, người đi! Mọi ngày người kiêu ngạo thế nào ta mặc kệ, nhưng hiện tại trước mặt bao nhiêu người, người lại có thái độ như thế, người không thấy mặt mặt sao?!” Nhìn thấy thái độ xem thường của Tiết Yên Hoa, Tiết Lan Hương tức giận, trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Mọi ngày Tiết Yên Hoa ra vẻ thế nào nàng không quan tâm, thế nhưng hiện tại nàng ta lại duy trì bộ dạng xem thường người khác như vậy, rõ ràng chỉ là thân phận thứ nữ, trước mặt bao nhiêu người một mực muốn giành canh gà của đích nữ, nếu để Thượng thư đại nhân nhìn thấy, không chỉ nhị phòng bị liên lụy mà mẫu thân sẽ bị không tránh khỏi bị Tiết lão thái thái mắng!

Tiết Yên Hoa thấy bộ dạng hùng hổ của Tiết Lan Hương thì không khỏi buồn bực, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng lại không mở miệng lên tiếng, không phải vì nàng sợ Tiết Lan Hương mà là nàng đang kiên kỵ! Trong Thượng thư phủ ngoại trừ mẫu thân cùng tổ mẫu thì có hai người khiến nàng phải kiên kỵ, một người là Tiết Phong Linh phong hoa tuyết nguyệt đang ngồi đó, người còn lại không ai khác chính là Tiết Vũ Văn - ca ca cùng cha khác mẹ của nàng!

Nếu không phải có Tiết Vũ Văn bên cạnh, Tiết Yên Hoa thật sự sẽ cùng nháo với Tiết Lan Hương một trận!

Trong ấn tượng của nàng, phụ thân là một thứ gì đó rất xa lạ, từ khi nàng chào đời, số lần gặp mặt phụ thân chỉ đếm trên đầu ngón tay, cuộc sống của nàng chỉ tồn tại Vũ di nương. Thế nhưng Tiết Lan Hương thì ngược lại, từ xa nàng đã thấy nàng ta nhận được hết tình yêu thương của phụ mẫu từ nhỏ đến lớn, muốn gì được nấy, chỉ cần nàng ta thích, phụ mẫu nàng ta đều cho nàng ta, bởi vì... nàng ta là đích nữ, mà nàng cuối cùng cũng chỉ là thứ nữ!

Tiết Yên Hoa rất oán hận Tiết Lan Hương nhưng nàng biết nàng ta không phải hạng người dễ trêu chọc, huống hồ nàng ta có thân phận đích nữ chống lưng, có ca ca che chở, mà nàng... ngọt từ mẫu thân ra lại không có gì hết!

Sống trong gia đình quyền quý, Tiết Yên Hoa là thứ nữ hiển nhiên trưởng thành hơn những đứa trẻ đồng trang lứa, nàng hiểu rõ thân phận bản thân, hiểu rõ cuộc sống mà nàng phải chịu, thế nhưng, trưởng thành và có đầu óc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

“Được rồi, nếu lục muội đã muốn uống canh, vậy canh cá này cũng không tệ, muội có muốn thử không?” Tiết Phong Linh mở miệng giải hòa, nhìn bộ dạng ủy khuất khi đối mặt với Tiết Lan Hương của Tiết Yên Hoa, nàng không khỏi ôn nhu cười, tay múc một chén canh đưa đến trước mặt Tiết Yên Hoa.

Ngu ngốc!

Nàng không nghĩ đến Tiết Yên Hoa lại là người ngu ngốc như vậy, những lời nói thiếu suy nghĩ như vậy mà nàng ta cũng dám mở miệng nói ra, không sợ vào tai người khác sẽ thành ý khác hay sao?!

Xuất thân là thứ nữ, lại muốn tranh giành vào đích nữ, nàng ta dựa vào đâu?! Đối với một kẻ không thể gây uy hiếp đến bản thân, Tiết Phong Linh cũng không đặt vào mắt.

Tiết Yên Hoa nhìn chén canh trên tay nàng nhưng nhanh chóng liếc dời mắt, bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, bỏ mặc lời nói của Tiết Phong Linh.

Tiết Phong Lan bên cạnh thầm đánh giá, nha đầu Tiết Yên Hoa này chỉ vừa mới mười tuổi, tuổi nhỏ chưa biết gì, còn một số chuyện vẫn chưa hiểu hết, thế mà lại lộ ánh mắt như vậy, dường như tất cả mọi người trên bàn ăn, trong mắt nàng chỉ là rác rưởi!

“Còn không mau nhận lấy?!” Thấy thái độ của Tiết Yên Hoa, giọng Tiết Lan Hương lạnh đi vài phần, Tiết Phong Linh không phải loại người dễ trêu chọc, nếu chọc nàng ta tức giận, ngày tháng sau này nhị phòng chỉ sợ không yên!

Đáng ghét!

Nếu không phải... nếu không phải mẫu thân dặn dò nàng trước mặt Tiết Vũ Văn không được làm càn thì nàng sớm đã... sớm đã...

Tiết Yên Hoa ngoan ngoãn nghe lời, đưa tay ra nhận chén canh từ Tiết Phong Linh, sau đó...

“A!”

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chén canh chạm tới tay Tiết Yên Hoa chưa đầy một giây thì đã bị văng ra, chén canh mang theo làn khói nóng hổi rơi xuống, ướt đầm một mảng y phục.

“Lan Nhi!”

“Tiểu thư!”

“Tứ muội!”

“Tứ tỷ!”

“Có chuyện gì vậy?!”

“...”

Thanh âm lộn xộn không ngừng vang lên, mọi người bàn bên kia sớm đã phát hiện bên này có chuyện, vốn nghĩ là tiểu hài tử vui đùa, không nghĩ đến mọi chuyện lại lớn như vậy.

Chén canh bị Tiết Yên Hoa hất văng ra thể nhưng lại rơi vào người nàng, hơn nữa lại còn rơi trúng chân nàng, nhiễm ướt từ y. Vải Vân Sa vốn mỏng manh, mà chén canh lại nóng như vậy, không cần nhìn đến vết thương cũng biết nhất định là đã sưng đỏ cả rồi!

Tiết Phong Lan nhú mày, nhìn y phục bị ướt không lên tiếng, sau đó ánh mắt liền rơi vào người Tiết Yên Hoa đang đứng đó, bởi vì sợ làm Tiết Phong Linh bị thương cho nên Tiết Yên Hoa mới đổi hướng người nàng?!

Tiết Phong Lan nhíu mày, nàng không có hứng thú đùa giỡn với Tiết Yên Hoa, dù sao nàng ta so với nàng nghĩ còn ngu ngốc hơn, kiếp này từ địch của nàng chỉ có Tiết Phong Linh, nếu Tiết Yên Hoa không biết sống chết mà gây sự với nàng thì đừng trách nàng vô tình!

“Xuân Cầm, mau, mau đưa Lan Nhi về phòng thay y phục!” Nhìn thấy cảnh này, Thượng thư phu nhân lo lắng vội gọi Xuân Cầm.

Nữ nhi vừa mới bị thương ở chân, vậy mà hiện tại lại bị chén canh rơi trúng, nhìn canh cá nóng hổi còn đang bốc khói trên bàn, trong lòng nàng vừa lo sợ vừa tức giận, hiện tại là tất niên, cho dù có gọi đại phu cũng sẽ không đến!

“Còn không mau lên, canh nóng như vậy...” Nhìn y phục nữ nhi rải rác thịt cá, Thượng thư đại nhân tất nhiên không khỏi tức giận nhìn về phía Tiết Yên Hoa, nhưng hiện tại đưa nữ nhi đi thoa thuốc mới quan trọng!

Tiết Yên Hoa hoảng hốt đứng một bên, lúc nhận được ánh mắt của Thượng thư đại nhân thì nàng không tránh khỏi sợ hãi, vội vàng nhìn về phía Vũ di nương cầu cứu.

Nàng sai rồi, lẽ ra nàng không nên hất chén canh đó... bất quá nàng không nghĩ nó lại rơi vào người Tiết Phong Lan, nàng chỉ là tức giận Tiết Lan Hương mới hất đi chén canh trên tay Tiết Phong Linh, lại sợ Tiết Phong Linh bị thương nên mới đổi hướng hất vào bên cạnh... không nghĩ đến...

Tiết Phong Lan trầm mặt, canh nóng thế nào không ai hiểu bằng nàng, đối với người khác có lẽ là rất bỏng nhưng đối với nàng thì khác, chân nàng bị tàn phế thì làm sao cảm nhận được nỗi đau xác thịt này?!

“Mẫu thân, con cùng thê tử đưa Lan Nhi về phòng, chuyện ở đây giao mẫu thân...” Thấy thái độ của nhi tử không tốt, Tiết lão thái thái liền gật đầu đáp ứng, Thượng thư đại nhân cũng không nói nhiều, nhanh chóng quay người rời đi.

Mọi người nhìn một màn này chỉ có thể im lặng, tâm trạng Tiết lão thái thái hiện tại không tốt, nếu bây giờ người nào mở miệng thì nhất định sẽ chuốc họa vào thân.

Vũ di nương âm thầm nữ nhi ngu ngốc, trêu chọc không trêu lại trêu chọc đúng Tiết Phong Lan, chẳng phải nàng đã dặn dò nữ nhi tối nay không được càn quấy sao, sao Yên Hoa lại không nghe lời như thế?!

Lần này, nếu Thượng thư đại nhân muốn truy cứu thì cho dù có cầu xin Tiết lão thái thái thì nàng ta cũng không giúp được Yên Hoa!

Tại Hàn Mai Các.

Từ y hoa lệ đã được thay bằng lam y nhẹ nhàng, Tiết Phong Lan ngồi trên giường, nhìn Xuân Cầm đang thoa thuốc cho nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn ra cảm xúc.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Phu thê đại phòng vốn lo lắng theo sau, dù sao nam nữ khác biệt Thượng thư đại nhân cũng không tiện vào trong, Thượng thư phu nhân thì trở về tìm thuốc chữa bỏng, trong thời gian đó Xuân Cầm tạm thời thoa thuốc mỡ cho nàng trước, hiện tại trong phòng chỉ nàng và Xuân Cầm.

“Chân ta vốn tàn phế, nỗi đau xác thịt này không là gì...”

“Tiểu thư...” Nhìn về mặt đậm mặt của Tiết Phong Lan khi nói đến đôi chân, Xuân Cầm không khỏi chua xót.

“Không...” Tiết Phong Lan vốn định mở miệng trấn an Xuân Cầm thì đột nhiên ngừng lại, cảm giác ấm nóng từ đôi chân truyền đến khiến nàng không khỏi trợn mắt.

Làn da trắng nõn hiện tại đã sưng đỏ một mảng, tuy vết thương đã được bôi thuốc mỡ nhưng cảm giác ấm nóng từ vết thương không ngừng truyền đến khiến tâm nàng không kim chế được mà đập nhanh hơn bình thường.

Đây...?

Nàng... cảm nhận được?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Hồng y

“Tiểu thư, đã xong rồi!”

Tiết Phong Lan nghe vậy liền ngẩn đầu, đôi mắt trong suốt nhìn gương mặt nữ hài hiện lên trong gương không khỏi hải lòng gât đầu.

Gương mặt nhỏ nhắn có phần non nớt, làn da trắng nõn nổi bật lên đôi môi hồng nhuận, hôm nay Tiết Phong Lan chỉ tô một lớp son đỏ, mày lại kẻ nhạt, Xuân Cầm theo lời nàng tùy ý búi một kiểu tóc đơn giản phù hợp với tuổi của nàng, hai bên được đính thêm chuỗi nhỏ, nhìn tuy đơn giản nhưng không kém phần linh động và đáng yêu.

Không hổ là Xuân Cầm, chưa bao giờ để nàng phải thất vọng!

Hôm nay là ngày mừng một, ngày đầu tiên của năm mới, từ sáng sớm mọi người trong phủ đã bận rộn chuẩn bị. Tờ mờ sáng Thượng thư đại nhân đã phải vào cung, thân là đại thần trong triều tránh không khỏi việc ở lại tham dự các bữa tiệc, hẳn là khuya hẳn mới trở về. Tam lão gia sau khi thỉnh an Tiết lão thái thái liền đưa thế tử và nữ nhi về nhà mẹ đẻ, Tiết lão thái thái dù không vui nhưng cũng không tỏ vẻ, ngay cả Tiết Vũ Văn cũng bị gọi đi chúc Tết quan trên, còn Tiết Mộ nghe đâu là cùng bằng hữu đi đến Đông cung gặp Thái tử. Hiện tại, trên dưới Thượng thư phủ chỉ toàn là nữ nhân, chỉ có mỗi Tiết Duy được xem là nam nhân, tuy hẳn còn nhỏ tuổi nhưng dù sao hẳn cũng là nhi tử đại phòng, tuy chỉ là thứ tử nhưng vì đại phòng không có trưởng tử nên địa vị có chút đặt thù.

Đại Ngụy năm thứ một trăm hai mươi chín, sóng yên biển lặng, thiên hạ thái bình, nhân dân ấm no, thế nhưng đây là bước ngoặt lớn nhất đời nàng!

Sinh ra trong phú quý, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại được Thái hậu ưu ái, gả cho người mình yêu, nam nhân lại đó còn là một mỹ nam hiếm có - Hoàng tử đương triều - địa vị cao quý, nàng từng bước trở thành mẫu nghi thiên hạ - nữ nhân có địa vị tôn quý nhất Đại Ngụy!

Tuy đôi chân nàng tàn phế nhưng nữ nhân khắp thiên hạ đều ngưỡng mộ, ghen ghét, đổ kị với nàng, hận không thể được như nàng, hưởng thụ sự ưu ái mà lão Thiên ban cho, ngay cả tỷ tỷ thân sinh cũng ghen không được mà nổi lên dị tâm.

Sự ưu ái đó rốt cuộc là phúc hay là họa, không ai có thể nói trước.

Khi Lam Thành Vũ lên ngôi, nàng bước lên ngôi vị hoàng hậu, khi đó Tiết Phong Lan cảm thấy bản thân là nữ nhân may mắn nhất, hạnh phúc nhất! Lão Thiên cướp đi đôi chân của nàng biến nàng thành phế nhân nhưng lại không hề bất công, lớn lên trong nhung lụa, được phụ mẫu yêu thương, tỷ tỷ săn sóc, lại được gả cho người trong mộng, trượng phu hết mực yêu chiều, sau lại trở thành Hoàng hậu, cuộc đời nàng vốn dĩ bằng phẳng không chướng ngại, mang trên người mệnh “Phượng hoàng”, nàng sinh ra vốn là hưởng ưu ái!

Thế nhưng có ai nói cho nàng biết, tất cả những thứ đó chỉ là lừa gạt, là dối trá!

Phụ mẫu yêu thương nàng thế nào nhưng lại vì tỷ tỷ mà bỏ mặc nàng, tỷ tỷ tốt với nàng thế nào lại nhẫn tâm phản bội nàng, trượng phu hết mực nói yêu nàng nhưng sau lưng lại thông đồng cùng thân tỷ!!!

Tất cả bọn họ đều tinh, chỉ có mình nàng mê mang trong giấc mộng do chính họ dệt ra. Nàng đặt hết lòng tin vào người thân, đến cuối cùng bản thân nàng chẳng được gì mà còn đối lấy tổn thương cùng sự phản bội!

Tỷ muội tương tàn, tất cả chỉ vì một nam nhân!

Thật tức cười!

Lệ khí từ người Tiết Phong Lan khiến Xuân Cầm kinh ngạc, điều này vốn dĩ không nên xuất hiện trên người một nữ hài. Nhớ lại lời Tiết Phong Lan, Xuân Cầm như có điều suy nghĩ, nàng nhìn tiểu thư Tiết phủ từ nhỏ đến lớn, trong phủ ngoại trừ Tam tiểu thư ra thì không ai có thể so sánh với tiểu thư, xuất thân cao quý, tài mạo song toàn, phụ thân là chính nhị phẩm Thượng thư, mẫu thân là tiểu thư Thừa tướng, nàng lại là cháu gái Thái hậu, rốt cuộc là điều gì khiến một nữ hài mới mười hai tuổi như nàng lại sinh ra oán hận?!

“Tiểu thư...”

Tiết Phong Lan phục hồi tinh thần, nhanh chóng che giấu oán hận trong mắt, đôi tay nàng không khỏi nắm chặt, cố gắng bình ổn tâm tình.

Không, Tiết Phong Lan nàng không có gì phải sợ cả, kiếp trước là do nàng ngu ngốc dễ tin người, kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không để những chuyện như vậy tái diễn!

Lão Thiên cho nàng trùng sinh, nhất định là không muốn nàng bại trong tay Tiết Phong Linh, mọi chuyện hiện tại đều nằm trong sự kiểm soát của nàng, nàng sẽ không rơi vào bẫy của Tiết Phong Linh nữa, một lần là quá đủ rồi!

“Xuân Cầm, đi, chúng ta còn phải đến thỉnh an tổ mẫu nữa!”

“Tiểu thư, người xác định?”

Giờ thỉnh an từ trước đến nay được quy định là giờ Mẹo (5h - 7h sáng), thế nhưng mọi người thường đến chính Mẹo mới đến thỉnh an, dù sao Tiết lão thái thái cũng đã lớn tuổi không phải như đám trẻ tuổi xuân phơi phới, cho nên nàng ta thường xuyên dậy trễ. Một khi Tiết lão thái thái đang ngủ, tuyệt đối không được làm phiền, hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, nếu tiểu thư đến đó cũng phải đợi ở bên ngoài.

Quy định trong phủ, Tiết Phong Lan tất nhiên biết rõ, dường như biết suy nghĩ của Xuân Cầm nên nàng chỉ nhàn nhạt giải thích: “Sắc trời tuy còn sớm nhưng tối qua mọi người thức đến tận khuya, chỉ có mình muội là ngủ sớm, nếu sáng nay lại đến trễ, tổ mẫu liền sẽ gây khó dễ, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu năm mới, sóng yên biển lặng vẫn tốt hơn!”

Nói thật, nàng cũng không hề muốn đi sớm như vậy, tuy tối qua nàng ngủ sớm nhưng lại không được ngon giấc, kể từ khi trùng sinh không có đêm nào nàng không gặp ác mộng, mơ thấy những chuyện kiếp trước, nghĩ đến thôi Tiết Phong Lan cũng đã cảm thấy tinh thần sa sút. Hơn nữa sáng sớm nhiệt độ thấp khiến cho người ta không muốn dậy, huống hồ lại là đầu xuân, thời tiết không tránh khỏi vẫn còn lạnh, tuy mặc áo lông rất dày nhưng Tiết Phong Lan vẫn cảm nhận được hơi thở lạnh giá.

Nhắc đến chuyện tối qua, nàng không khỏi nhìn xuống đôi chân của mình, tuy cảm giác thoảng ua nhưng rất chân thật, cảm giác đó khiến nàng còn sợ chính bản thân nhầm lẫn, dù sao kiếp trước nàng cũng không có cảm giác như vậy, bởi vì chưa xác định được thực hư nên Tiết Phong Lan cũng không có nói cho Xuân Cầm biết, dù sao trên dưới Thượng thư phủ đều có tai mắt của Tiết Phong Linh, nếu thật sự đôi chân nàng... nàng sợ Tiết Phong Linh lại giờ trò, đợi một hai ngày nữa nàng sẽ gặp Diệp thái y để xác định, dù sao nàng cũng đã đợi mười

mấy năm, hiện tại thêm mấy ngày cũng không vấn đề gì!

Đi đến Nguyệt Vân Các của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Liên nhìn thấy Trần ma ma đang đứng đó, bên cạnh còn có hai nha hoàn, dường như Trần ma ma đang phân phó gì đó.

Lần trước khi mẫu thân ra mặt thay Tiết Phong Linh, trước đó Trần ma ma còn ra sức ngăn cản, có lẽ bởi vì chuyện của Xuân Đào nên Trần ma ma mới này sinh nghi ngờ nàng, dạo này nàng cũng không thường xuyên gặp nàng ta, không biết thái độ của nàng ta với nàng ra sao.

“Tứ tiểu thư...” Từ xa Trần ma ma đã nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ của Tiết Phong Lan, sau khi phân phó nha hoàn xong, nàng liền một mạch đi đến trước mặt Tiết Phong Lan thình an.

“Ma ma, mẫu thân còn chưa dậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng có phần ngây thơ, đôi mắt long lanh có thần, Tiết Phong Lan cảm thấy, muốn Trần ma ma buông bỏ phòng bị với nàng là điều không hề dễ dàng.

“Tứ tiểu thư, phu nhân đã dậy rồi, chỉ là...” Trần ma ma cười cười, không hề tỏ thái độ khác lạ.

Tiết Phong Lan thấy thế chỉ cười nhạt không nói.

~~~~~

Mỹ phụ nhìn hai bộ y phục trên giường, đây đều là sản phẩm mới nhất của Mỹ Nhân Phường, mỗi bộ đều mang một kiểu dáng khác nhau, khắp kinh thành đều không tìm ra bộ thứ hai giống như vậy.

Nàng vừa mới mua hai bộ y phục này cách đây không lâu, tốn hết một ngàn lượng, số tiền này có thể mua hơn mười mấy bộ y phục, dùng để mua hai bộ y phục này thật sự là không đáng. Bất quá chất vải mềm mại, sờ vào liền cảm thấy mát mẻ, cả hai đều được làm từ lụa tơ tằm quý giá, lụa tơ tằm tuy quý nhưng cũng không đến một ngàn lượng, thật ra lụa này đến từ Tây Lương - một quốc gia nằm ở phía Tây, nổi tiếng mỹ nữ như mây, hàng năm đều có một đoàn thương nhân chuyên đồ vào kinh thành, may mắn nàng gặp được, vừa hay có hai bộ y phục hợp ý nàng, cho nên không hề tiếc bạc mà bỏ ra mua.

Hoàng y cao quý chói mắt, một con khổng tước lớn chạy dọc từ phần eo xuống chân váy, khổng tước kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đuôi xòe ra bốn phía, đường thêu bằng chỉ hoàng kim, nổi bật lên từng đường nét tinh tế. Trái với hoàng y hoa lệ, hồng y lại rực rỡ nhưng cũng không kém phần mỹ lệ, những đóa phù dung nở rộ trên nền váy, đóa hoa đỏ rực thu hút ánh mắt của mỗi người.

“Mẫu thân.”

Mỹ phụ giật mình, vội vàng quay người, phát hiện Xuân Cầm đang bế nữ nhi đứng đó, không khỏi kinh ngạc mở miệng: “Lan Nhi? Sao con lại đến đây?”

“Lan Nhi đến thình an mẫu thân.” Gương mặt xinh đẹp xuất hiện nụ cười, so với hoa trong vườn còn mỹ lệ hơn vài phần.

“Mau, đến đây ngồi với mẫu thân...” Nghe nữ nhi nói vậy, tâm Thượng thư phu nhân không khỏi mềm đi, nữ nhi của nàng, lúc nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan đến bên ghế để nàng ngồi xuống, Thượng thư phu nhân bên cạnh lo lắng hỏi thăm vết thương ở chân của nàng, Tiết Phong Lan chỉ trả lời lấy lệ, dù sao cũng chỉ là vết bỏng nhỏ, không có gì đáng ngại, đáng ngại là...

Thượng thư phu nhân nhận thấy Tiết Phong Lan dường như không muốn nói, sợ đụng tới nỗi đau của nữ nhi nên nàng cũng không mở miệng nhắc lại vấn đề này nữa, vội vàng hỏi sang chuyện khác.

“Lan Nhi, con nhìn xem, hai bộ y phục này mẫu thân nên mặc bộ nào đây?”

Từ khi bước chân vào phòng, nàng đã thấy hai bộ y phục được đặt trên giường, tuy chỉ nhìn sơ qua nhưng cũng biết là cực phẩm. Hoàng y quá chói mắt, chỉ dành cho những bữa tiệc cung đình hay lễ hội lớn, mặc vào hôm nay sợ không thích hợp, còn hồng y... những đường nét hoa phù dung khiến cho người ta cảm giác chân thật, mang vẻ đẹp kiêu sa hiem thấy, nếu là nàng nàng cũng sẽ chọn bộ hồng y này.

“Mẫu thân, Lan Nhi đặc biệt thích bộ hồng y này.”

Thượng thư phu nhân cũng vừa ý với bộ hồng y này, trong lòng sớm đã có quyết định, chỉ là không nghĩ đến nữ nhi cũng lựa chọn giống nàng, trong lòng liền cảm thấy, nữ nhi đúng là áo bông nhỏ của nàng, tâm linh tương thông a!

Nhìn Thượng thư phu nhân mang bộ y phục vào trong thay, Tiết Phong Lan buồn chán, cầm lấy chung trà trên bàn cẩn thận đánh giá, vừa hay trên chén trà lại khắc hình hoa phù dung, phù dung nhuộm một màu đỏ rực rỡ khiến người khác không dời mắt được.

“Thư đới thảo tông song ngoại lục

Phù dung hoa hướng tọa trung hồng*"

Xuân Cầm, rất đẹp đúng không?”

*Sách mang cô đến ngoài song biếc

Phù dung hoa hướng khách khoe hồng

Bất thành linh Tiết Phong Lan mở miệng hỏi, Xuân Cầm ngăn ra nhưng rất nhanh liền đáp lời: “Vâng?” Trong lòng cảm thấy kì lạ, tiểu thư là đang nói đến chiếc váy của Thượng thư phu nhân hay là chung trà trong tay?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Diêm dúa lắng lơ

“Lan Nhi? Hóa ra muội thật sự đã đến?”

Thanh âm như ngọc rơi xuống, giọng nói trong trẻo tựa chim hoàng anh đang cất lên một khúc nhạc, vào tai khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái.

Bàn tay đang cầm chung trà không khỏi siết chặt, cho dù không quay đầu lại Tiết Phong Lan vẫn biết được chủ nhân của giọng nói này, đôi này nàng có thể quên bất kì thứ gì nhưng chủ nhân giọng nói này nàng lại không thể nào quên được. Khoảng khắc trước khi chết, hình ảnh nữ tử mặc trên người phượng bào cao cao tại thượng đứng đó, ánh mắt đầy vẻ khoái chí, nụ cười của nàng ta in sâu vào trong tâm trí nàng, cho dù có hóa thành tro nhưng gương mặt đó, đôi mắt đó, giọng nói đó, Tiết Phong Lan vẫn không bao giờ quên!

Lúc này Trần ma ma nói Tiết Phong Lan đến, nàng còn không tin nhưng xem ra lời Trần ma ma nói là sự thật, Tiết Phong Lan không chỉ đến mà còn đến sớm hơn nàng, đối với điều này Tiết Phong Linh có chút ngoài ý muốn. Lẽ ra nàng phải nghĩ đến chuyện này sớm hơn, Tiết Phong Lan vốn dĩ đã không còn là Tiết Phong Lan mà nàng quen biết, từ khi nàng ta rơi xuống hồ, tính tình liền đại biến.

Đối với sự thay đổi của Tiết Phong Lan, bất kì người nào của Tiết phủ đều không rõ nguyên nhân, tuy này sinh ngờ nhưng không thể phủ nhận nàng ta thật sự chính là Tiết Phong Lan!

Tiết Phong Lan không giống với nàng, điều này Tiết Phong Linh có thể khẳng định. Vậy thì chỉ có một giả thuyết, đó chính là nàng ta phát hiện người đẩy nàng ta xuống hồ là nàng, khiến nàng ta tàn phế hai chân, cho nên nàng ta mới thay đổi thái độ, quay lại đối đầu với nàng?!

Ngoại trừ lí do này ra Tiết Phong Linh hoàn toàn không nghĩ được lí do nào khác.

Còn chưa đợi Tiết Phong Lan trả lời, đúng lúc này Thượng thư phu nhân đã thay đồ xong, từ trong bình phong bước ra. Tuy đã ngoài tam tuần nhưng nhan sắc Thượng thư phu nhân vẫn được bảo dưỡng kĩ lưỡng, làn da trắng nõn không tỳ vết, phối hợp với hồng y trên người càng làm nổi bật lên dáng người của Thượng thư phu nhân, nhìn nàng như trẻ lại mấy tuổi, nét phượng khê hips, lộ ra dung nhan xinh đẹp, dung mạo Tiết Phong Lan và Tiết Phong Linh có đến tám phần giống với Thượng thư phu nhân, ba người đứng một chỗ nhìn tựa như tỷ muội, không hề giống mẫu tử.

“Linh Nhi, con đã đến!” Thượng thư phu nhân không chút bất ngờ, mỗi ngày đại nữ nhi đều đến thỉnh an nàng vào giờ này, hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là không nghĩ đến tiểu nữ nhi hôm nay cũng đến.

Tiết Phong Linh từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, rất được lòng trường bối, mỗi ngày đều không ngại dậy sớm đến thỉnh an mẫu thân là nàng, khác với tỷ tỷ song sinh, Tiết Phong Lan đối với lễ giáo phong kiến không để vào mắt, tính tình lười nhác, điểm này có chút giống Thượng thư phu nhân hồi nhỏ cho nên nàng không khỏi có chút nuông chiều tiểu nữ nhi, bất quá cả hai nữ nhi nàng đều yêu thương hết mực.

Nhìn hai nữ nhi đứng đó, Thượng thư phu nhân thập phần vừa lòng. Hiện tại Lan Nhi đã lớn, hiểu chuyện không ít, mới sáng sớm đã đến thỉnh an nàng, nữ nhi như vậy không phải ai cũng có, vài năm nữa cũng đã đến tuổi định hôn sự, nghĩ tới đây Thượng thư phu nhân lại thở dài, nàng thật sự luyện tiếc!

Dù sao nàng cũng chỉ có hai đứa con gái này, nếu gả đi ra ngoài nàng chẳng phải sẽ cô độc tới già sao? Nghĩ một hồi Thượng thư phu nhân cảm thấy lo lắng của mình là dư thừa, nàng tuy là mẫu thân nhưng hôn sự của nữ nhi nàng vốn không thể quyết định.

“Mẫu thân, bộ y phục của người thật xinh đẹp!” Nhìn bộ y phục trên người Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Linh không khỏi mở miệng khen, ánh mắt lộ vẻ yêu thích.

“Mẫu thân cũng cảm thấy vậy, Lan Nhi thật sự tinh mắt!” Tuy trong lòng đã nhận định trước nhưng dù sao cũng là nàng mở miệng hỏi Lan Nhi, phần công lao này tất nhiên thuộc về tiểu nữ nhi rồi!

“A, là Lan Nhi chọn sao?” Biểu tình Tiết Phong Linh có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại Tiết Phong Lan đang ngồi an tĩnh nơi đó, hờn phách không biết đã bay đến nơi nào, nàng tựa như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, khiến Tiết Phong Linh muốn phá vỡ.

Nghĩ vậy, Tiết Phong Linh đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm chung trà của nàng, gương mặt lộ vẻ lo lắng hỏi han.

“Lan Nhi, vết thương muội ổn cả chứ?”

Giật mình, Tiết Phong Lan định rút tay lại nhưng Tiết Phong Linh đã nhanh tay hơn, nắm lấy bàn tay của nàng.

Nàng nheo mắt, kim nén cảm giác chán ghét của bản thân, hít một hơi sâu, vẻ mặt bình tĩnh trả lời: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Lan Nhi không sao...”

Mỗi lần tiếp xúc thân mật với Tiết Phong Linh, nàng đều có một cảm giác khó chịu, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước khi chết của bản thân, chỉ cần nghĩ đến đó, Tiết Phong Lan đều có cảm giác lòng nàng như có lửa thù, một cảm giác gì đó sắp bùng nổ, mà nàng phải kim nén nó lại.

Tại sao lại như vậy?!

Kể từ sau khi trùng sinh, cơ thể nàng bắt đầu tránh tiếp xúc với Tiết Phong Linh, thậm chí là những người thân cận với nàng ta, khi nàng ta chạm vào nàng, Tiết Phong Lan đều chỉ có một cảm giác, chính là hận không thể ngay lập tức giết chết Tiết Phong Linh!

Tiết Phong Linh nghe vậy liền yên tâm thở ra: “Muội không sao là tốt, nếu không tỷ thật sự không biết phải làm sao, dù sao một phần lỗi cũng là do tỷ...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cắt đứt: “Tỷ tỷ, dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ, so với đôi chân của muội không hề gì... Tỷ yên tâm đi, muội không có trách tỷ.” Muốn diễn kịch với nàng? Để xem nàng có phối hợp không đã!

“Thật sao? Thế thì tốt quá!” Lời thoại bị cắt giữa chừng, Tiết Phong Linh có chút ngượng ngùng, lại bị Thượng thư phu nhân nhìn với ánh mắt trách cứ càng khiến tâm trạng nàng tồi tệ nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục dáng vẻ cũ, chỉ là nàng vẫn không buông bàn tay của Tiết Phong Lan ra.

Tiết Phong Lan cắn môi, nàng thật sự muốn đẩy Tiết Phong Linh ra xa, nàng ta như con đĩa bám lấy tay nàng khiến cho nàng cảm giác buồn nôn, thế nhưng tình huống trước mắt không cho phép nàng làm như thế. Một bàn tay khác của bản thân nắm chặt, móng tay ghim vào da thịt muốn bật máu, cảm giác đau đớn khiến lí trí nàng trở lại, trong lòng cũng bình tĩnh lại không ít.

Tiết Phong Linh có thể không thấy nhưng Xuân Cầm đứng bên cạnh sớm đã thu tất cả mọi thứ vào trong mắt, nhìn hành động của Tiết Phong Lan Xuân Cầm trong lòng liền hiểu rõ, nàng bình tĩnh thu hồi ánh mắt.

“Tỷ tỷ, bộ y phục của mẫu thân thật xinh đẹp, Lan Nhi cũng muốn có một bộ, nhưng Lan Nhi nghĩ tỷ tỷ mặc sẽ đẹp hơn. Hay là đợi tỷ tỷ lớn, mẫu thân cho tỷ tỷ lại bộ y phục này được không?” Không khí có vài phần xấu hổ, Tiết Phong Lan mở miệng phá vỡ bầu không khí.

“Linh Nhi, con có thích không không?” Tuy là hỏi vậy nhưng trong lòng nàng sớm đã có đáp án, khi Linh Nhi vừa mới vào Thượng thư phu nhân đã phát hiện ánh mắt nữ nhi không rời nàng thì nàng liền biết.

Thượng thư phu nhân nghiền ngẫm nghĩ, ý kiến của Lan Nhi không tồi, cả hai tỷ muội đều yêu thích bộ hồng y này, nhưng y phục lại chỉ có một, bắt quá lời Lan Nhi nói không sai, Linh Nhi thích hợp với bộ y phục này hơn. So với muội muội xinh xắn đáng yêu, Tiết Phong Linh trưởng thành hơn nhiều, có thêm vài phần phong thái của nữ nhân, thậm chí so với nàng còn muội xinh đẹp hơn vài phần, đến lúc đó...

“Linh Nhi rất thích...” Nàng quả thật thích chiếc váy này nhưng khi thấy hành động Tiết Phong Lan, nháy mắt thần sắc nàng liền thay đổi.

Tiết Phong Lan là cô ý sao?!

Ánh mắt nàng rơi vào bàn tay đang vuốt ve chung trà, lại nhìn đóa hoa phù dung trên váy, phù dung nở rộ, kinh diễm tứ phương, với màu sắc như thế càng khiến cho đóa phù dung trở nên diễm lệ lạ thường, phù dung sớm nở tối tàn, Tiết Phong Lan bảo mẫu thân tặng cho nàng là có ý gì?!

“Mẫu thân, hay để Xuân Cầm làm một kiểu tóc hợp với bộ y phục trên người người đi?”

Thượng thư phu nhân liền gật đầu, Xuân Cầm theo nàng đã lâu, đối với tính tình nàng liền hiểu rõ, kiểu tóc nào hợp với bộ y phục này, chỉ có Xuân Cầm là rõ nhất.

“Mẫu thân, hay là để Linh Nhi tới đi, lâu rồi nữ nhi không giúp mẫu thân làm tóc, vừa hay con cũng mới vừa học được một kiểu tóc mới...” Dứt lời, chưa đợi Thượng thư phu nhân đồng ý, Tiết Phong Linh đã buông bàn tay đang nắm của Tiết Phong Lan ra, đi đến bên cạnh Thượng thư phu nhân.

“Được, để mẫu thân xem, Linh Nhi đã học được gì rồi.” Thượng thư phu nhân cũng không từ chối, đối với nàng, nữ nhi vẫn là tốt nhất, tuy Xuân Cầm có thể làm tốt hơn nữ nhi nhưng suy cho cùng vẫn là người ngoài.

Bàn tay được giải thoát tất nhiên Tiết Phong Lan vui mừng, chỉ là... bắt nàng phải ngồi một bên nhìn khung cảnh trước mắt, Tiết Phong Lan có chút không rõ tâm tình của mình.

Khung cảnh vô cùng hài hòa, Tiết Phong Linh đứng, Thượng thư phu nhân ngồi, nàng ta cẩn thận chải tóc giúp Thượng thư phu nhân, hai người thỉnh thoảng còn trò chuyện, truyền đến tiếng cười vui tai.

Bên này Tiết Phong Lan chẳng khác nào người ngoài, nàng yên lặng nhìn bức tranh mẫu tử tình thâm trước mặt cảm thấy rất chướng mắt, nếu đây chỉ là một bức tranh, nàng sớm đã hủy hoại nó rồi!

Lúc này đột nhiên Tiết Phong Linh quay đầu nhìn lại, nhìn nàng nở một nụ cười, không biết là vô tình bộc lộ sự vui vẻ hay cố tình khiêu khích nàng, điều này khiến Tiết Phong Lan không khỏi nheo mắt.

Có được tình thương của mẫu thân, nàng ta liền vui như vậy sao?!

Tiết Phong Lan cười nhạt, thu hồi ánh mắt không nhìn bọn họ nữa, càng nhìn chỉ thêm chướng mắt, lúc này nàng cảm giác như có người đang nhìn mình, ngẩn lại nhìn lại, thấy được người trước mặt, không khỏi cảm thấy kì lạ.

Vân Yên?!

~~~~~

“Thỉnh an mẫu thân.”

“Thỉnh an tổ mẫu.”

Thượng thư phu nhân dẫn theo hai nữ nhi đến Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái, vừa vào đã thấy Tiết lão thái thái nghiêm chỉnh ngồi đó, bên cạnh là Phuong Lam ngoan ngoãn chăm trà, Tiết Duy vẻ mặt mơ màng nằm trong lòng Tiết lão thái thái, không gian yên tĩnh, đúng là một màn hài hòa hiếm thấy.

Thượng thư phu nhân nhìn Tiết Duy xong lại nhìn Phuong Lam, trong lòng liền cảm thấy khó chịu. Phuong Lam này đúng là nữ nhân tâm cơ, nhìn vẻ mặt Tiết Duy liền biết rõ, chỉ sợ là trời vừa hừng sáng nàng ta đã vội vàng mang Tiết Duy đến đây, mặc kệ nhi tử còn ngủ nhưng nàng ta biết Tiết lão thái thái thích cháu trai cho nên sẽ không trách tội!

“Linh Nhi, mau đến.” Tiết lão thái thái bỏ qua hai mẫu tử Tiết Phong Lan, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh, vui vẻ mở miệng.

“Tổ mẫu an khang.”

“Linh Nhi ngoan, tối qua ngủ có ngon không? Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?” Tiết lão thái thái kêu Tiết Phong Linh đến bên cạnh, nàng giao Tiết Duy đã ngủ cho Phuong Lam, điều này chứng tỏ so với cháu trai, Tiết Phong Linh vẫn có địa vị cao hơn.

Ai bảo Tiết Duy còn nhỏ, so với Tiết Phong Linh không hiểu chuyện bao nhiêu, tuy Tiết lão thái thái yêu thích cháu trai nhưng có một số chuyện, cháu trai không làm được nhưng cháu gái lại có thể làm, hơn nữa còn làm rất tốt!

“Linh Nhi đến sớm tất nhiên là để làm bạn với tổ mẫu rồi...”

Nếu là người khác chỉ sợ sớm đã tức giận bắt quá Phuong Lam là người khôn khéo, biết rõ địa vị của Tiết Phong Linh trong lòng Tiết lão thái thái không tầm thường nàng cũng không bảo nhi tử đi tranh.

Nhận lấy Tiết Duy từ tay Tiết lão thái thái, Phuong Lam không những không buồn bực mà còn thập phần vui vẻ cười nói: “Tam tiểu thư đúng là hiểu thảo, hôm nay cũng thật là xinh đẹp, càng ngày càng ra dáng thiếu nữ, không đến vài năm nữa chỉ sợ cửa Tiết phủ sẽ bị các công tử đâm đập mất!”

“Phuong đi nương quá khen.”

“Phuong đi nương con nói không sai, Linh Nhi xinh đẹp như vậy, công tử nhà nào lấy được chính là phúc của nhà đó!” Lời của Phuong Lam rất hợp ý nàng, Tiết lão thái thái không khỏi vui vẻ.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Phuong Lam phụ họa theo, nàng tuy không thích mẫu tử Tiết Phong Lan nhưng nàng lại không thể không thích Tiết Phong Linh, khắp kinh thành không ai không biết Tam tiểu thư là hôn ngọc của quý phủ, trong phủ thì địa vị của nàng lại không thể lay chuyển, lấy được lòng nàng tất nhiên tốt. Bắt quá Tiết Phong Linh không phải là người dễ kết giao, nếu không phải có giá trị lợi dụng, chỉ sợ Tiết Phong Linh cũng đã không nể mặt nàng.

Tiết Phong Lan nhìn một màn này, rõ ràng là nàng cùng Tiết Phong Linh đến vậy mà Tiết lão thái thái làm lại như không thấy, chỉ quan tâm hỏi han Tiết Phong Linh, chẳng phải chứng tỏ rất rõ thái độ của nàng ta hay sao?!

“Mẫu thân thân thể an khang.” Thượng thư phu nhân lúc này không thể nhịn được nữa, rốt cuộc cũng mở miệng lên tiếng.

Nàng đường đường là thiên kim Thừa tướng, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu ủy khuất, nhưng từ ngày bước chân vào Tiết phủ làm dâu, hết lần này đến lần khác đều bị mẹ chồng làm khó, nếu là ngày thường, nàng liền miễn cưỡng bỏ qua, thế nhưng hôm nay...

Chính thất rõ ràng là nàng vậy mà mẹ chồng lại không để vào mắt, trong khi Phương Lam chỉ là thiếp mà mẹ chồng lại cho phép nàng ta cười lên đầu nàng, tôn ti trật tự đâu hết rồi?!

Tiết lão thái thái không vui nhứt mảy, lúc này mới quay đầu nhìn lại Thượng thư phu nhân cùng Tiết Phong Lan đứng nơi đó, nhìn đến bộ y phục trên người con dâu, Tiết lão thái thái liền tức giận, ánh mắt lộ vẻ chán ghét, mà Phương Lam bên cạnh cũng lộ ánh mắt xem kịch vui.

“Ngày đầu năm mới mà người mặc bộ y phục diêm dúa lăng lợ gì thế này? Thứ đồ này mà để cho người mặc sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Tranh cãi cùng tổ mẫu

Quả nhiên...

Kiếp trước Thượng thư phu nhân mặc bộ y phục này cũng bị Tiết lão thái thái mắng một trận, khi đó Tiết Phong Lan còn chưa hiểu rõ mọi chuyện thì đã bị Tiết Phong Linh bảo là do nàng giúp Thượng thư phu nhân chọn khiến cho ngày đầu tiên của năm mới, Thượng thư phu nhân bị cảm tức ba ngày, còn nàng cũng không tốt hơn, bị bắt đền từ đường chép phạt kinh thư.

Nàng là bởi vì đôi chân của mình mà tự ti không đến gặp mẫu thân, không những không biết hôm nay mẫu thân mặc hồng y, làm sao có thể chọn y phục cho mẫu thân như lời Tiết Phong Linh đã nói?! Nàng ta trợn mắt nói dối, khiến Tiết lão thái thái vốn đã không ưa hiện lại càng thêm chán ghét nàng.

Sau đó nàng ta lại đến từ đường thăm nàng, bảo là nàng ta không có ý, không muốn nhìn mẫu thân bị tổ mẫu bắt nạt nên mới ủy khuất nàng, khi đó Tiết Phong Lan cảm thấy, thân làm nữ nhi, chữ hiếu làm đầu, thế nên nàng đồng ý với những lời Tiết Phong Linh, bỏ qua mọi chuyện.

Tuy kiếp trước và kiếp này không giống nhau nhưng nếu Tiết phong Linh đã muốn nàng chọn y phục cho mẫu thân, vậy thì nàng không nên bỏ qua lòng tốt của nàng ta, bất quá nàng sẽ không để mọi chuyện diễn biến theo kiếp trước, nàng tuyệt đối không để Tiết Phong Linh đắc ý!

“Diêm dúa lăng lợ?!” Thượng thư phu nhân kinh ngạc, y phục của nàng làm sao có thể diêm dúa lăng lợ?!

Y phục của Thượng thư phu nhân từ trước đến nay đều được may dựa trên thiết kế mới nhất của Mỹ Nhân Phụng, nữ tử nhìn vào liền yêu thích không buông, ngay cả các vị nương nương trong cung còn không tiếc lời khen. Huống hồ bộ y phục trên người nàng, không chỉ được may bởi Mỹ Nhân Phụng mà chất liệu còn đến từ Tây Lương Quốc, khắp kinh thành muốn tìm bộ thứ hai cũng khó, chỉ sợ có tiền cũng không mua được.

Hồng y tuy rực rỡ hoa lệ nhưng lại không kém phần thanh nhã thoát tục, sao vào mắt mẹ chồng lại trở thành diêm dúa lăng lợ?!

“Còn không phải sao? Người đường đường là con dâu của Tiết phủ, học theo ai mà mặc loại y phục kiểu đó?!”

Tiết lão thái thái chán ghét nhìn Thượng thư phu nhân, không, chính xác hơn là bộ y phục trên người nàng ta, chỉ cần nhìn đến hoa văn trên váy, nàng liền không khỏi nhớ đến chuyện cũ.

Mười mấy năm trước, mẹ chồng tặng cho nàng một bộ hồng y xinh đẹp, tuy rằng thường ngày mẹ chồng không thích nàng nhưng dù sao mai cũng là Tết, nàng cũng không muốn khó xử mẹ chồng nên đã nhận lấy. Theo ý mẹ chồng nàng mặc bộ hồng y đến thỉnh an, phát hiện à chính thất kia - cũng tức là lão phu nhân đã qua đời cũng mặc bộ hồng y giống như vậy, kiểu dáng tuy khác nhau nhưng hồng y đó còn rực rỡ hơn bộ của nàng nhiều, hơn nữa chất liệu nhìn vào Tiết lão thái thái liền biết, bộ y phục đó không dưới trăm lượng.

Phù dung, phù dung...

Nàng là phù dung, còn à chính thất kia lại là mẫu đơn nở rộ, không cần nghĩ cũng biết, mẹ chồng là muốn cảnh cáo nàng, tuy nàng bước chân vào Tiết phủ nhưng suy cho cùng cũng là thiếp, gà rừng vốn không thể trở thành phượng hoàng, từng lời mẹ chồng nói ngày hôm đó, Tiết lão thái thái chưa bao giờ quên.

Vốn dĩ chuyện cũ sớm đã hóa thành gió nhưng hôm nay, nhìn thấy Thượng thư phu nhân mặc hồng y, trên váy lại còn thêu phù dung, nàng không khỏi nhớ lại, ngọn lửa vốn đã ngủ quên lâu ngày hiện tại lại bùng cháy.

“Tổ mẫu đừng giận, đây là bộ y phục mẫu thân mới mua, khó khăn lắm Lan Nhi mới chọn giúp mẫu thân bộ y phục đẹp như vậy, tổ mẫu đừng trách mẫu thân.”

Tiết Phong Lan nghe vậy cười nhạt, đừng trách mẫu thân, vậy là nên trách nàng đúng không?!

Tiết Phong Linh, người đứng là nữ nhi có hiếu!

“Y phục này... là do nha đầu này chọn cho người?!” Tiết lão thái thái cố gắng bình ổn tâm tình, nhìn về mặt bình tĩnh của Tiết Phong Lan càng khiến nàng khó chịu nhứt mảy. Nha đầu Tiết Phong Lan này lúc nào cũng muốn chống đối nàng, hôm nay cũng không ngoại lệ, nếu nàng ta chọn bộ y phục khác, nề tình hôm nay là ngày đầu năm mới mà bỏ qua, bất quá nha đầu này lại đâm trúng chỗ đau của nàng, bộ hồng y này là cái gai trong lòng nàng, muốn nàng bỏ qua cũng không dễ dàng như vậy!

“Mẫu thân, nhưng là Lan Nhi...” Sừng sốt, Thượng thư phu nhân vội vàng thay nữ nhi biện minh nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp: “Phải, là do Lan Nhi chọn bộ y phục này cho mẫu thân, không biết Lan Nhi đã làm gì sai?!”

“Làm gì sai? Người còn không biết xét xem bản thân đã làm gì?!”

“Bảo mẫu thân mình ăn mặc như thế, Từ tiểu thư còn không biết bản thân đã làm gì sao?!” Phương Lam vốn đang xem kịch vui, thấy hứng thú liền mở miệng gây sự.

“Phương di nương vẫn là nên ăn nói cho cẩn thận, mỗi tác vãi trên người mẫu thân ta, chỉ sợ so với Phương di nương còn đáng giá gấp trăm ngàn lần đây!”

Từ nhỏ đến lớn Thượng thư phu nhân đều là cầm y ngọc thực, mỗi bộ y phục nàng mặc trên người, mỗi cây trâm cài tóc, thậm chí là son đỏ trên môi cũng từ mấy chục lượng trở lên, nhất là bộ y phục cùng trâm cài tóc, ít nhất phải là mấy trăm lượng, những thứ đó vốn chỉ giành cho thiên kim tiểu thư, so sánh với Phương Lam quả thật là hạ thấp giá trị của nó.

Thời cổ đại này, nữ nhân vốn dĩ không đáng giá, nam nhân xem nữ nhân là đồ vật, tùy thời đều có thể vứt bỏ, nếu không phải có thân phận cao quý, thì sẽ không bao giờ thoát khỏi số phận nghiệt ngã như vậy.

Phương Lam chẳng may mắn như Thượng thư phu nhân, nàng ta xuất thân nghèo khổ, nếu không có Tiết lão thái thái bỏ tiền ra mua nàng ta về chỉ sợ Phương Lam hiện tại đã lưu lạc chốn hồng trần nào rồi. Bất quá phải thừa nhận rằng nàng ta là người có thủ đoạn, nếu không vào phủ chưa được mấy năm mà đã mang thai Tiết Duy, lấy lòng được Tiết lão thái thái?!

“Người...!!!” Mặt Phương Lam hết xanh rồi đỏ, trong lòng phần nộ vạn lần nhưng lại không thể mở miệng phản bác, dù sao những gì Tiết Phong Lan nói chính là sự thật, nàng lấy tư cách gì cãi với nàng ta?!

“Làm càn! Phương di nương thân là trường bối, người lại ăn nói như vậy, tôn ti trật tự đâu hết rồi?!” Thấy Phương Lam bị Tiết Phong Lan nói đến á khẩu không thể mở miệng được, Tiết lão thái thái lúc này bênh vực Phương Lam, Tiết Phong Lan nói như vậy, không chỉ là sỉ nhục Phương Lam, mà còn sỉ nhục cả nàng!

“Tôn ti trật tự? Mẫu thân, Lan Nhi là cháu gái của người, hơn nữa còn là cháu ngoại của Thừa tướng phủ, đường đường là thiên kim Tiết phủ, vậy mà phải hạ mình với một di nương sao?!”

Trên đời này địa vị mới là lớn nhất, cái gì trường bối vẫn bối, đứng trước người có địa vị cao hơn mình cũng phải hạ thấp bản thân. Tiết Phong Lan không chỉ là thiên kim Tiết phủ mà còn là tiểu thư của Thừa tướng phủ, cháu gái mà Thái hậu nương nương thương yêu, mà Phương Lam - một di nương địa vị thấp kém, dựa vào thủ đoạn để lấy lòng người khác, dám nhận là trường bối của nữ nhi nàng, đúng là không biết sống chết!

“Tổ mẫu, mẫu thân, hôm nay là năm mới, cãi nhau sẽ không tốt đâu, mọi người nhường nhịn nhau một chút đi...” Thấy tình huống ngày càng lệch khỏi tầm kiểm soát, Tiết Phong Linh cuối cùng cũng mở miệng giải vây.

“Tổ mẫu, mẫu thân cũng không phải cố ý chọc giận người...”

Đối với sở thích của Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh sớm đã tường tận, việc tổ mẫu chán ghét phủ dung, đặc biệt là phủ dung đỏ nàng cũng đã cho Vân Yên tìm hiểu, tuy rằng không biết lý do. Nói Tiết lão thái thái ghét hoa phủ dung, chỉ sợ không ai tin, dù sao trong phía sau Thọ Minh Trạch cũng trồng không ít hoa phủ dung, hôm nay nhìn thấy Thượng thư phu nhân mặc hồng y trên váy thêu phủ dung, hướng hồ bộ y phục đó còn là do Tiết Phong Lan chọn, nên nàng cũng không ngăn cản liên tương kế tựu kế.

“Đúng vậy, mẫu thân con không cố ý, là do nàng ta chọn y phục giúp mẫu thân con, người phải chịu tội chính là nàng ta!” Tiết lão thái thái là người thông minh, biết rõ Thượng thư phu nhân không phải là người dễ trêu chọc, nàng ta tuy là con dâu của nàng nhưng thân phận địa vị cũng khiến nàng phải kiên nhẫn, bất quá ngọn lửa trong lòng đã được thổi bùng thì không dễ dàng dập tắt nên đành chứa mũi nhọn sang Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan dù sao cũng là cháu gái của nàng, tổ mẫu xử phạt cháu gái vốn dĩ là lẽ thường tình, hướng hồ nàng ta lại còn nhỏ tuổi, có nhiều chuyện vẫn chưa hiểu, cũng không sợ người khác nói ra nói vào.

“Mẫu thân...”

“Tổ mẫu, Lan Nhi...”

“Tổ mẫu, Lan Nhi không có làm sai! Y phục của mẫu thân là từ Mỹ Nhân Phường may, Mỹ Nhân Phường có tiếng khắp kinh thành, một bộ y phục trong đó cũng đáng giá một trăm ngàn lượng, đường may tinh tế, chất liệu mềm mại, cho dù là Hoàng hậu nương nương cũng nhìn không được khen ngợi, sao có thể giống như lời tổ mẫu nói, là diêm dúa lăng lo?” Hướng hồ hôm nay là ngày đầu năm mới, mặc đồ mới là phúc khí, sao tổ mẫu có thể trách mắng thân, trách Lan Nhi?!”

“Người... người hiện tại còn xảo biện!” Tiết lão thái thái không biết đây là y phục của Mỹ Nhân Phường nên mới hùng hồ như thế, hiện tại biết được từ lời nói của Tiết Phong Lan, khí thế nhanh chóng giảm xuống phần nửa.

Y phục của Mỹ Nhân Phường, đừng nói kinh thành, khắp Đại Ngụy đều nghe danh, một y phục đáng giá trăm vạn lượng, tuy nhiên ngày ngày Mỹ Nhân Phường vẫn đông người ra vào. Tiết lão thái thái cũng có một bộ y phục do Mỹ Nhân Phường may, đó là do đại thọ sáu mươi của nàng, Thượng thư đại nhân tặng, những ngày lễ lớn nàng còn không dám mặc.

“Tổ mẫu, Lan Nhi không hề xảo biện, Lan Nhi cũng chỉ là nói sự thật, Phương di nương cũng mặc cùng hồng y, vì sao đến lượt mẫu thân mặc, tổ mẫu lại nói là diêm dúa lăng lo?” Nếu nói về độ diêm dúa lăng lo, chẳng phải Phương Lam đứng thứ hai thì không dám đứng nhất hay sao?!

Mọi người nghe vậy nhìn về phía Phương Lam, trùng hợp hôm nay nàng ta cũng mặc một bộ hồng y, tuy nhìn hoa lệ nhưng so với bộ y phục của Thượng thư phu nhân thậm chí là kém hơn vài phần, hai hồng y đứng cạnh, nhìn Phương Lam lại có vài phần thất sắc, cho nên không ai phát hiện.

“...”

Cả căn phòng lâm vào yên tĩnh, không khí cũng căng thẳng hẳn lên, mọi người không ai lên tiếng, dù sao lời nói của Tiết Phong Lan không sai, nếu hiện tại Tiết lão thái thái tiếp tục trách mắng Thượng thư phu nhân mà bỏ qua cho Phương Lam thì chẳng khác nào thiên vị, đạo lý này mọi người đều hiểu rõ.

“Lão phu nhân...” Nha hoàn từ ngoài cửa bước vào, nhìn tình hình không khí giương cung bạt kiếm bên trong, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có việc gì?” Huỳnh ma ma thấy Tiết lão thái thái nhìn nàng không nói nên liền mở miệng hỏi nha hoàn.

“Dạ, là... có một vị khách nhân đến thăm... người đó muốn gặp lão phu nhân...”

“Ai?!”

“Là... Hạ gia, tri phủ Khâm Châu...”

Hạ gia, tri phủ Khâm Châu?!

Tiết Thị đến?

“Mau... mau đưa ta đến đó...” Tiết lão thái thái bộ dạng gấp gáp, sự việc này xem như kết thúc tại đây, nàng không trách tội Thượng thư phu nhân, cũng không trách tội Tiết Phong Lan, nàng hiện tại chỉ muốn người đó.

Mọi người kinh ngạc, còn chưa phục hồi tinh thần đã thấy Huỳnh ma ma đỡ lấy Tiết lão thái thái tiến về phía phòng khách, Thượng thư phu nhân trong lòng mặc dù khó hiểu nhưng vẫn

đi theo.

Tiết Phong Linh cũng không ngoại lệ, nàng tuy không cam lòng về kế hoạch bị thất bại nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn phải làm, lần sau nàng tuyệt đối không để Tiết Phong Lan gặp may mắn như vậy!

Trong phòng nháy mắt chỉ còn lại mấy người, Phương Lam nhanh chóng giao Tiết Duy cho nhũ mẫu, bảo nàng ta mang nhi tử về phòng, còn bản thân nàng đi đến phòng khách, khi đi ngang qua người Tiết Phong Lan thì nàng bị Xuân Cầm ngăn cản.

“Từ tiểu thư còn có việc?!” Phương Lam cẩn thận nhìn Tiết Phong Lan, dù sao cũng chỉ là một nha đầu, còn lâu nàng mới sợ nàng ta, nhưng nếu Tiết Phong Lan muốn gây sự với nàng, chỉ sợ người chịu thiệt không ai khác ngoài nàng.

“Phương di nương, ta vẫn nên nhắc nhở người, đừng mới được lòng Tiết lão thái thái một chút liền thị uy với mẫu tử ta, người quên bản thân người xuất thân như thế nào sao? Mới được hưởng vinh hoa phú quý một chút liền quên mất nguồn cội của bản thân, như vậy là không tốt đâu.”

Dứt lời, Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan theo mọi người về phía phòng khách, để lại Phương Lam với sắc mặt tái nhợt khó coi, bàn tay nàng không khỏi siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Lai giả bất thiện

“Mẫu thân, cẩn thận.”

Tuyết vừa tan không lâu, đường còn nhiều trơn trượt, vào xuân tiết trời vẫn còn lạnh, sức khỏe mẫu thân lại yếu, Tiết Lan Hương không khỏi có chút lo lắng.

Nhị phu nhân Lâm thị lắc đầu ý bảo không sao, năm nào khoảng thời gian này thêm đá nào cũng trơn, nếu không cẩn thận sẽ bị vấp ngã, nàng đi con đường này đã mười mấy năm, đối với việc này sớm đã quen, vốn không cần nữ nhi nhắc nhở, bất quá được nữ nhi quan tâm nàng cũng cảm thấy vui lòng.

Đang xa, tiếng bước chân truyền đến dồn dập, Nhị phu nhân Lâm thị quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiết lão thái thái đang đi về hướng này, về mặt nàng ta có chút nóng nảy, không biết là có chuyện gì.

“Mẫu thân...”

“Tổ...”

Tiết lão thái thái bộ dạng gấp gáp lướt qua người hai người, tỏ vẻ như không thấy, bất quá người lớn như vậy đứng trước mặt nàng, bất kể người nào cũng đều nhìn thấy, chỉ là già vờ hoặc cố tình mà thôi. Đối với Tiết lão thái thái, nàng vừa già vờ lại vừa cố tình, một phần là do có người quan trọng đang đợi nàng, không thể chậm trễ, phần còn lại tất nhiên là do nàng không muốn nhìn thấy đứa con dâu thứ hai này.

Nhị phu nhân Lâm thị lâm vào tình thế khó xử, trong lòng biết rõ mẹ chồng không thích nàng nhưng dù sao trước mặt thiếp thất trong phủ mẫu thân cũng phải nể mặt nàng, dù sao nàng cũng là chính thất của nhị phòng, nếu để người nha hoàn trong phủ hay người ngoài thấy được, không biết họ sẽ nghĩ thế nào?!

“Nhị muội, năm mới tốt lành.”

Thượng thư phu nhân đuổi theo Tiết lão thái thái thấy một màn này cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, giao tình giữa nàng và Lâm thị không tồi, huống hồ họ đều là chính thất, trước mặt đám di nương tất nhiên không muốn mất mặt nhau, Tiết lão thái thái không cho, nàng cho!

“Đại tẩu, năm mới tốt lành...” Giọng nói Nhị phu nhân Lâm thị có phần yếu ớt, trong lòng đối với Thượng thư phu nhân có phần cảm kích, còn đối với Tiết lão thái thái thì có chút oán hận nhưng không quá mãnh liệt. Dù sao nàng cũng không phải ngày một ngày hai bị Tiết lão thái thái ghét, sớm đã hình thành thói quen, hôm nay là Tết nhưng mẹ chồng lại không nể mặt, nàng cũng không còn cách nào.

Kể từ khi trượng phu qua đời, Nhị phu nhân Lâm thị đều phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, trước khi nàng có thể vì vinh hoa phú quý nhưng thời gian trôi qua năm tháng, hiện tại đại phòng nắm quyền hành, điều nàng mong muốn nhất hiện tại là nhi tử cùng nữ nhi có thể có một cuộc sống tốt.

“Đại thẩm, tam muội, tứ muội năm mới an khang...” Vũ di nương chỉ sợ sớm đã muốn mẫu tử nàng mất mặt nhưng may mắn có Thượng thư phu nhân mở miệng cứu vãn tình thế, với điều này Tiết Lan Hương đối với đại phòng có phần biết ơn.

“Lan Hương ngoan, nhị muội, muội cũng đừng trách mẫu thân, mẫu thân là gấp gáp muốn đi gặp nữ nhi...”

Hôm nay là ngày năm mới, Nhị phu nhân Lâm thị vẫn ăn mặc đơn bạc chẳng khác nào ngày thường, Tiết Lan Hương đã khuyên nhủ một trận nhưng Nhị phu nhân không nghe, nàng thích sự đơn giản, dù sao cũng chẳng phải nhân vật quan trọng, nàng cũng chẳng muốn tranh phong với bất kì người nào, hiểu được tính tình của mẫu thân, Tiết Lan Hương đành khoác áo lông bên ngoài giúp mẫu thân giữ ấm, chiếc áo lông này là ngày hôm qua Tiết Vũ Văn mới mua tặng Nhị phu nhân, thật phần quý giá.

Khác hẳn với mẫu tử chính nhị phòng ăn mặc đơn sơ, mẫu tử Vũ di nương cùng Tiết Yên Hoa phía sau lại mặc y phục hết sức quý phái, nhìn kiểu dáng cũng là mẫu mới nhất của tháng, trang sức trên đầu cũng không kém phần hoa lệ.

“Từ khi nào mà thiếp thất lại ăn mặc vượt qua chính thất như thế?” Ánh mắt Thượng thư phu nhân rơi vào người mẫu tử Tiết Yên Hoa, trong lòng vẫn còn buồn bực chuyện tối qua, dù sao người bị thương là nữ nhi của nàng, bất quá cũng chỉ là chi thứ nhị phòng, nếu không phải trượng phu ngăn cản, nàng sớm đã dạy cho họ một bài học!

Vũ di nương kinh ngạc, vốn nghĩ hôm nay là Tết nên nàng muốn mặc đẹp hơn một chút, nhìn thấy Nhị phu nhân ăn mặc mộc mạc nàng cũng không bận tâm, không nghĩ đến Thượng thư phu nhân lại lấy chuyện này ra làm khó nàng.

“Đại tẩu, chuyện này...”

“Không dám, ta cũng không xứng để người gọi một tiếng đại tẩu!”

Đối với thái độ kiêu ngạo của Thượng thư phu nhân, Vũ di nương thật sự không biết làm sao, tuy phía sau nàng có Tiết lão thái thái chống lưng nhưng quyền lực là do Thượng thư phu nhân nắm, đặc biệt với đại phòng ngày tháng sau nàng của nàng sẽ khó sống, như vậy Yên Hoa chỉ sợ cũng sẽ bị liên lụy.

“Đại tẩu, chuyện tồi qua là do Yên Hoa làm sai, con bé cũng đã nhận lỗi với mẫu thân, mẫu thân cũng đã bỏ qua, chỉ mong hiện tại tỷ tỷ giờ cao đánh khẽ, Yên Hoa vẫn còn chưa hiểu chuyện...” Vì vậy, Vũ di nương đành thành khẩn nhận lỗi, dù sao đây cũng là lỗi của nữ nhi nàng, mà cho dù nữ nhi nàng không làm sai cũng phải nhận lỗi, vì tương lai đành ủy khuất nàng vậy.

“Người đứng là tức cười! Người bị thương là Lan Nhi, người lại bảo nữ nhi người nhận lỗi với mẫu thân, người là có ý gì?!” Nghe đến Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân lại buồn bực, nghĩ đến vừa nãy cùng mẹ chồng tranh cãi, lại nghĩ đến mẹ chồng dễ dàng tha thứ cho Tiết Yên Hoa, trong lòng liền như có kim châm, khó chịu không thôi.

“Cái này... tỷ tỷ, là Yên Hoa sai...” Bị Thượng thư phu nhân bắt lỗi, Vũ di nương dù muốn bảo vệ nữ nhi cũng không thể, đành kéo nữ nhi từ phía sau đến trước mặt Thượng thư phu nhân, muốn nàng nhận lỗi của bản thân.

Tiết Yên Hoa đứng trước mặt đám người đại phòng không biết làm sao, rõ ràng tồi qua nàng nhận lỗi với tổ mẫu, tổ mẫu cũng đã bỏ qua cho nàng, vậy mà hiện tại Thượng thư phu nhân lại nhắc đến chuyện cũ, có ý làm khó, Tiết Yên Hoa cực kỳ tức giận nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

“Đại thẩm... ta...”

“Yên Hoa, còn không mau nhận lỗi với đại thẩm cùng tứ tỷ!”

Được Vũ di nương nhắc nhở, rốt cuộc Tiết Yên Hoa cũng nhận xuống tức giận mà ủy khuất mở miệng: “Đại thẩm, tứ tỷ, là Yên Hoa sai, hai người tha lỗi cho Yên Hoa đi...”

Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi, thấy nàng gật đầu cũng không tỏ vẻ gì hơn, nếu nữ nhi đã không muốn truy cứu, nàng thân là trưởng bối cũng không tiện mở miệng trách mắng Tiết Yên Hoa, chuyện này... xem như bỏ qua đi!

Nhị phu nhân Lâm thị đứng một bên nhìn một màn truy cứu và bỏ qua của đại phòng đối với mẫu tử Tiết Yên Hoa, nàng thân là chính thất nhị phòng, đối với chuyện này nàng cũng tránh không khỏi trách nhiệm, dù sao mẫu tử Tiết Yên Hoa cũng chịu sự quản lý của nàng nhưng nhìn thái độ của Thượng thư phu nhân, là không phải muốn giận chó đánh mèo nên Nhị phu nhân Lâm thị có vài phần yên tâm, đối với chuyện này cũng không muốn can thiệp.

Lúc này trong đầu Nhị phu nhân Lâm thị không ngừng suy nghĩ về chuyện mà Thượng thư phu nhân vừa nói, chính là nữ nhi của Tiết lão thái thái - Tiết Dung Hoa, Tiết thị đến. Đối với vấn đề này, nàng không tránh khỏi kinh ngạc, trong xuất hiện hàng loạt câu hỏi không thể giải đáp.

Tiết lão gia trước kia có hai người vợ, một chính thất cùng một tiểu thiếp, cùng với bốn đứa con, Tam lão gia là nhi tử duy nhất do chính thất sinh ra, bởi vậy từ nhỏ Tiết lão thái thái đối với Tam lão gia làm như không thấy, Tam lão gia thừa hưởng tính cách của mẫu thân hắn, đối với danh vọng địa vị không hề đặt vào mắt, với người không có lòng cầu tiến, an phận thủ thường với vị trí tù tị như hắn khiến Tiết lão thái thái vừa cảm thấy chán ghét vừa cảm thấy may mắn.

Thượng thư đại nhân cùng Nhị lão gia là nhi tử do Tiết lão thái thái sinh ra, ngoài hai nhi tử nàng còn có một nữ nhi, nữ nhi vừa mới mười lăm tuổi liền gả ra ngoài, đó là Tiết Dung Hoa, năm đó Tiết thị cùng Tiết lão thái gia đi Khâm Châu, gặp gỡ Hạ gia tri phủ Khâm Châu liền muốn gả cho người.

Từ đó đến đây cũng đã mười mấy năm, Tiết thị đến đó cũng không thư từ qua lại với Tiết lão thái thái, điều này khiến Tiết lão thái thái đối với nữ nhi vừa thương vừa giận, tuy ngày nhớ đêm mong nhưng nàng tuổi già sức yếu, Khâm Châu lại xa xôi ở tận Nam thành, hiện tại Tiết thị lại đến, không biết là có chuyện gì.

Dù sao “Lai già bất thiện, thiện già bất lai”, nếu thật sự không có chuyện gì thì tại sao đã mấy năm không liên lạc, hiện tại lại tìm đến?!

Giải quyết xong việc của Tiết Yên Hoa, Thượng thư phu nhân một mạch hướng đến phòng khách, đoàn người tất nhiên theo sau. Từ ngoài cửa đã thấy năm thân ảnh nơi đó, Tiết lão thái thái ngồi trên ghế bên trái, vẻ mặt tức giận nhưng giấu không nổi sự vui mừng trong đôi mắt, nàng nắm tay nữ tử trung niên bên cạnh, người này không ai khác chính là Tiết thị.

Nữ tử trung niên có dung mạo giống với Tiết lão thái thái năm phần, không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng lại mang vẻ đẹp phong tình vạn chủng, so với Phương Lam chỉ sợ không hề thua kém, gương mặt nàng lộ vẻ ủy khuất, đứng trước Tiết lão thái thái nàng giống như là một tiểu nữ hài.

“Mẫu thân, là lỗi của nữ nhi...”

Hai người hàn huyên, nói đến chuyện cũ, Tiết thị lại lộ vẻ ủy khuất, năm đó không phải là do nàng không liên lạc với nhà mẹ đẻ mà vì Khâm Châu năm đó mất mùa, nạn đói diễn ra, người chết hàng trăm. Hạ gia thân là tri phủ, tất nhiên phải góp tiền cứu tế, mà Hạ lão gia lại là quan thanh liêm, dù sao giúp người giúp cho trót, Hạ lão gia vì cứu tế đến nỗi Hạ gia không còn bất kỳ vật giá trị nào, vì không còn tiền nên đành phải đuổi một số nha hoàn đi, chỉ để lại những nha hoàn lâu năm, mà công việc trong phủ, người của Hạ gia phải tự tay làm.

Thời gian đó trôi qua thập phần khó khăn, Tiết thị cũng muốn gửi thư cho Tiết lão thái thái nhưng hoàn cảnh không cho phép, nếu không nàng cũng đã không chịu cuộc sống khổ cực như vậy. Mười mấy năm nay mẹ chồng thấy nhà mẹ đẻ nàng có thể lực nhưng lại không thể trợ giúp cho thượng phu nên nhiều lần muốn nạp thiếp cho thượng phu, may mắn Hạ lão gia là người hiền lý lẽ, không vì chuyện này mà lạnh nhạt mẫu tử nàng, tuy không nói ra nhưng trong lòng Tiết thị luôn có một cây gai đối với Tiết phủ.

“Dung Dung... khổ cho con rồi...” Nghe nữ nhi kể lại chuyện cũ năm đó, Tiết lão thái thái mới biết được sự thật chân tướng, thật ra trong lòng nàng sớm đã tha thứ cho nữ nhi, hiện tại lại càng đau lòng thay nữ nhi.

“Mẫu thân, nữ nhi không sao, là nữ nhi cam tâm tình nguyện...”

“Con à...”

“Muội muội đường xa đến, chắc hẳn là đã mệt, không bằng dùng trà rồi tiếp tục hàn huyên?”

Nha hoàn theo lệnh dâng trà lên, Tiết thị nhìn chung trà đang bốc khói nghi ngút, nước trong veo mang theo mùi hương quế nhàn nhạt, trà quế hoa này chỉ khi uống vào mới cảm nhận được hương vị của quế hoa.

“Muội muội, đây là trà quế hoa muội thích nhất, mẫu thân đặc biệt vì muội mà năm nào cũng chuẩn bị, sợ muội về đột xuất không có trà mà uống...”

Tiết thị nhìn gương mặt xinh đẹp của Thượng thư phu nhân như đang nhớ về chuyện cũ, nàng tuy không rõ nhưng cũng nở nụ cười.

“Đại tẩu vẫn còn nhớ muội thích trà này, đúng là vinh hạnh cho Dung Dung.”

“Chúng ta đều là người trong nhà, cái gì mà vinh hạnh với không?”

Hai người đối thoại tựa như tỷ muội lâu năm chưa gặp, cực kỳ thân thiết, nhưng ẩn tình sâu bên trong sợ chỉ có mấy người biết rõ.

“Mấy năm nay muội không liên lạc, mọi người đều nhớ muội, lần này trở về hẳn không chỉ đơn giản là đến chúc Tết hay hàn huyên chuyện cũ đâu nhỉ?”

Nói đến đây, sắc mặt Tiết thị cứng lại, nụ cười vẫn duy trì nhưng không đến đáy mắt, đối với vấn đề của Thượng thư phu nhân nàng không có trả lời mà quay sang Tiết lão thái thái.

“Mẫu thân, vài năm không gặp, sắc mặt mẫu thân dường như không còn tốt như xưa...”

“Còn không phải là do không có Dung Dung chăm sóc sao?!” Nghe nữ nhi nói vậy, Tiết lão thái thái giả vờ lộ vẻ tức giận, đối với Tiết thị không trả lời vấn đề của Thượng thư phu nhân nàng thập phần vừa lòng.

Tiết thị là nữ nhi của nàng, nữ nhi về nhà mẹ đẻ thăm thì có vấn đề gì, rõ ràng là Thượng thư phu nhân không muốn Tiết thị trở về, giọng điệu chanh chua như vậy, nữ nhi nàng cũng không phải phạm nhân để nàng ta hỏi tội!

“Vậy lần này để Dung Dung ở lại vài ngày để chăm sóc cho mẫu thân nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cứu mạng

Lời vừa nói ra không ít người liền thay đổi sắc mặt, ngay cả hai vị di nương - người vào phủ sau khi Tiết thị giả đi cũng không tránh khỏi. Phương Lam đối với vị tiểu thư Tiết phủ này hoàn toàn không chút hiểu biết nhưng nếu nàng ta thật sự đơn giản thì tại sao Thượng thư phu nhân lại thay đổi sắc mặt khi nghe tin nàng ta quay về? Tuy mọi chuyện không liên quan đến nàng nhưng trong lòng vẫn không khỏi nảy sinh sự đề phòng, dù sao tiếp xúc lâu ngày mới biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Vũ di nương bên này lại đặt lợi ích bản thân lên trước, hiện tại đại phòng nắm quyền, Thượng thư phu nhân là chủ mẫu, Phương Lam là con dâu được Tiết lão thái thái thích, Tiết Phong Linh là cháu gái được yêu thương nhất, còn Tiết Duy lại là cháu trai được yêu thương nhất, nàng chỉ là một di nương nhỏ nhỏ, Tiết Yên Hoa lại không được sủng ái như những người khác. Hiện tại lại xuất hiện thêm một người, mà người đó lại còn là nữ nhi mà Tiết lão thái thái ngày nhớ đêm mong, huống hồ nếu nàng ta đến một mình nàng không nói, đằng này dẫn đến một đám nhi tử, nữ nhi. Theo như lời Thượng thư phu nhân thì đã mấy năm không liên lạc, hiện tại tìm đến chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì!

“Tất nhiên... tất nhiên là được, đừng nói vài ngày, con muốn ở lại đây luôn cũng được...” Nghe nữ nhi nói sẽ về đây ở vài ngày, Tiết lão thái thái tất nhiên vui mừng, đây là nữ nhi nàng mang nặng đẻ đau mà sinh ra, từ nhỏ đã thích bám lấy nàng, nếu không phải năm đó Tiết thị một mực đòi gả đến Khâm Châu nàng cũng không đồng ý, dù sao Khâm Châu xa xôi, đi đi lại lại cũng mất cả tháng trời, nếu giả nữ nhi đến đó, không biết bao giờ nữ nhi đến thăm nàng?! Tuy nàng có một nhi tử hiếu thuận là Thượng thư đại nhân nhưng trong lòng người làm mẹ, vị trí nữ nhi là không thể thay thế, nàng đợi nữ nhi mười mấy năm, rốt cuộc cũng đợi được ngày nữ nhi trở về, đừng nói về ở vài ngày, cho dù Tiết thị muốn ở đây bao lâu nàng cũng không phản đối.

Hạ gia là tri phủ Khâm Châu nhưng Khâm Châu chỉ là một nơi rất nhỏ của Đại Ngụy vốn dĩ không thể so với nơi phồn hoa như kinh thành đây, huống hồ nữ nhi ở tại đó đã chịu khổ nhiều năm, hiện tại khó khăn lắm mới trở về, Hạ gia tuy là bá chủ của một châu nhưng so với Thượng thư phủ tại kinh thành vẫn kém xa, Tiết thị là nữ nhi của nàng, là tiểu thư Tiết phủ, tất nhiên không thể chịu ủy khuất!

Thượng thư phu nhân cùng Nhị phu nhân Lâm thị nhìn nhau, hai người đều nhận ra hàm ý trong mắt đối phương, đối với Tiết thị cực kì không chào đón, nếu là người khác Thượng thư phu nhân thân là chủ mẫu nên nàng sẽ có quyền quyết định nhưng nàng ta lại là nữ nhi của Tiết lão thái thái, em chồng của các nàng, từ xa đến thăm, tất nhiên không thể hạ lệnh đuổi khách. Bất quá nếu trước kia đã không liên lạc vậy thì tại sao hiện tại lại liên lạc, lời Tiết thị không biết có mấy phần đáng tin, nàng ta tuy là thứ nữ nhưng vì Tiết lão phu nhân trước kia không có nữ nhi nên đãi ngộ chẳng khác nào đích nữ. Nàng ta nói mười mấy năm nay sống trong khổ cực, chẳng biết mấy ai có thể tin được, dù sao tính tình nàng ta chính là thừa hưởng của Tiết lão thái thái, thái độ coi trời bằng vung đó, vốn dĩ không thể nào để bản thân chịu thiệt, không biết lần này trở về là muốn làm gì?!

“Mẫu thân, muội muội đã gả đi, ở lại vài ngày không nói nhưng ở lại lâu quá sẽ bị người ta nói, đến lúc đó Tiết - Hạ hai nhà cũng không tránh khỏi khó xử.”

“Ai nói? Dung Dung lâu ngày về thăm nhà, nàng muốn ở bao lâu mà chẳng được? Đừng quên nàng họ gì, nơi này là Tiết phủ, là nhà của nàng!” Đối với thái độ của Thượng thư phu nhân, Tiết lão thái thái sớm đã không hài lòng, nữ nhi nàng về thăm nhà, Lý Nguyệt Chi lại ngăn cản, Tiết thị là nữ nhi nàng, mang họ Tiết, Tiết phủ tất nhiên là nhà, nàng mới là chủ mẫu của Tiết phủ, dựa vào đâu Lý Nguyệt Chi có quyền ngăn cản nữ nhi nàng ở lại?!

“Đại tẩu, tẩu yên tâm, muội chỉ đến thăm mẫu thân, tiện thể ở lại ít bữa, sẽ không lâu đâu!” Tiết thị bên này không phản ứng mạnh mẽ như Tiết lão thái thái, nàng chỉ mỉm cười rồi từ tốn trả lời, e ngại của Thượng thư phu nhân nàng làm sao có thể không biết, bất quá thứ mà Tiết Dung Hoa nàng muốn, bất kì ai cũng không ngăn cản được!

“Muội muội, trà nguội rồi, muội mau dùng đi...” Thấy Thượng thư phu nhân bị Tiết lão thái thái không nể mặt mà nói những lời như vậy, Nhị phu nhân Lâm thị cũng không thể tiếp tục im lặng, đại phòng là đồng minh của nàng, huống hồ sau này tiền đồ của nhi tử cùng nữ nhi đều phải dựa vào Thượng thư phu nhân. Tiết lão thái thái không những không nể mặt mà còn vạch ra ranh giới rõ ràng như vậy đối với con dâu, những lời của nàng ta chẳng khác nào bảo Thượng thư phu nhân không phải người Tiết phủ, vốn không có quyền lên tiếng ở đây.

“Đa tạ nhị tẩu nhắc nhở...”

“Hay quá, vậy là chúng ta có thể ở đây rồi!”

Giọng nói của nữ hài vang lên, thu hút ánh mắt của mọi người, chỉ thấy một thân lam y nhỏ nhắn ôm lấy chân của Tiết thị.

“Anh Anh có thích nơi này không?” Tiết thị đối với nữ nhi cưng chiều vạn phần, giọng nói nhu hòa hẳn đi.

“Có ạ.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, ánh mắt mọi người trong phòng liền rơi vào người Tiết thị, người do nàng ta dẫn đến, tất nhiên là phải để nàng ta giải thích.

“Mẫu thân, đây là con của con, đại ca Hạ Túc, nhị muội Hạ Anh, tam đệ Hạ Vô, đây... đều là cháu ngoại của người.”

Theo lời Tiết thị, ba người nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người, trong ba người có một nam tử một thân thanh bào, gương mặt tuấn tú, ôn nhuận khiến người khác cảm thấy thành thực trầm ổn, người này hẳn là Hạ Túc. Nhị muội Hạ Anh xinh xắn đáng yêu, gương mặt trắng nõn lộ vẻ non nớt, tất nhiên không thể so được với các tiểu thư trong phủ nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân, bên cạnh là tam đệ Hạ Vô, không thể so với đại ca của mình trầm ổn, ánh mắt hẳn lộ vẻ kiêu ngạo, đây đúng là phản nghịch thiếu niên, tính tình hẳn là giống Tiết thị.

“Bà ngoại...” Ba đứa trẻ đồng loạt gọi khiến tâm Tiết lão thái thái như nở hoa, nàng vui vẻ ôm lấy Hạ Anh, thân hình nhỏ nhắn ngồi trong lòng Tiết lão thái thái, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ

thích thú nhìn xung quanh.

“Đây là Túc Nhi sao, càng ngày càng ra dáng nam tử...” Đối với cháu ngoại lớn này, Tiết lão thái thái cũng xem như vừa lòng. Mười sáu tuổi đã ra dáng nam tử, tính tình lại trầm ổn, sau này hẳn sẽ làm việc lớn.

“Đúng vậy, cùng với Linh Nhi nhà chúng ta đúng là một đôi bích nhân!”

Mọi người đồng loạt nhìn về Phương Lam, ánh mắt lại rơi vào người Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái cùng Thượng thư phu nhân tỏ vẻ không hài lòng, tuy Hạ Túc cũng là một nam tử tuấn tú nhưng Tiết Phong Linh dung mạo bật này, mệnh cũng phải là Hoàng tử phi trở lên, tuy lấy Hạ Túc không phải là ủy khuất nàng nhưng một con dâu của tri phủ đại nhân so với Hoàng tử phi, vẫn là thua kém.

Phương Lam bị Tiết lão thái thái trừng chỉ cười gượng, nàng biết đối với Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái tuyệt đối sẽ không an phận, tuy Tiết thị là nữ nhi cưng của nàng ta cũng nàng ta sẽ không để Tiết Phong Linh gả cho Hạ Túc, bất quá nhìn về mặt của Hạ Túc, nàng biết kế hoạch đã thành công, dù sao nam tử thành niên, độ tuổi này nhạy cảm, nếu Hạ Túc đã quyết định dù Tiết lão thái thái muốn ngăn cản cũng không được, hiện tại Tiết Phong Lan đã tàn phế, chỉ còn lại Tiết Phong Linh, nếu loại bỏ được nàng ta, nhi tử của nàng sẽ có được vị trí không ai thay thế được.

Kiếp trước, Hạ Túc có tình cảm với Tiết Phong Linh nhưng bị nàng ta từ chối, Tiết Phong Linh lấy Thái tử điện hạ làm lá chắn, Hạ Túc dù không muốn nhưng biết rõ thân phận bản thân nên đành bỏ cuộc, sau này hẳn cũng không xuất hiện trước mặt Tiết Phong Linh, đây đúng là một nam nhân đáng thương.

Là tỷ muội song sinh, Tiết Phong Lan cũng xem như hiểu rõ, Tiết Phong Linh tài mạo song toàn, lại am hiểu lòng người, nữ nhân còn kim lòng không được mà yêu thích hướng hồ là nam nhân. Trước kia nàng rất sùng bái vị tỷ tỷ này, bất kỳ chuyện gì Tiết Phong Linh đều có thể làm được, thậm chí là làm rất tốt, nhưng những chuyện nàng ta đã gây ra cho nàng sớm đã hủy hoại hình tượng nàng ta trong lòng nàng, tỷ muội cho dù tốt cách mấy cũng vì lợi ích của bản thân mà quay ngược lại đối phó với muội muội mình, người như vậy, Tiết Phong Lan đối với nàng chỉ có hận, làm sao có thể thích!

“Hương nha đầu, con dẫn các muội muội ra ngoài dạo đi, còn Túc Nhi, con cũng dẫn đệ đệ ra ngoài chơi đi, để người lớn chúng ta trò chuyện.”

“Vâng.”

Tiết thị nhìn theo bóng dáng Tiết Phong Linh, nghe nói nàng ta không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà tài năng cũng chẳng kém, ấn tượng đầu tiên xem như không tồi.

~~~~

“Linh Nhi tỷ tỷ, trăm cái của tỷ thật đẹp...” Hạ Anh đi đến bên cạnh Tiết Phong Linh, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nhìn đến chiếc trăm cái tóc đang đang đưa theo từng bước chân, ánh mắt nàng ta không khỏi sáng lên.

Trăm bằng ngọc rất quý giá, hướng hồ lại là bạch ngọc, đoá mộc lan trắng như tuyết được chạm khắc tinh xảo, nhìn vào là biết vật phẩm trân quý, giá trị liền thành, kết hợp với chiếc váy trên người Tiết Phong Linh vừa thanh khiết vừa tao nhã.

Hạ gia không phải nghèo, dù sao cũng là tri phủ Khâm Châu, bá chủ một phương nhưng so với Thượng thư phủ ở kinh thành đúng là có chút không bằng, Hạ Anh ở Hạ gia từ nhỏ đã được Tiết thị cưng chiều, những thứ tốt nhất đều dành cho nàng, hiện tại nhìn thấy tiểu thư Tiết phủ ai ai cũng y phục hoa lệ, trăm cái quý giá khiến nàng không khỏi ghen tỵ.

“Vậy sao, để lát nữa tỷ bảo người mang một cây trăm đến cho muội, xem như là quà gặp mặt, được không?”

“Thật sao?”

Mắt Hạ Anh không che giấu nổi vẻ háo hức, Tiết Phong Linh đối với việc này chỉ cười không nói, Tiết Lan Hương thấy vậy chỉ liếc mắt nhìn, Tiết Phong Lan sớm đã đoán được nên chỉ nhếch môi, chỉ có Tiết Yên Hoa bên cạnh hừ lạnh, bộ dạng khinh thường.

“Hóa ra đến Tiết phủ là muốn xin xỏ, ta còn tưởng Hạ gia tri phủ Khâm Châu có gì hơn người...” Tiết Yên Hoa một bên châm chọc, đồ của Tiết Phong Linh đều là quý giá, thuộc hàng trân phẩm trở lên, nàng sớm đã ao ước có một trăm cái giống nàng ta nhưng thân thứ nữ nhị phòng, nàng làm sao có được những thứ đó, hiện tại thấy thứ mình không có mà Hạ Anh lại có được dễ dàng như thế, bất kỳ ai cũng ghen không được mà tức giận.

Hạ Anh được mẫu thân dạy dỗ tốt, biết rõ Tiết Yên Hoa đang móc bàn thân nhưng lại không hề tức giận, nàng đối với Tiết Yên Hoa xem như không khí, quay sang ôm lấy cánh tay Tiết Phong Linh.

“Linh Nhi tỷ tỷ, một lát nữa muội có thể đến viện của tỷ tham quan được không?”

Tiết Phong Linh nhường mày, nàng nhường một bước nàng ta liền nghĩ nàng dễ khi dễ, được vui đôi tiên, vừa mới gặp mặt liền muốn vào viện của nàng, khắp Thượng thư phủ không ai không biết Mẫu Đơn Các không phải là nơi ai muốn đều có thể vào, còn phải xem nàng cho phép không đã!

Nàng còn tưởng Tiết thị có thể gia giáo nữ nhi tốt cỡ nào, tâm tư như thế làm sao có thể đấu với Tiết Phong Linh, nàng ta nghĩ Tiết Phong Linh là quả hồng mềm sao, ba cái chiêu trò lừa con nít đó, chỉ sợ chỉ có thắng được Tiết Yên Hoa không có đấu óc kia thôi.

“Linh Nhi tỷ tỷ...” Không thấy Tiết Phong Linh trả lời, Hạ Anh liền bắt mắt gọi, tính cách che giấu này giờ của nàng hiện tại đã bộc lộ ra ngoài.

Ngoài trừ Tiết Yên Hoa, Tiết gia ba tỷ muội nhìn nhau, thái độ của Hạ Anh đúng là khiến người khác cảm thấy buồn cười, vốn nghĩ là cừu nhỏ ngây thơ hóa ra lại là sói xám đội lốt cừu.

“Vân Yên, người xuống bếp lấy một ít bánh đến cho biểu tiểu thư dùng đi...” Đối với vấn đề của Hạ Anh, Tiết Phong Linh rõ như không nghe thấy, muốn nàng thỏa hiệp không phải dễ dàng như thế, cho nàng ta một chút nàng ta liền tham lam muốn nhiều hơn, người như vậy tốt nhất là không nên kết giao, nàng vốn định dùng nàng ta để đá kích Tiết Phong Lan nhưng xem ra có lẽ không được rồi.

Lúc này mọi người đang ngồi ở hoa viên, gió xuân thổi qua mang theo cảm giác tươi mới, kéo theo đó là hương hoa nhẹ nhàng thoảng thoảng nơi chớp mũi, năm người ngồi trên một chiếc bàn tròn, Hạ Anh ngồi kế Tiết Phong Linh, kế đến là Tiết Lan Hương, Tiết Phong Lan và Tiết Yên Hoa, nhà hoàn sớm đã lui về phía sau, để chỗ cho chủ từ trò chuyện.

“A, cẩn thận!” Không biết là ai hét lên, mọi người hướng mắt nhìn về phía âm thanh, nháy mắt trở nên khiếp sợ.

“Vụt!” Một mũi tên xé gió bay đến, nhắm thẳng về phía các nàng, nhà hoàn sớm đã bị dọa sợ, nào có thể bước lên cứu chủ từ, mũi tên xẹt qua mái tóc Tiết Phong Linh, hướng thẳng về phía mi tâm Tiết Phong Lan.

“Á...”

Âm thanh hỗn loạn xung quanh khiến Tiết Phong Lan không suy nghĩ được gì, nàng nghe thấy tiếng của Xuân Cầm bị lấn át đi bởi tiếng la, thân thể của nàng dường như không chịu sự điều khiển của bản thân, ánh mắt nàng dán vào mũi tên, nhìn mũi tên một lúc một gần, trong đầu nàng vang lên hồi chuông cảnh báo.

"Tiểu thư..."

"Từ muội, cẩn thận!"

Nhanh hơn Xuân Cầm, không biết từ lúc nào Tiết Thanh Liên đã nhào đến kéo tay nàng, hai người cùng ngã xuống đất, giúp nàng tránh được mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Lễ vật

"Tiểu thư, không có việc gì. Tiểu thư..." Xuân Cầm đi đến bế Tiết Phong Lan lên, khi chủ tử trò chuyện, nàng thân là nha hoàn nên phải lùi về sau, hướng hồ đồng người như vậy, vốn nghĩ là tiểu thư sẽ không có việc gì nên nàng mới buông lỏng cảnh giác một chút. Không ngờ, mũi tên từ đâu bay đến, những nha hoàn xung quanh lại hoảng sợ hết lên khiến nàng bất ngờ không kịp phản ứng. Lúc giật mình choáng tỉnh thì phát hiện mũi tên đang ở ngay trước mặt Tiết Phong Lan, nàng đã cố gắng chạy đến khoảng cách chỉ có ba bước, nhưng suy cho cùng vẫn là không kịp, may mắn lúc đó là có người nhanh chân hơn nàng nếu không, Tiết Phong Lan đã rơi vào nguy hiểm.

Tiết Phong Lan ôm lấy Xuân Cầm, thân thể sớm đã cứng đờ, gương mặt tái nhợt đến đáng thương, ánh mắt có chút mơ hồ, có lẽ nàng vẫn chưa hoàn hồn, Xuân Cầm vội vàng kiểm tra thân thể Tiết Phong Lan, phát hiện nàng không sao, chỉ là bị dọa sợ mới yên tâm thở ra.

"Tiểu thư, không sao rồi..."

Gương mặt Tiết Phong Lan giấu vào cổ Xuân Cầm, chỉ có Xuân Cầm mới biết tay nàng lúc nàng đang run, nàng cố gắng bình ổn tâm tình, cho dù là kiếp trước hay kiếp này Tiết Phong Lan đều được hưởng muôn ngàn sung ái, chuyện như vậy là lần đầu tiên gặp, bất quá nàng đã trải qua một kiếp, những chuyện có thể khiến nàng hoảng sợ không nhiều, nhưng lần này, Tiết Phong Lan thật sự sợ hãi, nếu Tiết Thanh Liên không kéo tay nàng kịp thời, liệu có phải nàng sẽ chết không?!

Không!

Đến khi hô hấp bình ổn, lý trí lúc này quay trở lại, Tiết Phong Lan lúc này đã bình tĩnh đi nhiều, một loạt vấn đề đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, nàng thiếu Tiết Thanh Liên một mạng nàng tất nhiên sẽ trả, thiếu nợ phải trả là chuyện thường tình, chỉ là nàng không nghĩ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Rõ ràng kiếp trước là phải đến một năm sau, khi đó nàng cùng Tiết gia năm người đi đến Công chúa phủ dự tiệc, trên đường về bị thích khách mai phục, Tiết Thanh Liên vô tình cứu nàng thoát khỏi mũi kiếm của thích khách, sự việc này khiến Thượng thư phu nhân đối xử với nàng ta tốt hơn một chút, nhưng số phận đã định thì không thể thay đổi.

Tiết Thanh Liên mười sáu tuổi năm đó, vì giúp nàng với Lam Thành Vũ gặp gỡ mà đã đắc tội với Tiết Phong Linh, không đến một tháng sau, Tiết lão thái thái liền bắt ép Tiết Thanh Liên gả cho Trương tú tài làm thiếp, nàng ta không chịu nên đã cầu nàng giúp đỡ. Niệm tình Tiết Thanh Liên giúp đỡ nàng nhiều lần, nên nàng đã đến xin mẫu thân chọn cho nàng ta một trượng phu tốt, ai biết được Tiết Phong Linh ở phía sau gờ tro, ngày đại hôn mới biết Tiết Thanh Liên gả cho đại hán thô lỗ, nàng dù muốn ngăn cản cũng không được, về sau không còn liên lạc với Tiết Thanh Liên nữa, không lâu sau thì nghe nàng ta đã qua đời.

Một mạng nàng thiếu Tiết Thanh Liên vẫn chưa trả, không nghĩ đến nó lại đến nhanh như vậy, có lẽ là do nàng trùng sinh nên mọi thứ đều thay đổi, sự việc sớm đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng nữa.

"Lan Nhi, muội không sao chứ?" Tiết Phong Linh lộ gương mặt lo lắng, không biết là trùng hợp hay không, lúc này nàng ngồi đối diện Tiết Phong Lan, vậy mà mũi tên chỉ xẹt qua tóc nàng, hướng thẳng về phía Tiết Phong Lan. Cảnh tượng đó khiến không ít người sợ hãi, ngay cả nàng cũng không khỏi bị dọa sợ hoảng hốt là Tiết Phong Lan, nếu không Tiết Thanh Liên từ đâu xuất hiện nhảy vào cứu nàng ta thì nàng ta sớm đã mất mạng!

"Từ muội, có chỗ nào bị thương không?" Tuy nàng không thân thiết gì với Tiết Phong Lan nhưng dù sao chuyện lúc này dọa không ít người sợ hãi, nàng vẫn là nên hỏi han cho có, nhị phòng sống nhờ đại phòng, bất kì người nào của đại phòng có chuyện thì cũng liên quan đến nhị phòng, tất nhiên là ngoại trừ Tiết Thanh Liên.

"Biểu muội thành thật xin lỗi, là do đệ đệ ta nhắm sai hướng..."

Lúc này Tiết Phong Lan rời khỏi cổ Xuân Cầm mà ngẩng đầu lên, nhìn đám người Tiết Phong Linh lúc đầu, ý bảo bản thân nàng không sao, nàng lướt qua người Hạ Túc nhìn đến Hạ Vô đang ở núp ở phía sau, ánh mắt không khỏi lạnh đi vài phần, cho dù là vô tình hay cố ý thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn, kiếp trước nàng đã chịu đủ rồi, kiếp này bất kì ai đắc tội nàng đều phải trả giá đắt!

"Không sao, dù sao hắn cũng không cố ý..." Tiết Phong Lan hiện tại không có tâm trạng diễn kịch với bọn họ, nàng ra hiệu cho Xuân Cầm, Xuân Cầm hiểu ý, bế nàng một mạch đi thẳng về Hàn Mai Các, bỏ lại đám người phía sau suy nghĩ sâu xa.

Tiết Thanh Liên lúc này đã được nha hoàn của mình đỡ dậy, phát hiện Xuân Cầm đang bế Tiết Phong Lan đi về phía này, còn chưa đợi nàng kịp mở miệng thì một giọng nói đã ngăn cản nàng: "Cám ơn". Tiết Thanh Liên nghe vậy chỉ cười không nói, một câu cảm ơn đơn giản vốn dĩ không thể trả ơn cứu mạng, điều này Tiết Phong Lan biết nhưng là... dù sao cũng là nàng nợ nàng ta, cuối cùng cũng phải trả.

"Cái này... biểu muội, muội không sao chứ?"

Tiết Thanh Liên lúc này cũng được người khác nhớ đến, Hạ Túc cẩn thận đi lại nhìn vết thương nàng, dù Tiết Thanh Liên nhanh tay nhưng cũng không tránh khỏi bởi mũi tên bay quá nhanh, xẹt qua mu bàn tay nàng, là vết thương ngoài da nhưng vẫn chảy máu.

Đối với nam nhân thì vết thương nhỏ này không là gì nhưng đối với nữ nhân lại vô cùng quan trọng, nếu không cẩn thận chữa trị sẽ để lại sẹo, đến lúc đó muốn gả ra ngoài cũng khó. Dù sao nam nhân chính là thích nhìn vẻ bề ngoài của nữ nhân, thiên kim tiểu thư trước khi được gả ra ngoài đều phải bảo dưỡng thân thể không tí vết, nếu nữ nhân có dung mạo xấu xí mà muốn gả được thì phải xem thể lực nhà nàng thế nào.

"Muội không sao..." Giọng nói dịu nhẹ, lay động lòng người, Hạ Túc lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn rõ gương mặt của Tiết Thanh Liên. Hắn biết tiểu thư Tiết phủ đâu đâu cũng như hoa như ngọc, chỉ cần nhìn đến Tiết Phong Lan hai tý muội hắn đã biết, dung mạo tiểu thư Tiết phủ vốn không hề tầm thường, mỹ nữ Khâm Châu vốn dĩ không thể so sánh với các nàng.

Tiết Thanh Liên mang vẻ đẹp thanh khiết tựa hoa sen, người đẹp như tên, cho người khác cảm thấy nhu nhược, lại có chút kiên cường, quả đúng với câu, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi

bùn.

Trước khi đến Tiết phủ, Tiết thị đã người điều tra rõ ràng về các biểu muội của hần, nhằm muốn một trong số các nàng được gả cho hần, như vậy mối quan hệ giữa hai nhà Tiết - Hạ không dễ dàng chia cắt, sau này Hạ gia có chuyện còn có Thượng thư phủ phía sau chống lưng. Hạ Túc đối với mối hôn sự này cũng không phản đối, hần được Tiết thị dạy dỗ từ nhỏ, nam nhi đại trượng phu, sau này phải có trí lớn nhưng lời của phụ mẫu là không thể cãi, huống hồ khi đến đây, biểu muội nào của hần cũng như hoa như ngọc, lấy một trong các nàng hần cũng không phải chịu ỳ khuất gì.

"Không sao là tốt rồi..."

Bị Hạ Túc nhìn khiến Tiết Thanh Liên không khỏi đỏ mặt, thật ra Hạ Túc rất anh tuấn, mạo tuy không tựa Phan An nhưng cũng là một mỹ nam hiếm thấy, dù sao hần cũng là một mỹ nam nổi tiếng Khâm Châu, huống hồ tính tình cũng tốt, đối xử với nữ nhân nhẹ nhàng, ôn nhu văn nhã, ít nhất là không phải loại tiểu nhân vô si.

"Là đệ đệ ta sai, đệ ta đưa muội đi thoa thuốc..." Dứt lời Hạ Túc mới cảm thấy bản thân lỡ lời, tuy là biểu huynh muội nhưng hần đã mười sáu, nàng cũng tới tuổi cập kê, nam nữ thụ thụ bất tương thân, huống hồ thoa thuốc là hành động chạm da thịt, chuyện này nếu để người ngoài nghe thấy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thanh danh của nữ nhân.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào người Hạ Túc khiến hần bối rối giải thích: "Không... ý ta là, muội bị thương cũng là một phần do ta, đệ xin lỗi ta... ta..." Hần cảm thấy bản thân càng giải thích càng loạn, rốt cuộc vẫn là không nói nên lời.

Tiết Thanh Liên lần đầu cùng nam nhân tiếp, tránh không khỏi cảm giác ngượng ngùng, lại bị bộ dạng nói không thành lời của Hạ Túc chọc cười, vì vậy mở miệng giúp hần giải vây.

"Đa ta huynh, đệ muội bảo Tổ Ninh thoa thuốc cho muội..."

"A... được rồi..."

Tiết Phong Linh cùng Tiết Lan Hương đều là người thông, nhìn tình cảnh trước mắt liền hiểu rõ mọi chuyện, chưa đầy một ngày mà Tiết Thanh Liên đã đem tâm Hạ Túc câu đi, đúng là không đơn giản.

Tiết Yên Hoa vẫn chưa hiểu mọi chuyện nhưng từ trước đến nay nàng đều có thành kiến với Tiết Thanh Liên nên khi nhìn thấy nàng ta bị thương liền cảm thấy vui vẻ, bất quá nàng không thích cách Hạ Túc nhìn Tiết Thanh Liên như vậy!

Hạ Anh đứng một bên im lặng không nói, xem ra lời mẫu thân nói không, tiểu thư Tiết phủ đầu đầu cũng là người có thủ đoạn, sớm biết mẫu thân đến đây với hai mục đích, hiện tại mục đích tìm thế tử cho ca ca đã hoàn thành, chỉ có chút thay đổi, người đó không phải Tiết Phong Linh mà là Tiết Thanh Liên!

~~~~~

"Hai vị cô nương mời dùng trà..."

"Lão thái thái khách sáo..." Nhận lấy chung trà từ tay nha hoàn, lam y nữ tử không khỏi hướng về phía Tiết lão thái thái nói một câu đa tạ.

Lúc này đoàn người của Tiết Phong Linh đi vào, bởi vì Hạ Võ mà Tiết Phong Lan bị dọa sợ nên Hạ Túc bắt đệ đệ về đại sảnh nhận lỗi, Tiết Phong Linh thấy vậy cũng đi theo, thế là mọi người cùng có một mục đích. Vừa mới bước vào thì họ đã phát hiện trong đại sảnh lúc này nhiều hơn hai người, ngoài người nhà còn xuất hiện thêm hai nữ tử, hai nữ tử này không xa lạ đối với người của Tiết phủ mà còn thập phần quen thuộc.

"Mọi ng đến thật đúng lúc, Như Ngọc phụng mệnh Thái hậu mang lễ vật đến chúc Tết mọi người." Dứt lời nàng liền đứng lên, đưa những hộp gấm đã chuẩn bị cho Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân và Tiết Phong Linh.

"Đây là của nhị phòng." Như Ngọc cầm một hộp gấm đó đi đến bên người Nhị phu nhân Lâm thị khiến Lâm thị lâm vào kinh ngạc.

"Đa tạ Như Ngọc cô nương..." Nhị phu nhân Lâm thị cảm thấy thụ sủng nhược kinh, bất quá trước mặt mọi người nàng cũng không thể không nhận, dù sao Thái hậu cũng là họ hàng của Thượng thư phu nhân, dù có lễ vật cũng chỉ đưa cho đại phòng, không ngờ nhị phòng cũng có phần, nhị phòng nàng làm sao có thể được Thái hậu để mắt đến?!

"Nghe nói Tam lão gia cùng phu nhân đã ra ngoài nên phần này phiền Thượng thư phu nhân giữ dùm." Còn hai ba hộp gấm trên bàn, Thượng thư phu nhân cho người nhận lấy, lễ vật mà Thái hậu ban cho tam phòng bảo cho nàng giữ mà không phải cho Tiết lão thái thái giữ, điều này khiến tâm trạng của Thượng thư phu nhân tốt hơn không ít, dù sao nàng mới là chủ mẫu của Tiết phủ, mọi chuyện do nàng quản lý, mẹ chồng vẫn nên an hưởng tuổi già thì hơn.

"Đây là phần của thiếp thất trong phủ, hai vị di nương chia nhau nhé..." Thái hậu còn nhớ đến thiếp thất trong phủ, đối với đám nữ nhân này đúng là chuyện mừng, Như Ngọc đưa hai phần cho Phương Lam, tất nhiên không quên đưa cho Tiết Thanh Liên, dù sao nàng ta cũng là Đại tiểu thư, dù thân phận thứ nữ nhưng cũng là một tiểu thư của Thượng thư phủ, Thái hậu trước giờ vốn công tư phân minh.

"Cô nương có lòng..."

Phân phát một lượt chỉ có cả nhà Tiết thị là không có gì, điều này khiến cả Tiết thị cảm thấy xấu hổ, Hạ túc bộ dạng không sao cả, dù sao bọn họ mới đến, hần lại thân là nam nhi, đối với những thứ này có hay không cũng không vấn đề. Hạ võ thấy nhiều đồ liền thích thú nhưng e ngại mọi người ở đây nên k dám mạnh động, đành đứng yên như đại ca.

Không đc bình tĩnh như hai nữ tử, Tiết thị lúc này lâm vào tình cảnh khó xử lại xấu hổ, dù sao đây cũng là lễ vật của Thái hậu, tuy đã phân phát hết cho người của Tiết phủ nhưng vẫn còn nhiều hộp gấm lớn nhỏ, vậy mà nữ tử đó lại làm như không thấy nẫu từ các nàng, đúng là khiến người khác buồn bực. Hạ Anh nhìn lễ vật của từng người, chỉ cảm thấy lễ vật của Tiết Phong Linh là nhiều nhất, nàng liền không khỏi ghen tỵ, nàng dù sao cũng là biểu tiểu thư, chẳng lẽ nàng không có phần?!

"Thật có lỗi, nô tì không biết hôm nay Tiết phủ có khách nếu không nô tì đã chuẩn bị thêm một phần..."

"Như Ngọc cô nương khách sáo, nữ nhi của ta vừa mới đến, sao có thể trách cô nương?" Tiết lão thái thái tỏ vẻ không sao, muốn được Thái hậu nhớ đến không phải là chuyện dễ dàng, nữ nhi vừa mới đến, không có phần là điều không thể tránh khỏi, chỉ mong nữ nhi không bận lòng việc này.

"Chẳng phải còn rất nhiều đấy sao?" Giọng Hạ Anh không nhỏ, dứt lời liền ghu hút ánh mắt mọi người.

"Anh Anh, con đang nói gì vậy?" Tiết thị vừa giận vừa sợ, lời của nữ nhi sao nàng lại không hiểu, tuy nàng cũng bất mãn với Như Ngọc nhưng dù sao nàng ta cũng là người của Thái hậu, vốn dĩ không thể đắc tội.

"Chẳng phải lễ vật còn nhiều đó sao?!"

Như Sương nhũm mày, cẩn thận đánh giá nữ hài trước mặt, nàng biết nàng ta là cháu ngoại của Tiết lão thái thái nhưng nàng ta mang họ Hạ chứ không phải họ Tiết, nàng ta là người Hạ

gia, mà nàng nhận lệnh Thái hậu mang lễ vật tặng cho người nhà họ Tiết, nàng ta bắt quá chỉ là biểu tiểu thư Tiết phủ, dựa vào đâu muốn lễ vật của Thái hậu?!

"Hạ tiểu thư, phần này là của Tử tiểu thư."

Hạ Anh trừng lớn mắt, nhiều như vậy đều là của Tiết Phong Lan, đúng là không công bằng! Dù sao nàng cũng từ Khâm Châu xa xôi đến, nàng là biểu tiểu thư của Thừa tướng phủ, dựa vào đâu mà nàng lại không có lễ vật của Thái hậu trong khi Tiết Phong Lan thì nhiều vô số kể như vậy?!

"Nếu đã không có việc gì, nô tì còn có việc phải đến gặp Tử tiểu thư."

"Hai vị cô nương đi thông thả..." Tiết lão thái thái cho Huỳnh ma ma đưa hai người đến Hân Mai Các, hai người cũng không từ chối, đợi sau khi bóng lưng mất dần, Tiết lão thái thái mới nhìn đến Hạ Anh, trong lòng liền bất mãn với đứa cháu ngoại này, nàng quả nhiên là xem trọng Hạ Anh quá rồi, so với Tiết Phong Linh, Hạ Anh không bằng một phần mười nữa là!

"Dung Dung, con vẫn là nên dạy dỗ nhi mình lại đi."

Bên này sóng gió kéo đến thì bên kia lại sống yên bình lặng, sau khi từ biệt Huỳnh ma ma, hai người đã đi đến phòng Tiết Phong Lan.

"Tiểu thư, theo giao ước, từ hôm nay chúng nô tì sẽ ở tại đây chăm sóc tiểu thư."

Tiết Phong Lan gật đầu, nàng biết sớm muộn Như Sương, Như Ngọc sẽ đến, chỉ là không ngờ các nàng đến đây còn theo kinh hi cho nàng. Nhìn chiếc xe lăn bằng gỗ nguyên chất, cứng cáp mạnh mẽ, đường nét tinh xảo, không biết đã bao lâu rồi nàng mới nhìn thấy chiếc xe lăn này, trước kia phải đợi đến một năm sau phụ thân mới tìm kiếm được nguyên liệu để chế tạo chiếc xe lăn này, bất quá hiện tại chỉ có hơn một tháng, quả nhiên nàng nhờ không sai người, dựa vào năng lực của Thái hậu, những thứ này vốn chẳng là gì, sau này nàng liền có thể tự do di chuyển mà không cần người khác giúp đỡ, nghĩ đến đây Tiết Phong Lan lại cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 50: Đại tiểu thư trở về

Tối qua Thượng thư phủ một mảnh náo nhiệt, ngoại trừ Tiết Phong Lan và tam phòng ra thì nhị phòng còn lại đều tập trung ở hoa viên, tổ chức tiệc đồng thời cũng ăn mừng Tiết thị về, sinh ca cả đêm không ngừng nghỉ, ngay cả Tiết Thanh Liên cùng mẫu từ Tiết Yên Hoa cũng có mặt tại đó.

Tiết lão thái thái vốn không có ý định mời tam phòng, dù sao tam lão gia cũng không phải nhi tử của nàng, nhưng Thượng thư đại nhân lại cảm thấy dù sao cũng là huynh đệ một nhà nên hẳn đã bảo Thượng thư phu nhân người đến mời bất quá Tam lão gia lại từ chối, về phần Tiết Phong Lan, không phải nàng không được mời mà là nàng không có tâm trạng diễn kịch với bọn họ, đặc biệt là Tiết Phong Linh, không biết nàng ta lại giờ trò gì nên đành lấy lý do bị mũi tên của Hạ Võ dọa sợ nên xin phép nghỉ ngơi, Thượng thư phu nhân biết tin liền lo lắng muốn đến chăm sóc nữ nhi nhưng Tiết Phong Lan bảo không cần, lại lo sợ Tiết lão thái thái làm khó nàng nên Thượng thư phu nhân đành giao nữ nhi cho Xuân Cầm, bất quá cũng có tỷ muội Như Sương bên cạnh nên nàng khá yên tâm.

Giờ Tuất tối qua Thượng thư đại nhân từ Hoàng cung trở về, nhìn thấy Tiết thị liền vui mừng vô cùng, lập tức cho người mở bàn tiệc, hai huynh muội cùng nhau tâm sự, mẫu từ ba người Tiết lão thái thái vui vẻ một đêm, sớm đã bỏ qua Thượng thư phu nhân cùng Nhị phu nhân Lâm thị một bên, cả ba nói nói cười cười.

Sáng nay, Tiết lão thái thái hạ lệnh không cần phải đến thỉnh an nàng, mọi người đều biết nguyên nhân nên không cũng ai đến làm phiền nàng, ngược lại Tiết thị sáng đã dậy rất sớm, nàng không những chuẩn bị chu đáo mà còn đi pha trà, mời Thượng thư đại nhân. Dù sao cũng là nam nhân, đối với rượu sớm đã làm quen, nên sáng nay Thượng thư đại nhân cũng dậy sớm định đưa thể từ cùng nữ nhi về Thừa tướng phủ, sau đó thì Tiết thị mang trà đến, hai người liền hàn huyên một hồi, nói chuyện suốt hai canh giờ, khi đi ra Tiết thị gương mặt mang nụ cười, còn Thượng thư đại nhân thì một bộ dạng suy nghĩ.

Thượng thư phu nhân theo thói quen vốn dậy từ sớm, sau khi chuẩn bị xong thì nàng đi đến phòng khách, cùng phu nhân nhị phòng hàn huyên, hôm nay không cần đi thỉnh an Tiết lão thái thái nên không ít người cảm thấy thoải mái, đang uống trà thì nhìn thấy Tiết thị bước vào, nghĩ đến chuyện sáng nay, nàng không khỏi mở miệng.

"Muội muội, không biết sáng sớm đã có chuyện gì vui?"

Tiết thị cùng trượng phu nàng hàn huyên hai canh giờ, điều này trên dưới Tiết phủ sớm đã biết, tin tức này cũng đã lan đến tam phòng, dù sao nàng vào phủ trước khi Tiết thị gả đi, một thời gian chung đụng tất nhiên hiểu rõ con người nàng ta, lần này nàng ta đến chắc chắn là có việc nhờ vả, nếu không tối qua Tiết thị cũng không cần bày ra bộ dạng lấy lòng mẹ chồng, hơn nữa còn cùng trượng phu tâm sự gì đó.

Thời gian gần đây, nàng cũng nghe đồn Khâm Châu đang trong tình trạng đói kém, bệnh dịch hoành hành, tri phủ Khâm Châu là Hạ Tuấn cũng không có năng lực giải quyết vấn đề này khiến dân chúng lầm than, mấy ngày trước Tết nàng cũng có nghe trượng phu báo Hoàng thượng có ý thay thế tri phủ Khâm Châu, Thượng thư phu nhân lúc đó nào nhớ đến đó là Hạ gia tri phủ Khâm Châu - nhà chồng của Tiết thị, hiện tại nhớ lại liền biết được mục đích của nàng ta đến đây.

"Tối qua ngủ ngon giấc nên hôm nay cảm thấy vui vẻ trong lòng..." Tiết thị mỉm cười nhỏ nhẹ, ra lệnh cho nha hoàn chăm trà cho nàng, nàng vừa đến Tiết phủ, tuy đã xa cách lâu ngày nhưng dù sao đây cũng là nhà của nàng, nàng mang họ Tiết, là tiểu thư Tiết phủ, so với con dâu, nữ nhi thân sinh vẫn là quan trọng.

Thượng thư phu nhân thấy vậy cũng không nói nữa, nàng quay sang nhìn Nhị phu nhân Lâm thị, trong phủ này ngoại trừ nàng thì người có thể nắm quyền chính là Nhị phu nhân Lâm thị, nàng là chính thất đại phòng, nếu có việc vắng nhà thì chìa khóa nhà sẽ giao cho Lâm thị mà không phải Phương Lam - nữ nhân khiến nàng hận thấu xương kia.

"Nhị đệ muội, hôm nay ta có việc phải về nhà mẹ đẻ, mọi việc trong phủ nhờ muội cùng tam đệ muội trọng coi..."

Nhị phu nhân Lâm thị cùng Tam phu nhân Dung thị kinh ngạc, ngay cả Tiết thị đang uống trà cũng không khỏi dừng lại, nhìn thượng thư phu nhân. Mấy năm nay hiếm khi thấy Thượng thư phu nhân về nhà mẹ đẻ, vào những dịp lễ quan trọng nàng cũng ở lại trong coi Tiết phủ, hiện tại đột nhiên lại muốn về nhà mẹ đẻ, đúng là khiến cho người khác bất ngờ. Bất quá họ cũng hiểu cho nàng. Nhị phu nhân Lâm thị không có nhà đẻ về, Tam phu nhân Dung thị thì Tiết lão thái thái vốn dĩ không bận tâm đến nên nàng được tự do về nhà bất kì khi nào nàng muốn, chỉ có Thượng thư phu nhân, mỗi lần nàng về là Tiết lão thái thái viện lý do này nọ, khiến nàng mấy năm nay không có cơ hội được về, mà Thừa tướng phủ bên kia nghĩ rằng nữ nhi đã gả đi liền quên mất mình mang họ gì nên vô cùng tức giận, hiện tại Tiết lão thái thái không có ở đây, nàng có thể nắm bắt cơ hội này để về.

Nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân là Thừa tướng phủ, phụ thân là Thừa tướng đại nhân, cô cô là Thái hậu đương triều, nàng là đích nữ Thừa tướng phủ, thân thích hoàng tộc, thân phận vô cùng cao quý, có thể so sánh với công chúa hoàng gia. Cho nên đối với con dâu này, mặc dù Tiết lão thái thái không thích nhưng vẫn kiêng kị nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân, dù Phương Lam được sủng ái muốn phản nhưng mặt Thượng thư phu nhân vẫn là cho nàng chút mặt mũi.

“Phu nhân, người muốn về Thừa tướng phủ sao?” Nhị phu nhân Lâm thị cẩn thận dè dặt nói, Thượng thư phu nhân đi rồi, Tiết lão thái thái nhất định sẽ tức giận, dù sao nàng ta cũng không thích nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân, đến lúc đó Phương Lam lời ra nói vào, lại càng khiến Tiết lão thái thái bất mãn, hiện tại lại có thêm một kẻ thích gây chuyện là Tiết thị, một mình nàng vốn dĩ không thể chống đỡ được!

“Đúng vậy, đã mấy năm không về, hôm nay có cơ hội nên ta sẽ dẫn Linh Nhi cùng Lan Nhi trở về, mọi việc trong phủ đành nhờ nhị đệ muội trong coi, nếu có thể nhờ tam đệ muội phụ giúp...”

Mọi người đều hiểu rõ cơ hội mà Thượng thư phu nhân nhắc đến, nàng đã quyết định thì cũng không ai có thể ngăn cản, ngoại trừ Tiết lão thái thái, nắm chìa khóa Tiết phủ trong tay là điều mà nữ nhân Tiết phủ mơ ước, bất quá... Lâm thị cùng Dung thị hai mặt nhìn nhau, Nhị phu nhân Lâm thị tính tình nhu nhược, đứng trước mẹ chồng khó khăn như Tiết lão thái thái vốn không thể làm được gì, chứ đừng nhắc đến Phương Lam, hiện tại lại xuất hiện Tiết thị, xem ra chìa khóa trong tay nàng vốn dĩ không thể dễ dàng giữ chặt, đặc biệt là đối với Phương Lam quý kẻ đa đoan đó. Tam phu nhân Dung thị trước nay đối với những chuyện trong phủ không màng, tất nhiên cũng không muốn nắm giữ chìa khóa trong tay, huống hồ Thượng thư phủ này đâu đâu cũng có âm mưu cùng tranh đấu, nàng chỉ mong có thể sống an ổn, cho nên khi Thượng thư phu nhân nhờ vả, nàng cảm thấy may mắn là nàng ta giao trọng trách cho Nhị phu nhân Lâm thị, nếu giao cho nàng, chỉ sợ nàng sớm đã về viện của mình đóng cửa lại, mặc kệ mọi thứ đang diễn ra bên ngoài!

Hai nàng chính là sợ nhất phiền toái, dù sao bản thân các nàng không có nhà mẹ đẻ chống lưng như Thượng thư phu nhân, Tiết lão thái thái tất nhiên không xem các nàng vào mắt, cho nên mọi việc trong phủ các nàng đều không muốn liên quan, nhưng xem ra hôm nay là không thể tránh khỏi, chỉ mong trước khi Thượng thư phu nhân trở về trong phủ không có xảy ra chuyện gì to tát.

“Đột nhiên sao đại tẩu lại muốn về nhà?” Tiết thị bất giác nhướn mày, đối với vấn đề này cảm thấy khó hiểu, nàng biết Thượng thư phu nhân xuất thân từ Thừa tướng phủ, là kim chi ngọc diệp, người thường vốn không thể so sánh, xuất thân danh giá như thế nhưng trong mắt Tiết lão thái thái lại luôn không thích con dâu như nàng ta, dù nàng ta làm thế nào thì Tiết lão thái thái vẫn coi trọng Phương Lam hơn. Bởi vì xuất thân Thượng thư phu nhân quá cao, Thượng thư phủ vốn dĩ không thể chứa được nàng, mà so với nàng Tiết lão thái thái lại vô cùng hèn mọn, nàng càng danh giá thì Tiết lão thái thái càng chán ghét, điều này Tiết thị có thể hiểu, vì vậy nàng cùng vị tẩu từ này cũng không hợp nhau lắm.

“Sao lại là đột nhiên? Ta rời nhà lâu năm, tất nhiên tránh không khỏi nhớ nhà, muội muội không phải cũng như vậy sao?” Đối với thái độ của Tiết thị, Thượng thư phu nhân tỏ vẻ không để tâm, nàng ta có thể về nhà mẹ đẻ, còn nàng thì không thể sao?

“Ha ha, là muội muội sai lầm...” Tiết thị cười gượng, không nhắc lại vấn đề này nữa, chỉ sợ nếu tiếp tục Thượng thư phu nhân liền mang chuyện nàng trở về Tiết thị ra bàn tán, đến lúc đó phát hiện ra mục đích của nàng thì nàng sẽ không tránh khỏi phiền phức.

~~~~~

Thượng thư phủ so với Thừa tướng phủ thì chỉ chiếm một mảnh hậu viện, Thừa tướng là quan nhất phẩm, dưới một người trên vạn người, phủ đệ tất nhiên vô cùng xa hoa, vài đồ giường kết khắp nơi, trước cổng có hai con sư tử vô cùng nguy nga, Thừa tướng phủ được đặt tại trung tâm con đường, trên con đường này, không có phủ đệ nào có thể so với phủ đệ trước mặt, cánh cổng bằng gỗ cao lớn, trang trí hoa lệ nhưng không hề làm mất vẻ đĩnh đạc vốn có.

Xe ngựa dừng trước cổng, Thượng thư đại nhân bước xuống đầu tiên, đỡ lấy tay thê tử đỡ xuống, theo sau đó là Tiết Phong Linh, vì Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện nên Thượng thư đại nhân chuẩn bị cho nàng một chiếc xe ngựa riêng, lúc này như Sương cũng đã bế nàng xuống, Như Ngọc thì ở phía sau cầm đồ.

Hôm nay Tiết Phong Lan không đưa Xuân Cầm theo mà thay vào đó, nàng lại đưa tỷ muội Như Sương hơn nữa nàng cũng không mang theo xe lăn mà bảo Như Sương bế nàng, bởi vì Thượng thư phu nhân là chủ mẫu mà nàng lại vắng nhà, nên Tiết Phong Lan đành để lại Xuân Cầm để phòng ngừa vạn nhất, trong phủ hiện tại còn có mẫu tử Tiết thị, mà nữ nhân đó vốn dĩ không phải người an phận, nữ nhi nàng ta lại càng nhiều chiêu trò, Hàn Mai Các của nàng tuy không cất giữ thứ quan trọng nhưng lễ vật Thái hậu đưa đến nàng đều để trong nhà kho, Như Sương, Như Ngọc hai người vừa mới đến cũng không hiểu rõ bằng Xuân Cầm, nên để Xuân Cầm ở lại nàng mới có thể yên tâm.

“Cốc cốc.”

Cánh cửa mở ra, một gã sai vặt ló đầu ra, nhìn thấy đám người mặc y phục hoa lệ trên người liền biết thân phận họ không tầm thường, thái độ không khỏi lễ phép.

“Xin hỏi, các vị là...?”

“Chúng ta từ Lễ bộ Thượng thư phủ đến, muốn bái kiến Tướng gia...” Thượng thư đại nhân ôn hòa mở miệng, bộ dạng thư sinh hiểu biết lễ nghĩa, nghe được thân phận đối phương già sai vặt liền gật đầu, định vào trong thông báo thì một bàn tay đã đẩy cánh cửa lớn ra.

“Không cần phiền toái như vậy, vào trong bẩm báo, Đại tiểu thư của các người trở về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Thừa tướng phủ phong tranh

“Đại... Đại tiểu thư về rồi!” Gã sai vặt hốt hoảng, bỏ cửa mà chạy vào trong, một nhà Thượng thư đại nhân bị bỏ lại phía sau không rõ chuyện gì đang xảy ra, duy chỉ có Thượng thư phu nhân để lộ ánh mắt hiểu rõ, pha lẫn chút phức tạp.

“Đại tiểu thư... người về rồi...” Một nữ nhân trung niên lúc này đột nhiên xông ra, nhìn đến dung mạo quen thuộc trước mắt, nước mắt không khỏi rơi xuống, nàng ôm chặt lấy Thượng thư phu nhân.

“Lý ma ma...” Thượng thư phu nhân thấy người đến liền vô cùng vui vẻ, Lý ma ma cùng Trần ma ma là hai người hầu hạ nàng từ nhỏ đến lớn, bởi vì từ nhỏ đã mất mẹ nên nàng xem họ như mẫu thân mà đối đãi, khi nàng về Tiết phủ thì chỉ mang theo một mình Trần ma ma. Bởi vì sức khỏe của phụ thân trước giờ luôn không ổn, mà người trong phủ nàng chỉ có thể tin tưởng Lý ma ma nên đã để Lý ma ma ở lại chăm sóc phụ thân.

Ba năm nay mỗi lần nàng muốn về nhà mẹ đẻ Tiết lão thái thái lại viện lý do này nọ không cho nàng trở về, nàng có viết thư cho phụ thân, dựa theo những lời Tiết lão thái thái mà nói, phụ thân mặc dù tức giận nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý, nữ nhi một khi đã ra ngoài chẳng khác nào bác nước đã hắt đi, mặc dù biết nhà bên kia cố tình không cho nữ nhi trở về nhưng về tình về lý cũng không thể làm to mọi chuyện. Thượng thư phu nhân ủy khuất ba năm, rốt cuộc cũng đợi được đến thời điểm thích hợp, tối qua Tiết lão thái thái uống quá nhiều mà dẫn tới say, nàng nhân cơ hội xin về nhà mẹ đẻ một ngày, bởi vì đầu óc không thanh tỉnh mà nàng ta liền thoải mái đồng ý, Thượng thư đại nhân cũng không phản đối nên sáng nay sau khi chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ nàng liền cùng trượng phu lên đường về Lý phủ.

“Tiểu thư, không nghĩ đến có ngày bà lão này gặp lại tiểu thư, tiểu thư mau vào trong đi... Lão gia biết được nhất định sẽ rất vui mừng...” Mấy ngày Tết trong phủ mọi chuyện đều trở nên

bận rộn, hôm nay Lý ma ma đột nhiên có linh cảm, không biết là tin tốt hay xấu, nàng đi qua đi lại trong phủ một hồi thì nhận được tin Đại tiểu thư trở về, đối với Lý ma ma đây là tin tức vô cùng tốt, nhưng với một số người thì lại vô cùng xấu.

Thượng thư đại nhân xuất thân từ tú tài, vốn dĩ không hề xứng với Đại tiểu thư nhưng vì hấn quá thù đoạn, lại có thêm dung mạo tuấn tú, liền đem tâm Đại tiểu thư câu đi, từ ngày lấy tiểu thư về phủ, đối hấn như lên hương, nhờ có Thừa tướng đại nhân mà hấn mới có cơ hội thể hiện tài năng trước mặt Hoàng thượng, trở thành Lễ bộ Thượng thư như ngày hôm nay. Vậy mà mẫu thân của hấn - Tiết lão thái thái mất cao hơn đầu, có một người con dâu tài sắc vẹn toàn, xuất thân danh giá mà không biết trân trọng, còn có ý đồ muốn Thượng thư đại nhân nạp thiếp, may mắn nam nhân này cũng không phải vì hiếu thảo mà mù quáng sùng thờ diệt thiếp, điều này Lý ma ma nàng có thể tha thứ nhưng nghĩ đến những ngày tháng tiểu thư ở đó đầy ứ khuất, thân là đường mẫu Lý ma ma liền không khỏi đau lòng.

Đoàn người đi vào bên trong, mất khoảng một khắc mới có thể đi qua hoa viên để đến được đại sảnh, đại sảnh Thừa tướng phủ trang trí nhẹ nhàng nhưng không kém phần trang trọng, bàn ghế gỗ đàn hương, bình hoa gốm sứ, khăn lụa trải bàn, rèm châu màn ngọc, mỗi đồ vật trang trí tường chừng như bình thường nhưng chỉ có người trong nghề mới biết được giá trị thật sự của nó.

Đại sảnh rộng lớn, hai hàng ghế hai bên được trải dài, ở vị trí ghế chủ vị có một nam nhân mặc tổ bào ngồi đó, mái tóc đen láy nhiễm chút màu bạc, gương mặt già nua thấy rõ nhưng khi thể giữa hai chân mày không thể giấu vào đâu được, ánh mắt hấn nhìn đoàn người bước vào không khỏi để lộ chút hấn khí, mặc dù tuổi đã lớn nhưng hoành hành ở trên quan trường mấy chục năm, hấn sớm đã nhìn thấu tất cả.

Chiếc ghế bên cạnh hấn được để trống, đó là vị trí của Thừa tướng phu nhân đã mất sớm, khi sinh nữ nhi không bao lâu, Thừa tướng phu nhân liền qua đời, để nữ nhi cho hai ma ma mà nàng tin tưởng đó là Lý ma ma cùng Trần ma ma chăm sóc, tuy thiếp thất của Thừa tướng đại nhân nhiều thành mây, mỗi người đều ước muốn được thay thế vị trí đó nhưng hấn lại không cho phép. Đó chính là lí do khiến Thượng thư phu nhân đối với phụ thân vô cùng kính trọng, mẫu thân nàng đã mất nhưng mẫu thân nàng vĩnh viễn là Thừa tướng phu nhân, bất kì nữ nhân nào cũng không thể thay thế.

Hàng ghế bên phải phía dưới ngai đầu là một nữ tử đã lớn tuổi nhưng dung nhan vì được bảo dưỡng tốt mà thấy nàng cũng không quá ba mươi, bộ dạng cao quý, người này khi nhìn đến Thượng thư phu nhân thì ánh mắt lộ vẻ cao ngạo, không ai khác chính là Kiều di nương - vị di nương được sủng ái nhất Thừa tướng phủ, bởi vì Thừa tướng phủ không có nữ chủ nhân nên thân phận nàng vô cùng đặc biệt, trong tất cả các thiếp thất nàng là lớn nhất, cho nên nói nàng là chủ mẫu cũng không sai.

Ngồi bên cạnh nàng ta là hai nam nhân cao lớn, có phần tuấn tú anh khí, gương mặt lộ vẻ sự trầm ổn, khác hẳn với bộ dạng thư sinh của Thượng thư đại nhân, hai nam nhân này nhìn vào là biết người luyện võ, hai người này đều là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia của Thừa tướng phủ, lão đại là nhi tử của Kiều di nương, lão nhị là nhi tử của một di nương khác. Đối diện hai người là ba nữ nhân, mỗi nàng mang một tư vị khác nhau, người xinh đẹp dễ nhìn là thê tử của lão đại, người ôn nhu hữu lễ là thê tử của lão nhị, còn một người phong tình vạn chủng chính là Thừa tướng Nhị tiểu thư Lý Diệu Chi - muội muội cùng cha khác mẹ với Thượng thư phu nhân, là nữ nhi của một nha hoàn không đáng nhắc đến, trước kia Thượng thư phu nhân còn chưa gả đi hai người như nước với lửa, hiện tại vẫn không có gì thay đổi.

“Phụ thân, nữ nhi trở về...” Giọng nói Thượng thư phu nhân có phần e ngại, phụ tử xa cách ba năm mới gặp lại, trong lúc nhất thời nàng không biết phải mở miệng thế nào.

“Tiết Quý tham kiến nhạc phụ đại nhân.” Thượng thư đại nhân cũng cảm thấy khẩn trương.

Thừa tướng đại nhân mặt không biểu tình, nhìn đến nữ nhi thì lộ ra ánh mắt nhu hòa, ra hiệu cho hai người ngồi xuống, điều này khiến trái tim đang treo ngược của vợ chồng Thượng thư đại nhân có chút buông lỏng.

“Đây là Linh Nhi và Lan Nhi sao?” Ánh mắt sắc bén của Thừa tướng đại nhân rơi vào người Tiết Phong Linh đầu tiên, ánh mắt hấn không mang theo hấn ý nhưng lại khiến người khác nhìn không được run rẩy, hấn cẩn thận đánh giá tiểu nữ hài, lam y kết hợp với làn da trắng nõn của nàng lại càng thêm phần xinh đẹp, tôn lên đáng người lung linh, nàng tựa dòng nước dịu nhẹ, yên tĩnh đứng đó.

“Đúng vậy phụ thân...” Thượng thư phu nhân có chút an lòng khi không thấy Thừa tướng đại nhân tỏ vẻ khó chịu, tin tức nàng không sinh được nhi tử sớm đã đồn khắp kinh thành, nàng biết bên ngoài đồn đại nàng xấu xa thế nào, mắng nàng cũng giống như mắng thân, đều không sinh được nhi tử nhưng vì e ngại nên ở trước mặt nàng mới không dám nói, dù vậy nhưng trong lòng nàng luôn tồn tại một cái gai, không thể nào nhổ được.

Tiết Phong Linh đi đến bên người Thừa tướng đại nhân thỉnh an, bộ dạng xinh đẹp hiền lễ nghĩa của nàng khiến hấn không khỏi gật đầu, dung nhan không chỉ khuynh quốc khuynh thành lại còn hiền biết lễ nghĩa, hơn nữa bên ngoài đồn rằng dung mạo cùng tài hoa của nàng là song tuyệt, đi chung với nhau, nữ nhân như vậy vô cùng có ít với gia tộc, bất quá là phúc hay họa lại không thể nào nói trước.

Đối với thiếu nữ như Tiết Phong Linh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Thừa tướng đại nhân yêu thích là tất nhiên, vì vậy hấn giờ tay xoa đầu nàng, điều này khiến sắc mặt những người phía dưới thay đổi hẳn đi, đặc biệt là hai nữ nhân của lão đại, lão nhị cùng Lý Diệu Chi.

“Linh Nhi đúng là rất giống mẫu thân con, sau này nhất định là một đại mỹ nhân.”

“Ngoại công quá lời...”

Như Sương nhận thấy ánh mắt của Thừa tướng đại nhân liền thức thời bế Tiết Phong Lan đến gần hấn, nhìn đến Tiết Phong Lan trong lòng Như Sương, ánh mắt Thừa tướng đại nhân lộ vẻ kì lạ, hấn thường xuyên đến Trường Xuân Cung của Thái hậu thỉnh an nên đối với Như Sương, Như Ngọc hai tỷ muội cũng gặp gỡ không, biết rõ người trước mặt là người của muội muội hấn, chỉ là không ngờ nàng lại ban cho Tiết Phong Lan.

Thừa tướng đại nhân cẩn thận đánh giá Tiết Phong Lan, gương mặt nàng cùng tỷ tỷ không khác mấy nhưng ánh mắt lại trong suốt tựa đáy hồ, như một chiếc gương soi sáng tất cả, nàng một thân thanh y mát mẻ, cùng với làn váy dung đưa, lá trúc trên váy tựa như sóng lại, nàng thanh lệ đáng yêu, lại yên tĩnh như nước, nhất thời hấn không biết phải nói gì với cô cháu gái trước mặt.

Thấy Thừa tướng đại nhân nhìn nàng một lúc nhưng vẫn không mở miệng, điều này khiến mọi người xung quanh cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ cùng một dung mạo nhưng Thừa tướng đại nhân lại ghét bỏ muội muội mà yêu thích tỷ tỷ?! Trong lòng mọi người thầm suy đoán, hấn là như vậy đi, dù sao tuy cùng một bộ dạng xinh đẹp nhưng đôi chân của Tiết Phong Lan lại đi đứng bất tiện, nói dễ nghe là đi đứng bất tiện, còn khó nghe là tàn phế, so với một người tàn phế thì người lành lặn vẫn chọn người yêu thích hơn, ngay cả vợ chồng Thượng thư đại nhân cũng không tránh khỏi suy nghĩ như vậy.

“Lan Nhi thỉnh an ngoại công, ngoại công an khang...” Nàng không biết lí do vì sao Thừa tướng đại nhân lại nhìn nàng với ánh mắt phức tạp như vậy, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Tiết Phong Lan cũng không có chung dụng nhiều với hấn, tính tình hấn thế nào nàng cũng không rõ, nàng bất quá cũng chỉ là ngoại chất nữ, so với cháu gái mà nhi tử hấn sinh ra tất nhiên là có phần thua kém, cho nên nàng cũng không có ý định đi tranh giành sủng ái của hấn.

Thừa tướng đại nhân bị lời nói của nàng làm thức tỉnh, ánh mắt hấn có vài phần sâu xa, như nghĩ đến gì đó hấn giờ tay lên xoa đầu nàng, ôn hòa mở miệng: “Con sau này nhất định có thể làm việc lớn...” Nhìn xuống đôi chân nàng, ánh mắt hấn không khỏi neoh lại, kể sất tại nàng nói bằng giọng chỉ có thể nàng mới có thể nghe: “Đôi chân của con vẫn còn có cơ hội.”

Tiết Phong Lan kinh ngạc, còn chưa phục hồi tinh thần thì Thừa tướng đại nhân đã hạ lệnh bảo các nàng ra ngoài, nhường chỗ cho trưởng bối trò chuyện, đợi đến khi nàng được Như Sương bế ra bên ngoài trong đầu nàng vẫn toàn là câu nói của Thừa tướng đại nhân.

“Lan Nhi, lúc này ngoại công nói ngoại công nói gì với muội vậy?” Hành động cả hai người khi này Tiết Phong Linh đã thu hết vào mắt, ngoại công cùng lắm chỉ xoa đầu nàng, vậy mà Tiết Phong Lan còn cùng hân thi thắm to nhỏ, nàng vốn nghĩ ngoại công sẽ không thích nàng ta, không ngờ mọi thứ lại nằm ngoài dự đoán.

Nghe giọng nói quen thuộc bên tai, Tiết Phong Lan giật mình, nơi không có người nhìn đến kéo góc áo Như Sương, ý đồ muốn tránh xa Tiết Phong Linh, Như Sương cũng hiểu rõ không khỏi lùi về sau một bước, lúc này Tiết Phong Lan mới bình ổn tâm tình trả lời vấn đề của Tiết Phong Linh.

“Ngoại công nói sau này muội có thể làm được việc lớn...”

“Về sau đâu?”

“Về sau... về sau chính là cẩn thận người bên cạnh.”

Dứt lời, sắc mặt Tiết Phong Linh không khỏi thay đổi, Tiết Phong Lan giả vờ như không thấy, dù sao nàng cũng không ngu ngốc đến nỗi nói ra sự thật cho Tiết Phong Linh biết, đừng nghĩ rằng cùng nàng vui vẻ hòa thuận chung sống là không có chuyện gì, những chuyện Tiết Phong Linh gây ra cho nàng, bất luận là kiếp trước vẫn là kiếp này nàng chưa bao giờ quên.

“A, đây là Phong Linh cùng Phong Lan biểu muội sao?” Giọng nói từ phía sau truyền đến, hai người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba nữ tử mỗi người một màu sắc khác nhau đang tiến về phía này.

Dẫn đầu là nữ tử thân hồng y rực rỡ, dung mạo thấp phần xinh đẹp, từ trên xuống dưới đều lộ bộ dáng cao quý, một cái nhấc tay cũng vô cùng tự nhiên, người này là nữ nhi của lão đại gọi Lý Kiều, phía sau nàng là hai nữ tử, một hoàng một phân nhìn vô cùng bất mắt, dung mạo cũng thanh tú dễ nhìn, vốn không thể so sánh với Lý Kiều, hai người họ một người là nữ nhi của lão nhị gọi Lý Thiên, một người là nữ nhi của Lý Diệu Chi gọi Tả An Tây, ba người các nàng đều là biểu tỷ, biểu muội của Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan.

“Trong hai muội, ai là Linh biểu muội, ai là Lan biểu muội?” Lý Kiều tò mò đánh giá hai người, ánh mắt đảo qua người Tiết Phong Linh rồi lại đảo qua người Tiết Phong Lan, bởi vì dung mạo quá giống nhau, nếu không phải người thân cận thì tuyệt đối không thể nào nhận ra.

“Kiều biểu tỷ, muội là Tiết Phong Linh...”

“A, vậy đây là Lan biểu muội?” Khi nghe Tiết Phong Linh tự nhận mình, ánh mắt Lý Kiều dừng lại trên người Tiết Phong Lan, nhìn thấy nàng được một nha hoàn bế thì liền hiểu rõ, thầm nghĩ nàng ta ngoại trừ gương mặt xinh đẹp thì không có gì nổi bật, vốn dĩ không thể gây trở ngại vốn nàng, bất quá muội muội không thể nhưng tỷ tử thì lại có thể.

“Các muội đã đến Thừa tướng phủ, có hứng phủ đi dạo một vòng không?”

Đi dạo một vòng mà Lý Kiều nói chính là cùng các nàng đi đến tham quan Phủ Văn Hiến - nơi ở của nàng ta, trên đường đi nàng ta không ngừng giới thiệu kì hoa dị thảo có trong hoa viên, mỗi một món đồ trang trí đều đáng giá trăm lượng trở lên, ngay cả một cây cỏ mọc trong sân của nàng ta cũng có lai lịch vô cùng lớn, nói tóm lại, Lý Kiều bảo muốn dẫn các nàng đi tham quan thật chất là muốn khoe khoang Thừa tướng phủ giàu có thế nào, nàng ta được sủng ái ra sao.

Rốt cuộc cũng giới thiệu hết, một đoàn năm người cùng vào khuê phòng Lý Kiều nghỉ ngơi, khuê phòng khá lớn lại rộng rãi, trang trí không khác gì khuê phòng bình thường nhưng đồ vật được trang trí thì lại vô cùng quý giá, bởi vì là Thừa tướng tiểu thư, đãi ngộ của Lý Kiều tất nhiên không giống những người thường, y phục nàng mặc lên người đều được may từ Mỹ Nhân Phướng, trang sức nàng đeo trên người đều do các thợ thủ công trong Hoàng cung chế tạo, ngay cả hương liệu mà nàng sử dụng cũng là do các nước chư hầu bên ngoài cống nạp, có thể nói cuộc sống của Lý Kiều chẳng khác nào công chúa hoàng gia.

“Mọi người dùng thử đi, đây là loại trà mới nhất của năm nay, hôm qua người của Hoàng hậu vừa mang đến đây.” Lý Kiều ra lệnh cho nha hoàn chăm trà, mùi hương nháy mắt lan tỏa khắp căn phòng, không biết vô tình hay cố ý mà nàng để lộ lai lịch của trà thành công khiến người khác dừng động tác muốn uống trà.

“Kiều biểu tỷ, tỷ nói... đây là trà của Hoàng hậu mang đến?” Tả An Tây có chút không kìm nén được thanh âm run rẩy, nàng biết Lý Kiều từ nhỏ đã sống trong cuộc sống hoa lệ, cảm y ngọc thực có đủ, dưỡng nàng thành vô cùng kiêu ngạo nhưng không nghĩ đến, trà Hoàng hậu mang đến nàng ta cũng dám dùng, nếu không phải Lý Kiều nói trước lai lịch của trà này thì nàng sớm đã uống, như vậy nếu để Hoàng hậu biết được trách tội xuống thì nàng phải làm sao đây?

“Là trà mà người của Hoàng hậu mang đến?” Lý Kiều nhanh chóng sửa lại lời nói của Tả An Tây, nàng vẫn điềm nhiên uống trà, một bộ dạng cho dù là trà của ai mang đến thì cũng là trà, mà trà thì nên để người thưởng thức, điều này khiến những người còn lại nhất thời không biết nói gì.

“Kiều tỷ tử, tỷ đừng chọc mọi người, trà của Hoàng hậu trân quý như thế sao tỷ có thể tùy tiện mang ra mời mọi người được, muội nói đúng không?” Lúc này một giọng nói dịu dàng vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ha ha, vẫn là Thiên muội muội hiểu ta, ta chỉ là nói đùa thôi, mọi người không phải bị dọa chứ?” Lý Kiều rất tự nhiên phối hợp với Lý Thiên, nhất thời không khí trên bàn lần nữa khôi phục lại bình thường, nghe Lý Kiều nói chỉ là đùa giỡn, không phải trà của Hoàng hậu mang đến nên liền bình tĩnh dùng trà, nhưng chỉ có Tiết Phong Lan biết được, lời của Lý Liễu vốn không phải đùa giỡn mà là sự thật.

Đây thật sự là trà của Hoàng hậu mang đến!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tỷ muội tương tàn

Tiết Phong Lan cầm lấy chung trà đưa lên mũi cẩn thận ngửi, mùi trà dịu nhẹ thoang thoang nơi chóp mũi, nhẹ nhàng nhưng không kém phần nồng nàn, để lâu cũng không mất đi mùi hương dịu nhẹ vốn có. Nước vừa chăm vào trà mùi hương liền lan tỏa khắp căn phòng, trà này ngửi vào liền biết không phải trà bình thường, đây là loại trà thượng phẩm mà Hoàng hậu thích nhất!

Đầu năm nay, trong nhân gian trồng được một loại trà đem lại lợi nhuận vô cùng lớn, mùi hương nhẹ nhàng, thanh mà không đậm, uống vào liền cho người khác cảm giác tươi mát, trà gọi Trúc Thanh, được quan lại quý tộc vô cùng ưa chuộng. Mấy ngày trước, nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu mang trà vào cung để chúc Tết, Hoàng hậu uống được một lần liền yêu thích không thôi, hạ lệnh tất cả trà Trúc Thanh đều phải được cống nạp cho Hoàng cung. Hiện tại người bình thường muốn tìm được trà Trúc Thanh để dùng đúng là khó hơn lên trời, ngay cả quan lại quý tộc cũng không có, huống hồ là các tửu lâu nổi tiếng.

Sở dĩ nàng biết rõ như thế là bởi vì nàng từng được thưởng thức qua loại trà này, nơi đó cũng không xa lạ mà là Vĩ Ương Cung của Hoàng hậu, kiếp trước nàng vì tàn phế hai chân, tuy có Thái hậu làm hậu thuẫn nhưng hôn sự của nàng và Lam Thành Vũ vẫn không được Hoàng hậu đồng ý. Vì vậy ngày ngày nàng đều đến Vĩ Ương Cung, nhằm mục đích muốn lấy

chồng mẹ chồng tương lai này, về cơ bản thì sở thích của Hoàng hậu nàng cũng xem như tương tợ, bất quá cho dù nàng làm gì, Hoàng hậu vẫn một mực phản đối, cho đến khi Ngụy đế ban hôn, Hoàng hậu mới miễn cưỡng chấp nhận nàng.

Dưới gối Hoàng hậu có hai nhĩ tử và một nhĩ nhi, một nhĩ tử là Thái tử Lam Thành Vân, từ nhỏ đã bộc lộ tài hoa hơn người, hẳn không chỉ tuần tú mà văn võ song toàn, mười tuổi năm ấy được sắc phong Thái tử, là người có thực lực đồng thời dã tâm cũng không nhỏ, Ngụy đế bày tỏ sự hài lòng đối với đại nhĩ tử này.

Người còn lại chính là Tứ hoàng tử Lam Thành Vũ, dung mạo của hắn so với Thái tử chỉ hơn chứ không kém nhưng tài năng thì không có gì nổi bật, cùng với những vị hoàng tử khác giống nhau, không hề có sức ảnh hưởng đến Thái tử. Hắn là quân sư dưới trướng của Thái tử, một lòng trung thành giúp đỡ Thái tử, huynh đệ hai người tình cảm vô cùng tốt, đối với nhĩ tử này Ngụy đế cùng Hoàng hậu cũng không mấy ưa thích.

Mọi người đều nghĩ Tứ hoàng tử không dã tâm, không thực lực, so với hoàng huynh mình đứng là thua xa, bất quá sự thật sâu bên trong người ngoài cuộc vốn dĩ không thể hiểu rõ, ngay cả Tiết Phong Lan, nếu không phải nàng là thê tử cùng hắn kết tóc trăm năm, ở bên cạnh hắn mười mấy năm thì nàng cũng bị vẽ bên ngoài của hắn lừa.

Nhắc đến Lam Thành Vũ, ánh mắt nàng không khỏi rơi vào người Tiết Phong Linh, nàng hận Lam Thành Vũ, đồng thời cũng hận Tiết Phong Linh, hận tất cả những gì bọn họ đã gây ra cho nàng, rõ ràng bản thân nàng chưa bao giờ tranh giành gì với tỷ tỷ, liệ đầu người tỷ tỷ có tình ý là Thái tử, cho nên nàng mới tiến tới với Lam Thành Vũ, vậy mà sau cùng tất cả sai lầm lại đổ lên người nàng, đến khi chết đi nàng vẫn không hiểu rõ lí do vì sao bản thân lại phải chết dưới tay Tiết Phong Linh?!

Đôi mắt nàng âm trầm hẳn đi, hôm nay đến Thừa tướng phủ, gặp gỡ Lý Kiều mà khiến nàng nhớ đến Lam Thành Vũ, nhớ đến những kí ức không vui đó, tâm tình mà Tiết Phong Lan cực khổ che giấu lần nữa được bộc lộ ra, nhờ đó nàng cũng phát hiện, oán hận của nàng đối với Tiết Phong Linh, chưa bao giờ biến mất.

Tiết Phong Linh miễn cảm phát hiện ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn nàng có vẻ khác thường, trong lòng thầm suy nghĩ không biết nàng ta lại định giờ trò gì, sau sự kiện Tiết Phong Lan té hồ, nàng cùng nàng ta sớm đã đối đầu với nhau, bề ngoài tỷ tỷ muội muội nhưng trong lòng cả hai đều tìm cách hãm hại đối phương. Bởi lẽ Tiết Phong Lan đã biết được nàng là người khiến nàng ta tàn phế hai chân, cho dù Tiết Phong Lan thiện lương thế nào cũng không thể chấp nhận được sự thật này, tất nhiên nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Tiết Phong Lan như vậy rất hợp ý nàng, nàng sớm đã chán cùng nàng ta đóng kịch, không bằng chính diện đối đầu, như thế sẽ khiến cho mọi người hiểu rõ, Tiết Phong Lan vốn dĩ không thể so sánh được với người tỷ tỷ song sinh này!

Thế nhưng hiện tại nơi này là Thừa tướng phủ, suy cho cùng bọn họ vẫn chỉ là ngoại thất nữ, thân phận tuy cao hơn Tà An Tây nhưng lại không thể so sánh với Lý Kiều và Lý Thiển, nếu Tiết Phong Lan thật sự muốn cùng nàng tại đây gây sự, người có lợi tất nhiên đám người này, Tiết Phong Lan hẳn sẽ không ngu ngốc như thế chứ?!

“Đúng rồi, tiện thể ta cho các muội xem cái này, bởi vì là tỷ muội tốt ta mới cho các muội xem!” Thấy không khí có phần nhạt nhẽo, Lý Kiều không khỏi muốn tìm thứ gì đó để vui đùa, vô tình bắt gặp ánh mắt âm trầm của Tiết Phong Lan dành cho Tiết Phong Linh, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, trên gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhạt.

Nàng sớm đã biết được tỷ muội bọn họ không hòa thuận như vẽ bề ngoài, đều là tỷ muội song sinh, giống nhau như đúc nhưng một người lành lặn, một kẻ lại tàn phế, cho dù là bất kì ai trong trường hợp này cũng đều nảy sinh bất mãn cùng oán hận. Nàng có thể lợi dụng Tiết Phong Lan để hai tỷ muội bọn họ trở mặt với nhau, khiến hai người bọn họ tỷ muội tương tàn, người được hưởng lợi nhiều nhất chính là Lý Kiều nàng.

Tuy Tiết Phong Linh hai tỷ muội xuất thân không bằng nàng nhưng dù sao bọn họ vẫn là cháu ngoại của Thừa tướng phủ, huống hồ dung mạo như hoa như ngọc của các nàng cũng đủ khiến cho Lý Kiều ghen tỵ đó mất chứ đừng nói đến tài hoa của Tiết Phong Linh, Lý Kiều sinh ra là thiên chi kiều nữ, nàng làm sao có thể chịu thua một biểu muội như Tiết Phong Linh?!

Tiện thể mà Lý Kiều nói đến chính là nằm trong sự sắp đặt của nàng ta, nàng ta đi đến bàn trang điểm lấy ra một chiếc hộp trang sức, hộp bằng gỗ đàn hương, khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, chỉ cần nhìn bên ngoài cũng đủ biết vật đặt bên trong quý giá thế nào.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, chiếc hộp được mở ra, bên trong chứa một miếng ngọc bội, một màu xanh thuần khiết hiện ra trước mắt mọi người, ngọc bội điêu khắc hình một con rồng đang bay lượn, tinh xảo đến mức sống động, trên thân rồng khắc một chữ “Phi” nhỏ nhỏ. Rồng là biểu tượng của hoàng tộc, tượng trưng cho đế vương vị, mà lại khắc một chữ “Phi”, người thông minh đều nhìn ra được, huống hồ Tiết Phong Lan đã từng thấy qua, tất nhiên biết được lai lịch của nó, đây là ngọc bội tượng trưng cho thân phận “Thái tử phi” mà nó lại nằm trong tay Lý Kiều, điều đó có nghĩa thế tử mà Hoàng hậu lựa chọn cho Thái tử không ai khác chính là Lý Kiều!

“Đây... ngọc bội đẹp quá...” Lần đầu tiên được nhìn thấy miếng ngọc bội tinh xảo như thế, ánh mắt Tà An Tây không khỏi sáng lên, muốn đưa tay lên sờ nhưng nghĩ đến đây là đồ của Lý Kiều, mà đồ vật của Lý Kiều thì không có món nào lại lịch không tầm thường nên từ bỏ suy nghĩ muốn sờ vào, ánh mắt hâm mộ không thôi, trong lòng cũng có chút ghen tỵ.

Trong năm người, nàng là người nhỏ tuổi nhất đồng thời cũng có địa vị thấp nhất, mẫu thân nàng chỉ là một nữ nhi của một nha hoàn, ngay cả tư cách trở thành di nương cũng không có, thân phận địa vị không thể so sánh với đích nữ là Thượng thư phu nhân chứ đừng nói đến lão đại, lão nhị.

Nàng mang họ Tà, không phải họ Lý hay họ Tiết. Phụ thân nàng xuất thân bình thường, ngay cả một chỗ đứng trên quan trường hẳn cũng không có, Lý thị gả qua đó tuy là chính thất nhưng cuộc sống vốn không thể so sánh khi ở Thừa tướng phủ, cho nên một năm có hơn ba trăm ngày, Lý thị đã về nhà mẹ đẻ gần ba tháng. Tà gia bên kia thấy vậy lấy làm không vui nhưng e ngại Thừa tướng đại nhân nên cũng bỏ mặc làm ngơ, còn về Thừa tướng đại nhân, hẳn cũng nhiều lần bày tỏ muốn nữ nhi về nhà chồng nhưng không đến mấy ngày Lý thị lại viện lí do chạy qua đây, mặc cho thế tử lão đại, lão nhị có hạ lệnh đuổi khách nàng cũng giả vờ như không hề hay biết.

Vừa mới vào mừng một, Lý thị ở Tà gia sớm đã không chịu được liền muốn nhanh chóng tìm cách trở về Thừa tướng phủ để hưởng thụ cuộc sống xa hoa, Tà An Tây thấy thế cũng theo Lý thị về đây, tiện thể lấy lòng Thừa tướng đại nhân, ý đồ muốn có cuộc sống như Lý Kiều và Lý Thiển nhưng người của Thừa tướng phủ không hề ngu ngốc, tâm cơ của mẫu tử các nàng, mọi người đều thấy rõ, chỉ đơn giản vì nể mặt các nàng dù sao cũng mang một nửa dòng máu Lý gia nên mới giả vờ không biết.

“Đẹp như vậy, hẳn là rất quý giá...” Tiết Phong Linh cũng lần đầu tiên nhìn thấy miếng ngọc bội đẹp như vậy, những miếng ngọc mà Thượng thư đại nhân tặng nàng vốn dĩ không thể so với miếng ngọc trước mắt. Nhìn sơ cũng biết lai lịch của miếng ngọc này cũng không hề tầm thường, vậy mà Lý Kiều lại muốn mang ra cho các nàng xem, đây không phải là muốn khoe khoang sao?!

“Linh biểu muội cũng thật có mắt nhìn, đây là vật tượng trưng cho thân phận Thái tử phi, mới ngày hôm qua người của Hoàng hậu vừa mới mang đến đấy!”

Thái tử phi?

Lời của Lý Kiều chẳng khác nào sét đánh ngang tai, mọi người hai mặt nhìn nhau, còn nghĩ rằng bản thân đang nghe lầm, chỉ có Tiết Phong Lan cùng Lý Thiển là vẻ mặt bình tĩnh, dường như sớm đã biết rõ về lai lịch của miếng ngọc này.

Hoàng hậu cho người mang miếng ngọc này đến cho Lý Kiều không phải đã thể hiện rõ lập trường của bản thân sao?

Lý Kiều là thê tử mà Hoàng hậu chọn cho Thái tử, không phải Trắc phi hay Sườn phi mà là Thái tử phi!

Mọi người đều biết, hiện tại Thái tử đang rất được lòng Ngụy đế, nạn đói ở Khâm Châu hẳn cũng giao cho Thái tử giải quyết, điều này chứng tỏ hân tin tưởng đại nhĩ tử này đến mức nào, người thông minh đều đi lấy lòng Thái tử, Lý Kiều lại giữ miếng ngọc bội của Thái tử phi, điều này chứng tỏ cái gì? Còn không phải là nàng ta sẽ trở thành Thái tử phi, tương lai rất có thể sẽ trở thành Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, đến lúc đó vinh sùng hưởng không hết, đó là điều mà bất kì nữ nhân nào cũng mơ ước!

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên tia sáng kì lạ nhưng rất nhanh liền biến mất, đối với vị Thái tử nghe danh đã lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt nàng đã kì vọng rất nhiều, bởi vì nàng thân là tiểu thư khuê các, suốt ngày quanh quẩn trong khuê phòng, mà hẳn lại là Thái tử đương triều, suốt ngày bận việc chính sự, hai người họ vốn không có cơ hội gặp mặt. Chỉ là tin đồn về hắn, nàng sớm đã nắm rõ trong lòng bàn tay, hẳn là nam nhân mà tất cả nữ nhân Đại Ngụy đều hướng đến, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, bởi vì vị trí Thái tử phi, Tiết Phong Linh đã bỏ biết bao nhiêu công sức để học cầm kì thi họa, thêu thùa may và cũng chỉ muốn có được cơ hội biểu diễn trước mặt hắn, vậy mà không ngờ vị trí mà bấy lâu nàng mơ ước lại rơi vào tay Lý Kiều, một cách đơn giản mà nhanh chóng đến mức Tiết Phong Linh cảm thấy thất bại!

Nàng vốn xem Tiết Phong Lan là đối thủ nặng kí tranh giành vị trí Thái tử phi, bởi vì hai người là tỷ muội song sinh, tâm linh tương thông, nàng có ham muốn với vị trí Thái tử phi, Tiết Phong Lan nhất định cũng sẽ có suy nghĩ như vậy. Huống hồ so với nàng, Tiết Phong Lan lại tâm tư đơn thuần, chọc người yêu thích, nếu lựa chọn, nàng sợ Thái hậu sẽ chọn Tiết Phong Lan làm Thái tử phi, cho nên nàng mới tìm cách khiến nàng ta tàn phế hai chân để nàng ta không còn gì có thể tranh cùng nàng, nhưng hiện tại ai nói cho nàng biết, công sức mà nàng bỏ ra rồi cuộc đời rồi nên vô ích, đối thủ của nàng ngay từ đầu chính là vị biểu tỷ bên ngoài Lý Kiều này!

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Tiết Phong Linh nhất định sẽ cảm thấy tức cười, lo lắng của Tiết Phong Linh vốn dĩ là không cần, bởi vì chiếc ghế Thái tử phi này Lý Kiều vốn dĩ không thể ngồi lâu được. Trong vòng ba năm, Lam Thành Vân không còn là Thái tử nữa, mà thay vào đó chính là thân đệ của hắn Lam Thành Vũ!

Bất quá cũng vì biết được tin Lý Kiều sẽ làm Thái tử phi, lại còn do Hoàng hậu đích thân lựa chọn, Tiết Phong Linh biết rõ nếu bản thân tấn công Lam Thành Vân sẽ không được lợi ích gì, nếu khiến hắn yêu thích nàng thì cùng lắm nàng cũng chỉ có thể làm Trắc phi của hắn, cho nên nàng ta mới đổi mục tiêu thành Lam Thành Vũ - vị hoàng tử không có gì nổi bật, bởi nàng nhận thấy rõ dã tâm của Lam Thành Vũ, cho nên mới muốn tiếp cận hắn để có thể lật ngược tình thế.

“Thái tử phi? Kiều biểu tỷ, tỷ không đùa chứ?”

“Lần này ta nói là sự thật, hai tháng sau ta và Thái tử sẽ đại hôn, đến lúc đó các muội nhớ đến chung vui.”

Mọi người lâm vào trầm mặc, không có ai trả lời Lý Kiều, điều này khiến nàng vô cùng hài lòng, đúng như trong dự đoán của nàng, chỉ sợ bọn họ đang hâm mộ cùng ghen tỵ với nàng đi?

Nghĩ vậy, Lý Kiều không khỏi tươi cười, ánh mắt lại lộ vẻ trào phúng, thân là chim sè, làm sao có thể so sánh với phượng hoàng? Đặc biệt là Tiết Phong Linh, cho dù nàng ta xinh đẹp hơn nàng, tài hoa hơn nàng nhưng thân phận lại thấp kém hơn nàng thì cho dù là phượng hoàng thì cũng chỉ là phượng hoàng giả, mà đồ giả cho dù bắt mắt thế nào cũng không thể so sánh được với đồ thật!

“A, muội có chút không được khỏe, muội về phòng trước đây...”

Lý Thiên là người ít nói nhất hiện tại lại mở miệng muốn ra về, không biết là nàng có thật sự không khỏe hay không nhưng vào mắt người khác chính là đang khó chịu với thái độ của Lý Kiều, mà Lý Kiều đồng dạng cũng suy nghĩ như vậy!

“Lý Thiên tiểu thư, đồ vật này... có phải là của tiểu thư?”

Lý Thiên kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, phát hiện miếng ngọc nàng vốn đang gói trong khăn tay hiện tại lại nằm trong tay Như Sương, miếng ngọc đó bề ngoài không khác so với miếng ngọc của Lý Kiều là bao nhiêu, ngay cả trên thân cũng khắc một chữ “Phi”, bất quá màu của ngọc có phần nhạt, không trong xanh tinh khiết như của Lý Kiều mà là một màu xanh nhàn nhạt, nhìn vào cũng không giống đồ giả, trong lúc nhất thời căn phòng rơi vào im lặng.

Người thông minh đều có thể nhìn ra mối liên hệ giữa hai miếng ngọc tuyệt đối không tầm thường, nếu miếng ngọc của Lý Kiều là dành cho Thái tử phi thì miếng ngọc của Lý Thiên nhất định là Trắc phi hoặc Suren phi, bởi vì mỗi vị hoàng tử đều có một miếng ngọc bội mang hình thù riêng biệt để tượng trưng cho thân phận, mà rồng là đại diện cho vương giả, ngoại trừ Ngụy đế ra thì có Thái tử mới được quyền sử dụng, thân là dân chúng Đại Ngụy, lại xuất thân thế gia danh môn, mỗi người trong phòng đều hiểu rất rõ vấn đề hiện tại.

Ai chẳng biết Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều là bởi vì thân phận Thừa tướng tiểu thư của nàng ta, tuy phụ thân nàng ta không phải do chính thất sinh ra nhưng dù sao cũng là trưởng tử của Thừa tướng, là người sau này có cơ hội kế thừa Thừa tướng phủ nhất, mà Lý Kiều lại là Đại tiểu thư, có thể lợi dụng nhà mẹ đẻ của nàng ta trợ giúp cho Thái tử, binh quyền sẽ nằm trong tay Thái tử, đến lúc đó hoàng vị nhất định sẽ thuộc về hắn.

Bất quá... một vị Thái tử phi xuất thân từ Thừa tướng phủ còn chưa đủ, hiện tại lại thêm một vị Trắc phi, cả hai đồng thời đều là Thừa tướng tiểu thư, Hoàng hậu làm vậy, không phải là muốn tỷ muội tương tàn sao?

Hoàng hậu... tâm cơ đủ sâu!

“Đây là cái gì?!” Lý Kiều nhìn thấy liền gạt miếng ngọc từ trên tay Như Sương, đem so sánh với miếng ngọc bội của nàng, hai miếng ngọc đặt kế nhau lại đồng dạng hình thù lẫn màu sắc, nếu không nhìn kĩ sẽ không biết rõ miếng ngọc đại diện cho thân phận Thái tử phi, miếng ngọc nào đại diện cho thân phận Trắc phi.

Lý Thiên sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, không khỏi nhớ đến sự việc ngày hôm qua khi người của Hoàng hậu đến tìm Lý Kiều, nàng cũng có mặt nơi đó tất nhiên biết rõ chuyện gì đang diễn ra, trong lòng không khỏi ghen tỵ với người biểu tỷ cùng nàng từ nhỏ lớn lên này, bất quá vì có người của Hoàng hậu nơi đó, nàng không tiện biểu hiện ra mặt nên xin phép về phòng nghỉ ngơi.

Không ngờ tối hôm đó mẫu thân bảo nàng đến, giao cho nàng một miếng ngọc giống hệt miếng ngọc hồi trưa mà người của Hoàng hậu mang đến cho Lý Kiều, bất quá Lý Thiên biết thân phận của miếng ngọc này vốn chẳng thể so sánh với thân phận Thái tử phi của Lý Kiều. Miếng ngọc bội này là do người của Thái hậu mang đến, tuy Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều là Thái tử phi nhưng Thái hậu lại bày tỏ, so với biểu tỷ tính tình tùy hứng, nàng lại thích Lý Thiên ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên nàng thay mặt Thái tử, lựa chọn Lý Thiên làm phi, mà phụ thể lão nhị khi biết tin cũng không phản đối, chuyện này ngoại trừ trong cung cùng nhị phòng ra, Thừa tướng đại nhân cũng không biết.

Khi nhận được miếng ngọc, Lý Thiên vừa mừng vừa sợ, mừng là vì nàng cũng giống như bao thiếu nữ khác đều ái mộ Thái tử, mong muốn được gả cho hắn, sợ là vì nàng biết rất rõ tính tình của vị biểu tỷ này, khi Lý Kiều biết nàng cùng nàng ta đồng dạng gả cho Thái tử nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó sẽ gây khó dễ cho nàng, nàng cũng đừng hòng gả cho Thái tử cho nên Lý Thiên mới đem chuyện này giấu kín. Nàng vốn định đem miếng ngọc cất trong phòng nhưng nghĩ đến tính tình tiểu thư của Lý Kiều, nếu nàng giấu trong khuê phòng thì không thể cho nàng ta vào, đến lúc đó thế nào Lý Kiều cũng nghi ngờ, nàng không còn cách nào đành phải mang theo bên mình, nghĩ vậy là an toàn nhưng không ngờ, người tính cũng không thể thoát được ý trời!

“Kiều biểu tỷ, thật ra...” Lý Thiên định mở miệng giải thích nhưng lời vừa đến miệng nàng nhất thời không biết phải giaie thích thế nào, rõ ràng nàng vốn không hề làm sai, Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều làm Thái tử phi nhưng nàng là người Thái hậu chọn làm Trắc phi, nàng vốn dĩ không có lỗi với Lý Kiều, là do nàng ta không được Thái hậu yêu thích, dựa vào đâu nàng phải giải thích?!

“Chát!”

“Tiện nhân!”

Cùng với giọng nói tức giận là thanh âm thanh thúy vang lên, má phải của Lý Thiên lúc này một mảnh sưng đỏ, làn da trắng nõn hiện rõ dấu năm ngón tay, hành động của Lý Kiều

không khỏi khiến mọi người bất ngờ không kịp trở tay, ngay cả Lý Thiên cũng bất ngờ, nàng biết Lý Kiều nhất định sẽ tức giận nhưng không nghĩ đến trước mặt mọi người nàng ta lại ra tay đánh người!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ước định chung thân

“Rầm” một tiếng, không khí đại sảnh lâm vào trầm mặc, Tiết lão thái thái ngồi ở vị trí chủ vị, tay đập mạnh xuống mặt bàn, sắc mặt nàng lộ rõ vẻ tức giận, mọi người phía dưới thức thời không ai mở miệng. Hai hàng ghế phía dưới là vị trí của nhị phòng cùng tam phòng, hiện tại lại thêm một người là Tiết thị cùng nữ nhi của nàng ta, bởi vì đây là chuyện hậu viện, nam nhân không xen vào cho nên ngoại trừ nam tử tam phòng thì mọi người đều có mặt.

Tiết thị ngồi phía dưới, bên cạnh là Nhị phu nhân Lâm thị, trong lòng đối với sự sắp xếp này có phần bất mãn, bởi lẽ nàng thân là nữ nhi của Tiết lão thái thái, Thượng thư đại nhân vắng nhà, Nhị lão gia sớm đã không còn, vị trí chủ vị bên cạnh Tiết lão thái thái vốn dĩ phải để nàng ngồi. Bất quá Tiết thị tựa hồ không rõ thân phận bản thân hiện tại, nàng đứng là nữ nhi của Tiết lão thái thái nhưng nàng đã gả ra ngoài, vốn không nên cùng nhà mẹ đẻ qua lại nhiều, nếu không phải cả nhà đại phòng đi vắng, chỉ sợ nàng ta cũng không thể có chỗ ngồi ở đây, chứ đừng nói là vị trí chủ vị.

Khác hẳn với tâm trạng bất mãn của Tiết thị, nhị phòng bên này hai mặt nhìn nhau, nhận thấy trong mắt đối phương đều là một mảnh mơ hồ không rõ thì chỉ có thể im lặng lắng nghe tình hình.

Nhị phu nhân Lâm thị lúc bấy giờ đang cùng nữ nhi theo thừa, sáng sớm khi Thượng thư phu nhân vừa giao chìa khóa, nàng nhân cơ hội Tiết lão thái thái chưa dậy liền sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây, mặc kệ Tiết thị không ngừng lải nhải bên tai mà thực hiện nghĩa vụ của bản thân, xong mọi thứ nàng liền trở về Lâm Hương Viện đóng cửa không tiếp khách. Mà Tiết Lan Hương, sau khi Tiết Phong Linh đi nàng cũng không có ra khỏi viện của mình, nhân cơ hội rảnh rỗi thỉnh thoảng Nhị phu nhân Lâm thị về thăm thừa may vạ.

Tam phòng bên này cũng không khác gì, Tam phu nhân Dung thị vốn không muốn dính vào âm mưu chốn hậu viện cho nên đối với việc Thượng thư phu nhân giao chìa khóa cho Nhị phu nhân nàng cũng không cảm thấy bất mãn gì. Cũng như mọi ngày nàng chỉ ở trong viện của mình, ngay cả dùng bữa cũng ở trong phòng, dường như đối với nàng, cho dù bên ngoài cho sóng gió bão tố cùng nàng không quan hệ.

Tính tình Tiết Liên Kiều cũng giống mẫu thân nàng, thích được yên tĩnh nhưng nàng nghe lời khuyên của Tiết Phong Linh, cảm thấy suốt ngày nhốt mình trong phòng là không tốt, cho nên thay vì ở trong viện của mình thì nàng lại đến hậu viện phía sau Thượng thư phủ. Đó là nơi vắng người, lại không có nha hoàn thường xuyên quét tước, hơn nữa phong cảnh lại hữu tình, một nơi như vậy Tiết Liên Kiều không thể nào bỏ qua, thế nên nàng đã đến đó vẽ tranh, chỉ là khi đang vẽ dở dang nàng lại về phòng, lúc này Tiết lão thái thái lại cho người gọi nàng đến đại sảnh.

Từ trước đến nay cho dù xảy ra chuyện quan trọng thế nào thì ngoại trừ các vị trưởng bối và nam tử tam phòng thì những người còn lại đều không được tham gia, Tiết Phong Linh và Tiết Phong Lan là người có đặc quyền duy nhất trong số sáu tỷ muội. Sự việc lần trước của Tiết Duy là do Tiết Liên Kiều là nhân chứng nên mới có mặt để đối chất, bất quá hiện tại Tiết lão thái thái lại cho người gọi nàng đến, vốn dĩ trong lòng Tiết Liên Kiều còn lo lắng nhưng khi thấy đại sảnh không chỉ có nàng mà còn có các tỷ muội khác tại, Tiết Liên Kiều liền thờ phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ là một buổi trưa yên tĩnh, hiện tại lại trở nên náo nhiệt như vậy, Thượng thư phủ... quả nhiên là không có một ngày yên bình!

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?!” Ánh mắt Tiết lão thái thái tràn đầy lửa giận rơi vào ba thân ảnh đang ở giữa đại sảnh, nam tử đang đứng không ai ngoài Hạ Túc, vốn dĩ hắn sẽ không có mặt tại đây nhưng sự việc này lại liên quan đến hắn, cho nên không thể thiếu hắn. Mà hắn thân là nam nhi, đầu gối chứa vàng, hướng hồ lại còn là ngoại tôn của Tiết lão thái thái, tất nhiên nàng sẽ không để hắn quỳ. Bất quá hai nữ tử còn lại là Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa lại không được tốt số như hắn, các nàng phận là nữ tử, lại còn là nữ nhi của thiếp thất, tất nhiên không có được đãi ngộ như vậy.

Sáng nay khi Tiết lão thái thái vừa dậy, nhận được tin tức Thượng thư đại nhân dẫn thê tử cùng nữ thi đến Thừa tướng phủ chúc Tết, không cần nghĩ đến cũng biết là do Thượng thư phu nhân giờ rảnh, nếu không sao nàng ta lại chọn lúc mẹ chồng chưa dậy mà về nhà mẹ đẻ? Vốn định cho người đến Thừa tướng phủ báo nhi tử quay về nhưng nhớ đến tối qua nàng đã đồng ý yêu cầu của Lý Nguyệt Chi, Tiết lão thái thái dù tức giận cũng không thể làm được gì, may mắn có Huỳnh ma ma bên cạnh suy nghĩ thấu đáo, hôm nay vẫn còn là Tết, náo động đến Thừa tướng phủ cũng không hay, truyền ra ngoài nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên Tiết lão thái thái chỉ đành bỏ qua.

Vì tâm trạng không tốt nên từ sáng sớm Tiết lão thái thái đã luôn ở trong Thọ Minh Trạch của nàng, Phương Lam cùng Vũ di nương theo thói quen hằng ngày đến thỉnh an, mặc dù Tiết lão thái thái bảo không cần nhưng vì các nàng không muốn mất đi chỗ dựa vững chắc là nàng nên đến để lấy lòng. Tiết thị vì xa mẫu thân lâu ngày, lại có việc muốn nhờ cho nên ba người đều ôm một mục đích mà đến. Vì thế Thọ Minh Trạch hôm nay cũng không khác mọi ngày, vẫn một mảnh náo nhiệt, bốn người đang hàn huyên, Tiết Yên Hoa không biết từ đâu đột nhiên xông vào náo loạn khiến tâm tình đang tốt đẹp của Tiết lão thái thái biến mất.

Tiết Yên Hoa sắc mặt trở nên tái nhợt, trong lòng có chút hồi hận khi đã nháo thành như vậy, nhưng khi nghĩ đến Tiết Thanh Liên sẽ đạt được mục đích, trong lòng có chút không cam tâm. Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ nếu tố cáo chuyện này với Tiết lão thái thái thì Tiết Thanh Liên sẽ bị dạy cho một bài học, chỉ là không nghĩ đến Phương Lam một bên chăm chú vào lửa, khiến tổ mẫu tức giận cho gọi tất cả mọi người trong phủ đến!

Khác hẳn với Tiết Yên Hoa một bên lo sợ, Tiết Thanh Liên bên này lại có vẻ trấn tĩnh hơn, nàng cúi đầu không biết đang nghĩ gì, bộ dạng có chút nhu nhược, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thương tiếc không thôi.

Ngoại trừ Tiết lão thái thái, Tiết thị, Phương Lam cùng Vũ di nương bốn người, những người khác đều không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Tiết Liên Kiều khi nhìn đến Tiết Yên Hoa nhất thời rơi vào trầm tư, lúc này nỗi người đều lâm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

Nhị phu nhân Lâm thị khi nhìn đến Tiết Yên Hoa lại nhũn mày không vui, hôm nay Thượng thư phu nhân giao mọi chuyện cho nàng quản lý, mà Tiết Yên Hoa lại có liên quan, Tiết Yên Hoa là nữ nhi của thứ nhị phòng, tất nhiên cũng nằm trong sự quản lý của nàng. Trong lòng thầm mắng mủn từ Vũ di nương, nàng ta không quản được Tiết Yên Hoa, để nữ nhi nàng ta ra ngoài gây họa, nhị phòng nàng cũng bị liên lụy, điều này đối với bất cứ ai cũng cảm thấy không vui.

Tam phòng trước giờ không tranh không giành, đối với chuyện trong phủ cũng không quản, dù sao chìa khóa là Thượng thư phu nhân giao cho Lâm thị, chuyện trong phủ thế nào là do nàng ta giải quyết, cùng nàng không liên quan, vốn nàng còn ôm may mắn chỉ mong trước khi Thượng thư phu nhân về sẽ có không việc gì xảy ra, chỉ là không nghĩ đến Thượng thư phu nhân ra cửa chưa bao lâu trong phủ liền xảy ra chuyện.

“Cảm hết rồi sao? Lúc nãy người nào cũng muốn mở miệng nói cơ mà?”

Lửa giận trong mắt Tiết lão thái thái không hề che giấu khiến mọi người đồng loạt nín thở, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy nàng tức giận như vậy, lần trước Tiết Phong Linh ngắt xiu, Tiết

Duy té ngã cũng không thấy nàng tức giận như vậy.

“Mẫu thân bớt giận...” Tiết thị một bên cố xoa dịu con giận của Tiết lão thái thái, một bên cảm tức nhìn Hạ Túc, trong ba hài tử, Hạ Túc là đại ca đồng thời cũng là người hiểu chuyện nhất, đối với nhi tử này Tiết thị ôm hi vọng rất lớn, cho nên nàng mới dẫn hắn đến đây, ý đồ muốn Thượng thư đại nhân giúp đỡ cho tiền đồ tương lai của hắn.

Hôm nay là ngày thứ hai bọn họ ở Tiết phủ, không nghĩ đến hắn lại cùng Tiết Thanh Liên dây dưa không rõ, còn để Tiết Yên Hoa một bên náo loạn, hiện tại Tiết lão thái thái đang tức giận, Tiết thị biết vào lúc này, cho dù là nàng có nói gì thì Tiết lão thái thái tuyệt đối sẽ không đơn giản mà bỏ qua.

“Bớt giận? Người nói xem ta làm sao bớt giận? Nhi tử người dạy dỗ không nghiêm, người còn có tư cách lên tiếng bảo ta bớt giận?”

Đây, trong lúc Tiết lão thái thái tức giận, cho dù là nữ nhi nàng yêu thương nàng cũng sẽ không thương tiếc mà mắng, ngay cả cháu gái Tiết Phong Linh mà nàng sủng ái nhất cũng không ngoại lệ, đối với điều này mọi người Tiết phủ sớm đã nhìn quen. Bất quá Tiết thị thì không giống vậy, nàng xa cách Tiết lão thái thái mười mấy năm, trong lòng vẫn nghĩ rằng mẫu thân sẽ luôn yêu thương nàng, không nghĩ đến trước mặt mọi người lại bị mắng một câu như vậy, trong lòng Tiết thị có phần uất ức.

“Dạy dỗ không nghiêm không phải là nữ nhi Tiết phủ sao? Hai tỷ muội cùng tranh một nam nhân, rốt cuộc là ai dạy dỗ không nghiêm há mẫu thân?”

Lời của Tiết thị nhất thời khiến mọi người hiểu rõ vấn đề, theo như lời nàng ta, nhi tử của nàng ta không sai, người làm sai chính là nữ nhi Tiết phủ các nàng. Một người là Đại tiểu thư thứ đại phòng, một người là Lục tiểu thư thứ nhị phòng, hai người tỷ dù sao cũng là biểu tỷ muội, lại cùng nhau tranh giành một nam nhân, mà người đó lại là biểu ca của các nàng, chuyện này đúng là trò cười của thiên hạ.

Bị lời nói của Tiết thị làm á khẩu không nói được gì, Tiết lão thái thái đành hướng mũi nhọn về phía ba người ở giữa đại sảnh, bỏ qua Hạ Túc về mặt trấn tĩnh đứng đó, nhìn về phía hai nữ tử đang quý, ánh mắt rơi vào người Tiết Yên Hoa, bởi Tiết Yên Hoa là người gây nên cơ sự ngày hôm nay, cho nên người phải giải thích mọi chuyện không ai ngoài nàng ta!

“Yên Hoa, đây là có việc gì?” Tiết lão thái thái đè nén tức giận khiến thanh âm có phần nhu hòa, ý đồ muốn dụ dỗ Tiết Yên Hoa kể rõ đầu đuôi mọi chuyện.

“Chuyện này...” Thấy ánh mắt mọi người tập trung vào người mình, Tiết Yên Hoa có phần ngập ngừng không dám nói.

“Còn không mau nói?!” Bị bộ dạng của nàng chọc tức, Tiết lão thái thái liền nhện không được mà không khống chế tốt thanh âm, thành công hù dọa Tiết Yên Hoa.

Hôm nay là một ngày yên bình, chỉ ít đối với Tiết Yên Hoa là như vậy, bởi vì không có cả nhà đại phòng tại, không cần thỉnh an Tiết lão thái thái, không cần nhìn đến gương mặt của người mà bản thân ghét, đối với Tiết Yên Hoa mà nói đã là một ngày yên bình nhất trong các ngày.

Nàng không theo Vũ di nương đến lấy lòng Tiết lão thái thái mà đi dạo quanh phủ, dù sao khi nàng đến đó thì cũng sẽ có người tìm cách đuổi nàng ra ngoài, cho nên Tiết Yên Hoa cảm thấy rảnh rỗi, tự thưởng cho bản thân bằng cách đi dạo, hưởng thụ không khí mát mẻ của gió xuân.

Không biết từ khi nào nàng lại đi lạc đến hậu viện Tiết phủ, thấy nơi này hoang vắng không bóng người, Tiết Yên Hoa định quay người trở về nhưng lại thấy Tiết Liên Kiều đang vẽ tranh nơi đó, vốn dĩ nàng đang nhàm chán, nên đã đến bên cạnh xem nàng ta vẽ tranh.

Tiết Liên Kiều không ngờ người đến là Tiết Yên Hoa - người thường xuyên thích gây sự với mọi người, nàng vốn định tránh đi nhưng nhìn bức tranh đang vẽ dở dang, trong lòng thầm nghĩ nàng cùng Tiết Yên Hoa nước sông không phạm nước giếng, có lẽ nàng ta sẽ không tìm nàng gây sự, cho nên Tiết Liên Kiều liền kiên nhẫn ngồi vẽ thêm một chút, đối với Tiết Yên Hoa bên cạnh làm như không thấy.

Tiết Yên Hoa một bên nhìn Tiết Liên Kiều vẽ tranh, thầm khen họa nghệ của nàng ta thật không sai, so sánh với Tiết Phong Linh chỉ hơn chứ không kém nhưng tài nghệ của nàng ta đều không để lộ ra trước mặt mọi người, cho nên đối với vị ngũ tỷ tử này, nàng cũng không quá mức chán ghét.

Một người vẽ tranh, một người ở bên cạnh nhìn, không gian yên tĩnh có phần hài hòa bởi phá vỡ tiếng nói của một đôi nam nữ.

“Túc ca ca... chúng ta như vậy... không được hay lắm.” Giọng nói nữ tử tràn đầy e thẹn khiến người người cảm thấy mềm nhũn cả người.

“Thanh Liên, đợi sau khi ta về nhà, ta nhất định sẽ cầu phụ thân để lấy muội.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 54: Một khúc hai nháo

Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa hai mặt nhìn nhau, âm thầm suy đoán thân phận của đôi nam nữ, khung cảnh hữu tình nơi hậu viện quả thật thích hợp cho đôi tình nhân gặp gỡ, huống hồ nơi này lại hoang vắng quanh năm, không có người lui tới, người chọn nơi này thật không sai. Nơi này là Thượng thư phủ, mà hôm nay lại không có khách đến, tất nhiên không thể nào là người ngoài, mà Tiết gia bọn họ cũng không có vị thiếu gia tiểu thư nào dám làm ra chuyện như vậy, vì vậy nghi vấn của hai người lập tức chuyển lên người nha hoàn cùng gã sai vặt.

Tuy không thấy rõ mặt đôi nam nữ nhưng giọng nói hai người không ngừng truyền đến, nghe qua cuộc đối thoại Tiết Yên Hoa liền có thể khẳng định nhất định là nha hoàn cùng gã sai vặt nào đó đang vụng trộm yêu đương, phải biết rằng quy củ của Thượng thư phủ vốn rất nghiêm khắc, đặc biệt là khi Tiết lão thái thái nắm quyền. Tuy không dám đoán chuyện tình cảm giữa hạ nhân nhưng khi chưa đủ tuổi thành gia lập thất, hạ nhân tuyệt đối sẽ không được nảy sinh tình cảm, chỉ có thể một mực hầu hạ chủ tử, tất nhiên cũng không được có ý đồ bất chính nào, nếu muốn được lấy vợ gã chồng thì phải được chủ tử đồng ý, mà hai người này không cần nghĩ cũng biết là vụng trộm hẹn hò sau lưng chủ tử!

Đối với lời hứa hẹn của nam tử, Tiết Yên Hoa nghe mà cảm thấy khinh thường, lời hứa của nam nhân chỉ là lời gió bay, huống hồ là kẻ xuất thân là hạ nhân, bản thân lo chưa xong mà muốn lấy thê tử, đây đúng là chuyện cười, điều này khiến nàng không khỏi tò mò chủ tử của hai người này là ai, dạy dỗ hạ nhân như vậy, đồn ra ngoài đúng là mất mặt Thượng thư phủ!

Vốn dĩ Tiết Liên Kiều chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để vẽ tranh, sự xuất hiện của Tiết Yên Hoa đã khiến nàng ngoài ý muốn, may mắn là hôm nay Tiết Yên Hoa không có ý định gây sự, cho nên nàng mới ở lại để vẽ xong bức tranh, không ngờ hiện tại lại xuất hiện thêm hai người, mà bọn họ lại còn là tình nhân kén lút đến đây nói chuyện yêu đương.

Tiết Liên Kiều năm nay cũng đã mười hai, nàng so với tỷ muội Tiết Phong Linh cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, đối với chuyện tình cảm nam nữ cũng có chút hiểu biết, bất quá thân là nữ tử chốn khuê phòng, cho dù kiến thức nàng tương đối cũng không phải là quá mức hiểu rõ, dù sao nàng suốt ngày ở trong phủ, đối với nam tử không có tiếp xúc nhiều, cho nên tâm vốn tĩnh như nước, lại lạnh như băng. Hiện tại phải nghe cuộc đối thoại lãng mạn đến mức muốn tan thành nước này, nhất thời không biết nên có loại cảm xúc gì, sắc mặt có chút khó coi.

“Túc ca ca, lời huynh nói là thật sao?” Giọng nói nữ tử lại truyền đến, lần này thanh âm của nàng vẫn mềm mại nhưng lại hàm chứa kích động, bất quá cũng phải thôi, được người trong lòng bày tỏ, lại còn hứa hẹn lấy nàng về làm thê, bất kì nữ nhân nào cũng không che giấu được vui mừng.

“Thật sự! Phụ thân thương ta như vậy, nhất định sẽ đồng ý cho ta lấy nàng!” Sở nữ tử không tin, nam tử vội vàng cầm lấy tay nàng, bộ dạng chính trực thành thật của hắn khiến nữ tử nhất thời nở nụ cười.

“Lời của Túc ca ca, muội tất nhiên tin tưởng, chỉ là...” Nữ tử có phần ngập ngừng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Chỉ là thế nào?”

“Muội xuất thân thứ nữ, mẫu thân huynh nhất định sẽ không thích muội...”

“Thanh Liên, sẽ không đâu. Ta nhất định sẽ thuyết phục được mẫu thân mà...”

Tiết Liên Kiều càng nghe càng cảm thấy không ổn, có lẽ nàng đoán sai rồi, đôi nam nữ này vốn dĩ không phải hạ nhân của Tiết phủ, tuy không thấy rõ thân ảnh của đối phương nhưng giọng nói của nữ tử, nàng càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, khi nghe đến thân phận nàng ta là thứ nữ, hồi chuông cảnh báo trong đầu Tiết Liên Kiều cuối cùng cũng vang lên.

Chuyện này quả nhiên không đơn giản như vậy, Thượng thư phủ có hai thứ nữ, một người là Tiết Yên Hoa đang ở bên cạnh nàng, như vậy người còn lại... không cần suy nghĩ nàng cũng biết là ai. Tiết Liên Kiều không sợ phiền toái nhưng nàng lại không muốn dính đến phiền toái, bởi vì một khi nàng dính đến phiền toái cả tam phòng sẽ bị nàng liên lụy. Đối với thân phận nữ tử nàng xem như đã rõ ràng, còn về phần nam tử, nàng ít nhiều cũng có thể đoán được, Thượng thư phủ nam tử không nhiều, đặc biệt là nam tử đến tuổi thành gia lập thất lại càng ít, ngoại trừ Tiết Vũ Văn thì cũng chỉ có ca ca Tiết Mộ của nàng, mà dựa vào sự hiểu biết của nàng, hai người đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại nơi này, có thể nói thân phận của nam tử thấp phần bí ẩn. Nhưng Tiết Liên Kiều lại không muốn hỏi Tiết Yên Hoa, dù sao Tiết Yên Hoa là loại người hành động trước suy nghĩ sau, nếu nàng hỏi có thể nàng ta sẽ biết thân phận đối phương, mà nàng lại không biết chuyện gì đang diễn ra, nếu truy cứu thì chỉ có một lợi mà trăm hại.

Tiết Liên Kiều nhìn đến Tiết Yên Hoa bên cạnh, biết rõ hôm nay Tiết lão thái thái bảo mọi người không cần đến thỉnh an nên nàng ta mới xuất hiện tại đây, chợt nhớ đến tối qua Thượng thư phủ một mảnh náo nhiệt, tuy không tham gia nhưng tin tức sớm đã lan khắp phủ, ngày hôm qua nữ nhi Tiết lão thái thái là Tiết thị ở Khâm Châu đến, còn mang theo hai nhi tử cùng một nữ nhi, mà trong hai nhi tử của nàng ta có một người bằng tuổi Tiết Mộ ca ca của nàng, bởi vì nàng theo phụ mẫu về Dung gia, cho nên không biết rõ vị biểu ca đó tròn méo ra sao, hiện tại nghĩ lại, có lẽ là...

“Lục muội, ta còn có việc... ta đi trước.” Nếu suy đoán của nàng không sai thì nếu tiếp theo nàng còn ở lại nhất định sẽ chuốc họa vào thân, dù sao Tiết lão thái thái cũng không phải là người có thể nói lời, mà cả nhà đại phòng đều không tại, trong phủ lại không có ai đủ sức chống đối Tiết lão thái thái, mà chuyện này nếu đã liên quan đến nàng thì mặc kệ nàng có giải thích thế nào cũng không thể thoát tội, một mình nàng thì không sao nhưng nếu liên lụy cả phụ mẫu lẫn ca ca thì không tốt chút nào!

Không phải nha hoàn mà là chủ tử Thượng thư phủ cùng nhân tình lén lút hẹn hò, chuyện này đồn ra ngoài không chỉ Tiết phủ bị ảnh hưởng mà tất cả tiểu thư trong phủ đều bị ảnh hưởng, chỉ sợ sau này muốn tìm hôn phối cũng khó, Tiết Liên Kiều rời đi là muốn giả vờ xem như không thấy, nếu nam tử đó đã hứa lấy nàng ta, thì mọi chuyện nhất định sẽ không làm lớn, chỉ là để lại một Tiết Yên Hoa ở đây, nàng cũng không yên tâm nhưng vì biết rõ tính tình nàng ta, dù bản thân có khuyên thế nào nhất định Tiết Yên Hoa sẽ không nghe, Tiết Liên Kiều chỉ có thể âm thầm mặc niệm.

Thấy Tiết Liên Kiều thu dọn tranh vẽ rồi đi, Tiết Yên Hoa không khỏi mở miệng mắng nàng nhát gan nhưng cũng không ngăn cản, dù sao danh tiếng sợ phiền phức của tam phòng sớm đã lan khắp Thượng thư phủ, điều này ai ai cũng biết, bởi tam phòng không có thể lực lại vô dụng, cho nên trong suy nghĩ của Tiết Yên Hoa, so với nàng, thân phận của Tiết Liên Kiều còn thua kém, nhưng vì nể mặt nàng ta biết thân biết phận, lại thức thời nên mới tốt bụng không làm khó.

Hậu viện nháy mắt chỉ còn lại Tiết Yên Hoa cùng đôi nam nữ, bởi vì chậu hoa chắn tầm nhìn nên Tiết Yên Hoa không thấy rõ thân ảnh đối phương, cho nên nàng không khỏi đến gần hơn một chút, dù sao ở đây cũng chỉ có nàng, hành động của nàng hẳn là không có ai thấy, cho nên Tiết Yên Hoa có phần yên tâm.

Càng đến gần Tiết Yên Hoa càng nghe rõ giọng nói của hai người, nam trầm thấp dễ nghe, nữ dịu dàng mềm mại, khiến nàng sinh lòng tò mò, lúc này nam tử đột nhiên quay đầu, ở góc độ này Tiết Yên Hoa liền có thể nhìn rõ gương mặt hắn, tiếp sau đó nàng không khỏi sững sờ, nàng thấy rõ gương mặt nam tử, đồng thời cũng biết rõ thân phận đối phương, người này không ai khác chính là Hạ Túc!

Tiết Yên Hoa năm nay mười một tuổi, nàng là nữ hài nhỏ tuổi nhất trong phủ này nhưng về phương diện tình cảm nàng sớm đã trưởng thành, không giống Tiết Liên Kiều đối với nam nhân không hiểu biết, nàng từng đọc qua sách, lại được Vũ di nương chỉ dạy, nàng biết rõ nữ nhân không có nam nhân làm chỗ dựa vốn dĩ không thể sinh tồn được, đặc biệt là thời đại nam tôn nữ ti như thế này, Thượng thư phủ nhân có tiếng nói trong phủ là do có trượng phu làm chỗ dựa, mà Phương Lam tuy có Tiết lão thái thái chống lưng cũng không thể vênh vào trước mặt Thượng thư phu nhân.

Lần đầu gặp Hạ Túc, ấn tượng của nàng về vị biểu ca này là một người anh tuấn, lại ôn nhu, am hiểu lòng người, tối qua thấy hắn thể hiện, nàng lại càng khẳng định hắn là một tài tử, người có ăn có học, con đường tiền đồ sau này tất nhiên sáng sủa, huống hồ hắn còn là nhi tử của tri phủ Khâm Châu, tuy nói Khâm Châu không lớn bằng kinh thành nhưng cũng là một châu dưới đất Đại Ngụy, mà Hạ gia ở Khâm Châu chính là bá chủ, nếu có thể gả cho hắn thì sau này nàng sẽ là nữ chủ nhân của Hạ gia, so với cuộc sống thứ nữ tại Thượng thư phủ, chỉ hơn chứ không kém.

Trong lòng Tiết Yên Hoa sớm đã nhận định Hạ Túc là nam nhân của nàng, cho dù Phương Lam muốn gắn ghép Hạ Túc với Tiết Phong Linh thì cũng phải xem Tiết Phong Linh có chịu không đã, tựa hồ đối với vị biểu ca này Tiết Phong Linh rất chú ý, bất quá đó là cơ hội cho nàng, chỉ là nàng còn chưa hành động, hiện tại lại thấy Hạ Túc cùng Tiết Thanh Liên một chỗ, tất nhiên tránh không được náo loạn.

“Túc Nhi, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Trong lòng Tiết thị hiện tại tức giận vô cùng, theo như lời Tiết Yên Hoa nói thì nhi tử đã cho Tiết Thanh Liên một lời hứa hẹn, nói chính xác là hai người bọn họ ước định chung thân, chỉ đợi ngày hắn quay về Khâm Châu liền mang sinh lễ đến lấy Tiết Thanh Liên.

“Mẫu thân, nhi tử muốn lấy Thanh Liên làm thê.”

Lời vừa nói ra toàn trường oanh động, tất cả mọi người đều thán thán một tiếng, vừa nãy nghe Tiết Yên Hoa kể lại liền biết Hạ Túc cùng Tiết Thanh Liên đã ước định chung thân, hẳn ngờ ý muốn lấy Tiết Thanh Liên làm thê tử, nếu không phải giữa đường xuất hiện một trình giao kim là Tiết Yên Hoa chỉ sợ một tháng nữa Hạ Túc đã cho người mang sinh lễ tới. Đối với sự việc này Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân không kịp can thiệp, tuy nói Thượng thư phu nhân giao lại chìa khóa cho Lâm thị, Tiết Yên Hoa lại là người của nhị phòng nhưng ở trước mặt Tiết lão thái thái, các nàng vốn dĩ không có quyền lên tiếng, Tiết lão thái thái làm việc xưa nay chưa từng hỏi ý kiến của người khác, tất nhiên ngoại trừ Thượng thư đại nhân.

“Hạ Túc, con có biết mình đang nói gì không?!” Tiết thị cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, nhi tử nàng đặt kì vọng nhiều nhất hiện tại lại hướng nàng tuyên bố muốn lấy một thứ nữ làm thê?! Vốn dĩ tối qua nữ nhi còn bảo nàng cẩn thận Tiết Thanh Liên đừng để nàng ta đến gần đại nhi tử, nàng còn nghi ngờ, thậm chí đại nhi tử làm sao có vừa mắt Tiết Thanh Liên, không nghĩ đến mọi chuyện lại thành ra như vậy!

Là nàng tính toán sai lầm rồi!

“Mẫu thân, con biết người tức giận nhưng con và Thanh Liên lưỡng tình tương duyệt, con cùng nàng...”

“Câm miệng! Con cùng nàng ta đã gặp nhau bao lâu mà dám bảo là hai đứa lưỡng tình tương duyệt? Hạ Túc, con thật làm ta quá thất vọng!” Cắt đứt lời của nhi tử, Tiết thị biểu tình thất vọng khiến Hạ Túc đối diện á khẩu không nói thành lời.

“Tiểu cô, con cùng biểu ca tuy mới gặp mặt không lâu nhưng trên đời có một loại tình cảm gọi là nhất kiến chung tình, hai người bọn con thật sự là lưỡng tình tương duyệt, mong tiểu cô cùng mọi người có thể thành toàn...” Tiết Thanh Liên lúc này rốt cuộc cũng lên tiếng, vừa nói nước mắt vừa chảy ra, bộ dạng lễ hoa đãi vũ khiến người khác không khỏi đau lòng, bất quá trong đại sảnh ngoại trừ Hạ Túc là nam nhân thì toàn bộ những người còn lại đều là nữ nhân, đối mặt với nước mắt của nàng, bọn họ làm như không thấy nhưng lại khiến Hạ Túc thương tiếc không thôi.

“Tiết Thanh Liên ngươi đừng nói bừa, ngươi cùng biểu ca gặp nhau bất quá cũng chỉ có hai lần, làm sao sẽ có loại tình cảm như ngươi đã nói?!” Người lên tiếng không ai khác chính là Tiết Yên Hoa, nghe thấy Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc lưỡng tình tương duyệt liền tức giận không thôi.

Tiết thị sững sốt, vốn dĩ nàng định mở miệng nhưng Tiết Yên Hoa lại giành mất, đây là tình huống gì đây? Tiết Yên Hoa tựa hồ cũng đánh chủ ý lên người nhi tử nàng, hai tỷ muội bọn họ thật sự đang tranh giành nam nhân sao? Bất quá cho dù là người nào nàng cũng tuyệt đối cũng không nhận làm con dâu, cả hai đều là thứ nữ, một người thì không có mẫu thân, một người thì lại mất phụ thân, con dâu của nàng nhất định phải là người vừa tài hoa vừa giàu có, hai người này làm sao mà xứng đáng?!

“Lục muội sao muội có thể nói như vậy?” Tựa hồ bị lời nói của Tiết Yên Hoa làm tổn thương, gương mặt Tiết Thanh Liên lộ vẻ tái nhợt, khóc lóc đến thảm thương.

“Tuy ta cùng Túc ca ca gặp nhau không nhiều nhưng tình cảm của bọn ta so với đã còn vững vàng hơn...”

“Tiết Thanh Liên ngươi đừng không biết xấu hổ, người biểu ca xem trọng vốn dĩ không phải là ngươi mà là ta!”

Lời của Tiết Yên Hoa khiến toàn trường không khỏi oanh động một lần nữa, nhìn Tiết Thanh Liên đang khóc lóc, lại nhìn Tiết Yên Hoa đang náo loạn, sắc mặt Tiết lão thái thái có phần khó coi, có cháu gái như vậy đúng là gia môn bất hạnh mà!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Ra tay tương trợ

So với Thượng thư phủ một trận âm ỉ, Thừa tướng phủ bên này cũng không kém, sau khi thấy được Lý Thiên có miếng ngọc bội giống hệt mình, Lý Kiều tức giận ra tay đánh người khiến một bên má của Lý Thiên sưng đỏ, chứng đó Lý Kiều ra tay không hề nhẹ.

“Lý Kiều, tỷ đừng có quá đáng!” Cảm thấy một bên má nóng rát, không cần nhìn Lý Thiên cũng biết nhất định là đã sưng tấy lên rồi, nghĩ đến đột nhiên bản thân bị đánh oan, trong lòng liền không khỏi tức giận. Từ nhỏ đến lớn nàng được mẫu thân cưng ả, trước mặt người ngoài nàng là tiểu thư cao quý của Thừa tướng phủ, ngay cả Thái hậu cũng tỏ thái độ yêu thích với nàng, điều này khiến Lý Thiên nghĩ rằng nếu không phải có Lý Kiều thì nàng mới là người trở thành Thái tử phi!

Phụ thân nàng và phụ thân Lý Kiều đều cùng một phụ một mẫu, bởi vì phụ thân nàng ta sinh ra sớm hơn phụ thân nàng nên mới có giữ chức vị trường tử, vốn dĩ trước kia Lý Thiên cũng không bận tâm vấn đề này, dù sao bọn họ cũng là tỷ muội, lớn lên cùng nhau, tuy Lý Kiều thường xuyên kiêu ngạo ra mặt với nàng nhưng tình cảm của hai người cũng không tệ. Đến khi lớn lên, tính tình của Lý Kiều vẫn không thay đổi, vẫn mang một bộ dạng cao ngạo như không tước, thường xuyên ra vẻ ta đây, đám người đó bởi vì thân phận của Lý Kiều mà không dám phản bác, khi đó nàng vẫn là mắt nhắm mắt mở làm như không thấy, không nghĩ đến nàng ta lại giật dây đám băng hữu tỷ muội nói xấu nàng.

Nàng đem chuyện này nói cho mẫu thân, mẫu thân chỉ nói nàng không nên quá thật lòng với Lý Kiều, tuy là tỷ muội một nhà, chảy chung huyết thống nhưng tâm địa ai tốt ai xấu cũng không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá, huống hồ tính tình Lý Kiều giống hệt tổ mẫu nàng, được cưng ả một chút liền không xem ai ra gì, thường xuyên xem thường người khác. Từ xưa đến nay, tỷ muội một nhà cũng không phải ai cũng đối xử với nhau thật lòng, cho dù có thì cũng là vì đối phương có giá trị lợi dụng, huống hồ bọn họ lại xuất thân từ gia đình quyền quý, tranh chấp với nhau là chuyện bình thường. Lý Kiều sớm đã quen cuộc sống cao cao tại thượng, tất nhiên trong mắt nàng ta Lý Thiên nàng chẳng là gì, cho nên khi Thái hậu bày tỏ muốn nàng làm cháu dâu, Lý Thiên cũng không từ chối.

Thái tử nay đã đến tuổi thành gia lập thất, mỹ nhân bên cạnh tuy không ít nhưng vị trí chính thất vẫn để đó, cho nên từ rất lâu Hoàng hậu đã bắt đầu âm thầm lựa chọn ứng cử viên cho vị trí Thái tử phi, chuyện này Ngụy đế và Thái hậu cũng không biết, bởi vì nàng đang suy đoán rốt cuộc trong triều thế lực của người nào có sức ảnh hưởng nhất, lại phải có nữ nhi thông tuệ xứng đáng với nhi tử mình, Lý Kiều là sự lựa chọn đầu tiên của Hoàng hậu.

Lý Kiều cùng Lý Thiên thường xuyên vào cung dự tiệc, Hoàng hậu cũng gặp mặt hai người họ ba bốn lần, cả hai đều biểu hiện rất tốt, bất quá so với người biểu tỷ Lý Kiều, Lý Thiên mang vẻ đẹp mảnh mai dịu dàng, nam nhân nhìn vào liền ưa thích, chỉ là người Hoàng hậu chọn lựa làm con dâu là Lý Kiều mà không phải Lý Thiên, điều này đã khiến cho Lý Thiên cảm thấy vô cùng uất hận, dù vậy nàng cũng không bộc lộ ra ngoài, bởi vì trong Thừa tướng phủ, Lý Kiều là Đại công chúa, còn nàng chỉ là Tiểu công chúa, tất nhiên là thua kém hơn, nói ra mọi người đều sẽ cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

“Quá đáng? Rốt cuộc là ai quá đáng hơn ai? Ngươi biết rõ Thái tử là trượng phu tương lai của ta vậy mà còn âm mưu dụ dỗ, uống công ta xem ngươi là tỷ muội!” So với Lý Thiên, Lý Kiều lại càng hung hăng hơn. Từ nhỏ đến lớn bất kì thứ gì mà nàng muốn đều thuộc về nàng chưa bao giờ thất bại, ngay cả vị trí Thái tử phi này, Hoàng hậu lựa chọn nàng cho vị trí Thái tử phi không phải vì yêu thích nàng mà là vì nàng là cháu gái Thừa tướng, trong triều quyền hành của Thừa tướng đại nhân dưới một người trên vạn người khiến nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu còn lo ngại, bởi vì như thế cho nên Hoàng hậu mới muốn mượn thế lực của Thừa tướng phủ để trợ giúp cho Thái tử có thể dễ dàng lên Hoàng vị. Lý Kiều không phải ngu ngốc, nàng biết rõ nguyên nhân sâu xa trong đó nhưng vẫn đồng ý trở thành Thái tử phi, bởi vì nàng biết một khi Thái tử có thể lên ngôi thì nàng cũng có thể trở thành Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, đó là vị trí mà bất kì nữ nhân nào cũng mơ ước, một khi nàng đã trở thành Hoàng hậu thì những nữ nhân khác vốn dĩ không thể so sánh với nàng.

Chỉ là không ngờ, nàng là Thái tử phi, Lý Thiên lại là Trắc phi, bọn họ đúng là tỷ muội tốt, cho dù gã ra ngoài cũng là gã cho cùng một người, không biết là sự sắp đặt của số phận là lão Thiên gia thích trêu người, cho dù ở dưới thân phận nào thì Lý Thiên vẫn là muội muội, mà nàng lại là tỷ tỷ!

“Tỷ muội? Tỷ xem ta là tỷ muội tốt khi nào? Trong mắt tỷ ta chỉ là một nha hoàn không hơn không kém!” Nghe Lý Kiều bảo nàng là tỷ muội tốt của nàng ta, Lý Thiên không khỏi cười lạnh.

Hai người công kích lẫn nhau, không ai nhường ai, Lý Kiều cao quý thường ngày khinh thường việc đánh nhau lại cùng biểu muội của mình đánh nhau, Lý Thiên cũng không phải dạng vừa, bị Lý Kiều đánh sớm đã tức giận, hình tượng ngoan hiền hiền chuyện hàng ngày mà nàng xây dựng đã mất sạch. Nha hoàn bên cạnh thấy vậy liền vội vàng khuyên can, dù sao cả hai người đều là chủ tử, bọn họ thân là nha hoàn nếu chủ tử có mệnh hệ gì thì ngôi chủ tội không ai khác là bọn họ, nhưng vừa mới lại gần đã bị Lý Kiều cùng Lý Thiên đẩy ra, Tà An Tây sớm đã hoảng sợ đến mức mất hồn lạc phách, Tiết Phong Linh bên này nhủ mầy không có ý định can ngăn, mà Tiết Phong Lan làm như không thấy, đối với tỷ muội bọn họ tranh chấp không có ý định xen vào.

Hai người náo loạn, không ai có thể khuyên ngăn, nha hoàn thấy vậy liền chạy đến đại sảnh bẩm báo với Thừa tướng đại nhân, bầu không khí đại sảnh lúc này vô cùng náo nhiệt lại bị

nha hoàn xông vào phá hỏng.

“Lão gia không xong rồi! Hai vị tiểu thư đang đánh nhau!”

“Cái gì?!”

Bị lời nói của nha hoàn làm kinh động, Thừa tướng đại nhân cùng đoàn người đi đến viện của Lý Kiều, vừa bước vào đã thấy đồ đạc trong phòng bị vỡ nát, nha hoàn một bên run sợ, Tả An Tây, Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan ba người sớm đã thối lui ra khỏi chiến trường. Mà Lý Kiều cùng Lý Thiển lúc này vẫn dằng dặc không ai nhường ai, đối với sự xuất hiện của đoàn người Thừa tướng đại nhân làm như không thấy, thê tử lão đại cùng lão nhị không thể tin được nhìn nữ nhi trước mắt, đặc biệt là thê tử lão nhị, Lý Thiển thường ngày hoàn hảo hiền dịu hôm nay lại chẳng khác nào người đàn bà chanh chua ngoài chợ, y phục xốc xếch, đầu tóc bù xù, nào có bộ dạng của tiểu thư khuê các?!

“Tiểu Kiều!”

“A Thiển!”

Nghe tiếng gọi, hai người đồng loạt dừng tay, nhìn thấy đoàn người trước mắt thì không khỏi sững sờ, không rõ bọn họ vào đây lúc nào, lúc này hai người nhìn đến vẻ mặt âm trầm của Thừa tướng đại nhân thì vội vàng bỏ xuống động tác định đánh người, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trong phòng im lặng, không ai dám trả lời câu hỏi của Thừa tướng đại nhân, so với bộ dạng hung hăng lúc nãy thì Lý Kiều và Lý Thiển lúc này chẳng khác nào con thỏ nhỏ đứng dưới mắt thợ săn, sợ hãi ngay cả nói cũng không thành tiếng.

Thê tử lão đại thấy bộ dạng nữ nhi người không ra người, ma không ra ma thì lo lắng hỏi han: “Tiểu Kiều, rốt cuộc là có chuyện gì?!”

Bên này thê tử lão nhị thấy một bên má nữ nhi bị sưng tấy cả lên liền hiểu rõ là nàng bị đánh, giọng nói có phần chanh chua: “A Thiển, má con sao lại sưng như vậy? Có phải là bị người ta đánh không?”

Mọi người nghe vậy đều đồng loạt nhìn về phía Lý Thiển, quả nhiên thấy được một bên má của nàng đã sưng đỏ, người có ánh mắt đều nhìn ra được, một cái tát này không hề nhẹ tay, đồng thời nghe lời nói của chanh chua của thê tử lão nhị, trong lòng mọi người sớm đã có đáp án, người ra tay đánh Lý Thiển, chỉ sợ là Lý Kiều đi?

“Tiểu Kiều, cháu ra tay đánh A Thiển trước sao?” Giọng nói Thừa tướng đại nhân lúc này có vài phần uy nghiêm, mang theo uy áp khiến Lý Kiều sợ hãi chỉ biết gật đầu.

“Tại sao cháu lại ra tay đánh muội muội của mình?!”

Thừa tướng đại nhân chán ghét nhất chính là âm mưu chốn hậu viện, mọi người trong phủ biết rõ tính tình hằn cho nên dù không vừa mắt đối phương cũng không gây khó dễ ra mặt, chỉ âm thầm sử dụng một chút thủ đoạn, dù là thủ đoạn lớn hay nhỏ thì tất cả mọi người không ai dám dùng thủ đoạn lên người của Thừa tướng đại nhân, hay là mượn tay hắc loại bỏ đối phương, nếu muốn an ổn sống trong phủ thì mọi người phải sống hòa thuận, nếu muốn bị đuổi ra khỏi phủ thì cứ tiếp tục đấu đá, bởi vậy người sống trong Thừa tướng phủ, đều bằng mặt không bằng lòng.

Lý Kiều im lặng cắn môi, về mặt ủy khuất không dám mở miệng, dù sao cũng là bản thân nàng ra tay đánh người trước, cho dù đó có là âm mưu của Lý Thiển thì về tình về lý thì nàng vẫn có một phần lỗi, nếu đề tỏ phụ biết được sự thật bên trong, người mất mặt nhiều nhất chính là Lý Kiều nàng!

“Tổ phụ... con xin lỗi...” Tất nhiên nếu người trước mặt Lý Kiều không phải Thừa tướng đại nhân thì nàng cũng sẽ không dễ dàng xin lỗi như vậy.

“Ta hỏi con vì sao ra tay đánh muội muội chứ không bắt con phải xin lỗi!” Thấy Lý Kiều nhận sai, giọng nói Thừa tướng đại nhân có phần ôn hòa hẳn đi.

“Con...”

“Người nói!” Thừa tướng đại nhân chỉ tay về phía Như Sương đang bế Tiết Phong Lan, ý đồ muốn nàng nói rõ sự thật, sở dĩ hấn lựa chọn nàng là bởi vì nàng là người của Thái hậu, mà Thái hậu lại là muội muội hần, so với lời nói của những người khác, hần tất nhiên lại càng tin tưởng nàng.

Như Sương có chút bất ngờ khi Thừa tướng đại nhân lại chỉ định bản thân, ánh mắt rơi vào người trong lòng, thấy Tiết Phong Lan không tỏ vẻ gì thì nàng mới lần lượt đem đầu đuôi mọi chuyện kể lại, lúc nàng dứt lời là sắc mặt mọi người đang biến hóa không ngừng, đặc biệt là Thừa tướng đại nhân, gương mặt lúc này vẫn âm trầm không rõ.

Hoàng hậu muốn chọn Lý Kiều làm Thái tử phi, đó là chuyện mà tất cả mọi người đều biết rõ, dù sao Lý Kiều là trưởng nữ, được chọn làm Thái tử phi cũng là điều hiển nhiên, đối với điều này Thừa tướng đại nhân cũng không phản đối, bất quá Thái hậu lại tỏ ý muốn Lý Thiển làm Trắc phi Thái tử, đó là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ đến. Lý Kiều và Lý Thiển đều là tiểu thư Thừa tướng phủ, một trong hai người ai gả cho Thái tử thì Thừa tướng đại nhân đều yên tâm, hiện tại cả hai lại đồng loạt gả cho Thái tử, một người là chính, một người lại là thiếp, tất nhiên là không ai muốn điều đó xảy ra, hai tỷ muội cùng hầu một chồng, cho dù là đối với Lý Kiều hay Lý Thiển đều là khó xử, nhưng... ý chỉ của Hoàng hậu cùng Thái hậu là không thể làm trái!

Sự tình quả nhiên không đơn giản, đối với sự việc này Thượng thư phụ nhân không tiện ở lại liền xin phép Thừa tướng đại nhân về trước, dù sao bọn họ cũng đã ở đây nửa ngày, gấp cũng đã gấp, nói cũng đã nói, hiện tại Thừa tướng phủ đang rối ren như vậy, tựa hồ không phải lúc thăm hỏi, huống hồ nếu nàng còn không về sớm, chỉ sợ Tiết lão thái thái bên kia sẽ tức giận gây khó dễ cho nàng.

Thừa tướng đại nhân thấy thế chỉ gật đầu không ngăn cản, tuy hần cùng nữ nhi lâu ngày hội ngộ nhưng hiện tại trong phủ có việc phải giải quyết, tuy hần xem nàng là người nhà nhưng dù sao nàng cũng đã gả ra ngoài thì trong mắt người khác sớm đã không còn là người Lý gia, mà chuyện này lại liên quan đến tiểu thư Lý gia, tất nhiên không muốn để người ngoài biết đến, cho nên trước khi cả nhà Thượng thư phụ nhân rời đi hần vẫn không quên dặn dò không được đem chuyện nói ra, Thượng thư phụ nhân biết nặng nề nên liền gật đầu đồng ý.

Thượng thư phụ nhân đi rồi, mẫu tử Tả An Tây cũng vội vàng thu dọn hành trang chuẩn bị quay về Tả gia, dù sao các nàng ở đây cũng không giúp được gì, chỉ sợ lại bị liên lụy, cho nên ngay khi Thượng thư phụ nhân vừa đi, họ cũng đã lên xe ngựa về Tả gia, mà Thừa tướng đại nhân cũng không ngăn cản.

Lúc về đến Tiết phủ thì thời gian đã qua giờ Mùi, Thượng thư đại nhân về đến liền lập tức đến thư phòng tiếp tục công việc, mà mẫu tử ba người lại bị người của Tiết lão thái thái mời đến đại sảnh, Thượng thư phụ nhân đối với việc này liền biết nhất định trong thời gian nàng đi vắng Tiết phủ đã xảy ra chuyện, chỉ là không biết có liên quan đến đại phòng của nàng hay không. Tiết Phong Linh đối với chuyện ở Thừa tướng phủ đã vô cùng không vui, cho dù là Lý Kiều hay Lý Thiển thì người trở thành Thái tử phi cũng không thể là nàng, cho nên hiện tại nàng không có tâm trạng ngồi xem kịch, mà Tiết Phong Lan bên này từ xa đã thấy Xuân Cầm, tuy không rõ chuyện gì nhưng nàng biết nếu bản thân đến đó thì chỉ có hại chứ không có lợi, biết đâu được Tiết lão thái thái lại cho người vu oan nàng, cho nên hai người các nàng nói lại với người của Tiết lão thái thái là không được khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi, người đó thăm nghĩ hai người không liên quan đến sự việc này nên cũng không ngăn cản.

Hàn Mai Các.

“Xuân Cầm, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Nô ti nghe nói Đại tiểu thư cùng Hạ Túc thiếu gia tại hậu viện ước định chung thân thì bị Lục tiểu thư phá hỏng. Lục tiểu thư đến nháo với lão phu nhân, cho nên lão phu nhân muốn mời mọi người đến đại sảnh để giải quyết chuyện này.”

Tiết Phong Lan sững sốt: “Ước định chung thân? Có nghĩa là Hạ Túc tỏ ý muốn lấy Tiết Thanh Liên sao?”

“Mặc dù có chút khó tin nhưng đó là sự thật.” Xuân Cầm gật đầu.

Hạ Túc vừa mới đến Tiết phủ ngày hôm qua, cùng Tiết Thanh Liên chung đụng chưa bao lâu mà đã tỏ ý muốn lấy nàng ta? Là Hạ Túc dễ dàng bị mắc câu hay là do nàng đánh giá thấp vị tỷ tỷ này đây?!

Tiết Phong Lan nhất thời cũng không rõ.

“Tiểu thư, trước khi Đại tiểu thư đến đại sảnh đã đến gặp nô ti, nhờ nô ti chuyển lời tới tiểu thư, muốn tiểu thư ra tay tương trợ.” Xuân Cầm vội đem chuyện khi bị Tiết Yên Hoa bắt quả tang, Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc liên biết bản thân sẽ không ổn, cho nên nàng nhanh chóng đến Hàn Mai Các cầu viện Tiết Phong Lan, may mắn là có Xuân Cầm tại nơi đó, bởi vì những người khác Tiết Thanh Liên đều không dám tin tưởng, nàng đem mọi chuyện nói cho Xuân Cầm, mong Xuân Cầm có thể chuyển lời tới Tiết Phong Lan để nàng trợ giúp.

“Muốn ta ra tay tương trợ? Tốt thôi!” Tiết Phong Lan tựa hồ đã dự đoán trước được Tiết Thanh Liên sẽ đến nhờ nàng giúp đỡ, cho nên đối với lời nói của Xuân Cầm vô cùng thoải mái đáp ứng.

“Tiểu thư, người muốn giúp nàng ta?” Như Sương nhượng mây, ánh mắt không rõ cảm xúc.

“Dù sao cũng là ta thiếu nàng ta một mạng.” Sớm muộn gì nàng cũng phải trả, hiện tại là Tiết Thanh Liên nhờ nàng giúp đỡ, nếu nàng có thể giúp nàng ta gả cho Hạ Túc liền xem như giữa bọn họ không còn bất kì liên hệ nào nữa, mà Hạ Túc cũng là một nam nhân không tồi, xem như là bù đắp cho kiếp trước của Tiết Thanh Liên đi.

“Nhưng là ta vẫn chưa nghĩ ra cách giúp nàng ta, các người có ý tưởng gì không?”

“Gạo nấu thành cơm thì thế nào?” Như Ngọc im lặng nãy giờ rốt cuộc cũng chịu mở miệng, lời vừa nói ra khiến cả phòng lâm vào trầm mặc.

“Cách này cũng không tồi.” Như Sương như có điều suy nghĩ.

Xuân Cầm cũng gật đầu đồng ý: “Tuy có chút cù ki nhưng có vẻ như lần nào sử dụng cũng thành công!”

Dứt lời ánh mắt bà người trong lòng đều rơi vào người Như Ngọc khiến nàng có cảm giác lạnh sống lưng, rõ ràng là bọn họ đồng ý với cách của nàng nhưng tại sao lại nhìn nàng với ánh mắt... cảm giác như đang tính kế a?!

“Vậy thì Như Ngọc, muội làm đi!”

Như Ngọc cảm thấy, quả nhiên là miệng hại thân mà!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Gạo nấu thành cơm

Đại sảnh bên này khi Thượng thư phu nhân bước vào thì mọi chuyện đã được giải quyết, chuyện của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên sẽ do một tay Tiết lão thái thái làm chủ, bởi vì khi đó Thượng thư phu nhân vắng mặt nên không có quyền quyết định.

Theo lời Tiết lão thái thái, nếu muốn cắt đứt sợi dây tình cảm giữa Hạ Túc và Tiết Thanh Liên thì Hạ Túc phải quay về Khâm Châu, khi nào không thành gia lập thất thì không được phép đến Thượng thư phủ. Về phần Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa, hai người phải bị nhốt ở phòng củi đến khi Hạ Túc hoàn toàn rời khỏi kinh thành, đặc biệt là Tiết Thanh Liên, Tiết lão thái thái đã cho người tìm bà mai mối cho nàng, đợi đến lễ trưởng thành của nàng liền sẽ tổ chức hôn sự.

Hạ Túc và Tiết Thanh Liên đều phản đối chuyện này, Hạ Túc thì không nói đến, dù sao hắn cũng là nam nhân, cho dù sau này lấy ai cũng không quan trọng, nhưng Tiết Thanh Liên thân là nữ nhân, lại là thứ nữ không được yêu thương, sự việc của nàng và Hạ Túc lại càng khiến Tiết lão thái thái thêm chướng mắt đối với đứa cháu này, tuy nàng ta đã hứa sẽ tìm một mối hôn sự tốt cho nàng nhưng Tiết Thanh Liên biết, đó chỉ là lời hứa trước mặt Hạ Túc.

Tiết Thanh Liên sống trong Thượng thư phủ mười lăm năm, bộ mặt của tất cả mọi người nàng sớm đã biết rõ, Hạ Túc là cháu ngoại của Tiết lão thái thái, mối lương duyên giữa nàng và hắn, Tiết Thanh Liên sớm biết sẽ không thành. Bởi vì muốn Hạ Túc yên tâm quay về Khâm Châu lo việc họ hàng cho nên Tiết lão thái thái mới nói những lời như vậy, thật chất trong lòng nàng ta chỉ muốn nàng nhanh chóng gả đi, cho dù người đó là bọn họ cũng không quan tâm.

Nàng chỉ là một thứ nữ, tuy được nuôi dưỡng dưới trướng Thượng thư phu nhân nhưng vì chướng mắt đứa con dâu này mà Tiết lão thái thái cũng không ưa gì nàng, đặc biệt là khi nhớ đến xuất thân của nàng - nữ nhi của một nha hoàn tú phòng địa vị thấp, hiện tại nàng lại cùng Hạ Túc - cháu ngoại lớn của nàng ta lại yêu mến nhau, hẳn kiên quyết muốn lấy nàng làm thế lại càng khiến cho Tiết lão thái thái thêm tức giận, lửa giận tích tụ trong lòng sớm đã lớn như ngọn núi, muốn nàng ta thật tâm đối tốt với nàng, điều này sao có thể?!

Dù không muốn nhưng lệnh của Tiết lão thái thái là không thể cãi lại, cho nên Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa bị đưa đến phòng củi, mặc cho sự phản đối của Vũ di nương, còn Hạ Túc bên này đã bị Tiết thị đưa về phòng. Tiết thị nhanh chóng sắp xếp hành trang cho hắn, ý đồ muốn sáng mai hắn sẽ lên đường rời khỏi kinh thành, bởi vì mục đích của bản thân vẫn chưa hoàn thành nên chỉ có một mình Hạ Túc trở về, thực ra Tiết thị cũng muốn đưa ba hải tử về Khâm Châu nhưng vì đường xá xa xôi, lo lắng một mình Hạ Túc không thể chăm sóc được muội muội cùng đệ đệ nên Tiết thị quyết định hai hải tử sẽ về cùng nàng ở lần sau.

Mọi chuyện kết thúc, Thượng thư phủ cũng yên tĩnh trở lại, một ngày này nữ nhân trong phủ không ai bước chân ra khỏi viện của mình, ngay cả Tiết Phong Linh thường ngày luôn ở bên cạnh chăm sóc Tiết lão thái thái cũng không thấy xuất hiện ở Thọ Minh Trạch, Tiết lão thái thái đợi nửa ngày vẫn không thấy Tiết Phong Linh đến cũng không cho người đi gọi, dù sao hiện tại nàng cũng đang tức giận, không có tâm trạng trò chuyện với Tiết Phong Linh, mà Tiết Phong Linh bên này vẫn còn vì chuyện của Thái tử mà suy sụp, nhốt mình trong phòng. Nói tóm lại, Thượng thư phủ hôm nay yên tĩnh, yên tĩnh một cách đáng sợ, bầu trời trong xanh mát mẻ, làn gió xuân thổi qua khiến con người cảm thấy thật yên bình nhưng chi sự... lại là yên bình trước sóng gió.

Đêm, mọi người đều đang chìm sâu vào giấc ngủ, lúc này tại phòng củi, thiếu nữ ôm lấy thân thể run rẩy, hiện tại đã là mùa xuân nhưng thời tiết về đêm vẫn còn rất lạnh, y phục trên người vốn không đủ để sưởi ấm, mà nơi này lại ẩm mốc bốc mùi, không có lò sưởi, không có chăn bông, vốn dĩ không phải là nơi để người có thể qua đêm.

"Lạnh... lạnh quá..." Tiết Thanh Liên không ngừng run rẩy, tay chân nàng đã lạnh như băng, nàng biết đám người Thượng thư phủ chương mất nàng nhưng không nghĩ đến bọn họ lại tàn nhẫn như vậy, cơm tối không có, ngay cả một cái chăn cũng không mang đến cho nàng, chẳng lẽ bọn họ không sợ sẽ gây ra án mạng sao?!

"Dù sao ta cũng là... là Đại tiểu... tiểu thư mà..."

Nàng cùng Tiết Yên Hoa đều là thứ nữ nhưng đãi ngộ lại hoàn toàn khác biệt, nàng bị nhốt ở phòng củi ẩm mốc, bị bỏ đói và phải chịu cơn giá lạnh, nhưng còn Tiết Yên Hoa thì sao?

Nàng ta vừa được đưa vào phòng củi chưa đến một khắc thì Vũ di nương đã chạy tới, lấy lý do tỷ muội hai người không hòa hợp để tách hai người với nhau, mà lý do này của Vũ di nương cũng thật là không sai, Tiết lão thái thái suy xét một hồi cũng đồng ý với ý kiến của Vũ di nương, nhốt Tiết Yên Hoa ở một phòng củi khác.

Phòng củi? Thượng thư phủ làm sao còn có một phòng củi thứ hai? Chính xác mà nói Vũ di nương là đau lòng nữ nhi, không muốn Tiết Yên Hoa phải trải qua một đêm trong phòng củi nên mới viện cớ để nữ nhi nàng ta rời khỏi nơi này, mà Tiết lão thái thái chính là đang mở đường cho hưu chạy, tất cả bọn họ đã tính toán mọi chuyện hết rồi.

Phòng củi của nàng là phòng, còn phòng củi của Tiết Yên Hoa, nói trắng ra không phải là căn phòng bỏ trống lâu ngày, không có người ở nhưng lại đầy đủ tiện nghi, so với nơi này thật sự là một trời một vực!

Nàng là Đại tiểu thư, Tiết Yên Hoa suy cho cùng cũng chỉ là Lục tiểu thư, cả hai đều là thứ nữ, mà nàng lại được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Thượng thư phu nhân, dựa vào đâu nàng lại ở trong phòng củi mà nàng ta lại nệm ấm chăn êm?!

"Đến giờ phút này mà tỷ còn nghĩ bản thân mình là Đại tiểu thư à?" Giọng nói đột nhiên vang lên trong đêm tối khiến Tiết Thanh Liên không khỏi giật mình, cửa chính không biết đã được mở từ khi nào, một bóng dáng từ trong bóng đêm xuất hiện trước mặt nàng, cửa sổ vẫn bị khóa chặt, nơi này lại một mảnh tối đen, nhờ có ánh sáng của mặt trăng bên ngoài len lỏi qua khe cửa, soi sáng vào bên trong phòng để có thể thấy rõ người trước mắt, nếu không nàng đã sớm la lên.

"Lan... Lan Nhi?" Giọng nói nghi ngờ xen lẫn vui mừng không chút che giấu, nhìn người trước mắt lòng nàng lúc này đã lóe lên tia hy vọng, mặc dù mỏng manh nhỏ bé nhưng giờ phút này đối với Tiết Thanh Liên, chẳng khác nào cây cọc cứu giúp.

"Chẳng lẽ tỷ muốn bọn họ rũ lòng thương xót thả tỷ ra sao?"

Đại tiểu thư? Đó chẳng qua chỉ là chức danh để người khác gọi, trên thực tế cuộc sống lại chẳng khác gì một nha hoàn, nàng là Tử tiểu thư - đích nữ của Thượng thư phủ vậy mà bọn họ còn không đặt nàng vào mắt, một thứ nữ như Tiết Thanh Liên làm sao bọn họ có thể liếc nhìn đến?!

Giọng nói châm chọc của Tiết Phong Lan truyền đến khiến Tiết Thanh Liên lâm vào khổ sở, thân phận địa vị của nàng thế nào, không phải nàng mới là người rõ nhất sao? Đám người của Tiết phủ làm sao bận tâm đến sự sống chết của một thứ nữ là nàng?!

"Tỷ không có... tỷ biết họ sẽ không thả tỷ ra đâu..."

"Vậy thì đừng có mà than thở nữa, trời lạnh như thế, không phải tỷ nên im lặng để giữ sức sao?" Tiết Phong Lan được Như Sương bế trong lòng, chiếc áo khoác ôm trọn lấy thân hình bé nhỏ của nàng, chỉ để lộ cái đầu xinh xắn, tựa như cục bông, nhìn có chút tức cười, đối lập hoàn toàn với bộ dạng của Tiết Thanh Liên.

Tiết Thanh Liên gật đầu, như nghĩ đến gì đó nàng lại mở miệng: "Lan Nhi... sao muội lại đến đây?"

"Chẳng phải tỷ muốn ta ra tay tương trợ sao?" Tiết Phong Lan nhướn mày, đối với câu hỏi của Tiết Thanh Liên có phần không vui.

"Muội... chẳng lẽ muội muốn... cứu tỷ?" Dè dặt vui mừng, Tiết Thanh Liên nghi ngờ hỏi.

Tiết Phong Lan không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thế tỷ nghĩ sao?"

"Có phải... muội là vì ơn cứu mạng đúng không?" Tiết Thanh Liên không phải người ngu ngốc, lần trước nàng cứu Tiết Phong Lan thoát khỏi mũi tên, mặc dù khi đó nàng ta đã cảm tạ nhưng đối với một mạng của nàng ta thì như vậy vẫn chưa đủ, hiện tại thấy Tiết Phong Lan tại đây, trong lòng ít nhiều cũng đã hiểu nguyên nhân nhưng nàng cũng không dám chắc chắn, bất quá nàng tin tưởng Tiết Phong Lan là người ân oán rõ ràng, nàng ta thiếu nàng một mạng thì chắc chắn sẽ trả ơn nàng, không biết vì lý do gì mà nàng lại tin tưởng Tiết Phong Lan như vậy.

"Ta không muốn mắc nợ bất kì ai." Nợ lớn nợ nhỏ vẫn là nợ, mà một khi đã thiếu nợ thì phải trả, đó là quy luật.

Tiết Thanh Liên cười khổ: "Thế thì tỷ không cần."

"..."

Bởi vì lời nói của Tiết Thanh Liên mà căn phòng rơi vào yên tĩnh, Tiết Phong Lan nhàu mày không nói, nguyên nhân Tiết Thanh Liên từ chối nàng cũng đã hiểu rõ đôi chút.

Sớm muộn gì thì Tiết Thanh Liên cũng sẽ được thả, cho nên để nàng ta chịu khổ vài ngày cũng không phải vấn đề, mạng sống của Tiết Phong Lan nàng không nói giá cũng biết đáng giá thế nào, nàng là tiểu thư Tiết phủ, cháu ngoại của Thừa tướng, cháu gái của Thái hậu, thân phận như vậy cũng khiến người khác vừa nghe đã sáng mắt, giá trị liền thành. Hiện tại nàng lại nợ Tiết Thanh Liên một mạng, nàng ta sẽ không ngu ngốc bừa bãi nhờ vả và nàng cứu ra khỏi đây, thứ nàng ta muốn là thứ xứng đáng với mạng sống của nàng!

Đúng như suy nghĩ của Tiết Phong Lan, khó khăn lắm Tiết Thanh Liên mới có thể khiến Tiết Phong Lan mắc nợ nàng, nàng tất nhiên sẽ không muốn dùng cách này để trả ơn một cách đơn giản như vậy. Cứu thoát một người phạm sai lầm như nàng ra khỏi nơi này đối với Tiết Phong Lan là điều vô cùng dễ dàng, chỉ cần thôi một chút gió bên tay Thượng thư phu nhân hoặc là Thượng thư đại nhân thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, so với việc sau khi gả khỏi nơi này đã gả cho một nam nhân xa lạ thì Tiết Thanh Liên thả ở lại đây mà có thể gả cho Hạ Túc!

"Muội thông minh như vậy... hẳn sẽ không cần ta nói ra lý do đâu đúng không?"

Tiết Phong Lan thừa nhận, nàng đúng là đã xem thường vị tỷ tỷ này rồi, nàng ta không phải loại người ngu ngốc không biết suy nghĩ, trái lại nàng ta lại có tâm cơ thủ đoạn không hề thua kém những nữ nhân khác trong phủ!

"Ta biết, ta cũng không nghĩ rằng mạng của ta lại bằng với việc giúp tỷ ra khỏi đây."

Ngừng một chút, Tiết Phong Lan lại tiếp lời: "Ta sẽ thành toàn cho tỷ, bất quá... tỷ phải nghe theo lời ta!"

Tiết Thanh Liên im lặng không nói, Tiết Phong Lan biết là nàng đang suy nghĩ nên cũng không nói thêm, mà Tiết Thanh Liên bên này đối với lời nói của Tiết Phong Lan có phần nghi ngờ, nhưng ngữ khí tự tin của Tiết Phong Lan đã thuyết phục được nàng, huống hồ bên cạnh nàng ta còn có người của Thái hậu, vì vậy mà nàng có phần yên tâm khi quyết định lựa chọn tin tưởng nàng ta.

Thấy Tiết Thanh Liên gật đầu, Tiết Phong Lan liền nói nhỏ vào tay Như Ngọc bên cạnh, dù sao đây cũng là chủ ý của Như Ngọc, mọi chuyện nàng sẽ giao lại cho Như Ngọc xử lý, mà Tiết Thanh Liên, chỉ cần phối hợp với Như Ngọc là được.

Trước khi ra khỏi phòng cũ, Tiết Phong Lan vẫn không quên hỏi một câu: "Ta có một câu hỏi muốn hỏi tỷ... chỉ là... không biết có nên hỏi hay không?"

Tiết Thanh Liên sững sốt: "Muội muốn hỏi gì?"

Nàng trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng: "Đợi khi ta giúp tỷ, ta mới có thể chắc chắn bản thân có nên hỏi hay không?"

"Sao?" Tiết Thanh Liên có chút khó hiểu đối với lời nói của Tiết Phong Lan.

~~~~~

Khác hẳn với tâm trạng Tiết Thanh Liên vui vẻ khi có Tiết Phong Lan trợ giúp, Hạ Túc bên này lại khổ sở không thôi, nằm trên giường một lúc nhưng không tài nào ngủ được, hần trần trọc nhìn trần nhà, đáy mắt bình tĩnh tựa nước hồ nhưng lòng đã không ngừng dậy sóng.

Bởi vì lo sợ hần sẽ bỏ trốn ra ngoài tìm Tiết Thanh Liên nên Tiết thị đã nhốt hần bên trong phòng, cho dù là cửa chính hay cửa sổ đều bị khóa từ bên ngoài, không cho bất kì người tiếp xúc với căn phòng này, hoàn toàn ngăn cách hần với bên ngoài.

Bọn họ từ Khâm Châu xa xôi đến đây, mục đích tất nhiên không đơn giản chỉ là thăm người thân, họ hàng xa lâu ngày không gặp, bởi vì tình hình hiện tại của Khâm Châu có chút khó khăn, mà phụ thân hần thân là tri phủ Khâm Châu lại không giải quyết tốt vấn đề này, quan lại cấp trên thấy thế liền tâu lên Ngụy đế, tuy bề ngoài Ngụy đế không tỏ rõ thái độ nhưng trên dưới triều đình đều ngầm hiểu ý, Ngụy đế là có ý định muốn thay đổi tri phủ Khâm Châu.

Chức quan tri phủ Khâm Châu không phải là cha truyền con nối, nếu Hạ lão gia thật sự không còn là tri phủ Khâm Châu thì Hạ Túc hần hay thậm chí cả Hạ gia sẽ không còn gì cả. Cửa mất nhà tan, tài sản không thuộc về bọn họ, một khi Hạ gia sa cơ thất thế thì dân chúng Khâm Châu cùng các gia tộc khác sẽ không còn nể mặt Hạ gia nữa, thay vào đó là xem thường cùng chế nhạo!

Sinh ra trong quyền quý, điều này Hạ Túc sớm đã hiểu rõ, cho nên dù thế nào thì hần cũng sẽ không để phụ thân mất đi vị trí tri phủ Khâm Châu, nhưng tình hình Khâm Châu như vậy, chỉ có người có thân phận địa vị cao mới có thể giúp được, ngoại trừ nhà mẹ đẻ của Tiết thị ra thì không ai có thể nhờ vả được. Kinh thành tuy xa xôi, nhưng vì muốn giữ vị trí của mình tại Hạ gia, Tiết thị liền nhanh chóng cho người chuẩn bị đồ đạc đến kinh thành, đó chỉ là một phần của kế hoạch, nếu thật sự chỉ muốn nhờ vả thì Tiết thị đã không dẫn ba hài tử của nàng theo.

Trên đường đi Tiết thị đã tỏ rõ thái độ, bởi vì muốn hai nhà Hạ - Tiết thân cận thêm thân cho nên nàng muốn trong chuyến đi lần này có thể tìm được một hôn sự tốt cho hài tử của nàng, mà Hạ Túc thân là trưởng nam nên hần phải gánh vác trọng trách này.

Đại sảnh ngày đó, Tiết thị vô cùng hài lòng đối với Tiết Phong Linh, bởi nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn tài hoa hơn người, lại được Tiết lão thái thái ưa thích, so với Tiết Phong Lan bị tàn phế đòi chân thì Tiết thị tất nhiên sẽ chọn người lành lặn là Tiết Phong Linh, chỉ có mẫu người hoàn hảo như thế mới thích hợp làm con dâu của nàng.

Hạ Túc đối với Tiết Phong Linh cũng sinh ra lòng yêu thích, nhưng tiếc thay Tiết Phong Linh lại chường mất hần, ngay cả cái liếc mắt nàng cũng không cho hần, Hạ Túc tất nhiên cũng ý thức được điều này, luận thân phận địa vị Hạ gia tuy là bá chủ Khâm Châu nhưng vẫn không thể so được với Tiết gia ở kinh thành, cho nên hần rất thức thời mà rút lui, nhưng Tiết thị tựa hồ vẫn không ý được cho nên vẫn muốn tạo cơ hội cho hai người.

Tối hôm đó, cả Tiết phủ ăn mừng, hần bị Thượng thư đại nhân chúc say nên xin phép về phòng trước, bởi nếu tiếp tục ở lại hần không biết bản thân có làm xấu mặt Hạ gia hay không. Hạ Túc theo đường mòn trở về căn phòng đã được Tiết lão thái thái sắp xếp cho, xuyên qua hồ sen hần thấy được một thân ảnh xinh đẹp đứng đó, Hạ Túc tuy say nhưng không đến nỗi thần trí mờ hồ, dưới ánh trăng nàng tựa Liên Hoa tiên tử, xinh đẹp đứng đó, dung mạo nàng đúng là không thể so bì với Tiết Phong Linh nhưng lại bằng thanh ngọc khiết, không biết có phải là do ma lực của ánh trăng hay không mà hần lại bị nàng thu hút.

Hần cứ nghĩ mình đang mơ cho nên đã cùng nàng trò chuyện cả một đêm, đó là lần đầu tiên tâm sự chuyện của bản thân với người khác. Hần xuất thân từ quan gia nhưng trong lòng vẫn mong trở thành võ tướng, nhưng vì không muốn phụ sự kì vọng của phụ mẫu nên Hạ Túc mới buông tha lý tưởng của mình. Hiện tại uống say, hần lại nói ra lý tưởng của mình cho nàng, vốn nghĩ là nàng sẽ giống người Hạ gia, đều phản đối hần nhưng không ngờ nàng lại ủng hộ, điều này khiến hần vui mừng không thôi.

Tuy chỉ mới gặp một lần nhưng nàng lại gây ấn tượng khiến hần không thể nào quên được, sáng nay gặp lại hần mới biết nàng là Đại tiểu thư của Tiết phủ, biểu muội của hần, nàng chỉ là thứ nữ nhưng hần không hề bận tâm xuất thân của nàng, hần chỉ nhớ nữ tử đêm đó cùng hần trò chuyện, Tiết Thanh Liên không biết rằng hình ảnh ngày hôm đó của nàng đã in sâu trong tâm trí Hạ Túc, trở thành người ngự trị trái tim hần, vì vậy hần không chút do dự liền ngỏ lời muốn cùng nàng ước định chung thân, bởi vì nàng là người đầu tiên hiểu lòng hần, là người đầu tiên ủng hộ lý tưởng của hần, hần vốn nghĩ cản trở lớn nhất giữa nàng và hần là Tiết thị nhưng không ngờ người phá hoại lại là Tiết Yên Hoa!

"Cạch." Tiếng động bên ngoài làm cắt đứt suy nghĩ của Hạ Túc, hần vội vàng bật dậy, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ trên bậc cửa sổ, người này không ai khác chính là Hạ Võ - đệ đệ của hần.

"Tiểu Võ, sao đệ lại ở đây?" Hạ Túc đỡ Hạ Võ xuống, cẩn thận xem xét một bên cửa, rõ ràng cửa sổ đã bị khóa chặt, lúc chiều hần đã từng thử mở nhưng không được, hiện tại Hạ Võ làm sao có thể trèo vào?!

"Đệ đuổi theo một con bướm, nó màu xanh... còn phát ra ánh sáng nữa." Hạ Võ háo hức nhìn xung quanh.

Hạ Túc giật mình: "Bướm? Ở đây làm gì có bướm?"

"Rõ ràng là đệ mới thấy mà." Hạ Võ bắt mắt nói.

"Có lẽ nó bay mất rồi?" Giờ phút này hần cũng không muốn cùng Hạ Võ tranh cãi: "Đệ còn chưa trả lời ta, cửa sổ bị khóa làm sao đệ lại có thể ở đây? Giờ này đệ hần là nên ngủ rồi mới đúng?"

"Cửa đâu có khóa, nó vẫn bình thường mà, lúc nãy đệ thấy một con bướm bay ngang nên đệ đã trốn nha hoàn chạy đến đây."

Hạ Túc trầm mặc nhìn cách cửa, cánh cửa rõ ràng đã bị khóa, làm sao một hài tử như Hạ Võ lại có thể mở ra một cách dễ dàng như vậy?

Đề xuống sự nghi ngờ, Hạ Túc khuyên đệ đệ trở về phòng ngủ nhưng Hạ Võ không nghe, hần phải dọa nạt một lúc Hạ Võ mới ngoan ngoãn chạy về phòng, đợi khi Hạ Võ rời đi hoàn toàn hần mới nhảy qua cửa sổ, tìm đến phòng cũ của Tiết Thanh Liên.

"Thanh Liên!" Hạ Túc dùng một lực mạnh đập cánh cửa, không phát hiện khóa cửa đã được mở.

"Túc ca ca?" Tiết Thanh Liên nghe thấy thanh âm truyền đến không khỏi nghi ngờ mở miệng.

"Muội không sao chứ?" Hạ Túc chạy vào, nhìn đến thiếu nữ đang ngồi trên đất, sắc mặt nàng lúc này đã trắng bệch, hắn cảm thấy không khỏi nên đưa tay chạm vào gương mặt nàng, hơi lạnh từ mặt nàng truyền đến cũng đủ khiến hắn lạnh run người.

Tiết Thanh Liên lắc đầu, bộ dạng nhu nhược yếu đuối chỉ biết im lặng cười khổ.

"Muội lạnh quá! Để ta kêu người đến." Gương mặt nàng giờ phút này đã lạnh như băng, sợ nàng sẽ bẽ gì, Hạ Túc cuống quýt muốn gọi người.

Tiết Thanh Liên vội vàng ngăn cản: "Không! Nếu để người khác biết được huynh đến muội sẽ... có rắc rối lớn."

Hạ Túc cũng hiểu rõ việc này nhưng nếu không sưởi ấm, nàng nhất định sẽ bị lạnh mà chết, nghĩ vậy hắn liền bất chấp lễ nghi, bế Tiết Thanh Liên về phòng của mình, bởi vì nửa đêm canh ba, trên đường không bóng người, hắn liền thuận lợi đưa nàng về phòng, mặc dù lúc trèo qua cửa sổ có chút khó khăn.

Sau khi đặt Tiết Thanh Liên lên giường, Hạ Túc nhanh chóng lấy chăn quấn quanh lên người nàng, cầm lấy tay nàng sưởi ấm nhưng vẫn không quên đóng cửa sổ lại.

"Thanh Liên, muội thấy đỡ hơn chưa?" Hạ Túc lo lắng hỏi.

Tiết Thanh Liên gật đầu không nói.

Hắn có chút khổ sở: "Là lỗi tại ta, nếu không..."

"Túc ca ca... đừng nói như vậy, là muội cam tâm tình nguyện..." Nắm tay bàn tay to lớn của Hạ Túc, hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền đến khiến lòng nàng an tâm hẳn đi, gương mặt giờ phút này đã khôi phục hồng hào.

"Thanh Liên..."

Lúc này, một bóng người lấp ló bên ngoài cửa sổ, người đó dùng một ngón tay thụt một lỗ bên trên cửa sổ, nhìn thấy hình ảnh trong phòng thì không khỏi nhếch môi, từ trong túi áo lấy ra một ống tiêu nhỏ, thổi một làn khói vào bên trong, thấy một việc đã được hoàn thành người đó liền nhanh chóng biến mất.

Đêm, tĩnh lặng, trong phòng lúc này là một mảnh xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cầu phúc

Sáng sớm điều đầu tiên Tiết thị làm không phải là đến thỉnh an Tiết lão thái thái mà là đến Hàn Thư Viện, xem tình hình của Hạ Túc.

Chuyện của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên khiến cho nàng một đêm không ngủ, trong lòng có cảm giác bất an khó mà nói rõ, đây là lần đầu tiên Tiết thị có cảm giác như vậy. Hiểu con không ai bằng mẹ, nàng sinh hạ hắn, nuôi dưỡng hắn thành người, đối với tính tình của hắn sớm đã nắm trong lòng bàn tay nhưng Hạ Túc trước giờ vẫn là một hài tử ngoan ngoãn hiểu chuyện, nàng bảo gì hắn nghe nấy, như việc nàng bảo hắn từ bỏ sở thích luyện võ của mình mà chuyên tâm vào kì thi tú tài sắp tới, hắn mặc dù không muốn nhưng vẫn đồng ý với nàng, đó là điều khiến nàng cảm thấy an ủi, nàng biết hắn vẫn lên lúc luyện võ sau lưng nàng nhưng vì nhi tử từ nhỏ đã chịu nghe lời cho nên Tiết thị liền mắt nhắm mắt mở cho qua. Thế nhưng đối với sự việc của Tiết Thanh Liên, rõ ràng không đơn giản là nàng nói thì hắn sẽ nghe.

Đại sảnh khi đó, thái độ của Hạ Túc đã rõ ràng, hắn nhận định Tiết Thanh Liên, muốn lấy nàng làm thê, trước mặt bao nhiêu người Tiết gia, hắn lại bảo hộ cho nàng ta, lúc đầu nàng cũng đã tỏ thái độ muốn Tiết Phong Linh làm con dâu, hắn cũng biết điều này nhưng cuối cùng lại lựa chọn Tiết Thanh Liên. Đó là lần đầu tiên Hạ Túc cãi lại lời nàng, trước giờ nàng nói gì hắn đều nghe theo nhưng hiện tại lại vì một nữ nhân xa lạ, quen biết chưa đến một ngày mà cãi lại lời của nàng, thử hỏi Tiết thị làm sao có thể không tức giận?

Thật ra nếu người Hạ Túc chọn không phải là một thứ nữ thì chi sợ Tiết thị cũng không phản đối ra mặt như vậy, bởi vì chán ghét thân phận thứ nữ của Tiết Thanh Liên nên Tiết thị mới phản ứng thái quá như thế. Dù sao thì Tiết phủ trước kia chỉ có một mình nàng là tiểu thư nên dĩ ngộ không khác gì đích nữ, điều này khiến Tiết thị sớm quên mất bản thân cũng xuất thân từ thứ nữ, trong mắt nàng Hạ Túc là nhân trung chỉ long, người bình thường không thể nào với tới. Cho dù Tiết Thanh Liên có vẻ ngoài xinh đẹp, tài hoa miễn cưỡng cho qua, tính tình trầm ổn ngoan hiền nhưng vì nàng ta không phải nữ nhi của Thượng thư phu nhân, cho dù nàng có là Đại tiểu thư nhưng đích thứ khác biệt, Hạ Túc lại là trưởng tử Hạ gia, thân phận như vậy làm sao có thể xứng với hắn?!

Trên đường đi đến Hàn Thư Viện, tâm trạng của Tiết thị càng biến xấu, mới sáng sớm mà sắc mặt nàng đã đen chẳng khác nào mây mù đang kéo đến, người khác nhìn thấy thật sự chi muốn đi đường vòng.

Tiết Thanh Liên chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen, tuy có chút tư sắc nhưng thật sự không thể nào đánh đồng với những muội muội khác của nàng, thật không hiểu nổi vì sao Hạ Túc lại một mực nhận định nàng ta, kể cả khi bị nhốt vào phòng vẫn không ngừng đập cửa, ý đồ muốn thoát ra tìm Tiết Thanh Liên. Vì để ngăn cản, Tiết thị đã cho người khóa hết các cửa trong phòng, nhưng Hạ Túc vẫn cứng đầu, đến tối hắn mới chịu yên tĩnh, Tiết thị cho người đưa cơm đến hắn cũng không dùng, biết rõ nhi tử đang giận dữ nhưng nàng cũng không có ý định đi dỗ ngọt hắn, nếu là chuyện khác thì nàng có thể bỏ qua nhưng chung thân đại sự của hắn, vốn dĩ là chuyện hệ trọng. Hạ Túc vì vậy mà nhịn đói cả một đêm.

Băng qua đường đá nhỏ, Tiết thị nhanh chóng đến trước cửa Hàn Thư Viện, đây là viện dành cho nam tử trong phủ, vốn dĩ chỉ có Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ ở, nhưng khi Tiết thị đến dẫn theo hai nhi tử, mà Thượng thư phủ thì không có nhiều phòng nên Hạ Túc và Hạ Võ được phân đến đây, dù sao Hàn Thư Viện cũng còn dư phòng rất nhiều, mà Hạ Võ thì đã có nha hoàn chăm sóc nên Tiết thị rất yên tâm, điều nàng lo lắng là Hạ Túc bên kia. Khi bị nhốt lại hắn đã phản ứng rất mạnh nhưng đến tối lại trở nên yên tĩnh, đối với điều này Tiết thị vừa an tâm lại vừa cảm thấy lo lắng.

Đi đến trước phòng Hạ Túc, thấy cửa vẫn đang đóng, mà ổ khóa vẫn nằm đó, không có dấu hiệu bị bẻ khóa, bất an trong lòng nàng rốt cuộc cũng được buông xuống.

"Người đâu, mở cửa."

Nhận lệnh nàng, gài sà vật nhanh nhẹn nhận lấy chìa khóa từ tay nàng, đi đến phía trước mở cửa, cánh cửa mở ra, Tiết thị tự nhiên đi vào. Tuy biết rõ nam nữ khác biệt nhưng nàng là

mẫu thân của Hạ Túc, huống hồ tình hình hiện tại quan trọng hơn, lễ nghi phép tắc gì nên đặt sang một bên.

Một mùi hương bay vào mũi Tiết thị, màn che trên giường được buông xuống, không thấy rõ bên trong thế nào, Tiết thị lúc này nghi ngờ như sương mù, nhì từ trước giờ ngủ đều không để màn che mà, huống hồ hẳn cũng không dùng hương, mà mùi hương này tựa hồ không giống như của nam tử, đề nên bất an trong lòng, Tiết thị đưa tay vén màn che lên.

Một giây sau, cả Tiết phủ đều bị kinh động.

“Hạ Túc!!! Rốt cuộc con đang làm gì vậy?!”

Giọng nói không che giấu lửa giận khiến toàn bộ Hàn Thư Viện vì vậy mà một mảnh oanh động, những người xung quanh nhanh chóng tập trung lại, những nha hoàn từ viện khác cũng bắt đầu kéo đến, sau đó chủ tử của các viện cũng xuất hiện, đầu tiên là Tiết lão thái thái cùng Phương Lam, tiếp theo đến phu nhân tam phòng, tiếp đến lại là tiểu thư tam phòng, tồn tại trật tự, đây là nơi ở của nam tử nhưng vì giọng nói của Tiết thị mà hiện tại đều bị vứt sang một bên.

Tiết Vũ Văn ngồi trong thư phòng đọc sách, hẳn từ sớm đã thức dậy, dù sao cũng là do thói quen nên ánh mắt thập phần tinh táo.

Lúc này cánh cửa đang đóng bật mở, Tiết Mộ về mặt hồi hải chạy vào: “Đại ca, không xong rồi, Hàn Thư Viện của chúng ta đang bị nữ nhân chiếm lấy!”

Tuy nói Hàn Thư Viện là nơi ở của nam tử tam phòng, không phân chủ nhân nhưng thực chất trong lòng Tiết Mộ rất rõ, Tiết Vũ Văn mới là chủ nhân, nơi này chỉ có hai người bọn hắn ở mà Tiết Vũ Văn là Đại thiếu gia Tiết phủ, tuổi lại lớn nhất, nhận được sự tin nhiệm của Thượng thư đại nhân, ngoại trừ hắn ra còn ai có thể làm chủ Hàn Thư Viện?!

Tiết Vũ Văn như sương mù, giọng nói lúc này hẳn cũng đã nghe được, chủ nhân của giọng nói cũng không xa lạ, người đó không ai khác chính là tiểu cô của hắn, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng đêm đó nàng cùng Tiết lão thái thái hàn huyên, Thượng thư phu nhân và mẫu thân hắn bị bỏ qua một bên, hẳn tất nhiên là không quên được.

Tiết Vũ Văn trước giờ thích nhất là yên tĩnh, tuy sống cùng với Tiết Mộ nhưng hắn vẫn hành động độc lập, không thường xuyên ra ngoài, tuy nhiên giao tình giữa hai người không tệ, vì biết rõ tính tình đối phương nên khi Tiết Vũ Văn đọc sách, Tiết Mộ cũng không dám quấy rầy, bất quá hôm nay là một ngoại lệ.

Tiết Vũ Văn thở dài: “Chúng ta đi xem thử.” Rốt cuộc là có chuyện gì lại thu hút tất cả mọi người trong phủ đến đây?

Khi Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ đến phòng của Hạ Túc thì nơi đó đã đầy người, Hàn Thư Viện lần đầu tiên đông người như thế, hơn nữa tất cả lại là nữ nhân. Thượng thư đại nhân sáng sớm đã vào triều, Tam lão gia thì luôn ở trong viện của mình, Tiết Duy thì sớm đã cùng nha hoàn đi quấy phá khắp nơi, chỉ có hai người Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên mới đến đây xem náo nhiệt.

Chỉ thấy Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc đang quỳ đó, đối diện là Tiết lão thái thái đang ngồi, sắc mặt nàng âm trầm, giận dữ thấy rõ, mọi người xung quanh im lặng không nói một lời.

Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ hia mặt nhìn nhau, tựa hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai người bước chân vào trong, căn phòng lớn có thể chứa được hơn mười người, màn che được vén lên, giường chiếu bẽ bộn, trên chần còn lưu lại một mảng đỏ hồng chói mắt, nhất thời Tiết Vũ văn cùng Tiết Mộ vô cùng khiếp sợ, tựa hồ không thể tin được Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc làm đám làm ra chuyện như vậy!

“Hai người các ngươi... sao dám làm ra chuyện mất mặt như vậy?!”

Lời nói Tiết lão thái thái vang vọng khắp phòng, mọi người ở đây đều là người trưởng thành, nếu không thì cũng có chút hiểu biết về vấn đề nam nữ này, chỉ cần liếc sơ căn phòng cũng biết hai người bọn họ đã làm gì, khó trách Tiết lão thái thái lại tức giận như vậy.

“Tiện nhân!” Lúc này một cái tát rơi xuống mặt Tiết Thanh Liên.

“Nương!” Bởi vì hành động của Tiết thị quá nhanh nên Hạ Túc không kịp ngăn cản, lúc hắn phản ứng lại thì đã không kịp, bàn tay Tiết thị đã rơi xuống mặt Tiết Thanh Liên, thanh âm vang dội khắp phòng.

“Nương, người đang làm gì vậy? Sao lại ra tay đánh nàng ấy?” Hành động bảo hộ Tiết Thanh Liên của hắn vào trong mắt Tiết thị cực kỳ chướng mắt.

“Tiện nhân này dụ dỗ con lên giường cùng nàng ta, sau đó ép buộc lấy nàng ta, tất cả chỉ là âm mưu của nàng, như vậy không đáng đánh hay sao chứ?” Thủ đoạn như vậy, Tiết thị sớm đã thấy qua nhiều lần, Hạ Túc vừa mới trưởng thành, lòng dạ nữ nhân sâu thẳm thế nào hắn vốn dĩ không biết được nhưng nàng là ai chứ? Từ nhỏ nhìn Tiết lão thái thái cùng Tiết lão phu nhân đấu đá, tranh giành nam nhân, nàng sớm đã xem rõ, vốn nghĩ rằng Tiết Thanh Liên cũng như tên nàng ta, là một đóa sen thanh khiết ngây thơ vô hại, không ngờ lại là một bạch liên hoa, nàng tiếp cận Hạ Túc, bất quá cũng chỉ là muốn bước chân vào Hạ gia mà thôi!

“Nương, người trách lầm Thanh Liên, không phải muội ấy dụ dỗ con... là con chủ động... con mới là người ép buộc muội ấy!” Nhìn thấy Tiết thị dùng lời lẽ xúc phạm Tiết Thanh Liên, Hạ Túc nhìn không được mà giải thích mọi chuyện.

“Câm miệng!” Tiết thị trước nay chưa từng giận dữ như vậy, hôm nay nhì từ nàng yêu thương nhất lại cãi lại lời nàng, nam nhân có phải đứng trước nữ nhân như Tiết Thanh Liên đều xiêu lòng hay không?

“Con còn muốn nói giúp cho nàng sao? Nàng rõ ràng là trốn đến đây tìm con!”

“Nương...”

“Đủ rồi!” Tiết lão thái thái nhìn không được đập bàn, trước mặt bao nhiêu người, mẫu tử hai người tranh cãi còn ra thể thống gì nữa?

“Còn định tranh cãi đến bao giờ?”

“Ngoại bà, mẫu thân, hai người đừng trách Thanh Liên, là do con đến tìm muội ấy, phát hiện toàn thân muội ấy lạnh cóng mười đưa muội ấy về đây, không biết vì sao... không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.” Hạ Túc vội đem sự tình tối qua kể lại, hẳn không muốn oan ức Tiết Thanh Liên, thanh danh đối với một nữ nhân mà nói vô cùng quan trọng.

Tiết thị bên cạnh sớm đã nóng mắt, nghe Hạ Túc nói vậy liền không chút do dự cắt đứt lời hắn: “Hạ Túc, con không cần bịa ra chuyện này, lúc này ta vào đây thì cửa vẫn còn khóa, làm sao con có thể đi tìm nàng ta? Con có cần vì một Tiết Thanh Liên mà chống đối lại mẫu thân là ta hay không?”

“Nương, có lẽ người quên mất cửa sổ rồi!”

Câu nói Hạ Túc khiến Tiết thị lặng người, ánh mắt lóe lên tia sừng sốt, sau đó là không thể tin được.

“Không thể nào! Rõ ràng ta đã khóa rồi mà?” Tiết thị vội đến bên cửa sổ kiểm tra, phát hiện cửa sổ tuy đã đóng lại nhưng lại không hề khóa, hoàn toàn không có dấu hiệu cạy khóa trên cánh cửa.

“Sao lại thế này?!”

“A...”

Nghe thấy thanh âm, mọi người liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Vô không biết từ khi nào đã xuất hiện tại đây, trên tay còn cầm một ổ khóa.

“Tiểu Vô, đây là cái gì?” Tiết thị nhanh chóng nhận ra thứ nhừ từ nàng đang cầm là ổ khóa nàng dùng để khóa cửa sổ liền không khỏi sùng sốt.

Hạ Vô áp ứng: “Cái này là tối qua... con đuổi theo con bướm, phát hiện nó hướng phòng đại ca cho nên...”

“Cho nên làm sao?!” Tiết thị giờ phút này rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, tuyệt đối không phải như nàng nghĩ, tuyệt đối không phải Hạ Vô làm.

“Con thấy cửa sổ phòng đại ca đóng nên đã mở ra...”

“Hạ Vô!! Ta lập lại lần nữa, con nói cái gì?”

Hạ Vô tuổi còn nhỏ, bị bộ dạng của Tiết thị dọa sợ liền khóc nức lên: “Oa oa... con... con thấy cửa sổ phòng đại ca đóng nên đã... hức mở ra... không biết rằng... nó... hức...”

“Đù rồi Dung Dung, con đang dọa ngoại tôn của ta sợ đấy!” Tiết lão thái thái biết nữ nhi tức giận chuyện của Hạ Túc nhưng Hạ Vô tuổi còn nhỏ, làm sao có thể biết được thế nào là đúng, thế nào là ai, chuyện này xảy ra vốn dĩ đâu ai muốn, không thể chỉ trách Hạ Vô được.

Mọi chuyện thành ra thế này cũng không thể trách Hạ Túc, không thể trách Tiết Thanh Liên, lại càng không thể trách Hạ Vô, mọi chuyện chỉ có thể trách Tiết thị, đây là sơ suất của nàng, có lẽ nàng đã để ổ khóa lại mà quên mất sẽ khóa cửa, cho nên khi Hạ Vô đến mới có thể mở ra một cách dễ dàng như thế, nếu không dựa vào sức lực của một hài tử, làm sao có thể bẻ được ổ khóa, mọi người đều nghĩ như vậy, Tiết thị cũng nghĩ như vậy.

Tiết lão thái thái ra lệnh cho Huỳnh ma ma đưa Hạ Vô về phòng, nhìn một lượt khắp căn phòng mới mở miệng với Tiết thị: “Chuyện này con định thế nào?”

“Trong sạch của Thanh Liên đã mất, như vậy không phải nên để Hạ thiếu gia lấy Thanh Liên sao?” Phương Lam từ đầu chí cuối vẫn chưa có nói chuyện, không ngờ câu đầu tiên lại là nói giúp Tiết Thanh Liên.

Phương Lam thật sự cũng không phải muốn nói giúp Tiết Thanh Liên nhưng mọi chuyện đã ra nông nỗi này, ngoài trừ để Hạ Túc lấy Tiết Thanh Liên thì không còn cách gì khác, lúc đầu nàng vốn định để Hạ Túc lấy Tiết Phong Linh nhưng không ngờ mọi chuyện lại lệch quỹ đạo như vậy, bất quá với nàng không loại được Tiết Phong Linh thì loại một Tiết Thanh Liên cũng không vấn đề gì. Tiết Thanh Liên xuất thân thứ nữ, vốn dĩ không gây ảnh hưởng đến vị trí của nàng, nhưng dù sao trên danh nghĩa nàng ta cũng là nữ nhi của Thượng thư phu nhân, giữ một ngày thì nàng sẽ thêm lo lắng một ngày, Khâm Châu xa xôi, lần này giả đi chỉ sợ không biết ngày trở về, như vậy cũng tốt, mất đi một người đỡ phải khiến nàng bận tâm.

“Muốn vào cửa Hạ gia không phải không được!” Tiết thị cảm thấy toàn thân bất lực, mọi chuyện đến nước này nếu không để Hạ Túc lấy Tiết Thanh Liên thì đồn ra ngoài cả Tiết gia và Hạ gia đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lần này nàng đến là mang vinh quang về Hạ gia chứ phải si nhục!

“Muốn vào cửa Hạ gia, thì chỉ có thể làm thiếp!”

Tiết Thanh Liên cắn môi, chuyện này nàng sớm đã dự liệu được, tuy nhiên nàng không cam tâm làm thiếp, nàng không muốn nữ nhi của nàng lại là thứ nữ thấp kém, điều nàng muốn là vị trí chính thê của Hạ Túc!

Vì vậy ánh mắt cầu cứu của nàng rơi vào người Tiết Phong Lan, Lan Nhi có thể khiến Hạ Túc đến tìm nàng, có thể khiến hai người bọn họ đồng giường cộng chăn, có thể khiến Hạ Vô gánh tội thay nàng, như vậy hiện tại chỉ có Lan Nhi, chỉ có Lan Nhi mới có thể giúp được nàng.

Tiết Phong Lan nhướng mày, ánh mắt của Tiết Thanh Liên sao nàng lại không hiểu, bất quá nàng chỉ hứa sẽ giúp nàng ta giả cho Hạ Túc, không có hứa là giúp nàng ta trở thành chính thê của hắn, vì vậy nàng lắc đầu.

Thấy Tiết Phong Lan lắc đầu, toàn thân Tiết Thanh Liên không khỏi sụp đổ, may mắn là có Hạ Túc bên cạnh đỡ lấy.

“Chuyện này tựa hồ không ổn, Hạ thiếu gia chưa thể đã có thiếp, truyền ra ngoài chỉ sợ ảnh hưởng đến Hạ gia!”

“Không chi thế, Đại tiểu thư của chúng ta vốn dĩ là nữ nhi trên danh nghĩa của phu nhân, dựa vào đâu không thể làm thê mà chỉ có thể làm thiếp? Đồn ra ngoài không phải là mất mặt Tiết gia chúng ta sao?”

“Phu nhân nhà chúng ta cũng xuất thân từ Thừa tướng phủ, Hạ phu nhân làm vậy là quá khinh người.”

Hai giọng nói thảo luận từ phái sau truyền đến khiến Thượng thư phu nhân không khỏi nhíu mày, lời của hai nha hoàn này nói không sai, tuy Tiết Thanh Liên không phải nữ nhi thân sinh của nàng nhưng từ nhỏ nàng ta đã được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của nàng, nếu thật sự nàng ta trở thành thiếp của Hạ Túc, mặt mũi nàng còn để ở đâu, hống hồ dựa vào địa vị của Thượng thư phủ, chẳng lẽ muốn trở thành chính thê của một Hạ gia tri phủ mà còn phải hỏi ý kiến của người khác sao?!

“Muội muội, muội như vậy là không đúng rồi, Hạ Túc chưa thể đã có thiếp, đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến Hạ gia, hống hồ kì thi ứng kinh sắp tới, muội đây là muốn hủy tiền đồ của Hạ Túc sao?!”

Dứt lời, sắc mặt mỗi người đều lâm vào trầm tư, không rõ nguyên nhân vì sao Thượng thư phu nhân lại nói giúp Tiết Thanh Liên nhưng lời nàng nói không hề sai. Nam nhân tuy có thể tam thê tứ thiếp nhưng chưa thể nào đã có thiếp, không phải là hoang dâm vô độ sao, hống hồ kì thi sắp tổ chức, nếu chuyện Hạ Túc bị đồn ra ngoài, hắn sẽ bị bất lợi, đến lúc đó quan lộ không có, vinh quang không có, mà thanh danh thì lại bị tổn hại nghiêm trọng.

Tiết thị âm thầm cân nhắc lời nói của Thượng thư phu nhân, một lúc sau mới nói: “Muốn làm chính thê thì không thể chỉ có sự đồng ý của ta.” Nàng tuy là chủ mẫu Hạ gia nhưng có một số chuyện nàng không thể tùy ý quyết định, nếu muốn nạp thiếp cho Hạ Túc thì vốn không cần rắc rối như vậy, chỉ cần nàng gặt đầu liền có thể nhưng chuyện này không phải vị trí thiếp thất là giải quyết định, muốn trở thành chính thê của nhi tử nàng, nàng cần phải hỏi qua người Hạ gia, nếu không có được sự đồng ý của Hạ lão phu nhân thì Tiết thị dù muốn cũng không được.

Chuyện của Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc kết thúc tại đây, trước khi Hạ Túc rời đi, Tiết thị cũng đã viết một phong thư cho Hạ gia bên kia, ý đồ thuyết phục Hạ gia chấp nhận cháu dâu là Tiết Thanh Liên, nói rõ sự việc này có ảnh hưởng lớn thế nào đối với tiền đồ của Hạ Túc, dù sao Hạ Túc cũng là trưởng tử của Hạ gia, nàng không tin Hạ gia có thể bỏ mặc.

Nắm trong tay tám phần thắng, Tiết thị trở về phòng nghỉ ngơi, Hạ Túc lên đường nàng cũng không ra từ biệt, có thể thấy được nàng đã giận dữ thế nào, Tiết Thanh Liên thì được đưa trở về Vân Hạ Viện, dù Hạ gia bên kia có chấp nhận nàng là chính thê hay thiếp thất thì Tiết Thanh Liên vẫn phải giả ra ngoài, cho nên Thượng thư phu nhân cho phép nàng về hồng nghi ngơi, chuẩn bị cho hôn lễ sắp diễn ra.

Thọ Minh Trạch.

“Mọi chuyện giao lại cho người.” Mấy ngày nay chuyện của Tiết Thanh Liên đã được xử lý đầu vào nấy, chỉ cần tin Hạ Túc bên kia truyền đến liền có thể tổ chức hôn sự, điều này khiến tâm trạng Tiết lão thái thái tốt hơn vài phần.

“Vâng.” Thượng thư phu nhân nhận lấy tờ giấy tuyên thành, nhìn thấy mực còn chưa khô thì gật đầu.

“Không biết là Thanh Liên có đợi được không đây.” Phương Lam đột nhiên mở miệng, lời nói của nàng thu hút không ít người.

Thượng thư phu nhân nhíu mày: “Có ý gì?”

“Hạ gia xa xôi, từ lúc đi đến lúc về cũng mất mấy tháng, lại phải được sự đồng ý của Hạ gia bên kia chắc phải tốn công tốn sức lắm, nếu muốn tổ chức hôn lễ thì cũng phải đợi nửa năm sau, đến lúc chỉ sợ Thanh Liên...”

“Ăn nói hàm hồ!” Tuy là nói vậy nhưng đây cũng là điều mà Tiết lão thái thái lo lắng.

“Phương Lam nói sai rồi, lão thái thái đừng tức giận.” Phương Lam rất thức thời, thấy vậy cũng không nói nữa.

Tiết lão thái thái thở dài, ánh mắt rơi vào người Thượng thư phu nhân: “Trong phủ đạo này xảy ra nhiều chuyện, không bằng người dẫn tui nhỏ đi chùa cầu phúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 58: Gặp quý nhân

“Sao tỷ lại đến đây?” Tiết Phong Lan tựa người vào trường kỷ, ánh mắt nàng tập trung vào quyển sách trên tay, nghe thấy được tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng không nâng mắt nhưng nghe giọng nói dịu dàng như nước, nàng liền đoán được thân phận của người đến.

“Lan Nhi, tỷ đến là để cảm tạ muội...” Giọng nói như ngọc, thanh âm thanh khiết, người quả đúng như tên, Thanh Liên, Thanh Liên, chỉ cần nghe giọng thôi cũng khiến người khác khó mà quên được, thân là nữ tử Tiết Phong Lan còn cảm thấy say mê, huống hồ là nam tử như Hạ Túc, sao có thể cưỡng lại được?

“Cảm tạ? Mấy ngày nay tỷ không ra ngoài, hiện tại lại đến Hàn Mai Các của ta không phải là muốn ta rước phiền phức đấy chứ?” Nàng nhướn mày, ánh mắt rớt cuộc cũng rời khỏi quyển sách, dừng lại trên người Tiết Thanh Liên. Mấy ngày nay xem ra Tiết Thanh Liên được đãi ngộ không tệ, sắc mặt tươi tỉnh, gò má hồng hào, đôi mắt sáng ngời, đôi môi hồng nhuận, tựa như đoá hồng liên sắp nở, e ấp mà rục rờ.

Tiết Thanh Liên được như vậy, công lao của Tiết Phong Lan cũng không nhỏ, mọi việc cũng là nhờ Như Ngọc thông minh, tuy không biết Như Ngọc đã làm cách nào mà có thể khiến Hạ Vô nhận tội trong việc mở khóa cửa sổ phòng Hạ Túc, cũng không biết làm sao Tiết Thanh Liên và Hạ Túc lại có thể gao nấu thành com như lời nàng nói, bất quá Tiết Phong Lan thật sự vừa lòng với cách làm của Như Ngọc. Trong Tiết phủ có biết bao nhiêu người, không phải Tiết Yên Hoa thì lợi dụng Hạ Anh cũng không vấn đề gì nhưng đối tượng Như Ngọc chọn lại là Hạ Vô, thật đúng là... vừa ý Tiết Phong Lan nàng! Tuy nói Hạ Vô là hài tử vô tội nhưng ngày đó, mặc kệ là vô tình hay cố ý thì mũi tên mà hần bắn ra cũng suýt đã giết chết nàng, Tiết Phong Lan từng nói, một khi trùng sinh, nàng chỉ sống vì bản thân, cho nên chuyện Hạ Vô đã làm, nàng tuyệt đối không bỏ qua, vốn dĩ nàng đang tìm cơ hội để đáp lễ hần, không nghĩ đến Như Ngọc lại ra tay trước. Sự việc lần này mọi người đều nghĩ là lỗi của Tiết thị, nhưng nếu không có Hạ Vô thì Hạ Túc sẽ không phát hiện cửa sổ không khóa mà đi tìm Tiết Thanh Liên, đối với việc này trong lòng Tiết thị tất nhiên không tất nhiên không cam tâm, mà nữ nhân một khi tức giận, chỉ sợ đến lúc đó Tiết thị mất hết lý trí mang Hạ Vô ra trút giận!

Tiết Thanh Liên lấy làm kinh ngạc, nhớ đến sớm muộn gì thì nàng cũng phải gả cho Hạ Túc cho nên trước kia gả đến Hạ gia bên kia, Tiết Thanh Liên thật sự nhận được đãi ngộ của Đại tiểu thư mà trước giờ nàng chưa từng có. Đạo này nàng ở Vân Hạ Viện hưởng thụ cuộc sống an nhàn sớm đã quên mất mọi chuyện xảy ra bên ngoài, dù sao trước kia nàng cũng sống như vậy cũng không có ai chú ý đến, hiện tại lại trở thành tâm điểm khiến vạn nhân chú mục, vậy mà điều đầu tiên nàng làm sau khi ra khỏi viện của mình không phải đến thỉnh an Tiết lão thái thái, cảm tạ Thượng thư phu nhân, mà đến Hàn Mai Các tìm Tiết Phong Lan, nếu để người có mưu đồ bất chính biết được thì đúng như lời Tiết Phong Lan nói, rước họa vào thân!

“Lan Nhi, thật sự xin lỗi, nếu tỷ đến đây mà khiến muội rước lấy phiền phức thì tỷ về trước đợi khi nào...” Nàng đứng là suy nghĩ không đáo, quên mất sự việc quan trọng như vậy, cuộc sống hiện tại sớm đã không còn như trước kia, nàng hiện tại là Đại tiểu thư Thượng thư phủ, lễ cấp kê của nàng sắp tới, lại sắp gả cho Hạ Túc, tất nhiên sẽ khiến người ngoài chú ý.

Tiết Phong Lan nhếch môi: “Nếu đã đến thì nói những lời dư thừa này làm gì?”

Tiết Thanh Liên có chút ngượng ngùng ngồi xuống, ánh mắt không khỏi nhìn xuống đôi chân của Tiết Phong Lan, nghĩ một hồi cũng không biết mở miệng thế nào, đành tiếp tục câu chuyện cũ: “Lan Nhi, mặc dù biết rõ là Thượng thư phu nhân nói giúp tỷ mới có thể trở thành chính thê nhưng tỷ biết, người phía sau giật dây Thượng thư phu nhân là muội đúng không?”

Tiết Phong Lan liếc mắt, im lặng không trả lời, cũng không có phản bác lại lời của nàng ta, đúng là nàng có thói một chút gió bên tai Thượng thư phu nhân, nếu không Thượng thư phu nhân làm sao có thể nói giúp Tiết Thanh Liên? Tiết Thanh Liên đối với Thượng thư phu nhân mà nói bất quá cũng chỉ là một người ngoài, cho dù nàng gả cho ai, làm thê vẫn là làm thiếp thì Thượng thư phu nhân cũng không quan tâm, nữ nhân đa tình nhưng cũng rất vô tình, nếu không phải nữ nhi do chính mình sinh ra thì tuyệt đối sẽ không đối xử tốt, cho nên khi nghe thấy Tiết thị đề Tiết Thanh Liên làm thiếp của Hạ Túc, mặt nàng vẫn không đổi sắc.

Thật ra Tiết Phong Lan cũng không phải muốn giúp đỡ Tiết Thanh Liên, lúc đầu nàng chỉ hứa là sẽ để Hạ Túc lấy nàng ta, không có đồng ý với việc khiến nàng ta trở thành chính thê của Hạ Túc, bởi vì nàng biết rõ Tiết thị nhất định sẽ không chấp nhận, mà Hạ gia bên kia nhất định sẽ không chấp nhận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giúp người phải giúp cho trót, huống hồ khi Tiết Thanh Liên trở thành chính thê của Hạ Túc, Hạ gia bên kia sau này nàng sẽ là chủ mẫu, đối với Tiết Phong Lan cũng xem như có lợi, vì vậy nàng biến cái không thể thành có thể, nàng giả vờ cho Như Sương cùng Như Ngọc thổi gió bên tai Thượng thư phu nhân, ý đó muốn Thượng thư phu nhân ra mặt giúp đỡ, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là chủ mẫu của Tiết gia, người có thể lên tiếng trước mặt Tiết lão thái thái chỉ có một mình nàng.

Như Sương và Như Ngọc chỉ mới đến Tiết phủ không lâu, tất nhiên Thượng thư phu nhân sẽ không phân biệt được ai là người thổi gió bên tai nàng, với lại dựa vào tính tình kiêu ngạo đó của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lam sớm đã nắm chắc bảy phần thắng trong tay, phần còn lại là do phần lượng Tiết Thanh Liên trong lòng Thượng thư phu nhân. Tiết Thanh Liên không phải nữ nhi thân sinh của nàng, chuyện này chỉ có Tiết - Lý hai nhà là rõ ràng, bất quá Tiết Thanh Liên được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân, chuyện này khắp thiên hạ đều biết, thanh danh Tiết Thanh Liên ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến địa vị của nàng, thân là Đại tiểu thư Thượng thư phủ mà lại chấp nhận làm thiếp cho nữ tử Hạ gia tri phủ Khâm Châu, đồn ra ngoài không phải Thượng thư phu nhân mới là người mất mặt nhất sao? Đường nữ nhi làm thiếp, tiền đồ sau này của Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan cũng sẽ không tránh khỏi bị ảnh hưởng, tình thế cấp bách, chỉ còn cách giúp đỡ Tiết Thanh Liên trở thành chính thê của Hạ Túc, sau này Hạ gia sẽ để Tiết Thanh Liên làm chủ, đến lúc đó Tiết thị cũng sẽ không dám ra oai trước mặt nàng, một công đôi việc, mũi tên này của Tiết Phong Lan bắn ra thật sự không sai lầm chút nào!

“Ta biết muội đã giúp đỡ ta rất nhiều, thật sự đa tạ muội, nếu không không phải có muội giúp đỡ, tâm nguyện ta cũng sẽ không được thành toàn...” Tiết Thanh Liên một mình độc thoại cũng không thấy nhảm chán, mặc dù Tiết Phong Lan tiếp tục đọc sách không quan tâm đến nàng nhưng Tiết Thanh Liên biết những lời nàng nói Tiết Phong Lan đều nghe rõ ràng.

“Đứng rồi Lan Nhi, chẳng phải muội có chuyện muốn hỏi tỳ sao?” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Tiết Phong Lan nghiêm túc hẳn đi, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần.

“Muội muốn hỏi gì?”

“Tại sao...?”

“Hà?” Một câu không đầu không đuôi như vậy thành công khiến Tiết Thanh Liên khó hiểu.

“Tại sao chỉ mới gặp nhau chưa đầy một ngày mà tỳ đã có thể nắm giữ trái tim của Hạ Túc?” Giọng nói nàng nhẹ như gió, lại lạnh như sương. Tiết Phong Lan nàng dùng cả đời để nắm giữ trái tim Lâm Thành Vũ nhưng kết quả lại là thất bại, hơn nữa còn là một thất bại vô cùng thảm hại, trả giá bằng cả mạng sống, xứng đáng sao? Nàng không rõ, thứ nàng hiện tại muốn nhất chính là đáp án của Tiết Thanh Liên, nàng thừa nhận bản thân không hề thua kém Tiết Thanh Liên, thậm chí còn xuất sắc hơn, ngoại trừ việc... đôi chân nàng bị tàn phế, nhưng là đôi chân quan trọng sao? Tại sao Tiết Thanh Liên lại có thể dễ dàng nắm giữ được trái tim Hạ Túc, tại sao Tiết Thanh Liên chỉ cần thời gian một ngày là có thể, chẳng lẽ... nam nhân thích chính là loại nữ tử như Tiết Thanh Liên?

Tiết Thanh Liên sùng sốt: “Lan Nhi?” Ánh mắt của người đối diện khiến toàn thân nàng cứng đờ, câu hỏi này nhất thời khiến nàng không biết phải trả lời thế nào, tựa hồ... câu hỏi này không phải là một hài tử như Tiết Phong Lan nên hỏi.

“Lan Nhi, thật sự thì... nắm giữ tâm nam nhân không khó, quan trọng là do muội muốn dùng cách nào mà thôi!”

Lần này đến lượt Tiết Phong Lan bị nàng làm sùng sốt.

“Lan Nhi, muội phải nhớ kĩ, không phải muội cứ thật lòng với đối phương thì đối phương sẽ thật lòng với muội, trong tình cảm tuyệt đối không được đặt lòng mình quá nhiều vào đối phương, cho dù có bao nhiêu thật tâm thì thứ cuối cùng nhận lại chỉ là đau khổ cùng tổn thương. Nam nhân ấy à, thứ không có được dễ dàng mới là thứ cần phải trân trọng.” Nam nhân là loại động vật thích săn bắn, lại thích những thứ mới lạ, mà nữ nhân khi đã yếu rồi thì không còn đường lui, trên đời nữ có bao nhiêu nữ nhân có thể tự tin rằng bản thân có thể nắm giữ được tâm người mình yêu?

Hạ Túc cũng thế, Tiết Thanh Liên cũng vậy, lúc đầu người Hạ Túc để ý là Tiết Phong Linh, nhưng Tiết Phong Linh lại chường mất hẳn, điều này khiến nam nhân này sinh sự hứng thú, đó là tâm lý bình thường, nếu đem đó Tiết Thanh Liên không teanh thủ cơ hội gặp riêng Hạ Túc, chỉ sợ nàng cũng chỉ là một hạt bụi trong mắt hắn.

Nắm bắt tâm tư nam nhân không khó, quan trọng là bản thân dùng cách nào, khi Hạ Túc nhắc đến việc luyện võ, Tiết Thanh Liên có thể thấy được ánh mắt hắn không che giấu sự yêu thích và khát vọng trong đó, nàng liền hiểu rõ, đồng thời cũng không chút do dự ủng hộ hắn, nàng muốn hắn biết tuy tất cả mọi người phản đối hắn nhưng không bao gồm Tiết Thanh Liên nàng trong đó, nam nhân vốn cho mình là trời, luôn không thích người khác ngược ý hắn, quả nhiên việc nàng ủng hộ đã nhận được hảo cảm của hắn, bất quá mọi việc diễn ra nhanh hơn dự đoán của nàng.

Căn phòng bởi vì lời nói của Tiết Thanh Liên mà rơi vào yên tĩnh, Tiết Phong Lan trầm mặc không nói, ánh mắt nàng mông lung không biết đang suy nghĩ gì, Tiết Thanh Liên lúc này mới cảm thấy không ổn, cẩn thận đánh giá sắc mặt người đối diện, phát hiện đối phương không vì lời nói của nàng mà biến sắc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Tỳ học ở đâu những lời nói đó vậy?”

“Tỳ... tỳ đọc trong sách.”

Tiết Phong Lan nhếch môi: “Là loại sách gì vậy?” Là loại sách gì mà có thể viết ra những lời kinh hãi thế tục như vậy, hơn nữa còn là lời nói từ miệng một nữ nhân, nếu người ngoài nghe được không biết sẽ có cảm giác gì?

Trong tình cảm tuyệt đối không được lòng mình quá nhiều vào đối phương? Tình cảm là loại chuyện bản thân có thể quyết định được sao? Một khi đã rơi vào lưới tình, cho dù là người lý trí thế nào cũng sẽ đi kiên nhẫn, huống hồ một người tình cảm như nàng, nếu ban đầu biết tình cảm nàng dành cho hắn là sai trái thì nàng đã không động tâm, nhưng mà trên thế gian này vốn dĩ không tồn tại từ “nếu”!

“Chỉ là... loại sách bình thường thôi.”

Đối với thái độ trốn tránh của Tiết Thanh Liên nàng xem như không thấy, chuyển sang vấn đề khác: “Nghe nói gần đây tổ mẫu cho người mang canh qua cho tỳ uống?” Đây đúng là chuyện lạ, Tiết lão thái thái trước vốn không quan tâm đến thứ nữ nhỏ nhoi như Tiết Thanh Liên vậy mà hiện tại lại cho người mang canh tới, nói cái gì mà dễ tâm bô cho nàng ta nhưng Tiết Phong Lan nghe được tin tức từ Như Sương thì chén canh mà Tiết lão thái thái mang đến có chứa thuốc tránh thai.

“Ân.” Tiết Thanh Liên cũng biết rõ sự tình, cho nên khi nghe đến việc này biểu tình của nàng thập phần lạnh nhạt, dù sao nàng cùng Hạ Túc cũng đã da thịt chi thân, có người mang thuốc tránh thai đến vốn đã nằm trong dự đoán của nàng, bất quá khiến Tiết Thanh Liên có chút bất ngờ là vì người mang đến là Tiết lão thái thái chứ không phải Tiết thị.

Thật ra lúc đầu nàng vốn muốn dùng hài tử để uy hiếp Hạ gia bên kia chấp nhận thân phận thứ nữ của nàng nhưng nghĩ đến việc nàng chưa vào cửa đã đắc tội nhà chồng, chỉ sợ sau này khó mà sống an ổn, cho dù sau này nàng sinh ra nam hài thì ấn tượng của nàng trong lòng người Hạ gia sớm đã bị bôi đen, huống hồ ở tuổi này của nàng, tạm thời vẫn không nên có hài tử, sức khỏe nàng vốn dĩ yếu đuối, hiện tại nếu kiên quyết mang thai thì chỉ sợ sau này khó mà mang thai nữa, cho nên Tiết Thanh Liên lấy đại cuộc làm trọng, vẫn nên lấy lòng Hạ gia bên kia trước đã.

Không thể không nói Tiết Thanh Liên là một nữ nhân vô cùng thông minh!

Tiết Phong Lan có lẽ đã xem thường vị tỳ tỳ này của nàng rồi!

~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa mới tờ mờ sáng mọi người trong phủ đã vội vàng rời giường, chuẩn bị cho việc đi lễ Phật, bởi vì đạo gần đây trong phủ xảy ra khá nhiều chuyện, mà Tiết lão thái thái lại là người mê tín, vì vậy lần này nàng gần như muốn mang tất cả mọi người trong phủ đi cùng, xe ngựa chuẩn bị tất nhiên không ít.

Tiết lão thái thái cùng Thượng thư phu nhân cùng nhau rời đi, mà Thượng thư phủ thì không thể một ngày không có nữ chủ nhân, thế nên Tiết lão thái thái quyết định để Nhị phu nhân Lâm thị ở lại quản lý phủ trong thời gian các nàng đi cầu phúc, Nhị phu nhân đối với việc này có chút không tình nguyện nhưng đây mà mệnh lệnh của mẹ chồng nên nàng không thể không nghe theo. Phương Lam bên này vốn không có hứng thú đi lễ Phật hay cầu phúc, nàng muốn tranh thủ cơ hội này để nắm chìa khóa Tiết phủ nhưng không ngờ Tiết lão thái thái lại giao cho Nhị phu nhân, điều này khiến Phương Lam tức giận đến mức thở phì phò. Mà Vũ di nương vốn định đi cùng nữ nhi, sợ không có nàng nữ nhi sẽ gây họa, sự việc Hạ Túc đã khiến Tiết lão thái thái tức giận với Tiết Yên Hoa, nếu lần này nữ nhi lại làm ra chuyện chọc giận Tiết lão thái thái, Vũ di nương thật sự không biết làm gì để cứu nữ nhi, bất quá bởi vì nàng chỉ là một tì thiếp, cho nên Tiết lão thái thái không cho phép nàng đi cùng, nên nàng chỉ đành cam chịu, chỉ mong Tiết Yên Hoa không gây rối.

Bởi vì khá nhiều người cho nên phải có tận ba bốn chiếc xe ngựa mới có thể chở đủ, mỗi chiếc xe ngựa đều rộng rãi thoáng mát, chất liệu không phải là loại gỗ quý nhất nhưng cũng không phải loại gỗ tầm thường, Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân, Tam phu nhân Dung thị và Tiết thị bốn người một xe cũng còn dư một chỗ, bất quá vì người trong xe đều là trưởng bối, cho nên ngoại trừ Tiết Phong Linh thì không có bất kì người nào tình nguyện muốn ngồi chung xe ngựa. Theo phía sau là đoàn xe ngựa của Tiết gia bốn vị tiểu thư cùng với Hạ Anh, mặc dù Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa không hòa hợp nhưng vì đường xá xa xôi, không tiện mang theo nhiều xe, hai người dù không hòa hợp cũng bị nhét vào một xe, mà phía sau là xe ngựa của Tiết Vũ Văn, Tiết Mộ cùng Tiết Dục, thêm Hạ Vô nữa là bốn người, không gian bên này so với hai chiếc xe ngựa khác có phần dễ chịu hơn nhiều, chiếc xe còn lại chở những nha hoàn của các viện.

Đường đến Thiên Vu Sơn Tự không gần, không biết trên hai chiếc xe ngựa khác thế nào nhưng trên chiếc xe ngựa của Tiết Phong Lan thì yên tĩnh đến lạ thường, Tiết Thanh Liên thì chỉ thân quen với Tiết Phong Lan, khi thấy Tiết Phong Lan không có ý định mở miệng thì nàng cũng đành im lặng, mà Tiết Lan Hương là đứa hèn mại kiêu ngạo, trước giờ không chủ động cùng người khác tán gẫu, Tiết Liên Kiều lại không giỏi giao tiếp, Tiết Yên Hoa vì việc của Hạ Túc mà bị Vũ di nương trách phạt nên hiện tại không dám gây chuyện, trong năm người chỉ có Hạ Anh là người ngoài, nàng ngoại trừ nịnh nọt với Tiết Phong Linh thì những người khác đều không để mắt đến, cho nên không khí bên trong xe ngựa thật phần im lặng, thật phần khó thở, cũng thật phần gay gắt.

Đến trưa xe ngựa mới dừng lại ở dưới núi, trước cổng Thiên Vu Sơn Tự, bởi vì là ngày Tết cho nên nơi này có không ít người, Tiết lão thái thái được Huỳnh ma ma đỡ xuống xe liền đi thẳng lên bậc thang, điều đầu tiên nàng làm khi đến đây là muốn vào bên trong đại sảnh để thắp hương. Đám người Tiết phủ ở phía sau thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, một nhà Tiết phủ đi đến đâu cũng không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người, nữ tử cao quý diễm lệ, tiểu thư phía sau mỗi người một vẻ, người nào cũng là mỹ nhân có một không hai, mà nam tử thì thập phần tuấn tú nhã nhặn, khiến những người xung quanh vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Thắp hương xong, Tiết lão thái thái vốn định nhờ sư trụ sắp xếp chỗ nghỉ cho mình, tuổi tác nàng đã cao lại đi đường xa như vậy tránh không khỏi có chút mệt mỏi, huống hồ nàng cũng không có ý định trở về phủ sớm, dù sao những ngày này Thiên Vu Sơn Tự luôn rất đông người, biết gặp sẽ gặp được quý nhân?

“Công chúa?” Thượng thư phu nhân nghĩ ngờ mở miệng khiến người Tiết phủ hơi kinh ngạc, chỉ thấy nàng tiến về phía hai nữ nhân đang đứng chấp tay ở trước tượng phật, một bộ dạng đang cầu phúc.

“Thần nữ tham kiến Trịnh vương phi, Trưởng công chúa vạn phúc kim an.” Đến gần Thượng thư phu nhân mới xác nhận bản thân không nhận nhầm người, trong lòng có chút vui mừng khi ở nơi này gặp được người quen.

“Phải Lý muội muội đó không?” Trưởng Công chúa kinh ngạc, nàng là nữ nhi của Thái hậu, mà Thượng thư phu nhân lại là cháu gái Thái hậu, quan hệ giữa hai người cũng xem như thân thiết.

“Công chúa tỷ tỷ, tỷ cùng Trịnh vương phi là đi cầu phúc sao?” Thượng thư phu nhân cẩn thận nhìn Trịnh vương phi ở phía sau, trong lòng có chút thấp thỏm, vị Trịnh vương phi này nàng đã gặp nhiều lần nhưng áp lực mà nàng ta cho nàng vẫn không suy giảm mà còn ngày càng tăng.

Trịnh vương là vương gia khác họ được tiên đế sắc phong, nắm trong tay quyền lực khuynh đảo một vương triều, hẳn là người quyền cao chức trọng, lại được lòng dân, đến Ngụy đế còn phải e ngại ba phần, mà Trịnh vương phi xuất thân từ gia tộc nhỏ đã suy tàn, may mắn gặp gỡ được Trịnh vương cho nên nàng mới có thể trở thành vương phi dưới ánh mắt hâm mộ, đổ kỵ, hận của tất cả thiếu nữ trong kinh thành. Thế lực Trịnh vương ngày càng lớn mạnh, vì muốn kiểm chế thế lực của Trịnh vương và bảo vệ đế vị của bản thân, một cuộc hôn nhân chính trị của Trưởng Công chúa và Thế tử Trịnh vương đã được diễn ra, tuy nhiên đối với con dâu này, Trịnh vương phi cũng xem như hài lòng, mà Trịnh Thế tử cũng đối xử với nàng vô cùng tốt, điều này khiến Trưởng Công chúa lấy làm an ủi, hiện tại quan hệ giữa Ngụy đế và Trịnh vương cũng không đến mức vô phương cứu chữa, ít nhất khi đối đầu với thế lực thứ ba thì hai người sẽ hợp tác với nhau.

“Ân.” Nàng nâng mắt nhìn về phía sau Thượng thư phu nhân, phát hiện một nhà Tiết phủ tựa hồ đều đi theo Thượng thư phu nhân đến đây thì không tránh khỏi kinh ngạc, phật tự là nơi yên tĩnh, Thượng thư phu nhân đi lễ phật mà mang nhiều người theo như vậy, không phải là muốn gây náo động cả Thiên Vu Sơn Tự này sao? Nghĩ vậy, Trưởng Công chúa có chút không vui.

“Lý muội muội đi chùa mà mang theo nhiều người như vậy, chẳng lẽ không sợ gây ồn ào chốn thanh tự này sao?”

Biết Trưởng Công chúa hiểu lầm việc mang theo đám hài tử đến đây là chủ ý của nàng, Thượng thư phu nhân liền vội vàng giải thích: “Công chúa tỷ tỷ hiểu lầm, bởi vì trong phủ xảy ra nhiều chuyện, mẹ chồng muội mới mang theo đám hài tử đến đây cầu phúc, ý đồ rửa sạch xui xẻo.”

Trưởng Công chúa nhướng mày, sau khi biết được đây không phải chủ ý của Thượng thư phu nhân thì cũng không có ý định trách nàng nữa.

“Lão nô tham kiến Trịnh vương phi, Trưởng công chúa vạn phúc kim an.” Tiết lão thái thái nhìn thấy Thượng thư phu nhân ở bên đó cùng hai nữ nhân y phục hoa lệ trò chuyện, liếc sơ cũng biết thân phận hai người không tầm thường, thầm nghĩ đi cùng Thượng thư phu nhân quả nhiên là gặp quý nhân, bước chân liền tiến về phía này, đến gần mới biết được thân phận đối phương là Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, nụ cười trên mặt không khỏi tươi hơn vài phần.

“Tiết lão phu nhân không cần đa lễ.” So với thái độ vừa nãy đối với Thượng thư phu nhân thì hiện tại Trưởng Công chúa thập phần lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 59: Thích khách

“Gặp Công chúa ở nơi này đúng là có duyên, không bằng chúng ta cùng nhau đi dạo xung quanh, người thấy thế nào?” Giờ phút này Tiết lão thái thái sớm đã quên mất mệt mỏi, thân thể mặc dù có chút không được thoải mái nhưng trong đầu nàng hiện tại chỉ nghĩ đến việc có thể tạo quan hệ tốt với nữ tử trước mặt thì làm sao còn quan tâm đến sức khỏe của bản thân?

Trịnh vương phi không nói, dù sao nếu không phải có một vị trọng phu là Trịnh vương ở sau chống lưng thì thân phận của nàng vốn không thể so sánh với Nhị phẩm phu nhân là nàng, thế nhưng con dâu nàng ta - Trưởng Công chúa thì lại khác.

Nàng là Trưởng Công chúa của Đại Ngụy, tỷ tỷ của đương kim hoàng đế bé hẹ, thân là kim chi ngọc diệp, ngoại trừ Thái hậu cùng Hoàng hậu ra thì nàng chính là nữ nhân cao quý nhất kinh thành, nàng thường không xuất đầu lộ diện, khiến các vị phu nhân muốn kết giao cùng nàng còn khó hơn lên trời, hiện tại Tiết lão thái thái lại có duyên gặp gỡ, cây cỏ thụ lớn như vậy, nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua?!

Trưởng Công chúa nhướng mày, mặc dù không tỏ thái độ nhưng rõ ràng đối với đề nghị của Tiết lão thái thái cũng không mấy hài lòng. Số lần nàng cùng nàng ta gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trò chuyện không đến mười câu, nếu không phải nể mặt nàng ta là mẹ chồng của Thượng thư phu nhân thì nàng cũng không nói những lời khách sáo như vậy, người thấy sang nhận họ hàng thân thích nàng đã thấy nhiều, Tiết lão thái thái này cũng chỉ là một trong số những kẻ đó.

Đại Ngụy mới vào xuân, khí trời vẫn còn khá lạnh, đặc biệt là nơi núi cao như Thiên Vu Sơn Tự đây, không khí ở đây so với kinh thành tất nhiên sẽ thấp hơn, hiện tại tuy là giữa ban trưa nhưng sương mù vẫn còn nhàn nhạt lung lờ.

Trưởng Công chúa từ nhỏ đã dưỡng thân vàng ngọc, thể chất yếu đuối, ngồi xe ngựa một đường không ngừng nghỉ đến nơi đây, khó tránh khỏi mệt mỏi, chưa nói đến đường xóc nảy khó đi, thân thể nàng làm sao có thể chịu được, nếu không phải có Trịnh vương phi bên cạnh thì nàng sớm đã tìm một căn phòng để nghỉ ngơi rồi.

Cho nên đối với lời đề nghị của Tiết lão thái thái nàng cảm thấy vô cùng phiền chán, định mở miệng từ chối thì một một giọng nói trầm thấp đã vang lên, nói những lời thay tiếng lòng của nàng.

"Tiết lão phu nhân đúng là có tâm..." Tâm mà nàng nói đến không biết là tâm gì, là đang khen Tiết lão thái thái vẫn là có ý khinh thường?

"Bất quá đường xa mệt mỏi, không giống Tiết lão phu nhân... người khác không được hăng hái như vậy." Trịnh vương phi cùng Trịnh vương là phu thê lâu năm, tuy nàng xuất thân bình thường nhưng ở bên cạnh phu quân đã lâu, loại người nào nàng chưa từng thấy qua? Nữ nhân ham vinh hoa phú quý, nữ nhân tâm cơ thủ đoạn nàng đã thấy nhiều, vốn dĩ lúc đầu còn nghĩ Thượng thư phu nhân tính tình không tệ, mẹ chồng nàng ta chắc hẳn cũng là một quý phu nhân có khí chất, nhưng hiện tại nhìn Tiết lão thái thái, Trịnh vương phi cảm thấy... nàng đúng là hy vọng quá nhiều rồi!

"Vương phi nếu đã nói vậy lão nô cũng không tiện làm phiền, để lần sau cũng không muộn." Tiết lão thái thái cũng không cảm thấy xấu hổ, dù sao thời gian nàng ở đây cũng không phải ngắn, cơ hội gặp gỡ Trịnh vương phi cũng không ít, chỉ cần có thể kết giao với hai người các nàng, có Trịnh vương ở phía sau giúp đỡ, tiền đồ sau này của nam nhân Tiết phủ không cần phải lo.

"=a51b9f6729d3f6187a12cad258840497">"Vương phi nương nương, Công chúa điện hạ, phòng của hai vị đã được chuẩn bị xong, là tiền viện ở phía Tây, không biết hai vị các muốn đến đó ngay bây giờ hay là..." Giọng nói thấp phần cung kính, hòa thượng này cũng là một người thông minh, biết rõ phận thân phận đối phương không tầm thường, cho nên lời lẽ rất cung kính.

"Vất vả cho ngài, phiền ngài dẫn đường." Trịnh vương phi trước giờ đối với người trong cửa phật vẫn luôn rất kính trọng, dựa theo sự chỉ dẫn của tiểu hòa thượng, nàng cùng Trưởng Công chúa đi thẳng về phía trước, đối với Tiết lão thái thái bên cạnh cũng không nói lời nào, mà Trưởng Công chúa trước khi rời đi cũng không quên gật đầu với Thượng thư phu nhân, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là biểu muội của nàng, mà Tiết lão thái thái, bất quá chỉ là một người họ hàng xa, không mấy thân thiết.

"Cung tiễn vương phi."

Hành động của Trưởng Công chúa lọt vào mắt Tiết lão thái thái chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, khiến nàng trở nên bất mãn, vốn dĩ thái độ của Trịnh vương phi đã khiến nàng bất mãn, hai người họ cũng vừa mới trò chuyện được một hai câu, quay lưng đi Trịnh vương phi liền phui sạch qan hệ với nàng, khiến những người xung quanh nhìn nàng với ánh mắt khinh thường.

Sớm đã nghe nói tính tình Trịnh vương phi này kì quái, hiện tại xem ra đúng là mắt cao hơn đầu, thái độ như vậy rõ ràng là chướng mắt Tiết gia nàng, bất quá như vậy cũng thôi đi, mẹ chồng là nàng bị Trịnh vương phi xem thường trong khi Thượng thư phu nhân thân là con dâu lại được Trưởng Công chúa coi trọng, hành động như vậy chẳng khác nào tán thẳng vào mặt Tiết lão thái thái?

Lúc này cũng có một vị hòa thượng khác đi đến bên này, Tiết lão thái thái vốn dĩ đã mệt mỏi, hiện tại lại bị Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa chọc giận, tâm trạng tất nhiên không vui, nàng nhanh chóng đi đến viện đã được chuẩn bị để nghỉ ngơi.

Ánh mắt Tiết Phong Lan dõi theo thân ảnh của hai nữ nhân cho đến khi các nàng biến mất ở ngã rẽ, kiếp trước việc của Tiết Thanh Liên và Hạ Túc không có xảy ra, tất nhiên nàng cũng không có dịp đến Thiên Vu Sơn Tự này để cầu phúc, không nghĩ đến ở nơi này lại có thể gặp Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, đúng là... ngoài ý muốn.

Trịnh vương phi và Trưởng Công chúa nghỉ ngơi ở tiền viện phía Tây, mà nữ nhân Tiết phủ thì được phân đến hậu viện phía Nam, hai viện cách nhau cả một đoạn đường dài lát đá, xuyên qua hòn non bộ, băng qua một đình viện mới có thể đến, Tiết lão thái thái khi biết được điều này chỉ có thể buồn bực dậm chân.

Phía Nam của Thiên Vu Sơn Tự có rất nhiều viện, viện mà Tiết lão thái thái được phân đến cũng là một trong số các viện đó, mỗi phân viện đều được chia làm tiền viện và hậu viện, tiền viện là nơi dành cho những khách nhân có địa vị cao quý, tựa như Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, một người là vương phi khác họ, một người là hoàng thân quốc thích, tất nhiên được nghỉ ngơi ở tiền viện. Mà Thượng thư phu nhân, tuy là cháu gái Thái hậu, cũng được xem là hoàng thân quốc thích nhưng xuất giá tòng phu, nàng lại không phải dòng dõi trực thuộc hoàng tộc, cho nên được phân đến phân viện lớn nhất trong các viện phía Nam, đãi ngộ như vậy cũng là không tồi.

64e19f2a569db1b724b0ab">Phòng ở đây cũng không nhỏ, có đủ cho ba bốn người cùng ở, hơn nữa mỗi một phòng đều có ít nhất là hai chiếc giường, căn phòng lớn nhất tất nhiên là thuộc về Tiết lão thái thái cùng Tiết thị hai mẫu tử, tiếp theo là Thượng thư phu nhân cùng Tam phu nhân Dung thị một phòng, các phòng còn lại chia đều cho nữ nhi tam phòng, tất nhiên các nàng không được đãi ngộ như trưởng bối, có ít nhất ba đến bốn người một phòng.

Tiết Phong Linh cùng Tiết Lan Hương một phòng, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không chung phòng với Tiết Phong Linh nên nàng ở phòng riêng, mà Tiết Thanh Liên lại chọn ở cùng phòng với nàng, còn lại Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa hai người. Tiết Yên Hoa cùng Tiết Thanh Liên bất hòa, sao có thể chịu ở cùng phòng với Tiết Thanh Liên, cho nên nàng liền chọn phòng của Tiết Phong Linh, Tiết Liên Kiều thấy thế cũng không có ý kiến, hiện tại chỉ còn một mình Hạ Anh là chưa quyết định.

Tiết Phong Lan sớm biết Hạ Anh sẽ không chọn phòng của nàng cho nên rất yên tâm mà trở về phòng sắp xếp đồ đạc, quả nhiên một lúc sau Tiết Thanh Liên cùng Tiết Liên Kiều bước vào, tường thuật lại lời nói của Hạ Anh, Tiết Thanh Liên đối với vị muội muội tương lai này không chút thiện cảm nên khi nghe được nàng ta không ở cùng phòng với nàng nàng liền vui vẻ không thôi, mà Tiết Liên Kiều từ đầu chỉ cuối nàng vẫn duy trì bộ dạng băng sương lạnh nhạt, Tiết Phong Lan thấy thế chỉ cười nhạt không nói, thăm nghĩ, so với phòng các nàng, một phòng bốn người bên cạnh xem ra chật chội không ít.

Nam nữ khác biệt, Tây viện và Nam viện là nơi dành cho nữ tử, mà Đông viện và Bắc viện còn lại tất nhiên là nơi dành cho chúng nam tử. Không giống một đám nữ nhân bên này tranh nhau một phòng, bên Tiết Vũ Văn có vẻ thoải mái hơn, hẳn cùng Tiết Mộ một phòng, mà Tiết Duy cùng Hạ Vô một phòng. Nha hoàn, gã sai vặt của mỗi người đều được sắp xếp cho căn phòng riêng, để tiện chăm sóc chủ tử, Tiết Duy và Hạ Vô đều là tiểu hài tử đều cần người chăm sóc, so với Tiết Duy, Hạ Vô còn có Tiết thị bên cạnh chiếu cố, bất quá có Tiết Vũ Văn ở đây, thân là huynh trưởng, hẳn tất nhiên sẽ thay Phương Lam chăm sóc Tiết Duy, mặc dù quan hệ giữa Phương Lam cùng Nhị phu nhân Lâm thị không thể xem là quá tốt.

Sắp xếp phòng xong, mọi người liền đi nghỉ trưa, không đến nửa canh giờ, Tiết Liên Kiều đã muốn ra ngoài hầu hạ mẫu thân nàng nghe giảng kinh phật, Tiết Thanh Liên thì sớm đã mệt mỏi, nằm xuống giường không bao lâu liền say giấc, chỉ có Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh thanh tĩnh, mặc dù nàng cũng có chút mệt mỏi nhưng lần đầu tiên ở cùng phòng với người khác, có chút không quen, nên quyết định cùng Như Sương ra ngoài đi dạo.

Núi cao xanh thẳm, mây trời dày đặc, ánh nắng mặt trời vốn không thể xuyên qua đám mây để chiếu xuống mặt đất, cho nên tuy là đã qua chính Ngọ nhưng bầu trời lại tựa như mới sáng sớm, nơi này so với kinh thành thì đúng là lạnh hơn không kém, trước khi ra cửa, Tiết Phong Lan cũng không quên mang theo áo khoác.

Thời tiết như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ, Như Sương bế nàng xuyên qua con đường lát đá, nhìn thấy một cái đình vắng người liền đi vào bên trong ngồi xuống, bao quanh đình đình vườn cây cảnh không hoa, được chăm sóc cẩn thận, lá cây vẫn tươi tốt, Tiết Phong Lan nhìn một lúc, cảm thấy đầu óc bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng, nàng không khỏi nằm nửa người trên bàn, sau đó... sau đó tựa hồ nàng thiếp đi lúc nào không hay.

4e91a#0efec7dd3105b43e">Trước khi rơi vào giấc ngủ, Tiết Phong Lan cảm thấy, thời tiết như vậy mà không ngủ thì đúng là phí của trời.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng rút cuộc cũng tỉnh dậy, đã bao lâu rồi nàng mới có thể ngủ một giấc yên ổn như vậy, Tiết Phong Lan cũng không nhớ rõ, chỉ biết khi ở Thượng thư phủ đêm nào nàng cũng gặp ác mộng khiến nàng tỉnh dậy lúc nửa đêm, mỗi đêm đều lặp lại như vậy, có vẻ như đó đã trở thành tâm bệnh của nàng, tâm bệnh phải trị bằng tâm được... có lẽ chỉ khi đạt được mục đích, con ác mộng này mới biến mất.

Đập vào mắt nàng đầu tiên là thân ảnh như tuyết mờ ảo trong làn sương gió, trời có vẻ đã không còn sớm, gió lúc này đã lớn, động tác của nữ tử so với lúc trước khi nàng ngủ quả thật không khác xa gì mấy, Tiết Phong Lan thầm nghĩ, Như Sương thật sự vẫn luôn giữ nguyên tư thế này trong lúc nàng ngủ sao?

"Tiểu thư, đã không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi." Như Sương thần sắc lạnh nhạt, đối với hành động của nàng tựa hồ không có ý kiến.

Tiết Phong Lan gật đầu, ngoan ngoãn để Như Sương bế, chuyến đi lần này không đủ xe ngựa nên nàng chỉ có thể mang theo Như Sương, ngay cả xe lẫn cũng không thể mang theo, bởi vì không có chỗ chứa. Nguyên nhân nàng lựa chọn Như Sương đi theo thay vì Xuân Cầm rất đơn giản, Xuân Cầm quả thật đủ khôn khéo nhưng mọi người đi hết trong phủ vắng chủ, Phương Lam tất nhiên thừa việc mà làm càn, thế nên nàng để Xuân Cầm ở lại, dù sao trước kia Xuân Cầm cũng là người của mẫu thân, đối với việc quản lý phủ cũng biết không ít, huống hồ đồ vật trong Hàn Mai Các đều là vật được ban thưởng, giá trị liên thành, có Xuân Cầm nên mới có thể yên tâm.

Buổi tối mọi người được gọi đến dùng bữa, tỳ muội Tiết gia cùng Hạ Anh ngồi cùng một bàn, riêng Tiết Phong Linh được Tiết lão thái thái cho phép ngồi bên cạnh mình, mặc dù điều này không hợp với lễ nghi, dù sao mọi người trên bàn đều là trưởng bối, mà Tiết Phong Linh bất quá chỉ mới mười hai tuổi, nàng còn chưa làm lễ cập kê, những vị phu nhân điều không hài lòng nhưng thấy Trịnh vương phi không nói nên đành im lặng bỏ qua.

Nơi này phật tự, dù là ngày lễ hay ngày thường thì thức ăn chỉ toàn món chay, mọi người đều hiểu rõ điều này cho nên dù không thích nhưng cũng không dám bỏ thức ăn thừa, mà Tiết Yên Hoa ngay từ khi dọn thức ăn lên nàng đã tỏ vẻ bất mãn.

"Thức ăn như vậy, làm sao có thể ăn?" Nàng gấp một miếng thức ăn, phát hiện là đậu hủ thì ánh mắt lộ vẻ ghét bỏ.

Mọi người trầm mặc nhìn nàng, lời nói của nàng thật quá vô lễ, không chỉ vô lễ mà còn vô cùng bất kính, nếu để người khác nghe được những lời này thì nhất định Tiết phủ sẽ bị Tiết Yên Hoa làm liên lụy.

"Lục muội, đồ chay tuy không bằng đồ mặn nhưng cũng có lợi ích riêng của nó, ăn chay rất tốt cho sức khỏe, đồng thời cũng khiến tâm tình người khác bớt nóng nảy, dựa vào tính tình của muội, quả thật nên ăn nhiều những món này." Tam phu nhân Dung thị trước giờ luôn xem mình là một tín đồ của phật tự cho nên từ nhỏ Tiết Liên Kiều đã ăn chay theo mẫu thân nàng, khi nhìn thấy Tiết Yên Hoa lộ vẻ bất mãn với thức ăn chay, người lạnh nhạt như nàng cũng nhịn không được mở miệng phản bác.

"Tiết Liên Kiều, lời này cả tỷ là có ý gì?" Tiết Yên Hoa bị chọc giận, tuy Vũ di nương đã dẫn dò nàng không được đi ra ngoài gây sự nhưng lần này Tiết Liên Kiều là người mở miệng trước, nàng cũng không phải người nhân từ, bị người khác mắng thì xem như không có việc gì.

"Ý ở trong lời, nếu đã không thông minh thì nên ăn nhiều rau xanh một chút." Tiết Phong Lan lúc này cũng lạnh nhạt mở miệng, giọng nàng nhàn nhạt nhưng có thể nghe rõ ý châm biếm.

"Tỷ..." Phát hiện Tiết Thanh Liên bên cạnh nở nụ cười, Tiết Yên Hoa nhất thời tức giận, định mở miệng mắng thì bị một giọng nói cắt ngang.

"Nháo đủ chưa?" Im lặng này giờ Tiết Lan Hương rút cuộc cũng đã mở miệng, trên bàn ăn này ngoại trừ Tiết Phong Lan thì nàng chính là người có địa vị cao nhất, đối với thái độ của Tiết Yên Hoa, nàng tất nhiên không hài lòng, hiện tại nàng ta không chỉ vô lễ với Tiết Liên Kiều mà còn vô lễ với Tiết Phong Lan, điều này lại càng khiến nàng đối với thứ nhị phong này sinh bất mãn.

Đối với Tiết Phong Lan, Lâm thị tỏ thái độ không nên đắc tội cùng nàng, dù sao chỗ dựa ở phía sau nàng là Thái hậu - nữ nhân quyền quý một đời, người như vậy, nhị phòng bọn họ vốn không nên dây vào, nếu không thể làm bạn thì tốt nhất cũng đừng nên kết thù, nữ nhân như Tiết Phong Lan, có oán tất báo. Tiết Vũ Văn thì tỏ vẻ tỳ muội các nàng không chỉ giống nhau về gương mặt, về mặt thủ đoạn đều không phân biệt cao thấp, tâm cơ đều rất nặng, Tiết Phong Linh thông minh sắc sảo mà Tiết Phong Lan muốn nưu có nưu, muốn trí có trí.

Hiện tại tỳ muội Tiết gia tựa hồ đã chia làm hai phe, mặc dù bên ngoài nàng nghiêng về phía của Tiết Phong Linh nhưng trong lòng Tiết Lan Hương biết rất rõ, đắc tội với Tiết Phong Lan hoàn toàn không có kết cuộc tốt.

Tiết Yên Hoa bị mắng chỉ có thể im lặng, khi đối với mặt với Tiết Lan Hương chẳng khác gì mèo đối mặt với hổ, dù bất mãn nhưng chỉ có thể cam chịu, bàn ăn vì vậy mà trở nên yên tĩnh, trên bàn chỉ nghe thấy tiếng động đũa của mọi người.

Sau khi dùng bữa xong mọi người đều trở về phòng, mà Tiết Phong Lan lại không có ý định về phòng, tuy nàng đối với Tiết Thanh Liên và Tiết Liên Kiều không bài xích nhưng nàng vẫn là không quen ở cùng một phòng với người khác, đặc biệt là ngủ cùng một giường, vì vậy Tiết Phong Lan cùng Như Sương lại tiếp tục đi dạo, trên đường đi lại gặp phải Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, bên cạnh còn có Tiết lão thái thái, tất nhiên không thể thiếu Tiết Phong Linh.

"Thần nữ tham kiến Trịnh vương phi, Trưởng Công chúa vạn phúc kim an." Như Sương bế Tiết Phong Lan hành lễ, xem như là thay mặt nàng mà hành lễ với người trước mặt.

"Vương phi nương nương thứ lỗi, thần nữ vì đôi chân đi đứng bất tiện, không thể hành lễ với vương phi cùng công chúa, mong hai vị có thể bỏ qua cho Lan Nhi."

Trịnh vương phi nương nương này, ánh mắt rơi vào đôi chân của Tiết Phong Lan, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ có chút không thể tin, một nữ tử mười hai tuổi mà lại đi đứng bất tiện, huống hồ còn là một hài tử xinh đẹp, so với tỳ tỷ song sinh cũng không thua kém, quả thật... có chút đáng tiếc, xem ra Tiết lão thái thái chỉ có thể trông cậy vào cháu gái lớn của nàng ta thôi.

"Không sao, một hài tử xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể mở miệng trách cứ?" Thái độ của Trịnh vương phi thật phần ôn hòa, chỉ là lời nói mơ hồ chứa hàm ý khiến người nghe không rõ.

Tiết lão thái thái từ khi Tiết Phong Lan xuất hiện thì nụ cười trên mặt đã biến mất, hiện tại thấy thái độ của Trịnh vương phi đối với Tiết Phong Lan hoàn toàn khác xa Tiết Phong Linh lúc này thì lòng lại càng không vui, vốn dĩ nàng muốn để Tiết Phong Linh tiếp cận với Trịnh vương phi bởi vì cháu gái này của nàng ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhất định sẽ khiến người khác yêu thích, thế nhưng thái độ của Trịnh vương phi vẫn là không lạnh không nhạt, đến lượt Tiết Phong Lan thì thái độ khác hẳn, là bởi vì thương tiếc cho đôi chân tàn phế của nàng ta hay là có ý gì khác nữa?!

"Vương phi nương nương..." Lời vừa tới miệng thì ngừng lại, Tiết lão thái bị một màn trước mặt dọa sợ, một đám hắc y nhân xuất hiện trước mặt mọi người, người đến đều đeo khăn che mặt nhưng ánh mắt lại như tỏa ra sát khí đằng đằng, nhìn vào liền biết nhất định là không có ý tốt.

"Các người là ai?" So với Tiết lão thái thái, Trịnh vương phi lại trấn định hơn nhiều.

"Chúng ta là ai không quan trọng, hôm nay Trịnh gia các người phải để lại mạng tại đây." Dứt lời đám hắc y nhân liền vung kiếm về phía này, lúc này trước mặt Trịnh vương phi cũng xuất hiện một đám người khoảng chừng mười người, có vẻ như đó là hộ vệ của Trịnh vương phủ, đi theo bảo vệ nàng.

Gió thổi không ngừng, ánh trăng bị mây che đi, khó mà nhìn rõ địch bạn, đao kiếm loạn vũ khắp nơi, Trịnh vương phi cùng Trường Công chúa được ba hộ vệ bảo hộ xung quanh, mà Tiết lão thái thái sớm đã trốn sau lưng Trịnh vương phi, Tiết Phong Linh cũng trốn vào góc an toàn gần đó, chỉ có Tiết Phong Lan được Như Sương bế đang đứng ở ngoài sự bảo hộ, một hắc y nhân thấy thế liền hướng kiếm đâm về phía này, giết một con hơn bỏ sót, chỉ cần đi cùng người Trịnh gia thì phải giết sạch không tha.

Như Sương nhanh chóng né mũi kiếm, bế Tiết Phong Lan chạy thẳng về phía trước, hắc y nhân vẫn bám sát phía sau, nơi này chỉ có một ngã dẫn đến đỉnh núi, tuy võ công nàng không thấp nhưng địch mạnh ta ít, so với việc ở lại cùng đám hắc y nhân đánh nhau thì tốt nhất vẫn là nên đưa Tiết Phong Lan đến nơi an toàn, như vậy nàng mới hoàn toàn yên tâm mà giao đầu với hắc y nhân.

“Như Sương, cẩn thận!” Đột nhiên ở phía sau lại xuất hiện thêm một hắc y nhân, hắn đưa tay giương cung, nhắm thẳng về phía hai người, Tiết Phong Lan thấy thế không khỏi hét lên, may mắn Như Sương hành động nhanh chóng né đi nhưng suy cho cùng nàng cũng không có mắt ở phía sau, mũi tên xẹt qua cánh tay, tạo thành một vết thương không nhỏ, đau đến khiến nàng nháu mày.

“Như Sương, người có sao không?” Tiết Phong Lan lo lắng không thôi.

“Không sao, tiểu thư, nếu bọn họ thật sự đuổi tới thì dù có đi được không thì xin người hãy tìm một chỗ an toàn mà trốn, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được ra, có biết không?!” Một mình đối phó với hai người không vấn đề gì, chỉ là thực lực của bọn họ nàng vẫn chưa nắm rõ, có Tiết Phong Lan bên cạnh nên nàng không dám hành động lỗ mãng, dù sao đao kiếm không có mắt, nếu thật sự khiến Tiết Phong Lan bị thương, Như Sương thật sự không dám đối với mặt với Thái hậu.

Tiết Phong Lan bị lời nói của Như Sương làm cho sùng sốt, lại nhìn thấy khoảng cách giữa các nàng và hai hắc y nhân càng ngày càng gần, ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia kiên định, trong lòng tựa hồ đã quyết định một điều gì đó.

“Như Sương, nghe ta nói, nếu bọn họ thật sự đuổi đến thì...” Xem như là nàng đánh cược đi, dù sao hiện tại cũng không còn đường lui nữa, lão Thiên cho nàng sống lại, nhất định sẽ không nhẫn tâm tước đoạt cuộc sống của nàng lần nữa, cho nên lần này Tiết Phong Lan muốn tự mình quyết định số phận của mình!

Để xem rốt cuộc là mạng nàng lớn hay là...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Cầu cứu

“Tiểu thư, người đừng làm chuyện ngu ngốc, người bọn họ muốn lấy mạng là người của Trịnh gia, nếu thật sự không phải nguy hiểm đến tính mạng thì tuyệt đối đừng...” Giọng Tiết Phong Lan rất nhỏ lại bị tiếng gió lấn đi, hắc y nhân ở phía sau có thể không nghe rõ nhưng nàng lại nghe thấy rõ ràng, giọng nói trầm thấp, thanh âm nhẹ tựa như ảo lại như thật khiến Như Sương đầu tiên là sùng sốt, sau đó cảm thấy bản thân đã nghe lầm bởi vì đây vốn dĩ không phải là lời mà một nữ hải nên nói ra.

Lần này đường xa đến Thiên Vu Sơn Tự, Tiết Phong Lan chỉ có thể mang theo một nha hoàn như bao người khác, vốn nàng còn nghĩ người Tiết Phong Lan chọn sẽ là Xuân Cầm nhưng kết quả người được lại là nàng, đối với nàng mà nói đúng là chuyện không ngờ, dù sao thời gian nàng ở bên cạnh Tiết Phong Lan không nhiều, nàng và Như Ngọc so với Xuân Cầm thì chỉ là người đến sau, hiểu biết về Thượng thư phủ tất nhiên không bằng, có một số vấn đề các nàng vẫn nên học hỏi Xuân Cầm để rút thêm kinh nghiệm, lúc đầu nàng còn vui mừng vì Tiết Phong Lan chọn nàng đi theo nhưng hiện tại Như Sương lại cảm thấy có chút hối hận.

Thiên Vu Sơn Tự là một trong những chùa chiền lớn nhất Đại Ngụy, an ninh tất nhiên chặt chẽ, nhưng không nghĩ đến ở nơi phật tự thế này mà vẫn gặp được thích khách, gặp thích khách thì thôi đi, dù sao Tiết Phong Lan từ khi đến ngoại trừ đi dạo cùng nàng thì cũng không gây ra sự tình rắc rối gì, đừng nói đến việc đắc tội với người khác, các nàng bắt quả cũng chỉ là bị Trịnh vương phi liên lụy mà thôi. Đừng nói nàng ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân mà không nghĩ cho người khác, Như Sương từ nhỏ sống trong cung, tâm tư thủ đoạn mỗi người nàng đều thấy rõ, tuy nói Trường Công chúa là nữ nhi của Thái hậu nhưng từ khi gả vào Trịnh vương phủ, nàng ta không thường xuyên vào cung thăm Thái hậu, mà Ngụy đế vẫn luôn kiêng kỵ thế lực của Trịnh vương, cho nên cũng không cho phép người Trịnh gia vào cung, tình cảm mẫu tử vì thế mà cũng nhạt dần, hắc y nhân là hướng Trịnh gia mà đến, các nàng cũng là vì gặp phải người của Trịnh gia cho nên mới bị truy sát mà thôi!

Lúc đầu nàng cùng Như Ngọc quyết định đi theo Tiết Phong Lan hoàn toàn không phải chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân mà một phần cũng là vì Thái hậu, thái độ của Thái hậu đối với Tiết Phong Lan người thông minh đều có thể thấy được. Trong mắt những người khác nhìn thấy Tiết Phong Lan được Thái hậu cung chiều sủng ái thì đều nghĩ rằng nàng đúng là tốt số, nhận được tình yêu thương của Thái hậu, nhưng nguyên nhân sâu xa bên cạnh lại không ai có thể hiểu rõ được, ngay cả bản thân Như Sương cũng không dám chắc chắn liệu yêu thương mà Thái hậu đối với Tiết Phong Lan có thật sự xuất phát từ tình thương hay không?!

Tâm tư nữ nhân như kim đáy biển, thâm trầm khó đoán, đặc biệt là nữ nhân trong hậu cung, mỗi một người chân vào hậu cung đều từ nữ nhân ngây thơ lột xác thành một người khác, người có thể từ một phi tần bước lên vị trí Hoàng hậu, hiện tại lại là Thái hậu thì cũng biết rõ thủ đoạn không tầm thường, ở bên đế vương nhiều năm, sớm đã nhìn thấy mỹ nhân hậu cung mỗi năm đều đổi, làm sao có thể hy vọng vào tình yêu?

Một người không hy vọng vào tình yêu của người khác tuyệt đối cũng sẽ không tùy tiện dễ dàng đi yêu thương một người.

Hoàng hậu, Ngụy đế, Lý Thừa tướng, Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh tất cả bọn họ đều nghĩ rằng Thái hậu bất quá cũng chỉ là thương tiếc cho đôi chân tàn tật của Tiết Phong Lan cho nên mới sủng ái nàng, mọi người vì vậy mà thầm cười nhạo, nghĩ rằng chuyện này vốn dĩ không thể duy trì lâu, điều này Như Sương cũng biết rõ nhưng nàng tin tưởng đôi mắt nhìn người của nàng, người mà Như Sương nàng lựa chọn, tuyệt đối không hề vô dụng như tất cả mọi người vẫn hay nghĩ.

Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân nhưng nàng không phải người ngu ngốc, so với công chúa đương triều, nữ nhi triều thần, tiểu thư khuê các khác nàng không hề thua kém, tài mạo song toàn, trí dũng hơn người, huống hồ đôi chân nàng... cũng đâu hẳn là không thể chữa trị? Diệp thái y nói “không thể”, nhưng không có nghĩa là người khác lại “không thể”, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thế gian này đâu chỉ có một mình Diệp thái y là đại phu giỏi?

Mặc kệ Thái hậu yêu thương Tiết Phong Lan là thật lòng vẫn là giả dối nhưng các nàng mang ơn của Thái hậu, đồng thời Tiết Phong Lan là chủ tử của các nàng, Thái hậu để lại nàng bên cạnh Tiết Phong Lan là để chăm sóc, bảo vệ. Hiện tại lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, nếu Tiết Phong Lan thật sự xảy ra chuyện gì không hay đừng nói nàng không thể ăn nói với Thái hậu mà thậm chí nàng cũng không thể tha thứ cho bản thân!

Tiết Phong Lan trầm ngâm, ánh mắt nàng sâu không rõ, tựa như giếng cổ không đáy, dưới bóng đêm lại càng trở nên nổi bật, khó mà nắm bắt.

Lão Thiên cho nàng sống lại thật sự chỉ để nàng chết thêm lần nữa sao?

Từ khi nàng trùng sinh đến nay, rốt cuộc đã có bao nhiêu lần nàng bị đe dọa đến tính mạng rồi?

Lần trước may mắn là có Tiết Thanh Liên xuất hiện kịp thời, nếu không mũi tên của Hạ Vô cũng đã xuyên qua mi tâm của nàng, hiện tại nàng cũng không thể có mặt tại đây. Nhưng lần này thì sao? Tiết Phong Lan không thể trông cậy vào người khác đến cứu bản thân nữa, sẽ không có một Tiết Thanh Liên thứ hai xuất hiện đúng lúc này để cứu nàng, cũng sẽ không có cảnh anh hùng xuất hiện giải cứu mỹ nhân, càng sẽ không có cách thoát khỏi sự truy sát của hắc y nhân, không thể trông cậy người khác, nàng chỉ còn một cách là dựa vào bản thân, chỉ có bản thân nàng mới có năng lực cứu chính mình thoát khỏi nguy hiểm.

Hắc y nhân đuổi theo sát phía sau, khoảng cách giữa các nàng và bọn họ ngày càng gần, đến một khoảng cách nhất thì một trong hai hắc y nhân lấy mũi tên ra, nhắm về phía các nàng mà bắn.

“Vụt!” Mũi tên xé gió bay đến, lúc này mũi tên không bay vào đầu mà nhắm thẳng vào chân nàng, Tiết Phong Lan không kịp phản ứng, đợi khi nàng kêu lên thì đã muộn, mũi tên đã bắn trúng chân của Như Sương, khiến Như Sương té ngã, đồng thời nàng cũng ngã xuống, may mắn nhờ có Như Sương đỡ lấy, mà hai hắc y nhân lúc này cũng đã đuổi đến.

Mũi tên ghim vào bắp thịt, mặc cho máu không ngừng chảy, Như Sương không chớp mắt rút mũi tên ra, nàng một bên né mũi kiếm của hắc y nhân, một bên lại phải ngăn cản chiêu phong của hắc y nhân còn lại, nàng không có vũ khí nhưng nhờ mũi tên mà hắc y nhân, trong tình thế cấp bách nàng đã dùng nó để đỡ lấy kiếm của hắc y nhân.

Hai hắc y nhân tay cầm vũ khí cùng một nữ tử tay không vũ khí chiến đấu, đây vốn dĩ là cuộc chiến không cân sức, huống hồ nàng lại còn phải bảo vệ Tiết Phong Lan bên cạnh, dù nàng có bản lĩnh thế nào cũng không tránh được việc rơi vào thế hạ phong.

Tiết Phong Lan ngồi đấy, mắt nhìn về phía Như Sương, không biết có phải nàng đang sợ hãi hay không nhưng thân thể nàng lại không thể động đậy, nàng biết rõ tình hình hiện tại Như Sương còn khó bảo vệ được bản thân, đừng nói đến việc bảo vệ được nàng, biết rõ bản thân nên tìm một góc nào đó để trốn vào nhưng nàng lại không thể di chuyển.

Lúc này Tiết Phong Lan cảm thấy thật bất lực, tuy nàng tàn phế hai chân nhưng trước giờ nàng chưa từng lệ thuộc vào người khác, càng không nói đến việc sẽ là gánh nặng cho người khác, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này thì đây là lần đầu tiên Tiết Phong Lan có cảm giác như vậy!

“Xoạt.”

Như Sương dùng lực chiêu một chiêu về phía hắc y nhân khiến hắn bay ra xa, người còn lại nàng dùng chính mũi tên mà hắn bắn ra đâm về phía hắn, bất quá hắn nhanh chóng tránh thoát, tuy không lấy được tính mạng hắn nhưng lại khiến hắn bị thương. Mũi tên xẹt qua cổ tay, ông tay áo vì vậy mà rách một mảnh, vết thương không sâu nhưng không hề nhẹ, lúc này một hình xăm nhỏ dưới tay áo của hắc y nhân hiện ra, thanh kiếm được bao quanh bởi một đôi cánh hắc ám, khiến người khác nhìn vào không khỏi rùng mình, trong bóng đêm lại càng làm nổi bật lên sự âm u vốn có, hình xăm tựa như một biểu tượng, lại tượng như một kí hiệu nào đó, đối với hắc y nhân mà nói có vẻ rất quan trọng, bởi vì vừa mới lộ ra hắc y nhân đã dùng tay che lại, người khác có thể không thấy rõ, cũng sẽ không quan tâm, nhưng đối với người theo dõi từng cử chỉ hành động của hắc y nhân là Tiết Phong Lan thì nàng chỉ cần nhìn sơ cũng thấy được rõ ràng.

Hình xăm vừa quen thuộc vừa xa lạ đập vào mắt khiến nàng không khỏi trờng lớn mắt, quen thuộc là vì kiếp trước nàng đã thấy qua kí hiệu này, không chỉ tận mắt nhìn thấy mà còn biết rõ lai lịch của nó, đây là bí mật lớn nhất của hoàng thất Đại Ngụy. Nếu đám người hắc y nhân có kí hiệu này thì có lẽ tất cả bọn họ đều được “người đó” phái đến ám sát Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, Trịnh vương phi là người ngoài nàng không nói đến nhưng Trưởng Công chúa dù sao cũng mang dòng máu hoàng tộc, tuy nói nàng ta gả cho Trịnh Thế tử nhưng nàng vẫn mãi mang họ Lam, quả nhiên... vô tình nhất là bậc đế vương, cho dù là mang cùng một dòng máu cũng không tiếc hi sinh thân nhân để đạt được mục đích.

“Kiếm vũ?!” Giọng nói Tiết Phong Lan khá nhỏ nhưng mỗi người ở đây đều có thính lực kinh người, sau khi nàng dứt thì hắc y nhân đồng loạt hai mặt nhau, nhất thời sát khí lan ra bốn phía, dường như có hẹn trước, hai hắc y nhân cầm kiếm hướng về phía Tiết Phong Lan, không chút do dự đâm xuống.

Hắn vốn dĩ cũng không có ý định đuổi cùng giết tận các nàng, nhưng mệnh lệnh là không thể cãi, huống hồ giết lầm còn hơn bỏ sót, cho dù các nàng không phải người Trịnh gia thì thân phận của hắn đã bị Tiết Phong Lan biết được, người biết đến Kiếm vũ không nhiều, chỉ là người sống không bao nhiêu, người chết thì nhiều vô số kể, mà nữ hài này nàng lại biết được điều mà bản thân không nên biết, cho nên nàng chỉ có thể lấy cái chết để bồi tội!

Hôm nay, nếu không phải nàng chết thì chính là hắn chết!

“Tiểu thư, cẩn thận!” Như Sương cũng nhanh chóng phát hiện điều không ổn, mặc dù nàng không biết lời Tiết Phong Lan vừa nãy là có ý gì nhưng nàng có thể khẳng định Tiết Phong Lan biết rõ lai lịch của hắc y nhân, nếu không hắc y nhân cũng không tấn công Tiết Phong Lan. Bất quá hiện tại nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mặc kệ đám người này có lai lịch thế nào nhưng điều quan trọng trước mắt chính là phải bảo vệ Tiết Phong Lan, đợi khi thoát khỏi tình cảnh này thì tìm hiểu cũng chưa muộn.

Như Sương ngăn chặn trước mặt hai hắc y nhân, một hồi giao đấu lại tiếp tục diễn ra, bất quá Như Sương vì bị thương ở chân cho nên hắc y nhân đã lợi dụng điều này để đánh thương nàng, Như Sương kìm nén đau đớn tiếp tục né tránh những đòn tấn công của hắc y nhân, một trong hai người bất ngờ phá vòng vây để người kia có thể tiếp cận Tiết Phong Lan, người còn lại tiếp tục đánh về chân bị thương của Như Sương, mà Tiết Phong Lan bên này nàng chỉ có thể di chuyển về phía sau, mặc dù biết sau lưng là vực thẳm nhưng so với việc ngồi ở đó nhìn bước chân của hắc y nhân ngày càng gần, so với việc chết dưới tay hắc y nhân thì nàng lại muốn chính bản thân tự kết thúc sinh mạng của mình.

Thanh kiếm không chút do dự đâm xuống, Tiết Phong Lan giờ phút này thật sự sợ hãi nhưng nàng lại không nhắm mắt, bởi vì khi nhắm mắt xung quanh sẽ rơi vào một khoảng không gian tối tăm, đối với Tiết Phong Lan mà nói chờ đợi cái chết thật sự đáng sợ, còn đáng sợ hơn bản thân chứng kiến cái chết.

Ngay cả bản thân nàng cũng không thể cứu được chính mình thì làm sao có thể trông cậy vào người khác?

Thanh kiếm cách ngực ngày càng gần, trong thời khắc sinh tử đó, nhanh như chớp, nàng đã vươn tay chụp lấy cánh tay cầm kiếm của hắc y nhân, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của hắc y nhân, nàng đã mỉm cười, một nụ cười chiến thắng, bởi vì trước khi thanh kiếm đâm vào ngực nàng thì nàng và hắc y nhân, cả hai đồng thời rơi xuống vực.

Thân thể nhẹ như lông vũ, mặc cho gió không ngừng thổi, trước khi rơi xuống vách núi, Tiết Phong Lan nghe rất rõ có người gọi tên nàng, giọng nói tiều tuỵ không rõ, đây là lần đầu tiên khi nàng sắp chết đi vẫn có người nhớ đến bản thân, cảm giác này... Tiết Phong Lan không biết bản thân nên vui hay là nên buồn đây?!

Sinh tử do trời, Tiết Phong Lan nàng kiếp này rốt cuộc cũng đã làm chủ được vận mệnh của bản thân, cho dù không thể báo thù nhưng thành ma nàng cũng sẽ không buông tha cho đôi cầu nam nữ đó. Thân thể chết, linh hồn mất nhưng oán khí vẫn còn, kiếp này không thể nhưng còn có kiếp sau, kiếp sau nữa, thù này không trả, nàng sẽ không phải Tiết Phong Lan.

~~~~~

Mùa xuân đến, hoa đào nở, những cánh hoa đào theo gió nhẹ bay đầy trời, không gian xung quanh được bao trùm bởi một màu hồng nhàn nhạt, nhẹ nhàng, hương thơm lan vào gió, khiến người khác cảm thấy yên tĩnh dễ chịu.

Một góc của vườn đào, hồng y nam tử ngồi đó, tay cầm lấy chung trà đưa lên mũi khẽ ngửi, mắt hắn nhắm lại, hàng mi cong dài như tranh vẽ, cánh hoa đào rơi xuống, không biết là cố ý hay vô tình lại rơi vào trong chung trà, đôi môi hồng nhuận của nam tử khẽ mở, cánh hoa đào theo làn nước trôi vào miệng của nam tử, trong miệng nhàn nhạt mùi hoa khiến nam tử không khỏi nở nụ cười.

Nam tử vừa nở nụ cười liền lập tức khiến phong cảnh xung quanh hoa dung thất sắc, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả thành lời, mị hoặc chúng sinh, ngay cả hoa đào có cố ý rơi vào hắn, nếu đổi lại là một nữ nhân, đứng trước một nam tử như vậy chỉ sợ tâm nhin không được mà cũng sẽ rung động.

“Chú tử, có người xâm nhập.” Hai nam tử bất ngờ xuất hiện, một hắc một bạch quỳ trước người hồng y nam tử, hắc y nam tử thần sắc lạnh nhạt, bộ dạng đầu gỗ mặt than, khác hẳn với bạch y nam tử bộ dạng đùa giỡn, vui vẻ khi người gặp họa, hai người tính cách khác nhau nhưng từ sâu trong ánh mắt cả hai đều lóe lên tia kính phục đối với hồng y nam tử.

“Nơi này xung quanh bốn bề là núi, nếu muốn xông vào... không phải là từ trên trời rớt xuống chứ?” Hồng y nam tử đứng dậy, giữa không gian hồng đào, hồng y trên người hẳn không bị lưu mờ mà còn trở nên vô cùng nổi bật.

Hồng y nam tử lúc này đã mờ mắt ra, đôi mắt hẳn trong như nước, lại tĩnh như đáy hồ, nhân nhạ mang theo sự lười biếng, kết hợp với dung mạo lại càng trở nên yếu mị, tựa như yêu tinh trong truyền thuyết, một cái chớp mắt đều hút hồn người khác.

Nam tử này, so với nữ tử còn muốn đẹp hơn vạn phần!

“Chú tử đoán chuyện như thần, đúng là từ trên vách núi rơi xuống, một người tan xương nát thịt bởi vì rơi vào lãnh địa của Hóa Mị, người còn lại... không rõ sống chết!”

“Người này cũng quá xui xẻo, Đào Hoa Viên rộng lớn thế này, hẳn lại rơi vào chỗ của Hóa Mị, đúng là thiên ý.” Bạch y nam tử lắc đầu thảm thán, trên dưới Tiêu Dao Cung không ai không biết Hóa Mị không hề ngoan ngoãn như bề ngoài, ngoại trừ chủ tử ra thì không nghe lời bất kì ai, nếu làm nghịch ý nó liền dùng thân thể bồi.

Hắc y nam tử không đồng tình: “Nơi này núi cao vạn trượng, cho dù không trở thành thức ăn của Hóa Mị thì hẳn cũng sẽ không thể sống sót.”

“Tiểu Dạ, huynh không thể nói như vậy, dù sao thì người cùng hẳn rơi xuống không phải cũng đã không chết đấy sao?”

“Là do nàng may mắn...” Nói đến đây, hắc y nam tử đột nhiên dừng lại, thế gian này làm sao có thể có người may mắn, bất quá chỉ là số mạng nàng so với người khác lớn hơn một chút mà thôi, bất quá điều đó cũng không thể thay đổi được gì, rơi xuống nơi này, nàng chỉ có con đường chết.

“Khoảng cách chỉ lệch so với hắc y nhân một chút, nếu không cũng đã trở thành con mồi của Hóa Mị rồi.”

“Không bằng chúng ta đi xem người may mắn đó là ai đi?” Ánh mắt hồng y nam tử lóe lên sự hứng thú, hai chữ may mắn này từ miệng Tiểu Dạ nói ra đúng là khiến người khác bất ngờ.

Rơi xuống Đào Hoa Viên, cho dù không chết vì tan xương nát thịt cũng sẽ không có cơ hội sống sót đến hiện tại, đến đó chỉ sợ chỉ nhìn thấy một cái xác xấu xí không hơn không kém, chủ tử hà tất làm bản mặt mình? Hắc y nam tử trầm nghĩ.

Xuyên qua vườn đào, ba người đi thẳng về hướng đông, nơi đối diện với vách núi hiên ngang cao chót vót, một thân hoàng y nhân nhạ nằm nơi đó, mái tóc đen dài như mực, làn da trắng nõn như tuyết, thậm chí xanh mướt dưới thân càng làm nổi bật lên đáng người nhỏ nhắn của nàng, phần lưng bị va chạm mạnh, máu nhiễm ướt y phục trên người, giữa không gian yên tĩnh thế này lại vô cùng hài hòa, khiến người khác nhìn vào sinh lòng thương tiếc.

Đáng tiếc, một nữ hài xinh đẹp như vậy mà cuối cùng vẫn phải chết nơi không người biết đến.

“Nàng vẫn chưa chết, xem ra đúng là mạng lớn.”

Hơi thở nhân nhạ, yếu ớt đến đáng thương nhưng ba người ở đây vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

“Cũng không hẳn, dù sao nằm ở đây cuối cùng vẫn sẽ chết thôi.” Giọng nói của hồng y nam tử có phần lạnh nhạt, từ sâu trong ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng tàn nhẫn, so với bộ dạng lười biếng vừa nãy đúng là có chút khác xa.

“Chú tử nói phải.”

Đau!

Đau quá!

Đau đến tê tâm phế liệt, đau đến toàn thân rã rời.

Là ai?

Giọng nói của nam tử... vô cùng xa lạ...

Nàng còn chưa chết sao?

Tiết Phong Lan cố gắng mở mắt ra nhưng lại không được, đầu óc nàng lúc này một mảnh mơ hồ nhưng vẫn cảm nhận được cơn đau lan ra toàn thân, nàng dường như muốn dùng hết sức lực của mình để có thể mở mắt ra, nàng không muốn chết tại đây, thù nàng vẫn chưa báo, nàng không muốn chết đơn giản như vậy... khát vọng sống mạnh mẽ khiến đôi mắt đóng chặt rồi cuộc cũng mở ra, tựa như đã phá vỡ cấm chế, hành động đơn giản nhưng lấy đi gần hết sức lực của nàng, khiến nàng đau đến tê dại, miệng lưỡi khô khan không nói được chỉ có thể nhủ mảy, bộc lộ sự đau đớn theo cách này.

“Chú tử, nàng vẫn còn thanh tỉnh.”

Đập vào mắt là thân ảnh cao lớn của ba nam tử, hắc y như mực, bạch y như tuyết, đặc biệt là hồng y như lửa, vô cùng bắt mắt, đầu óc mơ hồ ảnh hưởng đến thị giác khiến nàng không nhìn rõ diện mạo của đối phương nhưng Tiết Phong Lan có thể khẳng định những người này đều có lai lịch bất phàm, chỉ là vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, thân phận của họ là gì thì nàng không có tâm tư để ý nhiều như vậy,

Nàng mấp máy môi, không phát thành tiếng, đồng thời nàng cũng không rõ bản thân muốn nói điều gì, nàng còn rất nhiều việc chưa làm, nàng không thể chết, điều này Tiết Phong Lan có thể khẳng định, chỉ là... giữa nàng và họ không thân không biết, làm sao họ có thể cứu mạng nàng?!

Nam nhân trên đồi vốn lãnh tâm lãnh tính, người bên gối kết tóc trăm năm cũng nở nhẵn tâm ra tay sát hại huống hồ đối với ba người trước mặt, nàng chỉ là một người xa lạ, nàng có thể cầu mong gì ở nam nhân?

“Muốn ta cứu ngươi?” Tuy nàng không nói thành tiếng nhưng hồng y nam tử có vẻ hiểu rõ ý của Tiết Phong Lan, hẳn trầm ngâm nhìn nàng, ánh mắt nhìn nàng một mảnh lạnh nhạt, tựa hồ không hề có ý định cứu nàng.

“Cầu ta, ta sẽ cứu ngươi.”

Lời nói của nam tử, Tiết Phong Lan nghe tiếng được tiếng không, bất quá hai chữ “cầu ta” này, lại vang vọng trong đầu nàng, khiến nàng không muốn nghe rõ cũng không được.

Cầu?

Muốn nàng cầu hán? Cầu xin hán cứu nàng?

Khi Lam Thành Vũ quyết định phé hậu, nhốt nàng vào lãnh cung nàng cũng không mở miệng cầu xin hán thay đổi chủ ý. Khi Tiết Phong Linh cho người ép nàng uống rượu độc, nàng cũng không mở miệng cầu xin nàng ta buông tha cho nàng, bởi vì nàng biết cho dù nàng cầu xin thế nào, bọn họ cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Hiện tại nam tử này lại muốn nàng cầu hán? Hán dựa vào đâu mà muốn nàng cầu hán cứu nàng?

Lòng tự tôn của Tiết Phong Lan nàng dễ dàng bị người khác dẫm đạp dưới chân như thế sao?

Nếu còn thanh tỉnh chỉ sợ nàng sớm đã ra tay đánh người, bất quá hiện tại ngay cả sức lực nói chuyện nàng cũng không có, đầu óc lại mơ mơ hồ hồ không rõ, trước khi kịp nghe hồng y nam tử tiếp lời thì nàng đã rơi vào hôn mê.

Thứ chờ đợi nàng tiếp theo... sẽ là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Kí ức bị chôn vùi

"Chủ tử, nàng đúng là quật cường, thả ở nơi này chịu chết chứ quyết không cầu xin người." Nữ tử yên tĩnh nằm đó tựa như đang ngủ say, y phục nhiễu hồng sắc khiến nàng càng thêm xinh đẹp, hán không biết là nên khen nàng can đảm hay nên trách nàng ngu ngốc, tuy nói cầu xin người khác sẽ đánh mất tự tôn nhưng tự tôn so với tính mạng, đầu mối thật sự quan trọng? Sợ chỉ có người ở giây phút sinh tử tìm được đường sống mới hiểu được cảm giác đó.

Đứng trước sinh tử thà chết chứ không chịu khuất phục, thế gian này hiếm có người như vậy, huống hồ đó lại là một nữ hài mười mấy tuổi, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã hạ mình cầu xin chủ tử cứu giúp, nhưng nàng thì ngược lại, rõ ràng là sắp chết đến nơi nhưng khi nghe chủ nói câu "Cầu ta" thì nàng lại lộ vẻ mặt quật cường, tựa hồ như muốn nói tuyệt đối sẽ không khuất phục, cho dù người trước mặt nàng là ai, điều đó khiến nàng trở nên khác biệt với những người mà hán đã từng gặp qua, rốt cuộc là gia đình thế nào mới có thể dưỡng ra một nữ tử như vậy?!

Hồng y nam tử trầm ngâm không nói, ánh mắt hán rơi vào người Tiết Phong Lan, lạnh lẽo như nước, trầm tĩnh vô cùng, không gian cũng vì vậy mà rơi vào yên tĩnh, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh mắt hai người bên cạnh đều hướng về phía hán, tựa hồ đang đợi hán quyết định.

Gió mang hoa đào thổi đi khắp nơi, xung quanh được bao trùm bởi một màu hồng nhẹ nhàng, hương hoa lan tỏa vào trong không khí, bên dưới vách núi cao sừng sững là một khung cảnh đầy lãng mạn, hồng y nam tử bế nữ tử vào lòng, thân thể nhỏ nhắn của nàng nằm trọn trong lòng hán, máu nhiễm y phục khiến cả người nàng được bao bọc bởi hồng sắc, vô cùng phù hợp với y phục trên người nam tử, nam tuấn tú yêu nghiệt, nữ thanh lệ nhẹ nhàng, hai người tựa như một đôi bích nhân bước ra từ trong tranh, nhất thời khiến phong cảnh xung quanh trở nên âm đậm thất sắc.

"Tiêu Bạch, mang hoàn hồn đan lại đây."

Bạch y nam tử gọi Tiêu Bạch có chút kinh ngạc, tựa hồ không thể tin vào mắt mình, lại càng không ngờ hồng y nam tử lại có quyết định như vậy. Hoàn hồn đan nghĩa như tên, mặc kệ người bị thương nặng thế nào nhưng nếu còn lại một hơi thở cũng có thể cứu sống được, thế gian này không có đến năm viên, đan được quý giá như thế ngay cả hoàng kim vạn lượng cũng không thể mua được, điều này chủ tử không phải không biết thế nhưng hiện tại người lại muốn dùng nó để cứu một nữ nhân xa lạ?!

Đáng sao?

"Chủ tử, nàng rơi xuống đây thiên định là sẽ chết, người hà tất gì lại hi sinh đan dược quý giá để cứu mạng của nàng?!" Tiêu Dạ bên cạnh nhìn không được mở miệng, ở trong mắt hán, nàng bất quá cũng chỉ là một người xa lạ, đối với hán mà nói nàng sống hay chết đều không quan trọng, cho dù muốn cứu nàng thì hán cũng sẽ không thể hi sinh đan dược quý giá như hoàn hồn đan, bởi vì nàng không xứng đáng, nhưng chủ tử... tại sao lại muốn xuất hoàn hồn đan cứu mạng nàng, điều này hán không thể nào lí giải.

"Chủ tử, lời của Tiêu Dạ nói không sai, lão cung chủ để lại hai viên đan dược, một viên ở chỗ Thánh nữ đại nhân, một viên còn lại là dành cho người, nếu hiện tại người dùng nó để cứu nha đầu này vậy sau này nếu người có mệnh hệ gì... bọn thuộc hạ phải làm sao? Chủ tử, xin người thu hồi mệnh lệnh!" Tiêu Bạch lập tức quỳ xuống, ý đồ muốn hồng y nam tử thay đổi suy nghĩ, cho dù nha đầu này là thiên kim quý tộc hay công chúa hoàng tộc thì mạng nhỏ của nàng cũng không quan trọng bằng mạng của chủ tử bọn họ.

"Chủ tử, nữ người quay quanh người không ít, xinh đẹp kiều diễm, dịu dàng nhu mì, loại nào mà không có? Nha đầu này đúng là mỹ nhân có một không hai nhưng nữ nhân càng đẹp thì càng độc, chủ tử đừng để bị nàng đánh lừa!" Từng lời của Tiêu Dạ đều bộc lộ sự kiên định, hết thảy đều là nghĩ cho hồng y nam tử nhưng chỉ có bản thân hán mới biết, hán nói những lời này là để thuyết phục bản thân, hán muốn cứu nàng, không sai nhưng điều đó không có nghĩa là hán bằng lòng để chủ tử xuất ra hoàn hồn đan, trong lòng hán, chủ tử có một địa vị quan trọng mà bất kì ai cũng không thể thay thế được.

Hồng y nam tử như sương mây: "Người nghĩ ta cứu nàng là vì bị dung mạo của nàng mê hoặc?" Nha đầu này lớn lên thật không sai nhưng hán quyết định cứu nàng hoàn toàn không phải vì dung mạo của nàng. Nữ nhân xinh đẹp, hán thấy đã nhiều, cũng lĩnh ngộ được thủ đoạn của các nàng, hoa càng đẹp thì sẽ càng độc, đạo lý nào này hán sao lại không hiểu, hán không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này của hán, đó có lẽ là một trong số các thủ đoạn nàng bày bố, ý đồ muốn hán rơi vào cạm bẫy.

Nếu đổi lại là nữ nhân khác, hán sớm đã không liếc mắt nhìn đến, thậm chí còn tùy ý để Tiêu Bạch mang nàng đến chỗ của Hòa Mị làm thức ăn, nhưng bởi vì một câu nói của Tiêu Dạ khiến hán nảy sinh sự hứng thú. Tính tình Tiêu Dạ thế nào, sống chung từ nhỏ hán làm sao có thể không biết, chính hán đã cứu Tiêu Dạ trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, nếu không hiện tại đã không có một Tiêu Dạ tồn tại trên đời, trước giờ Tiêu Dạ giết người không chớp mắt, đối với sự cầu xin của người khác hán đều nhắm làm ngơ, thấy người khác chết không cứu hán cũng không bận tâm, vậy mà hiện tại... bởi vì sự xuất hiện của một nữ nhân xa lạ từ trên vách núi rơi xuống, hán lại bày ra bộ dạng đáng tiếc, tuy nàng mạng lớn nhưng không thể qua khỏi. Điều này thật khiến hồng y nam tử ngoài ý muốn, hán muốn được nhìn thấy người có thể khiến Tiêu Dạ bày ra vẻ mặt như vậy, tuy Tiêu Dạ không nói nhưng hán biết rõ, Tiêu Dạ cũng không muốn để nàng chết, bất kể là vì lý do gì.

Khi nhìn thấy nàng, hồng y nam tử cảm thấy, cứu nàng cũng không sao, dù sao thuộc hạ của hán muốn cứu, sau khi cứu nàng thì hán sẽ giao lại cho Tiêu Dạ, để nàng làm nha hoàn hay gì đó của Tiêu Dạ hán cũng không quan tâm. Nhưng khi chạm phải ánh mắt của nàng, nhất thời hồng y nam tử muốn thay đổi ý định, đôi mắt đó tựa như giếng cổ không đáy, hoàn toàn phản chiếu bất kì thứ gì khi nhìn vào, như một tấm gương có thể nhìn thấy con người thật của bản thân. Dung mạo không sai, đôi mắt không tồi, biến nàng thành hình nhân bên cạnh hán cũng không thể không được, cuộc sống của hán vốn nhàm chán, có một thú vui tiêu khiển cũng không tồi, huống hồ dựa vào tính tình quật cường không dễ khuất phục của nàng cũng khiến hán có chút hứng thú, vốn dĩ hán cũng không muốn lãng phí một viên đan dược để cứu một người xa lạ nhưng nếu đó là nàng... thì hán sẽ suy nghĩ lại.

~~~~~

"Người là ai?"

Nữ tử chớp mắt, dưới ánh sáng của mặt trăng càng làm nổi bật lên dung mạo thanh lệ, đôi mắt trong suốt của nàng, nàng một thân lam y như nước, mềm mại dịu dàng, mái tóc đen dài búi lên đơn giản được cố định bằng một cây trâm, theo động tác của nàng, cây trâm không khỏi rung đưa, theo làn gió vấy lam cũng nhẹ nhàng lay động, đóa hoa sen xanh theo trên vấy như có linh khí, đột nhiên trở nên sinh động lạ thường, nàng ngồi bên hồ sen khiến người khác không khỏi liên tưởng đến liên hoa tiên tử vừa mới hạ phàm.

"Ta... ta gọi Lam Thành Vũ, người... là tiên tử sao?"

Hoàng cung hôm nay vui như hội, đèn lồng được treo khắp nơi, không gian bao trùm bởi một màu sắc vui tươi, khác hẳn với không khí náo nhiệt trong đại điện, hoa viên hoàng cung thập phần yên tĩnh, cung nữ thái giám chỉ có mấy người, thị vệ tuần tra cũng không nhiều, ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, trong đại điện vốn không thể thấy rõ cho nên Tiết Phong Lan mới để Hồng Hương đưa nàng ra ngoài, Hồng Hương nói là đi lấy điểm tâm cho nàng, không hiểu sao giờ này vẫn chưa đến.

Lúc nàng đang say mê ngắm trăng thì bị tiếng bước chân từ xa truyền lại đánh thức, nghĩ rằng Hồng Hương đã trở lại cho nên tâm trạng đặc biệt vui vẻ, dù sao hiện tại nàng vẫn chưa có xe lẫn, đi đứng có chút bất tiện, mọi hoạt động đều phải dựa vào người bên cạnh, mặc dù không muốn quá phụ thuộc vào người khác nhưng nơi này là hoàng cung, mỗi hành động cử chỉ đều phải thực hiện theo đúng lễ nghi, đặc biệt là nàng - một nữ tử bị tàn phế nhưng lại nhận được sủng ái của Thái hậu càng nên cẩn trọng lời ăn tiếng nói, nếu không để người có tâm nghe thấy được, lại phát sinh chuyện không hay.

Tiết Phong Lan quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện người đến không phải là Hồng Hương mà là một nam tử, nàng không chút do dự nói ra nghi vấn của chính mình, cẩn thận đánh giá nam tử từ trên xuống dưới, nhìn đến miếng ngọc bội treo bên hông hắn, ngay lập tức nàng liền thay đổi sắc mặt, có chút hối hận khi đối với lời vừa nói ra, bất quá khi nghe nam tử trả lời, Tiết Phong Lan cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn không được mà cười to.

"Ha ha..." Biết rõ nơi này không phải Tiết phủ mà là hoàng cung - nơi tất cả mọi lễ giáo đều được quản lý nghiêm ngặt nên nàng nhanh chóng thu lại nụ cười của mình, nhìn xung quanh một lượt phát hiện không có người ngoài, lúc này nàng mới yên tâm mà nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Ta không phải tiên tử." Nàng lắc đầu.

Lam Thành Vũ tựa hồ bị tiếng cười của nàng dọa sợ, ánh mắt có chút ngơ ngác: "Thế, người là yêu tinh?" Vừa dứt lời hắn liền cảm thấy hối hận, mặc kệ nàng có phải tiên tử hay yêu tinh nhưng ở trước mặt một nữ tử mà nói những lời như vậy, hắn tự nhận mình không phải phép.

Bất quá nàng xinh đẹp như vậy, so với bất kỳ nữ tử nào mà hắn gặp qua đều đẹp hơn vạn phần, ngay cả những mỹ nhân mà Tây Lương mang đến cho phụ hoàng cũng không thể so bì với nàng, như vậy thì nàng không có lý nào không phải là tiên tử được, hay là nàng không muốn để người khác biết thân phận của mình nên mới nói như vậy?

"Không không, ta và người giống nhau, đều là con người cả, hoàng tử điện hạ." Sợ hắn hiểu lầm bản thân là yêu tinh hút máu người trong truyền thuyết nàng liền mở miệng giải thích.

Ánh mắt hắn lúc này thay đổi hẳn đi, một phút trước còn trong suốt không tì vết mà hiện tại lại âm trầm khó nói, khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì, điều này khiến trong lòng Tiết Phong Lan đối diện vang lên hồi chuông cảnh báo, nam nhân này rất nguy hiểm, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài của hắn.

"Người biết thân phận của ta?"

Nàng gật đầu, đưa tay chỉ về phía miếng ngọc bội trên thắt lưng của hắn, ngọc bội một màu hổ phách quý hiếm, xung quanh là hình rồng bay lượn, chữ "Vũ" vô cùng sinh động được khắc ngay trung tâm ngọc bội, từ trước đến nay chỉ có hoàng tộc mới có thể sử dụng rồng làm hoa văn, màu hổ phách này chỉ có hoàng tử vương tôn mới được sử dụng, chỉ cần người có hiểu biết nhìn vào liền biết được thân phận của người đối diện.

"Biết được lai lịch của ngọc bội này xem ra thân phận người cũng không tầm thường đâu, tiên tử tiểu thư." Một nữ tử bình thường tuyệt đối sẽ không biết rõ về ngọc đại điện cho thân phận của người trong hoàng tộc, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì nàng có thể là ai?

"Tiên... tiên tử tiểu thư?" Nàng kinh ngạc, một giây sau liền nhìn không được mà cười: "Ha ha, hoàng tử điện hạ, người đúng là có khiếu hài hước." Từ tiểu thư, Phong Lan tiểu thư, Lan Nhi tiểu thư nàng đã nghe nhiều nhưng tiên tử tiểu thư, xưng hô như vậy nàng là lần đầu tiên nghe được, khiến nàng cảm thấy có chút khác biệt.

"Vũ hoàng tử, thần nữ xin được phép giới thiệu, thần nữ gọi Tiết Phong Lan, là tứ nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Tiết Quý."

"Tiết Phong Lan? Người chính là viên minh châu trên tay hoàng tử mẫu, kẻ bị mọi người nói là: 'Tàn phế được ân sủng' sao?" Nghe thấy ba chữ "Tiết Phong Lan" hắn liền không chút do dự thốt lên những lời mà hắn nghe được về nàng, hoàng cung rộng lớn, đâu đâu cũng là vũng nước đục, chuyện Thái hậu sủng ái một kẻ tàn phế sớm đã lan truyền khắp hoàng cung, điều này khiến không ít người cảm thấy tò mò với kẻ bị mọi người gọi là "Tàn phế được ân sủng" này. Mấy ngày trước khi hoàng cung tổ chức lễ hội, Thái hậu đã truyền Tiết Phong Lan vào cung bầu bạn, chủ từ các cung mỗi ngày đều lấy lý do đến thỉnh an Thái hậu nhưng thật chất là muốn nhìn thấy dung mạo của nàng, để xem nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể nhận được ân sủng của Thái hậu?

Lời đồn về nàng sớm đã như sấm bên tai, một số người nói nàng đẹp tựa tiên tử, khí chất như liên, băng thanh ngọc khiết, cao ngạo khó gần, là Cửu thiên Huyền nữ đầu thai, nên mới được Thái hậu hết lòng yêu thương. Một số người lại không đồng ý với ý kiến trên, đều cho rằng nàng xấu như quỷ, toàn thân gầy yếu, có thể so sánh với Chung Vô Diễm, Thái hậu bởi vì thấy nàng đáng thương cho nên mới ban cho nàng ân sủng mà tất cả mọi người đều muốn, dù sao nàng cũng là cháu gái Thái hậu, Thái hậu làm vậy cũng là bù đắp những thiếu thốn của nàng mà thôi.

Hiện tại tận mắt chứng kiến, Lam Thành Vũ cảm thấy lời đồn thổi quả nhiên không đáng tin.

"Tàn phế được ân sủng?" Tiết Phong Lan lại nghe được một danh xưng xa lạ dành cho nàng, nàng sống trong sự bảo hộ của Thái hậu, sớm đã không bận tâm đến lời người khác nói, chỉ là không nghĩ đến những người bên ngoài lại nói nàng như vậy.

"Ta... lời này cũng không phải do ta nói, những lời này ta chỉ là nghe được từ người khác..." Hắn cũng ý thức được bản thân nói sai nên liền vội vàng giải thích, dù sao những lời này đối với một cô nương mà nói có thể sẽ khiến nàng bị tổn thương.

"Không sao, dù sao lời bọn họ nói cũng đâu có sai?" Thái độ của nàng từ đầu chí cuối vẫn vô cùng bình thản, tựa hồ như những lời đó vốn không phải đang nói nàng.

"Người..." Hắn hơi kinh ngạc, lần đầu hắn gặp một nữ tử như nàng, nhất thời không phải làm sao

"Người không tức giận?" Một cô nương, không phải để ý nhất chính là lời nói của người khác về mình sao, tại sao nàng lại cho hắn cảm giác không giống như những người khác?!

"Tại sao phải tức giận?" Tiết Phong Lan khó hiểu nghiêng đầu, bộ dạng thập phần đáng yêu.

"Miệng bọn họ thần nữ sao có thể quản?"

Lời nói của nàng khiến hắn trầm ngâm, một lúc sau mới nói: "Người nói đúng." Không thể quản người khác cho nên chỉ có thể quản chính mình.

"Ta cảm thấy, ngươi nhận được sự yêu thích của hoàng tử mẫu quả thật là không sai." Chỉ khi tiếp xúc với nàng mới biết rõ, nàng là người như thế nào, tuy nói nàng tàn phế hai chân, là phế vật vô dụng nhưng rõ ràng nàng vô cùng đa mưu túc trí, mỗi lời nói đều bao hàm ý nghĩa sâu xa, tâm tình bình tĩnh, nữ nhân thông minh luôn khiến người khác yêu thích, hoàng tử mẫu yêu thích nàng, hắn cảm thấy đó là điều tất nhiên.

"Ha ha, sợ là chỉ có một mình hoàng tử điện hạ mới cảm thấy như thế." Hoàng cung quá nhiều quy định khiến nàng muốn cười đùa vui vẻ cũng không được, cho nên nàng đặc biệt không thích tiền cung, nhưng lệnh của Thái hậu, nàng không thể làm trái, nàng vào cung bầu bạn với Thái hậu, chỉ có khi ở trong Trường Niệm Cung mới không cần mang mặt nạ nguy trang, hiện tại ở trước mặt người ngoài, huống hồ người đó còn là hoàng tử điện hạ, một nam nhân xa lạ, mà nàng có thể cười vui vẻ như vậy, đây đúng là lần đầu tiên.

Ánh sáng của mặt trăng luôn chứa những mặt nạ mà con người không biết được, dưới bóng trăng nhẹ nhàng, nam tử một thân từng bách, cao ngạo đứng đó, nữ tử một thân mềm mại, dịu dàng ngồi đó, gặp nhau giữa hàng vạn người vốn là duyên, chỉ là không ngờ đây lại là mở đầu cho một cuộc tình đầy oan nghiệt.

Chớp mắt, khung cảnh xung quanh liền thay đổi, lúc này đôi nam nữ đã trưởng thành không ít, khoảng cách giữa họ tựa hồ cũng đã được kéo gần.

"Lan Nhi, ta có thể gọi muội như vậy không?"

"Được chứ, chỉ cần huynh muốn."

"Lan Nhi, một tiếng 'Vũ ca ca' này sau này chỉ dành cho muội gọi."

"Thật sao?"

"Lan Nhi, lấy ta, ta sẽ mang hạnh phúc đến cho muội."

"..."

"Tiết Phong Lan, trầm đúng là nhìn lầm độc phụ như ngươi!"

Khung cảnh lần nữa thay đổi, nam tử lúc này không còn là vị hoàng tử không hiểu sự đời của năm đó, hắn đã trở thành một đấng quân vương, nắm giữ cả giang sơn trong tay, mà nữ tử năm đó, nay đã trở thành mẫu nghi thiên hạ, cùng nam nhân của nàng nhìn ngắm giang sơn tươi đẹp. Chỉ là thời gian hạnh phúc không thể kéo dài, thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, lòng người làm sao có thể không thay đổi?

"Không!!!"

Lời hứa thề non hẹn biển năm xưa, những lời âu yếm đường mật nay đã hóa thành tro bụi, tình cảm ngỡ ngàng thời thiếu nữ đã bị chôn vùi bởi tranh đấu trong chốn hậu cung, tình yêu... hóa ra chỉ là một lời nói, lời chàng nói yêu thiếp năm đó, dưới tàn cây hoa đào năm ấy, thiếp vẫn còn nhớ, xuân đi, hạ đến, thu tàn, đông về, thiếp vẫn đợi chàng nơi đó, vẫn nhớ như in lời mà hai ta từng hẹn ước, nhưng chàng... sớm đã quên mất.

Rốt cuộc là tình cảm của chàng bị quyền lực che mờ hay ngay từ đầu, chàng tiếp cận ta chỉ vì quyền lực?!

Thành do quyền lực, bại do quyền lực, cả đời Tiết Phong Lan này, hối hận nhất chính là yêu một người như Lam Thành Vũ!

Kí ức mà nàng dùng tất cả để chôn vùi, kí ức mà nàng không muốn nhớ đến, đồng thời cũng không muốn lặp lại, ngay lúc này... tại sao lại hiện về?!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Cung yến

Bóng tối bao trùm xung quanh, không gian chìm vào khoảng không trống vắng, ngọn nến ở giữa căn phòng lượn lờ, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra vốn không thể chiếu sáng khắp căn phòng.

Bên ngoài bầu trời tối đen như mực, sương khói vô ảnh, nhiệt độ không khí giảm dần, khiến trên những chiếc lá không khô động lại những giọt sương trong suốt.

Thiếu nữ ngồi đó, nàng nhìn nữ hài đang hôn mê bất tỉnh trên giường, trong mắt chứa đầy sự áy náy không nói thành lời, hết thấy đều do nàng thất trách, nếu không tiểu thư cũng không gặp chuyện như vậy.

Ngay từ đầu quyết định, nàng đã hứa sẽ bảo vệ Tiết Phong Lan, không chỉ đơn giản là do tác động từ Thái hậu mà còn vì bản thân nàng, Như Sương nàng là người có ân tất trả, có oán tất báo, Thái hậu là người đã chăm sóc nàng từ nhỏ, đối với nàng chẳng khác thân mẫu, lời của Thái hậu nàng tất nhiên đặt vào lòng. Thái hậu yêu thích Tiết Phong Lan, muốn nàng bên cạnh bảo vệ Tiết Phong Lan bình bình an an, nhưng Như Sương biết, nhiệm vụ này không hề đơn giản, muốn bảo hộ một người suốt đời bình an không khó, bất quá còn phải tùy vào hoàn cảnh và thân phận của đối phương.

Tiết Phong Lan thân là đích nữ Thượng thư phủ, không chỉ mang thân phận là cháu gái của Thừa tướng đương triều, lại nhận được ân sủng từ Thái hậu, cho dù nàng muốn sống một đời bình an chỉ sợ không dễ dàng như vậy, huống hồ nàng lại là một trang tuyệt sắc, khiến tiên tử trên trời chỉ sợ cũng sẽ nhận thua, khí chất lại không hề thua kém công chúa hoàng tộc, nữ tử như vậy, tài mạo song toàn, thân thể hiển hách, làm sao có thể tránh được tranh đấu chốn cung đình?

Tuy nói nàng bị tàn phế hai chân, tỉ lệ vào cung cực thấp nhưng ý định của Thái hậu, Như Sương xem như nhìn thấu, Thái hậu muốn để Tiết Phong Lan trở thành cháu dâu của nàng, bắt kẻ người sau này Tiết Phong Lan muốn gả là ai trong các vị hoàng tử thì Thái hậu cũng sẽ cho nàng một cuộc sống không hề thua kém những quý nhân trong cung, cho cho dù nàng không muốn cũng sẽ phải đối diện với tương lai tàn khốc. Nam nhân tam thế tử thiếp là điều bình thường, huống hồ lại là hoàng tử đương triều - nhi tử Hoàng đế, tam cung lục viện cũng không đáng nói, Tiết Phong Lan một khi trở thành Hoàng tử phi thì cuộc sống sau này sẽ phải tranh giành nam nhân với những nữ nhân khác, tuy ở bên cạnh Tiết Phong Lan không lâu nhưng Như Sương biết được, dựa vào tính tình kiêu ngạo của nàng, nếu không phải thật sự rơi vào lưới tình thì cho dù là Thái hậu ban hôn, nàng tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Vốn dĩ chuyến đi lần này đến Thiên Vu Sơn Tự là theo lời Tiết lão thái thái đề cầu phúc cho gia sự bình an, không ngờ vừa đến đã gặp phải quý nhân như Trịnh vương phi cùng Trường Công chúa, khởi đầu may mắn như thế khiến mọi người đều nghĩ chuyến đi lần này sẽ thuận lợi cả đường, không ngờ chưa hết một ngày, may mắn chuyển thành xui xẻo, không biết có

phải thân phận của Trịnh vương phi quá cao quý hay không, hay vì quý nhân luôn thu hút những thứ không tốt mà thích khách lại xuất hiện.

Nơi thanh tịnh như Thiên Vu Sơn Tự, từ trước đến nay đều vô tranh, cho dù xưng thần với Đại Ngụy nhưng nơi này cũng không thuộc quyền quản lí của triều đình Đại Ngụy, đối với các thế lực đang không ngừng phân tranh bên ngoài, Thiên Vu Sơn Tự là nơi thuộc phe trung lập, không ngờ lần này lại có một đám hắc y nhân xuất hiện, mà mục đích của họ, chính là người Trịnh gia.

Tiết Phong Lan không phải người Trịnh gia, nhưng vì khí chất của nàng quá xuất chúng cho nên mới thu hút sự chú ý của hắc y nhân, do đó mới bị hắc y nhân truy đuổi, rước họa vào thân. Bất quá không thể không nói, mạng của nàng đúng là quá lớn, khiến lão Thiên gia cũng không dám nhận, rơi xuống vực sâu vạn trượng như vậy mà còn giữ được mạng sống, không biết có phải do kiếp trước nàng đã làm nhiều việc thiện hay là do tổ tiên Tiết gia hiển linh phù hộ?!

"Ừm..."

"Tiểu thư!" Nhìn thấy nhìn thấy nữ hài nằm trên giường có động tĩnh, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Như Sương không khỏi lộ chút vui mừng.

Mấy ngày này nàng vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cho Tiết Phong Lan, mặc dù đại phu đã nói thương thế của nàng không có gì đáng ngại nhưng ba ngày qua nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, Như Sương cho nàng dùng thuốc cũng không tiến triển bao nhiêu, biết rõ đại phu ở nơi này vốn không thể so sánh với thái y trong cung nhưng vì e ngại sức khỏe của Tiết Phong Lan nên đoàn người mới trì trệ không trở về kinh thành, nếu không cũng không để nàng hôn mê đến hiện tại.

Hôm nay đã là sáng ngày thứ tư, nếu Tiết Phong Lan thật sự không tỉnh lại thì chỉ còn một cách là mang nàng trở về kinh thành chữa trị, dù sao bệnh tình của Tiết Phong Lan chỉ có Diệp thái y là rõ nhất, huống hồ danh vọng của Diệp thái y ở Thái y viện cực cao, cũng xem như là người có tài, được Thái hậu trọng dụng, những đại phu ở trấn nhỏ này, bất luận là y thuật hay đơn thuốc, đều không tỉ mỉ bằng Diệp thái y.

Nhìn bầu trời bên ngoài, không bao lâu nữa thì mặt trời cũng sẽ lên đỉnh núi, đến lúc đó người của Tiết gia sẽ chuẩn bị lên đường, mặc kệ Tiết Phong Lan đang hôn mê bất tỉnh, sức khỏe yếu ớt, may mắn là giờ khắc này nàng đã tỉnh, nếu không cùng một đám nữ nhân chen chúc trong xe ngựa, lại không có Như Sương nàng bên cạnh chăm sóc, đợi đến khi về đến kinh thành, chỉ sợ Tiết Phong Lan chỉ còn nửa cái mạng.

Đôi mắt Tiết Phong Lan mờ mờ, hàng mi dài cong vút, dưới ánh sáng nhàn nhạt của ngọn nến càng khiến cho nàng như một bông hoa vừa chớm nở, cho dù gương mặt nàng tái nhợt cũng vô cùng xinh đẹp.

Trần nhà bằng gỗ, màn che màu đỏ, căn phòng rộng lớn khiến cho nàng vừa quen thuộc lại vô cùng xa lạ, tuy thân thể nàng mệt mỏi, đầu óc có chút không được thanh tịnh nhưng nàng vẫn có thể nhận ra đây không phải là khuê phòng của bản thân ở Thượng thư phủ, nhất thời nàng cũng không rõ bản thân đang ở đâu.

"Tiểu thư người tỉnh lại là tốt rồi."

Ba ngày trước Tiết Phong Lan được người mang trở về, trên người tuy không có thương tích nghiêm trọng, nhưng từ một nơi núi cao vạn trượng như vậy rơi xuống cho dù là nam tử cường tráng chỉ sợ cũng sẽ bỏ mạng, mà Tiết Phong Lan thân là nữ tử, thân thể ốm yếu, huống hồ nàng còn bị tàn phế hai chân, vậy mà có thể giữ được mạng sống, đây đúng là kì tích trăm năm hiếm thấy. Mạng của nàng thật sự là quá lớn, khiến lão Thiên gia cũng không dám nhận, không biết có phải do kiếp trước nàng đã làm nhiều việc thiện hay là do tổ tiên Tiết gia hiển linh phù hộ?!

Thanh âm quen thuộc truyền vào tai, lúc này nàng mới thấy rõ gương mặt người lên tiếng, dung mạo xinh đẹp, một thân lam y váy dài, trên người tỏa ra khí lạnh như vậy, ngoài trừ Như Sương còn có thể là ai?

Hóa ra... nàng còn chưa chết?

"Nước..." Ba ngày hôm mê, thân thể không được cung cấp nước khiến cổ họng nàng hiện tại đau rát, không thể mở miệng nói chuyện.

Như Sương vội vàng đi đến bên bàn rót cho nàng một chung trà, đỡ nàng uống cạn chung trà, nhưng Tiết Phong Lan vẫn chưa thấy đủ, ánh mắt hướng về phía Như Sương, ý đồ muốn uống thêm, Như Sương hiểu ý, cầm lấy bình trà tiếp tục rót vào chung trà, đến khi Tiết Phong Lan lắc đầu, Như Sương mới dừng hành động này lại.

"Ta... còn chưa chết sao?"

"Tiểu thư đừng lên tiếng, đại phu chuẩn đoán sức khỏe người vẫn chưa khôi phục, nên cần tịnh dưỡng nhiều."

Biết Như Sương lo lắng cho sức khỏe của bản thân, Tiết Phong Lan cũng không ngoan cố phản đối, bất quá ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn Như Sương, tựa hồ đang đợi Như Sương trả lời câu hỏi của nàng.

"Ba ngày trước, người được người mang trở về trong tình trạng hôn mê, nhờ có vị quý nhân đó mời đại phu mà người không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không..." Câu tiếp theo, Như Sương thật sự không dám nói tiếp, nhưng Tiết Phong Lan cũng hiểu rõ.

Đối với sự việc này Như Sương lấy làm áy náy, nàng thân là nha hoàn nhưng lại không bảo vệ được chủ tử, lại khiến chủ tử rơi vào nguy hiểm, nàng lại không hoàn thành bổn phận của bản thân, tâm tình nàng mấy ngày nay vô cùng không tốt, hiện tại Tiết Phong Lan tỉnh lại, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng nhẹ đi phần nào.

Quý nhân...?

Nhìn thấy ánh mắt Tiết Phong Lan lộ vẻ nghi hoặc, Như Sương cũng hiểu là khi đó nàng đã rơi vào trạng thái hôn mê cho nên đối với người cứu mình là ai cũng không biết được, chỉ là... đối với việc này, không biết được thì càng tốt.

"Vị quý nhân cứu giúp tiểu thư cũng không phải người tầm thường, bất quá về danh tính người đó, thứ lỗi cho Như Sương không thể tiết lộ." Nam nhân đó, không phải xuất thân bình thường, Như Sương sợ bản thân lỡ lời sẽ rước họa vào thân, đến lúc đó cho dù là Thái hậu ra mặt chỉ sợ khó mà giúp được, huống hồ ân cứu mạng lần này, tuy hẳn nói không cần nhưng thật chất Tiết Phong Lan đã mắc nợ hắn, một khi đã mắc nợ thì suy cho cùng cũng phải trả. Trai on có nhiều hình thức, lấy thân báo đáp là một trong số đó, mà tự cô chỉ kim, mỹ nhân vốn yêu mến anh hùng, nếu Tiết Phong Lan biết được người cứu nàng là một nam tử xuất sắc chỉ sợ nàng cũng sẽ động tâm, chuyện này nếu lọt đến tai Thái hậu, chỉ sợ... Thái hậu lại càng ủng hộ quyết định của bản thân, một khi đã như vậy, đối với Tiết Phong Lan mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Như Sương giấu giếm danh tính người đó, một phần là vì muốn bảo vệ Tiết Phong Lan khỏi ân oán cung đình, một phần còn lại tất nhiên là vì e ngại thân phận của người đó, Trịnh vương phi trước giờ không qua lại với ngoại nhân, việc Trịnh vương phi đến nơi này lễ Phật không phải ai cũng biết, nhưng tin tức này lại dễ lộ ra, khiến Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa gặp không ít phiền toái, mà thân phận của người đó cũng không hề thua kém Trịnh vương phi, một khi để người ngoài biết được, ai có thể đảm bảo sẽ không có đám hắc y nhân thứ hai xuất hiện, đến lúc đó chỉ sợ các nàng sẽ gặp phiền toái, vì vậy, ngoại trừ Trịnh vương phi, Trưởng Công chúa và nàng thì những người còn lại đều không biết rõ thân phận của vị này.

Tiết Phong Lan nhú mày, đôi mày xinh đẹp không khỏi chau lại, ánh mắt nàng lộ vẻ bất mãn, tựa hồ rất không hài lòng với câu trả lời của Như Sương.

Rốt cuộc người cứu nàng là ai, có thân phận thế nào mà Như Sương lại kiên kỳ như thế, ngay cả danh tính người đó cũng e ngại không dám tiết lộ?!

Chỉ là, tuy lộ bất mãn nhưng nàng cũng không mở miệng truy cứu, nếu Như Sương đã không muốn nói thì nàng cũng không ép buộc, Tiết Phong Lan nàng không phải là người có on không báo, vạn sự tùy duyên, nếu hai người thật sự có duyên thì lần sau gặp lại, dù Như Sương không muốn tiết lộ thân phận người đó cũng không được, đến lúc đó nàng nhất định sẽ trả on.

Thấy Tiết Phong Lan nhủ vậy, Như Sương còn lo sợ nàng sẽ truy cứu tới cùng nhưng không ngờ nàng lại bỏ cuộc như vậy, nhất thời Như Sương cảm thấy yên tâm hơn một chút, mặc dù biết rõ chuyện này vốn dĩ không thể giấu nhưng giấu được ngày nào hay ngày đó, dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng không nhỏ tới tương lai của Tiết Phong Lan.

Lúc này, Tiết Phong Lan lại đắm chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

Lam Thành Vũ - cái tên lê ra đã rơi vào quên lãng, tại sao hình ảnh của hắn lại hiện lên trong đầu nàng?

Là do nàng không thể nào quên được sao?!

~~~~~

Sau ba ngày dưỡng thương, sức khỏe Tiết Phong Lan cũng đã tiến triển khá, vì vậy đoàn người cũng bắt đầu thu dọn hành lý lên đường trở về kinh thành, đối với sự việc lần này Tiết Phong Lan gặp nạn, buộc mọi người phải ở lại đợi nàng thì có không ít người bất mãn, đặc biệt là Hạ Anh cùng Tiết Yên Hoa. Thiên Vu Sơn Tự là nơi ở của Phật tử, mọi người ở nơi này đều phải hành xử đúng phép tắc, có thể nói quy định ở nơi này cũng không ít hơn Hoàng cung, đối với tính tình hiếu động của Hạ Anh cùng Tiết Yên Hoa, tất nhiên sẽ sinh chán nản, ở tuổi của các nàng được phụ mẫu cưng chiều, sớm đã đường thành kiêu ngạo, bất các nàng phải ngồi một chỗ nghe kinh Phật, tất nhiên các nàng không có kiên nhẫn, đặc biệt trong thời gian Tiết Phong Lan hôn mê, ngày ngày các nàng đều phải theo Tiết lão thái thái đóng kịch, ngồi trước tượng Phật mấy canh giờ để cầu phúc cho Tiết Phong Lan, điều này khiến các nàng này sinh bất mãn nhưng lại không dám mở miệng.

Đáng ngạc nhiên thay, trên đường về lần này lại có thêm hai vị quý nhân là Trịnh vương phi cùng Trương Công chúa bầu bạn, đối với việc này Tiết lão thái thái vô cùng vui mừng, bất quá khi nhìn thấy đãi ngộ mà Trịnh vương phi dành cho Tiết Phong Lan, tâm trạng vốn lên mây của nàng lần nữa rơi xuống. Bởi vì lần này bị Trịnh gia liên lụy nên Tiết Phong Lan mới gặp nạn, đạo lý này Trịnh vương phi cũng hiểu rõ, cho nên lần này trên đường về kinh thành, nàng đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa riêng cho Tiết Phong Lan cùng nha hoàn của nàng ta, mặc dù nàng không muốn giữa nàng và Tiết gia bọn họ có giao tình quá sâu nhưng dù sao chuyện này cũng bắt đầu từ Trịnh gia bọn họ, Trịnh vương trước giờ là người ngay thẳng, thiếu nhân tình tất nhiên sẽ trả, vì vậy Trịnh vương phi không khỏi đối xử tốt với Tiết Phong Lan nhiều hơn một chút, tất cả đều là vì muốn trả nợ nhân tình.

Tiết Phong Lan nghỉ ngơi nửa tháng, sức khỏe của nàng cũng đã hồi phục, tất cả đều nhờ được liệu quý hiếm mà Trịnh vương phi mang đến, nếu không chỉ sợ nàng nằm nửa năm trên giường cũng không tiến triển bao nhiêu, đối với vấn đề này, ba người Xuân Cầm nghe thấy chỉ cười mà không nói, bất quá mọi người đều hiểu rõ, lời của Tiết Phong Lan không hề đùa giỡn mà đó là sự thật, bởi vì Tiết gia bọn họ một ngày còn có Tiết lão thái thái thì trong chuyện này sẽ không hào phóng như Trịnh vương phi.

Ngày trở về Tiết gia, Như Sương, Như Ngọc liền bị Thái hậu triệu vào cung, người thông minh như Tiết Phong Lan làm sao không biết mục đích Thái hậu gọi hai người, vì vậy nàng đã bảo Như Sương nói dối việc xảy ra tại Thiên Vu Sơn Tự, đặc biệt là việc thích khách truy đuổi nàng, bởi vì nàng biết trong chuyện này nhất định chứa ân tình rất sâu, tuy nói Trương Công chúa là nữ nhi của Thái hậu nhưng ân oán cung đình, làm sao đặt người thân vào mắt, sự việc Trịnh vương phi tập kích bị truyền ra, chỉ sợ sẽ nổi lên một trận sóng gió, hưởng hờ người đứng sau Kiếm Vũ... Như Sương đối với việc này cũng hiểu rõ nặng nhẹ, cho nên nàng cũng không nói hết sự thật với Thái hậu, đặc biệt là về người đã cứu mạng Tiết Phong Lan.

Trong thời gian nàng tịnh dưỡng, Tiết Phong Linh có có đến thăm nàng hai lần, mỗi lần đến đều trình diễn một màn tỷ muội tình thâm, mặc dù không ai nói rõ nhưng trong lòng các nàng đều hiểu rõ, mối quan hệ giữa hai người sớm đã xuất hiện vết nứt, tuy nói hai người là tỷ muội song sinh đồng phụ đồng mẫu nhưng chỉ có bản thân mới thật sự hiểu rõ, bản thân có xem đối phương là tỷ muội của mình hay không?!

Kì lạ thay, khoảng thời gian gần đây Thượng thư phủ có vẻ yên tĩnh lạ thường, không nói trong Hàn Mai Các của nàng, mà viện của các vị tiểu thư còn lại cũng vô cùng yên ắng, hàng ngày ngoại trừ tiếng cười nói từ Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái truyền ra thì cả Thượng thư phủ như trong thời kì ngủ đông, bất kể đi đến đâu thì đều chỉ là một mảnh yên tĩnh, đối với điều này Tiết Phong Lan có một cảm giác khó nói.

Quả nhiên, thời gian yên bình không duy trì được bao lâu, ngày hôm đó, Tiết Phong Lan đang ngồi dùng bữa thì Xuân Cầm từ bên ngoài đi vào, thông báo cho nàng một tin tức, tin tức đó có thể nói đã làm kinh động đến tất cả mọi người, tất nhiên người ngạc nhiên nhất chính là Tiết Phong Lan - người không thường xuyên nắm bắt tin tức trong phủ.

Hoàng cung tổ chức yến hội, cho mời thiếu gia, tiểu thư dòng chính thất vào cung tham dự!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tranh đoạt thiếp mời

"Cung yến?" Tiết Phong Lan nhướng mày, đột nhiên nhớ đến sự kiện hằng năm của Đại Ngụy. Đó là khoảng thời gian nửa tháng sau năm mới, Ngụy đế sẽ tổ chức ăn mừng Đại Ngụy vừa trải qua một năm mới suôn sẻ, đồng thời cũng nhân dịp này cầu thiên địa giúp cho Đại Ngụy mỗi năm đều bình an trôi qua như vậy. Việc này trước giờ luôn là việc hệ trọng đối với hoàng thất, mỗi năm đến ngày long trọng này, cả nước đều sẽ được đại xá, nhân dân được hưởng ấm no tất nhiên vui mừng, bất quá đối với các gia đình quý tộc lại là một chuyện vui khác.

Ngày đó hoàng cung sẽ tổ chức yến hội, các quan đại thần có chức vụ từ ngũ phẩm trở lên đều được tham gia, hơn nữa các vị phu nhân, thiếu gia, tiểu thư dòng chính ngày thường không được phép tùy tiện ra vào hoàng cung thì vào ngày đó đều sẽ được phép tiến cung. Cung yến là cơ hội để các vị thiếu gia, tiểu thư gặp gỡ, tiếp xúc với nhau, để có thể dễ dàng bàn tính chuyện hôn sự sau này, quan trọng hơn mục đích mà tổ chức yến hội trong hoàng cung là để các vị nương nương có thể tìm được con dâu mà các nàng cho là đặc ý nhất, nếu lọt vào mắt xanh của một trong các vị đứng đầu hậu cung thì cuộc sống sau này chính là phượng hoàng trên cành cao, không cần phải lo lắng gì nữa, gia tộc vì vậy mà cũng được hưởng vinh quang.

Bất quá, con đường hậu cung đâu phải dễ đi? Hiện tại Thái tử là nhi tử mà Ngụy đế xem trọng nhất, những hoàng tử khác cho dù có biểu hiện tốt hơn Ngụy đế cũng không bận nhìn đến, điều này có thể thấy rõ địa vị nhi tử này trong lòng hắn, Thái tử do đích thân Chính cung Hoàng hậu sinh ra, ở phía sau lại có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, hẳn tất nhiên vượt trội hơn những người khác, có thể làm phi của hắn là điều tốt, nếu làm phi của các vị hoàng tử khác, cục diện sau này chính là cùng Hoàng tử tương lai đối đầu, cuộc sống muốn tốt hơn cũng không được.

Người thông minh đều có thể nhìn ra được ẩn ý của yến hội lần này, dù sao mỗi năm cũng đều giống nhau, người vào cung nhiều vô số kể, nếu không phải là nữ nhi đại thần thì cũng là tiểu thư xuất thân từ gia tộc lớn có ảnh hưởng, nhưng người lọt vào mắt xanh của các vị nương nương thì được bao nhiêu? Các nàng bất quá cũng chỉ là con cò trên tay Hoàng hậu cùng các vị nương nương, một khi lọt vào mắt xanh của bọn họ ngày tháng sau này chính là phải tranh giành đấu đá để sống qua ngày, những kẻ đứng đầu hậu cung ai lại không có thủ đoạn

của riêng mình, Hoàng hậu như vậy, Hương Quý phi như vậy, Tăng tần cũng như vậy.

Làm phượng hoàng - đứng là dưới một người trên vạn người, cảm giác chính mình cao cao tại thượng ai mà không thích? Bất quá cái gì cũng có cái giá của nó, những thứ càng giá trị thì cái giá phải trả càng đắt, được Hoàng hậu chú ý đến, nếu không phải có giá trị lợi dụng thì sau này chính là con tốt thí mạng tốt nhất, đến lúc không cần đến, những người đó sẽ không chút lưu tình vứt bỏ, cho nên, cung yến lần này còn có một ý nghĩa, chính là đại hội tuyển chọn kẻ thí mạng sau này!

Có người vui, có kẻ mừng, đồng thời cũng không ít người nhận thấy nguy cơ tiềm ẩn.

"Hoàng hậu làm vậy là có ý gì?" Như Ngọc là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói nàng mang theo vẻ bất mãn, nhìn tám thiếp màu đỏ tươi rực rỡ trên tay Như Sương, trong lòng nàng lại nhìn không được mà nổi giận. Tuy nói yến hội lần này đều mời đến tiểu thư dòng chính nhưng lần trước tiến cung, trước mặt Thái hậu nơi đó, Hoàng hậu cũng nhìn thấy rõ ràng về thái độ mà Thái hậu thể hiện với Tiết Phong Lan, hiện tại nàng ta lại gửi thiệp mời đến, đây không phải là muốn cùng Thái hậu chống đối sao?!

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu nàng đã thấy nhiều, không phải bất kì ai cũng chung sống hòa thuận, bên ngoài người của Thái hậu cùng Hoàng hậu không chính thức đối đầu nhau cũng là vì giữ sĩ diện cho bộ mặt của hoàng thất. Lần này Hoàng hậu gửi thiệp mời, nếu Tiết Phong Lan không đi chính là sẽ đắc tội với chủ nhân hậu cung, sau này Thái hậu muốn nâng đỡ nàng lên làm cháu dâu cũng phải hỏi qua ý kiến của Hoàng hậu.

"Mấy lần trước tổ chức không phải lại do Hương Quý phi làm chủ sao? Sao lần này lại đổi thành Hoàng hậu nương nương?" Đối với tình hình trong cung, Xuân Cầm cũng xem như hiểu biết đôi chút, tuy không thể nói là quá nhiều nhưng cơ bản về thể lệ trong hậu cung mỗi người từ gia tộc lớn đều xem như hiểu rõ.

Nguy để có tam cung lục viện, Hoàng hậu Từ thị là người đứng đầu hậu cung, bên dưới là Hương Quý phi, địa vị dưới một người trên vạn người, là người duy nhất từ xưa đến nay có thể chống lại Hoàng hậu, hậu cung rộng lớn, đầu đầu cũng là âm mưu, không khác trên quan trường, hậu cung chia làm hai phe, một phe do Đồng cung Hoàng hậu đứng đầu, phe còn lại tất nhiên do Tây cung Hương Quý phi đứng đầu, hai phe đối chọi gay gắt, chuyện này sớm đã lan truyền khắp Đại Ngụy.

Hoàng hậu là Chính cung, mẫu nghi thiên hạ, phía sau có An Định Hầu làm chỗ dựa, lại sinh cho Ngụy đế hai nhi tử, một người là Thái tử quyền hành thiên hạ, người có khả năng đoạt được ngôi Hoàng trữ để trở thành Hoàng đế tương lai, một người là Tử hoàng tử, tuy không nổi bật bằng hoàng huynh của mình nhưng hẳn cũng không phải người thua kém, không phải người tài nhất nhưng cũng không phải người tệ nhất, có chỗ dựa là hai nhi tử, Hoàng hậu vốn không lo bất kì thứ gì có thể làm ảnh hưởng được địa vị của bản thân. Hương Quý phi cũng không phải nữ nhân chịu thua kém, xuất thân danh tướng, phía sau có Tướng quân phủ làm hậu thuẫn, nàng lại có một nhi tử, một nữ nhi, Ngũ hoàng tử là người tuấn mĩ vô song, từ nhỏ đã bộc lộ bản chất tướng quân, tuy chưa từng chinh chiến sa trường nhưng võ công lại được một tay Vô Kỵ Đại Tướng quân truyền dạy, tất nhiên không hề tầm thường, còn về Thuận Ngọc Công chúa, yêu kiều diễm lệ, thông minh hơn người, Đại ngụy Đế nhất tài nữ, có thể nói giữa Hoàng hậu và Hương Quý phi chính là bất phân thắng bại, nếu không cũng không dấy đưa đến ngày hôm nay.

"Hiện giờ Thái tử đang xuân phong đắc ý, Hoàng hậu muốn gì mà không được?" Như Ngọc buồn bực cất tiếng, có nhi tử là Thái tử, Hoàng hậu chính là ngồng cuồng không đặt ai vào mắt, ngay cả người bên cạnh Thái hậu mà nàng ta cũng muốn lập mưu, đúng là khiến người khác không thể nào thích được!

"Thiệp mời cũng đã gửi đến, không đến lượt chúng ta không tin." Như Sương mở miệng, trong giọng nói chứa đầy sự mỉa mai, nàng cầm tám thiếp đỏ tươi trên tay, ánh mắt có phần lạnh lùng.

"Tiểu thư người không định nói gì sao?" Ánh mắt Như Sương rơi vào người bên cạnh, nhìn nàng đang nghiền ngẫm không biết là đang suy nghĩ gì. Thực chất từ trước đến nay, Như Sương chưa bao giờ có thể hiểu hết được suy nghĩ thật sự của Tiết Phong Lan, không biết có phải là do nàng che giấu quá sâu hay là do nàng không chịu bộc lộ, bất kể là vì lí do nào thì Như Sương thật sự thừa nhận, người luôn tin tìn về độ am hiểu lòng người là nàng đứng trước mặt Tiết Phong Lan cũng không thể hiểu được.

"Ta đang suy nghĩ, yến hội lần này không biết có nên đi hay không?" Nghe Như Sương hỏi, môi mông không khỏi phun ra những lời vàng ngọc, vừa dứt lời, không ít người trong phòng liền thay đổi sắc mặt, đặc biệt là Như Ngọc, nàng trước giờ luôn là người nghĩ sau này vậy.

"Tiểu thư, lần này rõ ràng là Hoàng hậu cố tình chống đối với Thái hậu nên mới gửi thiệp mời cho người mà, người cần gì nề mặt nàng?" Lần trước vào cung Thái hậu cũng đã tỏ rõ thái độ là yến hội lần này sẽ không để cho Tiết Phong Lan đến dự, bởi vì đôi chân nàng bị tàn phế, đi đứng bất tiện tuy có xe lăn nhưng hoàng cung là nơi tôn ti trật tự và phép tắc đều đặt lên hàng đầu, nếu có gì sai sót Ngụy đế trách tội, cho dù là Thái hậu cũng không cứu được. Ngày hôm đó khi Thái hậu nói những lời đó Hoàng hậu cũng có mặt, làm sao có thể nói không biết không nghe không thấy? Cho người đưa thiệp mời đến còn gửi lời báo nhất định phải tham gia, rõ ràng có ý làm khó dễ Tiết Phong Lan.

"Nếu tiểu thư không đi chính là đắc tội với Hoàng hậu nương nương..." Xuân Cầm bên cạnh nhủ mảy, lần đầu tiên nàng phát hiện, chỉ là một buổi cung yến cũng gây ra nhiều phiền phức như vậy. Ý đồ của Hoàng hậu thế nào, nàng không rõ nhưng không phải là nàng không hiểu Hoàng hậu cố tình đặt Tiết Phong Lan vào tình thế khó xử, nếu lần này Tiết Phong Lan đi, chính là tự tìm mất mặt, nếu không đi thì sẽ đắc tội với Hoàng hậu, cuộc sống sau này tuy có Thái hậu làm chỗ dựa nhưng cũng đã khiến ấn tượng về nàng xấu đi, đến lúc đó lại phát sinh không biết bao nhiêu phiền phức.

"Tiểu thư, lời của Như Ngọc và Xuân Cầm đều không sai, người nên quyết định thật kĩ lưỡng." Xem ra lần này Hoàng hậu thật sự muốn chống đối với Thái hậu, nếu không cũng không đưa ra quyết định như vậy!

Tiết Phong Lan gật đầu, bởi vì biết rõ điều này cho nên nàng mới phải đang suy nghĩ, kiếp trước cũng vậy, Hoàng hậu càng bắt nàng lộ diện thì nàng lại càng muốn đi ngược lại với ý của nàng ta, cho nên mới đắc tội với vị mẹ chồng tương lai này, con đường gập ghềnh cho Lam Thành Vũ với khó khăn như vậy, bất quá đó là chuyện kiếp trước. Kiếp này nàng không hề có ý định muốn làm con dâu của Hoàng hậu, cho nên nàng cũng không sợ sẽ đắc tội nàng ta, Hoàng hậu cứ nghĩ là mình thông minh, làm khó dễ nàng sẽ nghĩ là nàng mất mặt, nhưng không ngờ lại tạo cơ hội cho nàng chứng kiến một trò hay!

Thiệp mời lần này chỉ được gửi đến các vị thiếu gia, tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ, ngoại trừ Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ thì trên dưới Tiết phủ chỉ có bốn tám thiệp mời, không ai khác ngoại trừ nàng và Tiết Phong Linh của đại phòng, Tiết Lan Hương của nhị phòng và Tiết Liên Kiều của tam phòng. Bốn tám thiệp mời nhưng Tiết phủ lại có đến sáu vị tiểu thư, tuy không nói ra nhưng Tiết Phong Lan biết tâm tư của bọn vốn dĩ không đơn thuần. Tiết Thanh Liên không đáng nói, dù sao nàng cũng sắp gả cho Hạ Túc, yến hội lần này đi cũng được, mà không đi cũng không sao, dù sao cũng không thể thay đổi số phận nàng đã là hoa có chủ. Bất quá Tiết Yên Hoa thì ngược lại, mới mười một tuổi mà tâm tư lung linh, thủ đoạn lại không hề thua kém bất kì nữ nhân nào trong phủ, sinh ra là thiếp thất mà tâm cơ lại không hề nhỏ, hưởng hờ bởi vì sự xuất hiện của Tiết thị mà Tiết phủ lại xuất hiện thêm một vị tiểu thư thích tranh đua với đời, yến hội lần này hai nàng làm sao có thể bỏ qua?!

Tám thiệp mời của nàng, chỉ sợ các nàng đã sớm có ý muốn chiếm đoạt, bởi vì nàng biết, ba tám thiệp mời còn lại, các nàng vốn dĩ không có cơ hội chạm vào, Tiết Phong Linh là người thông minh cỡ nào, đồ vật trên tay làm sao có thể để người khác cướp đoạt? Mà nhị tỷ của nàng Tiết Lan Hương cũng không phải loại người ngu ngốc, tâm tư tuy không sâu nhưng là người thông minh hiểu biết, chút thủ đoạn của Tiết Yên Hoa và Hạ Anh, nàng làm sao có thể mắc bẫy? Về phần Tiết Liên Kiều, chỉ sợ mấy ngày nay nàng cũng không bước chân ra khỏi viện của mình nửa bước, cho dù hai người Tiết - Hạ tìm tới cửa nàng cũng sẽ cự tuyệt không gặp, đi vòng vòng khó khăn như vậy, hai người các nàng nhất định sẽ đến tìm tứ tỷ là nàng đây, bởi vì trong mắt bọn họ nàng chỉ là một nha đầu tàn phế, vốn dĩ không có tính uy hiếp!

Ngẫm đến đây, Tiết Phong Lan liền nhếch môi cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang không dễ nhận thấy, tay siết thành nắm đấm, bộ dạng như nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

Kiếp trước, tám thiệp mời này không thuộc sở hữu của bất kì ai, kiếp này nàng cũng muốn biết, dưới ánh mắt của Tiết Phong Lan này rốt cuộc có điều gì thay đổi hay không?!

Ngày hôm sau.

"Tiểu thư người thật sự muốn vào trong sao?" Nha hoàn bên cạnh thấp thòm nhìn xung quanh, bộ dạng vô cùng lo sợ.

"Người cũng đã nghe tổ mẫu nói rồi, nếu muốn đi dự yến hội lần này thì nhất định phải đến đây." Tiết Yên Hoa cũng không chút tình nguyện mở miệng, không khỏi nhớ đến những lời mà Tiết lão thái thái đã nói, yến hội lần này Thượng thư phủ chỉ có bốn tấm thiệp mời, ba tấm thiệp mời khác nàng vốn dĩ không có cơ hội chạm vào, cho nên chỉ còn tấm thiệp còn lại, duy nhất tấm thiệp đó mới cho nàng cơ hội bước lên cảnh cao làm phượng hoàng, dù có khó khăn thế nào nàng cũng phải có cho bằng được!

"Nhưng mà... Vũ di nương đã dặn dò, nếu không có chuyện quan trọng thì chúng ta không được đến đây..." Biết rõ thuyết phục Tiết Yên Hoa là điều rất khó nhưng nàng cũng không còn cách nào, đành phải mang danh nghĩa của Vũ di nương ra dọa, bởi vì nàng biết, so với việc bị tiểu thư la mắng một trận còn tốt hơn là đắc tội chủ nhân nơi này.

Tâm trạng Tiết Yên Hoa vốn không vui, nghe nha hoàn bán thân nói vậy, giọng nói của nàng không khỏi cay nghiệt hơn vài phần: "Thật không biết di nương lo lắng điều gì, Tiết Phong Lan bất quá chỉ là một người tàn phế, cho dù nàng giữ tấm thiệp mời đó thì cũng chỉ có thể nhìn, người tàn phế có khác gì người chết đâu?"

"Tiểu thư!" Nha hoàn hoảng sợ đưa tay che miệng Tiết Yên Hoa, trong lòng chỉ cảm thấy đau khổ không thôi, chủ tử gây họa, người phải chịu tội chính là các nàng!

"Tiểu thư, nơi này là Hàn Mai Các, cẩn thận tai vách mạch rừng." Biết không thể thay đổi điều gì, nha hoàn chỉ còn cách mềm giọng khuyên ngăn.

"Biết rồi, người ồn ào quá."

Lúc chủ tớ hai người đang nói chuyện thì có một bóng người tiến về phía này, trái tim đang treo của nha hoàn rốt cuộc cũng không yên mà đập thành thịch, thầm nghĩ những lời lỗ mãng mà tiểu thư vừa nói lúc nãy, người này có nghe thấy hết hay không?!

"Người... người là nha hoàn của Tiết... Tứ tỷ đúng không? Gọi là Như Sương gì đó?" Nói xấu người khác bị nghe thấy, Tiết Yên Hoa cũng có chút chột dạ.

Như Ngọc tựa tiểu phi tiểu mím cười: "Lục tiểu thư, nô tì là Như Ngọc."

Nụ cười trên mặt Tiết Yên Hoa cứng lại: "Ha ha, hóa ra là Như Ngọc..." Mặc kệ nàng ta là Như Sương hay Như Ngọc gì đó, dù sao mục đích lần này nàng đến cũng không phải muốn biết xem nàng ta là ai?!

"Lục tiểu thư, tiểu thư nô tì biết người sẽ đến, nên đang ở trong đợi người." Thấy hành động của Như Ngọc, Tiết Yên Hoa lấy làm lưu tâm, xem như nha hoàn này thức thời, bắt quá.. Tiết Phong Lan sớm biết nàng sẽ đến sao?!

Mang theo tâm trạng nghi hoặc đi vào trong, vừa vào cửa nàng đã thấy bóng dáng của hai nữ tử đang ngồi nơi đó, trên mặt hai người đều nở nụ cười thật tươi khiến Tiết Yên Hoa không khỏi nhũn mảy.

"Vậy chuyện lần này nhờ Phong Lan biểu tỳ." Trên dưới Thượng thư phủ, ngoại trừ Hạ Anh thì còn ai có thể gọi Tiết Phong Lan một tiếng biểu tỳ?!

"Hạ Anh? Tại sao người lại đến đây?!" Nàng vốn nghĩ bản thân đã đến rất sớm rồi, không nghĩ đến Hạ Anh này lại còn đến sớm hơn, không biết giữa bọn họ đã nói những chuyện gì mà nụ cười trên mặt Hạ Anh lại tươi như vậy?

"Tại sao ta lại không thể ở đây? Người đến được, còn ta thì không sao?" Đối mặt với Tiết Yên Hoa, thái độ của Hạ Anh hoàn toàn khác với lúc nãy, đến Xuân Cầm bên cạnh cũng cảm thấy một mối đối với các vị tiểu thư Tiết phủ này, không ngừng xảy ra chuyện thị phi.

"Mục đích của chúng ta đều giống nhau thôi."

Nhắc đến mục đích giống nhau, Tiết Yên Hoa không khỏi buồn bực: "Hạ Anh, yến hội lần này vốn dĩ chỉ dành cho đích nữ Tiết phủ, người nghĩ bản thân sẽ có cơ hội sao?"

"Tiết Yên Hoa lời nói này là để cho người nghe sao?" Hạ Anh châm chọc cười, tuy nàng không phải đích nữ Tiết phủ nhưng dù sao nàng cũng mang một nửa dòng máu Tiết gia, huống hồ nàng lại là nữ nhi dòng chính của Hạ gia, cho dù nàng không được đi thì Tiết Yên Hoa thân là thứ nữ nhị phòng làm sao có thể tham dự yến hội lần này?!

"Người..." Còn chưa đợi Tiết Yên Hoa kịp tức giận, Hạ Anh đã quay người rời đi, để lại Tiết Yên Hoa ôm một bụng tức giận không chỗ phát tiết, mà Tiết Phong Lan bên cạnh, từ đầu chí cuối đều im lặng, bộ dạng xem kịch vui.

"Tứ tỷ tỷ..."

~~~~~

"Hoàng đệ, đệ đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói từ phía sau truyền đến khiến nam tử giật mình, bưng tỉnh thoát khỏi suy nghĩ của bản thân, thần sắc liền khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt như thường.

"Hoàng huynh nghĩ nhiều, chỉ là có một số chuyện nhỏ mà thôi."

"Nam nhân ưu phiền chỉ có hai việc, một là cơ đồ sự nghiệp, hai là... nữ nhân." Ánh mắt hần dán vào người nam tử, sâu trong ánh mắt lóe lên tia sắc bén như dao.

"Có hoàng huynh tại, cơ đồ sự nghiệp vốn đâu cần đến đệ phải lo lắng?" Nam tử cười nhạt, bộ dạng không mấy bận tâm.

"Ha ha, cho nên ta mới nói, đệ nhất định là phiền muộn chuyện nữ nhân." Hoàng y nam tử đưa tay vỗ vai đệ đệ, hoàn toàn là một bộ dạng huynh trưởng hiểu nỗi lòng của thân đệ.

"Nói xem, rốt cuộc là nữ nhân thế nào mà có thể khiến cho đệ đệ của ta phiền lòng như vậy?"

Nam tử nhũn mảy, lắc đầu: "Hoàng huynh nghĩ nhiều rồi, đệ và nàng chỉ mới gặp qua một lần, nàng làm sao có thể khiến nàng phiền lòng?!"

Suy cho cùng, nàng đối với hần chỉ là một người xa lạ, vậy tại sao nàng lại để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng hần như vậy?!

Cảm giác vừa quen thuộc và xa lạ này, hần là lần đầu tiên cảm nhận được, điều này khiến hần vô cùng phiền muộn, không thể không thừa nhận, hần chán ghét cảm giác này!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Vô sỉ với nhau

“Tứ tỷ...” Sau khi Hạ Anh rời đi, tâm trạng Tiết Yên Hoa tốt hơn vài phần nhưng khi nhìn đến vẻ mặt đang xem kịch vui của Tiết Phong Lan, ngọn lửa tức giận vừa mới được kiềm chế lại thôi bùng lên, trong lòng tuy không vui nhưng ngoài mặt Tiết Yên Hoa vẫn ngượng ngùng gọi một tiếng.

Tiết Yên Hoa tuy không phải là người thông minh nhưng nàng cũng không phải là loại người không có đầu óc, thủ đoạn của nàng tuy không thể so sánh với Tiết Phong Linh nhưng người nhận được sự yêu thích của Tiết lão thái thái thì có thể là người đơn giản? Nơi này dù sao cũng là Hàn Mai Các, nói trắng ra là địa bàn của Tiết Phong Lan, nàng đến chỗ của nàng ta, lại cùng nàng ta gây sự thì hết thảy mọi bất lợi sẽ chỉ đổ dồn về nàng, đến lúc đó dù có Tiết lão thái thái đến can thiệp thì mọi chuyện cũng đã quá muộn, huống hồ lần này nàng đến là có việc muốn nhờ, Tiết Yên Hoa không đọc kinh thư nhiều nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý ăn nói khách khí vẫn là nên cần.

“Một tiếng này ta không dám nhận đâu?” Tiết Phong Lan cười cười, nhờ có Tiết Yên Hoa mà nàng mới có thể chứng kiến màn kịch hay giữa nàng ta và Hạ Anh, cho nên thái độ lần này nàng đối với nàng ta không giống như lần trước, rất là hòa nhã, bất quá lời nói thì lại khiến người đối diện rơi vào khó xử.

“Tứ tỷ nói đùa...” Không biết lời này của Tiết Phong Lan là thật hay giả nhưng vào tai vẫn khiến người nghe cảm thấy khó chịu, mặc dù không tận mắt chứng kiến hết thảy cuộc đối thoại giữa Tiết Phong Lan và Hạ Anh nhưng lúc này khi nàng vừa đến, rõ ràng thái độ mà Tiết Phong Lan đối với Hạ Anh so với thân tỷ song sinh là Tiết Phong Linh còn muốn thân hơn, hai người một tiếng “biểu tỷ, biểu muội” vô cùng thân thiết, kẻ xướng người họa, mà hiện tại, thái độ của Tiết Phong Lan đối với nàng mặc dù hòa nhã nhưng lời nói lại như mang theo dao, quả thật là khiến người buồn bực không thôi.

Tiết Yên Hoa sớm đã quên mất, vốn dĩ mối quan hệ giữa nàng và Tiết Phong Lan không hề thân thiết, thậm chí có thể nói là tệ hại. Tất niên năm nay, chung đồ bỏ mà Thượng thư phu nhân đích thân hầm cho nữ nhi nàng là Tiết Phong Lan, vậy mà bị Tiết Yên Hoa vô cớ tranh giành, sau cùng nàng lại khiến chén canh cá nóng hổi hắt cả vào người Tiết Phong Lan, khiến da thịt Tiết Phong Lan bị bỏng một mảng lớn, nếu không phải có Thượng thư phu kịp thời bôi thuốc mỡ, Như Sương lại có mang được từ hoàng cung đến để bôi thì làm sao vết thương của Tiết Phong Lan lại có thể lành nhanh như vậy?

Có lẽ trong lòng Tiết Yên Hoa, sự việc lần đó nàng sớm đã quên mất, mặc dù lần đó Thượng thư phu nhân đối với nàng gây khó dễ, nàng cũng thật ghi hận Tiết Phong Lan, bất quá nhìn thấy Tiết Phong Lan chỉ là một phế nhân nên mới bỏ mặc làm ngơ.

Tuy xuất thân không cao nhưng không biết Vũ di nương làm sao có thể dưỡng ra nữ nhi kiêu ngạo dường này, mặt còn cao hơn đâu, từ trước đến nay, những đích nữ trong mắt nàng đều hạng tâm thường, chỉ có Tiết Phong Linh là khiến Tiết Yên Hoa khiếm nhường, không gây sự, chứ Tiết Phong Lan thì không. Nàng đối với Tiết Phong Lan chỉ là sự khinh thường, không sợ Tiết Phong Lan đi cáo trạng, đối đầu cùng nàng, trong mắt nàng, Tiết Phong Lan tuy là đích nữ, nhưng lại không nhận được sự yêu thích của Tiết lão thái thái thì địa vị đã thấp hơn nàng một bậc, lại thêm sự kiện đôi chân Tiết Phong Lan bị tàn phế, lại càng khiến nàng cảm thấy không đáng bận tâm. Trong khái niệm của Tiết Yên Hoa, một nữ tử không nhận được sự yêu thích của trưởng bối, lại bị tàn phế hai chân thì cho dù là đích nữ, dung mạo xinh đẹp thì cũng chẳng khác gì người chết, phế nhân so với người chết, không phải là đau khổ hơn sao? Đặc biệt là khi nữ tử đó còn xuất thân danh môn, con đường sau này vốn khó lại càng khó.

Nếu không phải trải qua chuyện kiếp trước Tiết Phong Lan sẽ không đặt những thứ nhỏ nhặt như thái độ của Tiết Yên Hoa vào lòng, nàng sẽ không quan tâm, bất quá sau khi trùng sinh, tính tình của nàng dù không muốn phải thay đổi. Vốn là thiếu nữ ngây thơ vô tâm vô dục lại bị cuốn vào âm mưu tranh đấu chốn hậu viện, bất kể là nữ tử nào cũng phải buộc bản thân mình phải trưởng thành, bởi vì đã từng trải qua cho nên chỉ có Tiết Phong Lan mới biết, hậu quả thuộc cuộc đáng sợ như thế nào, vì vậy kiếp này những thứ chuyện nhỏ nhặt không đáng bận tâm nàng cũng lưu tâm từng chút, cẩn thận thâm dò, sai một li, chính là đi một dặm.

Sự việc lần trước, Tiết Yên Hoa hắt cả chén canh cá vào người nàng, Tiết Phong Lan không nói không có nghĩa là nàng bỏ qua, bất kì chuyện gì cũng phải chờ cơ hội đến mới có thể hoàn mỹ hoàn thành, mà Tiết Phong Lan chính là đang đợi cơ hội, người cho nàng cơ hội không ai khác chính là Tiết Yên Hoa.

Tuy nói Tiết Yên Hoa là người cho nàng cơ hội nhưng người chịu thiệt vẫn là Tiết Yên Hoa!

Nhìn vẻ mặt nàng lúc xanh lúc trắng, Tiết Phong Lan liền chuyển chủ đề: “Trà này sợ là không hợp với muội...” Còn chưa đợi đối phương hiểu rõ hàm ý trong câu thì nàng đã mở miệng phân phó người bên cạnh: “Như Ngọc, còn không mau pha cho lục tiểu thư một bình trà mới.”

“Nô tì lập tức đi chuẩn bị.” Như Ngọc nhận lệnh, vội cầm bình trà ra ngoài, ngay cả cơ hội để Tiết Yên Hoa muốn ngăn cản cũng không được.

“Tứ tỷ, không cần phiền phức như vậy...” Khách đến nhà được đãi trà quý ai mà không thích? Nhìn xuống chung trà trên tay Tiết Phong Lan đang không ngừng lan tỏa một mùi hương hoa lải nhải nhạt, Tiết Yên Hoa liền biết đây cũng không phải loại trà rẻ tiền gì.

Tiết lão thái thái yêu thích trà, vì muốn lấy lòng nên Tiết Yên Hoa rảnh rỗi cũng bỏ một ít thời gian ra để nghiên cứu về lá trà, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng dựa vào mùi hương nàng cũng phân biệt được đây là loại trà rẻ tiền, đầu là loại trà cực phẩm

Loại trà hoa lải nhải, ngoài chợ nhiều như mây, thường thì giá chỉ có mấy quan tiền, tất nhiên giá xứng với thực, giá tiền ra sao chất lượng cũng như vậy, so với chung trà trong tay Tiết Yên Hoa, trà lải ngoài chợ tất nhiên không mùi hương có ngào ngạt như vật, màu nước trà cũng nhạt nhẽo, hương vị tất nhiên không cần phải so sánh.

Tiết Phong Lan hào phóng như vậy khiến nàng không khỏi cảm thán, mang loại trà như vậy ra đãi khách, nếu là ở chỗ Tiết lão thái thái, muốn nhìn thấy loại trà này cũng phải đợi đến ngày lễ hay là một ngày mà Tiết lão thái thái có tâm trạng tốt, nếu không loại trà xa xỉ như vậy, Tiết lão thái thái mỗi lần uống đều là tiếc đứt gan đứt ruột, chứng kiến đã nhiều lần, Tiết Yên Hoa âm thầm nói một câu: “Keo kiệt!”.

So với bộ dạng ngang ngược thường ngày, thái độ của Tiết Yên Hoa ngày hôm nay quả thật đủ lạ! khiến Tiết Phong Lan đối diện lấy làm khó hiểu, bất quá rất nhanh nàng liền đoán được nguyên nhân, chỉ là đối phương không trực tiếp mở lời, nàng cũng không muốn mở miệng nói ra.

“Người đến là khách, điều này là hợp lẽ thường.” Trà này đối với người khác tuy quý nhưng ở nhà kho của Hàn Mai Các quả thật nhiều không đếm xuể, tất cả đều là do Thái hậu ban thưởng, Thái hậu đối với cháu gái này thật đúng là chiều chuộng, có những thứ mới lạ đều sai người mang đến, bất kể là vàng bạc châu báu hay gấm vóc vải lụa, kì hoa dị thảo cũng không cảm thấy tiếc.

Đối với thái độ yêu thương, muốn gì được nấy của Thái hậu, Tiết Phong Lan không những không vui mừng mà còn sinh ra phòng bị, mặc dù kiếp trước Thái hậu vẫn một mực bảo hộ nàng, khi nàng gả cho Lam Thành Vũ, bất kể là chuyện lớn nhỏ trong cung, đều là do Thái hậu chỉ dạy, giúp nàng giải vây, điều này khiến Tiết Phong Lan sinh ra sự kính trọng, đồng thời cũng xem nàng như thân mẫu. Bất quá, trải qua một kiếp, Tiết Phong Lan vốn dĩ đã không còn bị tình cảm che mờ lí trí nữa, mặc dù hiện tại Thái hậu vẫn yêu thương nàng nhưng tương lai sau này, khó mà có thể nói rõ, cho nên nàng chỉ có thể ôm tâm tình phức tạp mà đối mặt với Thái hậu.

“Tứ tỷ nói phải, thật khiến muội muội khâm phục.”

Chỉ là một câu trả lời có lẽ, sao có thể khiến người khâm phục? Lời này của Tiết Yên Hoa, quả thật là nịnh nọt không đúng lúc.

“Không biết lần này lục muội đại giá quan lâm đến hàn xá là có việc gì?” Thấy đối phương ngập ngừng mãi vẫn không vào thẳng vấn đề chính, Tiết Phong Lan cũng không gấp, bất quá nàng cũng không muốn lãng phí thời gian.

Thấy Tiết Phong Lan trực tiếp hỏi, cho dù hiện tại nàng muốn tiếp tục giả vờ cũng không thể.

“Nếu tứ tỷ đã mở lời, Yên Hoa đành nói thật, bất quá không phải tỷ đã đoán được sao?” Tiết Yên Hoa cũng không tin Tiết Phong Lan là người ngu ngốc, vừa nãy nàng cùng Hạ Anh tranh cãi một trận âm ỉ như vậy, Tiết Phong Lan không phải không có đứng bên cạnh, mục đích bên trong, còn đợi nàng phải nói rõ sao?!

“Nói như vậy, lục muội lần này đến, quả thật là muốn tẩm thiệp mời cung yến lần này?” Tiết Phong Lan không nhanh không chậm vạch trần mục đích của Tiết Yên Hoa, chỉ là sắc mặt người đối diện lúc này cũng không thay đổi.

“Giữa chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, tin rằng tỷ cũng sẽ không trợ giúp người ngoài để hại người trong nhà đâu nhỉ?” Giờ phút này Tiết Yên Hoa như trở thành người khác, rõ ràng là khác xa bộ dạng không tước kiêu ngạo của ngày thường, hiện tại bất kể là về mặt hay lời nói đều không phù hợp với lứa tuổi của nàng, khiến Tiết Phong Lan đối diện kinh ngạc một chút, bất quá dù vậy nàng cũng không có bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

“Giúp người ngoài để hại người trong nhà? Có lẽ lục muội đã hiểu lầm rồi.” Tiết Phong Lan ngọt ngào cười, không nghĩ đến sẽ có một ngày Tiết Yên Hoa lại thâu tình đạt lý như vậy, nếu là chuyện lần trước ở từ đường với Hạ Túc mà nàng có thể lý trí như vậy thì rất có thể người mà Hạ Túc lấy không phải Tiết Thanh Liên mà là Tiết Yên Hoa nàng, chỉ tiếc số phận trớ trêu, bộ mặt khác này của Tiết Yên Hoa, chỉ sợ Tiết Phong Lan mới là người đầu tiên được diện kiến.

“Hiểu lầm cũng được, tin chắc tỷ là người hiểu rõ nhất. Thiệp mời tỷ có thể giao cho muội, dù sao tỷ cũng đâu đi dự tiệc được?” Nói đến đây ánh mắt liền rơi vào hai chân Tiết Phong Lan, về mặt tuy không thay đổi nhưng giọng nói lại tỏ ra khinh thường rõ ràng.

“Đề muội thay tỷ đi dự tiệc, như vậy không phải tốt lắm sao?!”

Tiết Phong Lan nhếch môi cười lạnh: “Người muốn giúp ta đi dự tiệc cũng không ít, đầu nhất thiết phải là muội?” Vốn dĩ còn đang đánh giá cao Tiết Yên Hoa, không ngờ sau một câu nói nàng ta lại để lộ bản thân là người không có đầu óc như vậy, tuy Tiết Yên Hoa thông minh nhưng dựa vào trình độ này vẫn còn kém lắm, tính tình kiêu ngạo thích khinh thường người khác như vậy, chính là trở ngại lớn nhất của nàng ta!

“Tứ tỷ, chúng ta là người một nhà, nên giúp đỡ nhau mới phải, cần gì làm khó nhau?” Không nghĩ đến Tiết Phong Lan lại không khách khí như vậy, lời nói của nàng ta thật chẳng khác nào cái tát tát thẳng vào mặt nàng, bất quá vì thiệp mời, vì cơ hội có thể trở thành phượng hoàng, Tiết Yên Hoa chỉ còn một cách là nhẫn nhịn.

“Làm khó? Muội muội hiểu lầm, ta không hề có ý gây khó dễ cho muội, hôm nay là muội chủ động đến tìm ta, có vẻ như, người gây khó dễ cho ta là muội mới phải?” Lời nói của nàng là muốn cảnh tỉnh người đối diện, lần này mục đích Tiết Yên Hoa đến là để nhờ vả, vậy mà hết lần này đến lần khác đề ra vẻ khinh thường nàng, dù tính tình Tiết Phong Lan có tốt cũng sẽ khó chịu.

Sắc mặt Tiết Yên Hoa lập tức thay đổi, vội vàng mở miệng giải thích, mặc dù trong lòng nàng cũng không muốn nhưng vì lấy đại cuộc làm trọng, điều này thật sự là làm khó Tiết Yên Hoa.

“Tứ tỷ hiểu lầm, muội cũng không có ý trách móc gì tỷ, chỉ là...” Dù muốn dù không thì nàng vẫn phải cho Tiết Phong Lan một chút mặt mũi.

“Chỉ là...?” Tiết Phong Lan lộ vẻ khó hiểu, rõ ràng biết rõ nguyên nhân mà còn cố hỏi.

“Thứ cho muội nói thẳng, muội và tỷ đều mang họ Tiết, giữa chúng ta cần gì phải giả vờ? Tẩm thiệp mời đó, vốn dĩ không còn ở chỗ tỷ nữa đúng không?!” Đừng nghĩ nàng không biết Tiết Phong Lan bất quá chỉ là làm bộ làm tịch, rõ ràng khi nãy nàng ta cười đùa vui vẻ như vậy với Hạ Anh, nhất định là đã quyết định đưa tẩm thiệp mời đó cho nàng ta, vậy mà còn có tâm trạng ở đây trêu đùa nàng, loại người này đúng là đủ vô sỉ.

Tiết Phong Lan gật gù: “Muội muội đã trực tiếp như thế, ta đây cũng không muốn nói nhiều, đúng là Anh biểu muội muốn ta nhường tẩm thiệp đi dự cung yến lần này cho muội ấy... bất quá ta còn chưa có quyết định.” Nói là nhường thiệp mời nhưng thật chất chính là nhường cơ hội tiến cung, nhường cơ hội trở thành phượng hoàng, cơ hội tốt như vậy, nói nhường là nhường sao?!

“Cái gì? Tỷ còn chưa quyết định?” Như vậy có nghĩa là nàng còn có cơ hội? Nghĩ vậy Tiết Yên Hoa thầm cảm thấy vui vẻ.

“Đúng vậy, bởi vì ta nghĩ có người cần nó hơn Anh biểu muội.” Nói đến đây, ánh mắt nàng như có như không liếc về phía Tiết Yên Hoa, nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của nàng ta liền biết kế hoạch của bản thân sắp thành công.

“Hả? Người đó là ai vậy?” Tiết Yên Hoa tất nhiên nhận thấy ánh mắt của nàng, trong lòng sớm đã có câu trả lời, bất quá vẫn mở miệng hỏi, rõ ràng rất muốn nghe câu trả lời khiến nàng hài lòng.

Tiết Phong Lan ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thâm phi nhỏ, rõ ràng đã biết còn giả vờ muốn nàng nói thẳng ra, sống chung với nhau mười mấy năm, lần đầu tiên Tiết Phong Lan phát hiện, vị lục muội này của nàng, tính tình không chỉ thích khinh thường người khác mà còn vô cùng vô sỉ nữa.

“Người đó không phải là lục muội muội sao?”

Tiết Yên Hoa làm bộ kinh ngạc: “Muội?!”

Đối với hành động mặt dày này của Tiết Yên Hoa, Tiết Phong Lan âm thầm cảm thấy khâm phục, diễn kịch thôi mà, có cần giả vờ thật như vậy không? So với Tiết Phong Linh còn muốn cao tay hơn một bậc đấy!

“Trong phủ này ngoài muội ra còn ai thích hợp hơn nữa chứ?!” Thượng thư phủ chỉ có nàng ta và Tiết Thanh Liên là thứ nữ, muốn có trong tay tẩm thiệp mời của đích nữ cũng là điều hiển nhiên, bất quá so với Tiết Yên Hoa, Tiết Thanh Liên nào có thể tranh giành, cho nên nếu không phải có Hạ Anh xuất hiện thì đừng mong ai có tư cách tranh với nàng, trừ phi... Tiết Phong Lan nhất quyết không giao, nếu không Tiết Yên Hoa sẽ là người chiến thắng.

Bàn bạc của hai người còn chưa xong thì Xuân Cầm đã mở cửa bước vào, nếu là thường ngày Tiết Yên Hoa sẽ tức điên lên mà mở miệng mắng người nhưng nhìn bộ dạng gấp gáp đó của Xuân Cầm, lại nghĩ đến đây không phải là viện của bản thân nên cũng đành im lặng.

“Tiểu thư...”

“Có việc?”

“Lão phu nhân cho Huyện ma ma đến mời tiểu thư qua đó một chuyện.. nói là có việc cần bàn.”

“Sao?” Tiết Phong Lan lộ vẻ mặt kinh ngạc, thật chất trong lòng nàng đã sớm đoán được sẽ có sự tình này, nếu không phải có Tiết lão thái thái ở sau giựt dây, Tiết Yên Hoa và Hạ Anh sao có thể đến Hàn Mai Các của nàng mở miệng nhờ vả, hiện tại Tiết lão thái thái ra mặt, chỉ sợ đã quyết định tẩm thiệp mời trong tay nàng nên thuộc về ai.

Trong lúc Tiết Yên Hoa đang ngờ ngác thì Tiết Phong Lan đã được Xuân Cầm bế đến Thọ Minh Trạch, thời gian từng phút từng phút trôi qua, một canh giờ sau rất nhanh liền đến, khi

Tiết Phong Lan quay trở lại vẫn nhìn thấy Tiết Yên Hoa đang ngồi đó, chỉ là giờ phút này sắc mặt nàng sớm đã lộ vẻ buồn bực, Tiết Phong Lan tuy lấy làm kinh ngạc nhưng cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Xem ra tấm thiệp mời này, quả thật đủ quý giá, nếu không cũng không khiến Tiết Yên Hoa và Tiết lão thái thái chật vật như vậy!

Vừa thấy Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế vào, Tiết Yên Hoa liền kích động đứng lên, vừa nãy khi Xuân Cầm nói Tiết lão thái thái cho mời Tiết Phong Lan đến Thọ Minh trạch để bàn bạc thì nàng biết mọi chuyện đã trở nên phức tạp rồi, chỉ là nàng vẫn ôm hi vọng, dù sao nàng cũng là tôn nữ của nàng ta, mà Hạ Anh bắt quả cũng chỉ là ngoại tôn nữ, bất luận thế nào nàng vẫn cảm thấy địa vị của bản thân trong lòng Tiết lão thái thái nhất định có thể hơn Hạ Anh một bậc cho nên mới kiên nhẫn ngồi đợi Tiết Phong Lan một canh giờ, không ngờ câu trả lời của Tiết Phong Lan lại dập tắt ngọn lửa hi vọng trong lòng nàng.

“Lục muội, thứ cho ta nói thẳng, thiệp mời lần này... có vẻ như Anh biểu muội cần hơn muội rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tâm tư nữ nhi Tiết gia

“Từ tỷ... lời này của tỷ, là có ý gì?” Tiết Yên Hoa sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng từ chính miệng Tiết Phong Lan thốt ra, nàng vẫn cảm thấy bất ngờ trước kết quả này. Biết rõ là xác suất rất thấp nhưng nàng vẫn ôm lấy một chút hi vọng, một chút hi vọng từ sự sủng ái Tiết lão thái thái dành cho nàng nhưng rồi hi vọng của nàng vẫn bị dập tắt, là nàng suy đoán sai lầm sao? Nàng ở bên cạnh Tiết lão thái thái mười mấy năm, chẳng lẽ lại không bằng một Hạ Anh chỉ vừa xuất hiện một hai ngày?!

Tiết Phong Lan bộ dạng bất đắc dĩ: “Lục muội, tổ mẫu gọi ta đến, chẳng lẽ muội còn không hiểu sao?” Sau sự việc này, Tiết Phong Lan mới nhận thấy, địa vị của Tiết thị ở trong lòng Tiết lão thái thái, so với suy đoán của nàng còn quan trọng hơn.

“Trọng nam khinh nữ”, đó vốn là quan niệm lâu đời của nhân dân, bất kì là thời đại nào, mọi người đều xem trọng nam hơn nữ nhân, điều này sớm đã ăn sâu vào tâm trí mỗi người, nếu không thời xưa cũng đâu có một màn “trộm long tráo phụng”? Cho nên mới nói, dù thân phận thấp hèn thế nào, chỉ cần sinh được nhi tử thì nhất định sẽ “mẫu bằng từ quý”, nếu không phải Phương Lam sinh cho Tiết gia một cháu trai thì ngay cả tư cách bước chân vào Tiết phủ cũng không có chứ đừng nói đến việc cho nàng ta một danh phận. Bởi vì có chỗ dựa vững chắc là nhi tử, cho nên Phương Lam mới đặc biệt thương yêu Tiết Duy, hẳn muốn gì nàng liền cho hắn, nào giống như Tiết Thanh Liên, mẫu thân nàng cuối cùng vẫn chỉ là một nha hoàn tú phòng không hơn không kém, để nàng mang họ Tiết đã là khách khí lắm rồi, vậy mà hiện tại, trường hợp này đặt lên người Tiết lão thái thái, đúng là khiến người khác cảm thấy khó hiểu.

Tiết lão thái thái có hai nhi tử, một nữ nhi, khi nàng sinh hạ Thượng thư đại nhân lão phu nhân quá cố vẫn chưa thực hiện nhiệm vụ nối dõi tông đường cho Tiết gia, nhờ vậy mà nàng mới một bước lên trời, khi lão phu nhân sinh hạ Tam lão gia thì quyền hành trong phủ sớm đã nằm trong tay nàng ta. Lại nói đến Tiết thị, tuy không phải nguyên nhân khiến Tiết lão thái thái trở thành phượng hoàng trên cành cao nhưng lại được sủng ái một cách kì lạ, kì ức của Tiết Phong Lan về Tiết thị không nhiều nhưng vì vô tình nghe được sự việc năm đó nên ít nhiều nàng cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Tiết thị lại muốn gì được nấy, cho dù mấy năm xa cách nhưng khi gặp lại Tiết lão thái thái vẫn đối xử tốt với nàng ta, bởi vì Tiết lão thái đã bị Tiết thị nắm thóp!

Tiết Yên Hoa cắn môi, nàng hiểu, hiểu rất rõ là đằng khác. Khi Tiết lão thái thái cho người đến gọi Tiết Phong Lan thì nàng đã hiểu, tấm thiệp lời này nàng ta cũng muốn, nhưng về phần cho ai lại là một chuyện.

“Từ tỷ, chẳng lẽ chuyện này... không thể cứu vãn sao?”

“Muội có biết tổ mẫu đã nói gì với ta không?!”

Cứu vãn? Trong phủ này còn ai có thể ngăn cản được Tiết lão thái thái?!

Khi Tiết Phong Lan đến Thọ Minh Trạch, Tiết lão thái thái đã ngồi ở vị trí chủ vị từ bao giờ, nàng đang đọc sách, bộ dạng nhàn hạ, ngay cả khi Tiết Phong Lan thỉnh an, nàng vẫn không có phản ứng.

Tiết Phong Lan cũng không đợi nàng đáp ứng đã ra hiệu cho Xuân Cầm đặt nàng xuống ghế, không buồn bận tâm đến Tiết lão thái thái. Nếu là trước kia, Tiết lão thái thái nhìn thấy một màn này nhất định sẽ tức giận, sau đó sẽ trách mắng nàng, nhưng hiện tại, đối với hành động vô lễ của nàng, nàng ta cũng không có một tí phản ứng, nàng tất nhiên sẽ không nghĩ rằng Tiết lão thái thái đổi tính, nhìn nàng ta bộ dạng tựa hồ như... đang chờ đợi cái gì đó?

Mấy ngày nay nàng tuy vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi nhưng tình hình trong phủ vẫn hiểu rõ, bởi vì cung yến đang đến gần nên thời gian gần đây các tiểu thư trong phủ đều đang trong trạng thái chuẩn bị, mọi người ai cũng bán thân là người xinh đẹp nhất, nổi bật nhất. Về việc này, Tiết Phong Linh là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất có thể lọt vào đôi mắt vàng ngọc của các vị nương nương, so với những người khác nàng ta tất nhiên phải tích cực hơn nhiều.

Cầm kì thư họa, Tiết Phong Linh không gì không giỏi nhưng sở trường của nàng ta là múa. Nhất Vũ Khuynh Thành mà mọi người đồn đại, tất nhiên không phải hữu danh vô thực, điều này Tiết Phong Lan rõ nhất. Nhớ năm đó, tại thọ yến của Thái hậu, trước mặt tất cả mọi người, Tiết Phong Linh trình diễn một màn múa liên khuynh động nhân tâm, khiến nam nhân thiên hạ chìm vào mê say, nếu không Lam Thành Vũ cũng không tiếp cận Tiết Phong Linh sau sự việc đó.

Giờ nghĩ lại, Tiết Phong Lan chỉ cảm thấy tức cười, từ nhỏ nàng cầm kì thư họa không tốt, thêm thừa may vá cũng không tinh, cho nên một lòng chuyên tâm luyện múa, điệu múa của nàng cùng Tiết Phong Linh, phải nói là tuyệt tác nhân gian, người khác khó mà chạm đến đỉnh cao này. Không ngờ sau này đôi chân lại tàn phế, vốn không thể múa nữa, Tiết Phong Linh vì điệu múa này cầu đi mất tâm của nam nhân nàng yêu, mà nàng cũng vì điệu múa của nàng ta mà mất đi tất cả.

“Lan nha đầu.” Giọng nói kéo tỉnh Tiết Phong Lan trở về hiện tại, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ vị, Tiết lão thái thái lúc này đã buông quyển sách trong tay xuống, gương mặt trầm tĩnh nhìn về phía nàng. Tiết Phong Lan có thể thấy được sự mất kiên nhẫn trong ánh mắt của nàng ta.

Một nữ nhân từ địa vị thấp thút bước lên chính vị, trải qua sóng gió hơn nửa đời người, kinh nghiệm đầy mình, không ngờ hiện tại lại mất kiên nhẫn sớm như vậy.

“Tổ mẫu gọi Lan Nhi đến, không biết là có việc gì?” Không đợi Tiết lão thái thái hỏi, Tiết Phong Lan đã trực tiếp vào thẳng vấn đề. Thời gian nàng có nhiều, kiên nhẫn nàng có thừa nhưng nàng không muốn cùng loại người này tiếp xúc, dù sao cảm giác sau cùng nàng dành cho Tiết gia chỉ còn lại là sự chán ghét!

“Nhìn sắc mặt con tươi tỉnh hơn hẳn, chắc hẳn là tịnh dưỡng rất tốt đúng không?”

Những thứ Trịnh vương phi đưa đến đều là trân phẩm của trần phẩm, sao có thể không tốt?

“Vâng, đa tạ tổ mẫu đã quan tâm.”

Nghe nàng nói vậy, Tiết lão thái thái lập tức tươi cười, bắt quá nụ cười lại có chút gượng ép.

“Đều là người một nhà, cái gì mà đa tạ với không đa tạ?”

Tiết Phong Lan sững sốt, đối với từ “người một nhà” này thốt ra từ miệng của Tiết lão thái thái khiến nàng có chút bất ngờ, bất quá rất nhanh nàng liền hiểu nguyên nhân.

“Nghe nói cung yến lần này rất náo nhiệt, Lan nha đầu con... có đi không?” Giọng điệu Tiết lão thái thái mang theo thăm dò nhưng rõ ràng bản thân nàng ta đã biết rõ câu trả lời.

Nếu là trước kia, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không duy trì thái độ bình tĩnh như vậy nhưng trải qua một đời, nàng sớm đã nhìn thấu những việc này, cho nên mới không bận tâm đến lời nói của người đối diện.

“Lan Nhi cũng muốn nhưng lực bất tòng tâm.”

Kiếp trước nàng không đi là vì tự ti, dù sao cũng xuất thân cao quý, sinh ra đã hưởng ân sủng, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, đôi chân tàn phế đối với nàng mà nói chính là một đả kích vô cùng lớn. Nàng tất nhiên không có mặt mũi ra khỏi phủ, đừng nói đến việc đo dự cung yến, trước mặt mọi người trở lại, điều đó chẳng khác nào bản thân tự tìm mất mặt?! Mà kiếp này, Tiết Phong Lan quyết định không đi không phải vì tự ti hay sợ mất mặt, mà là vì điều này cần thiết trong kế hoạch của nàng. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng chỉ muốn bảo vệ an toàn cho tính mạng của bản thân, đối với cung yến lần này, nàng bất quá cũng chỉ là hạt cát giữa sa mạc, đến cũng được mà không đến cũng không sao.

Nàng lựa chọn không đi, là đắc tội với Thái hậu, nàng biết điều này sẽ gây trở ngại cho con đường của nàng sau này nhưng Tiết Phong Lan biết, lựa chọn của nàng không hề sai lầm. Vốn dĩ ở hoàng cung nàng có Thái hậu làm chỗ dựa, đối với những chuyện như thế này vốn dĩ nàng không cần bận tâm, nhưng điều đó cũng không tiếp thêm can đảm cho nàng mà ngược lại lại khiến nàng có một gánh nặng rất lớn.

Một kẻ tàn phế cho dù có Thái hậu chống lưng nhưng điều đó chẳng thể thay đổi được gì, người ngoài vì nể mặt Thái hậu mới thân thiết với nàng, chỉ là trong lòng bọn họ nghĩ thế nào, Tiết Phong Lan sớm đã nhìn thành quen.

“Nếu con không cần dùng đến, không bằng con nhường lại cho Anh biểu muội của con đi!”

Cung yến là nơi mọi người thể hiện tài năng, còn có một hàm ý khác chính là buổi tiệc tuyển phi cho các vị Hoàng tử, người nào biểu hiện xuất sắc thì người đó sẽ được để mắt đến, không ít cũng nhiều. Mà Tiết Phong Lan, dù là một trang tuyệt sắc, lại nhận được sự sủng ái của Thái hậu, địa vị tất nhiên cao hơn những nữ nhân khác nhưng đáng tiếc là đôi chân của nàng bị tàn phế, cho nên cho dù đề nàng ta đi dự tiệc cũng không mang lại lợi ích gì, không bằng giao thiệp mời cho người khác, Tiết phủ nhiều tiểu thư như vậy, tìm đại một người cũng tốt hơn Tiết Phong Lan.

Lời này có phải là buồn cười quá rồi không? Tiết Phong Lan có cảm giác lời thoại của Tiết lão thái thái có vẻ sai rồi, thân là tổ mẫu, thấy cháu gái mình như vậy mà một lời an ủi cũng không có, hơn nữa trong giọng điệu còn mang vẻ vui mừng khó che giấu?

Cơ hội quý giá như vậy, ngoài kia không biết có bao nhiêu người muốn tranh giành đến sức đầu mẻ trán, vậy mà bảo nàng nhường cho Hạ Anh?

Ai chẳng biết ý nghĩa thật sự của tầm thiệp này, đồng thời giá trị của nó cũng không hề thấp, nàng và Hạ Anh bất quá cũng chỉ là họ hàng xa, cũng không thân đến mức phải nhường cơ hội vàng này cho nàng ta, cho dù nhường, nàng cũng đâu có lợi ích gì?!

“Tổ mẫu, người từng dạy Lan Nhi rằng: Phải đặt lợi ích của bản thân lên lợi ích của người khác, câu nói này Lan Nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, chẳng lẽ... tổ mẫu đã quên?” Tiết Phong Lan dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tiết lão thái thái khiến nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt.

Tiết Phong Lan tuy không nói rõ mọi chuyện nhưng Tiết Yên Hoa cũng hiểu rõ phần nào, mặc dù tức giận nhưng nàng vẫn phải kìm nén cơn giận của mình xuống, không dám hành động lỗ mãng, bởi đây không phải là việc của nàng, huống hồ người trước mặt cũng không đáng tin, đặc biệt là khi nàng ta không cùng chung chiến tuyến với nàng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn theo bóng lưng Tiết Yên Hoa lạnh đi vài phần, quả nhiên loại người như Tiết Yên Hoa không nên qua lại nhiều.

~~~~~

Thời gian thấm thoát trôi qua, ngày tổ chức yến hội đã đến gần, kinh thành nháy mắt liền nhộn nhịp như hội, theo quy định các vị quan lại sẽ vào cung từ sớm, còn gia nhân thì phải đợi đến buổi tối mới có thể tiến cung. Vừa mới sáng sớm, Thượng thư đại nhân đã vào cung dự tiệc, mà những người trong phủ cũng bận rộn không kém, những người chuẩn bị tiến cung đều đã được trang bị y phục lả là, trâm cài ngọc ngà, môi son má phấn, mà những thứ này đều do một tay Tiết lão thái thái chỉ tra, đối với cung yến lần này Tiết lão thái thái đúng là bỏ ra không ít tâm tư.

Mặt trời vừa xuống núi, Tiết lão thái thái đã cho người chuẩn bị xe ngựa, xe ngựa được chạm khắc bằng gỗ đàn hương, vừa cứng rắn lại vô cùng sang trọng, đặc biệt thích hợp với loại người thích khoe khoang như Tiết lão thái thái.

Chuyến đi lần này do đích thân Thượng thư phu nhân dẫn đầu, ngoại trừ những đích nữ có thiệp mời do người của Hoàng hậu mang đến thì vị trí của Tiết Phong Lan đã bị thay thế bằng một người khác, đối với điều này mọi người không cảm thấy bất ngờ, bởi ai cũng sớm đã đoán được, thứ khiến họ bất ngờ chính là người này không ai khác lại là Hạ Anh. Lẽ ra cho dù Tiết Phong Lan không thể đi dự tiệc được thì tầm thiệp mời này cũng không đến tay Hạ Anh, Tiết phủ nhiều vị tiểu thư như thế, không phải Tiết Thanh Liên thì cũng là Tiết Yên Hoa, người Tiết gia, tất nhiên ưu tiên lợi ích của Tiết gia lên đầu, Tiết lão thái thái dùng mọi thủ đoạn lấy tầm thiệp mời từ tay Tiết Phong Lan cuối cùng lại mang tặng cho người Hạ gia, điều này khiến không ít người cảm thấy bất mãn, đặc biệt là Vũ di nương của nhị phòng.

Xe ngựa rộng lớn, chứa đến năm, sáu người cũng không thành vấn đề, cho nên đối với năm người ngồi đây mà nói là vô cùng thoải mái, bất quá không khí có chút yên tĩnh lạ thường. Kể từ khi lên xe, Thượng thư phu nhân không hề mở miệng, nàng ngồi một góc nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh là Tiết Phong Linh đang ngoan ngoãn đọc sách, thỉnh thoảng lại nói gì đó với Tiết Lan Hương đang kể sát bên, một góc khác là vị trí của Tiết Liên Kiều, trước giờ nàng vốn dĩ giao lưu với người khác, cho nên khi chịu sự ghê lạnh từ đám người Tiết Phong Linh nàng vẫn bình tĩnh như thường, bộ dạng không mấy bận tâm, khung cảnh trước mặt yên tĩnh mà lại hài hòa, khiến Hạ Anh ngồi tại nơi này cảm thấy khó chịu.

Khâm Châu cách kinh thành khá xa, đi đi về về cũng mất hơn cả tháng, cho nên từ trong lòng tất cả mọi người Khâm Châu, kinh thành vốn là nơi xa vời đối với họ, ngay cả đối với tri phủ Khâm Châu, điều đó cũng mang ý nghĩa tương tự. Hạ Anh sinh ra và lớn lên ở Khâm Châu, nàng là nữ nhi duy nhất của Hạ gia, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu nữ, huông hồ ở Khâm Châu, Hạ gia tri phủ chính là trời, ở mảnh đất này, Hạ Anh là phương hoàng trên cành cao, muốn hồ mưa gọi gió không ai có thể ngăn cản. Mọi chuyện vẫn tốt đẹp, cho đến khi nàng theo Tiết thị đến kinh thành - nơi nàng chỉ nghe được từ người khác mà chưa hề đặt chân đến, điều mới lạ này khiến Hạ Anh rất háo hức, nhưng sự đời chưa bao giờ là một giấc mơ, đường xá xa xôi, khiến Hạ Anh cảm thấy nản và không muốn đi nữa, chỉ là một khi đã bước lên xe ngựa thì làm sao có cơ hội bước xuống, cho nên nàng chỉ có thể kiên trì.

Hành trình vất vả kết thúc, Tiết phủ ngay trước mắt, nhìn phủ đệ xa hoa lộng lẫy, so với Hạ gia ở Khâm Châu quả thật khác một trời một vực, bước vào trong càng dễ dàng thấy được, Hạ gia vốn không rộng lớn bằng một phần ba Tiết phủ này. Hai mắt Hạ Anh sáng lên, điều đầu tiên nàng ý thức được chính là quyết định lần này của bản thân thật sự không sai, nàng thân là phương hoàng cao quý, một nơi nhỏ nhoi như Khâm Châu thật sự không xứng đáng để nàng ở lại, một Hạ gia nhỏ bé, một chức tri phủ vốn dĩ không thể để nàng nương tựa suốt

đời. Kinh thành thì khác, kinh thành rộng lớn, bầu trời như vậy mới xứng để phượng hoàng bay lượn, Lễ bộ Thượng thư Tiết gia mới xứng để nàng trao thân gửi phận.

Tâm tư của Hạ Anh chưa bao giờ là nhỏ, điều này chính nàng ta cũng ý thức được, huống hồ là những người xung quanh? Đối với biểu hiện trên gương mặt Hạ Anh, ở đây người già dặn kinh nghiệm nhất không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân, nàng làm sao không nhìn ra được suy nghĩ của Hạ Anh?

Nàng không nói không có nghĩa là nàng không biết, nàng mắt nhắm mắt mở cho qua là bởi vì nàng không muốn dạy dỗ nữ nhi của Tiết thị, tâm tình Thượng thư phu nhân lúc này vô cùng phức tạp, vị trí mà Hạ Anh đang ngồi chính là vị trí lẽ ra phải thuộc về nữ nhi của nàng là Tiết Phong Lan, Tiết lão thái thái cướp đoạt thiếp mời từ tay Tiết Phong Lan, mà Hạ Anh lại cướp đoạt từ tay Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân không phải người trong cuộc chứng kiến nhưng nàng biết rất rõ. Nữ nhi nàng vì tàn phế mà bị mẹ chồng xem thường, ngay cả cơ hội, lợi ích lẽ ra phải thuộc về nữ nhi nàng lại bị tước đi, thân làm người mẹ, nàng sao có thể không tức giận? Nàng muốn giáo huấn Tiết thị, muốn giáo huấn Hạ Anh nhưng sợ khi mở miệng sẽ làm mất thân phận, nàng dù sao cũng là trường bối, tranh cãi cùng tiểu bối chỉ khiến bản thân thêm mất mặt, đối với Hạ Anh, nàng lựa chọn xem nàng ta vô hình.

Người có thể nhận thấy rõ tâm tình của Thượng thư phu nhân, ngoại trừ người bên cạnh thì có thể là ai? Tiết Phong Linh cẩn thận quan sát sắc mặt của Thượng thư phu nhân, khi nhận thấy ánh mắt của nàng rơi vào người Hạ Anh thì trong lòng liền hiểu rõ, bèn thu hồi ánh mắt, tiếp tục dán vào quyển sách trên tay, mắt tuy nhìn sách nhưng tâm lại không đặt trên sách.

Tỷ muội sinh đôi, tâm tư tương thông, đây là một điều đó, bởi vì khi người này bị thương người kia cũng cảm nhận được, nhưng đồng thời cũng là một điều xấu, bởi vì quá giống nhau cho nên ngay cả tính tình, sở thích cũng giống nhau như đúc, Tiết Phong Linh muốn làm Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, nàng không tin Tiết Phong Lan lại không có ý nghĩ này. Một khu rừng không thể có hai con hổ, nàng và Tiết Phong Lan đều có dung mạo hơn người, xuất thân cao quý, hai người các nàng đều là một trong các ứng cử viên cho ngôi vị đó, bởi vì quá giống nhau cho nên Tiết Phong Linh mới nhận thấy sự uly hiếp từ thân muội của chính mình. Sinh ra trong quyền quý, làm sao có thể tồn tại hai chữ “tình thân”, trong lòng tất cả mọi người đều đặt “lợi ích” lên đầu, Tiết lão thái thái cũng như vậy, không phải sao?!

Tiết lão thái thái vì muốn có được lợi ích, cho nên mới tạo điều kiện cho Hạ Anh phát triển, bởi vì Tiết Phong Lan không có giá trị lợi dụng nên nàng ta liền không chút do dự vứt bỏ Tiết Phong Lan, những chuyện như thế này, nàng sớm đã thấy nhiều, vì sự phát triển của gia tộc, một khi bản thân không có giá trị lợi thì sẽ không có ai cần nàng nữa. Cho nên đối với việc Hạ Anh cướp đoạt thiếp mời tiền cung của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh không hề có chút ý kiến, “Thắng làm vua, thua làm giặc” đạo lý này nàng hiểu rất rõ ràng, huống hồ Tiết Phong Lan lại còn là đối thủ đáng gờm của nàng, có trách thì phải trách Tiết Phong Lan không có năng lực, dễ dàng đặt niềm tin vào người khác.

Một làn gió thổi vào, mang theo hơi lạnh của mùa xuân, đêm nay không phải là đêm lạnh nhất năm nhưng vẫn đủ khiến những người nghèo khổ cảm thấy lạnh. Tiết Lan Hương ngồi tựa đầu vào cửa sổ, ánh mắt xuyên qua màn che mỏng nhìn ra bên ngoài, đường phố lú này đã náo nhiệt vô cùng, lồng đèn, vãi đỏ treo khắp nơi, một khung cảnh ấm áp mà vui vẻ. Đại Ngụy rộng lớn nhưng không phải nơi nào cũng giàu có như kinh thành, điều này nàng hiểu rất rõ, cũng hiểu rõ bản thân sinh ra trong Tiết gia là một điều vô cùng may mắn.

Cuộc sống của Tiết Lan Hương ở Tiết phủ thế nào? Không thể nói là xa hoa nhưng cũng không đến mức cơ cực.

Khi Nhị lão gia còn sống, địa vị của Tiết Lan Hương có thể sánh ngang với tỷ muội Tiết Phong Lan, khi Nhị lão gia qua đời, địa vị của nàng tuy không thay đổi nhưng quyền lợi đã giảm xuống. Bởi vì nhị phòng hai nữ nhi, bao giờ chính thất và tiểu thiếp, nếu là trước kia những đồ vật được phân đến đều thuộc về sở hữu của Tiết Lan Hương nàng nhưng hiện tại, bất kì thứ gì nàng cũng chia một nửa cho Tiết Yên Hoa, người khác cảm thấy đó là điều hiển nhiên, nàng gọi đó là ăn cướp!

Nàng không cam tâm, Tiết Lan Hương chưa bao giờ cam tâm với những thứ lẽ ra vốn thuộc về nàng lại bị Tiết Yên Hoa cướp đi, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy, thế nên nàng mới lựa chọn làm đồng minh của Tiết Phong Linh. Trong Tiết phủ, Tiết Phong Linh tuy là Tam tiểu thư nhưng nàng ta mới thật sự là người đứng đầu các tỷ muội trong phủ, nàng tự cảm thấy bản thân không hề thua kém Tiết Phong Linh, bất luận là dung mạo hay tài hoa, nàng đều có thể so sánh với nàng ta, thứ duy nhất nàng thua kém nàng ta, chính là địa vị!

Tuy nhiên Tiết Lan Hương cũng hiểu rõ, người như Tiết Phong Linh, không thể trở mặt thành thù được, chỉ khi đứng bên cạnh nàng ta, nàng mới thật dục được người khác để mắt đến, mà yển hội lần này vốn là một cơ hội tốt. Nghĩ đến đây ánh mắt nàng liền rơi vào người Hạ Anh, nàng ta cướp đoạt thiếp mời từ tay Tiết Phong Lan, đây chỉ là may mắn, tìm được nam nhân tốt để nương tựa cả đời, điều này phải dựa vào năng lực của mỗi người.

Một bên, Tiết Liên Kiều từ đầu chí cuối đều tập trung nhìn chiếc đàn cổ trên tay, bộ dạng vô tâm vô phế, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Ngôi vị Hoàng hậu

"Tiểu thư, người nếu đã không đi thì tại sao lại còn để cho Như Sương mang lễ vật đến?" Nhìn động tác của Tiết Phong Lan, Như Ngọc bên cạnh lấy làm khó hiểu.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong cung nhưng tính tình nàng không hề vì vậy mà bị ảnh hưởng, có lẽ là do sự bảo hộ của Thái hậu quá lớn, cho nên tính tình Như Ngọc trước giờ vẫn luôn yêu ghét rõ ràng. Đối mặt với âm mưu của đám nữ nhân chốn hậu cung Như Ngọc nàng rõ hơn ai hết, cho nên ấn tượng của nàng đối với Hoàng hậu nương nương trước giờ không hề quá tốt, bởi một người bước lên địa vị cao quý như Hoàng hậu đây thì tay làm sao có thể không nhiễm bẩn? Huống hồ sự việc lần này rõ ràng là nàng ta muốn chống đối Thái Hậu, ý đồ khiến Tiết Phong Lan mất mặt, nàng là người của Thái hậu, cũng là người của Tiết Phong Lan, mặc kệ chủ từ làm đúng hay sai, điều nàng cần làm là đứng về phía chủ tử, điều Hoàng hậu làm càng khiến cho nàng không thể nấy sinh hảo cảm.

Tiết Phong Lan quyết định không đi dự cung yến là một điều vô cùng đúng đắn, Như Ngọc hoàn toàn ủng hộ hai tay, chỉ là nếu nàng đã quyết định không đi nhưng lại cho người mang lễ vật đến, tuy nói điều này là hợp lễ nhưng tính tình Hoàng hậu thế nào, người trong hậu cung đều rõ ràng, nếu Hoàng hậu nhìn vật nhớ người, đến lúc đó nói trợn lời đĩnh muốn tìm người trút giận thì phải làm sao?!

Nàng biết Tiết Phong Lan thông minh, sẽ không vác đá đập vào chân mình nhưng nàng vẫn là nhện không được mà lo lắng.

Đôi tay ngọc ngà cầm lấy một hộp gấm nhỏ cẩn thận đặt chiếc khăn lụa đỏ vào bên trong, bàn tay vuốt nhẹ tấm khăn lụa, chất liệu mềm mại khiến người sờ vào liền cảm thấy thoải mái. Khăn lụa không lớn, thích hợp làm khăn tay, đóa hoa mẫu đơn được thêu một cách tinh tế, đường chỉ khéo léo, màu đỏ rực rỡ của hoa kết hợp với màu lá xanh càng làm nổi bật khí chất cao quý vốn có của mẫu đơn, bức tranh mẫu đơn thật sự có thể nói là kinh diễm lòng người, danh xứng với thực.

Nửa tháng này tuy nàng vẫn luôn nằm trên giường tịnh dưỡng nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ lãng phí thời gian quý báu của bản thân, từ trước đến nay Tiết Phong Lan đối với cầm kì thư họa đều không có hứng thú nhưng thân là tiểu thư khuê các những kỹ năng cơ bản như vậy nàng đều đã được học qua. Thời gian nửa tháng của nàng được phân chia làm hai, một phần là để nghỉ ngơi, phần còn lại là dùng để rèn luyện bản thân, thật ra khi lựa chọn thêu thùa nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu, dù sao nàng cũng là đang dưỡng thương, nếu hiện tại nàng luyện đàn thì chẳng phải tự mình thông tri cho mọi người trong phủ biết, bản thân nàng hoàn toàn không có trở ngại gì, thậm chí còn ngày ngày sênh ca múa hát?

Tiết Phong Lan cũng không ngu ngốc đến mức đó, huống hồ người đánh đàn hay nhất trong phủ vốn không phải là nàng, nàng cũng không muốn tự mình bêu xấu, về phần đánh cờ, bên cạnh Tiết Phong Lan đã có một cao thủ như Ngọc Sương, nàng cũng không muốn bản thân phải tự thân vận động. Cầm kì không được chỉ còn lại thư họa, so với đối thơ vẽ tranh, Tiết Phong Lan lại càng thích luyện chữ, người xưa có câu: "Nét chữ là nét người", người viết chữ cứng cáp là một người mạnh mẽ, nét chữ mềm mại thì thể hiện tính nhu mì, thế nhưng trong

nét chữ của nàng, nhu cương đều có đủ, hướng hồ luyện chữ cũng là một loại rèn luyện tính kiên nhẫn cùng tâm tĩnh, so với việc đánh cờ để nâng cao trí tuệ thì luyện chữ lại khiến ta thêm kiên nhẫn, bên cạnh việc luyện chữ, Tiết Phong Lan cũng theo Xuân Cầm học thêu thùa may vá.

Thời gian học không dài, bức tranh mẫu đơn tranh diễm này cũng chỉ một giai đoạn ngắn, vốn dĩ Tiết Phong Lan không hề có ý định sẽ tặng cho Hoàng hậu, nhưng cung yến lần này nàng đã không đi, cũng không thể không nề mặt mà không mang lễ vật đến, đoạn đường của nàng vẫn còn dài, nàng cũng không muốn bán thân đắc tội Hoàng hậu nương nương.

"Không đi đã là không có thành ý nếu hiện tại không mang lễ vật đến thì chỉ sợ sẽ chọc giận Hoàng hậu." Hoàng hậu dù sao cũng là mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng trên cành cao sẽ chấp nhất chuyện nhỏ nhặt nhưng tâm tính nữ nhân, Tiết Phong Lan nàng cũng là nữ nhân tất nhiên hiểu, đặc biệt là nữ nhân chốn hậu cung, âm trầm tàn nhẫn, thù dai thể nào nàng rõ ràng hơn ai hết. Lần này là nàng không nề mặt Hoàng hậu, cho dù Hoàng hậu không truy cứu thì cũng có một số kẻ khác truy cứu thay, hướng hồ nàng lại đang nhận ân sủng từ Thái hậu, điều đó sớm đã biến nàng thành cái gai trong mắt nhiều người, nếu để những người có tâm thừa nước đục thả câu, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ càng thêm khó khăn. Thân phận đích nữ Thượng thư phủ này của nàng so với người thường đúng là cao hơn rất nhiều nhưng Đại Ngụy rộng lớn, quý tộc nhiều như mây, khắp lục bộ cũng không chỉ có mình nàng là đích nữ của Thượng thư phủ, cho nên Tiết Phong Lan cũng chẳng cảm thấy tự hào với điều này.

"Tiểu thư, lúc này phu nhân đến, tại sao người lại không gửi lễ vật cho phu nhân?" Xuân Cầm biết lời này của bản thân là không nên nói ra nhưng nếu không nói ra, khúc mắc trong lòng nàng vĩnh viễn sẽ không được giải.

Động tác trên tay Tiết Phong Lan dừng lại, nhớ lại những lời Thượng thư phu nhân đã nói lúc này, tâm tình yên tĩnh như nước rồi cuộc cũng dậy sóng, chỉ là gương mặt nàng từ đầu chí cuối vẫn duy trì bình thản, mỗi mòng một lúc sau mới mở miệng nói.

"Thành ý vẫn nên để người của mình thể hiện."

Xuân Cầm mấp môi, định mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng lại quyết định im lặng, theo như lời Tiết Phong Lan thì chẳng phải là Thượng thư phu nhân không phải là người của mình sao?

Người của mình, câu nói này có rất nhiều nghĩa, bất kể là nghĩa nào thì cũng mang một mối quan hệ thân thiết, nhưng trong lời nói của Tiết Phong Lan, không biết có phải bản thân nàng làm tưởng hay không, nàng mơ hồ cảm thấy sự lạnh nhạt, tựa hồ đối với Thượng thư phu nhân nàng cũng không có bận tâm nhiều như vậy.

Rốt cuộc là sai chỗ nào? Xuân Cầm không rõ, trước kia tình cảm của hai người họ vốn rất tốt, chỉ là thời gian gần đây, nàng ở bên cạnh hầu hạ Tiết Phong Lan rồi cuộc cũng cảm thấy nàng ta đang dần xa cách với Thượng thư phu nhân. Trước kia bất kể là có chuyện gì, Tiết Phong Lan khẳng định tìm Thượng thư phu nhân đầu tiên, người thứ hai mà nàng tìm đến tâm sự chính là tỷ tỷ Tiết Phong Linh của mình, hiện tại bất kì chuyện gì Tiết Phong Lan đều giấu trong lòng, khi nghe người khác nhắc đến chuyện của Thượng thư phu nhân, nàng cũng không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, tựa hồ đối với nàng, người sinh thành và dưỡng dục nàng chỉ là một người xa lạ.

Ngay từ khi quyết định đi theo Tiết Phong Lan, Xuân Cầm sớm đã biết bản thân phải đưa ra lựa giữa nàng ta và Thượng thư phu nhân, mặc dù sớm đã biết nhưng nhìn tình hình hiện tại, tâm tình nàng rồi cuộc cũng xuất hiện một tia do dự, dù sao thì Thượng thư phu nhân cũng là người có ơn với nàng, nàng cũng không phải loại người lấy oán báo ơn, cho nên tâm tình của nàng hiện tại vô cùng phức tạp.

"Xong rồi." Cẩn thận đóng hộp giấu lại, Tiết Phong Lan liền giao lại cho Như Sương, đối mặt với ánh mắt phức tạp của Xuân Cầm nàng chỉ xem như không thấy, dặn dò Như Sương vài câu rồi bảo Như Ngọc bế nàng ra ngoài đưa tiễn Như Sương.

Nàng biết rõ khúc mắc trong lòng Xuân Cầm nhưng nàng không muốn nói, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, dù sao chuyện nàng trùng sinh vốn dĩ là nghịch thiên, chuyện này Tiết Phong Lan chưa từng nói với bất kì ai, bởi vì nàng cảm thấy điều đó vốn dĩ không cần thiết, bản thân nàng không thể giữ bí mật cho chính mình thì có thể mong chờ ai giữ thay bí mật nàng? Hướng hồ cho dù nói ra cũng không biết có bao nhiêu người tin tưởng, và lại nàng cũng không cần ba người Xuân Cầm vì điều này mà hiểu nhầm nàng báo thù Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan nàng làm người từ kiếp trước đến kiếp này, ngoại trừ Lam Thành Vũ ra thì nàng cũng không muốn bất kì ai hiểu cho nỗi khổ của nàng, bởi đó là tôn nghiêm của nàng.

Tiết Phong Lan nàng cho dù tàn phế hai chân cũng không cần sự thương hại của bất kì người nào!

Mặt trời xuống núi, bầu trời xung quanh đã chập tối, không thua kém với kinh thành bên ngoài đang náo nhiệt, Tiết phủ hôm nay cũng trang hoàng long lẫy, đèn lồng giăng khắp nơi, vài lựa đồ treo khắp sân, một hai ngọn thiên đăng được người thả, theo gió mà bay khắp trời, khiến bầu đêm tối nháy mắt trở nên sáng rực. Từ xa nhìn lại, một hồng y nữ tử đang tiến về phía này, thân hình thanh mảnh, bước chân chậm rãi, tựa như đoá hoa đang khiêu vũ, mái tóc đen dài theo gió bay lượn, nhìn người đến, Tiết Phong Lan không khỏi có chút kinh ngạc.

"Nhị thẩm?" Người đến không ai khác chính là Nhị phu nhân Lâm thị của nhị phòng, ngày thường nàng chỉ ăn mặc một vài bộ y phục có màu sắc tối, cho nên nhìn nàng so với tuổi thật của mình quả thật nhiều hơn không ít, mà thân thể nàng lại yếu đuối, nhìn vào vô cùng suy nhược, không hề có sức sống. Hôm nay lại khác hẳn, bộ hồng y này mặc trên người Lâm thị quả thật là vừa vặn, không chỉ tôn lên dáng người mà còn khiến nàng như trở thành một người khác, trong có sức sống hẳn ra, nếu không phải là gương mặt quen thuộc, chỉ sợ Tiết Phong Lan cũng không nhận ra đây là ai.

"Từ tiểu thư định ra ngoài sao?" Nhìn bộ dạng của Tiết Phong Lan cùng hai người Như Sương Như Ngọc bên cạnh, Nhị phu nhân không khỏi suy đoán.

"Đúng vậy, Lan Nhi chỉ đang định tiễn Như Sương tiễn cung." Đối với mục đích của bản thân, Tiết Phong Lan cũng không hề che giấu, nhìn bộ dạng hiện tại của nàng, bất kì người cũng đều đoán được nàng đang định ra ngoài, nếu nàng không thành thật trả lời chỉ khiến người khác thêm sinh nghi, cho nên không bằng để chính bản thân nàng tự mình cho các nàng câu trả lời thích đáng, tránh lời ra tiếng vào, lời đồn không có căn cứ.

Nhị phu nhân sùng sốt, mới gạt mình mở miệng: "Như vậy thật trùng hợp, có lẽ Từ tiểu thư không thể đưa tiễn người của mình ra phủ được, bởi lần này ta đến đây là muốn nói cho Từ tiểu thư biết, lão thái thái cho gọi mọi người đến ngoại viện dùng bữa." Mục đích Tiết Phong Lan để Như Sương tiễn cung nàng ít nhiều cũng hiểu được nguyên nhân sâu bên trong, chỉ là nàng không rõ vì sao Tiết Phong Lan lại có thể thân nhiên trả lời câu hỏi này của nàng, chẳng lẽ nàng ta không sợ nàng sẽ đem lời này nói cho những người khác biết sao?

Càng ngày Lâm Thị thật sự không thể nhìn thấu Từ tiểu thư này nữa rồi.

Tiết Phong Lan nhướn mày, không rõ vì sao Tiết lão thái thái lại cho mời nàng đến ngoại viện dùng bữa, nhưng nhìn bộ dạng của Nhị phu nhân, có lẽ người được mời không chỉ có một mình nàng. Tiết Phong Lan cho Như Sương một ánh mắt, sau đó hai người liền tách ra, đi về hai phía trái ngược nhau, Như Sương vẫn như trước tiến về phía cửa phủ, mà Tiết Phong Lan lại được Như Ngọc bế về phía ngoại viện, song song bên cạnh là Nhị phu nhân Lâm thị.

Quan hệ giữa nàng và Nhị phu nhân trước giờ vốn không tồi, nước sông không phạm nước giếng, người không phạm ta ta không phạm người, đạo lý này Tiết Phong Lan hiểu rất rõ, mà Nhị phu nhân cũng là người thức thời, bất kể trước kia nàng và Tiết Lan Hương có tranh chấp gì thì đó cũng là tranh chấp của hai tử, không đến nhắc đến, đối với những chuyện nhỏ nhặt nàng cũng không mấy bận tâm, cho nên quan hệ giữa Đại phòng và Nhị phòng trước giờ vẫn luôn hòa hoãn.

Ba người một mạch đi thẳng đến ngoại viện, trên đường đi nàng cùng Nhị phu nhân hàn huyên mấy câu, chủ yếu là hỏi thăm về sức khỏe nàng ta, còn không thì cũng hỏi về tình hình của hai huynh muội Tiết Vũ Văn cùng Tiết Lan Hương, trước bộ dạng nhiệt tình quan tâm của nàng, Nhị phu nhân cũng rất thành thật mà trả lời, chỉ là trong lòng nàng ta lấy làm lạ, chẳng lẽ nàng không hề bận tâm nguyên nhân Tiết lão thái thái gọi mọi người đến ngoại viện dùng bữa sao?!

Tiết Phong Lan tất nhiên là nhận ra nghi vấn của Nhị phu nhân, chỉ là nàng biết, mặc dù Lâm thị được Tiết lão thái thái ủy thác đến tìm nàng nhưng chưa chắc nàng đã biết được gì, Tiết

lão thái thái vốn là một con cáo già, muốn biết được thông tin từ miệng nàng ta, chỉ sợ là không dễ dàng, cho nên Tiết Phong Lan cũng không muốn tốn thời gian để hỏi những tin tức không mang lại kết quả gì.

Khi các nàng đến nơi, mọi người đã đông đủ ngồi hết vào bàn, ngay cả Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa cũng có mặt, nhất thời khiến mọi người không rõ là có chuyện gì.

"Lan Nhi thỉnh an tổ mẫu, tam thúc, tam thẩm, cô cô."

"Nếu đã đến thì ngồi xuống đi." Tiết lão thái thái gật đầu, ra hiệu cho Huỳnh ma ma phía sau, Huỳnh ma ma lập tức cho người dọn thức ăn lên, hôm nay cũng không phải ngày trọng đại gì nhưng thức ăn dọn lên món nào món nấy đều cũng là sơn hào hải vị, giá trị hoàng kim.

"Tứ muội."

Tiết Phong Lan ngẩng đầu, phát hiện nữ tử trước mặt so với nửa tháng trước đúng là khác hơn không ít, tựa như một con bướm vừa hóa kén, bất kể là lời ăn tiếng nói hay biểu cảm, nàng đều toát lên thần thái của một tiểu thư khuê các, khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi.

"Đại tỷ, nữ tử cập kê đúng là khác trước." Còn mấy ngày nữa là đến lễ cập kê của Tiết Thanh Liên, nếu là trước kia đối với một thứ nữ, Tiết lão thái thái sẽ không chuẩn bị bất kỳ thứ gì cho nàng, nhưng nghe đâu hai ngày trước, bỏ câu đưa thư từ Hạ gia truyền đến, mối hôn sự của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên đã được người Hạ gia chấp nhận, tin vui liên tiếp tin vui, cho nên thời gian này Tiết lão thái thái đối với Tiết Thanh Liên cũng chiều cõ khá nhiều, mà thái độ của Tiết thị đối với nàng ta cũng hòa hoãn không ít.

Hai má Tiết Thanh Liên ửng hồng, bộ dạng ngại ngùng mờ miêng: "Tứ muội chê cười rồi."

"Tứ tỷ hào." Vốn dĩ Tiết Yên Hoa cũng không tình nguyện nhưng bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Vũ di nương, nàng bắt đầu dĩ mới mở miệng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào người Tiết Yên Hoa, rồi lại liếc nhìn Vũ di nương đối diện, bắt gặp ánh mắt nàng, Vũ di nương vội cấp cho nàng một nụ cười thật tươi, trong lòng Vũ di nương nghĩ gì, nàng còn xa lạ sao? Thượng thư phủ chỉ có hai thứ nữ là Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa, mà Tiết Thanh Liên hiện tại tuy không được gả vào hào môn nhưng Hạ gia Khâm Châu cũng không phải gia tộc tầm thường, đối với một thứ nữ có thể làm chính thê của trưởng tử Hạ gia đã là điều vô cùng tốt, huống hồ hiện tại đãi ngộ của Tiết Thanh Liên ở Tiết phủ chẳng khác gì đích nữ, nói dễ nghe là Tiết Yên Hoa không muốn thua kém, nói khó nghe chính là nàng ta đang đổ kỵ!

Đối với mẫu tử Tiết Yên Hoa, nàng cũng chẳng thể nào nảy sinh hảo cảm, một người thì tâm tư thâm trầm, một người cũng chẳng chịu thua kém, tuổi còn nhỏ mà đã tâm không hề nhỏ, những kẻ như vậy vốn dĩ là không biết thỏa mãn, đồng thời cũng là loại người mà Tiết Phong Lan ghét nhất!

"Hiếm khi có tâm trạng bà lão này vui, muốn mời mọi người dùng bữa, đều là người nhà không cần khách sao làm gì."

Lời nói của Tiết lão thái thái cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiết Phong Lan, nàng nâng mắt nhìn, vừa hay chạm phải ánh mắt thâm thúy của Tiết lão thái thái, nàng nở nụ cười, không khỏi nhớ cuộc giao dịch của nàng và nàng ta.

"Người là muốn bàn điều kiện với bà lão này sao?" Ánh mắt Tiết lão thái thái nguy hiểm nheo lại, rõ ràng lời nói của Tiết Phong Lan đã chọc giận nàng.

"Lan Nhi nào dám?" Đối với ánh mắt của người đối diện, nàng làm như không thấy. "Con chỉ muốn cho người biết, lời tổ mẫu dạy, Lan Nhi chưa từng quên."

"Nha đầu, từ khi nào người lại trở nên hiểu chuyện như vậy, là từ hai tháng trước hay là..." Lời nói của Tiết lão thái thái rõ ràng là đang ám chỉ hai tháng trước Tiết Phong Lan té hồ xong liền thay đổi tính, hoặc sâu xa hơn chính là trước giờ nàng đều luôn giả vờ, dùng mặt nạ để đối mặt với mọi người trong phủ. Bất kể là nguyên nhân nào thì tận sâu trong đáy lòng của Tiết lão thái thái đều sinh ra sự phòng bị đối với nữ hài trước mặt.

"Tổ mẫu hiểu lầm, chính là thời gian gần đây Lan Nhi con cũng đã đọc không ít sách, đạo lý nhân nghĩa gì đó Lan Nhi không hiểu nhưng một câu đơn giản như "Có qua có lại mới toại lòng nhau" Lan Nhi tự nhận bản thân hiểu rõ, đặc biệt là khi tổ mẫu cho gọi Lan Nhi để nói về tam thiệp mời cung yến."

Tiết lão thái thái cười lạnh, đây là lần đầu tiên nàng và nàng ta trò chuyện mà không bùng nổ đến mức cãi nhau, nhưng giọng điệu hai bên đều nồng nặc mùi dao kiếm, nếu là bình thường nàng sẽ không có kiên nhẫn ở đây đầu vờ mồm với một nha đầu như Tiết Phong Lan, dù sao nàng cũng là trưởng bối, nhưng hôm nay vì Tiết thị, Tiết lão thái thái cũng không có ý định vòng vo tam quốc.

"Nói đi, người muốn gì từ bà lão này?"

"Lan Nhi nói ra, tổ mẫu sẽ không trách tội con chứ?"

"Người sợ hãi gì bà lão này chứ?" Tiết lão thái thái nhướn mày, nếu Tiết Phong Lan sợ nàng trách tội thì ngay từ đầu đã không mở miệng bàn điều kiện với nàng, hiện tại lại giả vờ sợ hãi, kỹ thuật này cũng quá non đời. Nàng sống hơn nửa đời người, loại người nào nàng chưa từng gặp qua, Tiết Phong Lan chỉ là một trong số những kẻ đó mà thôi.

"Điều mà Lan Nhi muốn... tổ mẫu nhất định có thể giúp Lan Nhi thực hiện." Tiết Phong Lan nở nụ cười, nụ cười như u lan chớp nỏ, đây là nụ cười có thiện ý nhất mà Tiết lão thái thái bắt gặp ở nàng.

"..." Ánh mắt Tiết lão thái thái âm trầm đi vài phần, Tiết Phong Lan hiện tại hoàn toàn khác hẳn với tỷ tỷ song sinh của nàng là Tiết Phong Linh, rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, lại có cùng một dung mạo, nhưng tại sao tính tình có thể trái ngược như thế?

Trong lòng không khỏi nhớ đến mấy ngày trước nàng đã gọi Tiết Phong Linh đến đây trò chuyện.

"Con có biết ta gọi con đến đây là để làm gì không?"

Lông mi Tiết Phong Linh run lên, lắc đầu: "Thứ cho Linh Nhi ngu muội, không hiểu rõ ý của tổ mẫu..."

"Con là nữ nhi xinh đẹp nhất, thông minh nhất của Tiết gia, từ nhỏ ta đã nghiêm khắc với con, yêu cầu con phải tinh thông cầm kỳ thư họa mọi thứ... con có từng nghĩ là vì sao không?"

Tiết Phong Linh sững sốt: "Là vì tổ mẫu kì vọng cao ở con?"

Tiết lão thái thái hiếm khi nở nụ cười nhưng ở trước mặt Tiết Phong Linh, nụ cười của nàng lúc nào cũng nở trên môi.

"Con có bao giờ nghĩ đến dung mạo con khuynh quốc khuynh thành nhưng ta lại ít khi cho con xuất đầu lộ diện? Con có nghĩ tới mặc kệ con làm sai điều gì, ta cũng chưa từng trách móc nặng nề, yêu thương con như trước?"

Trên mặt Tiết Phong Linh xuất hiện tia mơ hồ không rõ nhưng tận sâu trong ánh mắt của nàng đã lóe lên hàn quang.

Tiết lão thái thái thờ dài: "Con là nữ nhi thông minh, lời ta nói chẳng lẽ còn chưa đủ rõ sao? Ngay từ đầu, mặc kệ phụ mẫu con có đồng ý hay không thì ta cũng đã quyết định, đưa con vào cung, để con làm Hoàng hậu, cho con làm mẫu nghi thiên hạ, để quyền thế của Tiết gia ta trở nên không thể lay động."

Tiết Phong Linh ngẩng ra, nàng sớm đã đoán được chỉ là không ngờ đến, Tiết lão thái thái thật sự muốn nàng tiến cung để nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

"Nhưng Hoàng thượng đã..." Ngụy đế tuổi không thua kém Thượng thư đại nhân, huống hồ hắn đã có Hoàng hậu, bên cạnh còn có một nữ nhân như ngọc là Hương Quý phi, luận dung mạo Tiết Phong Linh tự nhận bản thân không hề thua kém nữ nhân trong hậu cung, chỉ là tuổi nàng còn trẻ, cho dù nàng tiến cung thì Hoàng hậu và Hương Quý phi sẽ ngồi yên nhìn nàng nhận được sự sủng ái của Ngụy đế sao? Đáp án là không! Không có bất kì nữ nhân nào chịu chia sẻ phu nhân của mình với người khác, Hoàng hậu như vậy, Hương Quý phi cũng như vậy, nàng tuy có đủ thủ đoạn nhưng đối mặt với đám nữ nhân trong hậu cung chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, mặc dù giấc mộng của nàng là trở thành mẫu nghi thiên hạ nhưng ngay từ đầu nàng đã không dám mơ tưởng đến Ngụy đế.

"Ngọc Linh Nhi, Hoàng thượng đã già rồi, nhưng mà hắn có nhi tử, quan trọng nhất là, đám con của hắn đều rất ưu tú, rất giỏi giang, hơn nữa phần lớn tuổi đều xấp xỉ con. Sau này, một người trong đó sẽ bước lên ngôi vị Hoàng đế, còn con, chỉ cần ngồi đợi chờ thời cơ kia đến."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Phượng Vũ Cử Thiên

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, Tiết Liên Kiều chậm rãi ôm cây cổ cầm của bản thân đi xuống, nàng hôm nay không còn một thân bạch y như tuyết nữa mà thay vào đó là hoàng y lộng lẫy, vốn dĩ dung mạo của nàng đã xuất chúng, lại vì cung yến lần này mà nhận được không ít đồ tốt từ Tiết lão thái thái, phối lên người nàng, mỗi thứ đều trở nên hài hòa.

Dưới ánh trăng sáng, thân hình nữ tử thướt tha như tấm lụa, phối với vài lụa cao cấp của Hàng Châu khiến cả người nàng tựa như tiên nữ hạ phàm, mái tóc đen dài như thác được vấn nhẹ lên, cổ định bằng một chiếc trâm cài bằng bạch ngọc, chất liệu trâm cài không phải bạch ngọc quý hiếm nhưng lại đặc biệt thích hợp với kiểu tóc này của nàng. Hai bên tóc mái rũ xuống, che đi một bên dung nhan kiều diễm, gương mặt xinh đẹp trầm tĩnh như nước, làn mi như cánh bướm khẽ rung nhẹ, từng bước đi của nàng như khiêu vũ, thanh thoát vô cùng.

Đối với thiếu nữ tài mạo vô song không khỏi hấp dẫn ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ từ những người khác, đặc biệt là khi một khúc nàng vừa đàn xong, Hoàng hậu nương nương từ chủ vị đối với nàng cũng gật đầu tỏ ý hài lòng càng khiến những người khác ghen ghét nhìn nàng, bất quá nàng đối với ánh mắt của những người xung quanh đều ngoảnh mặt làm ngơ. Chỉ là xuyên qua đám người, nhận thấy ánh mắt từ người thanh bào nam tử, biểu cảm trên gương mặt rồi cuộc cũng dừng một chút, trong khoảng khắc đó nàng rất nhanh liền khôi phục rồi trở về chỗ ngồi của bản thân, tất cả tựa như thoáng qua, đối với điều này những người xung quanh cũng không có chú ý tới.

Nhìn đến Tiết Liên Kiều tiến về phía này, ánh mắt Hạ Anh không khỏi lóe lên hân quang, bởi vì lý do thiệp mời cho nên vị trí chỗ ngồi cũng dựa theo thân phận của mỗi người mà sắp xếp, bên phải Hạ Anh là Tiết Phong Linh, bên trái tất nhiên là chỗ ngồi của Tiết Liên Kiều vào mới trở tài xong. Ngồi giữa hai người, lúc đầu nàng còn không có cảm giác gì nhưng dần dần Hạ Anh rốt cuộc cũng nhận thấy ánh mắt khác thường của những người xung quanh.

Vốn dĩ khi những người đó đổ dồn ánh mắt về phía này, nàng còn rất là hường thụ cảm giác đó, thế nhưng khi nghe tiếng thì thầm từ phía bên cạnh, Hạ Anh ngay lập tức nhận thấy, người mà bọn họ nhìn đến thần hồn điên đảo thật chất không phải là nàng mà là hai nữ tử từ bên cạnh nàng. Có lẽ nàng đã sớm quên mất, bản thân tuy không phải là xấu nữ nhưng cách hai từ “mỹ nhân” vẫn còn rất xa, dung mạo của nàng chỉ thuộc loại trung đẳng, mà trong bốn người Tiết Phong Linh là người xinh đẹp nhất, thuộc vào hàng mỹ nhân hiếm thấy.

Tất cả những điều này phải nói đến xuất thân của nàng ta, sở dĩ Tiết Phong Linh có một dung mạo như hoa như ngọc hết thảy đều là thừa hưởng nhan sắc từ Thượng thư phu nhân, Thượng thư phu nhân xuất thân từ Lý gia - gia tộc sinh ra Hoàng hậu tương lai, Lý gia chiếm giữ chức vị Thừa tướng này đã hơn mấy trăm năm, chỉ cần nữ nhân sinh ra trong Lý gia, cơ hội tiến cung là rất cao, Thái hậu năm đó cũng là mỹ nhân bậc nhất kinh thành, nếu không làm sao có thể lọt vào long nhãn của tiên hoàng? Mà năm xưa Thượng thư phu nhân cũng không hề thua kém cô cô là Thái hậu của nàng ta, lại thêm Thượng thư đại nhân cũng là một mỹ nam hiếm có, sinh ra hai nữ nhi đều là nhân trung long phượng, nếu Tiết Phong Linh trước mấy năm thì danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy này nhất định sẽ thuộc về nàng. Với một người như Tiết Phong Linh, Hạ Anh dùng muốn ghen tỵ cũng không thể ghen tỵ, vốn dĩ Tiết Phong Linh là phượng hoàng trên cành cao, chim trĩ như nàng làm sao có thể so sánh?!

Không thể tức giận lên người Tiết Phong Linh, nàng chỉ có thể âm thầm oán hận Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều, bất quá người mà nàng oán hận sâu nhất tất nhiên là Tiết Liên Kiều vừa nhận được sự khen ngợi của Thái hậu. Tiết Lan Hương là người xa cách khó gần, ngay từ khi tiến cung nàng chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau Thượng thư phu nhân, lúc rảnh rồi nàng chỉ trò chuyện với Tiết Phong Linh, ngay cả Tiết Liên Kiều cũng chỉ có thể nói cùng nàng vài câu, mà Hạ Anh, dù là một cái liếc mắt, nàng còn không nhìn đến. Đối với thái độ lạnh nhạt của Tiết Lan Hương, Hạ Anh cũng không hề bận tâm, dù bề ngoài trông có vẻ yên bình nhưng rõ ràng thái độ của Tiết Lan Hương đối với Hạ Anh là vô cùng không hài lòng, thậm chí trong đó tồn tại một chút cảm xúc gọi là tức giận.

Hạ Anh không hề biết bản thân đã làm gì chọc giận đến Tiết Lan Hương, chỉ nghĩ là nữ tử Tiết phủ đều mắt cao hơn đầu, bọn họ ở địa vị cao hơn nên không hề đặt Hạ gia của nàng vào mắt, vì vậy mà ân tượng của nàng đối với Tiết Lan Hương xấu đi vài phần.

Hạ Anh không biết, không có nghĩa là những người bên cạnh không biết, người biết rõ mọi chuyện nhất không ai khác ngoài Tiết Phong Linh, sở dĩ nàng biết rõ là bởi vì Tiết Lan Hương và nàng đều là một loại người, cho nên đối với tính tình của nàng ta, Tiết Phong Linh sao có thể xa lạ? Tiết Lan Hương tức giận với Hạ Anh, còn không phải nguyên nhân là vì Tiết Phong Lan sao? Từ nhỏ Tiết Lan Hương và Tiết Phong Lan đã đấu đá không ngừng, bất kể những thứ mà Tiết Phong Lan có, Tiết Lan Hương đều muốn giành cho bằng được, cả hai không ai nhường ai nên Thượng thư phủ lúc nào cũng gào khóc không yên. Bởi vì tính tình kiêu ngạo nên khi xác định Tiết Phong Lan là đối thủ thì Tiết Lan Hương không hề muốn thua kém Tiết Phong Lan một chút nào, nàng đã thua một Tiết Phong Linh, nàng lại không thể ngay cả muội muội song song của Tiết Phong Linh được, ôm tâm tư như vậy cho đến ngày hôm nay, Tiết Lan Hương và Tiết Phong Lan vốn luôn là đối thủ của nhau. Không nghĩ đến yến hội lần này - nơi tổ chức cho các thiếu nữ cùng nhau bộc lộ tài nghệ mà Tiết Phong Lan lại không đến, mà thay vào đó lại là biểu muội Hạ Anh. Hạ Anh vừa mới đến không bao lâu đã có thể thay thế vị trí của Tiết Phong Lan, đối với điều này không chỉ Tiết Lan Hương mà ngay cả Tiết Phong Linh và Tiết Liên Kiều còn cảm thấy khó chịu, tuy nói Tiết Phong Linh nàng vốn không vào mặt thân muội này nhưng dù sao cũng chỉ có Tiết Phong Lan mới có tư cách cùng ngồi với các nàng, bất kể là vì lý do gì thì Hạ Anh vốn không thể cùng Tiết Phong Lan so sánh.

“Ngũ tử ty, ty dân thật là hay.” Một tiếng “Ngũ tử ty” này vào tai, gương mặt xinh đẹp của Tiết Liên Kiều không khỏi nhăn lại. Thượng thư phủ có sáu vị tiểu thư, nàng xếp thứ năm, cho nên nàng chỉ có một muội muội là Tiết Yên Hoa, mặc dù không muốn thừa nhận điều này nhưng đó là sự thật không thể thay đổi. Tuy tình cảm của nàng và Tiết Yên Hoa không sâu, thậm chí ân tượng về nàng ta cũng không tốt nhưng dù sao Tiết Yên Hoa cũng mang họ Tiết, chảy trong người dòng máu Tiết gia, cho dù không thích đến thế nào thì Tiết Yên Hoa vẫn là muội muội của nàng. Mà Hạ Anh, nàng ta tuy chảy một nửa dòng máu Tiết gia nhưng suy cho cùng vẫn không mang họ Tiết, nàng ta là người của Hạ gia, đã không phải người nhà thì một tiếng “ty ty” này nàng sao có thể nhận?

Lập trường của Tiết Liên Kiều rất rõ ràng, ai mang họ Tiết, cho dù thường ngày đấu tranh gay gắt nàng vẫn xem người đó là người một nhà, hoạn nạn tất nhiên sẽ giúp đỡ, còn những người khác, dù là biểu muội thân thiết thì suy cho cùng vẫn là khác họ, đã là người ngoài thì làm sao có thể tin tưởng?

“Hạ Anh biểu muội quá khen.” Đối với Hạ Anh, nàng chỉ gật đầu xem như lễ phép, tất nhiên không quên phủ nhận quan hệ tỷ muội giữa hai người.

Tiết Lan Hương bên cạnh tất nhiên nghe rõ cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ của hai người, dung nhan điểm lệ không khỏi nở nụ cười, nụ cười bên khóe môi khá nhạt nhưng cũng tôn lên dung mạo của nàng khiến những nam tử xung quanh không khỏi thất thần.

Hạ Anh bị Tiết Liên Kiều khiến cho mất mặt, tất nhiên là tâm tình không vui, trong suy nghĩ của nàng thì thân phận của Tiết Liên Kiều vẫn kém hơn nàng một bậc, vốn dĩ không nên có thái độ như vậy với nàng. Nàng cùng những người khác, đều có một chung một bà ngoại hay tổ mẫu là Tiết lão thái thái, còn Tiết Liên Kiều, Tam lão gia vốn dĩ không phải nhi tử của Tiết lão thái thái, nếu xét người một nhà, nàng còn xứng đáng hơn là nàng ta, bất quá chỉ có một mình nàng nghĩ như vậy mà thôi, bọn họ tựa hồ lại có suy nghĩ khác.

“Tam tỷ, tỷ không định lên đài biểu diễn sao?” Biết rõ không thể tiếp tục trò chuyện với Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều hai người, Hạ Anh đành chuyển mục tiêu sang người Tiết Phong Linh.

Trong tất cả nữ tử đồng trang lứa, không thể không nói, người nổi bật nhất không ai khác chính là Tiết Phong Linh, nếu nàng ta thật sự lên đài biểu diễn thì Hạ Anh tin chắc, nàng còn xuất sắc hơn cả Tiết Liên Kiều. Tiết Liên Kiều chỉ đánh một khúc đàn đã có được sự chú ý của Thái hậu, như vậy sau khi Tiết Phong Linh biểu diễn, chẳng phải sẽ càng khiến Hoàng hậu chú ý hơn sao? Hoàng hậu chú ý Tiết Phong Linh sẽ càng chú ý đến Tiết gia, đó là một điều tốt đối với Tiết gia, bất quá đối với lại không phải là điều đáng mừng. Bởi Hoàng hậu chú ý là tiêu thư của Tiết gia, tuy hiện tại nàng đang ở Tiết gia nhưng suy cho cùng vẫn là người Hạ gia, một chức biểu tiêu thư Tiết gia nhỏ bé, Hoàng hậu sao có thể chú ý đến nàng? Không nói đến chuyện sau khi Tiết Phong Linh biểu diễn, nàng lại tiếp tục biểu diễn, như vậy chẳng phải là càng tôn lên tiết mục của Tiết Phong Linh hay sao?!

Với vấn đề của Hạ Anh, Tiết Phong Linh lắc đầu tỏ vẻ ái ngại: “Hôm nay ta có chút không khỏe, đành để dịp khác vậy.” Tâm tư bé nhỏ của Hạ Anh, Tiết Liên Kiều còn nhìn thấu được, sao nàng có thể không nhìn thấu? Đối với Hạ Anh, bỏ qua cơ hội lần này sẽ không còn lần sau nữa nhưng Tiết Phong Linh thì khác, tài năng của nàng không cần bất kì người nào phải công nhận, bởi thứ nàng muốn không phải là vinh quang nhất thời như thế này.

Quyền lực cả đời, đó mới là thứ Tiết Phong Linh hướng đến!

Thượng thư phu nhân quan tâm nhìn nữ nhi, còn chưa đợi nàng mở miệng thì Tiết Phong Linh đã an ủi: “Nữ nhi thật sự không sao. Chỉ là một buổi biểu diễn mà thôi...”

Thượng thư phu nhân nhún mày, ánh mắt liếc về phía Hạ Anh, trong lòng hiểu rõ chỉ sợ đây nhất định là sự an bài của Tiết lão thái thái. Khiến một tiểu nữ nhi của nàng không thể đi dự cung yến, hiện tại lại khiến cho đại nữ nhi không thể bộc lộ tài năng của bản thân, oán hận trong lòng của Thượng thư phu nhân đối với Tiết lão thái thái ngày càng lớn.

Tiết Lan Hương như sương mù, nửa tháng này Tiết Phong Linh luyện múa cực khổ thể nào không ai hiểu rõ điều này bằng nàng, nàng ta chăm chỉ như vậy còn không phải là muốn biểu diễn cho ngày hôm nay sao? Đã tâm của Tiết Phong Linh không hề nhỏ, nàng cùng nàng ta kết giao, đối với điều đơn giản như thế này còn không rõ sao, nếu không phải ngày hôm đó Tiết lão thái thái cho người đến tìm, chỉ sợ ngày hôm nay người nổi bật nhất chính là Tiết phong Linh.

Nàng tự nhận bản thân hiểu rõ Tiết Phong Linh nhưng tâm tư của nàng ta nàng lại không thể nhìn thấu, nàng ta để Hạ anh cướp thiệp mời của muội muội bản thân, hiện tại lại còn để cho nàng ta cướp mất cơ hội bộc lộ tài năng của bản thân, mà về mặt lại bình thản như thường, xem ra Tiết Phong Linh hết thảy đã có tính toán!

Chỉ đáng thương cho Hạ Anh tưởng rằng bản thân có được mọi thứ nhưng hóa ra tất cả những thứ đó chỉ là do bản thân suy nghĩ như vậy, thật chất nàng ta chỉ là con cò trong tay Tiết Phong Linh mà thôi!

Tâm tình Hạ Anh sớm đã như nở hoa, nửa tháng qua nàng học hỏi rất nhiều, tuy không thể so sánh với tài hoa của Tiết Phong Linh nhưng nàng lại rất tự tin có thể hơn những người khác, đến lúc đó... chỉ cần nghĩ thôi Hạ Anh đã cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Dưới ánh mắt lạnh nhạt của những người Tiết gia, Hạ Anh một thân thong dong từng bước đi lên đài, đối với người ở vị trí chủ vị, Hạ Anh không dám ngẩng đầu nhìn thẳng sợ sẽ chọc giận phượng nhan, nàng bày ra một tư thế hành lễ vô cùng đúng mực, lễ nghĩa là điều đầu tiên tất cả các tiểu thư khuê các đều phải biết.

“Tiểu nữ Hạ Anh xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Phượng mẫu như rồng lên, tay ngọc khẽ phất, ngày hôm nay các tiểu thư cô nương nhà quan tranh nhau biểu diễn nhiều không đếm xuể, nàng thân là Hoàng hậu cũng không thể nào quán hết được, huống hồ dung mạo Hạ Anh trong mắt nàng cũng không phải thuộc hàng mỹ nhân hiếm có cho nên cũng không bận tâm nhiều.

“Tiểu nữ biểu diễn, chính là điệu múa Phượng Vũ Cừu Thiên.”

Một câu này rơi xuống, không gian nháy mắt trở nên tĩnh lặng, những người xung quanh vốn dĩ đang cảm thấy nhàm chán hiện tại cũng hứng thú cả lên, mà Hạ Anh cũng bắt đầu vùng tay, xoay người một cái sau đó liền khụy gối ngồi xuống, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Hai tay nàng lần nữa vùng lên, màn lụa đỏ bay lên cao, tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp. Sau đó nàng đứng bật dậy, tay chân phối hợp mà nhẹ nhàng xoay vòng, hôm nay nàng mặc một bộ hồng y đỏ rực, theo động tác của nàng mà tà áo lay động theo, một bộ dạng như phượng hoàng tung cánh, bay về hướng trời cao.

Mọi người bên dưới đắm chìm trong động tác nhảy múa của nàng, những người hiểu biết về vũ kỹ thì bình tĩnh hơn nhiều, họ không hề như những người khác trầm trồ khen ngợi mà thay vào đó là vẻ mặt xem thường.

Phượng Vũ Cừu Thiên vốn dĩ là đỉnh cao của vũ kỹ, người có kỹ thuật cao chưa hẳn đã dám biểu diễn một điệu múa này trước mọi người, những tiểu thư khuê các ở đây từ nhỏ đã được học tập về cầm kì thi họa, đối với khiêu vũ nhảy múa các nàng cũng xem như là người trong nghề, tất nhiên cũng nhìn ra được Hạ Anh chỉ mới học múa không lâu. Vũ kỹ thấp như vậy, nếu Hạ Anh là người yêu thích nhảy múa, nàng tất nhiên sẽ không chọn những điệu múa mang tính khó cao, nhưng nàng lại chọn Phượng Vũ Cừu Thiên - vạn vũ chi vương để biểu diễn, không phải là muốn thể hiện bản thân sao?

Những người ở đây đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, tâm tư của Hạ Anh, các nàng còn không nhìn thấu sao? Không khí xung quanh nháy mắt xôn xao hẳn lên, các tiểu thư khuê các phía dưới nhìn không được mà nghị luận to nhỏ, không biết nữ nhân này xuất thân từ gia tộc nào, lại để một kẻ như vậy tiến cung, thật là mất mặt cho các tiểu thư khuê các các nàng.

Đáng thương thay Hạ Anh, nàng vẫn đang đắm chìm trong điệu múa mà không biết rằng bản thân đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

“To gan!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68: Hoàng hậu tức giận

“Phi! Đây mà là Phụng Vũ Cửu Thiên sao? So với kỹ nữ thanh lâu cũng không khác là bao.”

Nữ hài từ ngồi phía sau Hoàng hậu, một bộ dạng thanh thuần đáng yêu, trên người nàng hoa châu rực rỡ, y phục điểm lệ khiến nàng so với những tiểu thư khuê các phía dưới cao quý hơn không biết bao nhiêu lần, rõ ràng là người có giáo dưỡng nhưng lại mở miệng nói ra những lời như vậy, quả thật là không lễ phép.

Giọng nói nàng cũng không nhỏ, những người bên cạnh đều có thể nghe được rõ ràng, những phi tần khác chỉ nhìn mà không nói. Chân mày Thái hậu sớm đã chau lại, để lộ sự không vui của bản thân, chứng kiến một màn biểu diễn như vậy thân là người từng trải nàng cũng cảm thấy xấu hổ, hiện tại lại nghe lời nói không phải phép như vậy, nàng lại có chút buồn bực.

“Lời như vậy, thân là công chúa mà ngươi cũng dám nói ra?”

Đầu nữ hài rụt lại, khóe miệng có chút bất mãn giương lên nhưng nhìn thấy thái độ của Thái hậu, thầm nghĩ tổ mẫu đúng là đang giận chó đánh mèo, người chọc tổ mẫu không vui không phải là nữ nhân đang biểu diễn trên đài sao? Sao lại đòi thành nàng chịu mắng oan rồi? Tuy bất mãn nhưng nàng cũng không dám tỏ vẻ thêm gì nữa, chỉ nín thở, hoàn toàn là bộ dạng sẽ không nói thêm gì nữa.

“Mẫu hậu bớt giận, An Khánh còn nhỏ...” Nhìn nữ nhi bị bắt nạt, thân là mẫu thân An Quý nhân sao có thể im lặng đứng nhìn?

“Con nhỏ thì phải dạy, là do các người quá nuông chiều nàng, một chút lễ nghi cũng không hiểu!” Thái hậu cũng không khách khí mở miệng, tuy nàng mở miệng dạy dỗ An Quý nhân nhưng lời nói rõ ràng là đang muốn ám chỉ Hoàng hậu Từ thị đang ngồi bên cạnh.

Nữ nhân hậu cung đều biết, quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng hậu vốn dĩ không hề tốt như vẻ bề ngoài mà các nàng thể hiện. An Khánh Công chúa là do An Quý nhân hạ sinh nhưng vì là nữ tử nên không được nhận ân sủng, An Quý nhân bắt đầu đi phải đưa nữ nhi của mình đến cho Hoàng hậu nuôi dưỡng, để nàng trưởng thành dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, cho nên An Quý nhân mặc dù là thân sinh mẫu thân của An Khánh Công chúa nhưng Hoàng hậu Từ thị mới là mẫu thân thật sự của nàng ta.

Quan hệ giữa An Quý nhân cùng Hoàng hậu không tồi, An Quý nhân là biểu muội họ hàng xa của Hoàng hậu, tiền cung sau Hoàng hậu, cho đến hôm nay nàng vẫn là phi tần dưới trướng của Hoàng hậu, đứng về phía Đông Cung và đối đầu với Tây Cung bên kia. Xét về quan hệ, hai người cũng xem như tỷ muội, Hoàng hậu là người có tâm kế, thấy An Khánh Công chúa chỉ là một nữ tử, hoàn toàn không có uy hiếp gì đến địa vị của Thái tử, cho nên đối xử với nàng cũng rất tốt, hoàn toàn xem như nữ nhi mà đối đãi, điều này khiến nàng nhận được không ít lời khen. Hậu cung tranh đấu khiến Ngụy đế đau đầu, biết được Hoàng hậu hoàn toàn xem An Khánh Công chúa là nữ nhi ruột thịt thì Ngụy đế rất vui mừng, thái độ đối với Hoàng hậu tốt hơn không ít, mà năng lực của Thái tử lại khiến hắn thương thức cho nên càng thêm một chút thiên vị Hoàng hậu. Mặc kệ trong mắt mọi người là Hoàng hậu có tâm kế mới đồng ý dưỡng An Khánh Công chúa hay thật sự xem như nữ nhi mà đối đãi thì ngoài mặt họ vẫn khen Hoàng hậu một tiếng “tử mẫu”, tâm lòng nàng quả thật đủ rộng lớn, mà An Khánh Công chúa cũng thật sự nghĩ như vậy.

Tuy nói hiện tại Hoàng hậu và Hương Quý phi bất phân thắng bại nhưng xét về một phương diện nào đó thì rõ ràng Hoàng hậu đang chiếm thế thượng phong.

“Mẫu hậu dạy phải, con dâu nhất định sẽ nghe theo.” Hoàng hậu mỉm cười ôn nhu, so với bộ dạng lúc nãy nhìn Hạ Anh muốn thì quả thật là khác một trời một vực.

Thái hậu thấy thế chỉ gật đầu, không nói gì thêm, không gian khôi phục yên tĩnh.

Một số người bên dưới cũng nhận thấy động tĩnh của người phía trên, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, không biết ai là người đầu tiên mở đầu, bất quá âm thanh nghị luận cũng bắt đầu vang lên, xôn xao ngày càng lớn, người mở miệng hình như là cháu gái của Thái phó phủ nên nói chuyện cũng không chút kiêng kỵ đối với những người đang ngồi phía trên.

“Nàng ta còn muốn múa đến khi nào? Thật mất mặt a!”

Theo sau đó là một tràng âm thanh trào phúng.

“Không biết là nữ nhi nhà ai, làm ra chuyện như vậy thì sau này còn có mặt mũi nào mà nhìn mặt người khác?” Một vị tiểu thư lên tiếng, nàng tương đối là người dễ gần, giao tình với cháu gái Thái phó rất tốt, mặc dù cảm thấy bản thân làm vậy là không đúng nhưng lời nói của Hạ Nguyệt Lam - cháu gái Thái phó cũng không sai, cho nên mới lên tiếng phụ họa.

“Ta mà học theo nàng chỉ sợ phụ thân ta sẽ từ ta mất!” Một vị tiểu thư khác cũng sợ hãi thán than, gia đình nàng so với gia đình khác tư tưởng tương đối cũ kỹ, gia giáo rất nghiêm, ngay cả thường ngày cũng khó mà bước chân ra ngoài, hiện tại nhìn thấy Hạ Anh trình diễn một màn như vậy, quả thật là bị kích thích.

“Nếu là khuê các thì đạo lý nhỏ nhất như vậy sao có thể không hiểu?” Lời nói lạnh lạnh vang lên, Ngọc phù xuất thân từ thư hương, giữ chức Đại Học Sĩ của Đại Ngụy, từ nhỏ Ngọc Thanh Như đã được dạy dỗ nghiêm khắc, thứ nàng xem trọng đầu tiên chính là gia giáo lễ nghĩa.

“Về sau tốt nhất vẫn là tránh xa nàng ra.” Trường Bình Hầu đích nữ Liên Như Nguyệt cũng lắc đầu, đối với nữ nhân như vậy, nhìn vào liền biết không có gia giáo, nếu cùng nàng ta tiếp xúc, chỉ sợ đến lúc đó thanh danh của các nàng cũng sẽ bị hủy.

“Lúc nãy ta nhìn thấy nàng bước từ trên xe ngựa của Tiết phủ xuống, hẳn là người Tiết gia.” Nàng là nữ nhi của Hộ bộ Thượng thư đại nhân, cho nên đối với xe ngựa của Lễ bộ Thượng thư phủ sớm đã nhìn quen, vốn dĩ lúc đầu nàng còn thay mặt phụ mẫu đến chỗ đám người Tiết gia chào hỏi, nhìn thấy Hạ Anh bước xuống xe ngựa cũng không mấy bận tâm, hiện tại ngắm lại đúng là đầu đầu.

“Dạy dỗ ra một nữ nhi như vậy, xem ra Tiết gia này cũng không phải loại tốt lành gì.” Xuất thân từ gia tướng, tính tình nàng vốn hào sảng, yêu ghét đều thể hiện ra mặt. Nàng tuy là người phóng khoáng nhưng phóng khoáng như Hạ Anh đây, nàng cũng không thể nuốt trôi.

Lời nói của những người ban đầu thì chỉ khiến người khác cảm thấy tự bản thân xấu hổ, về sau những người khác thấy Thái hậu cùng Hoàng hậu phía trên không tỏ vẻ gì thì gan cũng bắt đầu lớn, càng nói càng khó nghe, nhảy mất hoa viên đầy tiếng nghị luận xôn xao, mà Hạ Anh phía trên đài biểu diễn tựa hồ cũng đã để ý xung quanh.

Động tác trên tay ngừng lại, Hạ Anh ngẩn ngơ đưa mắt nhìn phía dưới đài, ánh mắt của họ thể hiện rất rõ: chàm chọc có, chê cười có, vui sướng khi người gặp họa cũng có, những người bên dưới không phải nhìn nàng với sự ngưỡng mộ giống như với Tiết Liên Kiều vừa nãy, phát hiện điều này đối nàng mà nói, rõ ràng là đã kích rất lớn!

Đối mặt với tình huống này Hạ Anh tất nhiên không thể tiếp tục múa nữa, giữa hoa viên rộng lớn vài chục người đang ngồi thì nàng lại đứng lặng thình lình nơi đó, tựa như một đóa hoa lặng lẽ giữa trời đêm. Dưới áp lực ánh mắt bậc này, lại thêm những lời nói khó nghe, cho dù là một người trưởng thành cũng khó mà ổn định cảm xúc, huống hồ là một nha đầu mới hơn mười tuổi như Hạ Anh?! Lần đầu tiên được nhiều người nhìn đến nhưng lại không phải là ánh mắt ngưỡng mộ khiến Hạ Anh này sinh sự sợ hãi, bước chân lùi về phía sau một bước, một chân nàng không bắt kịp tiết tấu, gãi phải làn váy bên dưới, hô lên một tiếng, thân hình nàng liền ngã nhào xuống đất, mất cá chân liền sưng đỏ cả lên.

Người dưới đài sững sờ, không ít nữ nhân đối với việc nàng mất mặt thì cũng không khách khí cười to, mà nam nhân thì có vẻ trầm tĩnh hơn, dù sao thì nam nhân chính là tránh xa hậu viện, cho nên tranh đấu giữa các nàng, bọn họ không ủng hộ, cũng không xen vào.

“Hay cho một Phụng Vũ Cửu Thiên! Hay cho một phong tình diễm vũ!”

Toàn trường vắng lặng, nghe thấy một giọng nói như ngọc vang lên, khiến Hạ Anh bị đau chân cũng từ mò ngẩng đầu.

Phượng nhan như họa, khoác lên người phượng bào đỏ rực, nàng ngồi ở vị trí chủ tọa, toàn thân đều hiện vẻ uy nghi khiến người khác không thể xem thường. Bởi vì khoảng cách khá xa nên Hạ Anh cũng không nhìn rõ cảm xúc của người phía trên, nhưng dựa theo tuổi tác thì nàng hẳn là Hoàng hậu nương nương, lúc này lên đài biểu diễn nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn, hiện tại thấy được trong lòng Hạ Anh có một chút kích động khó nói.

Nghe được câu nói đầu tiên của Hoàng hậu, Hạ Anh như được khích lệ, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nhưng còn chưa đợi nàng vui mừng lâu thì tin dữ liền đột ngột như bão táp thổi đến, câu nói phía sau của Hoàng hậu không hề che giấu sự châm chọc, giờ phút này nếu Hạ Anh không nhận ra ác ý trong lời nói đó thì nàng thật ngu ngốc!

Đường như ngay lập tức, Hạ Anh liền nhanh chóng quỳ khụy gối, gương mặt hồng hào giờ đã trở nên tái nhợt, khó coi vô cùng.

“Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ sai rồi, xin Hoàng hậu nương nương bớt giận...” Phong tình điểm vũ gì chứ? Đây rõ ràng là Phượng Vũ Cửu Thiên nàng đã học hơn nửa tháng!

Hạ gia dù sao cũng là tri phủ của Khâm Châu, cho nên từ nhỏ Hạ Anh đã được nuôi dưỡng như tiểu thư khuê các, vũ kỹ nàng cũng từng được học qua, tuy không phải là thiên tài về lĩnh vực này nhưng rõ ràng là năng lực của nàng cũng không tệ, học múa nửa tháng đã có thể luyện đến trình độ như vậy đã là tốt lắm rồi, vũ nương dạy múa cho nàng cũng thường xuyên khen ngợi nàng khiến Hạ Anh liền quên mất trong Tiết phủ còn có một người vũ kỹ hơn nàng rất nhiều. Thời gian gần đây, Hạ Anh mới nhớ đến Tiết Phong Linh hình như cũng đang luyện múa, nàng lên đến Mẫu Đơn Các xem trộm, phát hiện vũ kỹ của Tiết Phong Linh so với nàng chỉ có hơn chứ không có kém, nghĩ đến việc Tiết Phong Linh biểu diễn xong thì sẽ không còn ai bận tâm đến nàng thì Hạ Anh rất buồn bực, không chút do dự chạy về tìm Tiết thị cáo trạng.

Thời gian này Tiết thị luôn ở bên cạnh lấy lòng Tiết lão thái thái, biết tin Tiết lão thái thái mời một vũ nương tốt nhất ở vũ phường đến dạy múa cho Hạ Anh thì lấy làm vui vẻ, mẫu thân hai người ngày ngày ôn chuyện, thập phần thân thiết. Cho nên biết được tin tức Tiết Phong Linh cũng muốn biểu diễn vũ kỹ thì nàng ngày ngày thổi gió bên tai Tiết lão thái thái, ý đồ khuyến khích nàng dừng để Tiết Phong Linh biểu diễn. Tiết lão thái thái đối với điều này lấy làm không vui, liền bảo Tiết Phong Linh đến hỏi chuyện, không biết hai người đã nói gì nhưng Tiết Phong Linh rất nhanh liền đồng ý với Tiết lão thái thái, nàng hôm nay sẽ không biểu diễn, Tiết lão thái thái đối với việc Tiết Phong Linh ngoan ngoãn nghe lời cũng thập phần vừa lòng, nghĩ đến lần này ủy khuất cho nàng nên trong lòng đối với cháu gái này lại càng yêu thương hơn. Bất quá Tiết lão thái thái không biết rằng, điều này đối với Tiết Phong Linh không hề ủy khuất, đối với sự việc này, nàng sớm nghĩ đến, biết rõ Tiết lão thái thái sẽ thiên vị Hạ Anh nên Tiết Phong Linh cũng không ghen tị mà ngược lại trong lòng nàng đã tính toán kĩ lưỡng.

Năm nay Tiết Phong Linh vừa bước qua tuổi mười ba, còn hai năm nữa nàng sẽ đến tuổi cập kê, đến lúc đó thì hôn sự của nàng sẽ được quyết định. Với dung mạo và tài năng của bản thân, Tiết Phong Linh cũng tin tưởng bản thân sẽ không lo lắng đến việc có gả ra ngoài được hay không, điều nàng lo lắng là gả cho người nào, làm chính thê hay thiếp thất! Dĩ tâm năng không nhỏ, Ngụy đế đã lớn tuổi, Tiết Phong Linh tất nhiên không mong muốn tiến cung làm phi, sự chú ý của nàng hoàn toàn dồn lên người nhi tử của Ngụy đế. Hiện tại tin tức tuy chưa truyền ra nhưng nàng cũng biết Lý Kiều nhất định sẽ là Thái tử phi tương lai, mà muội muội của nàng ta Lý Thiên cũng chiếm vị trí Trắc phi, thân là biểu muội, Tiết Phong Linh cảm thấy nàng vẫn là nên từ bỏ Thái tử mà chuyển mục tiêu sang các vị hoàng tử khác. Tuy nói Thái tử rất có cơ hội sẽ thừa kế ngôi vị Hoàng đế nhưng Ngụy đế còn chưa lập trữ quân, những vị hoàng tử khác vẫn còn có cơ hội, mà nàng cũng còn có cơ hội. Cho nên hôm nay Tiết Phong Linh mới viện lý do không biểu diễn, bởi vì nàng cũng không sớm như vậy đã bộc lộ tài năng, dù sao Lý Kiều vẫn còn chưa gả cho Thái tử, nếu nàng biểu diễn mà lọt vào mắt xanh của hắn, khiến hắn muốn lập nàng làm thiếp thì so với chết còn khó coi hơn, vẫn là nên đợi hôn lễ của Thái tử diễn ra, đợi đến đại thọ của Thái hậu cũng không muộn.

Mà Hạ Anh lúc này vẫn đang suy nghĩ rất cuộc bản thân đã múa sai ở đâu mà chọc giận Hoàng hậu nương nương?

“Người cũng biết bốn cung đang tức giận?” Từ Hoàng hậu nhếch môi, mắt phượng nheo lại, lộ vẻ lười biếng, bộ dạng nàng tựa như đóa mẫu đơn cao quý, khiến người khác không dám khinh nhờn.

Từ Hoàng hậu trước giờ rất biết cách đối nhân xử thế, tính tình nàng cũng ôn hòa dễ gần nhưng cũng không phải người dễ chọc, ngày thường đối với những sai lầm nhỏ nhặt của người khác đều không đặt vào mắt nhưng hôm nay lại không bỏ qua cho Hạ Anh, đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Phi tần phía dưới đối với cách cư xử của Hoàng hậu hôm nay cũng lấy làm lạ, các nàng sống trong cung đã lâu, một số người thì vừa tiến cung cách đây ba năm, bất quá đối với tính tình Hoàng hậu xem như hiểu rõ. Từ Hoàng hậu ngày thường là một bộ dạng ôn nhu hòa nhã nhưng tính tình của nàng ngược lại rất nóng nảy, khi nàng để lộ sự lười biếng tức là cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, tức quá hóa cười mới có bộ dạng như vậy. Trong đầu đám phi tần phía dưới đều lộ một dấu chấm hỏi thật to, không rõ ràng nguyên nhân Hoàng hậu tức giận, dù sao cũng chỉ là một điệu múa, có cần tức giận vậy không?

Mối mông của Hương Quý phi không khỏi giương lên, nhìn về mặt hiện tại của Hoàng hậu thì không khỏi nhớ đến chuyện năm đó. Nữ nhi Lý gia trước giờ luôn là ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, Từ Hoàng hậu sở dĩ đi có thể thay thế Lý Nguyệt Chi ngồi lên vị trí Hoàng hậu này thực chất công lao đều là nhờ vào điệu múa Phượng Vũ Cửu Thiên, nếu không luận nhan sắc, với dung nhan sắc nước hương trời của Lý Nguyệt Chi, Từ Hoàng hậu nào có thể so sánh? Phượng Vũ Cửu Thiên - một khúc thành danh, không thể không nói, Từ Hoàng hậu đã bộc lộ hết vẻ đẹp vốn có của nó, nàng tựa như phượng hoàng đang cánh, kinh điểm tứ phương, ngay cả Hương Quý phi thân là địch thủ của nàng ta cũng không khỏi thán thán một tiếng.

Nàng cùng Hoàng hậu tranh đấu cũng không phải ngày một ngày hai, nhờ vậy mà hậu cung mới giữ thế cân bằng nhưng khi nữ nhân đó xuất hiện, thế cân bằng liền nhanh chóng bị phá vỡ. Nàng ta xuất thân không cao, là vũ nương của vũ phường, không rõ vì sao lại có thể gặp gỡ và lọt vào long nhãn của Ngụy đế. Thời gian nàng ta tiến cung không lâu liền từ một Dung hoa nhỏ bé nhảy lên chức vị Quý tần, thậm chí chỉ cách một bước nữa là nàng ta thật sự nằm trong Tứ phi, Ngụy đế còn đặt biệt ban cho nàng ta danh hiệu “Vũ” để khen ngợi cho phượng diện vũ kỹ của nàng ta.

Năm đó sinh thần Hoàng hậu, Vũ Quý tần lại biểu diễn một điệu “phong tình điểm vũ” trước mặt Ngụy đế, Hoàng hậu và tất cả cung phi hưởng Ngụy đế cầu hoan, điều này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của Hoàng hậu. Nhưng điều khiến Hoàng hậu thật sự tức giận chính là điệu múa của Vũ Quý tần là từ Phượng Vũ Cửu Thiên biến tấu lại, động tác hoàn toàn khác khác mấy nhưng lại bộc lộ sự khát vọng của nữ nhân đối với nam nhân. Phượng Vũ Cửu Thiên của Từ Hoàng hậu bộc lộ sự cao quý thanh nhã không thể nghi ngờ của phượng hoàng - vạn điều chi vương, vậy mà Phượng Vũ Cửu Thiên của Vũ Quý tần mà phong tình điểm vũ, so với vẻ thanh lệ cao quý của Hoàng hậu từ trên người nàng lại bộ lộ ra sự diễm lệ quyền rũ không nói lên lời.

Từ Hoàng hậu vốn rất tự hào về điệu vũ của bản thân nhưng không ngờ nó lại trở thành bàn đạp để nữ nhân đó bước lên con đường sủng phi, không ngoài dự đoán, đêm đó Ngụy đế liền đến cung của nàng ta ngủ qua đêm, đối với Hoàng hậu mà nói, đây chính là sỉ nhục!

Vốn dĩ đối với nữ nhân cùng nàng tranh sủng, Hương Quý phi cũng không mấy bận tâm, dù Ngụy đế sủng hạnh bao nhiêu nữ nhân thì tuyệt đối sẽ không vắng vẻ nàng, nàng vốn định để cho Vũ Quý tần bình an sống qua ngày, ai biết được nữ nhân đó lại không biết điều, cái thai trong bụng nàng mà nàng ta cũng muốn động tay động chân. Hương Quý phi xuất thân danh tướng, tính tình nàng vốn không hề ôn hòa như tên của nàng, mà ngược lại, có thù tất báo! Vũ Quý tần vì muốn tranh sủng, không từ thủ đoạn với thai nhi của bản thân, trên cương vị là mẫu thân, Hương Quý phi nàng cũng tuyệt đối không bỏ qua cho nàng ta, vì vậy hậu cung mười năm trước mới có một màn Hoàng hậu cùng Quý phi hợp tác, diệt trừ yêu phi.

Sau cái chết của Vũ Quý tần, hậu cung liền khôi phục vị thế cân bằng, ký sự cung đình này vốn dĩ là chuyện chỉ có những người đi trước mới biết được, không ngờ hôm nay lại được xem lại một màn của nữ nhân năm xưa.

“Thân là tiểu thư khuê các mà lại trình diễn một màn phong tình điểm vũ này trước mặt mọi người, người... không cảm thấy xấu hổ sao?”

Mặt Hạ Anh cứng lại, ánh mắt ngờ ngác không rõ, nàng dường như vẫn chưa ý thức được bản thân đã làm ra chuyện kinh thiên động địa thế nào.

“Người đâu, lời nha đầu này ra ngoài đánh 50 đại bán cho bốn cung!” Nhìn đến vẻ mặt của Hạ Anh, Từ Hoàng hậu lắc đầu phát tay, dù sao cũng chỉ là một nữ hài mới lớn, có mặt tại đây thì cũng thuộc dòng dõi quan lại quý tộc, nếu thật sự lời nàng ta ra ngoài chém thì chỉ sợ người nhà nàng ta cũng không bỏ qua, còn chưa nói đến những người xung quanh sẽ nhìn nàng với ánh mắt thế nào? Mặc kệ là bị người khác lợi dụng hay thật sự nàng ta muốn hướng nhi tử của nàng cầu hoan thì điều này quả thật đã chọc giận nàng, hình phạt như vậy đối với

nàng ta đã là tốt lắm rồi!

Thái hậu bên cạnh nhìn cách làm của Từ Hoàng hậu cũng không hề ngăn cản, chứng tỏ cách làm của nàng thỏa đáng. Thái hậu cũng cảm thấy đồng tình.

“Hoàng hậu nương tha mạng, Hạ Anh sai rồi, cầu người tha mạng...” Đến lúc này Hạ Anh cũng không muốn làm rõ đúng sai nữa, nàng chỉ muốn giữ cái mạng nhỏ của bản thân, 50 đại bản mà rơi xuống, thân là nữ nhi liễu yếu đào tơ, mạng nàng làm sao có thể giữ được? Cho dù giữ được mạng thì chỉ sợ cuộc sống sau này nàng chỉ có thể nằm trên giường quãng đời còn lại!

Chỉ cần nghĩ thôi Hạ Anh đã thấy sợ rồi!

Từ Hoàng hậu giờ tay ngăn cản, sắc mặt có chút khó coi: “Người gọi Hạ Anh? Là người Hạ gia?” Lúc này nàng ta giới thiệu, nàng cũng không hề bận tâm mà lắng nghe, không nghĩ đến nha đầu này lại là người Hạ gia. Họ Hạ ở Đại Ngụy không tính là ít nhưng họ Hạ có thể có mặt trong bữa tiệc lớn của cung đình, thì chỉ có người nhà Hạ gia của Hạ Thái phó.

Hạ Thái phó, người này là đế sư, luận công trạng, luận uy tín, đều có sức ảnh hưởng đến quan trường, nàng vẫn còn muốn mượn sức của Hạ gia để trợ giúp nhi tử bước lên đế vị.

“Là là, tiểu nữ thật sự gọi Hạ Anh, là người Hạ gia...” Không biết vì sao đột nhiên Từ Hoàng hậu lại hỏi như vậy nhưng có thể khiến Hoàng hậu chậm trễ phạt nàng, thì liền tốt.

“Hạ muội muội, nha đầu này chắc không phải cháu gái của muội chứ?” Hương Quý phi im lặng này giờ rốt cuộc cũng mở miệng.

Hạ phi sùng sốt: “Không có!” Nàng vốn dĩ chỉ muốn xem kịch vui, không nghĩ đến liên lụy đến bản thân, đúng là tai bay vạ gió!

“Không phải người nhà Hạ gia, sao lại mang họ Hạ?” Tâm trạng vốn dĩ đã không tốt, hiện này lại một màn này, Thái hậu cũng buồn bực lên tiếng.

“Oan uổng cho thần thiếp, thần thiếp thật sự không hề biết nha đầu này.”

Hạ phi một mực phủ định mối quan hệ giữa Hạ gia và Hạ Anh, điều này khiến Từ Hoàng hậu thờ phào nhẹ nhõm.

“Người đầu, mang nàng ta ngoài đánh thêm 20 đại bản vì tội nguy tạo thân phận.” Nếu đã không phải người nhà Thái phó thì nàng cũng không cần kiêng kỵ nữa.

Hệ vệ nghe lệnh, lập tức từ hai bên đi đến lên đài chế ngự Hạ Anh, ý đồ muốn lôi kéo nàng xuống dưới nhưng Hạ Anh một mực giãy dụa, không chịu nghe theo. Dù nàng có sức thể nào cũng không thể thoát được, hai cánh tay của nam nhân như gọng kềm khóa chặt, sức lực nhỏ bé của nàng làm sao mà có thể phản kháng? Trong lúc giằng co, Hạ Anh ma sát lấy lấy y phục trên người, một miếng ngọc từ thắt lưng nàng rơi ra, tạo một thanh âm vô cùng thanh thúy.

“Loảng xoảng.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Bạch ngọc mất trộm (1)

Một vật mang hình dáng của Phật Quan Âm, không lớn, to bằng bàn tay của trẻ con, toàn thân được bao phủ bởi một màu trắng sữa, nhẵn nhụi sáng bóng, trắng nõn như mỡ dê, hình dạng Quan Âm được chạm khắc tinh xảo, tinh tế như thật, trên người Quan Âm như toát lên một vẻ cao quý lạ kỳ, va chạm với nền gạch tạo ra thanh âm thanh thúy.

“Đó là gì?” Từ Hoàng hậu ngồi ở vị trí chủ vị, đối mặt với Hạ Anh không ngừng cầu xin chỉ nhắm mắt làm ngơ, hôm nay nàng ta đã quyết định biểu diễn một màn thi này thì lẽ ra nàng ta nên chuẩn bị tâm lý cho sự trừng phạt của nàng. Thân là Hoàng hậu, đối với những chuyện có thể bỏ qua nàng liền bỏ qua, nàng cũng không có ý định làm khó một nữ hài, tuy nhiên nàng ta đã dám dă động đến uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ là nàng, chẳng lẽ nàng không nên trừng phạt?!

Mục đích của Hoàng hậu chính là muốn giết gà dọa khỉ, nàng là người nắm giữ hậu cung nhưng hậu cung lại hiếm có người nào kinh sợ phượng uy của nàng, mà ngược lại bọn họ còn thường xuyên khiêu khích, bởi vì Thái hậu vẫn còn đó cho dù Hoàng hậu là người nắm quyền hậu cung nhưng Thái hậu mới là chủ nhân thật sự. Huống hồ chức vị của Hương Quý phi cũng không phải là hư danh, người có thể tranh đấu với nàng đến hiện tại cũng chỉ có nàng ta, cho nên Từ Hoàng hậu cũng không dám xem thường Hương Quý phi, hai người vẫn luôn giữ thế giằng co, người cười cuối cùng là ai vẫn chưa thể biết được.

Thanh âm như sứ va chạm vào nền gạch, trong lúc mọi người đang ồn ào thì thanh âm đó rất nhanh bị lấn át đi nhưng Từ Hoàng hậu vẫn chú ý đến, bởi vì nàng luôn chú ý đến động tĩnh của Hạ Anh, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa nên nàng không không có thấy rõ vật gì rơi ra, trong lòng chỉ nghĩ không biết nha đầu này muốn giở trò gì?

Một số người ở gần vị trí của Hạ Anh mới phát hiện rõ đây là một miếng ngọc bội, ngọc bội bằng bạch ngọc, vẻ ngoài sáng bóng đẹp đẽ vô cùng, chỉ cần người có hiểu biết nhìn vào liền biết vật này có giá trị không nhỏ, chỉ ít so với những miếng ngọc khác thì đẹp và tinh tế hơn nhiều.

Cầm y vệ một tay giữ Hạ Anh, tay còn lại đem miếng ngọc nhặt lên, chất liệu bạch ngọc mát lạnh, cầm trên tay liền cảm thấy thoải mái, thân là nam tử hán cũng có chút yêu thích không nữ buông tay, tuy nhiên đứng trước Thái hậu cùng Hoàng hậu, cho dù cho hần mười là gan hần cũng không dám để lộ tâm tư không thuần khiết này.

Thái cô cô là nha hoàn hồi môn của Từ Hoàng hậu, nàng chăm sóc Hoàng hậu từ nhỏ, cho đến hiện tại cũng đã gần bốn mươi năm, từ An Định Hầu phủ cho đến Hoàng cung, Hoàng hậu vẫn luôn để nàng hầu hạ bên người, rất được Hoàng hậu tín dụng, bất kỳ cung nữ nào trong Phượng Nghi Cung đều không phải cúi đầu dưới Thái cô cô. Tuổi tác nàng hiện tại cũng đã ngoài tư tuần nhưng vì là hồng nhan bên cạnh Hoàng hậu cho nên dung nhan của nàng được bảo dưỡng rất tốt, nhìn vào chỉ như mới ngoài ba mươi, không giống các ma ma trong cung, trên người luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị khó chịu khiến người khác sợ hãi, trên người Thái cô cô có mang vẻ thân thiện dễ gần, bất quá người thông minh đều rõ ràng, nữ nhân trong hậu cung, sao có thể mang dáng vẻ thân thiện dễ gần? Cho dù có thì sợ chỉ là do các nàng nguy trang mà thôi, Thái ma ma dù sao cũng là cung nữ đứng đầu hậu cung, trên tay không biết đã dính biết bao nhiêu máu, sao có thể đơn giản như vẻ bề ngoài của nàng?

Đối mặt với vị cô cô này, cầm y vệ cũng không dám có ý khinh nhờn. Tuy nói người học võ đều thô lỗ, đầu óc không thể phát triển so với chân tay nhưng hần cũng không phải người ngu ngốc, mà ngược lại hần rất thức thời, hiện tại thế lực của Thái tử không ngừng vươn xa, những Hoàng tử khác đều bị Thái tử kiềm chế, vị Hoàng hậu này hần tất nhiên không dám đắc tội.

Nhận lấy miếng ngọc từ tay Thái cô cô, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao mọi người lại lộ ánh mắt như vậy, ngay cả những người có thân phận cao quý cũng để lộ ánh mắt kinh ngạc. Cần thận đánh giá miếng ngọc, lần đầu tiên nàng nhìn thấy miếng ngọc bội đẹp như thế, không... không phải, đây hẳn là lần thứ hai nàng nhìn thấy, cho dù là Từ Hoàng hậu ngày ngày đều nhìn qua châu báu lấp lánh, sớm đã không còn cảm giác gì đối với những món trang sức lộng lẫy nhưng đứng trước miếng ngọc này cũng nín không được mà cảm thán.

Mọi loại ngọc đều bắt nguồn nhuyễn ngọc, trên thế gian có rất nhiều loại ngọc nhưng loại ngọc vừa sáng bóng vừa tinh xảo như vậy, thu hút ánh mắt người khác đến thế thì chỉ có thể là Dương chi bạch ngọc - được gọi là vua của nhuyễn ngọc hay “bạch ngọc chi quan”.

Vuốt ve mảnh ngọc bội trong tay, mảy vốn gắn ra hiện tại lại dính chặt vào nhau, nàng xuất thân cao quý, loại ngọc nào chưa từng thấy qua? Liếc sơ cũng biết miếng ngọc bội này có thân thể không đơn giản, giá trị chỉ có dùng hai chữ “liên thành” hình dung, nghĩ đến miếng ngọc bội này rơi ra từ trên người của Hạ Anh, tâm tình phức tạp không thôi.

“Mẫu hậu, người xem...” Từ Hoàng hậu cũng không dám một mình đưa ra quyết định, dù sao Thái hậu vẫn còn ngồi đó, nàng cũng không thể xem như nàng ta không tồn tại, cho nên phải quay sang hỏi ý Thái hậu. Thái hậu một bên nhận lấy ngọc bội, ánh mắt trầm tĩnh như nước, đối với miếng ngọc chỉ cảm thấy tinh tế và quen thuộc, bất quá quen thuộc như thế nào thì nàng không rõ. May mắn có người phía sau mở miệng nhắc nhở, nghĩ đến lễ vật năm mới nàng sai người đến để cho Lan nha đầu, cùng với miếng ngọc này tương tự đến tám phần, điều này khiến nàng không khỏi nghi hoặc nhìn Hoàng hậu.

“Thả nàng ra.” Nhận thấy ánh mắt của Từ Hoàng hậu, Thái cô cô liền nhanh chóng hiểu ý, cất tiếng thay chủ từ. Cẩm y vệ nghe lệnh, thả Hạ Anh ra rồi lùi về phía sau, Hạ Anh được giải thoát, tay chân run rẩy khẽ khụy xuống, trên đài cao chỉ có một mình nàng ngồi nơi đó, cô đơn quạnh quẽ.

“Miếng ngọc này là của người?”

Hạ Anh không rõ ngẩn đầu, trong mắt hiện tại tràn ngập sợ hãi, nhìn thấy thần sắc nghiêm nghị của Từ Hoàng hậu liền nhanh chóng rút đầu, ánh mắt vội nhìn về một phía, nơi đó là chỗ ngồi của một nhà Thượng thư phu nhân. Phát hiện ánh mắt của nàng, Thượng thư phu nhân cũng không lảng tránh, ánh mắt hồ hững lạnh lùng, đối với sự cầu cứu của Hạ Anh chỉ nhắm mắt làm ngơ, thỉnh thoảng còn cùng Tiết Phong Linh trao đổi vấn đề gì đó, mà Tiết Phong Linh tất nhiên cũng phát hiện ánh mắt của Hạ Anh, thần sắc nàng lộ vẻ bất đắc dĩ, tựa hồ như muốn cứu nhưng lại không thể. Hạ Anh thấy thế, trong lòng phát lạnh, không rõ vì sao nàng lại dõng dạc đòi chết nhất định phải đi dự cung yến lần này, tranh giành thiệp mời với Tiết Yên Hoa, kết cuộc lại tự rước lấy họa!

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, miếng ngọc bội này đúng là của tiểu nữ...” Lần thứ hai đối mặt với Từ Hoàng hậu, thần sắc của Hạ Anh đã bình tĩnh đi nhiều nhưng giọng nói vẫn không giấu được có chút run rẩy.

“Bỏ cung cho người một cơ hội để nói thật, miếng ngọc này thật sự là của người?” Môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ châm biếm thấy rõ.

Hạ Anh có chút chần chừ nhưng nghĩ đến chuyện hết thấy đều do Tiết lão thái thái chuẩn bị thì không chút do dự gật đầu: “Thưa... đúng như vậy.”

“Nha đầu to gan!” Một ngày Hạ Anh lại hai lần khiêu chiến uy nghiêm của nàng, uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ, thân là Hoàng hậu nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua.

“Người hẳn là chán sống rồi đúng không? Miếng ngọc này là cống phẩm do sứ thần Tây Lương mang đến để thể hiện tình hảo hữu giữa hai nước, khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng, vật quý giá như vậy, sao có thể là của người không rõ lai lịch như người?”

Hạ Anh sùng sốt, không thể tin vào tai mình, là nàng nghe nhầm sao? Vật này... là của Tây Lương Quốc mang đến, khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng, vô cùng quý giá?! Như vậy thì tại sao nó lại xuất hiện trong phòng của nàng? Không, không... vật này không phải đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, không phải đột nhiên nằm yên trên y phục của nàng, là... là Tiết lão thái thái cho người mang đến, nếu như vậy, lời của Hoàng hậu, làm sao có thể đầu?

Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?!

“Không! Hoàng hậu nương nương... miếng ngọc bội này là... là của tổ mẫu cho tiểu nữ, chuyện này tiểu nữ không biết gì cả! Xin nương nương khai ân...”

Thấy Hạ Anh vội vàng phủi sạch trách nhiệm, Từ Hoàng hậu chỉ cảm thấy buồn cười: “Có con chuột nào ăn vụng xong lại bảo là mình ăn? Có người nào trộm đồ xong lại thừa nhận là mình trộm?”

“Nương nương... xin người hãy tin tiểu nữ, tiểu nữ thật sự không có trộm đồ...” Hạ Anh mãnh liệt lắc đầu, giờ phút này nụ cười của Từ Hoàng hậu đối với nàng mà nói chẳng khác nào nụ cười của tử thần, đối mặt với tử thần, bản thân chết lúc nào cũng không hề hay biết.

“Thuần tỷ tỷ, miếng ngọc bội mà Hương Quý phi tặng người đâu rồi?”

Thuần Ngọc Công chúa sùng sốt, bàn tay theo bản năng sờ đến thắt lưng để tìm kiếm ngọc bội, phát hiện nơi đó trống rỗng, không khỏi đưa mắt nhìn xuống, miếng ngọc của bản thân đã không cánh mà bay. Ánh mắt nàng rơi vào người Hạ Anh, lại đưa mắt nhìn đến An Khánh Công chúa bên cạnh, ánh mắt không rõ ý vị.

Động tĩnh của hai người không lớn nhưng người phía trước đều nghe được không sót một lời.

Nụ cười trên mặt Hương Quý phi cứng lại, nàng vốn dĩ là muốn một bên ngồi xem kịch vui, không nghĩ đến lại liên quan đến nữ nhi của chính mình. Cẩn thận nhìn lại miếng ngọc trên tay Thái hậu, Hương Quý phi đột nhiên nhớ đến mấy tháng trước Tây Lương Quốc có đưa đến ba miếng ngọc bội, Ngụy đế đặc biệt mang một miếng đến hiếu thảo với Thái hậu, Từ Hoàng hậu thân là chính thể của Ngụy đế, tất nhiên cũng có được một miếng, mà miếng ngọc còn lại Ngụy đế tất nhiên tặng cho sủng phi của hắn - Hương Quý phi nàng.

Ngày đó tình cờ Lam Thuần Ngọc đến thỉnh an nàng, nhìn thấy miếng ngọc liền yêu thích không thôi, vốn dĩ Hương Quý phi cũng không định cho nữ nhi, dù sao đây cũng là lễ vật Ngụy đế ban, tất nhiên không thể tùy tiện tặng cho người khác, nhưng nghĩ đến lời của Tô Dư Đại sư nói năm nay nữ nhi sẽ gặp nạn, vì lo lắng, Hương Quý phi đã cho nữ nhi miếng ngọc bội, mong có thể giúp nàng bình bình an an.

Hiểu con không ai bằng mẹ, nhìn sắc mặt Lam Thuần Ngọc, Hương Quý phi liền biết nhất định là có chuyện!

“Miếng ngọc của Thuần Nhi biến mất?” Đối với việc Hương Quý phi mang miếng ngọc của Ngụy đế ban tặng cho nữ nhi của nàng ta, Từ Hoàng hậu cũng biết rõ, Ngụy đế sủng ái nữ nhi này của hắn, nàng biết, chỉ là nàng không mấy bận tâm, dù sao Lam Thuần Ngọc chỉ là thân phận nữ nhi, so với hoàng huynh của nàng thì nàng hoàn toàn không đề uy hiếp đến địa vị của nhi tử nàng, cho nên thái độ của nàng đối với nàng ta vẫn không lạnh không nhạt.

“Thưa mẫu hậu, đúng là... có chuyện này.” Cho dù Từ Hoàng hậu không phải là người sinh hạ nàng nhưng nàng ta là người chính thể của Ngụy đế, bất kể là con cái của vị phi tần nào, cũng phải đối với Từ Hoàng hậu cung kính gọi một tiếng “Mẫu hậu”, đó là cung quy tồn tại lâu đời, cho dù Hương Quý phi được sủng ái thế nào, Lam Thuần Ngọc cũng chỉ có thể gọi nàng một tiếng “Mẫu phi” mà thôi.

“Mất khi nào?” Thái hậu nhíu mày, cung yến năm nào diễn ra cũng náo nhiệt như vậy nhưng chưa từng nghe các vị hoàng tử, công chúa mất trộm đồ, dù sao đồ vật của hoàng cung, nếu tùy tiện lấy đi cũng có thể bị ban chết, cho nên rất ít có người ngu ngốc như vậy, dù ham muốn thế nào cũng chỉ có thể nhìn để thỏa mãn ánh mắt của bản thân.

“Bẩm Hoàng tổ mẫu, lúc này khi con gặp gỡ An Khánh muội muội vẫn còn, không biết từ khi nào mà...” Càng về sau giọng nói càng nhỏ đi, bất quá mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Lam An Khánh bị điểm danh, cũng không chút sợ hãi mở miệng: “Đúng vậy a, lúc này đứng bên cạnh Thuần tỷ tỷ, con còn khen miếng ngọc của tỷ ấy đẹp đâu! Huống hồ khi ấy... không chỉ có một mình con đứng cạnh tỷ ấy a?”

Lời của An Khánh Công chúa vừa dứt, những thiên kim tiểu thư phía dưới đều lộ vẻ bất mãn, Lam Thuần Ngọc là công chúa được Ngụy đế sủng ái nhất, người vây quanh nàng sao có thể ít được? Lời nói của An Khánh Công chúa chẳng khác này bảo miếng ngọc của Thuần Ngọc Công chúa là do một trong số các nàng lấy trộm? Tuy rằng không nói thẳng ra nhưng hàm ý rõ ràng là ám chỉ như vậy, người thông minh đều có thể nghe ra. Các nàng xuất thân danh giá, chỉ là một miếng ngọc, cho dù đẹp đến thế nào, quý đến thế nào các nàng cũng không thể vứt bỏ thân phận mà làm chuyện không ra thể thống như vậy!

Vị An Khánh Công chúa này, đúng là khinh người quá đáng!

“An Khánh, chú ý lời nói của mình!” Từ Hoàng hậu nhăn mày, tỏ vẻ không hài lòng đối với lời nói thiếu suy nghĩ của Lam An Khánh.

Lam An Khánh ủy khuất cúi đầu, nàng đơn giản chỉ là muốn phản kích lại lời nói của Lam Thuần Ngọc mà thôi, trước khi nàng đến miếng ngọc vẫn còn, sau khi nàng đến miếng ngọc biến mất lúc nào không hay, lời như vậy... rõ ràng là muốn ám chỉ nàng lấy miếng ngọc đó! Nàng không tin Từ Hoàng hậu không nghe ra hàm ý trong lời nói của nàng ta, tại sao Từ Hoàng hậu lại bênh vực nàng ta thay vì nàng chứ?

“Hoàng hậu tỷ tỷ, nếu nàng là người đáng nghi nhất, như vậy còn không mau bắt nàng ta lại để truy hỏi?” An Quý nhân không muốn nhìn nữ nhi của bản thân phải chịu oan ức.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, lời của An muội muội thật không sai...” Hương Quý phi tất nhiên cũng muốn đòi công đạo cho nữ nhi.

“Hoàng hậu nương nương khai ân, cầu xin người, tiểu nữ thật sự không làm gì cả...”

“Miếng ngọc bội này chính tay bốn cung đưa cho Thuần Nhi, hiện tại miếng ngọc của nàng mất tích, nó lại xuất hiện trên người người, người còn không nhận tội sao?”

“Quý phi nương nương tha mạng, tiểu nữ thật sự không biết vì sao miếng ngọc của công chúa lại xuất hiện ở trên người tiểu nữ...”

“Người đầu mau bắt nàng ta lại!” Không đợi Từ Hoàng hậu lên tiếng, Hương Quý phi đã tranh thủ giữ lấy quyền chủ động.

“Nương nương tha mạng... Mợ, cứu mạng Anh Nhi a...”

Đến lúc này Thượng thư phu nhân cũng không thể nhắm mắt làm ngơ được nữa, dù sao ánh mắt của những người xung quanh đều đang tập trung vào nơi này, vì vậy nàng chỉ có thể đứng dậy đi về phía trước, đến trước mặt Từ Hoàng hậu nhẹ nhàng hành lễ.

“Thiếp thân tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.”

“Hóa ra là Lý muội muội, ta còn tưởng là ai đâu?”

“Làm bản phượng nhãn của nương nương, Hạ Anh là nữ nhi của muội muội phụ quân thần thiếp.”

“Ra là vậy?” Nếu Thượng thư phu nhân đã ra mặt, Từ hoàng hậu cũng không có ý định làm khó, cho dù nàng không nể mặt Lý gia bên kia cũng phải để cho Thái hậu một phần mặt mũi, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là cháu gái của Thái hậu, bất quá về phần ngọc bội, chuyện này liên quan đến danh dự của hoàng thất, không thể bỏ qua.

“Nể mặt Lý muội muội, ta có thể tha tội chết cho nàng ta nhưng tội sống khó mà bỏ qua được.” Từ Hoàng hậu lắc đầu, đối với Thượng thư phu nhân, nàng một câu xưng muội muội, hai câu xưng muội muội, quả thật là tình cảm thâm thiết.

Thượng thư phu nhân hiểu rõ tính nghiêm trọng chuyện này, đối với nàng tính mạng của Hạ Anh không quan trọng, nàng ra mặt thay Hạ Anh chỉ vì bất đắc dĩ, dù sao cũng dễ để ăn nói với thượng phụ, may mắn Từ Hoàng hậu còn nể mặt, nếu không người mất mặt nhất không phải Hạ Anh mà là Lý Nguyệt Chi nàng!

“Thiếp thân hiểu rõ sự khó xử của nương nương, thiếp thân cũng không người nói đạo lý, chỉ là chuyện này vẫn chưa tra rõ, chỉ mong nương nương bao dung, có thể điều tra rõ ràng, không cần ủy khuất người vô tội.” Hạ Anh là cháu gái của nàng, xét về mặt nào thì hai người vẫn còn một tầng quan hệ, không nói đến việc thượng phụ sẽ phản ứng thế nào khi nàng để mặt sự sống chết của Hạ Anh, chỉ nghĩ đến biết Tiết lão thái thái thì một mực cung chiêu Tiết thị cũng hiểu rõ nàng ta sẽ có thái độ gì, chỉ sợ ngày sau nàng khó mà sống yên ổn. Cách duy nhất hiện tại có thể cứu được Hạ Anh chính là điều tra rõ ràng mọi việc, đến lúc đó nếu nàng ta trong sạch thì cùng lắm Từ Hoàng hậu sẽ ban thưởng một số thứ xem như bồi thường, sau đó mọi chuyện liền kết thúc, có lẽ vật bịt miệng Tiết lão thái thái cũng không thể đến tìm nàng phiền toái, nhưng nếu Hạ Anh thật sự có tội, nàng quả thật lực bất tòng tâm, để mặt Từ Hoàng hậu định đoạt, dù Tiết lão thái thái có tức giận thì hãy đến tìm Từ Hoàng hậu trút giận!

“Đã như vậy, người hãy điều tra rõ ràng đi.” Thái hậu là người bao che, nếu Thượng thư phu nhân đã ra mặt, nàng tất nhiên sẽ bênh vực cháu gái mình.

Từ Hoàng hậu không tức giận mà ngược lại chỉ mỉm cười: “Muốn điều tra, đầu tiên phải điều tra từ trên người Thuần Nhi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 69-2: Bạch ngọc mất trộm (2)

Lam Thuần Ngọc sững sờ, không nghĩ đến Từ Hoàng hậu lại đẩy mũi nhọn về phía bản thân. Miếng ngọc của nàng mất, nàng là nạn nhân, mặc dù không tránh khỏi có phần trách nhiệm nhưng lỗi vào miệng của Hoàng hậu, nàng từ nạn nhân liền trở thành thủ phạm.

Lam Thuần Ngọc vừa bước qua tuổi mười bốn không lâu, một năm sau nàng liền sẽ nhanh chóng làm lễ cập kê, nữ mười lăm liền xem như trưởng thành, thân là công chúa hoàng thất, nàng không những xuất sắc về dung mạo, mà còn thông minh chẳng thua gì nam nhân, nếu không chỉ dựa vào nàng là nữ tử... làm sao có thể khiến Ngụy đế yêu thích?!

Từ Hoàng hậu thu nhận Lam An Khánh là có mục đích nhưng cũng không thể phủ nhận cách mà nàng ta đối xử với Lam An Khánh cũng chẳng khác gì nữ nhi của mình, cho nên Lam An Khánh xem nàng ta như mẫu hậu mà quên đi mẫu thân ruột thịt của mình là An Quý nhân cũng không sao, dù sao on đường đục cũng lớn hơn on sinh thành, nhưng với nàng thì không giống vậy. Nàng có một mẫu thân là Hương Quý phi - đối thủ một sống một còn với Hoàng hậu, dù là về mặt cảm tính hay lý tính thì trong lòng nàng vẫn không thể xem Hoàng hậu là người tốt, chứng kiến những thủ đoạn mà nàng ta sử dụng lên người ca ca, nàng lại càng không dễ dàng bị gương mặt hiền lành, nở nụ cười hiền từ với chính mình mà làm tin nàng ta là người tốt.

Hạ Anh có phải là người lấy miếng ngọc bội của chính mình hay không, nàng không dám khẳng định nhưng dựa vào thái độ của Lam An Khánh, nàng có thể nhận ra âm mưu trong đó. Sống trong cung từ nhỏ, đối với tính tình của Lam An Khánh nàng cũng xem như rõ ràng, một người ích kỷ như nàng ta, hôm nay lại chủ động cùng nàng xưng muội gọi tỷ, quả thật không phải là chuyện tốt lành gì, nói nàng ta không phải có ý đồ, nàng sẽ không tin.

Cần thận đánh giá Hạ Anh, trên người y phục trang sức đều thuộc hàng thượng phẩm, nói rằng ta xuất thân danh gia cũng có không ít người tin, bất quá cách cư xử của nàng ta quả thật không phải là cách cư xử của tiểu thư khuê các, thân là người được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ, lễ nghi của Lam Thuần Ngọc thuộc vào hàng không thể chê bai, ngay từ khi chứng kiến thái độ tự tin đến thái quá của Hạ Anh, nàng đã muốn cười nhưng phải kìm nén.

Diện mạo của Hạ Anh so sánh với những nữ tử có mặt tại đây thì chỉ thuộc hàng trung đẳng, gương mặt của nàng có thể xem là thanh tú dễ nhìn nhưng cũng không phải loại mỹ nhân hiếm có gì, so với Lam An Khánh còn thua hẳn một bậc, dòng máu hoàng tộc, người thường sao có thể so sánh? Thế mà nàng ta tựa hồ vẫn chưa nhận thức được vị trí của mình, tự nhận là không tước cao quý, nhìn người khác với ánh mắt khinh thường như vậy, quả thật là khiến người khác khó chịu, chẳng trách lại đắc tội Hoàng hậu.

Thật ra, nếu hôm nay Thượng thư phu nhân không ra mặt, Lam Thuần Ngọc có lẽ cũng tương kế tựu kế theo ý Từ Hoàng hậu, dù sao ngoài mặt Hoàng hậu là người đang thắng thế, nếu đối đầu trực tiếp với nàng ta cũng không phải chuyện tốt, thuận theo nàng ta nàng cũng chẳng mất mát gì, huống hồ đối với loại nữ nhân không biết nhận thức về vị trí của bản thân mình như Hạ Anh, Lam Thuần Ngọc cũng không có thiện cảm.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ai lại nghĩ rằng nữ nhân không biết điều như Hạ Anh lại là cháu gái của Thượng thư phu nhân? Thượng thư phu nhân xuất thân từ Lý gia, nàng là đích nữ của Thừa tướng phủ, trên triều đình Lý Thừa tướng hô mưa gọi gió, uy phong lẫm liệt, dưới hậu cung lại có Thái hậu ngự trị, nắm quyền một phương, có thể nói Lý gia ở Đại Ngụy, quyền khuynh thiên hạ, không thể lay chuyển. “Quyền khuynh thiên hạ” - bốn từ này tuy nói là đại nghịch bất đạo, nhưng muốn hình dung thế lực của Lý gia, quả thật ngoại trừ bốn từ này thì không còn từ nào thích hợp hơn nữa.

Từ Hoàng hậu mặc dù xuất thân từ An Định Hầu phủ nhưng so ra với Lý gia vẫn là thấp hơn một chút, có thể hai mươi năm trước An Định Hầu nhận được sự tin sùng của Ngụy đế, trên dưới triều đình không có đối thủ thì ngày hôm nay đã không còn huy hoàng như xưa, phù dung sớm nở tối tàn. An Định Hầu mấy đời có công với Đại Ngụy, là trung thần có tiếng, nhưng Hầu gia hiện tại tuổi tác đã cao, có lẽ cũng sống không đến mấy năm nữa, Từ Hầu gia anh minh thần võ bao nhiêu thì hậu thế của hắn lại vô dụng bấy nhiêu, trong đám con cháu đông đúc của Từ gia không có người có năng lực gánh vác cả Từ phủ, nếu không phải có Từ Hoàng hậu ở phía sau hỗ trợ, Thái tử lại đang xuân phong đắc ý thì Từ gia sớm đã suy tàn, chỉ sợ không đến mấy năm ở Đại Ngụy này sẽ không còn tồn tại An Định Hầu phủ, không còn tồn tại chức vị An Định Hầu gia nữa.

Trước mặt Thượng thư phu nhân có Lý gia ở phía sau chống lưng, Từ Hoàng hậu cũng phải kiêng kỵ vài phần, dù sao Từ gia cũng không còn như trước, hiện tại thiên hạ này chỉ còn lại Lý gia độc tôn trước mặt thánh nhan. Từ Hoàng hậu mặc dù không có hảo cảm với Thượng thư phu nhân nhưng nàng vẫn muốn mượn thế lực ở sau lưng của Thượng thư phu nhân là Lý gia để đưa nhi tử của chính mình lên ngôi Hoàng đế, mặc dù hôn ước của Thái tử và Lý Kiều vẫn chưa nói ra nhưng người trong cung sớm đã biết rõ, vì không muốn phá vỡ giao tình với Lý gia nên mới đem tất cả sự việc của Hạ Anh vứt cho nàng, Lam Thuần Ngọc cũng không ngại thoả nghĩ rằng Từ Hoàng hậu sẽ thật sự đòi lại công bằng cho nàng, chỉ sợ là muốn mượn tay nàng diệt trừ nữ nhân đang quý đó, mà nàng ta lại không đắc tội với Thượng thư phu nhân bên kia, nói đi nói lại, Hạ Anh vẫn là có ý đồ không an phận đối với nhi tử của nàng ta.

Âm mưu tranh đấu hậu cung quả thật khiến cho lòng người lạnh run.

Nàng neho mắt, trong mắt là vẻ lạnh lùng khó thấy, sinh ra trong hoàng tộc, ngày ngày phải đối mặt với những điều này, nàng hẳn sớm đã quen thuộc, chỉ là trong lòng nàng cảm thấy, bản thân vẫn không thích hợp với những nơi như thế này. Cho dù nàng có nguy trang cách mấy, Lam Thuần Ngọc cũng không thể lừa dối bản thân, nàng sinh ra là không thuộc về nơi này. So với những tiểu thư khuê các ở đây, nàng quả thật cao quý hơn bọn họ, bọn họ là chim trĩ, còn nàng là khổng tước, thân phận cách biệt, chim trĩ hãm mộ sự lộng lẫy của khổng tước cũng là điều hiển nhiên, nhưng đằng sau vẻ xa hoa lộng lẫy mà bọn họ đang hãm mộ là gì... bọn họ liệu có từng nghĩ đến?

Ánh mắt nàng rơi vào người Hạ Anh, nhớ đến ánh mắt tham vọng của nàng ta thì khóe môi không khỏi nở một nụ cười tự giễu, thường dân muốn vào cung, muốn một cuộc sống vinh hoa phú quý, còn công chúa như nàng... lại muốn thoát khỏi ngai vàng điện ngọc, thoát khỏi chiếc lồng giam mang tên hoàng cung này, chuyện đời đúng là thường khiến cho người khác cảm thấy buồn cười!

“Thuần Nhi, mẫu hậu nói chuyện với con, sao con lại không trả lời?” Thấy bộ dạng nữ nhi xuất thân, Hương Quý phi cũng cảm thấy lo lắng, khi nhìn thấy nụ cười tự giễu của nữ nhi, nàng liền biết Lam Thuần Ngọc lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, sợ Từ Hoàng hậu mượn cớ phạt nữ nhi, Hương Quý phi đã nhanh chóng mở miệng, ý đồ muốn đánh thức nữ nhi đang ngẩn ngơ nơi đó.

Lam Thuần Ngọc giật mình, nhìn đến ánh mắt sâu thẳm của Hương Quý phi, tâm tình nàng như sợi dây đàn bị đứt, vội vàng ổn định tâm thần, nhanh chóng che đi suy nghĩ đầy mắt.

“Mẫu hậu tha lỗi, Thuần Nhi cũng chỉ là đang nghĩ đến chuyện vừa rồi, con muốn suy nghĩ kĩ trước khi nói ra mọi chuyện, dù sao trách oan người vô tội cũng không tốt.” Lam Thuần Ngọc nở nụ cười nhưng ý cười lại không đến đáy mắt, tay cầm khăn lụa không khỏi nắm chặt, tựa hồ như đang kìm nén thứ gì.

“Ồ?” Từ Hoàng hậu ngạc nhiên, vẻ mặt hiền từ: “Thế Thuần Nhi đã suy nghĩ kĩ chưa?” Hoàng thất Đại Ngụy có không ít công chúa nhưng người được Ngụy đế sủng ái nhất cũng chỉ có Lam Thuần Ngọc, tất nhiên nàng ta hẳn phải có chỗ hơn người, so với Hương Quý phi, quả thật là trò giỏi hơn thầy.

“Chuyện là... lúc này Thuần Nhi đã gặp qua Hạ tiểu thư, chỉ là con cũng không chú ý đến khi đó ngọc bội liệu có mất hay chưa?” Nàng ngập ngừng, có chút không xác định trả lời. Miếng ngọc bội đó ngay từ lần đầu bắt gặp tại chỗ mẫu phi, nàng đã vô cùng yêu thích, tất nhiên với sự yêu thương của mẫu phi dành cho nàng, miếng ngọc liền nhanh chóng ở trong tay nàng, cho nên đối với việc miếng ngọc bị mất, Lam Thuần Ngọc cũng có chút không vui.

Từ Hoàng hậu nhượng mày tỏ vẻ hứng thú.

“Hạ tiểu thư đến chào hỏi con, khi đó không chỉ có một mình Hạ tiểu thư mà còn rất nhiều vị tiểu thư khác nữa đến chào hỏi con...” Người nhiều như vậy, còn muốn để ý xem các nàng tiếp cận nàng là có mục đích gì sao? Mục đích của bọn họ chẳng phải đã rõ như ban ngày rồi sao?

“Điều đó cho thấy Thuần Nhi của chúng ta rất được người khác yêu thích.” Từ Hoàng hậu cười, bộ dạng chẳng khác nào đối xử với nữ nhi thân sinh của chính mình, tất nhiên Lam Thuần Ngọc cũng không coi là thật.

“Mẫu hậu quá lời, hàn huyền vài câu con liền trở về bên cạnh hoàng tổ mẫu, không nghĩ đến ngọc bội lại biến mất.” Thật ra khi đó nàng nhìn thấy Hương Quý phi nên mới không cùng các vị tiểu thư khác tiếp tục hàn huyền, nhưng ở trước mặt Từ Hoàng hậu, nếu nói bản thân vì nhìn thấy mẫu phi mới trở về thì thật không ổn, dù sao khi Thái hậu, Hương Quý phi đến Từ Hoàng hậu cũng xuất hiện, trước mặt mẫu hậu là nàng ta, nàng lại nói là trở về bên cạnh mẫu phi của chính mình, như vậy chẳng phải khiến nàng ta mất hết mặt mũi ư? Đến lúc đó không biết Từ Hoàng hậu sẽ nổi trận lôi đình gì mà thôi gió bên tai của phụ hoàng, dù sao tình thế hiện tại phụ hoàng tựa hồ rất coi trọng Thái tử!

“Nói như vậy, Thuần nha đầu cũng không thể xác định được ngọc bội là biến mất lúc nào?” Biết rõ Lam Thuần Ngọc khai gian nhưng Thái hậu vẫn nhắm mắt cho qua, thật thật giả giả gì đó không quan trọng, mặt mũi hoàng thất mới là quan trọng.

Nàng gật đầu: “Đúng là như vậy, bởi vì khi đó có quá nhiều người, Thuần Nhi cũng không dám khẳng định.” Ánh mắt nàng như có như không liếc về phía Lam An Khánh, hành động này tất nhiên lọt vào mắt một số người ở đây.

“Tỷ nói như vậy không phải có chút không đúng sao?” Nàng nhún mày, đối với lời giải thích của Lam Thuần Ngọc có phần bất mãn.

Lời của Thuần Ngọc Công chúa tựa hồ không thể xác nhận Hạ Anh chính là thủ phạm, điều này khiến cho mọi người bên dưới bắt đầu nghi ngờ, cũng khiến mọi người đi vòng vòng, không rõ rốt cuộc thủ phạm trộm mất miếng ngọc của nàng là ai. Bất quá qua thái độ của Thuần Ngọc Công chúa, mọi người khẳng định dù thân là người trong cuộc nhưng nàng cũng

không hề biết rõ chuyện gì mà ngược lại, An Khánh Công chúa thân là người ngoài cuộc lại tựa hồ như biết rõ mọi chuyện. Một số người không khỏi nhớ đến sự việc này bắt đầu hết thảy là do An Khánh Công chúa khi đó đã hô lên mới khiến người khác chú ý, chuyện bé xé ra to. Càng nghĩ kĩ lại thì càng có nhiều chi tiết sơ hở khiến người khác nghi ngờ, nhìn đến Thuần Ngọc Công chúa rù mắt, bộ dạng mất mát, lại nhìn đến An Khánh Công chúa bộ dạng bất năn, trong lòng mọi người đồng loạt đều có cùng một suy nghĩ: Chẳng lẽ mọi chuyện đều do An Khánh Công chúa an bài?

Không phải đâu!

Nói thế nào đi nữa thì hai người bọn họ cũng là tỷ muội, quan hệ cũng không tệ đến mức muội muội trộm ngọc bội của tỷ tỷ rồi vu oan cho người khác? Huống hồ nếu nói An Khánh Công chúa là chủ mưu thì Hạ Anh này lại là thế nào? Chẳng lẽ hai người bọn họ lại hợp tác với nhau? An Khánh Công chúa thông đồng cùng người ngoài mà trộm đồ của thân tỷ?

Chắc là không đâu?

Nhưng mà... dựa vào tính tình của An Khánh Công chúa, chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Nhất thời phía dưới liền xôn xao một mảnh.

“Tỷ nói, An Khánh Công chúa thật làm ra chuyện này sao?” Nghe tiếng nghị luận xung quanh, Từ Thu Nhi ngáp ngừng, thì thầm với thân tỷ bên cạnh.

Từ Thu Nhược nhú mày, không có trả lời muội muội ngay lập tức, dù sao chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi hoàng thất, có thể để người ngoài các nàng nghị luận sao?

“Có phải hay không chờ xem sẽ biết.”

Từ Thu Nhi gật đầu, tính tình tỷ tỷ trước giờ trầm ổn, luôn lấy đại cục làm trọng, Từ gia tuy không có nam tử xuất chúng nhưng thế hệ nữ tử các nàng cũng không phải loại phế vật ngồi yên để mặc người khác an bài. An Khánh Công chúa trước giờ là người thế nào, tỷ muội các nàng còn không rõ sao, dựa vào loại phẩm hạnh như vậy, quả thật chuyện xấu gì nàng ta cũng có thể làm.

Giương mặt Thái hậu từ đầu chỉ cuối vẫn luôn bình tĩnh không gợn sóng, mà Thượng thư phu nhân bên dưới cũng không có mấy phản động tình, khiến người khác cảm thấy, tình cảm của các nàng thật nhạt nhẽo.

Khác hẳn với một đám nữ nhân không lộ biểu tình, Hạ Anh đang quỳ sớm đã vui mừng không thôi, nàng không phải người ngu ngốc, nghe lời của Thuần Ngọc Công chúa ít nhiều cũng hiểu rõ mọi chuyện, hóa ra là An Khánh Công chúa vì lòng ghen tị mới lấy trộm miếng ngọc của thân tỷ để hãm hại nàng, ánh mắt nàng hướng Thuần Ngọc Công chúa lộ vẻ cảm kích, hoàn toàn quên mất chuyện miếng ngọc bội trên người nàng vốn dĩ là khi nàng trở về phòng, nó đã xuất hiện ở nơi ấy.

Đối với sự cảm kích của Hạ Anh, Lam Thuần Ngọc chỉ cười không nói, nàng không muốn làm con cò trong tay Hoàng hậu, cũng không muốn để Lam An Khánh thực hiện được âm mưu của bản thân, không nghĩ sẽ nhận ân tình của Hạ Anh, bất quá đối với nàng đó không phải là chuyện xấu.

“Muội nói như vậy, so với ta tựa hồ còn rõ hơn?” Lam Thuần Ngọc nghi hoặc mở miệng, trong lòng thầm nghĩ con thỏ đã mắc bẫy.

Từ Hoàng hậu trăm phương ngàn kế muốn dụ nàng kể lại mọi chuyện để dò hỏi lên đầu của Hạ Anh, một phần tâm tư vì chính mình muốn gây khó dễ cho Tiết gia nhưng lại muốn nàng là người gánh tội thay. Như vậy thì nàng chỉ còn cách ăn miếng trả miếng, dưới gối Hoàng hậu không có nữ nhi cho nên ra Lam An Khánh sẽ là mục tiêu để nàng hướng tới, dù sao so với nam nhân thì nữ nhân vẫn luôn dễ dàng lợi dụng hơn, đến lúc đó Từ Hoàng hậu tự bề đã đập chân mình cũng không thể trách nàng được.

“Tất nhiên, không bằng để muội kể lại mọi chuyện để đỡ mất thời gian.” Ánh mắt nàng nhìn về phía Lam Thuần Ngọc lộ vẻ xem thường, trong lòng thầm nghĩ chỉ có một chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt được, quả thật là vô dụng.

“An Khánh còn đang nói hàm hồ gì vậy?” Thấy kế hoạch bị phá hỏng Từ Hoàng hậu có chút không vui.

“Lúc này con cũng có ở đó cùng Thuần tỷ tỷ, con cũng là nhân chứng quan trọng. Đối với hành động đáng nghi của nàng ta, con cũng có chú ý đến, cho nên mặc kệ là lời của Thuần tỷ tỷ hay của con, chẳng phải đều giống nhau sao?”

Thái hậu nhú mày: “Đây là chuyện công chúa nên là sao?”

“Đây không phải chuyện công chúa nên làm nhưng thân là muội muội, quan sát những người tiếp cận tỷ tỷ vốn là điều hiển nhiên, con nói không đúng sao, hoàng tổ mẫu?” Đối với lời nói của bản thân Lam An Khánh tự lấy làm đắc ý mà không hề phát hiện điều gì bất thường.

“Hát!”

Tiểu thư khuê các phía dưới hít một ngụm khí lạnh, hai mắt tròn to tỏ vẻ không thể tin được, mà công tử thế gia lại bày ra vẻ mặt cổ quái, có chút không tin vào tai mình.

“Chuyện này... sở thích của Lam An Khánh này quả thật là đủ biến thái a!” Cháu gái Thái phó Hạ Nguyệt Lam đầu tiên là sững sốt, sau đó toàn thân nàng trên dưới đều nổi một tầng mồ hôi lạnh, cảm thấy chuyện đi ngược lại với luân thường đạo lý thế này vẫn là có chút không thể tiếp thu.

Liên Như Nguyệt khoé miệng co rút, tình cảm tỷ muội đơn thuần trong đầu nàng nháy mắt đã bị lời nói của Lam An Khánh thay thế thành những hình ảnh khác, trên đời này chỉ có nam nhân với nữ nhân mới thu hút lẫn nhau, chuyện đoạn tụ của nam nhân đã đủ khiến nàng cảm thấy khó tiếp thu, chẳng lẽ hiện tại lại xuất hiện trên người nữ nhân? Mà người này lại còn là công chúa đương triều nữa chứ?!

Ngọc Thanh Như trầm mặc, lời nói của An Khánh Công chúa vốn không thể so bì với Hạ Nguyệt Lam, nàng vốn dĩ chỉ muốn đơn thuần suy nghĩ, thật sự là. Đơn. Thuần. Suy. Nghĩ, vậy mà lời vào miệng Hạ Nguyệt Lam nháy mắt liền trở nên không trong sáng, nàng cảm thấy tam quan của bản thân thật sự bị lung lay dữ dội.

Mặc kệ cảm xúc của mọi người bên dưới An Khánh Công chúa tựa hồ rất hào hứng đối với việc có thể kể lại mọi chuyện cho tất cả mọi người ở đây.

Thời gian quay về một canh giờ trước, khi xe ngựa của Thượng thư phủ đến trước cổng hoàng cung.

Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì tuyệt đối không được phép ngồi xe ngựa để tiến vào bên trong, mặc dù Thượng thư phu nhân là cháu gái của Thái hậu nhưng năng mang thân phận là phu nhân Tiết phủ đến dự, cho nên phải giống như những người khác, xuống xe ngựa và đi bộ vào trong.

Con đường mòn cũng không xa lắm, từ xa đã thấy hoa viên một mảnh náo nhiệt, một nhà Thượng thư phu nhân từ từ xuất hiện trước ánh mắt của những người khác. Thượng thư phu nhân dẫn đầu với y phục long lẫy, so với những quý phu nhân ở nơi này thì tuổi tác của nàng quả thật không cao, dung nhan kiều diễm vạn phần, thu hút ánh mắt của người khác.

Mọi người ở nơi này đều là phu nhân quý tộc, đối với Thượng thư phu nhân cũng không xa lạ, các nàng biết rõ thì trò Thượng thư phu nhân là mỹ nhân có một không hai, tuy hiện tại đã có tuổi nhưng vẫn không che giấu được sự xinh đẹp vốn có, bất quá điều khiến người khác chú ý không phải ở nàng mà là một đám nữ nhi phía sau.

Tiết Lan Hương kiều sa như hải đường, Tiết Phong Linh cao quý tựa mẫu đơn, Tiết Liên Kiều trầm lắng tựa phù dung, còn về Hạ Anh... mặc dù dung mạo không phải là xuất chúng nhưng nhờ có Tiết lão thái thái mang đến y phục lộng lẫy, trang sức đắt tiền khiến nàng cũng trở thành một con người hoàn toàn khác, tóm lại nữ nhi Tiết gia, quả thật là mỗi người một vẻ.

“Tam tỷ, người đó... là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69-3: Bạch ngọc mắt trộm (3)

Vừa mới đặt chân bước vào hoa viên, Tiết Liên Kiều đã nhạy cảm phát hiện có người đang nhìn nàng, chỉ là nơi này đông người như vậy, Tiết Liên Kiều cũng không dám ao tưởng rằng người nọ chính xác là nhìn nàng, cũng có thể người nọ đang nhìn người khác ở phía bên này. Tiết Liên Kiều cố gắng trấn an bản thân, chỉ là lần đầu tiên đối mặt với trường hợp như vậy, nàng vẫn là khó mà thích nghi được.

Người của tam phòng trước giờ đều không màng thế sự, có lẽ là bởi vì di truyền từ phụ mẫu cho nên Tiết Liên Kiều từ nhỏ tính tình đã lãnh đạm khó gần, nàng tuy mang một bộ dạng mỹ miều đáng yêu nhưng trên gương mặt hiếm hoi mà xuất hiện nụ cười. Từ nhỏ nàng đã sống biệt lập trong viện của mình, không giống những tỷ muội khác thường xuyên ra ngoài đùa giỡn, nàng chỉ thích những nơi yên tĩnh như thư phòng và hậu viện, ngoại trừ viện của bản thân thì đó là hai nơi mà nàng xuất hiện nhiều nhất. Đối với những nơi đông người, ồn ào náo nhiệt Tiết Liên Kiều chỉ cảm thấy cá người không thoải mái, bởi vì tính tình lập dị của nàng, những tỷ muội khác đều không muốn chơi cùng với nàng, cho nên sự tồn tại của Tiết Liên Kiều ở Thượng thư phủ có thể nói là con số không.

Đối với tính tình như vậy của nữ nhi, tam phòng cũng chỉ là bất đắc dĩ, mặc dù bọn họ đã mở lời khuyên bảo, ý đồ muốn nàng có thể hồn nhiên như những thiếu nữ khác, dù sao bộ dạng trầm tĩnh ít nói này hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của nàng, nhưng Tiết Liên Kiều vẫn trước sau như một, không phải nàng không muốn thay đổi chỉ là có một số thói quen khó mà thay đổi. Đại phòng cùng nhị phòng thì chỉ nhắm mắt làm ngơ, tỏ vẻ không quan tâm, dù sao giữa bọn họ và nàng cũng không thân thiết gì, chuyện của tam phòng trước giờ ít có người để mắt đến, nếu không phải Tiết Mộ có một chút thành tựu, Tiết lão thái thái cũng sớm đã đuổi cả nhà tam phòng ra khỏi phủ. Tiết lão thái thái trước giờ vốn dĩ bất mãn với tam phòng, Tam lão gia không phải do nàng ta thân sinh, mà Tam phu nhân Dung thị lại xuất thân không cao, hiện tại gặp phải Tiết Liên Kiều đối với tổ mẫu là nàng ta xa lạ khó gần, Tiết lão thái thái lại càng không vừa mắt, nàng ta làm sao có biện pháp yêu thương Tiết Liên Kiều?

Tiết Liên Kiều thân là đích nữ của tam phòng nhưng địa vị so với thứ nữ của nhị phòng là Tiết Yên Hoa còn thua kém vài phần, một người sống thầm lặng, thua kém hơn những tỷ muội khác của mình vậy mà sau này lại trở thành người có thành tựu lớn nhất. Mang trên người thân phận cao quý, so với Tiết Thanh Liên hồng nhan bạc mệnh, Tiết Lan Hương phải tranh giành để được sống, Tiết Phong Lan chết không cam tâm thì nàng vẫn là tốt hơn nhiều lắm, bất quá đó là chuyện sau này.

Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía đối diện, nơi đó là nơi dành cho nam tử quý tộc, người nào người nấy đều ăn vận chỉnh tề, một tay cầm quạt càng thêm hào hoa phong nhã, bộ dáng ngọc thụ lâm phong khiến một đám thiếu nữ bên này không khỏi e lệ. Nổi bật nhất giữa đám người không khỏi phải nhắc đến bạch y nam tử, hần đứng giữa đám người tựa như hạc giữa bầy gà, điều này nàng tuyệt đối không có nói thêm, mặc dù những nam tử khác đều mang một bộ dạng không tệ nhưng vẫn không tuấn tú bằng bạch y nam tử.

Ngay cả Tiết Liên Kiều là người lạnh lùng cũng nhìn không mà đồ mặt, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, Tiết Liên Kiều không giống như những nữ tử khác thích những màu sắc rực rỡ, màu sắc nàng thích nhất chỉ có hai màu đen và trắng, màu trắng trong sạch thuần khiết, màu đen u ám huyền bí, những người thích màu sắc này là những người đơn giản nhưng lại chứa đầy u u chi cảm phiền. Bạch y nam tử ngồi tựa vào ghế, tay hần cầm một chén rượu, đầu hần nhẹ cúi, tóc mai rũ xuống, bộ dạng phóng khoáng tựa như không gì có thể trói buộc hần, chén rượu đặt lên môi, một hơi hết sạch, rượu chảy xuống yết hầu, hần không chỉ có vẻ ngoài tuấn mỹ mà ngay cả bộ dạng uống rượu cũng vô cùng quyền rũ.

Ánh mắt hần như có lửa, nóng bỏng và cuồng nhiệt như đang rình rập con mồi, so với bộ dạng bên ngoài mà hần biểu hiện hoàn toàn trái ngược. Bởi vì tóc mai che khuất đi cho nên Tiết Liên Kiều không dám khẳng định hần là đang nhìn nàng nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, ánh mắt nóng bỏng di chuyển theo từng động tác của nàng, cuồng nhiệt đến mức khiến bản thân nàng cảm thấy sợ hãi.

“Muội nói bạch y nam tử đẳng kia?” Nghe Tiết Liên Kiều hỏi, ánh mắt Tiết Phong Linh di chuyển theo tầm mắt của nàng, nhìn đến khí thế bất phàm của hần, thầm nghĩ Tiết Liên Kiều thật sự là có mắt nhìn người, trong hoa viên nhiều người như vậy nàng ta lại đánh chủ ý lên người của bạch y nam tử, người này nhìn sơ cũng biết có thân phận không tầm thường, đợi khi thấy rõ dung mạo của đối phương, Tiết Phong Linh không khỏi giật mình.

Hần không phải là... Trường Bình Hầu Thế tử Liên Hạo Nguyên sao?

Nếu là người khác Tiết Phong Linh không dám tự nhận quen thuộc nhưng người này không ai khác chính là ca ca của khuê mật của nàng - Liên Như Nguyệt - Trường Bình Hầu đích nữ Đại tiểu thư, nàng sao có thể không nhận ra? Quan hệ giữa Tiết Phong Linh và Liên Như Nguyệt rất thân, bởi vì mẫu thân của Thượng thư phu nhân cũng chính là Thừa tướng phu nhân xuất thân từ Liên gia, cho nên mối quan hệ giữa Lý - Liên hai nhà có thể nói là rất tốt. Từ nhỏ Tiết Phong Linh đã được Thượng thư phu nhân dẫn đến Trường Bình Hầu phủ chơi cùng các vị thiếu gia tiểu thư nơi đó, Liên Như Nguyệt và nàng cùng tuổi, tính tình cả hai lại thập phần hòa hợp cho nên liền trở thành khuê mật của nhau.

Nàng đến Trường Bình Hầu phủ không ít lần, có thể nói là quen thuộc đến nằm lòng, nhưng số lần có thể gặp mặt Liên Hạo Nguyên thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dù sao nam nữ khác biệt, không thường xuyên gặp nhau cũng là chuyện thường tình, dù có gặp mặt cả hai cũng chỉ khách sáo chào hỏi vài câu, với lại tính tình của hần cũng khá nhàm chán, Tiết Phong Linh không có hứng thú với hần, mà hần tựa hồ cũng không có ý định dây dưa với nàng.

Liên Hạo Nguyên là một người ca ca tốt, nhìn cách hần đối xử với muội muội Liên Như Nguyệt của mình cũng biết rõ hần cung chiều nàng ta thế nào, tuy nhiên nếu lựa chọn làm phu quân của bản thân, Tiết Phong Linh tuyệt đối sẽ không chọn người như vậy, vấn đề không chỉ nằm ở phía bản thân nàng mà còn ở chính hần. Liên Hạo Nguyên là nam nhân tuấn mỹ, điều đó là không thể phủ nhận, hần là Thế tử của Trường Bình Hầu phủ - thân phận tôn quý, Trường Bình Hầu có công lao lớn trong việc khai quốc, được tiên hoàng vô cùng trọng dụng, chức vị thế tử Trường Bình Hầu phủ này là cha truyền con nối, mặc dù hiện tại Liên Hạo Nguyên chưa có công trạng gì to lớn nhưng chỉ cần một ngày hần vẫn còn là Thế tử của Trường Bình Hầu thì không cần phải lo lắng đến cái ăn cái mặc, cho nên cái ghế Thế tử phi vẫn có không ít người tranh giành.

Đối với Tiết Phong Linh, thân phận Thế tử phi cũng không phải là quá cao, trước mặt Thái tử phi cùng Hoàng hậu, nàng vẫn phải hành lễ, mà nàng trước giờ không muốn thua kém một ai. Chưa nói đến việc Trường Bình Hầu nhiều thế thiếp như vậy nhưng chỉ có một nữ tử là Liên Hạo Nguyên, thân là nhi tử duy nhất của Liên gia, trách nhiệm mà hần phải gánh vác không hề đơn giản, Trường Bình Hầu phu nhân tuy không nói nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được, nàng ta không có ý định để nhi tử bản thân chỉ có một thế, Trường Bình Hầu phủ nữ nhiều nam ít, Trường Bình Hầu phu nhân tất nhiên muốn nhà cửa đông vui. Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn dĩ là chuyện không đáng nhắc đến, trong lòng Tiết Phong Linh cũng sớm đã chuẩn bị việc sau này phu quân của bản thân nạp thiếp, làm dâu Liên gia không tệ, chỉ là tham vọng của nàng quá lớn, trong suy nghĩ của nàng, làm thế của thân cũng không bằng làm thiếp của quân, thân phận tuy là thiếp nhưng vẫn cao hơn không biết bao nhiêu người. So với việc bản thân nàng chường mắt chức vị Thế tử phi Trường Bình Hầu phủ thì nàng lại càng chường mắt Liên Hạo Nguyên nhiều hơn, nam nhân này vốn dĩ không đơn giản như vẻ bề ngoài của hần, bởi vì cùng là một loại người cho nên Tiết Phong Linh lại càng hiểu rõ Liên Hạo Nguyên hơn, một khu rừng không thể có hai hổ, hai người có cùng suy nghĩ, có cùng tham vọng tuyệt đối không thể sống cùng một mái nhà. Huống hồ hần vốn dĩ cũng không vừa mắt nàng, Tiết Phong Linh trước giờ vốn kiêu ngạo, nàng làm sao có thể chấp nhận một người chán ghét nàng làm phu quân?

Cho nên nhiều lần Trường Bình Hầu phu nhân tỏ ý ra hiệu, nàng vẫn giả vờ như không biết, còn không thì lấy lý do bản thân chưa cập kê, chuyện hôn sự phải nghe theo quyết định của phụ mẫu mà từ chối, mà Liên Hạo Nguyên từ đầu chí cuối chỉ im lặng, để mặc nàng đóng vai ác, cũng vì điều này mà Trường Bình Hầu phu nhân đã có cái nhìn không tốt về nàng, chỉ là cũng không đến mức vạch trần ra.

“Hắn... là Trường Bình Hầu Thế tử - Liên Hạo Nguyên.” Đào mắt một vòng thấy ánh mắt mọi người đều dồn về phía nàng, Tiết Phong Linh hài lòng thu mắt. Mặc dù nàng chứng kiến đám nam nhân không có địa vị nhưng cực kỳ hưởng thụ ánh mắt bọn họ nhìn nàng, đây có phải gọi là lòng tham của nữ nhân hay không?

Liên Hạo Nguyên?

Hắn là nhi tử duy nhất của Trường Bình Hầu sao?

Mặc dù không thường xuyên ra phủ nhưng mọi chuyện nổi bật trong kinh thành, nàng vẫn là loáng thoáng nghe được, Trường Bình Hầu gia thế thấp thành đàn, nữ nhi không thiếu nhưng nhi tử thì chỉ có duy nhất một mình Liên Hạo Nguyên, thân là đích tử, Liên Hạo Nguyên không chỉ được phụ mẫu yêu thương mà cũng được lòng không ít trưởng bối trong nhà, hắn lớn lên tuấn mĩ, hào hoa phong nhã có thừa, chỉ là tính tình có chút khác người. Hắn tùy hứng, thích làm theo ý mình nhưng chưa bao giờ vượt qua khuôn phép, thái độ biết lấy đại cuộc làm trọng như vậy, Liên gia bên kia đối với nhi tử này vô cùng hài lòng, có thể thấy được cho dù sau này thế thấp trong phủ của Trường Bình Hầu có sinh thêm một nhi tử thì cũng không thể so sánh với Liên Hạo Nguyên, thiếu nữ trong kinh thành đối với Thế tử Trường Bình Hầu cũng ôm mộng không ít nhưng người có thể lọt vào mắt của hắn thì chưa từng xuất hiện.

“Làm sao? Ngủ muộn để mắt đến hắn?” Tiết Phong Linh mở miệng trêu ghẹo.

“Không có.”

Biết được thân phận đối phương, Tiết Liên Kiều chậm rãi thu hồi ánh mắt, nàng là người thông minh, tất nhiên có thể nhìn ra một tia hứng thú thoáng qua trong ánh mắt của hắn, nam nhân này sinh sự hứng thú với nữ nhân, đại biểu cho điều gì, Tiết Liên Kiều còn không rõ ràng sao? Nàng còn chưa trưởng thành, kinh nghiệm không phong phú, lần đầu tiên đối mặt với nam tử như vậy, trong lòng ít nhiều cũng xuất hiện sự dao động, so với Tam phu nhân Dung thị, Tiết Liên Kiều hiểu rõ bản thân nàng rất rõ, thiếu nữ hoài xuân, Liên Hạo Nguyên là nam nhân có mục lực, năng động lòng không phải là điều rất bình thường sao?

Một ánh mắt thoáng qua của hắn, Tiết Liên Kiều có thể cảm nhận được tim của nàng nhanh hơn một chút, chỉ là nàng cũng phát giác được, bản thân nàng không xứng với hắn, hắn là Thế tử tôn quý, mà nàng chỉ là nữ nhi của tam phong - một chi phòng nằm trong Thượng thư phủ, môn không đáng, hộ không đối, nàng cũng không dám treo cao.

“Không nghĩ đến ngũ biểu tỷ nhìn cứng ngắt như vậy mà cũng biết đánh chủ ý lên người nam nhân? Bất quá người đó cũng không quá tệ đâu.” Hiếm có cơ hội Tiết Liên Kiều thất thố, Hạ Anh tất nhiên cũng muốn nhìn nàng mất mặt, trong lòng thầm nghĩ đến bản thân cũng nên tìm một nam nhân xứng đáng để dựa dẫm.

Tiết Liên Kiều nhú mày, không trả lời.

“Người không mở miệng, không ai nói người cầm đầu!”

“Ty!” Bị Tiết Lan Hương mắng, Hạ Anh tức giận đến mức giậm chân nhưng e ngại Thượng thư phu nhân ở bên cạnh nên cũng không dám làm lớn chuyện.

Ánh mắt thâm ý của Tiết Phong Linh rơi vào người Tiết Liên Kiều, thầm nghĩ nếu Tiết Liên Kiều thật sự có tình ý với Liên Hạo Nguyên thì nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền, ra tay giúp đỡ Tiết Liên Kiều, đợi khi nàng ta trở thành Thế tử phi nhất định sẽ không quên bà mối này. Mặc dù đối với nàng chức vị Thế tử phi này không là gì nhưng có được sự giúp đỡ của Trường Bình Hầu phủ, con đường sau này không phải sẽ thuận lợi hơn sao? Chỉ là... không biết Trường Bình Hầu phu nhân có vừa mắt nàng đâu là Tiết Liên Kiều này hay không?!

“Tiết phu nhân, ngài tốt, ta là La Cẩm Tú - nữ nhi của La Hộ bộ Thượng thư, thay mặt phụ mẫu đến đây chào hỏi ngài.” La Cẩm Tú một thân váy hoa bước đến, bước chân nàng nhẹ nhàng, từ trên xuống dưới đều đề lộ phong thái của tiểu thư khuê các khiến không người nào có thể bắt lỗi.

“La tiểu thư khách khí, La phu nhân dạo này thế nào?”

“Đa tạ Tiết phu nhân quan tâm, mẫu thân vẫn tốt.” Vừa trả lời Thượng thư phu nhân nàng vừa cẩn thận đánh giá đám nữ tử phía sau nàng ta, nhìn đến dung mạo của Tiết Phong Linh, thân là nữ tử La Cẩm Tú cũng nhìn không được thăm thán, dung mạo bậc này nàng thân là nữ tử cũng không khỏi nảy sinh lòng yêu thích hướng hồ là đám nam nhân chỉ biết yêu bằng mắt.

“Mọi người đều nói lần này phu nhân đến dự cung yến, nhất định là rầm rộ.” Người nổi bật nhất đêm nay không ai khác chính là Thượng thư phu nhân, nhìn một đàn nữ tử mà nàng ta mang đến, như vậy mà không rầm rộ sao?

“La tiểu thư đúng là biết nói đùa.” Thượng thư phu nhân che miệng cười duyên, hàm ý châm chọc trong lời nói của La Cẩm Tú nàng sao có thể không nghe ra? Chỉ là nàng thân là trưởng bối, đối với một tiểu bối không hiểu chuyện, cần nàng phải đích thân dạy dỗ sao? Nàng cũng không muốn làm mất thân phận!

“Những vị này... đều là người nhà của phu nhân sao?” Ánh mắt La Cẩm Tú lóe sáng, trong lòng tràn ngập nguy cơ, sợ là không chỉ có một mình nàng cảm thấy nguy cơ.

“Đúng vậy, giới thiệu với La tiểu thư, đây là nữ nhi của ta, Tiết Phong Linh.” Thượng thư phu nhân kéo tay Tiết Phong Linh lên đứng trước, bộ dạng đầy tự hào như đang khoe bảo vật.

“Phong Linh tiểu thư đây đúng là tuyệt đại phong hoa.”

“La tiểu thư quá khen, tiểu thư cũng không kém gì...”

“Phu nhân quá khen, Cẩm Tú làm sao so sánh được với Phong Linh tiểu thư đây?”

Hai người một câu khen nhau, một câu khách sáo trả lời, kẻ xướng người họa thập phần ăn ý, La Cẩm Tú chỉ là một thiếu nữ, rõ ràng là không lớn bao nhiêu, vậy mà lời nói ra đều mang phong thái quý phu nhân, người ngoài không biết còn nghĩ rằng nàng ta ngang hàng với Thượng thư phu nhân đâu. Tiết Phong Linh sinh lòng bất mãn, một thiếu nữ bằng tuổi nàng lại trò chuyện với nàng như trưởng bối dạy dỗ tiểu bối, thân phận nàng ta cũng chẳng hơn nàng, dựa vào đâu nàng ta dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với nàng? Tuy nhiên thân là tiểu thư khuê các, nàng cũng không muốn tự làm bản thân làm mất mặt, La Cẩm Tú kiêu căng như vậy thì cứ để nàng ta kiêu căng, nàng tin tưởng mọi người ở đây đều có mắt để nhìn thấy mọi chuyện.

Thượng thư phu nhân ngoài mặt cười vui vẻ nhưng trong lòng thì không được vui vẻ như vậy, vai vế nàng cao hơn La Cẩm Tú vậy mà cách nói chuyện của nàng ta với nàng chẳng khác nào nàng bằng tuổi nàng ta, không biết La phủ dạy dỗ nữ nhi như thế nào, bộ dạng như vậy tuy nói là tiểu thư khuê các nhưng lễ giáo không biết vớt ở đâu hết rồi, kẻ như vậy mà cũng mang ra khỏi phủ, không sợ chuốc thêm phiền toái sao?

“Tham kiến công chúa điện hạ.” Hạ Anh thấy một nhà Tiết gia không để ý đến nàng liền buồn bực chủ động tách khỏi nhóm người, nhìn xung quanh thấy người người đều một trang y phục lộng lẫy, trong lòng liền vội muốn đi kết giao.

Một gốc hoa viên, tiểu thư khuê các tập trung thành một nhóm, mỗi người đều dung mạo như hoa như ngọc, so với những người khác, nữ tử đứng giữa đặc biệt nổi bật hơn người, hiểu mi như yên, ôn nhu nhàn thục khiến người khác sinh lòng yêu mến. Đối với nữ tử đẹp hơn mình, Hạ Anh tất nhiên ghen tỵ không thôi nhưng nghĩ đến nơi này là hoàng cung, người đến chắc hẳn không tầm thường cho nên Hạ Anh đành dè dặt tâm tư của bản thân xuống.

Nghe cách xưng hô của những nữ tử xung quanh đối với tranh y nữ tử, Hạ Anh lúc này mới cảm thấy may mắn vì lúc này nàng không có chủ động gây sự, không nghĩ đến tranh y nữ tử này lại chính là đương kim công chúa điện hạ, viên ngọc quý trên tay Ngụy đế! Nếu có thể kết giao với nàng ta, vậy thì nàng không cần phải trở về Khâm Châu xa xôi nữa, mà có thể đường đường chính chính làm tiểu thư của Tiết phủ.

“Người là...?” Câu chuyện bị cắt ngang, Lam Thuần Ngọc có chút không vui nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ gì.

“Tiểu nữ gọi Hạ Anh, ra mắt công chúa điện hạ.”

“Ân, hóa ra là Hạ tiểu thư.” Lam Thuần Ngọc gật đầu, biết rõ thân phận đối phương sắc mặt tốt cuộc cũng tốt hơn một chút. Hạ gia ở Đại Ngụy không phải là thế lực dễ đắc tội, hưởng hồ hiện tại nàng còn muốn cùng Hạ gia giao hảo, Từ Hoàng hậu chủ động cùng Lý gia liên hôn, ý đồ muốn gia tăng thế lực của bản thân, Thái tử cũng sẽ có thêm cơ hội thành trữ quân tương lai, như vậy ngũ ca của nàng sẽ hết hi vọng sao? Lam Thuần Ngọc tất nhiên không thể đứng nhìn mẫu tử các nàng bị Hoàng hậu chen ép được, tuy nói Từ Hoàng hậu mượn thế lực của Lý gia để củng cố địa vị của chính mình nhưng nhanh chóng muốn ban hôn cho Thái tử là một sai lầm, hơn nữa sai lầm này cũng không hề nhỏ.

Từ Hoàng hậu muốn lấy Đại tiểu thư Lý gia là Lý Kiều làm Thái tử phi để có thêm thế lực trợ giúp Thái tử, lựa chọn này đúng là không sai, Lý Kiều tuy chỉ là nữ nhi của thứ tử do thiếp thất Thừa tướng đại nhân hạ sinh nhưng bởi vì Thừa tướng phu nhân quá cố không có hạ sinh nam tử cho nên địa vị của hân ở Lý gia xem như là người thừa kế chính thống, mà Lý Kiều là nữ nhi duy nhất của hân, đãi ngộ chẳng khác nào đích nữ, thân phận cũng xem như cao quý. Chỉ là Từ Hoàng hậu trăm tính vạn tính cũng không qua được sự tính toán của Thái hậu, Hoàng hậu vừa mất Lý Kiều là bởi vì nàng ta là Đại tiểu thư, nhưng Thái hậu lại vừa mất Nhị tiểu thư Lý Thiên, cả hai đều là thứ nữ, về mặt thân phận địa vị, cũng chưa hẳn là Lý Thiên thua kém Lý Kiều, chưa nói đến việc Lý Thiên là người hiểu chuyện, biết lấy lòng người khác, cho nên so với Lý Kiều, Thái hậu lại càng muốn Lý Thiên làm cháu dâu của mình hơn.

Quyết định của Thái hậu, Từ Hoàng hậu dù bất mãn cũng không dám cãi lại, cho nên Thái tử phải một lúc đính hôn với hai người, mà hai người này lại còn là tỷ muội, tỷ tỷ làm Thái tử phi, muội muội làm Trắc Thái tử phi, đối với Lý gia bên kia cùng Hoàng hậu bên này cũng không phải là điều vui vẻ gì, hai tỷ muội hầu hạ một chồng, Lý Thừa tướng khó mà chấp nhận được, mà Hoàng hậu tất nhiên cũng không muốn nhi tử của mình lấy hai tỷ muội Lý gia, dù sao nàng ta vẫn còn muốn có thế lực khác trợ giúp. Mà ca ca của nàng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn chưa lập phi, đây cũng là một lợi thế.

Đại Ngụy rộng lớn, thế lực trải dài bốn phương, Lý gia tuy lớn mạnh nhưng kinh thành không phải chỉ có một thế lực là Lý gia, Hạ Thái phó là Đế sư, quyền cao chức rộng, trong nhà còn có một chất nữ là Hạ Nguyệt Lam như hoa như ngọc, Trịnh vương nắm binh quyền trong tay, Thiên Ngôn Quận chúa tài mạo song toàn, Trường Bình Hầu đích nữ Liên Như Nguyệt thanh nhã thoát tục, tiểu thư nhà Trần quốc Tướng quân quốc sắc thiên hương, chưa nói đến các vị tiểu thư khác như Phủ doãn Nguyệt gia Nguyệt Viên Viên hoạt bát linh động, Hân Lâm viện Quách gia Quách Yến Giai mi thanh mục tú, Đại Học Sĩ Ngọc gia Ngọc Thanh Như băng thanh ngọc khiết, Hộ bộ Thượng thư La gia La Cẩm Tú phong tình vạn chủng, còn có các vị tiểu thư khác nhiều không đếm xuể, những vị tiểu thư này đều có tài có mạo, Hoàng hậu nhất định là tức chết khi đề cử các vị tiểu thư này.

Hạ Nguyệt Lam bên cạnh nhũ mầy, thầm nghĩ Thái phó phủ ngoại trừ nàng ra thì gia gia còn cho người khác đến sao? Không thể trách Hạ Nguyệt Lam có suy nghĩ như vậy, Thái phó phủ chỉ có nàng là đích nữ, họ Hạ ở Đại Ngụy cũng không nhiều, khắp kinh thành chỉ có Hạ gia các nàng có đủ tư cách vào cung dự cung yến, Hạ Anh này tự giới thiệu bản thân họ Hạ, hẳn là xuất thân từ Hạ gia, cũng không biết là do vị di nương nào sinh ra? Tuy thắc mắc nhưng Hạ Nguyệt Lam cũng không mở miệng nói ra, tính tình nàng tuy có chút bông bột nhưng cũng không đến mức tự bẽ mặt đề chân mình, làm Hạ gia mất mặt cũng chính là làm bản thân mất mặt, Hạ Nguyệt Lam nàng trọng sĩ diện như vậy, ở trong phủ nàng không quan tâm nhưng xuất phủ nàng phải giữ phong thái tiểu thư khuê các.

Đối với cách tự xưng của Hạ Anh, Liên Như Nguyệt không khỏi cảm thấy kì lạ, nàng ta xưng bản thân là “tiểu nữ” chứ không phải là “thần nữ”? Theo lí mà nói những người có mặt trong cung yến ngày hôm nay chắc chắn phải là đích nữ, đích tử của quan lại trong triều, thân là nữ nhi của quan thân, Hạ Anh sao lại không xưng bản thân là thần nữ?

Lam An Khánh đứng cách Hạ Anh không xa, cẩn thận đánh giá nữ tử không biết từ đâu xuất hiện này, nhìn đến miếng ngọc bội treo ở thắt lưng nàng ta, hai mắt nàng không khỏi trùng lớn, lại nhìn đến thắt lưng của Lam Thuần Ngọc, phát hiện cũng có một miếng ngọc bội tương tự, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được.

Chẳng phải miếng ngọc bội của Lam Thuần Ngọc được Hương Quý phi ban tặng ở Đại Ngụy chỉ có ba miếng hay sao? Một miếng ở chỗ Thái hậu, một miếng ở chỗ Hoàng hậu, miếng còn lại... không phải đang ở trên người Lam Thuần Ngọc hay sao? Vậy còn miếng ngọc của nữ tử gọi Hạ Anh này lại là thế nào?!

Trong chuyện này nhất định là có vấn đề!

Nhìn hai miếng ngọc, ánh mắt của nàng không khỏi sáng lên, trong lòng thầm ra một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 70: Tiên cung giải thích (1)

“A...”

Hạ Anh vốn mang tâm tư tiếp cận Lam Thuần Ngọc, thấy nàng cùng các vị tiểu thư khác đi về phía trước, bước chân phía dưới không khỏi nhanh hơn vài phần, không biết là do nàng bắt cần hay có người cổ ý, Hạ Anh dụng trúng một vật, không cẩn thận liên té ngã.

Té ngã thì té ngã, đây cũng không phải chuyện to tát gì, thân là tiểu thư khuê các đi đứng không cẩn thận là do bản thân học lễ giáo chưa tốt, làm ra chuyện mất mặt vốn không có gì đáng nói, cũng lắm thì bị người khác cười vào mặt, sau đó thì trở thành trò cười cho mọi người hai ba ngày. Bất quá đối với một kẻ vô danh tiểu tốt như Hạ Anh, cho dù chuyện ngày hôm nay bị những người ở đây đồn ra ngoài thì cũng không ai biết được nàng là ai, điều đáng truy cứu chính là... bản thân té ngã thì thôi đi, còn liên lụy thêm một người khác, mà người này... thân phận so với nàng chẳng khác nào ngọc so với đá.

“Như Nguyệt, người không sao chứ?”

Lúc này Hạ Anh té ngã, tay vẫn không ngừng vươn về phía trước, ý đồ muốn tóm lấy Lam Thuần Ngọc, chỉ là không nghĩ đến người nàng tóm không phải Lam Thuần Ngọc mà là Liên Như Nguyệt. Liên Như Nguyệt bị một lực phía sau kéo lại, chân và thân thể không thể theo đuổi động tác của nhau, còn chưa kịp suy nghĩ đã bị té ngã, tay không cẩn thận dụng trúng đóa hoa hồng bên cạnh, để lại một vết thương bị chảy máu.

“Đa tạ công chúa điện hạ lo lắng, thần nữ không sao.” Được Lam Thuần Ngọc đỡ lấy nàng liền vội vàng cảm tạ, trong số những người ở đây thì quan hệ giữa nàng và Lam Thuần Ngọc là tốt nhất, hai người có thể đứng từ khuê mật đề hình dung. Biết rõ Lam Thuần Ngọc lo lắng cho bản thân, nàng đang định mở miệng an ủi, ánh mắt lo lắng nhìn đến Hạ Anh vẫn còn

ngã trên đất không ai giúp đỡ, làn váy bị kéo cao, để lộ đôi chân nhỏ nhắn, tóc mai rũ xuống, che đi gương mặt thanh tú, bộ dạng tuy có chút chật vật nhưng lại mang một dáng vẻ khác, đám nam tử bên kia bị tiếng hô bên này thu hút nên không khỏi dồn ánh mắt về phía này, trong lòng Liên Như Nguyệt không khỏi sinh ra sự chán ghét.

Nữ tử gọi Hạ Anh này tâm tư thật đúng là không đơn thuần, ngay cả té ngã cũng bày ra bộ dạng như vậy, mục đích lần này nàng ta đi dự cung yến thật ra là muốn câu dẫn nam nhân đi?

Nghĩ đến nàng ta mang họ Hạ, ánh mắt nàng lại nhìn về phía Hạ Nguyệt Lam vẫn thản nhiên như không có việc gì, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt, như muốn nói: Hạ gia các người đúng là thích tự tìm mất mặt!

Hạ Nguyệt Lam vốn đang xem kịch vui, mặc dù không biết nữ tử gọi Hạ Anh này lai lịch thế nào nhưng nhìn đến Liên Như Nguyệt té ngã, trong lòng nàng liền vui như nở hoa.

Hạ gia và Liên gia trước giờ nước sông không phạm nước giếng, một người là văn sĩ, một người lại là võ tướng, nhưng không hiểu sao Hạ Nguyệt Lam và Liên Như Nguyệt lại luôn đối đầu nhau, chuyện các nàng không hợp nhau sớm đã lan truyền khắp kinh thành, không rõ mọi chuyện bắt nguồn từ đâu nhưng thái độ của hai người đều rất rõ ràng, chỗ nào có người này thì chỗ đó sẽ không có người còn lại.

Bất gặp ánh mắt giễu cợt của Liên Như Nguyệt, Hạ Nguyệt Lam liền không khỏi tức giận, nếu hôm nay không phải cung yến thì nàng sớm đã không khách khí mà đã kích lại Liên Như Nguyệt, bởi vì e ngại nơi này nhiều người, nàng mới không tính toán với nàng ta. Tuy nhiên Hạ Nguyệt Lam cũng không phải người dễ bị bắt nạt, trong số các tiểu thư ở đây, người không thể bị bắt nạt nhất chính là Hạ Nguyệt Lam nàng, nàng sao có thể yếu thế hơn so với đối thủ?

“Nghe nói Liên tiểu thư muốn hiến cầm, tay người bị thương rồi, không biết có thể đàn được không?”

“Không cần Hạ tiểu thư lo lắng, người vẫn là nên lo lắng cho người của mình đi, bộ dạng của nàng so với ta còn chật vật hơn đây.”

“Phải không?” Hạ Nguyệt Lam nhướn mày: “Dù sao cũng chỉ là ngã nhẹ, cũng không mất tay mất chân, ngược lại là Liên tiểu thư, tay bị thương rồi làm sao đánh đàn được đây?”

Liên Như Nguyệt cười lạnh: “Tay ta có thể đàn được hay không tựa hồ cũng không liên quan đến Hạ tiểu thư đây?”

“Ta muốn nghe người đàn thế nào, chẳng lẽ người không biết? Liên tiểu thư nói vậy, không sợ ta đau lòng sao?” Hạ Nguyệt Lam lộ vẻ oai oán.

Liên Như Nguyệt tức muốn nổi gân xanh: “Đồ biến thái nhà người, cảm miệng cho bốn tiểu thư!” Đáng ghét! Chính là dáng vẻ này của Hạ Nguyệt Lam, rõ ràng là nữ nhân nhưng khi nói chuyện với nữ nhân nàng ta lại nói ra những lời ái muội như vậy, nếu không phải nàng sớm biết rõ tính tình của Hạ Nguyệt Lam, nàng nhất định sẽ nghĩ rằng nàng ta có tâm lý biến thái, không ưa nam nhân, chỉ thích nữ nhân đâu!

Mọi người xung quanh bị màn đối thoại của hai người làm cho trầm mặc, người thông minh rồi cuộc cũng hiểu được hóa ra đây mới chính là nguyên nhân Hạ Nguyệt Lam cùng Liên Như Nguyệt không hợp nhau, một người phóng túng như gió, một người lãnh đạm như băng, hai người bọn họ quả thật là hai cực của thái cực.

“Liên tiểu thư, tay người bị thương rồi, có cần đi xử lý vết thương không?” Khuê mật của Hạ Nguyệt Lam, Phủ doãn Nguyệt gia tiểu thư Nguyệt Viên Viên bên cạnh mở miệng giải vây, nơi này nhiều người như vậy, nàng cũng không muốn nhìn Liên tiểu thư bị Tiểu Lam bắt nạt a!

Nhìn đến vết thương trên tay Liên Như Nguyệt, Lam Thuần Ngọc cảm thấy lời của Nguyệt Viên Viên thật không sai, gai hoa hồng vốn dĩ sắc nhọn, tuy nói đây chỉ là vết thương nhỏ nhưng nếu không được xử lý cẩn thận thì chỉ sợ sẽ để lại hậu quả không tốt, Liên gia chỉ có một đích nữ là Liên Như Nguyệt, nếu lúc đó Liên gia truy cứu, mọi người không ai thoát tội, huống hồ Liên Như Nguyệt còn là vì nàng mới bị thương.

“Được rồi, mọi người cứ tiếp tục, ta đưa Như Nguyệt đi xử lý vết thương trước.”

Lời vàng ngọc đã thốt ra, các nàng cũng không tiện ở lại dây dưa, mỗi người nhanh chóng tách khỏi nhóm, trở về chỗ ngồi của bản thân, đợi chờ Hoàng hậu cùng các vị nương nương đến.

“Tiểu Lam, người không giúp nàng sao?” Nhìn đến Hạ Anh vẫn còn ngồi đó đợi sự trợ giúp của người khác, Nguyệt Viên Viên có chút chần chừ, không biết bản thân có nên đến đỡ nàng ta dậy hay không?

Tựa hồ như biết được suy nghĩ của đối phương, Hạ Nguyệt Lam nhanh chóng kéo tay khuê mật đi về chỗ ngồi, thăm mắng nha đầu này thật ngốc nghếch, nàng tuy thích nhìn đến Liên Như Nguyệt chật vật nhưng không có nghĩa là thích loại nữ nhân tâm cơ như Hạ Anh, bộ dạng lúc này nàng ta bày ra, nàng còn không rõ tâm tư nàng ta trong hay đục sao?

“Đừng lo chuyện bao đồng!”

Lúc này chỉ còn lại Lam An Khánh và Hạ Anh đang té ngã nơi đó, thấy không ai giúp mình, ánh mắt nàng liền rơi vào người hoàng y thiếu nữ bên cạnh, còn chưa đợi nàng kịp mở miệng, Lam An Khánh đã quay người rời đi, ánh mắt nàng lộ vẻ đắc ý, tựa như đã đạt được mục đích, mà Hạ Anh bị bỏ lại nơi đó... lại tức đến ghen cả người.

Nghe câu chuyện được thuật lại từ miệng Lam An Khánh, Thái hậu nhướn mày không rõ thái độ, chỉ là ấn tượng về Hạ Anh kém đi vài phần, mà Từ Hoàng hậu từ đầu chí cuối vẫn duy trì vẻ thản nhiên, đáy lòng đối với hành động của Hạ Anh không khỏi cảm thấy tức cười, nha đầu này nhìn không lớn không nghĩ đến tâm cơ của nàng ta lại nặng đến vậy, mới vào cung mà đã muốn câu dẫn nam nhân? Ở đây nhiều nam tử như vậy, cũng không biết là nàng ta muốn câu dẫn ai? Thế gia công tử? Hoàng thân quốc thích? Các vị hoàng tử vẫn là nhi tử Thái tử của nàng?

Hoàng hậu ý vị không rõ câu môi: “Hạ tiểu thư, người nhìn thấy cây trầm phượng trên đầu bốn cung sao?”

Hạ Anh sững sốt, không rõ Hoàng hậu có ý gì, mà hậu cung phi tần xung quanh cũng lộ vẻ mặt khó hiểu, duy chỉ có Thái hậu là sắc mặt như thường, không rõ cảm xúc, tựa hồ như đối với vấn đề của Hoàng hậu không mấy bận tâm.

“Cây trầm này gọi Phượng Vũ Cửu Thiên, vũ khúc mà người vừa nhảy cũng gọi Phượng Vũ Cửu Thiên, người có biết nó đại biểu cho gì không?”

Xung quanh roi vào tĩnh lặng, mọi người bên dưới hai mặt nhìn nhau, thế gia công tử đối với chuyện của nữ nhân không có hứng thú bất quá cũng có không ít người hứng thú với lời nói của Hoàng hậu, mà tiểu thư khuê các bên dưới mỗi người một sắc mặt khác nhau, không ai dám thở mạnh, im lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của Từ Hoàng hậu.

“Chính là... những thứ này chỉ dành cho phượng hoàng, thân là chim trĩ mà cũng dám trèo cao, hậu quả thế nào... Hạ tiểu thư đây đã hiểu chưa?”

“Người đâu, kéo nàng xuống.” Thái hậu trầm giọng, nhìn đến Thượng thư phu nhân bên cạnh cũng chỉ thờ dài, nếu sự việc đã đến nước này... nàng dù muốn giúp Tiết gia cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Thân là Thái hậu đương triều, nắm quyền cai quản hậu cung, trước mặt mọi người nếu thiên vị cháu gái của mình liệu mọi người có để Thái hậu là nàng vào mắt?

Hạ Anh còn chưa hoàn hồn với lời nói của Từ Hoàng hậu đã bị mệnh lệnh của Thái hậu dọa sợ.

“Không, Thái hậu nương nương... tiểu nữ thật sự vô tội, đúng là tiểu nữ có đến gần công chúa điện hạ nhưng khi đó tiểu nữ té ngã thì làm sao có cơ hội lấy trộm miếng ngọc của công

chứa điện hạ? Huống hồ... huống hồ..." Đó vốn dĩ là miếng ngọc của nàng a!

Những lời này Hạ Anh tất nhiên không dám nói ra, hiện tại nơi này đông người như vậy, miếng ngọc mà công chúa mất tích lại tìm thấy trên người nàng, cho dù nàng thật sự vô tội nhưng bọn họ người đông thế mạnh, chỉ cần một câu nói của những người ở đây cũng có thể khiến nàng rơi vào vạn kiếp bất phục, nàng dù không thông minh cũng sẽ không ngu ngốc đến nỗi giải thích với Thái hậu cùng Hoàng hậu!

"Mợ, người nhất định phải tin Anh Nhi, miếng ngọc này chính là do ngoại tổ mẫu sai người đưa đến cho Anh Nhi, Anh Nhi thật sự vô tội a!" Biết rõ khóc lóc cầu xin với Thái hậu là vô ích, Hạ Anh liền quay sang thỉnh cầu Thượng thư phụ nhân giúp đỡ, miếng ngọc này là do Tiết lão thái thái sai người mang đến, nếu chuyện này vỡ lở ra thì Tiết gia bên kia sẽ không tránh khỏi liên lụy, Thượng thư phụ nhân tất nhiên sẽ không đứng nhìn nhà chồng của mình gặp nạn.

"Cái gì?" Thượng thư phụ nhân sững sốt, vốn dĩ lúc đầu nàng cũng không có ý định giúp đỡ Hạ Anh, nhưng vì nề mặt phu quân, danh dự của Tiết gia nên nàng mới ra mặt, chỉ là không nghĩ đến nhân chứng vật chứng đều có đủ, cho dù hôm nay Hạ Anh nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa tội.

Bất quá lời nói tiếp theo của Hạ Anh hoàn toàn khiến nàng rơi vào trầm tư.

"Ngày hôm đó ngoại tổ mẫu sai người đưa y phục và trang sức đến cho Anh Nhi để Anh Nhi tham dự cung yến, miếng ngọc này chính là nằm trong số đó, nếu người không tin người có thể hỏi ngoại tổ mẫu a!"

"Anh Nhi thật sự không có trộm ngọc của công chúa, mợ người phải tin con, lời con nói là sự thật, lúc này con ngồi trên xe ngựa, người nhất định cũng thấy được con có mang miếng ngọc bội này bên người đúng không?"

"Mợ người đừng im lặng như vậy, người hãy nói gì đi, chuyện này thật sự không liên quan đến con, là do ngoại tổ mẫu mang đến..."

"Mợ, nếu người không giúp Anh Nhi, người có mặt mũi về gặp ngoại tổ mẫu sao? Người còn có mặt mũi với Tiết gia sao? Mợ a người cũng biết ngoại tổ mẫu vốn dĩ không vừa mắt người, hiện tại người lại bỏ mặc con, người ăn nói sao với ngoại tổ mẫu đây?"

Thấy Thượng thư phụ nhân trầm mặc không nói, Hạ Anh gấp đến phát khóc, nàng tựa như bị điên mà không ngừng hướng về phía Thượng thư phụ nhân gào thét, không hề bận tâm đến tình huống hiện tại, mà mọi người xung quanh bị một màn này dọa sợ.

Thân là tiểu bối lại hướng về phía trưởng bối không ngừng gào thét, còn nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù Thượng thư phụ nhân thật sự không được lòng mẹ chồng nhưng đây là lời mà một nữ hài nên nói ra sao?

"Câm miệng!" Thái hậu ngồi phía trên, gương mặt đã xanh mét, lời nói của Hạ Anh chẳng khác nào tát thẳng vào mặt cháu gái nàng, thân là Thừa tướng tiểu thư, ở Lý gia sủng ái có thừa, đến Tiết gia phải nhìn sắc mặt mẹ chồng mà sống, mà tựa hồ Tiết lão thái thái đối với con dâu là Thượng thư phụ nhân không mấy hài lòng, ngay cả một nữ hài như Hạ Anh còn thấy được điều đó, cũng không biết cháu gái nàng ở Tiết gia phải chịu ủy khuất thế nào?!

"Thái hậu nương nương, lời của Hạ Anh tiểu thư, cũng không hẳn là sai đâu?"

~~~~~

"Người nói cái gì?"

Thọ Minh Trạch hôm nay vắng lặng hơn so với thường ngày, sáng nay không biết có chuyện gì mà Tiết lão thái thái lại bảo không cần mọi người đến thỉnh an, thiếu vắng đi một Phương Lam của Vân Vụ Hiến thích lấy lòng, còn có Vũ di nương của Nhị phòng không noi nương tựa muốn được Tiết lão thái thái chống lưng, chưa kể đến Tiết thị từ xa đến với mục đích riêng của mình, thiếu đi ba người này, trong Thọ Minh Trạch cũng không có truyền ra thanh âm cười đùa vui vẻ, thật sự rất yên tĩnh.

Bên ngoài viện nha hoàn vẫn đang quét dọn sân, những ngày đầu năm mới trôi qua, những đóa hồng mai rực rỡ cùng đào hoa đẹp như mơ đã sớm tàn, hoa rơi đầy đất, mỗi ngày nha hoàn đều phải quét sân nhưng sau khi quét dọn xong thì một cơn gió thổi qua, hoa trên cành lại thi nhau rơi xuống, Tiết lão thái thái trước giờ không hề yêu thích hoa cỏ, cho nên cũng không thích viện mình tràn ngập trong biển hoa, cho nên mỗi ngày nha hoàn quét dọn thật sự vất vả, chỉ mong mùa hạ nhanh chóng đến.

Mùa xuân, trời trong như ngọc, đất sạch như lau, không giống tiết trời mát mẻ bên ngoài, không khí bên trong căn phòng có vẻ như đang vô cùng căng thẳng.

"Lời Lan Nhi nói rất rõ, chẳng lẽ tổ mẫu nghe không hiểu?" Ngồi đối diện Tiết lão thái thái là thiếu nữ một thân thanh y như bích ngọc, tóc đen như mực được búi thành chùm, trông vô cùng đáng yêu, chỉ là bộ dạng trầm tĩnh của nàng không hề phù hợp với tuổi tác.

"Nghịch nữ! Người nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?" Tiết lão thái thái trừng mắt, tức giận đến mức muốn đập bàn, thái độ không cung kính, lời nói không hợp lễ, đây là cách tiểu bối nói chuyện với trưởng bối sao?

Tiết Phong Lan nghiêng đầu, Tiết lão thái thái cho người gọi nàng đến vậy mà trà nước đều không có, đây là cách nàng ta đối đãi với khách nhân sao?

"Tổ mẫu nói vậy là sai rồi, tổ mẫu muốn thiệp mời, Lan Nhi là người cung cấp, hai chúng ta hiện tại đang ngang hàng nói chuyện, làm sao có thể như lời tổ mẫu nói, Lan Nhi bất kính với trưởng bối?"

"Người gọi ta một tiếng tổ mẫu thì ta chính là trưởng bối của người, người nói chuyện như vậy còn bảo không bất kính với trưởng bối?" Tiết lão thái thái bị chọc tức đến run người, hai mắt nhìn Tiết Phong Lan sát bên như đao.

"Lan Nhi chỉ là quan tâm đến sức khỏe của tổ mẫu, lời Lan Nhi nói rõ ràng như vậy tổ mẫu lại hỏi lại, Lan Nhi thật sự nghĩ rằng tổ mẫu không nghe rõ..."

"Hào, hay cho một Lý Nguyệt Chi, dạy dỗ nữ nhi tốt như vậy, còn muốn cùng ta giao dịch? Người có tư cách sao?" Tiết lão thái thái nhếch môi cười lạnh, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, trong mắt nàng Tiết Phong Lan quả thật không đủ tư cách cùng nàng đàm phán.

"Có tư cách hay không, còn phải trông cậy vào giá trị của tấm thiệp này rồi." Từ trong túi giấu, nàng lấy ra một chiếc thiệp màu đỏ tươi, chiếc thiệp được trang trí vô cùng tinh xảo, hai chữ cung yến như rồng bay phượng múa đập vào mắt Tiết lão thái thái khiến lời nói khó nghe vừa tới miệng lại phải nhịn xuống.

"Người nghĩ bản thân có thể thay đổi điều gì? Nữ nhi nghe lệnh phụ mẫu, có lời của mai mối, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hiện tại người lại tự muốn quyết định hôn sự của bản thân mình, người xem ta là gì? Bà già ta còn chưa chết đâu!" Hai mắt nàng hiện lên lửa giận, đối với điều kiện của Tiết Phong Lan, nàng tất nhiên sẽ không đáp ứng, tất nhiên thiệp mời nàng cũng sẽ không buông tha.

"Đâu có nghiêm trọng như lời tổ mẫu nói? Dù sao Lan Nhi đối với tổ mẫu chẳng phải chỉ là một con cờ bị vứt bỏ hay sao? Đã không có giá trị lợi dụng thì còn cần làm gì?"

Tiết lão thái thái nhũn nhũn, lời nói này thật không sai, dù sao so với những người khác Tiết Phong Lan hiện tại chỉ là một nha đầu tàn phế, không còn giá trị như những người khác, chỉ là

Tiết Phong Lan nói ra suy nghĩ của mình thật khiến nàng cảm thấy kinh ngạc. Vốn nghĩ chỉ là một nha đầu ngu ngốc nhưng không ngờ tâm tư lại linh động như vậy, trước khi nàng ta không phải là người như vậy, từ khi nào có thể biến một người tâm tư đơn thuần trở nên có tâm cơ sâu nặng như vậy?

Lời này là ai dạy nàng nói? Lý Nguyệt Chi vẫn là Thái hậu?

“Lời này là ai dạy người nói?”

“Quan trọng sao? Trong mắt tổ mẫu chẳng phải chỉ có một mình tỷ tỷ cùng Hạ biểu muội sao?” Yêu cầu này của nàng quả thật là đại nghịch bất đạo, trưởng bối trong nhà còn tại mà nàng lại muốn tự quyết định hôn sự của bản thân, bất quá trong lòng không hề có cảm giác tội lỗi gì cả, bởi vì tâm thiệp mới này Tiết lão thái thái nhất định sẽ lấy cho Hạ Anh, không cần biết Tiết thị sẽ có dự định gì, chỉ cần một ngày nàng còn giữ tâm thiệp mới này, nàng cũng không tin Tiết lão thái thái sẽ không mắc câu.

Nghe đến Hạ Anh, Tiết lão thái thái có chút không vui, Tiết thị muốn đoạt thiệp mới từ tay của Tiết Phong Lan cho nữ nhi của mình điều đó không còn là bí mật nữa, đối với nàng Hạ Anh thật ra cũng không quan trọng như vậy, nhưng mà Tiết thị nắm trong tay bí mật của nàng, mặc dù là mẫu tử nhưng tâm tư Tiết thị thế nào, nàng cũng hiểu rõ, cho nên đối với chuyện này nàng lại không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Những lời này là do Lý Nguyệt Chi dạy người nói sao?” Tiết Phong Lan chỉ mới có mười hai tuổi, làm sao có thể suy nghĩ sâu xa như vậy, còn muốn tự quyết định hôn sự của bản thân, nhất định ở phía sau có người giật dây nàng, mà người nàng nghi ngờ nhiều nhất không ai khác chính là Thượng thư phu nhân.

Thái hậu nương nương suốt ngày ở trong thâm cung, đối với việc dạy dỗ Tiết Phong Lan là không thể nào, tuy nói Như Sương Như Ngọc là hai người mà Thái hậu sai đến hầu hạ Tiết Phong Lan nhưng thân là một nha hoàn nhỏ nhỏ, lời của các nàng làm sao có thể đã động đến Tiết Phong Lan? Chỉ có Thượng thư phu nhân suốt ngày bên cạnh chăm sóc, mà Tiết Phong Lan đối với lời của nàng ta nói đâu nghe đó, chỉ có nàng ta mới có cơ hội dạy dỗ Tiết Phong Lan ra như vậy, huống hồ con hươu là lỗi tại mẹ, Thượng thư phu nhân dám chắc bản thân không có một phần trách nhiệm trong chuyện này sao?

“Tổ mẫu người đừng chuyện gì cũng lỗi mầu thân vào, Lan Nhi như ngày hôm nay... còn không phải là do trước kia tổ mẫu không dạy dỗ tốt sao?” Từ khi nàng sinh ra, Tiết lão thái thái sớm đã không vừa mắt, dù sao cháu trai mà nàng ta ngày nhớ đêm mong không có, thay vào đó là một cặp song sinh nữ hài, đối với một người trọng nam khinh nữ như Tiết lão thái thái, tất nhiên là không hề quan tâm đến cháu gái của mình rồi. Trước bảy tuổi còn tốt, dù sao Tiết Phong Lan nàng vẫn có phụ mẫu yêu thương, nhưng sau bảy tuổi, nàng từ một tiểu thư được sủng ái liền nhanh chóng thất sủng, khi đó trong mắt phụ mẫu chỉ có một nữ nhi là Tiết Phong Linh, ngay cả lão thái bà khó tính như Tiết lão thái thái cũng vô cùng yêu thương Tiết Phong Linh, mà Tiết Phong Lan nàng... chưa từng nhận được tình thương của tổ mẫu.

Mọi người đều nói hài tử không suy nghĩ nhiều, buồn hôm nay hôm sau liền quên mất, cho nên đối với cảm xúc của hài tử cũng không mấy bận tâm, nhưng họ liệu có nghĩ đến những hài tử nhạy cảm sẽ để ý điều đó, sẽ dẫn đến bóng ma tâm lý không?

Tiết Phong Lan khi đó thật sự vẫn còn rất nhỏ, tuy nhiên nàng cũng không phải tiểu hài tử vô tâm, ngược lại nàng rất miễn cảm, thái độ của Tiết lão thái thái đối với nàng, nàng còn không rõ là gì sao? Chỉ là khi còn nhỏ, cũng không biết bản thân đã làm sai điều gì chọc giận tổ mẫu, nên nàng làm tất cả chỉ muốn lấy lòng tổ mẫu, không ngờ ngay cả một ánh mắt, tổ mẫu còn không thêm bỏ thí cho nàng.

“Người... người nói như vậy là ý gì?” Bị Tiết Phong Lan chất vấn, Tiết lão thái thái đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút không hiểu mục đích của đối phương.

“Tổ mẫu thử nghĩ xem, đã bao giờ tổ mẫu dạy dỗ Lan Nhi một ngày nào chưa? Từ nhỏ đã đến lớn, suốt ngày tổ mẫu chỉ biết đến tỷ tỷ, tổ mẫu nhiều cháu gái như vậy, đã từng xem qua Lan Nhi chưa?” Tiết Phong Lan cắn môi, lộ vẻ ủy khuất, ánh mắt lộ vẻ oán oán thấy rõ, nàng cúi đầu bộ dạng cam chịu.

Tiết lão thái thái ngẩn ra, sau đó liền không khỏi chột dạ, lời nói của Tiết Phong Lan thật không sai, Tiết phủ có sáu vị tiểu thư, Tiết Phong Linh là người được yêu mến nhất, còn những người khác trong lòng nàng đều không thể so sánh với Tiết Phong Linh chứ đừng nhắc đến một kẻ tàn phế như Tiết Phong Lan mà muốn nhận được tình thương. Thăm nghĩ Tiết Phong Lan bất quá chỉ là một đứa nha đầu, còn chưa hiểu chuyện nên khi nhìn thấy thân tỷ được yêu thương nhiều hơn liền không tránh khỏi ghen tỵ, mới dám nói ra những lời như vậy, nếu nàng cho nàng ta một chút kẹo đường, còn không sợ thiệp mới tới tay sao?

“Người cũng nói ta có nhiều cháu gái như vậy, ta tất nhiên đều thương yêu cả, chỉ là ta không có thời gian ở bên cạnh người...”

“Khi Lan Nhi rơi xuống hồ, sao không thấy tổ mẫu qua thăm?”

“Lúc đó ta không phải là quá bận sao? Sắp đến năm mới, trong phủ không biết có bao nhiêu chuyện cần bà già này giải quyết...” Tiết lão thái thái cũng không rõ vì sao bản thân phải giải thích với nha đầu này.

“Phải không? Vậy tại sao nửa tháng nay khi Lan Nhi dưỡng bệnh, tổ mẫu lại không ghé qua thăm Lan Nhi?”

“Trong phủ nhiều chuyện như vậy, ta là chủ mẫu làm sao có thời gian đến thăm người?” Tiết lão thái thái hợp tình hợp lý nói.

“Như vậy... là Lan Nhi trách làm tổ mẫu rồi?”

“Người cùng những người khác đều là cháu gái của ta, ta đều yêu thương như nhau...” Tiết lão thái thái lần đầu tiên cấp Tiết Phong Lan một vẻ mặt tốt, khiến Tiết Phong Lan quả thật thụ sủng nhược kinh, bất quá thăm nghĩ đến ý đồ của nàng ta, Tiết Phong Lan liền rất nhanh liền cảm thấy không có gì bất ngờ.

Khiến Tiết lão thái thái nghĩ rằng nàng vì không được hưởng tình thương từ tổ mẫu, ghen tỵ với các tỷ muội nên mới chống đối nàng ta cũng không sao, như vậy vừa có thể khiến Tiết lão thái thái buông lỏng phòng bị với nàng đồng thời có thể tiếp cận Tiết Phong Linh để đạt được mục đích của bản thân, chuyện này cũng không hề gây bất lợi với nàng.

“Tổ mẫu nói thật sao?” Ánh mắt nàng lóe lên tia vui sướng, thiếu nữ với đôi mắt lấp lánh khiến gương mặt nàng tăng thêm vài phần ngây thơ, trong mắt Tiết lão thái thái chính là con thỏ nhỏ đã mắc bẫy rồi.

Chính là.... ai mắc bẫy ai còn chưa biết đâu?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 70-2: Tiến cung giải thích (2)

“Tất nhiên là thật, khi nào thì tổ mẫu sẽ lừa gạt Lan Nhi chứ?” Tiết lão thái thái cười phúc hậu, biết rõ mọi chuyện lúc sau, hiện tại nhìn đến gương mặt Tiết Phong Lan cũng thuận mắt

hơn một chút. Thầm nghĩ tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, đối với tổ mẫu là nàng vẫn có chút ý lại, chỉ là nàng đối với đứa nhỏ này không mấy quan tâm mới khiến cho Tiết Phong Lan sinh lòng ghen tỵ, không ngừng muốn chống đối nàng. Tiết Phong Lan mặc dù tàn phế nhưng lại có Thái hậu ở phía sau làm chỗ dựa, nếu hiện tại quan hệ của hai người cải thiện, như vậy sau này còn lo không được thứ tốt vào tay sao?

Phải không? Tiết lão thái thái thật sự nghĩ rằng, nàng thật lòng muốn lấy lòng nàng ta sao? Tiết Phong Lan trầm mặc, trước khi trùng sinh, nàng đối với tình thân vẫn luôn có khúc mắc, nghĩ đến thăm cung lạnh lẽo chỉ có một mình nàng. Tiết gia bên này không ai bận tâm mà chỉ lo cùng Tiết Phong Linh hưởng lạc, tâm tình nàng khi đó đã vào đáy cốc, sau khi trùng sinh, nàng đối với tình thân chính là không cần, tình thân chỉ khiến tâm tình nàng dao động không cần thiết, đối với những thứ sẽ cản trở con đường báo thù của nàng, Tiết Phong Lan sẽ tiêu diệt từng bước một.

“Nếu tổ mẫu đã nói vậy, Lan Nhi cũng xin nhận sai, trước kia là Lan Nhi không hiểu chuyện...” Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng của tiểu hài tử khi làm sai, Tiết lão thái thái nhìn thấy một màn này thì cảm thấy cháu gái của nàng cũng không quá đáng ghét, chỉ là nàng không hề nhìn thấy khóe miệng của Tiết Phong Lan đang nhếch lên một nụ cười rất nhạt.

Tiết lão thái thái tuổi tác đã cao, mặc dù có nhi tử chăm sóc, cháu gái ngoan hiền nhưng nàng biết bản thân nàng cũng không thể trụ thêm mấy năm, cho nên đối với ân oán của đời trước, nàng cũng muốn bỏ qua, không muốn liên lụy con cháu. Nàng tuy không vừa mắt Thượng thư phu nhân nhưng nếu nàng ta chịu hiểu tâm lý của bà già này, chịu lấy lòng nàng, dùng giọng điệu mềm mỏng để nói chuyện, nàng cũng không đến nỗi sẽ chán ghét nàng ta, chính là Lý gia thật sự biết cách dạy dỗ nữ nhi, xem mẹ chồng là nàng không vào mắt, Tiết lão thái thái cũng không rộng lượng đến mức sẽ bỏ qua đối với người không xem bản thân ra gì. Tiết Phong Lan thật sự chỉ là bị mẫu thân của nàng làm liên lụy, vốn dĩ lúc sinh ra là nữ nhi, Tiết lão thái thái đã có chút không vui, Tiết phủ đời này âm thịnh dương suy, ngoại trừ Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ, trong phủ cũng không có thêm một vị thiếu gia nào, cho nên đối với cái bụng của Thượng thư phu nhân, nàng vẫn là có chút mong chờ.

Mong chờ càng nhiều thất vọng lại càng nhiều, Thượng thư phu nhân không những sinh nữ nhi mà còn sinh một cặp song sinh nữ nhi, điều này khiến Tiết lão thái thái vốn có thành kiến với nàng hiện tại lại càng không vừa mắt, cho nên đối với cháu gái cũng không thêm liếc mắt liếc bỏ đi. Cho đến khi ty muội Tiết Phong Lan bảy tuổi, thái độ của Tiết lão thái thái mới cải thiện đôi chút, cải thiện ở đây là nói đến việc nàng xem trọng Tiết Phong Linh, Tiết Phong Linh từ nhỏ cùng Tiết Phong Lan giống nhau, đều là những hài tử hoạt bát, chỉ là so với muội muội Tiết Phong Linh càng biết cách lấy lòng người khác, cho nên mới khiến bà già khó tính Tiết lão thái thái chấp nhận nàng. Mà Tiết Phong Lan vẫn chứng nào tật nấy, nàng nhìn thấy tổ mẫu không thích mình cũng không muốn đến gần nàng ta, cho nên hai người ngày càng xa lạ.

Nghĩ đến đây Tiết lão thái thái thở dài một hơi, đối với cháu gái này nàng vẫn là có chút vô tình, nếu hiện tại Tiết Phong Lan đã biết nhận lỗi nàng cũng sẽ rộng lượng bỏ qua, không tiếp tục trách cứ.

Hài tử ấy mà, cần phải dạy dỗ nhiều hơn một chút, nếu giữ Tiết Phong Lan ở bên cạnh nàng còn sợ Tiết Phong Lan sẽ không nghe lời như các ty tỷ Tiết Lan Hương, Tiết Phong Linh của nàng sao?

“Hài tử biết nhận sai là tốt, đến đây để tổ mẫu nhìn một cái nào.” Tiết lão thái thái giang hai tay, ý đồ muốn ôm Tiết Phong Lan vào lòng.

Tiết Phong Lan nghe được Tiết lão thái thái bỏ qua cho nàng, gương mặt thanh lệ không khỏi hiện lên sự vui vẻ, chính là sau đó lại nhìn lại đôi chân của mình, bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Tổ mẫu, con...” Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt lộ vẻ ủy khuất, chính là nàng lại không thể nói ra.

Tiết lão thái thái nhượng mảy, tựa hồ như đã hiểu ý Tiết Phong Lan, ánh mắt xẹt qua tia khó chịu, đây cũng là lý do nàng không thích cháu gái này. Hài tử nghịch ngợm cũng phải có chừng mực, sao lại không để ý bản thân mà rơi xuống hồ? Rơi xuống hồ thì cũng thôi đi, nhiễm phong hàn không có gì đáng lo ngại, chính là phong hàn không những nhiễm mà đôi chân cũng mất luôn, cuộc sống sau này... đến lúc đó không những không thể mang lợi ích cho Tiết phủ mà ngược lại còn là gánh nặng cho cả Tiết gia. Nhưng nghĩ đến ở phía sau nàng ta có Thái hậu chống lưng, Tiết lão thái thái lại khỏi phục sắc mặt như thường, so với những phế nhân khác Tiết Phong Lan không những có giá trị lợi dụng mà giá trị của nàng ta, ba người Tiết Thanh Liên, Tiết Lan Hương, Tiết Liên Kiều cũng không thể so sánh, tia khó chịu trong mắt nhanh chóng được giấu đi.

Mặc dù Tiết lão thái thái che giấu rất nhanh nhưng đối với người vẫn luôn cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng là Tiết Phong Lan thì cũng không giấu được. Trong lòng của nàng đối với Tiết lão thái thái không có hi vọng gì nhiều, cho nên khi nhìn thấy tia khó chịu xẹt qua mắt đối phương nàng cũng không cảm thấy thất vọng.

“Là tổ mẫu không đúng.” Nàng đứng dậy, thân hình già nua tiến về phía Tiết Phong Lan, còn chưa đợi Tiết Phong Lan kịp phản ứng, nàng đã bế Tiết Phong Lan ngồi lên đùi mình, Tiết lão thái thái tuy tuổi tác đã cao nhưng sức lực rất lớn, nàng nhắc một tiểu nữ hài mười hai tuổi cũng giống như một cái ghế, nhẹ nhàng không chút vướng bận.

Hồi còn trẻ Tiết lão thái thái không được sung sướng, công việc nặng nàng cũng không phải chưa từng làm qua, khó khăn lắm mới có thể bước chân vào Tiết phủ để làm tiểu thiếp, chính là gặp phải một Đại phu nhân nhu nhược, Tiết gia do nàng nắm quyền, nếu không nàng cũng không có được như ngày hôm nay. Biết mẫu thân chịu khổ, Thượng thư đại nhân vô cùng hiếu thảo thường xuyên đi tìm đồ bỏ ở khắp nơi về cho Tiết lão thái thái, ngày ngày nhà hoàn đều mang đến Thọ Minh Trạch một chung đồ bỏ, mùi hương thoang thoảng khiến người khác nhận ra những thứ trong chung đồ bỏ đều là vật quý nhân gian, Phương Lam nhìn vào còn ghen tỵ đến độ mắt chỉ là e ngại không dám mở miệng xin. Tiết lão thái thái biết rõ tâm tư của mỗi người chỉ cười thầm, trong lòng đối với nhi tử càng hải lòng, nàng biết những thứ đó là để bồi thường cho công lao mấy chục năm sinh thành cùng nuôi dưỡng nhi tử, cho nên cũng vô cùng hưởng thụ, vì vậy sức khỏe của Tiết lão thái thái so với những người cùng tuổi vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Cả người Tiết Phong Lan cứng lại, đối mặt với thái độ như vậy của Tiết lão thái thái nàng vẫn là có chút không thể thích nghi. Từ khi trùng sinh nàng đối với việc mọi người đụng chạm vô cùng bài xích, ngay cả mẫu thân sinh hạ nàng cũng không chủ động muốn ôm, đừng nói tới Tiết lão thái thái - một người vô cùng xa lạ với nàng. Cảm xúc như tuôn trào, lửa giận trong lòng không ngừng dâng trào, chính là lý trí không cho phép nàng làm như vậy, nàng vẫn còn chưa đạt được mục đích của bản thân, nàng còn chưa báo thù xong, nàng làm sao có thể để lộ gương mặt thật đối với kẻ thù của chính mình?!

Tiết Phong Lan mím môi, cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm từ sâu trong đáy lòng đang trào lên, cái ôm đầy ắp áp đầy tình thân gì đó nàng không cảm nhận được, nàng hiện tại chỉ muốn tránh xa nữ nhân này. Nàng an ủi chính mình chỉ cần nghĩ là bị một con kiến cắn là được rồi, đúng vậy, Tiết Phong Lan không ngừng thuyết phục bản thân như vậy, cảm xúc trong lòng mới dịu đi vài phần.

“Tổ mẫu, Lan Nhi không sao.” Nàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt của Tiết lão thái thái, giọng nói có chút run rẩy khiến nàng ta hiểu lầm là dụng đến nỗi đau của nàng.

Tiết lão thái thái thấy nàng như vậy, mở miệng an ủi: “Lan Nhi ngoan, là tổ mẫu không đúng, đừng khóc, đôi chân này của con nhất định có thể chữa khỏi.” Có chữa khỏi hay không, nàng không phải đại phu tất nhiên là không biết, bất quá nàng cũng không thể hù dọa Tiết Phong Lan được, vì muốn có một con cò tốt như nàng ta, đối xử nhẹ nhàng một chút vẫn là nên cần.

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ gật đầu không nói, đối với lời an ủi của Tiết lão thái thái nàng cũng không mấy bận tâm, bất kể là kiếp trước hay kiếp này nàng đối với đôi chân của bản thân cũng không dám hi vọng nữa nhưng lần trước bị thương, đôi chân nàng thế mà cảm nhận được khiến đóa hoa hi vọng trong lòng nàng sớm đã héo úa hiện tại lại nở rộ ra, chính là Diệp thái y vẫn còn chưa thể xác nhận việc đôi chân của nàng có thể có lại cảm giác hay chưa, bất quá đây cũng là một tín tức tốt.

“Lan nha đầu, tổ mẫu hỏi con một chuyện, con nhất định phải nói thật, có được không?” Tiết lão thái thái đột nhiên nói một câu như vậy khiến Tiết Phong Lan ngẩn ra, ánh mắt lóe lên hàn quang không rõ, trong lòng đã có đáp án, chính là vẫn giả vờ như không.

“Tổ mẫu, người muốn hỏi gì?” Thanh âm nữ hài mang theo vài phần ngây thơ, ánh mắt nàng và Tiết lão thái thái chạm vào nhau, ngoại trừ một mảnh trong suốt, Tiết lão thái thái cũng không nhìn ra được gì.

“Nhưng lời vừa nãy Lan Nhi nói, là ai dạy?” Trong lòng nàng đã có tính toán, nếu những lời vừa nãy thật sự là do có người ở phía sau Tiết Phong Lan thổi gió thì nàng có thể châm chế, không truy cứu chuyện này đến trên người Tiết Phong Lan, bất quá nếu những lời này xuất phát từ nội tâm Tiết Phong Lan, thì nàng nên khen nàng ta tâm tư sâu nặng, tuổi còn nhỏ như vậy đã không muốn làm con cò trong tay kẻ khác? Dù là gì thì Tiết Phong Lan vẫn chỉ là một tiểu hài tử, Tiết lão thái thái mới không tin tâm cơ nàng ta lớn như vậy, nếu nàng ta thật sự có tâm cơ thì những lời đó dù là lời thật lòng nàng ta cũng sẽ không dám nói ra.

Không gian rơi vào trầm tĩnh, không một ai lên tiếng, thấy Tiết Phong Lan không trả lời, Tiết lão thái thái vẫn rất kiên nhẫn, nàng một tay ôm lấy Tiết Phong Lan, một tay vỗ nhẹ sau lưng Tiết Phong Lan, tựa như an ủi lại như dỗ dành, chính là trong lòng Tiết Phong Lan lại cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Nói dễ nghe không phải là muốn lấy tin tức từ nàng sao? Nàng cũng không phải là tiểu hài tử mặc cho người khác muốn bảii bả thế nào là thế nấy, Tiết lão thái thái muốn biết sự thật, vậy thì nàng sẽ nói cho nàng biết ở một góc độ khác.

“Tổ mẫu... chuyện này...” Nàng ngập ngừng, muốn nói lại thôi, điều này càng khiến cho Tiết lão thái thái càng tin tưởng ý niệm của bản thân là ở phía sau Tiết Phong Lan có người giật dây, trong lòng thầm suy đoán thân phận của đối phương.

“Con nói thật, ta sẽ không giận.”

Một lát sau nàng mới mở miệng, tựa hồ như đã đưa ra quyết định: “Là do Vũ di nương, Vũ di nương hôm qua đến gặp con, nói là...” Trong lòng Tiết Phong Lan đang tìm đối tượng để Tiết lão thái thái trút giận, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một mình Vũ di nương thích hợp đảm nhận vai diễn này, dù sao ngày hôm qua Vũ di nương thật sự đến tìm nàng, vì muốn có được thiệp mời đi dự cung yến mà nàng ta từ chối thuận, uy hiếp, đe dọa, đến nói những lời khó nghe, thế nhưng Tiết Phong Lan vẫn không đồng ý, cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là nàng ta, chính là những lời Vũ di nương nói nàng vẫn chưa quên đâu.

Khi đó nàng ta nói: “Người chỉ là một phế nhân, giữ thiệp mời này bên người có ích gì? Không bằng đưa cho lục muội người, như vậy không những có được sự yêu thích của tổ mẫu người mà ngày tháng sau này cũng dễ sống hơn một chút, nói thật chứ trong mắt Tiết lão thái thái, thứ tàn phế như người cũng chỉ là đồ vật bị vứt bỏ, nếu thức thời thì nên ngoan ngoãn một chút, bằng không...”

Tiết Phong Lan là người lương thiện sao?

Có thể, dù sao kiếp trước đôi tay nàng cũng không có nhuộm máu người, xem như là lương thiện đi? Bất quá trải qua những ngày tháng trong lãnh cung tăm tối, ngày ngày làm bạn với gián chuột, nàng... vẫn còn giữ được sự lương thiện sao? Nàng là con người, cũng không phải là thánh nhân, con người khi gặp một chuyện nhỏ nhặt khiến bản thân không vừa ý cũng sẽ nổi giận, đối mặt với sự chỉ trích của người khác, huống hồ những lời chỉ trích này lại thập phần khó nghe, Tiết Phong Lan sẽ làm như không có việc gì, rộng lượng bỏ qua, không truy cứu sao?

Bị người khác bắt nạt một đời còn chưa đủ, một đời này còn muốn nàng cam chịu để người khác tiếp tục bắt nạt?

Thứ lỗi, chuyện rộng lượng như thế Tiết Phong Lan nàng không làm được!

Tâm tư nữ nhân vốn dĩ chính hẹp hòi, tâm tư nữ nhân mà rộng lượng, chỉ sợ đó không phải là nữ nhân rồi?!

“Cái gì? Người nói Vũ di nương người tìm đến người? Những lời đó là nàng ta dạy người nói?” Tiết lão thái thái bị thông tin trước mặt làm cho không thể tin tưởng, nàng trầm mặc lâm vào suy nghĩ của bản thân, âm thầm suy đoán lời nói của Tiết Phong Lan có mấy phần đáng tin.

Phương Lam và Vũ di nương là người của nàng, biết ẻo lả tính tình hai người này có chút quá phận nhưng ngày thường ở trước mặt nàng, các nàng cũng không dám biểu lộ cảm xúc gì, cho nên từ trước đến nay đối với chuyện xấu mà các nàng làm, Tiết lão thái thái chỉ nạt nhảm nhảm mở cho quan. Bởi vì cùng hội cùng thuyền, Tiết lão thái thái tin tưởng các nàng sẽ không phản bội lại nàng, chính xác là không dám, Tiết phủ do nàng làm chủ, Phương Lam và Vũ di nương muốn có cuộc sống tốt phải dựa vào nàng, làm sao có thể phản bội lại nàng? Cho nên đối với lời nói của Tiết Phong Lan, nàng không thể tin tưởng.

Tiết Phong Lan tất nhiên cũng biết Tiết lão thái thái tự nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, cho nên đem mọi chuyện ngày hôm qua nói lại một lần, về phần là thật hay giả, nàng cũng không sợ Tiết lão thái thái sẽ dò ra manh mối, bởi vì những lời nàng nói, thật sự là dựa trên lời của Vũ di nương.

“Hôm qua Vũ di nương đến gặp con, vừa mở miệng nàng đã nhắc đến chuyện thiệp mời, nàng muốn con nhường lại cho lục muội, chính là con không đồng ý.” Nói đến đây Tiết Phong Lan phồng má, tỏ vẻ buồn bực: “Thiệp mời chính là của con, vì sao con lại phải nhường cho lục muội? Có bản lĩnh lục muội tiền cung gặp Hoàng hậu để lấy thiệp mời.” Lời nói này của Tiết Phong Lan hoàn toàn bộc lộ bản chất không hiểu chuyện của tiểu hài tử, trong giọng nói của nàng còn mang giọng điệu kiêu ngạo của đại tiểu thư khiến người khác khó nãy sinh hảo cảm, chính bộ dạng này của nàng đã làm tiêu tan đi sự nghi ngờ của Tiết lão thái thái.

Tiết Phong Lan sờ dĩ tức giận như vậy là bởi vì Vũ di nương đến trước mặt nàng ý đồ muốn cướp đi thiệp mời cung yến, trước kia Tiết Phong Lan cùng Tiết Lan Hương cũng nảy sinh xung đột chỉ vì một món đồ chơi, tiểu hài tử chính là như vậy, không muốn để đồ vật của bản thân lọt vào tay người khác nên mới thể hiện thái độ như vậy, thầm nghĩ Vũ di nương suy tính không chu toàn, đồ vật của Tiết Phong Lan, nếu thật sự dễ dàng bị cướp thì còn đợi nàng đích thân ra tay sao?

“Tổ mẫu không biết, Vũ di nương thật sự quá đáng, con không đồng ý yêu cầu của nàng, nàng lại còn mở miệng mắng con, trong con tức giận con cho Xuân Cầm đuổi nàng ra về.” Vũ di nương dù bề ngoài sợ hãi Tiết lão thái thái nhưng cũng không cam tâm việc nữ nhi mình lại thua thiệt một nhà đầu đến từ Khâm Châu là Hạ Anh, có lẽ mấy ngày nay không thấy Tiết lão thái thái tìm đến nàng cho nên ngày hôm qua nàng ta mới có can đảm đến tìm nàng để thương lượng, chính là nàng ta lại không ngờ đến nàng không dễ nói chuyện, bị nàng đã kích nẩy cáu, Vũ di nương liền lộ đuôi hồ ly ra, không nghĩ đến hôm nay nữ nhi nàng ta còn dám xuất hiện trước mặt nàng.

“Ồ? Nàng ta mắng người cái gì?” Tiết lão thái thái nhường mảy, tỏ vẻ hứng thú hỏi một câu.

“Vũ di nương nói con chỉ là một phế nhân, có giữ thiệp mời cũng không có lợi ích gì, nếu con thức thời đưa cho nàng, nàng sẽ ở trước mặt tổ mẫu nói tốt cho con, dù sao trong mắt tổ mẫu con chính là con cò bị vứt bỏ...”

“Cái gì?” Tiết lão thái thái trừng mắt, tựa hồ có chút không tin tưởng Vũ di nương sẽ nói những lời này, cho dù đó là sự thật đi chăng nữa, bất quá nhìn bộ dạng của tức giận của Tiết Phong Lan cũng không giống đang nói dối, nhất thời vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

“Là một con cò bị vứt bỏ cuộc sống sau này sẽ rất thê thảm, kẻ phế nhân như con những công tử thế gia sẽ không cần đến, Vũ di nương nói đến lúc đó tổ mẫu sẽ gả con cho một lão già xấu xí, ngày tháng sau này nhất định khó sống.”

Nguyên văn là: “Thân là tiểu thư khuê các mà lại bị tàn phế hai chân, sau này chỉ sợ không thể gả cho nhà tốt, không chừng Tiết lão thái thái sẽ gả người cho một lão già ngoài tám mươi, ngoại hình xấu xí, người cam lòng sao?”

Cam lòng sao? Tất nhiên là không cam lòng!

“Nàng còn nói hôn sự của con trong phủ này chỉ có tổ mẫu là có quyền quyết định, nếu con không nghe lời nàng sẽ thổi gió bên tai tổ mẫu, đến lúc đó con có hối hận cũng đã muộn,

chính là con cảm thấy, nếu tấm thiệp mời này đã đáng giá như vậy thì không bằng tự con mang nó đến đây trao đổi điều kiện với tổ mẫu, không cần phải thông qua nàng, nếu không người được lợi nhất chẳng phải là nàng sao?” Vào lúc này Tiết Phong Lan liền khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, chính là ánh mắt của nàng đã bán đứng nàng, đôi mắt trong suốt như ngọc lóe lên tia tức giận, rõ ràng là một bộ dạng không cam lòng. Tiết lão thái thái cảm thấy, cho dù Tiết Phong Lan có thông minh thế nào thì nàng cũng chỉ là một hài tử, mà một hài tử thì vẫn chưa biết cách che giấu cảm xúc của bản thân.

“Cho nên người vì vậy mà muốn bản thân tự quyết định hôn sự của chính mình?” Tiết lão thái thái nhũn mảy, cho dù Vũ di nương có nói gì thì cũng không có nghĩa những lời của nàng ta là đại biểu cho lời của nàng, bất quá tâm tình của Tiết Phong Lan nàng có thể hiểu được, đối với một nữ nhân, trọng phu là trời của bọn họ, nếu thật sự phải lấy một lão già xấu xí, thì bọn họ thà chết còn hết, bất quá cũng có một số nữ nhân vì tiền tài mà không cần bận tâm thể diện, chính là... Tiết gia của nàng còn ngai mấy đồng bạc lẻ đó sao? Cho dù Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng nàng ta vẫn là đích nữ của Tiết phủ, có nhà ngoại là Lý gia chống lưng, có thể tùy tiện tìm đại một lão già xấu xí như lời Vũ di nương nói để gả sao? Như vậy, mặt mũi Tiết gia còn để ở đâu?!

“Còn không phải sao?” Tiết Phong Lan ngừng một chút: “Lan Nhi hiểu rõ tổ mẫu không thích Lan Nhi, ở trước mặt tỷ muội sự tồn tại của Lan Nhi đối với tổ mẫu chỉ là một con số không, Lan Nhi cũng không muốn như lời Vũ di nương nói, cho nên trông cậy người khác không bằng trông cậy chính mình...” Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Tiết lão thái thái, thấy nàng không tỏ vẻ gì thì không khỏi thở ra một hơi, hình ảnh này bị đối phương nhìn thấy, Tiết lão thái thái cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói ra những lời như vậy, nàng đã dám nói ra, còn sợ Tiết lão thái thái tức giận?

“Không biết nên khen người thông minh hay là mắng người ngu ngốc, người nói chuyện đúng là không hề biết nể mặt người khác, giống hệt như mẫu thân người...” Tiết lão thái thái thờ dãi, không nhìn ra hi nộ: “Chỉ là so với nàng, ta lại càng thích người hơn.”

Tiết Phong Lan sững sốt, còn chưa đợi nàng phản ứng Tiết lão thái thái đã tiếp lời: “Thiệp mời để lại, về phần yêu cầu đó của người, bà già này không thể đáp ứng, bất quá ta hứa với người, tuyệt đối sẽ không giống như lời Vũ di nương người nói, gả người cho một lão nam nhân xấu xí.”

Hồi tưởng kết thúc, Tiết Phong Lan bưng tỉnh nhìn quanh một lượt, phát hiện mọi người đều cúi đầu dùng bữa, chỉ có Phương Lam đôi lúc cùng Tiết lão thái thái thảo luận gì đó, Tiết lão thái thái hôm nay tâm tình tốt cho nên hai người trò chuyện đến vui vẻ, mà Vũ di nương thường ngày cùng hội cùng thuyền với Phương Lam hôm nay lại im lặng hẳn ra, thật ra là khi hai người Phương Lam và Tiết lão thái thái trò chuyện, nàng cũng có chen một hai câu, chính là Tiết lão thái thái không để ý nàng, khiến nàng xấu hổ không dám nói nữa.

Có lẽ Tiết lão thái thái không thật sự tin tưởng lời nàng nói nhưng trong lòng nàng ta cũng chưa chắc đã tin tưởng Vũ di nương, nhân phẩm Vũ di nương thế nào, nàng ta còn không rõ sao? Xem ra lại sắp có kịch vui xem nữa rồi, chỉ là Như Sương đã đi lâu như vậy, tại sao vẫn chưa có tin tức gì?

Chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện gì rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70-3: Tiễn cung giải thích (3)

“Như Sương?” Nhìn đến thân ảnh quen thuộc dần hiện ra trước mắt, Thái hậu kinh ngạc mở miệng, chẳng phải nàng đã dặn dò Như Sương ở bên cạnh chăm sóc cho Lan nha đầu, không để nàng ta xuất hiện trong cung yến ngày hôm nay rồi sao, Như Sương lại xuất hiện ở đây vậy... Lan nha đầu đâu?

Thái hậu nhanh chóng nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy bóng dáng cần tìm, lại hướng ánh mắt về phía chỗ ngồi của Tiết gia, ngoại trừ nữ hài có gương mặt giống hệt trong trí nhớ thì hai nữ hài còn lại nàng một chút cũng không có ấn tượng, tựa hồ là người nhà Tiết phủ, ánh mắt nàng nhìn hai nữ hài rồi rơi vào người hoàng y nữ tử. So sánh với Hạ Anh một thân đỏ rực, Tiết Liên Kiều một thân trắng tuyết, Tiết Phong Linh thì lại khoác lên người hoàng y cao quý, nhìn chất liệu có lẽ không phải là loại tầm thường, dù sao hôm nay cũng là cung yến, cung yến cũng không phải bữa tiệc tầm thường của những nhà quyền quý, Tiết lão thái thái chuẩn bị y phục như vậy cũng không có gì là lạ. Trong các vị tiểu thư ngồi ở đây, có vị nào mà không ăn mặc xinh đẹp, không sơ sài? Tiết Phong Linh chỉ là một trong những người đó, cho nên cũng không gây chú ý, thứ khiến người khác chú ý duy nhất chính là dung nhan xuất chúng của nàng.

Mây như liễu diệp, mẫu thuẫn tuyết tâm, làn da nàng trắng như bạch ngọc, mái tóc đen dài như suối được vấn lên một cách nhẹ nhàng, là kiểu tóc của thiếu nữ mới lớn, cung yến năm nay rất nhiều thiếu nữ vừa bước vào tuổi thứ mười hai cho nên kiểu tóc này cũng không mấy nổi bật. Đối với nữ hài như Tiết Phong Linh, chỉ sợ là bản thân nàng không muốn tranh giành nổi bật, nếu không người tỏa sáng nhất đêm nay không ai khác chính là nàng mà không phải nha đầu ngu ngốc gọi Hạ Anh này. Thái hậu nhìn Tiết Phong Linh, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, trong đầu không ngừng suy nghĩ, mặc dù nàng không chú ý đến xung quanh nhưng nếu có người ở giữa lúc cung yến đang diễn ra mà bước vào quả thật sẽ gây ra kinh động không nhỏ, cho dù mọi người lúc này đều chú ý đến Hạ Anh nơi đó thì hộ vệ xung quanh tuyệt đối cũng sẽ phát hiện, Như Sương vô thanh vô tức xuất hiện là bởi vì trên người nàng có lệnh bài mà Thái hậu ban cho, có thể tùy ý xuất cung bất cứ lúc nào, còn nếu là những người khác chắc chắn là bị giết bất cứ lúc nào, cho nên nữ hài này tuyệt đối đã ở đây từ lúc cung yến bắt đầu.

Nữ hài này có gương mặt giống hệt như trong trí nhớ của nàng nhưng Thái hậu cảm thấy, người này không phải Lan nha đầu, trực giác cho nàng cảm giác như thế. Thái hậu sống trong cung không biết bao nhiêu năm, nhìn người so với ăn cơm còn nhiều hơn, loại người thế nào nàng đều đã tiếp xúc qua, trực giác của nàng rất mạnh, nếu nàng ta không phải Lan nha đầu, vậy chắc là...

Tiết Phong Linh, Tiết gia Tam tiểu thư, là tỷ muội song sinh của Tiết Phong Lan, năm nay vừa bước sang tuổi mười hai, mọi người bên ngoài đều chỉ nghe danh Tiết Phong Linh, về phần Tiết Phong Lan không được mọi người biết đến. Vì sao Tiết Phong Lan lại không được người biết đến? Mọi người đều biết Thượng thư phủ Tiết gia có hai vị tiểu thư xuất chúng hơn người, thế nhưng so với tỷ tỷ Tiết Phong Linh của mình, Tiết Phong Lan quá mờ nhạt, cô nhân trọng nhất là gì? Nữ nhân từ xưa đã phải học thuộc tứ thư ngũ kinh, phải có tài hoa xuất chúng, không gọi cảm cũng phải gọi thi họa, Tiết Phong Lan ngoại trừ có dung mạo ra, tài hoa nàng không có, cho nên mọi người chỉ biết đến Tam tiểu thư dung mạo toàn tài, về phần Tứ tiểu thư không có ai hỏi đến, quý tộc Đại Ngụy nhà nào mà không dưỡng ra hoàn khổ? Trong mắt mọi người, hoàn khổ không đáng bận tâm, huống hồ Tiết Phong Lan chỉ mới mười hai tuổi, một thiếu nữ mới lớn thì lấy đâu ra sự việc khiến bọn họ bận tâm?

Ngược lại Tiết Phong Linh thì khác, Tiết Phong Linh từ nhỏ đã xuất chúng hơn người, bởi vì quá nổi bật nên mới thu hút sự chú ý từ mọi người, không ít người đã gặp qua Tiết Phong Linh, đặc biệt là những người thân thiết với Liên Như Nguyệt cũng xem như nhận thức nàng, đối với tài hoa của nàng, các tiểu thư khuê các thân thiết với nàng đều hiểu rõ, danh vọng của Tiết Phong Linh trong giới quý tộc cũng không nhỏ.

“Nô tì Như Sương tham kiến Thái hậu, Hoàng hậu nương nương các vị nương nương vạn phúc kim an.” Như Sương từ một góc đi đến trước mặt mọi người, dưới con mắt kinh ngạc của không ít người nàng thân nhiên khụy gối bầy ra một tư thế đúng chuẩn khi hành lễ khiến người khác không thể khinh thường, so với các tiểu thư khuê các còn chuẩn mực hơn.

Từ Hoàng hậu ngạc nhiên, theo như tin tức nàng thu được thì Như Sương hiện tại đã là nha hoàn bên người Tiết gia Tứ tiểu thư Tiết Phong Lan, nữ hài gọi Tiết Phong Lan này nàng cũng từng gặp qua một hai lần, là lúc nhỏ được Thượng thư phủ nhân mang vào cung. Trong ấn tượng của nàng, nha đầu đó là một nữ hài từ linh động đáng yêu, bên cạnh còn có một tỷ tỷ giống hệt mình, tỷ muội hai người tình cảm thâm thiết, khi đó Tiết Phong Lan chỉ mới có bốn năm tuổi, tỷ tỷ nàng là một bộ dạng dịu dàng cung chiều muội muội, mà nàng là bộ dạng bốc đồng, đối với lễ nghi trong cung không hề để vào mắt. Lần đầu tiên nàng gặp mặt hai người bọn họ, Tiết Phong Lan tất nhiên không hề ngoan ngoãn như vẻ ngoài của nàng, nói để

nghe là hồn nhiên hoạt bát, nói khó nghe là tiểu ma nữ xảo quyết, bất quá so với tỷ tỷ dụ dàng ngoan ngoãn, Từ Hoàng hậu lại thích thiếu nữ linh động như Tiết Phong Lan hơn. Quan hệ khi đó của nàng và Thái hậu còn tốt, nàng thường xuyên đến Trường Xuân Cung, số lần gặp mặt tỷ muội Tiết Phong Lan cũng không ít, nàng không sinh được công chúa, Lam An Khánh khi đó vẫn còn chưa hiểu chuyện, suốt ngày ngoại trừ chơi chỉ biết chơi, cho nên đối với tiểu nữ hài này không khỏi tốt hơn một chút.

Sau đó quyền hành Lý gia ngày một lớn, trên triều đình Lý Thừa tướng mạnh tay chen ép Từ gia, dưới hậu cung Thái hậu lại không chút nể mặt Hoàng hậu là nàng, ở phía sau âm thầm giúp đỡ Hương Quý phi, nếu không thể lực của Hương Quý phi làm sao có thể lớn như ngày hôm nay? Bởi vì nguyên nhân này mà mối quan hệ giữa nàng và Thái hậu liền như một tờ giấy bị xé rách, từ đó nàng cũng không quan tâm đến nữ nhi của Thượng thư phu nhân nữa, mà tỷ muội Tiết Phong Lan cũng ít tiến cung hơn, cũng không biết mấy năm qua xảy ra chuyện gì mà đột nhiên nàng lại nhận được tin Tiết Phong Lan té hồ, tàn phế hai chân.

Chuyện này gây ra oanh động không nhỏ, ngày đó Thượng thư đại nhân tiến cung xin Ngự đề thái y giỏi nhất Thái y viện là Diệp thái y, nàng nghe loáng thoáng trên triều nói như vậy, mà Thái hậu cũng không đợi Ngự đề đồng ý liền cho người gọi Diệp thái y đến, sau đó Diệp thái y liền trở thành thái y chăm sóc đặc biệt cho Tiết Phong Lan, điều này chứng tỏ Thái hậu sủng ái cháu gái này của nàng đến mức nào.

Từ Hoàng hậu nhìn quanh một lượt, giữa sân lúc này chỉ có một mình Như Sương đang đứng, không thấy tiểu nữ hài trong trí nhớ đâu cả, vì vậy nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

“Miễn lễ.” Tiết Phong Lan là đích nữ của Thượng thư phủ, nàng chắc chắn sẽ nhận được thiệp mời tham dự yến tiệc này, bất quá Từ Hoàng hậu vẫn sai người mang thiệp mời đến, giao tận tay Tiết Phong Lan để tỏ rõ thái độ của bản thân, mục đích thế nào người thông minh đều nhìn ra được.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu của nàng của Thái hậu không tốt, người bên ngoài sớm đã biết, nàng đối với làm của Thái hậu trước giờ rất ít ủng hộ, trong cung không ít công chúa, tính tình thế nào đều có đủ, vậy mà Thái hậu lại đi sủng ái một nha đầu tàn phế thay vì cháu gái của bản thân, Từ Hoàng hậu tất nhiên không im lặng ngồi nhìn nữ nhi của mình bị thất sủng, cho dù là đường nữ đi chăng nữa.

Mọi người bên dưới đối với thân phận của Như Sương lấy làm tò mò, nàng tự xưng là nô tì thì thân phận hẳn là thấp kém, nếu đã như vậy tại sao lại có mặt trên yến hội ngày hôm nay? Hơn nữa nhìn bộ dạng của nàng ta từ đầu tới cuối ăn mặc cũng không thua kém gì một tiểu thư khuê các, hoàn toàn không thấy bóng dáng của cung nữ hay nha hoàn. Thái độ của Thái hậu và Từ Hoàng hậu đối với nàng cũng không giống như cách đối đãi với một nô tì khiến các vị phu nhân tiểu thư bên dưới lấy làm tò mò, phu nhân thế gia cho giao tình tốt với Lý gia đều đã tiến cung gặp Thái hậu cho nên đối với Như Sương cũng không hề xa lạ, Như Sương là cung nữ dưới trướng của Thái hậu, trong Trường Xuân Cung nàng là cung nữ có thân phận cao nhất trong số các cung nữ, nghe đây là được tay Thái hậu dưỡng thành, năng lực cũng không tầm thường.

Thượng thư phu nhân nhìn thấy Như Sương ở đây cũng không tránh khỏi kinh ngạc, trước kia Như Sương là người của Thái hậu nhưng hiện tại nàng ta đã được đưa đến chăm sóc Tiết Phong Lan, lúc đầu Thái hậu đưa người đến nàng cũng không đồng ý, nha hoàn Tiết phủ nhiều như mây, còn sợ không có nha hoàn chăm sóc Tiết Phong Lan? Bất quá từ khi xảy ra chuyện của Hồng Hương, nàng liền đưa người của mình là Xuân Cầm đến để chăm sóc cho nữ nhi, sau đó vì Hàn Mai Các thiếu người nên hai người Như Sương mới được phép ở lại, nhìn đến thái độ Như Sương chăm sóc ân cần với nữ nhi, Thượng thư phu nhân cũng yên tâm, lúc này nàng định báo Xuân Cầm trở về nhưng nghĩ lại bản thân đã nói ban cho nữ nhi, cũng không tiện mở miệng đòi người, mà nữ nhi lại luôn dính lấy Xuân Cầm, đến hiện tại nàng vẫn chưa có cơ hội đòi Xuân Cầm về.

Năng lực của Xuân Cầm thế nào, Thượng thư phu nhân biết rất rõ, thời gian qua nhờ có sự giúp đỡ của Xuân Cầm nên nàng mới có thể nắm giữ chìa khóa của Tiết gia, cùng Tiết lão thái thái bất phân thắng bại, người có năng lực như nàng ta sao có thể ở cạnh một nha đầu không hiểu chuyện như Tiết Phong Lan, như vậy chẳng phải uổng phí nhân tài sao?

Tiết Phong Linh nhướng mày, nàng cũng suy nghĩ giống như mấy người Thượng thư phu nhân, Như Sương là nha hoàn thân cận của Tiết Phong Lan, nàng ta ở đâu, Tiết Phong Lan ở đó, chỉ là thiệp mời của Tiết Phong Lan đã đưa cho Hạ Anh, như vậy làm sao nàng ta có thể tiến cung?

“Như Sương sao người lại ở đây?” Từ Hoàng hậu còn chưa mở miệng, Thái hậu bên cạnh đã tỏ thái độ.

Như Sương luôn cầm trên tay một chiếc hộp gấm, chiếc hộp chạm khắc vô cùng tinh xảo, người ở đây đều xuất thân danh gia, đồ quý hiếm thế nào bọn họ cũng đã gặp qua, cho nên hiện tại chỉ cần nhìn sơ cũng biết được chiếc hộp nào không phải loại thường phẩm.

“Tiểu thư nhà nô tì không thể tiến cung cho nên bèn sai Như Sương mang chiếc hộp này tiến cung để trao tận tay Hoàng hậu nương nương, xem như là nhận lỗi vì đã phụ tấm lòng của nương nương, mong nương nương đại nhân đại lượng không trách tội.”

Ma ma bên cạnh Hoàng hậu xuống nhận lấy chiếc hộp gấm mang lên, nhận được sự đồng ý của Hoàng hậu mới dám mở ra, bên trong chiếc hộp gấm là một chiếc khăn tay màu đỏ được thêu tinh tế, tay nghề so với người của tú phòng trong cung thì vẫn là có chút thu kém nhưng một nữ hài mười hai tuổi mà có thể thêu ra được như vậy thì xem ra tài nghệ cũng không đến nỗi tệ.

Từ Hoàng hậu gật đầu: “Cho ta gửi lời cảm ơn đến tiểu thư nhà ngươi.” Bỏ chiếc khăn lại trong hộp trên mặt nàng vẫn không tỏ vẻ gì, nàng tùy ý nói một câu như vậy khiến mọi người bên dưới oanh động.

Hạ Nguyệt Lam luôn là người phản ứng đầu tiên, lại luôn là người phá hoại không khí nhất.

“Tiểu thư nhà nàng là ai?” Nếu là mọi lần việc Hạ Nguyệt Lam mở miệng sẽ không nhận được sự quan tâm từ những người khác, dù sao suy nghĩ của Hạ Đại tiểu thư, người thường vốn là gư duy không kịp. Thế nhưng lần này lại không có ai bất mãn với lời nói của nàng, mà ngược lại bọn họ đều hưởng ứng, bởi vì đó là câu hỏi mà bọn họ cũng muốn hỏi.

“Đúng đó, rốt cuộc tiểu thư nhà nàng là ai mà lại có mặt mũi như vậy, đến cả Hoàng hậu cũng nể mặt!”

“Người có thể khiến Hoàng hậu nể mặt không nhiều, lại có thể khiến Thái hậu quan tâm, rốt cuộc là ai?”

“Tỷ tỷ... người gọi Như Sương đó, hình như chúng ta đã gặp qua rồi?” Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, An Định Hầu Từ gia Nhị tiểu thư Từ Thu Nhi kéo tay tỷ tỷ mình, nói ra nghi vấn của bản thân.

Từ Thu Nhược nhíu mày: “Gặp qua? Có sao?”

Từ Thu Nhi gật đầu: “Nàng hình như là... người của Thái hậu.” Trường Xuân Cung là nơi ở của Thái hậu, ngoại trừ người của Thái hậu thì có ai dám tự ý ra vào?

“Như vậy tiểu thư của nàng ta...” Cũng là người của Thái hậu? Từ khi nào thì bên người Thái hậu xuất hiện thêm một vị tiểu thư? Là người trong cung vẫn luôn giữ kín chuyện này hay mật báo của Từ gia chi đề đó trang trí?

“Đúng rồi Như Sương lúc này nói như vậy là có ý gì?” Thái hậu đột nhiên chuyển đề tài, không muốn Hoàng hậu và mọi người bên dưới bận tâm đến vị “tiểu thư” trong miệng Như Sương, Lan nha đầu vẫn chưa trưởng thành, còn chưa đủ năng lực để đối phó với đám người này.

“Bẩm Thái hậu, lần này Như Sương tiến cung, một là muốn trao lễ vật lên cho Hoàng hậu nương nương, hai chính là giải thích mọi chuyện cho Thái hậu và mọi người hiểu về Hạ Anh tiểu thư.”

“Giải thích?”

“Mọi người đều biết khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng ngọc, một miếng ở chỗ Hoàng hậu nương nương, một miếng Quý phi nương nương tặng cho Thuần Ngọc Công chúa, còn miếng ngọc bội của Thái hậu nương nương thì hiện đang ở chỗ tiểu thư nhà nô tì, cũng không biết vì sao nhưng miếng ngọc bội trên người Hạ Anh tiểu thư chính là miếng ngọc mà Thái hậu đã ban cho tiểu thư nhà nô tì.”

Hoàng hậu sùng sốt, Thượng thư phu nhân sùng sốt, mọi người bên dưới sùng sốt, duy chỉ có Thái hậu là từ đầu chí cuối vẫn duy trì bình tĩnh, chỉ là khi nghe nói đến miếng ngọc của nàng ban cho Lan nha đầu lại ở trên người Hạ Anh, chân mày không khỏi chau lại.

Từ Hoàng hậu bị tin tức này làm cho giật mình, tuy nói Tiết Phong Lan thật sự là cháu gái của Thái hậu nhưng suy cho cùng cũng chỉ là cháu gái bên ngoại, đã là dòng tộc nhà mẹ đẻ lại còn khác họ, trên thực tế cũng không phải quan hệ huyết thống, dưới gối Thái hậu nhiều con cháu như vậy, còn sợ không đủ để nàng ta sùng mà phải sùng ái cháu gái người khác sao?

Mọi người bên dưới lần nữa xôn xao, đối với thân phận của người được gọi là “tiểu thư” trong miệng Như Sương không những tò mò mà cảm thấy hứng thú vô cùng, một số người nghe được Thái hậu vậy mà lại ban miếng bạch ngọc quý cho kẻ không rõ lai lịch đó liền tò về không thể tin, ăn sùng bậc này chưa từng nghe nói đến, tất cả mọi người nghe được điều này có một số người nhin không được mà ghen tỵ, mà người thể hiện rõ ràng nhất không ai khác chính là An Khánh Công chúa, nàng ta đang cảm thấy địa vị của mình đang bị dao động.

“Mẫu hậu, chuyện Như Sương nói, là thật sao?” Từ Hoàng hậu quay người hỏi Thái hậu, tựa hồ như muốn xác nhận.

“Là ta đã tặng cho Lan nha đầu, con bé sức khỏe không tốt, phật ngọc Quan Âm có thể giúp nàng mau chóng khỏe lại.” Lời của Thái hậu chất như đinh đóng cột, lọt vào tai mọi người ở đây chính là thừa nhận lời của Như Sương nói.

Miếng ngọc quý như vậy Thái hậu thực sự mang đi tặng?

Ánh mắt Lam An Khánh lóe lên tia ghen ghét, lần đầu thấy miếng ngọc từ chỗ Hoàng hậu, nàng đã vô cùng thích thú chỉ là miếng ngọc quá quý hiếm, huống hồ lại là của Ngụy đế ban tặng, nàng biết rõ Hoàng hậu sẽ không đem nó tặng cho nàng, đánh chủ ý lên người Hoàng hậu không được, trên người Thái hậu lại càng không thể. Bởi vì mối quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng hậu nên Thái hậu cũng không vừa mắt nàng, từ trước đến nay đều lạnh nhạt với nàng, đối với Lam Thuần Ngọc thì lại cho sắc mặt tốt.

Lam Thuần Ngọc là công cháu được sùng ái nhất Đại Ngụy, Hương Quý phi còn đem miếng ngọc Ngụy đế ban tặng cho nàng ta, đúng là khiến người khác cảm thấy buồn bực, hiện tại nghe được Thái hậu mang miếng ngọc của bản thân tặng cho một người không rõ, nàng liền tức giận không thôi, nhưng nghĩ đến miếng ngọc của Lam Thuần Ngọc đang ở trên người nàng, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Thượng thư phu nhân cũng không biết chuyện Thái hậu vậy mà lại đem miếng học này tặng cho Tiết Phong Lan, Thái hậu làm việc trước giờ chưa bao giờ hỏi ý ai, nàng cho người mang đến khi nào tất nhiên không ai biết, chính là nữ nhi của nàng, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho nàng biết, luôn tự ý quyết định như vậy, đúng là không hiểu chuyện mà!

“Miếng ngọc mà Thái hậu ban cho tiểu thư, vì muốn dễ dàng nhận biết nó nên Như Sương chưa được sự cho phép của Thái hậu đã tự mình khắc tên của tiểu thư lên đó, mong Thái hậu tha lỗi, nhưng nếu muốn biết miếng ngọc của Hạ Anh tiểu thư có phải là của tiểu thư của nô tì hay không thì thật dễ dàng.”

Thái hậu nhướng mày, ánh mắt ra hiệu cho ma ma bên người, miếng ngọc hiện tại đang ở trong tay Hoàng hậu, nàng muốn xem phải có được sự cho phép của Thái hậu, quan hệ giữa hai người không tốt, Thái hậu chẳng muốn mở miệng nhưng vì Lan nha đầu, nàng chỉ có thể để người của mình mở miệng.

Ma ma hiểu ý: “Hoàng hậu nương, thỉnh xem xét thật kĩ miếng ngọc này, không nên oan ức người vô tội.”

Từ Hoàng hậu sắc mặt có chút tối, nàng cảm miếng ngọc cần thận xem xét một lần nữa, quả thật ở bên cạnh đài sen có một chữ rất nhỏ, nàng cố nhìn mới thấy được một chữ “Lan”, là Lan trong hoa lan, khiến nàng không khỏi nhớ đến một bài thơ.

Hoài mộng chiều xuân một dáng hoa

Lan đài trinh trắng dưới trăng ngà

Thanh cao, tú lệ bên dòng suối

Sắc nước hương trời ngan ngát xa.

Cũng không biết là người có như hoa hay không?

“Vì sao miếng ngọc của tiểu thư nhà người lại ở trên người nàng ta?”

“Chuyện này là chuyện riêng của Tiết phủ, liên quan đến danh dự Tiết gia, thứ cho Như Sương không thể nói ra, nếu Hoàng hậu muốn nghe, Như Sương nguyện vì Hoàng hậu nói hết mọi chuyện.”

Hay cho một nha đầu gọi Như Sương, chuyện này liên quan đến danh dự Tiết gia, tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân là Thừa tướng phủ, nếu nàng tiếp tục truy hỏi, Thái hậu sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này sao? Nếu chọc Thái hậu tức giận xé rách mặt nạ với nàng, con tiện nhân Hương Quý phi nhất định sẽ đổ thêm dầu vào lửa, tới tai Ngụy đế, Thái tử cũng sẽ không tránh khỏi can thiệp vào, đến lúc đó người đắc ý nhất không phải tiện nhân kia cùng nhi tử của nàng ta sao?!

“Đã là chuyện nhà Tiết gia thì bổn cung cũng không tiện hỏi nhiều.”

Người thông minh chỉ cần nghe qua lời nói của Như Sương liền biết được thân phận của vị “tiểu thư” nhận được ân sủng của Thái hậu kia.

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam lóe lên hàn quang, Tiết phủ... Tiết gia? Từ khi nào Tiết gia tiểu thư lại được Thái hậu coi trọng như vậy?!

Liên Như Nguyệt như có như không nhìn về phía một nhà Tiết gia đang ngồi, Tiết phủ có sáu vị tiểu thư, Tiết Phong Linh là khuê mật của nàng, hôm nay lại được diện kiến hai vị tiểu thư khác, cũng không biết là ai trong ba người còn lại đâu?

Sắc mặt Ngọc Thanh Như tĩnh lặng như nước, chính là lòng lại đang dậy sóng, Tiết phủ lại thêm một chữ “Lan”, có lẽ là người đó...

Từ Thu Nhục nhếch môi, ánh mắt rơi vào người Thượng thư phu nhân đang quỳ trên đài cao, nếu đã biết được đầu mối, người sẽ dễ dàng tìm được.

“Người không nói rõ mọi chuyện làm sao mọi người có thể biết được rốt cuộc nàng ta có phải là người trộm miếng ngọc hay không?” Thái hậu không truy cứu, Hoàng hậu bỏ qua nhưng Hương Quý phi còn chưa lên tiếng, một khi lên tiếng chính là bất mãn phản đối, tay ngọc chỉ về phía Hạ Anh đang quỳ đó, nếu miếng ngọc trên tay Hoàng hậu là của tiểu thư nhà nàng ta thì miếng ngọc của nữ nhi nàng ở đâu?

“Huống hồ miếng ngọc của Thuần Ngọc Công chúa vẫn còn chưa được tìm thấy, nàng ta làm sao vô tội?”

Như Sương nở một nụ cười nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt, nói đi nói lại mục đích chính là muốn đòi công đạo cho nữ nhi nhà nàng ta, thân là mẫu thân, nàng ta làm vậy không đáng trách, bất quá nàng ta lại mang đem danh hiệu công chúa ra chèn ép nàng, Hương Quý phi thật sự cho rằng ở đây không ai lớn hơn nàng ta sao? May mắn là người tiền cung lần này là nàng chứ không phải Như Ngọc, nếu không dựa vào tính tình của nhà đầu Như Ngọc, chỉ sợ sớm đã đề lộ thân phận, hơn nữa còn nháo một trận với Quý phi.

Như Sương và Như Ngọc từ nhỏ đã được một tay Thái hậu dạy dỗ, ngày thường rất ít ra khỏi Trường Xuân Cung, cho nên thân phận của các nàng rất ít người biết đến, ngoại trừ Ngụy đế thì chỉ có Từ Hoàng hậu ngày trước thường xuyên lui tới mới biết được, mấy năm nay Thái hậu lại đóng cửa cầu phúc, mặc dù quan hệ giữa Thái hậu và Hương Quý phi không tồi nhưng cũng không đến mức Thái hậu đem tất cả lòng tin đặt ở trên người Hương Quý phi. Như Sương Như Ngọc không phải là những cung nữ bình thường, các nàng là con ách chủ bài mà Thái hậu ẩn giấu, cho nên trong cung ít có người biết được sự tồn tại cả các nàng, Hương Quý phi chưa gặp qua các nàng nhưng các nàng sớm đã rõ ràng về Hương Quý phi.

“Miếng ngọc của Thuận Ngọc Công chúa, nô tì nghĩ bản thân biết nó đang ở đâu, chỉ là... không biết có nên nói ra không?”

“Lời của người đáng tin sao?” Còn chưa đợi Hương Quý phi mở miệng, Từ Hoàng hậu đã nhanh chóng cướp lời, có lẽ nàng đã cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn Như Sương mang theo tia cảnh cáo.

“Nô tì chi trùng hợp có mặt khi đó, nếu nương nương không tin có thể hỏi Hàn Lâm Viện Quách gia Quách Yến Giai tiểu thư...” Như Sương cúi đầu tỏ vẻ cung kính, trong mắt Từ Hoàng hậu chính là sợ hãi, đối với điều này Từ Hoàng hậu cảm thấy thoải mái đôi phần, người của Thái hậu bị nàng chèn ép, nàng tất nhiên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Màn kịch của Hoàng hậu (1)

Hàn Lâm viện Quách gia có hai vị tiểu thư, một người là trưởng nữ đồng thời cũng là đích nữ do chính thất Trần thị sinh ra, cũng chính là người có mặt trong cung yến ngày hôm nay, Đại tiểu thư Quách gia Quách Yến Giai.

Quách Yến Giai năm nay vừa tròn mười ba, nàng xuất thân từ thư hương thế gia, Quách đại nhân giữ chức Thị độc tại Hàn Lâm viện, cho nên từ nhỏ Quách Yến Giai đã tài học hơn người, bảy tuổi biết làm thơ, mười tuổi biết đánh đàn, hiện tại đã là tài nữ có tiếng của Đại Ngụy. Cho dù là cảm kỳ thi họa cũng không làm khó được nàng, một năm trước nàng đã được mời vào học ở Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám là nơi chỉ bồi dưỡng nhân tài, chỉ có thành viên hoàng thất mới có thể vào học, nàng là người duy nhất không thuộc dòng dõi hoàng tộc được mời vào học, có thể thấy đó là một loại vinh dự.

Ngày hôm nay nguyệt sự của Quách Yến Giai tới, nàng cảm thấy có chút không khỏe, vốn dĩ lúc đầu cũng không định tiến cung nhưng nghĩ lại mọi năm đều là do Hương Quý phi đứng ra chủ trì cung yến thì Quách gia đều đi đầy đủ, năm nay đến lượt Từ Hoàng hậu, nàng thân là đích trưởng nữ lại không đi, tránh không khỏi sẽ đắc tội Hoàng hậu.

Hàn Lâm viện Quách gia không thuộc bất kì thế lực nào, trên triều không gây ảnh hưởng mạnh, dưới hậu cung lại không có người Quách gia, cho nên từ trước đến nay Quách gia đều theo phe trung lập, mặc dù không tỏ thái độ theo hầu bên nào nhưng nếu hôm nay người Quách gia không đi dự, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó trách tội xuống, Hương Quý phi một bên chống đối Hoàng hậu, tất nhiên sẽ nói đỡ cho Quách gia, như vậy cho dù Quách gia không tỏ rõ thái độ thì cũng sẽ bị hiểu lầm là người của Hương Quý phi, đến lúc đó Hương Quý phi thuận tiện lôi kéo người về phe nàng ta. Từ Hoàng hậu có An Định Hầu phía sau chống lưng, mặc dù Từ gia hiện tại suy thoái rất nhiều so với nhưng hồ bệnh vẫn có thể phát uy, mà nhà mẹ của Hương Quý phi lại là Trần quốc Tướng quân phủ, nắm trong tay cả ngân tinh binh, cả hai quyền cao chức rộng, thế lực nhỏ như Quách gia khó mà dám đắc tội.

Khi thiệp mời được đưa đến, sắc mặt mỗi người Quách gia đều không giống nhau, Quách phu nhân Trần vốn dĩ muốn cùng nữ nhi của nàng là Quách Yến Giai đi dự cung yến, y phục trang sức đều đã chuẩn bị không ngờ hôm nay lại là nguyệt sự của nữ nhi. Quách Yến Giai đang ở tuổi trưởng thành, nguyệt sự đến không hề báo trước, mặc dù đây đã là lần thứ tư nguyệt sự đến void nàng nhưng nàng vẫn không lường trước được, bụng dưới co thắt, cơn đau âm ỉ quấy phá, nàng là thân liễu yếu đào tơ tất nhiên là chịu không nổi, buổi sáng hôm nay đều nằm trên giường chườm khăn nóng. Trần thị nhìn nữ nhi như vậy cũng đau lòng, nàng cũng không muốn để nữ nhi đi nhưng nghĩ đến mục đích lần này của cung yến, mọi người khó mà dám vắng mặt, dù sao đây cũng là cơ hội để bay lên cành cao, nếu nữ nhi nàng được vương công quý tộc nào đó để ý, cơn đường hôn sự sau này cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nhưng nghĩ đến tiếng tăm của nữ nhi sớm đã truyền khắp kinh thành, hôn sự của nữ nhi vốn không cần lo lắng, điều quan trọng là nếu không đi thì chính là đắc tội Từ Hoàng hậu. Mà lúc này thứ thiệp của Quách đại nhân lại bỏ cả xuống giếng, tỏ vẻ quan tâm Quách Yến Giai nhưng thực chất là muốn Trần thị dẫn nữ nhi nàng ta vào cung, cũng tức là Nhị tiểu thư Quách Yến Đình.

Thân là mẫu thân, Trần thị làm sao có thể nhường cơ hội tiến cung của nữ nhi mình cho nữ nhi của tiện nhân cướp phu quân nàng? Vì vậy nàng không chút do dự liền cự tuyệt.

Mẫu thân của Quách Yến Đình nháo đến chỗ Quách đại nhân, Quách đại nhân thân là Thị độc Hàn Lâm viện cũng hiểu rõ đạo lý không thể “sùng thiếp diệt thê” được, hướng hồ thiệp mời vốn là gửi cho Quách Yến Giai, Quách Yến Đình thân là thứ nữ làm sao có thể thay tỷ tỷ tiến cung? Mặc dù quốc quy không có quy định người đến cung yến phải là người có tên trên thiệp mời, trước giờ thủ vệ canh cổng đều nhìn thiệp mời chứ không nhìn người nhưng từ xưa đến nay cũng không có ai lại để người khác thay mình đi dự cung yến, chính xác mà nói chính là không muốn trao cơ hội tốt như vậy cho người khác. Hướng hồ cung yến là nơi tập trung những vương công quý tộc, tiểu thư thế gia, phần là đều là đích tử đích nữ, người có thân phận thứ nữ thấp kém làm sao có thể được mời?

Nghỉ ngơi cả một buổi sáng, tinh thần của Quách Yến Giai tốt hơn một chút, mặc dù cùng mẫu thân tiến cung nhưng từ đầu bữa tiệc đến hiện tại nàng chỉ đi ra khỏi chỗ ngồi vỏ một lần, đối với màn biểu diễn của những người khác nàng cũng không có hứng thú, chỉ hận không thể nhanh chóng trở về Quách phủ, may mắn hôm nay trời tối, người lại đông, hành động của nàng cũng không bị người khác chú ý đến, chính là không ngờ nằm yên cũng trúng đạn.

Quách Yến Giai bị điểm danh có chút sững sốt, nhìn qua Quách phu nhân, dù sao đây cũng là lần đầu tiên diện kiến phượng nhan nên tránh không khỏi có chút khản trương, Trần thị biết nữ nhi lo lắng điều gì đành cho nàng một ánh mắt yên tâm, dưới ánh mắt nghỉ ngơi của mọi người Quách Yến Giai lúc này mới dám bước đến trước mặt Từ Hoàng hậu hành lễ.

“Thần nữ Quách gia Quách Yến Giai, tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Quý phi nương nương cùng các vị tần phi nương nương.” Động tác của nàng nhẹ nhàng, dịu dàng mà uyển chuyển, bởi vì thấy sắc mặt nữ nhi có chút tái nhợt nên Trần thị đã trang điểm cho nàng, váy đào tới chân, hai má hồng hào, đôi môi hồng nhuận, thiếu nữ xinh đẹp đứng đó thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh.

“Nàng chính là Quách gia Đại tiểu thư Quách Yến Giai? Quả nhiên là một mỹ nhân hiếm có.” Hoàng y nam từ phe phẩy quạt, đẩy tay người bên cạnh.

“Triệu huynh, người thấy nàng thế nào?”

Người gọi Triệu huynh trầm mặc một lát mới mở miệng: “Có thể vào được Quốc Tử Giám chứng tỏ nàng không tầm thường.”

“Đối huynh, huynh đừng làm trò nữa, Triệu huynh vốn không quan tâm đến mỹ sắc a.”

Hoàng y nam từ gọi Dối huynh thờ dài: “Đúng là không hiểu phong tình.”

“Nói đến phong tình sao các người không nhắc đến Phong Lăng ta đây?” Hồng y nam từ không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau ba người, hần một bộ dạng yêu nghiệt cười.

“Phong huynh, huynh đến khi nào vậy?” Từ lúc tiến cung đến giờ đều không thấy bóng dáng của hần, hiện tại hần từ đâu chui ra vậy?

“Vừa mới đến, nơi đó xảy ra chuyện gì vậy?” Phong Lăng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, tự rót cho mình một chén rượu rồi tự thưởng thức.

“Có chuyện vui rồi Phong huynh, huynh chờ xem.” Hoàng y nam từ họ Đới cười bí hiểm, Phong Lăng mặt không chút biểu cảm nhìn về phía đó, lúc này Từ Hoàng hậu đang hỏi chuyện Quách Yến Giai.

“Miễn lễ, Yến Giai tiểu thư phong tư hơn người, lời đồn quả nhiên không sai.” Từ Hoàng hậu nở nụ cười phúc hậu, cẩn thận đánh giá Quách Yến Giai, cung yến hôm nay chẳng khác nào bách hoa yến, các vị tiểu thư đều mang một đặc điểm của loài hoa, nha đầu Quách gia này không tệ, chính là thể lực Quách gia quá yếu, không thể trợ giúp cho nhi tử Thái tử của nàng.

Quách Yến Giai cúi đầu, cung kính trả lời: “Hoàng hậu nương nương quá khen, nói đến phong tư hơn người, yến hội ngày hôm nay có rất nhiều vị tiểu thư như vậy, thần nữ không dám nhận.”

“Quách tiểu thư khiêm tốn, xem ra Quách đại nhân dạy dỗ người rất tốt.” Thái hậu bên cạnh gật đầu, được khen nhưng không hề kiêu ngạo, đức tính này cần phát huy, có lẽ... sau này nàng ta có thể làm nên đại sự.

“Mẫu hậu nói đúng, nghe nói học thức của Quách tiểu thư đây uyên bác vô cùng, An Khánh sau này ở học viện phải nhờ Quách tiểu thư chiếu cố rồi.”

Quách Yến Giai sừng sốt, lời này của Hoàng hậu... là có ý gì?

An Khánh Công chúa năm nay đến tuổi nhập học, mọi người đều biết chuyện này, Quách Yến Giai một năm trước đã vào học viện, chiếu cố người mới vốn là chuyện hiển nhiên chính là An Khánh Công chúa là công chúa hoàng thất, lẽ ra phải bảo công chúa chiếu cố nữ nhi của thần tử là Quách Yến Giai chứ? Huống hồ Thuận Ngọc Công chúa cũng theo học ở trong học viện, niên kỷ so với Quách Yến Giai nhiều hơn một năm, nói về chiếu cố đầu tới lượt Quách Yến Giai, Thuận Ngọc Công chúa thân là tỷ tỷ, để nàng ta chiếu cố không phải tốt hơn sao? Cho dù Quách Yến Giai thông minh hơn người, xứng danh tài nữ nhưng từ xưa đến nay quân thần khác biệt, để một thần nữ chiếu cố công chúa, yêu cầu này của Hoàng hậu tựa hồ có chút quá phận?!

Lam An Khánh một bên sa sầm mặt, nhìn đến Quách Yến Giai càng cảm thấy chương mất, mẫu hậu làm sao có thể để một thần nữ đi chiếu cố nàng cơ chứ?!

Ở nơi này, người hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Từ Hoàng hậu nhất không ai khác chính là Như Sương, bởi vì nàng rất rõ ràng Từ Hoàng hậu đang muốn nói về vấn đề gì.

Không khí xung quanh bởi vì lời nói của Từ Hoàng hậu mà lâm vào xấu hổ, người bên trên không biết Từ Hoàng hậu lại nổi điên gì, người bên dưới lại càng không hiểu rõ vấn đề, chỉ nghĩ rằng cô lẽ Quách Yến Giai được Hoàng hậu coi trọng, nếu không dựa vào thân phận thần nữ của nàng ta làm sao có thể khiến Hoàng hậu mở miệng bảo nàng chiếu cố An Khánh Công chúa?

Nguyệt Viên Viên thì thầm vào tai người bên cạnh: “Hoàng hậu như vậy... là xem trọng Quách Yến Giai sao?” Nàng biết Quách Yến Giai tài cao học rộng, dung mạo như hoa như ngọc, ở học viện danh tiếng không nhỏ, được Hoàng hậu xem trọng cũng không có chuyện gì lạ, chính là mục đích của cung yến ngày hôm nay chính là muốn tuyển phi cho các hoàng tử, Thái tử đã có vị hôn thê, như vậy người được tuyển phi không phải là...

Hạ Nguyệt Lam ngắt ra: “Chuyện này thì liên quan gì đến người?”

Nguyệt Viên Viên cắn môi: “Chính là... tò mò một chút.”

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam nhìn người bên cạnh như thấy quỷ, nha đầu này suốt ngày không quan tâm đến chuyện người khác, sao hiện tại lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này?

“Quách tiểu thư, Như Sương nói người có thể chứng minh lời Như Sương là thật, điều này là thật sao?” Thái hậu là người mở miệng phá tan bầu không khí này.

Quách Yến Giai nhìn lướt qua Hoàng hậu ở phía trên mới cung kính trả lời Thái hậu: “Hồi bẩm Thái hậu nương nương, lúc này thần nữ quả thật đã gặp qua vị tỷ tỷ này...” Còn về phần kẻ trộm miếng ngọc bội là ai, nàng không rõ, chính là Quách Yến Giai không dám nói ra những lời này mà chỉ lẳng lặng nhìn Như Sương bên cạnh, khi đó nàng cũng ở bên cạnh vị tỷ tỷ này vì sao nàng lại không phát hiện được kẻ trộm mà tỷ ấy lại biết được?

“Chuyện là như thế nào?”

Lúc này nàng cảm thấy không khỏe nên muốn đi ra ngự hoa viên phía sau hóng mát, khi trở về không ngờ lại đi lạc đường, con đường lát đá đó khá vắng vẻ, Quách Yến Giai lần đầu tiên tiến cung tránh không khỏi bị lạc, nàng vốn dĩ muốn tìm một cung nữ để chỉ đường trở về, lúc này dừng lại nhìn Như Sương, nàng nghĩ Như Sương là vị tiểu thư nào đó nên vội kéo lại hỏi đường, trùng hợp hai người đều có cùng mục đích. Như Sương dẫn Quách Yến Giai trở về yến hội, gặp phải Quách phu nhân Trần thị, Trần thị nhìn thấy nữ nhi nên lại hỏi han một hai câu, thấy Quách Yến Giai không có gì mới trở về tiếp tục trò chuyện với các vị phu nhân, Quách Yến Giai cảm ơn Như Sương xong thì bên cạnh truyền ra tiếng xôn xao, có vẻ như có người té ngã, người tập trung ở phía đó quá đông nên nàng không tiện lại gần, chỉ có thể đứng ở bên này nhìn đến, có một điều kì lạ là trong lúc một người đang quan tâm người bị ngã thì một bàn tay trắng nõn nhặt lên miếng ngọc bội, bởi vì vị trí của nàng có thể thấy rõ ràng hành động của nữ tử đó, chỉ là người quá đông nên nàng không biết đó là ai, nghĩ rằng chắc là chủ nhân của miếng bạch ngọc đó làm rơi nên mới nhặt lại nên mới không có bận tâm, không ngờ lại xảy ra chuyện này, Quách Yến Giai kể lại mọi chuyện từ đầu chí cuối, một chút cũng không giấu diếm.

Từ Hoàng hậu cười lạnh: “Điều này thì nói lên được cái gì?” Không bằng không chứng, nàng muốn nhìn xem Như Sương này có năng lực ra sao?

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, kẻ nhặt miếng ngọc đó chính là kẻ trộm, cả nô tì cùng với Quách tiểu thư khi đó đều nhìn thấy rõ bàn tay đó, hần là trong lúc mọi người không chú ý người này đã làm lòng sợi dây treo miếng ngọc của công chúa, nhân cơ hội Liên tiểu thư bị thương, mọi người quay quanh nàng liền nhanh chóng nhặt miếng ngọc bội.”

“Suy luận thật sắc sảo, bất quá đó cũng chỉ là suy nghĩ của người thôi. Một bàn tay... ở đây có nhiều người như vậy, người làm sao có thể nhận ra đó là bàn tay của ai?”

“Quách tiểu thư, tiểu thư có nhớ rõ bàn tay người nhặt miếng ngọc có đặc điểm gì khác không?”

Quách Yến Giai ngắt người, cố gắng nhớ lại, lúc đó quá tối, trong hoa viên cũng chỉ treo mấy cái đèn lồng, ánh đó bên trong không đủ chiếu hết mọi thứ xung quanh, khi đó nàng nhìn thấy bàn tay người đó, tựa hồ đeo gì đó, giống như là...

“A, người đó có đeo một chiếc vòng tay... chính là chiếc vòng ngọc lưu ly, hình như là Thất Ngọc?”

Lam An Khánh bắt giắc rút tay giấu sau lưng, sắc mặt có chút tái nhợt, nằg ở ngay phía sau Từ Hoàng hậu nên dù là một hành động nhỏ cũng sẽ thu hút ánh mắt mọi người, Thái hậu bên cạnh nhủ này, Từ Hoàng hậu bắt giắc chau mày, Hương Quý phi tựa hồ như đã hiểu ra gì đó, một tia châm chọc xẹt qua mắt.

“Vòng ngọc lưu ly, hơn nữa còn là Thất Ngọc? Trùng hợp là An Khánh Công chúa cũng có một chiếc vòng như vậy.” Ánh mắt Hương Quý phi nhìn về phía bàn tay đang giấu ra phía sau của Lam An Khánh, từ tốn mở miệng: “Cũng không biết An Khánh Công chúa có muốn để mọi người đại khai nhãn giới hay không?” Trong lòng nàng đã có đáp án, thảo nào Từ Hoàng hậu lúc này lại nói một câu như vậy với Quách Yến Giai, chỉ sợ là muốn nha đầu đó “chiều có” chuyện này đi?

Lam Thuần Ngọc sớm đã nghi ngờ Lam An Khánh, ngày đó khi Lam An Khánh nhìn đến miếng ngọc của nàng thì hai mắt đã hiện lên vẻ say mê, chỉ mong có thể mang về làm của riêng, chính là khi đó nàng cũng không có bận tâm, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Lam An Khánh thèm khát đồ vật của nàng nhưng vì có Nguy đề sủng ái nàng nên nàng ta cũng không dám có ý nghĩ không an phận, không nghĩ đến lần này nàng ta lại dám chơi trò trộm cắp này, quả thật là to gan!

“Quý phi nương nương nhầm rồi, ta hôm nay không có mang theo chiếc vòng Thất Ngọc nào cả, có lẽ đã để quên trong tâm cung của ta rồi.”

“Phải không? Lúc này ta còn nhìn thấy muội đeo nó cơ mà?” Lam Thuần Ngọc liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh.

Thân thể Lam An Khánh cứng đờ, một bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng: “Tỷ tỷ nhìn lầm rồi.”

Lam Thuần Ngọc cũng không chịu nhường: “Đã như vậy... muội giấu tay ở phía sau làm gì?”

“Tỷ...”

“Đù rồi! Thân là công chúa hoàng thất lại đứng trước mọi người tranh cãi, còn ra thể thống gì nữa?!” Thái hậu chau mày, rốt cuộc cũng nhịn không được lên tiếng. Tính cách Lam An Khánh thế nào, nàng quá rõ ràng, hiện tại nhìn bộ dạng giấu đầu lòi đuôi của nàng ta liền đã có đáp án, chỉ sợ là nàng ta lấy trộm miếng ngọc của Lam Thuần Ngọc, sau đó còn vu oan cho Hạ Anh làm kẻ chết thay.

Hay cho một Hoàng hậu, dạy dỗ nữ nhi như thế còn có đáng về mẫu nghi sao?!

Lam Thuần Ngọc cùng Lam An Khánh liếc mắt nhìn nhau, nhất thời đồng thanh đồng thuận nhận lỗi: “Hoàng tổ mẫu tha tội, là cháu gái không biết nặng nhẹ, cháu gái biết sai, xin hoàng tổ mẫu tha tội.”

Thái hậu vẫy tay, hàm ý chính là bỏ qua chuyện này, Lam An Khánh còn chưa kịp thở phào thì Thái hậu đã tiếp lời: “An Khánh, con rốt cuộc có lấy ngọc bội của tỷ tỷ hay không?”

Một câu hỏi như vậy rơi xuống chẳng khác nào nhận định Lam An Khánh chính là kẻ đã lấy trộm ngọc bội? Mặc dù Lam An Khánh thập phần đáng nghi nhưng yển hội hôm nay đầu chi có mình nàng mang chiếc vòng lưu ly? Dù sao nàng cũng là một công chúa hoàng thất, cho dù thích thế nào cũng không thể đi ăn trộm, huống hồ Thái hậu lại tin tưởng lời nói của một nha hoàn không rõ lai lịch, cho dù có Hàn Lâm viện Quách gia ra làm nhân chứng An Quý nhân vẫn cảm thấy bất mãn.

“Mẫu hậu, nhất định có hiềm làm ở đây, người không thể dựa vào một chiếc vòng liền kết tội cháu gái người như vậy.” An Quý nhân là mẫu thân thân sinh của Lam An Khánh, ra mặt cho nàng ta cũng là điều dễ hiểu, không giống với Từ Hoàng hậu, nghe Thái hậu hỏi tội nữ nhi của mình mà mặt vẫn không đổi sắc.

“Ta còn chưa kết tội nàng, người gấp cái gì?” Thái hậu nhướn mày, tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của An Quý nhân, An Quý nhân trước giờ là người biết nhẫn nhịn, sống trong cung bao năm qua, vinh sủng mà Ngụy đế đối với nàng ta cũng không hề suy giảm, nhờ có nàng ta mà An gia bên kia mới thể đứng vững trên triều, may mắn là nàng ta sinh nữ nhi, không có uy hiếp đến địa vị của Thái tử nên Từ Hoàng hậu mới không để nàng ta sống đến hiện tại, An Quý nhân biết nhẫn nhịn thế nào đứng trước an nguy của nữ nhi vẫn rất nóng.

Từ Hoàng hậu không hổ là mẫu nghi thiên hạ, chủ nhân của lục cung, trên người nàng không chỉ hội tụ trí tuệ mà còn không từ thủ đoạn, An Quý nhân được sủng ái nhưng chỉ sinh được công chúa, sau Lam An Khánh cũng không có thêm vị hoàng tử công chúa nào, điều này cho thấy cả đời này An Quý nhân chỉ có thể dừng ở vị trí “Quý nhân” mà thôi. Lam An Khánh là công chúa, trước đó đã có một Lam Thuần Ngọc cho nên Lam An Khánh cũng không có nhận được sủng ái của Ngụy đế, hẳn đối với Lam An Khánh tuy lạnh nhạt nhưng đối với An Quý phi vẫn là có tình, cho nên Hoàng hậu mới lợi dụng điều này, nhận Lam An Khánh làm nữ nhi dưới gối của mình.

Bốn tuổi năm đó, Lam An Khánh được chuyển đến sống trong Vị Ương Cung của Hoàng hậu, An Quý nhân lúc đầu vốn không muốn giao ra nữ nhi, tuy nói trong cung không có tình nhưng nữ nhân luôn là sinh vật dễ mềm lòng, bị tình cảm mẫu tử trói buộc, nếu không phải người lãnh tâm vô tình thì tuyệt đối không sẽ không nỡ giao con mình cho người khác nuôi dưỡng. An Quý nhân không phải nữ nhân vô tình, nàng mang thai gần mười tháng, đối với nữ nhi yêu thương hết mực, cho dù Ngụy đế không thích nữ nhi này cũng không sao, chỉ cần mẫu tử hai người bên nhau thì An Quý nhân liền thỏa mãn, không ngờ Hoàng hậu lại đưa ra yêu cầu, buộc nàng phải giao nữ nhi ra, bởi vì An gia bên kia gây áp lực cho nên An Quý nhân đành thuận theo. Khi đó An gia vẫn phải dựa vào Từ gia, hiện tại Từ gia đã suy yếu, Lam An Khánh cũng đã lớn, An Quý nhân lúc này muốn lấy lại nữ nhi cũng đã muộn, dù sao mấy năm thời gian Lam An Khánh đã bị Hoàng hậu tẩy não, đối với đường mẫu xem trọng, còn mẫu thân thân sinh lại không xem ra gì.

“Mẫu hậu, con cũng là vì quá lo lắng cho An Khánh...” An Quý nhân mấp môi, bị ánh mắt Thái hậu nhìn có chút hít thở không thông.

“Nàng nếu không làm vì sao lại muốn nói dối?” Nàng tuy già nhưng cũng chưa có lú lẫn, ánh mắt của nàng vẫn còn sáng, Từ Hoàng hậu ngồi ở giữa, vị trí bên trái là của nàng, Lam Anh Khánh chỉ ở phía sau Hoàng hậu, khoảng cách này cũng đủ để nàng thấy được đôi tay đang giấu phía sau của nàng ta có đeo một chiếc vòng, đó chính là chiếc vòng lưu ly khi Quách Yến Giai nhìn thấy trên tay của kẻ trộm ngọc, nếu nàng ta thật sự không làm thì không cần thiết phải nói dối, nếu đã nói dối thì trong lòng chột dạ, sợ bị người khác phát hiện.

Lam An Khánh cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Thái hậu, Thái hậu là người trải qua sự đời trên nên ánh mắt của nàng tựa hồ như có thể nhìn thấu tất cả.

“Hoàng tổ mẫu, An Khánh không có nói dối, An Khánh tưởng Hương Quý phi đang nói về một chiếc vòng ngọc khác...” Lam An Khánh cũng không người ngu ngốc, nàng bọn họ đã khẳng định nàng là kẻ trộm miếng ngọc của Lam Thuần Ngọc nhưng họ vẫn chưa kết tội, điều này chứng tỏ họ muốn bản thân nàng thừa nhận, nếu nàng không thừa nhận, cho dù là bằng chứng gì đưa ra Hoàng hậu đều có thể phản bác lại. Hoàng hậu làm vậy không phải vì muốn bảo vệ nàng mà là vì mặt mũi của hoàng thất, miếng ngọc đó tuy quý giá nhưng danh dự của hoàng thất còn quý giá hơn, chẳng ai muốn vạch áo cho người khác xem lưng cả, cho dù nàng thật sự là kẻ trộm ngọc, lời nói miệng không bằng không chứng cũng không thể kết tội được nàng, huống hồ nàng còn là công chúa, nàng không tin bọn họ lại vì muốn đòi công đạo cho Lam Thuần Ngọc mà không suy nghĩ đến đại cục, vứt bỏ mặt mũi hoàng thất.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 71-2: Màn kịch của Hoàng hậu (2)

“Bồn cung đang nói đến chiếc vòng lưu ly gọi Thất Ngọc trong tay công chúa, công chúa lại suy nghĩ đi đâu? Chẳng lẽ trên tay công chúa không phải Thất Ngọc mà là chiếc vòng tay khác sao?” Khóe môi Hương Quý phi lộ ra một đường cong tuyệt đẹp, ánh mắt nàng vẫn dừng lại trên bàn tay được Lam An Khánh che giấu phía sau, bộ dạng rõ ràng là muốn làm

sáng tỏ mọi chuyện, không hề có ý định bỏ qua.

Nàng biết Hoàng hậu đang nghĩ gì, nàng ta đang tìm cách để Lam An Khánh vô tội, nàng ta xem trọng sĩ diện hoàng gia nhưng lại quan tâm đến mặt mũi của mình hơn, nếu để mọi người ở đây biết được Lam An Khánh là kẻ trộm ngọc thì không chỉ danh dự Lam An Khánh mất sạch, mặt mũi hoàng thất bị vứt đi mà còn ảnh hưởng đến ngôi vị mẫu nghi của nàng ta nữa, đến lúc đó địa vị của Thái tử sẽ bị lung lay, nàng ta làm sao để một nữ nhi làm ảnh hưởng đến địa vị của nhi tử mình được?

Tuy nói hậu cung không thể xen vào triều chính nhưng rõ ràng mọi chuyện xảy ra ở hậu cung đều ảnh hưởng đến triều chính.

“Vậy thì khiến Hương Quý phi hiểu lầm rồi, chiếc vòng này của An Khánh là Thất Vũ...” Nội tâm Lam An Khánh có chút bất ổn, đành phải giả vờ như chiếc vòng trên tay là Thất Vũ chứ không phải Thất Ngọc.

Điểm khác biệt giữa Thất Ngọc và Thất Vũ chính là ở dưới ánh trăng Thất Ngọc sẽ có một ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, còn Thất Vũ sẽ tỏa ra một ánh sáng màu hồng. Ngoại hình của hai chiếc vòng này đều giống hệt nhau, cả hai đều được làm bằng nhiều loại ngọc quý giá, cho nên giá trị không thấp, bất quá so với Thất Ngọc thì Thất Vũ lại quý giá hơn vài phần, có lẽ là do màu sắc của nó, đây là màu mang lại may mắn và quyền lực, nếu không phải là người hiểu biết về trang sức thì sẽ không phân biệt được đâu là Thất Ngọc, đâu là Thất Vũ.

Hương Quý phi trừng mắt: “Thất Vũ*?”

* Ngọc và Vũ phát âm giống nhau, đều là yù

“Đúng vậy, chiếc vòng của An Khánh là Thất Vũ, không phải như lời Hương Quý phi nói là Thất Ngọc.” Nhìn về mặt của Hương Quý phi, Lam An Khánh liền biết nàng ta đã hiểu lầm, tâm tình đang treo ngược liền có chút ổn định lại.

“Đó là lời một phía của công chúa, công chúa muốn nói gì mà không được?” Hương Quý phi cười lạnh, tỏ vẻ không tin.

“Lời An Khánh nói nương nương không tin, vì sao lời nói một phía của Quách Yển Giai cũng chỉ lời nói một phía, dựa vào đâu để tin tưởng nàng?” Lam An Khánh cắn môi, gương mặt lộ vẻ uất ức, lần đầu tiên nhìn đến bộ dạng như vậy của Lam An Khánh, không ít người xung sát.

“Lần đầu tiên nhìn thấy An Khánh Công chúa có bộ dạng như vậy, có phải là nàng thật sự bị oan ức không?”

“Ta thấy lời của An Khánh Công chúa nói không sai, dù sao lời của Quách Yển Giai cũng chỉ lời nói một phía, dựa vào đâu để tin tưởng nàng?”

“Bên cạnh Quách Yển Giai còn có một Như Sương, chẳng lẽ họ thông đồng nhau đồ tội cho công chúa?”

“Nhân phẩm của Quách Yển Giai ta thấy đáng tin hơn An Khánh Công chúa đấy, chẳng có lý do nào nàng lại khai trái sự thật để vu oan cho công chúa hoàng thất cả.”

Tiếng nghị luận bên dưới không ngừng vang lên, một số người mở miệng bênh vực Lam An Khánh, không phải vì nàng ta thật sự vô tội mà là vì e ngại thân phận công chúa của nàng, bọn họ không muốn đắc tội với Từ Hoàng hậu, tuy nhiên một số người khác lại có mối quan hệ tốt với Quách Yển Giai thì lại nói tốt cho nàng, người phía dưới thảo luận, người phía trên ngồi nghe mà đau cả đầu.

“Hồi bẩm Quý phi nương nương, An Khánh Công chúa nói không sai, lời của thần nữ chỉ là lời nói một phía, không bằng không chứng, nếu đã như vậy thỉnh nương nương hỏi xem những người khác, có thể họ sẽ nhìn thấy kẻ trộm ngọc, thần nữ vô năng, kính xin Thái hậu trách tội.” Quách Yển Giai có chút tức giận, hôm nay tâm tình nàng không tốt, rất dễ bị cảm xúc chi phối, lại bị người khác nghi ngờ, nàng làm sao có thể im lặng chịu tiếng oan? Hoàng cung phức tạp, nàng vốn dĩ không muốn dính vào âm mưu chốn cung đình thế này, không ngờ lại bị gọi lên hỏi chuyện. Người thông minh đều có thể nhận ra hành động khác thường của Lam An Khánh, rất rõ ràng nàng ta chính là kẻ đã trộm miếng ngọc bội, nhưng nàng ta lại một mực phủ nhận, cho dù có nhân chứng vật chứng cũng không thể buộc tội nàng ta, ai bảo nàng ta là công chúa, có Hoàng hậu chống lưng?

Thái hậu nâng mắt: “Dùng người sẽ không nghi người, Quách tiểu thư không cần tức giận.” Vốn dĩ lúc đầu nàng còn nghi ngờ đầu này là một người điềm tĩnh, không ngờ sự việc còn chưa kết thúc, nàng ta lại không thể kiềm chế cảm xúc của mình, người như vậy... vốn không là đối thủ của Hoàng hậu.

“Nếu An Khánh có thể chứng minh chiếc vòng trên tay nàng là Thất Vũ thì bản cung sẽ tin lời nàng nói.” Lời nói này cũng không biết là nói cho Lam An Khánh hay Từ Hoàng hậu nghe.

Lam An Khánh cắn môi: “Chiếc vòng của con vốn là Thất Vũ, hoàng tử mẫu chẳng lẽ người không tin con?” Mọi chuyện đến nước này nàng cũng không thể lùi bước, chỉ có thể không ngừng tiến lên, mặc dù biết càng nói càng sai nhưng hiện tại đây là cách duy nhất của nàng, thứ nàng cần là kéo dài thời gian để Từ Hoàng hậu giúp được nàng.

“Bản cung tin tưởng vào đôi mắt mình, nhân chứng vật chứng có đủ, làm sao bản cung tin con trong sạch?”

“Quách Yển Giai cũng đâu nhìn rõ gương mặt kẻ trộm ngọc, vì sao người cứ khẳng định là con?” Lam An Khánh bị thái độ bênh vực người ngoài của Thái hậu chọc tức, cho dù nàng thật trộm miếng ngọc của Lam Thuần Ngọc thì Thái hậu cũng đâu thể tin tưởng một người ngoài mà trách tội cháu gái của mình.

An Quý nhân cảm thấy không ổn nên vội vàng khuyên can: “Mẫu hậu, An Khánh dù sao cũng là cháu gái của người, sao người không thử tin tưởng con bé một chút?”

“Luật pháp Đại Ngụy, thiên tử phạm tội xử như thứ dân, cho dù An Khánh là cháu gái của bản cung một khi phạm tội đều sẽ bị xử tử nghiêm minh.” Đối với lời nói của An Quý nhân, Thái hậu một chút cũng không bận tâm, công chúa hoàng thất cũng là người, đã là người thì một khi phạm sai lầm đều sẽ bị trừng phạt.

“Mẫu hậu...”

“Câm miệng! Lam An Khánh, bản cung hỏi con, chiếc vòng của con rốt cuộc là Thất Ngọc hay là Thất Vũ?!” Thái hậu trừng mắt, An Quý nhân sợ hãi cũng không dám nói gì thêm, giọng nói Thái hậu không khỏi nâng cao hơn vài phần, không nổi giận nhưng lại lộ ra uy nghi khiến Lam An Khánh run rẩy cả người.

Lam An Khánh có chút hối hận, nếu lúc này nàng không nói những lời đó thì Thái hậu cũng đâu có tức giận như bây giờ?

Lam An Khánh mới mười hai tuổi, chỉ là một thiếu nữ mới lớn, tuy nói sinh ra trong hoàng thất sẽ sớm trưởng thành nhưng điều này không áp dụng trên người Lam An Khánh. Bốn tuổi nàng đã được nuôi dạy dưới danh nghĩa của Hoang hậu, kỉ ức về mẫu thân thân sinh cũng tức là An Quý nhân khá mơ hồ, trong đầu nàng chỉ có những ngày tháng nàng sống ở Vị Ương Cung. Hoàng hậu bởi vì muốn lợi dụng nữ nhi này cho nên đối xử với nàng rất tốt, nàng muốn gì Hoàng hậu đều đáp ứng, cho nên từ nhỏ nàng liền được đường thành không tước kiêu ngạo, không những kiêu căng mà còn mặt cao hơn đầu, nàng bộ dạng hung hăng như thế nhưng kỳ thật lá gan của nàng vẫn rất bé.

Trên thế gian này người nàng sợ hãi nhất chính là Từ Hoàng hậu, bởi vì Hoàng hậu đã từng nói, có thể cho nàng cuộc sống vinh hoa được nhiều người mến mộ nhưng đồng thời cũng có thể cho nàng trở nên nghèo túng, không còn là một công chúa cao quý nữa, cho nên trước mặt Hoàng hậu nàng rất ít khi ngang ngược trừ khi nào bị ứng nước. Người thứ hai nàng sợ hãi chính là người ngồi đang ở trên ngôi cửu ngũ chí tôn, nam nhân đáng sợ đồng thời cũng là nam nhân được yêu mến nhất, hậu cung phi tần ngày ngày tranh nhau để lọt vào mắt hán, hán là kẻ đa tình cũng là kẻ vô tình, từ nhỏ đến lớn hán cũng không có hỏi thăm qua nàng, cái tên “An Khánh” này cũng là do Từ Hoàng hậu đặt cho, không giống như Lam Thuần Ngọc, tên nàng ta là được Ngụy đế đích thân đặt. Hoàng hậu và Ngụy đế là hai người đáng sợ nhất, nhưng trong lòng Lam An Khánh vẫn có người đáng sợ hơn hai người họ, người này không ai khác chính là hoàng tử mẫu của nàng Thái hậu Lý thị. Thái hậu suốt ngày nhốt mình trong Trường Xuân Cung, rất ít khi ra ngoài, đối với hoàng tử công chúa trong hoàng thất

đều hề không thân cận, cho dù là Lam Thuần Ngọc - công chúa được sủng ái nhất Đại Ngụy khi sinh ra cũng chưa được Thái hậu bồi một ngày nào, hay Thái tử điện hạ - người có cơ hội ngồi lên ngôi vị Trữ quân trong tương lai đến thỉnh an, Thái hậu cũng không gặp, Lam An Khánh không thân cận với hoàng tử mẫu của mình nhưng cũng không rõ vì sao nàng lại cảm thấy hãi khi mỗi lần nhìn thấy Thái hậu.

Có lẽ là do đầu tiên gặp gỡ Thái hậu đã để lại ấn tượng quá lớn đối với nàng, đó là năm nàng sáu tuổi, một hải tử hiếu động và thập phần nghịch ngợm, ngày đó nàng cùng các thái giám cung nữ chơi trốn tìm, không ngờ lúc chạy đi không cẩn thận bị té ngã, đụng trúng người của Thái hậu đang đi đến, cung nữ thái giám bên cạnh nàng đều hỗn loạn cả lên, khi đó Thái hậu sắc mặt bình tĩnh lướt qua nàng xem như không có việc gì, ánh mắt khi đó của Thái hậu đến giờ nàng vẫn chưa quên được, ánh mắt ấy tựa như băng trên tuyết son, lạnh lẽo không chút độ ấm. Lần đầu gặp hoàng tử mẫu không có ôm ấp, không có an ủi khiến Lam An Khánh vô cùng thất vọng, từ đó nàng đối với Thái hậu vừa sợ hãi lại có chút mong chờ, nhưng để vương chính là vô tình như vậy, nàng làm sao lại mong Thái hậu sẽ yêu thương nàng thật lòng?

“Đây quả thật là vòng ngọc lưu ly Thất Vũ, thỉnh hoàng tử mẫu tin tưởng.”

“Như vậy thì con chứng minh đi.”

“Con...” Lam An Khánh ngập ngừng, bộ dạng không biết làm sao cho phải.

“Rốt cuộc con đem miếng ngọc của tỷ tỷ giấu ở đâu rồi?”

Thái hậu sa sầm mặt, tựa hồ rất tức giận, còn chưa kịp làm gì thì Từ Hoàng hậu đã ra tay, bộ dạng so với nàng còn tức giận hơn.

“Người đầu lục soát người An Khánh Công chúa.” Từ Hoàng hậu tức mức đập bàn, phượng nhan tức giận, mọi người phía dưới đều thức thời cúi đầu, không muốn bị liên lụy. Ma ma bên người Hoàng hậu là Thái cô có cô nhanh chóng đến bên cạnh Lam An Khánh, mặc cho nàng giãy giụa vẫn không ngừng lục soát, chính là một lúc sau vẫn chưa thấy miếng ngọc nào, Lam An Khánh ngây người, mọi người ngây người.

“Hoàng hậu nương nương thứ tội, trên người An Khánh Công chúa nô tì không tìm ra được miếng ngọc nào.”

Sắc mặt Lam An Khánh thay đổi liên tục, rõ ràng lúc này Thái cô có cô đã sờ trúng miếng ngọc nàng giấu ở trong thắt lưng, nàng ta cũng đã lấy miếng ngọc, hiện tại giao ngọc ra lại giả vờ như soát người không có, đây rốt cuộc là thế nào?

“Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ không phải An Khánh Công chúa lấy sao?” Hộ bộ thượng thư La tiểu thư La Cẩm Tú mở miệng đầu tiên, mọi người nhìn nàng một cái rồi nhìn lại Hạ Nguyệt Lam đang im lặng cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“A, ta làm sao biết?” Nữ tử bị hỏi có chút bất ngờ.

“Nếu như vậy lời nói của Quách tiểu thư là như thế nào?” Thái Y viện Lưu gia tiểu thư Lưu Hân cười lạnh, quan hệ giữa nàng và Quách Yến Giai không tốt cho nên mới có thái độ như vậy.

“Rốt cuộc là thế nào?” Ánh mắt nàng lộ ra tia lửa, môi mím khẽ lên, rõ ràng là một bộ dạng bị chọc giận.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, cung yến hôm nay không chỉ có An Khánh Công chúa mang vòng tay lưu ly Thất Ngọc có khi là một người khác thì sao?” An Quý nhân một bên nhìn thấy Từ Hoàng hậu ra tay trước liền biết nữ nhi vẫn có thể cứu nên ở một bên phụ họa.

“Có thể Quách tiểu thư nhìn lầm rồi? Thật ra người nhặt được miếng ngọc không có mang chiếc vòng lưu ly?” Phe dưới trướng của Hoàng hậu - Dương tiếp dư nhường mảy, nàng nở nụ cười như hoa như ngọc khiến mọi người cảm thấy đang chìm trong biển hoa.

“Thần nữ...” Quách Yến Giai nắm chặt tay áo, nàng không có nhìn lầm, rõ ràng nàng nhìn thấy người đeo chiếc vòng lưu ly Thất Ngọc nhặt một miếng ngọc bội lên nhưng tình thế hiện tại đang khó xử cho nàng, nàng không thể tiến càng không thể lùi.

Lúc này có hai người rời khỏi vị trí chỗ ngồi của bản thân, nhìn vị trí hần là của phu nhân tiểu thư nhà Đô Đốc phủ Tiền gia, Đô Đốc phu nhân dẫn theo nữ nhi đến trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu chỉ nhường mảy chứ không ngăn cản.

“Thần phụ Hà thị tham kiến Thái hậu nương, Hoàng hậu nương, Quý phi nương cùng các vị nương nương vạn phúc kim an.”

“Thần nữ Tiền Vũ Mạn tham kiến Thái hậu nương, Hoàng hậu nương, Quý phi nương cùng các vị nương nương vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ, không biết Hà phu nhân có gì muốn nói?”

“Hồi bẩm nương nương, lúc này nghe Quách tiểu thư nói về kẻ trộm ngọc mang chiếc vòng lưu ly, nữ nhi của thần phụ cũng mang chiếc vòng lưu ly này.”

Mọi người nghe vậy nhìn về phía cánh tay của Tiền Vũ Mạn, quả thật có một chiếc vòng trên đó, chiếc vòng kết hợp với nhiều loại ngọc khác nhau, có hồng ngọc, lam ngọc, hắc ngọc, bạch ngọc, đủ các loại màu sắc khác nhau quả xứng danh với hai chữ “lưu ly”. Chiếc vòng có giá trị liên thành, không chỉ là ngọc trên đó quý giá mà sợi dây đeo cũng được làm bằng dây tơ tằm hiếm có, rất thích hợp làm đồ trang sức cho các thiếu nữ, dạo gần đây trong kinh thành có bán chiếc vòng này nhưng giá trị quá lớn không phải nhà nào đều có thể mua được.

“Hà phu nhân nói như vậy... là muốn thay nữ nhi nhận tội?” Ngọc bội tuy quý hiếm nhưng cũng chỉ là đồ vật, mất đi rồi vẫn có thể tìm thấy một miếng ngọc khác quý giá hơn, nhưng kẻ trộm tuyệt đối không thể buông tha, vốn dĩ Lam An Khánh là kẻ có động cơ trộm ngọc nhất vậy mà hiện tại lại xuất hiện thêm một tên trình giảo kim Hà phu nhân, Hưng Quý phi tất nhiên khó chịu.

“Quý phi nương hiểu lầm rồi, ý của thần thiếp chính là người mà vị cô nương này cùng Quách tiểu thư nhìn thấy đang cúi xuống nhặt ngọc bội là nữ nhi của thần, chứ không phải ai khác.”

“Cái gì?” Phượng nhan lộ vẻ sững sốt, ánh mắt nhìn qua Thái hậu, thăm dò thái độ: “Mẫu hậu, người nghe chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Thái hậu trầm mặc: “Cứ nghe Hà phu nhân nói đã.”

“Hồi bẩm nương nương, lúc này thần nữ bị rơi một miếng ngọc, là miếng do mẫu thân thần nữ tặng cho thần nữ nhân lúc sinh thần, thần nữ luôn mang theo bên người, chính là trong lúc mọi người xô đẩy, miếng ngọc rơi ra cho nên bản tay mà Quách tiểu thư nhìn thấy có lẽ là của thần nữ.” Tiền Vũ Mạn lấy ra một miếng ngọc, cũng là Phật Quan Âm màu trắng nhưng không giống miếng ngọc trên tay Hoàng hậu, màu của miếng ngọc này có vẻ trắng hơn, là bạch ngọc thuần túy chứ không phải Dương chi bạch ngọc quý hiếm.

“Có lẽ vì trời tối nên Quách tiểu thư không nhìn thấy rõ, mới hiểu lầm là kẻ nhặt ngọc là kẻ trộm ngọc.”

“Điều này cũng không chứng tỏ An Khánh Công Chúa cũng không thể vô tội, huống hồ ngọc bội còn chưa tìm thấy, không thể vội vàng kết luận.” Hương Quý phi một chút cũng không chịu nhường, thái độ này... là phải làm cho ra lẽ.

Ánh mắt Lam Thuần Ngọc rơi vào người Tiền Vũ Mạn, Tiền gia là gia tộc lớn, Tiền Vũ Mạn là tiểu thư được sủng ái nhất Tiền gia, Tiền gia có thể vì nàng bỏ vài ngàn lượng mua một chiếc vòng lưu ly cũng là không phải không có khả năng, chính là... vì sao nàng ta phải nói giúp cho Lam An Khánh?

Đồ Đốc là chức quan quan trọng trong triều, chỉ là trước giờ đều không thể hiện rõ lập trường của mình, hiện tại phu nhân và nữ nhi của hắn lại ra mặt nói những lời này nhằm khiến Lam An Khánh thoát khỏi kẻ tình nghi, như vậy chứng tỏ, Tiền gia đã thể hiện thái độ ủng hộ Thái tử rồi.

Hà phu nhân lắc đầu: “Hồi bẩm Quý phi nương nương, nữ nhi của thần mang chiếc vòng Thất Ngọc, nếu An Khánh Công chúa thật sự mang chiếc vòng Thất Vũ thì không bằng Hoàng hậu nương nương hãy lấy hai chiếc vòng mang ra so sánh.”

Hương Quý phi nhún mày, chỉ cảm thấy chuyện này không đơn giản, nàng nhìn về phía Thái hậu, chỉ thấy Thái hậu trầm mặc không nói, gương mặt không lộ cảm xúc, lúc hai người còn đang im lặng thì Từ Hoàng hậu đã nhanh chóng phân phó người bên cạnh đi lên kiểm chứng. Thái cô cô đã tiến lên, cõng chiếc vòng trên tay Lam An Khánh sau đó đặt xuống khay trống trong tay cung nữ bên cạnh, nàng lại xuống dưới cõng chiếc vòng của Tiền Vũ Mạn đặt lên khay, rồi nàng đi thẳng lên đài cao nơi mà Hạ Anh đang quỳ cùng Thượng thư phu nhân đang đứng. Đó là nơi mà ánh trăng có thể chiếu đến, hôm nay trời quang mây tạnh, ánh trăng chiếu sáng, Thái cô cô cùng cung nữ đứng một lúc lâu để ánh trăng chiếu xuống vòng tay. Khoảng nửa khắc sau, nhìn hai chiếc vòng đã tạc ra ánh sáng mới dâng lên cho những người ở trên xem, lúc này Thái cô cô đặt chiếc vòng của Lam An Khánh bên phải, chiếc vòng của Tiền Vũ Mạn ở bên trái, hiện tại chiếc vòng bên phải được bao phủ một màu hồng nhạt, nếu ánh trăng chiếu thêm một chút có thể sẽ có màu đậm hơn, dù màu nhạt nhưng vẫn là màu hồng, còn chiếc vòng bên trái có màu xanh nhạt, rất rõ ràng, chiếc vòng được bao phủ bởi ánh sáng màu hồng là của Lam An Khánh, đây là Thất Vũ.

“Như vậy đã rõ, An Khánh vô tội, Hương muội muội có điều gì muốn nói không?” Hoàng hậu mỉm cười, đôi mắt lấp lánh ý cười trong suốt, không phải nụ cười ôn nhu thường ngày, mà lại nụ cười châm chọc Hương Quý phi.

“An Khánh vô tội, Quách tiểu thư vô tội, ngay cả Hạ tiểu thư cũng vô tội, như vậy... miếng ngọc của Thuần Nhi là ai lấy?” Chuyện đã như vậy nàng cũng không tiện gì nói thêm, nếu nàng tiếp tục không bỏ qua, chớ sợ chuyện này sẽ sớm tới tai Ngụy đế, đến lúc đó lại tiện nghi cho Từ thị.

“Có thể không phải ai lấy đi mà là Thuần Nhi làm rơi thì sao? Mẫu hậu thấy thế nào?” Từ Hoàng hậu chuyển mũi nhọn sang chỗ Thái hậu, Thái hậu này giờ vẫn trầm mặc không nói, vẻ mặt lại không bộc lộ cảm xúc, đối với mọi từ chuyện từ đầu chí cuối đều không lộ vẻ bất ngờ, Từ Hoàng hậu đột nhiên cảm thấy Thái hậu có lẽ đã biết hết kế hoạch của nàng nhưng lại im lặng không nói, rốt cuộc là có ý gì đây?

“Cũng không tránh được sự cố đột nhiên phát sinh.” Nàng là đang nói đến nếu dây đeo ngọc bội của Lam Thuần Ngọc bị lỏng thì quả thật có thể miếng ngọc bị đánh rơi ở đâu đó.

“Nếu mẫu hậu cũng cảm thấy như vậy, không bằng để bốn cung cho người đi tìm?” Hoàng hậu ra hiệu cho Thái cô cô, Thái cô cô phân phó hết tất cả các thái giám cùng cung nữ đi tìm khắp hoa viên và các nơi mà Lam Thuần Ngọc đi qua.

Trong thời gian các thái giám cùng nữ đi tìm ngọc, Từ Hoàng hậu cho phép mọi người trở về chỗ ngồi, Quách Yến Giai và mẫu tử Hà thị cũng đi, Như Sương đứng một bên cũng lui ra sau, tầm mắt Hoàng hậu mới rơi vào đài cao, tâm tình bất định.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, chuyện ngọc bội xem như đã giải quyết được một nửa, nhân lúc này hay là giải quyết vị tiểu thư trên đài cao kia luôn đi?” Dương tiếp dư một bên lên tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Mẫu hậu thấy sao?” Từ Hoàng hậu vốn dĩ đang muốn giải quyết sự việc này nhưng không lập tức đồng ý với Dương tiếp dư mà quay sang hỏi ý kiến Thái hậu, bởi vì Hạ Anh có Thượng thư phu nhân làm chỗ dựa, đều là người Lý gia, vẫn nên để Thái hậu đưa ra quyết định.

“Chuyện này bốn cung giao cho Hoàng hậu giải quyết, Lý thị trở về chỗ ngồi đi.” Thái hậu phát tay, không mấy quan tâm, thực chất mục đích của nàng đã đạt được, Hạ Anh không phải người Lý gia, nàng không có trách nhiệm phải bảo vệ, về phần Thượng thư phu nhân, chỉ cần Hoàng hậu không làm quá đáng, nàng sẽ không ra tay.

Thượng thư phu nhân chần chừ nhìn Thái hậu, lại nhìn đến Hạ Anh gương mặt ủy khuất, rốt cuộc vẫn là nghe lời Thái hậu trở về chỗ ngồi, lúc ngồi xuống Tiết Phong Linh một bên quan tâm an ủi, còn rót trà cho nàng uống để bình ổn tâm thần, tâm tình Thượng thư phu nhân mềm xuống không ít. Thái hậu giao quyền cho Hoàng hậu xử lý cũng không sai, dù sao Hoàng hậu cũng mang danh mẫu nghi thiên hạ, nếu chuyện gì cũng để Thái hậu quyết định thì lời ra tiếng vào là khó tránh, huống hồ Thái hậu làm vậy là muốn bảo vệ nàng, Hoàng hậu xử phạt Hạ Anh, cho dù là nặng hay nhẹ cũng không liên quan đến nàng, đến lúc đó Tiết lão thái thái hỏi đến, nàng cũng có câu trả lời thỏa đáng.

“Mẫu hậu đã nói vậy, bốn cung sẽ thay người quyết định.” Ánh mắt nàng rơi vào nữ tử đang quỳ đó, lúc này chỉ có một mình nàng, nhìn có chút đáng thương.

“Hạ Anh tiểu thư, cung yến là lễ hội linh thiêng, trước mặt mọi người lại người biểu diễn một điệu phong tình diễm vũ như vậy, không những làm ảnh hưởng đến người khác mà còn ảnh hưởng đến bốn cung, đã phạm vào điều cấm kỵ vốn là tội chết thế nhưng vì Tiết phu nhân đã cầu tình nên bốn cung sẽ nể mặt nàng. Tội chết được miễn nhưng tội sống khó tha, bốn cung thân là Hoàng hậu, không thể phạt người quá nhẹ nhàng, như vậy... bốn cung phạt người ba mươi đại bản, người phục hay không?” Ánh mắt Hoàng hậu lạnh lẽo, không hề có độ ấm nào khiến Hạ Anh bị nhìn đến toàn thân run rẩy, không ai dám nghi ngờ lời nói của Hoàng hậu, đám người phía dưới vẫn ôm một bộ dáng xem kịch, bọn họ hoàn toàn không để tâm đến sự sống chết của nữ tử gọi Hạ Anh.

“Nương nương... Hoàng hậu nương nương, cầu xin người tha cho tiểu nữ, tiểu nữ thật sự vô tội.” Hạ Anh lắc đầu, giãy dụa không có kết quả, nàng chỉ có thể bất lực xin tha, chính là ý Hoàng hậu đã quyết, làm sao có thể rút lại lời nói?

Hoàng hậu vừa dứt lời, cảm y vệ lập tức mang người đi xuống, ghế dài đã chuẩn bị xong, đại bản đã có, dưới ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt của đám người Hạ Anh bị trôi vào ghế, đại bản không ngừng rơi xuống người nàng.

Một số vị tiểu thư chịu không được đã lấy khăn tay che mặt, không muốn nhìn lấy cảnh máu tươi này.

Hạ Anh bị đánh chỉ còn có nửa cái mạng, cung nữ đỡ lấy nàng, theo lời phân phó của Hoàng hậu đưa đến xe của Lễ bộ Thượng thư, Hạ Anh bị hôn mê bất tỉnh, Thượng thư phu nhân sắp xếp cho nàng nằm đó, rồi lại quay lại hoa viên, Hoàng hậu còn chưa nói kết thúc nàng làm sao dám bỏ về trước?

Người đồng tay chân nhanh nhẹn, nửa canh giờ sau Thái cô cô liền dẫn theo một cung nữ trình lên Hoàng hậu.

“Hồi bẩm nương nương, đã tìm thấy ngọc bội của Thuần Ngọc Công chúa rồi.”

“Thật sự?” Hoàng hậu lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Thái cô cô nhanh chóng dâng lên một miếng ngọc bội, giống hệt miếng ngọc bội trên tay Hoàng hậu, chỉ là không có chữ “Lan”, quả thật là miếng ngọc bội mà Lam Thuần Ngọc bị mất.

“Miếng ngọc này làm sao người tìm được?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tì nhìn thấy miếng ngọc nằm ở bên góc cây trong hoa viên.”

“Thuần Nhi, là miếng ngọc của con sao?”

Lam Thuần Ngọc nhìn kĩ miếng ngọc mới lên tiếng xác nhận: “Đúng vậy mẫu hậu, là miếng ngọc của Thuần Nhi, có lẽ không cần thận bị rơi ra.” Nàng là người thức thời, tình huống đã như vậy cho dù có truy cứu cũng không thể làm gì Lam An Khánh, mà ngược lại nếu làm tiếp sẽ chọc giận Hoàng hậu đến lúc đó chuyện bé xé ra to, phiền phức sẽ đến trước của.

“Hóa ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.”

Một câu hiểu lầm liên có thể xóa bỏ hết thảy những nghi ngờ dành cho Lam An Khánh, màn kịch này của Hoàng hậu quả nhiên là cao tay!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-3: Màn kịch của Hoàng hậu (3)

"Tiểu thư, lễ vật này không đơn giản là thể hiện thành ý đúng không?" Nếu Tiết Phong Lan thật sự muốn thể hiện thành ý tốt hơn hết vẫn không nên dâng tặng lễ vật cho Hoàng hậu, trong cung kì trân dị bảo thứ gì mà không có, Hoàng hậu lại là chủ lực cung, đồ dùng ngày thường của nàng ta trong mắt người bình thường cũng là đồ quý hiếm, chiếc khăn tay của Tiết Phong Lan tuy có chất liệu quý giá nhưng cũng không phải là hiếm gặp, tài nghệ của nàng tuy tốt nhưng cũng chưa có thể đặt ngang hàng với người của tú phòng, huống hồ thân phận của nàng cũng chỉ là tiểu thư nhà quan, làm sao có thể lấy ra được đồ vật quý hiếm gì dâng tặng Hoàng hậu?

Nếu đổi lại là một người khác, họ tặng lễ vật cũng là bình thường, bởi vì họ không giống như Tiết Phong Lan được Hoàng hậu chú ý đến, không chỉ đơn giản là vì Hoàng hậu muốn xem người được Thái hậu coi trọng có bộ dạng ra sao, mà còn liên quan đến mối quan hệ giữa hai nhà Lý - Từ, giữa thế lực của Thái hậu và Hoàng hậu. Tiết Phong Lan là người đầu tiên cũng là người duy nhất trong cung yển năm nay nhận được thiệp mời mà đích thân Hoàng hậu cho người của nàng ta mang đến, người khác không biết ý nghĩa của việc này nhưng Như Sương sống trong cung từ nhỏ, sao nàng có thể không nhận ra ý đồ của Từ Hoàng hậu? Đối với Thái hậu, Tiết Phong Lan là sự tồn tại đặc biệt, mặc dù không biết Hoàng hậu có mục đích gì nhưng chắc chắn đó cũng không phải là điều tốt lành, khi đang ở hai phía đối đầu nhau, Hoàng hậu tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người của Thái hậu, nếu Tiết Phong Lan thật sự có thể tạo thành uy hiếp đến nàng ta, Từ Hoàng hậu sẽ để Tiết Phong Lan trưởng thành sao?

Như Sương có thể nghĩ đến vấn đề này thì năng tin tưởng Tiết Phong Lan cũng sẽ nghĩ đến, hành động lần này của Tiết Phong Lan rõ ràng không phải là muốn thể hiện thành ý cho Hoàng hậu xem mà là muốn thu hút sự chú ý của Từ Hoàng hậu, hiện tại Tiết Phong Lan vẫn chưa đủ năng lực để đối đầu chính diện với Hoàng hậu, nàng làm như vậy rõ ràng là muốn tự chuốc họa vào thân.

"Như Sương, ngày hôm nay ta không đi, Hoàng hậu nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua." Tiết Phong Lan sớm đã nghĩ đến vấn đề này, kiếp trước Hoàng hậu cho người gửi thiệp mời nàng vì đôi chân trần phè mà tự ti không dám bước ra khỏi cửa viện, đừng nói đến việc tiến cung dự tiệc, nàng biết Hoàng hậu cố tình làm khó, muốn để nàng mất mặt, như vậy chẳng khác nào và một cái tát vào mặt Thái hậu, vinh sùng của nàng đều là nhờ Thái hậu mà có, tất nhiên nàng không thể để Thái hậu mất mặt, nàng đã không tham dự cung yển tất nhiên cũng sẽ không có chuyện tặng lễ vật để tỏ thành ý.

Cung yển mấy năm trước đều do Hương Quý phi đứng ra tổ chức, năm nay đến lượt Từ Hoàng hậu, mọi người đều biết rõ Hoàng hậu hiện tại đã có Thái tử làm chỗ dựa, tất nhiên không ai muốn đắc tội nàng ta, vì vậy thiệp mời gửi đến bao nhiêu, người đến tham dự đông đủ. Tiết phủ có bốn tám thiệp mời cho tiểu thư, hai tám thiệp mời cho thiếu gia, ngoại trừ Tiết Phong Lan mọi người còn lại đều đến tham dự, tính ra thì hành động của Tiết Phong Lan cũng không thể nói là không nể mặt Từ Hoàng hậu được, nàng ta thân là mẫu nghi thiên hạ phải có tâm tính của một mẫu nghi, xem thiên hạ là con, Tiết Phong Lan có lý do chính đáng không đến được, nàng ta cũng không thể vì vậy mà buộc tội người khác. Trên cung yển, Hoàng hậu không truy cứu, mọi người đều nghĩ Hoàng hậu đại nhân đại lượng không tính toán với một tiểu hài tử, Tiết Phong Lan cũng nghĩ như vậy, nàng nghĩ Hoàng hậu sẽ hiểu cho đôi chân của nàng mà không trách tội, chính là ở sau lưng, nàng ta làm gì ngoại trừ Tiết Phong Lan không ai biết được.

Từ Hoàng hậu không để ý đến việc nàng có tham dự cung yển mà nàng ta đứng ra tổ chức hay không, thứ nàng ta để ý từ đầu chí cuối chỉ có năng lực của nàng, một đích nữ nhỏ bé của nhà Lễ bộ thượng thư, rốt cuộc dựa vào năng lực gì có thể khiến cho Thái hậu sùng ái? Lý gia ngày càng làm chủ triều đình, Lý Thừa tướng trên triều quả thật là có đủ thực quyền, Từ gia bị chèn ép, những thứ lực khác bắt đầu rình rập, chỉ đợi thời cơ thích hợp sẽ ra tay với Từ gia, Hoàng hậu bởi vì muốn giữ an toàn cho Từ gia mà không thể xé rách mặt nạ với Thái hậu, ngay lúc này Thái hậu lại sùng ái Tiết Phong Lan, nàng không nhắm vào Tiết Phong Lan thì nhắm vào ai?

Sau đó bất kể là lễ hội Bách hoa yến, Quỳnh lộ yến, Mầu đơn yến, Khai hoàn yến,... chỉ cần là trong cung tổ chức tiệc, Tiết Phong Lan sẽ được Hoàng hậu gửi thiệp mời đầu tiên, đám tiểu thư quý tộc biết được tin này thì vô cùng chường mắt Tiết Phong Lan, lại thêm Tiết Phong Lan được Thái hậu sùng ái, kẻ đối địch với nàng ngày càng nhiều, Hoàng hậu không hổ danh là mẫu nghi thiên hạ, tính toán bậc này khiến người khác không thể lường trước, nàng ta ép người khác vào con đường chết không phải dùng thủ đoạn tỉ mỉ mà dùng sự sùng ái, Hoàng hậu càng sùng nàng, nàng sẽ gặp nhiều phiền phức, đặc biệt là khi nhĩ tử của nàng ta đã trở nên nổi bật, thu hút được sự chú ý của Ngụy đế, con đường đi đến địa ngục mà Hoàng hậu tạo ra cho nàng, quả thật là vô cùng ngọt ngào.

Mật ngọt chết ruồi, Tiết Phong Lan hiểu đạo lí này nhưng đến khi nhận ra thì đã muộn rồi, nàng từ chối tất cả các bữa tiệc, không muốn tham gia để tránh phiền phức không đáng có, những người khác hiểu lầm nàng thì sùng sinh kiêu cho nên họ này sinh bất mãn với nàng, không còn ghen tỵ nữa mà chuyển sang ganh ghét. Hoàng hậu cũng không dễ dàng buông tha, nàng ta cầu xin Ngụy đế để nàng vào Quốc Tử Giám học tập, nơi đó chỉ dành cho thành viên hoàng thất, hiện tại đã có nhiều quan lại tiểu thư bắt đầu vào đó học tập, đến nơi đó chẳng khác nào chui đầu vào miệng cọp, Tiết Phong Lan đâu có ngu ngốc như vậy? Nhưng Ngụy đế đã đồng ý, thân là thần thì không thể cãi lại ý quân, Tiết Phong Lan mơ mơ màng màng bước vào Quốc Tử Giám, không ngừng bị người làm khó, lần nghiêm trọng nhất chính là lần nàng suýt nữa chết công trong phòng củi, nàng được người tìm thấy khi chỉ còn một hơi thở, Thái hậu biết tin liền tức giận, đám người đó buộc phải xin lỗi nàng, đã có Thái hậu ra mặt, Tiết Phong Lan không còn bị người làm khó dễ nữa, cho nên nàng đối với Thái hậu lại càng thêm thân cận. Mối quan hệ giữa nàng và Hoàng hậu lập tức rơi vào trạng thái đóng băng, nàng đã có chỗ dựa là Thái hậu, cũng không còn sợ Hoàng hậu nữa, ngoài ý muốn chính là nàng lại gặp gỡ Lam Thành Vũ.

Lam Thành Vũ là nhi tử thứ hai của Từ Hoàng hậu, đều là nhi tử nhưng Hoàng hậu lại yêu thương Thái tử hơn, hẳn phải sống dưới cái bóng của Thái tử, chưa bao giờ có đủ can đảm để ngóc đầu lên, thế nhưng vì một cuộc gặp gỡ, số phận của hai người lại thay đổi. Lam Thành Vũ bước vào thế giới của Tiết Phong Lan không chút trở ngại, hai người kết bạn với nhau, vốn dĩ tình bạn của hai từ luôn rất trong sáng, cũng không biết hai người đã phát triển khi nào khiến nó trở thành tình yêu. Có vẻ như Thái hậu cũng không chán ghét Lam Thành Vũ mà ngược lại nàng còn tạo cơ hội cho Tiết Phong Lan để hai người có thể ở bên nhau, vì một lòng muốn gả cho hắn, Tiết Phong Lan chỉ có thể buông xuống mâu thuẫn mà đi lấy lòng Hoàng hậu, Hoàng hậu tất nhiên là không chấp nhận con dâu là nàng, nàng ta không những làm khó nàng mà còn ép Lam Thành Vũ nạp thiếp, nam nhân tam thế tử thiếp là chuyện rất bình thường nhưng Tiết Phong Lan lại không chấp nhận được chuyện này, Hoàng hậu thấy thế liền giận cho nàng danh hiệu "Nữ nhân ích kỷ", lấy đủ lý do để không cho Lam Thành Vũ nạp nàng làm phi, chính là Ngụy đế hạ chỉ, Hoàng hậu dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Từng mảng từng mảng kí ức hiện lên trong đầu, Tiết Phong Lan làm sao có thể quên được?

"Tiểu thư, cho dù có như vậy thì trước mặt bao nhiêu người Hoàng hậu sẽ không để lộ gương mặt hẹp hòi của bản thân đâu." Người trong cung đều lấy mặt mũi của bản thân và mặt mũi của hoàng thất làm trọng, đó chính là lý do mà Hoàng hậu và Hương Quý phi chỉ đấu đá với nhau trong bóng tối.

"Nàng ta không phải hẹp hòi, nàng ta là mang thù." Tiết Phong Lan nhếch môi cười lạnh, nụ cười của nàng có chút chế giễu, nàng hầu hạ Hoàng hậu bao nhiêu năm, còn không rõ tính tình nàng ta thế nào sao? Trước mặt mọi người nàng ta vào vai một vị hoàng hậu hiền lương thực đức, đại nhân đại lượng đến Ngụy đế cũng không thể bắt lỗi nhưng ở sau lưng, những người đắc tội nàng ta sớm đã bị nàng ta diệt trừ không thương tiếc.

Từ gia tuy bại nhưng một ngày còn Từ Hoàng hậu, Từ gia chắc chắn sẽ không diệt vong!

Như Sương nghi hoặc: "Tiểu thư?" Tiết Phong Lan làm sao có thể khẳng định như thế? Cho dù Từ Hoàng hậu thật sự sẽ không bỏ qua chuyện này nhưng cung yến hôm nay Thái hậu cũng có mặt ở nơi đó, Từ Hoàng hậu dù kiêu ngạo cũng sẽ nể mặt Thái hậu, không dám tự ý làm càn.

"Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ đắc tội với nàng, trước khi nàng ta ra tay thì bản thân ta sẽ ra tay trước." Nàng không còn là Tiết Phong Lan ngu ngốc mặc người bày trí nữa, lão Thiên cho nàng trở về là để báo thù, mục tiêu ban đầu của nàng vốn dĩ chỉ có Tiết Phong Linh nhưng nghĩ đến sự việc năm đó, cách mà Hoàng hậu đối xử với nàng, Tiết Phong Lan cảm thấy nếu giữa bọn họ đã có ân oán từ sớm thì trước khi Hoàng hậu nhận ra được nàng là mối nguy hại đối với nàng ta thì không bằng để nàng ra oai phủ đầu trước.

Trong một số trường hợp, kẻ nào nhanh tay hơn thì kẻ đó sẽ giành chiến thắng.

Như Sương trầm mặc, không nghĩ Tiết Phong Lan lại nói những lời như thế, Thái hậu và Hoàng hậu mặc dù đang ở hai phe đối địch nhưng cũng chưa từng trực tiếp đối đầu nhau, hiện tại Tiết Phong Lan lại muốn ra tay trước, Hoàng hậu biết được chuyện này sẽ tha cho nàng sao?

Câu trả lời tất nhiên là không!

Hoàng hậu có thể ngồi chắc ngôi vị hoàng hậu mười mấy năm nay thì nàng ta không phải là người dễ đối phó, hậu cung phi tần một nửa đã quy phục nàng ta, một nửa còn lại thuộc về Hương Quý phi, hai người tranh đấu chẳng khác nào nước với lửa, tình hình như thế rất bất lợi với một nữ hài như Tiết Phong Lan và tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nếu Ngụy đế muốn lập Thái tử làm Trữ quân, đối đầu chính diện với Hoàng hậu là một hành động ngu ngốc.

"Chúng ta không nên đối đầu chính diện với Hoàng hậu..."

"Ta tất nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, ta chỉ muốn hạ uy phong của nàng mà thôi."

"Hoàng hậu là người làm việc rất cẩn thận, sẽ không để lại nhược điểm cho người khác nắm trong tay." Huống hồ bên cạnh Từ Hoàng hậu còn có một Thái cô cô, con người này thâm sâu khó lường, lại trung thành với Hoàng hậu, hậu cung phi tần ai mà không có một tâm phúc riêng, Thái cô cô chính là tâm phúc của Hoàng hậu, kể từ ngày Hoàng hậu tiến cung, cùng vinh cùng nhục với Hoàng hậu. Thái hậu từng nói đùa rằng, nếu muốn diệt trừ một kẻ nào đó, thì đầu tiên phải diệt trừ hai cánh tay của người đó trước, cũng tức là... tâm phúc của người đó, mất đi hai cánh tay, cho dù người đó tài giỏi thế nào cũng sẽ là không thể chuyển mình.

"Cẩn thận đến đâu cũng sẽ để lại nhược điểm." Con người không ai có thể thập toàn thập mỹ hết được, đặc biệt là loại người đứng trên địa vị cao như Từ Hoàng hậu, ngôi vị của nàng ta là cướp từ tay Thượng thư phụ nhân, một khi đã cướp của kẻ khác thì nàng ta chắc chắn sẽ sợ hãi có người khác cướp lại của mình, con người một khi sợ hãi sẽ không biết được bản thân mình làm ra chuyện gì, giống như năm đó...

"Nàng ta không có nhưng người bên cạnh nàng ta chưa chắc đã không có." Ánh mắt nàng mang theo ý vị thâm trường nhìn Như Sương: "Quan sát một chút."

Hồi tưởng lại những gì Tiết Phong Lan đã nói, Như Sương cảm thấy không sai biệt lắm, Từ Hoàng hậu quả thật là người làm việc rất cẩn thận, ngay cả cung nữ bên người nàng ta cũng vô cùng khó đối phó, những người bên cạnh Hoàng hậu như một bức tường dày, khiến người khác khó mà công phá, thảo nào Thái hậu lại kiêng kỵ Hoàng hậu như vậy, thế nhưng Từ Hoàng hậu tựa hồ không có để ý đến, bức tường thành của nàng có một vết nứt, mặc dù rất nhỏ nhưng nếu là người có năng lực cũng sẽ có thể công phá bức tường, vết nứt đó không ai khác chính là Lam An Khánh.

Từ Hoàng hậu cẩn trọng từng bước bao nhiêu thì Lam An Khánh lại tùy hứng bấy nhiêu, từ lúc nàng có ý thức nàng đã nghe danh vị công chúa này, Lam An Khánh là công chúa kiểu ngạo nhất Đại Ngụy, nàng ta không những không đặt phi tần hậu cung vào mắt mà còn ngày ngày chống đối với Lam Thuần Ngọc, bởi vì có Hoàng hậu chống lưng nên đám người đó mới không dám làm gì Lam An Khánh, ít nhất thì trước mặt là không, một ngày Từ gia còn chưa rơi đài, bọn họ tất nhiên sẽ không làm việc thiếu suy nghĩ, mà Lam Thuần Ngọc bên kia là người hiểu chuyện, đối mặt với sự khiêu khích của Lam An Khánh đều nhắm mắt làm ngơ, một thiếu nữ mười bốn tuổi mà đã hiểu chuyện như vậy, quả thật khiến mọi người nhìn nàng với một đôi mắt khác.

Sự cung chiều của Từ Hoàng hậu đã dạy dỗ Lam An Khánh thành một kẻ mặt cao hơn đầu, trở thành nhược điểm có thể chống lại Hoàng hậu, nếu người khác biết tận dụng nhược điểm này, đặc biệt là ngay tại thời điểm Thái tử đang xuân phong đắc ý, Ngũ hoàng tử bên kia bị vắng vẻ, Hương Quý phi sắp không thể ngồi yên chờ đợi được.

Như Sương nghe theo lời của Tiết Phong Lan, từ khi bước vào cung nàng đã cẩn thận quan sát một lượt, đám phụ nhân tụ tập khoe khoang, đám tiểu thư lại mè nheo mè nheo dài dẫui, chi có đám thiếu gia bên đây là thực tế nhất, uống rượu bàn chuyện phong lưu, một bữa tiệc rất bình thường, mỗi người đều có mục đích riêng mà đến, sau đó nàng nhìn thấy Lam Thuần Ngọc xuất hiện, bên cạnh còn có Lam An Khánh cùng một đám tiểu thư khuê các vây quanh, trong lúc mọi người đang xum xoe khen ngợi Lam Thuần Ngọc thì Lam An Khánh lại chăm chú nhìn vào thắt lưng của Lam Thuần Ngọc, nàng không biết nàng ta đang nhìn gì nhưng chắc chắn là không có điều gì tốt lành. Hạ Anh gây nên một trận nhốn nháo, nàng nhìn thấy một bàn tay nhặt một miếng ngọc, miếng ngọc đó cực kì quen thuộc, huống hồ bàn tay đó còn đeo một chiếc vòng lưu ly, khu vực đó vừa lúc có ánh trăng chiếu rọi, nàng có thể nhìn thấy chiếc vòng tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh ngọc rồi rất nhanh biến mất, tựa như ảo giác của nàng vậy. Lúc này khi Lam An Khánh không chú ý đến nàng đã cẩn thận quan sát chiếc vòng trên tay nàng ta, quả thật là chiếc vòng lưu ly, kiểu dáng rất giống với chiếc vòng trên tay người nhặt miếng ngọc, bởi vì chỗ ngồi của Lam An Khánh không có ánh trăng chiếu đến nên nàng không thể khẳng định chiếc vòng đó là Thất Ngọc nhưng dựa vào ánh mắt đáng nghi khi nhìn Lam Thuần Ngọc của Lam An Khánh thì Như Sương chắc chắn nàng ta là kẻ trộm ngọc. Có lẽ vì lúc này Quách Yến Giai cũng nhìn thấy ánh sáng xanh nhàn nhạt nên mới có thể khẳng định chiếc vòng lưu ly đó là Thất Ngọc mà không phải Thất Vũ nhưng Hoàng hậu đã ra tay, lời nói của Quách Yến Giai cho dù là sự thật cũng không thể thay đổi được gì, cho nên đại cục này Từ Hoàng hậu làm chủ rồi.

"Nếu đã là hiểu lầm thì mọi chuyện liền kết thúc ở đây đi." Thái hậu trầm mặc này giờ rốt cuộc cũng lên tiếng, ánh mắt nàng có phần ý vị nhìn Hoàng hậu, người ngoài không nhìn ra được nhưng thân là người từng trải, Thái hậu làm sao không rõ là có chuyện gì?

Lam An Khánh bị nghi ngờ, Thất Ngọc liền trở thành Thất Vũ, sự xuất hiện của Tiền Vũ Mạn, miếng ngọc bội của Lam Thuần Ngọc được tìm thấy, chứng minh Lam An Khánh vô tội, mọi chuyện diễn ra như một trò đùa, có lẽ lời nói của Quách Yến Giai không sai nhưng Hoàng hậu đã nhúng tay vào thì sự thật không còn quan trọng nữa.

Lúc đầu Thái hậu cũng không muốn truy cứu chuyện này, tranh đấu hậu cung, người có năng lực sẽ chiến thắng không cần một bà lão như nàng nhúng tay vào thế nhưng Như Sương lại đột nhiên can thiệp. Mặc dù nàng đã ban Như Sương cho Tiết Phong Lan nhưng Thái hậu một tay chăm sóc Như Sương trưởng thành, trong tiềm thức của nàng luôn nghĩ rằng Như Sương là người của nàng, nàng chỉ là đưa Như Sương đến Tiết phủ chăm sóc Tiết Phong Lan, hoàn toàn không có ý nghĩ là Như Sương không còn là người của Trường Xuân Cung. Đã là người của nàng, Thái hậu tất nhiên là không muốn để người của mình chịu thiệt, cho nên muốn nhúng tay vào sự việc này, mặc dù có thể đem vật hoàn chủ cũ nhưng kẻ gây ra chuyện này lại đứng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tuy nhiên chuyện này cũng không đáng bận tâm, điều đáng bận tâm là luận tính tình trước kia của Như Sương sẽ không xen vào chuyện người khác, hôm nay đột nhiên lại như vậy, rốt cuộc là vì sao?

"Không còn sớm nữa, bốn cung mệt rồi, bốn cung đi trước."

Cung yến vốn dĩ muốn thi tài tuyển phi hiện tại bị nháo thành như vậy, mọi người cũng không còn tâm trạng ở lại nữa, cho nên khi Thái hậu quyết định ra về cũng không có ai ngăn cản.

Thái hậu đứng lên, người bên cạnh vội đỡ tay nàng, một đám người đứng dậy hành lễ: "Cung tiễn Thái hậu."

"Cung tiễn mẫu hậu." Từ Hoàng hậu đứng dậy đầu tiên, đám phi tần phía sau lập tức vội vàng học theo.

Thái hậu đi ngang qua Như Sương, Như Sương khẽ hành lễ, Thái hậu gật đầu cũng không có ý muốn gọi nàng đến Trường Xuân Cung, hôm nay mọi chuyện đã nháo thành như vậy, nếu gọi Như Sương đến trước mặt đám người này thì cũng không biết sẽ có chuyện phiền phức gì nữa.

"Bốn cung cũng mệt rồi, bữa tiệc kết thúc ở đây đi." Hoàng hậu phát tay, đứng dậy chỉnh sửa y phục, mọi người thấy vậy cũng lần lượt chuẩn chuẩn rời khỏi cung, chính là ngoài dự đoán của mọi người, Từ Hoàng hậu không phải đi về hướng Vị Ương Cung mà đi về phía Thượng thư phủ nhân, đang lúc mọi người đang ngẩn ngơ thì lời ngọc rơi xuống.

"Lý muội muội."

Ánh mắt mọi người dồn sự chú ý vào người Thượng thư phủ nhân, Thượng thư phủ nhân bị nhìn đến mắt tự nhiên nhưng đối với người trước mặt vẫn cung kính hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương..."

"Lúc này Như Sương có nhắc đến miếng Dương chi bạch ngọc, là miếng ngọc mà Thái hậu tặng cho nha đầu nhà muội, vì sao lại xuất hiện trên người Hạ tiểu thư?" Hoàng hậu đang hỏi chuyện, một đám người phía sau cũng không dám rời khỏi, cũng không thể tùy tiện tiến lên, một nhà nữ nhi Tiết gia bên này chỉ cúi đầu, không dám nhìn thẳng phượng nhan, đối với lời nói của Hoàng hậu giả vờ như không hề nghe thấy.

"Hồi bẩm nương nương, chuyện này thần thiếp không biết." Thái hậu ban miếng ngọc cho Tiết Phong Lan khi nào nàng còn không biết thì làm sao có thể biết được miếng ngọc đó lại xuất hiện trên người Hạ Anh?

"Chuyện của Tiết gia bốn cung cũng không có quan nhiều nhưng nếu miếng ngọc đó là của mẫu hậu tặng cho Lan Nhi thì ta nghĩ muội nên tìm hiểu lý do Hạ tiểu thư có miếng ngọc đó." Từ Hoàng hậu nhếch môi, đối với câu trả lời của Thượng thư phủ nhân cũng không tỏ vẻ gì.

"Phòng ngày phòng đêm, trộm nhà khó phòng, ta nghĩ Lý muội muội cũng hiểu rõ điều này."

Thần sắc Thượng thư phủ nhân cứng đờ trong chốc lát mới gật đầu: "Thần thiếp hiểu rõ."

"Như vậy bốn cung giao lại miếng ngọc này cho muội." Ánh mắt Hoàng hậu lướt qua ba người Tiết Phong Linh, các nàng hiện tại đang cúi đầu nên Hoàng hậu không thể nhìn rõ gương mặt, chính là nghe nói Thượng thư phủ có hai vị tiểu thư song sinh, Tiết Phong Lan hẳn là có gương mặt giống với một trong ba người các nàng.

Trên đường về Vị Ương Cung.

"Nương nương, Tiết tiểu thư làm càn đến mức dám mang thiệp mời của người cho người khác, vì sao người lại bỏ qua cho nàng?" Từ lúc Hạ Anh chọc giận Hoàng hậu, Thượng thư phủ nhân mở miệng cầu tình cũng đã làm sáng tỏ thân phận của Hạ Anh, người nhà Tiết gia, làm sao có thể mang họ Hạ? Đến khi Như Sương xuất hiện liền làm rõ vấn đề, tiểu thư nhà nàng không đi dự được chỉ sợ là vì tấm thiệp mời đó đã chuyển cho Hạ Anh, đây cũng không phải là thủ đoạn cao siêu gì, mọi người làm sao có thể không nhìn ra?

"Luật pháp Đại Ngụy đâu có quy định là nàng mang thiệp mời cho người khác thì nàng có tội?" Từ Hoàng hậu mặt không đổi sắc hỏi lại, bộ dạng không mấy bận tâm.

Thái cô cô trầm mặc, quả thật là không có quy định này thế nhưng hành động của Tiết Phong Lan rõ ràng là một hành động vô lễ, có biết bao nhiêu người muốn có thiệp mời của Hoàng hậu, nàng không cần mà còn mang thiệp mời đi cho người khác, đây rõ ràng là bất kính với Hoàng hậu!

"Huống hồ nàng còn chưa xuất hiện đã gây chú ý như vậy, bốn cung cũng muốn nhìn xem người được Thái hậu xem trọng có năng lực đặc biệt gì?"

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Thượng thư phủ dậy sóng (1)

Trên xe ngựa, bốn người trầm mặc nhìn nhau, không khí căng thẳng đến mức không ai dám mở miệng nói chuyện, sắc mặt Thượng thư phủ nhân lúc này còn tốt, sau khi nói chuyện với Hoàng hậu xong liền trở nên âm trầm, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Tiết Phong Linh nghĩ hẳn là có liên quan đến miếng ngọc trên tay Thượng thư phủ nhân.

Nàng biết Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan, từ lần đầu tiên tiến cung nàng liền có thể nhìn ra được, Thái hậu đối với cháu gái bên ngoại này vô cùng yêu thích, thậm chí so với cháu gái trực thuộc huyết thống của mình chỉ có hơn chứ không kém, ngay cả công chúa hoàng tộc cũng không thể so sánh, nếu không miếng ngọc quý hiếm như vậy làm sao Thái hậu lại ban cho Tiết Phong Lan?

Tiết Phong Linh không rõ nguyên nhân vì sao Thái hậu lại yêu thích Tiết Phong Lan như vậy trong khi trong cung đã có hai vị công chúa hoa nhường nguyệt thẹn.

Thuần Ngọc Công chúa lúc này nàng cũng đã thấy qua, từ bề ngoài đến cách nàng ta thể hiện chứng tỏ nàng là một người hiểu chuyện, dịu dàng và rất am hiểu lòng người, người như vậy là loại người giỏi che giấu, chỉ sợ tâm tư của nàng không hề đơn thuần như những gì mà nàng thể hiện, sống trong hoàng cung những thứ đó là điều bình thường. Ngay để vô cùng sủng ái nữ nhi này, vì sao không thấy Thái hậu quan tâm đến? Lam Thuần Ngọc giỏi che giấu bao nhiêu thì Lam An Khánh lại không biết che giấu bấy nhiêu, bởi vì có Hoàng hậu chống lưng nên nàng kiêu ngạo không xem ai ra gì, không chỉ Thái hậu không thích nàng mà còn những tiểu thư khuê các khác cũng không muốn làm bạn với nàng, dù sao hai người các nàng cũng mang dòng máu của hoàng thất, lẽ ra Thái hậu phải xem trọng các nàng chứ không phải là Tiết Phong Lan.

Lúc nhỏ các nàng cùng nhau tiến cung, trong khi Tiết Phong Lan chỉ lo quấy phá thì nàng một bên lấy lòng Thái hậu, vì sao Thái hậu chỉ để ý Tiết Phong Lan mà không quan tâm đến sự tồn tại của nàng? Nếu Thái hậu không có sủng ái Tiết Phong Lan, có lẽ Tiết Phong Linh cũng không đẩy nàng ta rơi xuống hồ rồi dẫn đến đôi chân tàn phế, nàng không có ý định lấy mạng Tiết Phong Lan, nàng chỉ muốn hủy đi những thứ mà nàng ta có thể tạo uy hiếp đến nàng. Đồ vật mà Thái hậu cho người mang đến ngày càng nhiều, lại nhớ đến Tiết Phong Lan sắp mười hai tuổi, Thượng thư phủ nhân cũng bắt đầu xem xét hôn sự của nàng ta, nàng ta có thể nhận được ân sủng của Thái hậu, cơ hội tiến cung sẽ cao hơn những người khác, đồng thời cũng có thể chọn được người xứng đáng bước lên ngôi đế vương để nàng ta gửi gắm cả đời, vinh quang của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh chẳng có gì cả, cho nên trước khi Tiết Phong Lan phát hiện ra mục đích của người tỷ tỷ này, nàng chỉ có thể khiến Tiết Phong Lan biến mất mãi mãi, như vậy mới có thể loại đi một đối thủ gây uy hiếp đến nàng. Chính là không ngờ Tiết Phong Lan mạng lớn, mùa đông rơi xuống hồ cũng không bị công chết mà chỉ tàn phế hai chân, đối với kết quả này nàng cảm thấy không tệ nhưng sau đó sự thay đổi của Tiết Phong Lan hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng, nàng ta không những muốn lật mặt mà còn ngang nhiên chống đối nàng, vậy mà nàng ta lại toàn chiếm thế thượng phong.

Cung yến ngày hôm nay Tiết Phong Lan không có mặt nhưng tất cả mọi người đều biết đến sự tồn tại của Tiết Phong Lan, không phải là Tử tiểu thư của Tiết phủ hay muội muội của Tiết Phong Linh, mà chỉ đơn giản là một nữ tử gọi Tiết Phong Lan, đây là điều nàng ta muốn sao?

Nàng ta muốn tất cả mọi người đều biết đến sự tồn tại của nàng ta, muốn mọi người biết nàng ta nhận được ân sủng của Thái hậu, muốn mọi người tò mò rốt cuộc Tiết Phong Lan là ai?

Nếu như vậy thì Tiết Phong Lan thành công rồi, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ta đắc ý được lâu đâu.

Cảm giác lạnh lẽo từ trên tay truyền đến khiến Thượng thư phu nhân cúi đầu nhìn xuống miếng ngọc trong tay, không hổ danh là “bạch ngọc chi quan”, không chỉ có dáng vẻ tinh tế mà còn mang đến một xúc cảm khiến người giữ miếng ngọc cảm thấy thoải mái, về mặt âm trầm của nàng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sắc mặt lạnh như băng.

Khi biết được miếng ngọc bội này là do Thái hậu mang tặng cho nữ nhi nhà mình thế nhưng nữ nhi lại không nói gì với nàng khiến Thượng thư phu nhân vô cùng tức giận, lúc mọi chuyện đổ bể nàng chỉ hận không thể ngay lập tức giáo huấn nữ nhi. Sau đó nghĩ đến miếng ngọc quý giá mà Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan không biết nguyên nhân vì sao lại được tìm thấy trên người Hạ Anh thì cơn giận liền chuyển từ người Tiết Phong Lan sang người Hạ Anh, nàng không biết có phải là do Tiết lão thái thái cướp đoạt từ tay Tiết Phong Lan sau đó mới đưa cho Hạ Anh hay trong đó còn có nguyên nhân sâu xa gì nữa, điều nàng cần làm hiện tại là phải tra rõ chân tướng sự việc, sau đó cho Từ Hoàng hậu một câu trả lời thỏa đáng.

Lời nói muốn đòi lại công bằng cho Tiết Phong Lan của Từ Hoàng hậu có lẽ chỉ là thuận miệng, dù sao trước mặt mọi người, nàng ta muốn trả miếng ngọc lại cũng không thể xem như không có việc gì rồi rồi đi được, vì vậy mới thuận tiện nói thêm vài câu, biết rõ nàng ta chỉ là nói đùa nhưng Thượng thư phu nhân không dám xem lời nói đó là lời đùa giỡn, đơn giản là bởi vì nàng ta là hoàng hậu, lời nói của nàng ta chẳng khác nào là mệnh lệnh.

Ánh mắt nàng rơi vào người nữ hài đang nằm thoi thóp một góc, hơi thở nàng ta yếu đến nỗi trong không khí tĩnh lặng trên xe ngựa cũng không có ai nghe thấy tiếng hít thở của nàng ta, tuy Khâm Châu không có điều kiện phát triển nhưng Hạ Anh được Hạ gia dạy dỗ như một tiểu thư khuê các, cửa lớn không bước cửa nhỏ không ra, thân thể yếu đuối của nàng làm sao có thể chịu được ba mươi đại bàn của Hoàng hậu? Nhìn nàng như Thượng thư phu nhân vẫn thờ ơ xem như không có việc gì, dù sao nha đầu này cũng không có mang họ Tiết gia, lại không phải nữ nhi của nàng, vì sao nàng phải lo lắng cho nàng ta? Huống hồ chưa nói đến việc nàng ta cướp lấy cơ hội tiền cung rồi lấy trộm luôn ngọc bội của Lan Nhi, hơn nữa còn tranh biểu diễn với Linh Nhi, nàng ta nhận được kết quả này là do nàng ta tự làm tự chịu.

Xe ngựa lặc cộc đi trên đường, không biết đi hết bao lâu xe ngựa mới chịu dừng lại, xa phu cho xe dừng trước cửa Tiết phủ, Thượng thư phu nhân là người xuống đầu tiên, sau đó lần lượt đến ba người Tiết Phong Linh, Tiết Lan Hương, Tiết Liên Kiều. Đợi khi Tiết Liên Kiều giữ được thăng thì nha hoàn của Thượng thư phu nhân đã xuất hiện, Tiết thị lúc này đang đợi ở đại sảnh, nhận được tin liền nhanh chóng chạy đến, thấy một nhà Tiết gia nhưng không thấy bóng dáng nữ nhi đâu, nàng hơi kinh ngạc, nghĩ rằng nữ nhi của nàng liệu có phải đã được vị phi tần nào xem trọng nên giữ lại ở hoàng cung qua đêm?

Nếu Thượng thư phu nhân biết được ý nghĩ của Tiết thị chỉ sợ nàng sẽ mở miệng châm biếm, cung yến hôm nay nhiều người đến như vậy, dung mạo Hạ Anh cũng đâu đến mức khuynh quốc khuynh thành, cũng lắm chỉ có thể là gọi là thanh tú dễ nhìn, nếu so sánh với các tiểu thư khuê các khác thì nàng chỉ là một bông hoa bình thường trong một vườn hoa rực rỡ khoe sắc.

“Đại tẩu về rồi, Anh Anh đâu?”

Thượng thư phu nhân vậy liền cười lạnh, ánh mắt lộ rõ sự chế giễu: “Muội muội đúng là biết dạy dỗ nữ nhi.” Sợ dĩ Hạ Anh có thể ở trước mặt bao nhiêu người biểu diễn một điệu múa “phong tình diễm vũ” hết thấy đều là do Tiết thị biết cách làm người mới dạy dỗ ra một nữ nhi như thế, nếu đổi lại là nàng có một nữ nhi làm ra chuyện mất mặt như vậy chỉ sợ nàng cũng không có mặt mũi nào sống tiếp.

“Tẩu là có ý gì?” Nghe được giọng điệu châm chọc của Thượng thư phu nhân, Tiết thị cảm thấy có chút bất an.

Theo sự phân phó của Thượng thư phu nhân, nha hoàn trong phủ lập tức lên xe ngựa, trong lúc Tiết thị còn chưa hiểu chuyện gì thì một người được đỡ xuống, hồng y bị máu tươi thấm ướt, y phục xộc xệch, gương mặt tái nhợt, bộ dạng vô cùng chật vật khiến Tiết thị suýt nữa không nhận ra người trước mặt là ai.

“Anh Anh...” Tiết thị đẩy nha hoàn bên cạnh ra rồi đỡ lấy nữ nhi, gương mặt lộ vẻ lo lắng: “Anh Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao con lại trở nên như vậy?” Hiếm thấy Tiết thị lộ vẻ mặt như vậy, bất quá Hạ Anh đã ngất xỉu nên không thể trả lời lời nàng.

Không nhận được câu trả lời của nữ nhi, ánh mắt Tiết thị rơi vào người Thượng thư phu nhân: “Đại tẩu, Anh Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?” Trước khi tiến cung Hạ Anh vẫn còn đi được chạy được, sau khi rời cung trở về lại có dáng vẻ như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết?

“Nữ nhi của người chọc giận Hoàng hậu nương nương, bị Hoàng hậu phạt ba mươi đại bàn.”

Tiết thị trừng mắt: “Cái gì?!”

Hạ Anh chọc giận Hoàng hậu nên bị phạt ba mươi đại bàn? Làm sao có thể?!

Thượng thư phu nhân liếc mắt xem thường: “Nếu người không mau gọi đại phu nàng sẽ...” Không cần nàng nói hết lời, người ở đây đều hiểu rõ.

Tiết thị thấy vậy cũng không tranh cãi nữa mà cùng nha hoàn đỡ Hạ Anh về phòng, sau đó phân phó người đi gọi đại phu, sắp xếp cho nữ nhi xong nàng mới chạy đến Thọ Minh Trạch để tìm Tiết lão thái thái, tuy không biết trong cung đã xảy ra chuyện gì nhưng sắc mặt của Thượng thư phu nhân nhìn có chút nghiêm trọng, Hạ Anh lại ra nông nỗi này nàng chỉ có thể tìm Tiết lão thái thái cứu nguy.

“Mọi người về phòng thay đồ sau đó đến đại sảnh, chuyện hôm nay không thể bỏ qua.” Tiết thị đi rồi Thượng thư phu nhân mới phát tay, gương mặt mệt mỏi lộ vẻ sắc xảo khiến người khác không thể xem thường, mọi người nhìn nhau mới gật đầu rồi đi, các nàng cũng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, miếng ngọc đó không phải là vật thường, Hoàng hậu lại mở miệng, Thượng thư phu nhân chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, nhưng chuyện này lại liên quan đến Tiết lão thái thái, chỉ sợ hôm nay Thượng thư phủ lại dậy sóng rồi.

Trời đã tối, bầu trời đêm đen như mực nhưng Thọ Minh Trạch vẫn còn ánh sáng lấp lóe, trong phòng của Tiết lão thái thái có ba người, người ngồi trên ghế một thân y phục màu sẫm, mái tóc quấn cao, một tay cầm chung trà, người này không ai khác chính là Tiết lão thái thái.

“Người nói xem lời của nàng rốt cuộc là thật hay giả?” Sắc mặt Tiết lão thái thái thản nhiên, chính là giọng nói có vài phần thâm trầm, dọa người bên cạnh sợ hãi một phen.

“Lão thái thái, chuyện này...” Vũ di nương mím môi, hóa ra ngày hôm nay Tiết lão thái thái cho gọi nàng đến là vì chuyện này. Vũ di nương không nghĩ chuyện ngày đó nàng đến tìm Tiết Phong Lan lại bị Tiết lão thái thái phát hiện, rõ ràng nàng đã dặn dò kĩ người bên cạnh không để chuyện này truyền đến tai của Tiết lão thái thái, cũng thận trọng trước khi bước ra khỏi cửa, nàng lựa chọn thời gian Tiết lão thái thái nghỉ ngơi để đến Hàn Mai Các, lẽ ra chuyện này sẽ không có bất kì người nào biết được, trừ khi... trừ khi là Tiết Phong Lan bên kia để lộ ra ngoài.

Nghĩ đến Tiết Phong Lan, tâm tình Vũ di nương liền trở nên phức tạp, ngày đó nàng đến tìm nàng ta là để thử vận may, nàng biết rõ mọi người trong phủ đều muốn đánh chủ ý lên tầm thiếp mới của Tiết Phong Lan, đặc biệt là Hạ Anh và nữ nhi của nàng. Tiết thị là nữ nhi được Tiết lão thái thái yêu thương, mà nàng chỉ là một thiếp thất nhỏ bé không có tư cách làm chỗ dựa, thân phận thứ nữ nhi phòng của Tiết Yên Hoa làm sao có thể so sánh với tiểu thư tri phủ Hạ Anh? Cho nên tám thiếp mới có sáu đến bảy phần sẽ rơi vào tay Hạ Anh, chính là nghĩ đến nữ nhi nàng và Tiết Phong Lan đều mang họ Tiết, đều là tỷ muội trong một nhà, giúp đỡ lẫn nhau là tất yếu, về phần Tiết lão thái thái, Hạ Anh từ nhỏ lớn lên ở Khâm Châu, tình

cảm đối với Tiết lão thái thái không nhiều, Tiết Yên Hoa thì ngược lại, nàng từ nhỏ đã ở bên cạnh Tiết lão thái thái, là cháu gái mà Tiết lão thái thái yêu thương, nếu có thể nhận được sự đồng ý từ Tiết Phong Lan thì ai của Tiết lão thái thái sẽ qua dễ dàng hơn. Tuy nói Tiết lão thái thái có quyền quyết định nhưng Tiết Phong Lan mới là chủ nhân của tấm thiệp mời, trước mặt bao nhiêu người Tiết lão thái thái cũng không cướp đoạt thiệp mời từ tay cháu gái mình được, vì vậy nàng đã đi đến Hàn Mai Các, tìm Tiết Phong Lan để bàn bạc.

Nàng sớm đã nghe nói Từ tiểu thư từ khi bị tàn phế đôi chân thì tính tình nhu nhược cũng trở nên mạnh mẽ, không ít nha hoàn phải trả giá cho việc xem thường chủ tử, ngay cả Tiết lão thái thái và Phuong Lam cũng không thể chiếm thế thượng phong khi giao đấu với Tiết Phong Lan, về phần Tiết Phong Linh, từ ngày Tuyết Mai bị đánh đến thừa sống thiếu chết, tình cảm giữa tỷ muội giữa hai người đã xuất hiện vết nứt, ở đâu cũng muốn đối đầu nhau, chuyện này người thông minh đều nhìn ra được, Tiết Duy là thiếu gia được sủng ái nhất Tiết phủ cũng phải chịu thiệt trong tay nàng, hiện tại Tiết Phong Lan là người mà mọi người trong Tiết phủ không muốn đắc tội nhất.

Một người vốn dĩ không có chỗ đứng ở Tiết phủ mà lại có năng lực này cho nên tất cả mọi người đều kiêng kỵ nàng ta, chính xác mà nói là kiêng kỵ Thái hậu, bởi vì nàng có Thái hậu chống lưng.

Vũ di nương cùng Tiết Phong Lan chưa bao giờ giao đấu chính diện, cho nên không có cảm thấy Tiết Phong Lan lợi hại ở chỗ nào mà đám người kia đều không muốn dây dưa, đến khi nàng đến Hàn Mai Các mới hiểu được, nha đầu này tuổi nhỏ nhưng là gan không nhỏ chút nào. Từ đầu chí cuối Tiết Phong Lan đều nắm quyền chủ đạo trong cuộc trò chuyện giữa hai người, cho nên Vũ di nương mới bị chọc tức mà nói những lời khó nghe, thế nhưng trên mặt Tiết Phong Lan vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, tựa hồ như đối với việc bị mắng không chút quan tâm, vốn nghĩ rằng ta có bản lĩnh, không ngờ ở phía sau lại đi cáo trạng với Tiết lão thái thái, nha đầu này quả nhiên âm hiểm.

“Ta còn nghe nói, ngày đó ngươi nói những lời cực kì khó nghe?” Nhìn bộ dạng hiện tại của Vũ di nương, Tiết lão thái thái cũng rõ ràng lời nói của Tiết Phong Lan là sự thật. Lúc đầu nàng không tin Tiết Phong Lan, Vũ di nương thì đáng tin hơn một chút, dù sao nàng ta cũng đã ở bên cạnh nàng mười mấy năm, so với nha đầu như Tiết Phong Lan thì đáng tin hơn, vì vậy nàng đã cho Huỳnh ma ma đi điều tra chuyện này. Đám người bên cạnh Vũ di nương quả thật là kín miệng, có lẽ nàng ta đã dặn dò như thế, nhưng năng lực của Huỳnh ma ma đâu phải chỉ có như vậy, Huỳnh ma ma không chỉ cho người hỏi thăm nha hoàn ở Lâm Hương Viện và Hàn Mai Các mà còn hỏi thăm ở các viện khác, cho dù ngày đó Vũ di nương ngoài không ai khác phát hiện thì vẫn có một ít nha hoàn ở viện khác nhìn thấy. Tường có kín cách mấy góc cũng có thể lọt vào, điều tra không bao lâu liền tra ra được, Vũ di nương thật sự đến tìm Tiết Phong Lan, bất quá khi đó chỉ có hai người bọn họ, cũng không ai biết họ đã nói gì, Tiết lão thái thái đoán chắc là có liên quan đến Tiết Yên Hoa, dựa vào gương mặt ngày đó của Tiết Phong Lan, có lẽ nàng thật sự chịu ủy khuất trong tay Vũ di nương.

“Thiếp thân...” Vũ di nương không biết trả lời làm sao cho phải, lúc này trên bàn ăn, Tiết lão thái thái chỉ lo trò chuyện cùng Phuong Lam mà gạt nàng sang một bên, sau đó liền gọi nàng đến Thọ Minh Trạch để nói chuyện, có lẽ nàng ta đã phát hiện ra điều gì, trước khi gọi nàng đến đây chỉ sợ sớm đã điều tra rõ ràng, nếu nàng nói dối Tiết lão thái thái nhất định sẽ không nể mặt mà vạch trần sự thật, nếu nàng nói thật... như vậy không phải thừa nhận nàng ở sau lưng Tiết lão thái thái làm chuyện xấu sao?

Thấy Vũ di nương cứ ngập ngừng không nói, nhẫn nại của Tiết lão thái thái cũng đã đến cực hạn, nàng đập bàn một cái, tạo ra âm thanh vang dội.

“Cho dù nàng là con cò bị ta vút bỏ thì cũng chưa đến lượt ngươi lên tiếng!” Tiết Phong Lan là ai? Nàng ta là đích tiểu thư của Thượng thư phủ, mặc dù trong Tiết phủ không có chỗ đứng nhưng ở phía sau nàng có không biết bao nhiêu chỗ dựa, Tiết lão thái thái còn muốn tìm cách lôi kéo nàng ta. Vũ di nương lại là ai? Nàng ta bất quá cũng chỉ là thứ thiếp của nhị phòng, đặc biệt là khi nhị phòng không còn Nhị lão gia chống lưng, thân phận Vũ di nương chẳng qua cũng chỉ cao hơn nha hoàn một chút, vậy mà Vũ di nương lại không biết tốt xấu nói ra những lời này, đối với một nha đầu như Tiết Phong Lan lời nói này chẳng khác nào kích thích tâm tình nàng ta, hôm nay Tiết Phong Lan tức giận lấy chuyện hôn sự ra có lẽ là do bị Vũ di nương dọa, dù sao một nữ nhân như hoa như ngọc làm sao chịu đựng phải gả cho lão già? May mắn là Tiết Phong Lan chỉ đem lời này nói với nàng, lỡ như nàng ta đem chuyện này nói với Thái hậu, chọc giận Thái hậu thì phải làm sao?

“Mẫu thân, chuyện này là do con dẫu sai lầm, mẫu thân đừng trách tội...” Chuyện đã đến nước này Vũ di nương cũng không thể chối bỏ trách nhiệm, chỉ có thể mở miệng thừa nhận, như vậy Tiết lão thái thái mới tha tội cho nàng.

“Ngươi thân là trưởng bối lại nói những lời khó nghe như vậy với một tiểu bối, ngươi có biết ngươi đã dọa sợ nàng không?” Tiết lão thái thái tức giận mắng, không phải là vì Vũ di nương dọa sợ Tiết Phong Lan, mà là bởi vì suýt nữa nàng ta đã phá hỏng kế hoạch của nàng, nàng vốn dĩ gọi Tiết Phong Lan đến là vì tấm thiệp mời, ai biết được trước đó nàng là bị Vũ di nương chọc giận, may mắn là nàng kịp thời khuyên bảo, nhưng cũng nhờ chuyện này mà nàng có thể đạt được thêm một quân cờ là Tiết Phong Lan vào tay.

“Là con dẫu sai.” Bộ dạng ngày đó của Tiết Phong Lan nàng vẫn còn nhớ như in, cũng không thấy nàng ta bị dọa sợ chỗ nào, Tiết lão thái thái nói như vậy, rõ ràng là đã nhận được chỗ tốt gì ở chỗ Tiết Phong Lan.

“Nuơng...” Tiết thị vừa vào đã thấy Vũ di nương bị răn dạy, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, Tiết lão thái thái ngày thường cũng khá chiều chuộng Vũ di nương, hôm nay trên bàn ăn không có nói chuyện với Vũ di nương, hiện tại đột nhiên lại lộ vẻ mặt tức giận như vậy là như thế nào? Bất quá nàng cũng không có thời gian quan tâm nhiều, hiện tại quan trọng nhất chính là Hạ Anh.

“Có chuyện gì?” Cửa phòng không có đóng nên Tiết thị đi vào cũng phải, Tiết lão thái thái cũng không tiện tức giận.

“Đại tẩu trở về rồi, chính là... Anh Anh lại có người đẩy máu.” Nói đến đây gương mặt Tiết thị lộ vẻ ủy khuất, trước khi tiến cung nàng đã chuẩn bị mọi thứ cho Hạ Anh, ngay cả lễ nghi cũng được dạy dỗ cẩn thận, rõ ràng trước khi tiến cung rất tốt, về phần vì sao khi trở về cả người be bét máu thì nàng không rõ, chính là trong lòng đã ghi hận chuyện này lên đầu Thượng thư phu nhân. Nàng ta dẫn nữ nhi nàng tiến cung, nàng ta chắc hẳn là phải trách nhiệm bảo vệ Hạ Anh, vì sao bốn người tiến cung trở về chỉ có một mình Hạ Anh bị thương, ba người còn lại không có việc gì? Nhất định là Thượng thư phu nhân ở phía sau giờ trò, nàng ta chắc chắn là ghi thù chuyện nàng cướp tấm thiệp mời đó từ tay nữ nhi nàng ta, cho nên nàng ta bày ra bộ dáng tốt bụng đưa người vào cung rồi mới ra ám chiêu, hãm hại Hạ Anh khiến Hoàng hậu tức giận.

“Cái gì?” Gương mặt Tiết lão thái thái lộ vẻ khiếp sợ, không nói hai lời liền nhanh chóng lao ra khỏi phòng, phương hướng chính là đi về phòng của Hạ Anh, Tiết thị cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vũ di nương mặc dù không hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng qua lời Tiết thị nàng đã biết được một tin chính là Hạ Anh đã bị thương, khoe môi không khỏi nhếch lên, bước chân ra khỏi phòng, nhưng phương hướng mà nàng nhắm đến không phải là phòng của Hạ Anh mà là phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72-2: Thượng thư phủ dậy sóng (2)

Tin tức Thượng thư phu nhân từ trong cung trở về nhanh chóng bay khắp phủ, mặc dù hiện tại trời đã tối, các gian hàng trên phố cũng đã đóng cửa thế nhưng cả Tiết phủ đều rực rỡ như ban ngày, không chỉ riêng Tiết phủ mà các phủ đệ khác cũng vậy. Bởi vì hôm nay là cung yến, mỗi lần hoàng cung tổ chức yến tiệc, sênh ca cả đêm thì cho dù có buồn ngủ cách nào cũng ai không đi ngủ, so với những người được tiến cung thì mọi người ở nhà chờ đợi trông có vẻ càng khẩn trương hơn, chủ tử còn chưa đi ngủ, đám nha hoàn bà tử tất nhiên cũng không dám, vì vậy phủ đệ khắp kinh thành đều đốt đuốc sáng trưng, nếu không phải trên phố không có người thì không khí sẽ càng náo nhiệt hơn nữa.

Thượng thư phu nhân về đến phủ liền phân phó mọi người tập trung ở đại sảnh sau nửa canh giờ, còn nàng thì trở về phòng thay y phục, y phục tiến cung rườm rà, thay một bộ y phục cũng mất khoảng hai khắc, trong thời gian ó đã đủ cho mọi người chuẩn bị. Đảm người trong phủ không biết chuyện gì xảy, trời đã tối như vậy, tuy bọn họ chưa ngủ nhưng cũng không rảnh rỗi đến mức phải đến phòng khách tâm sự, ngày thường Thượng thư phu nhân rất ít khi tụ tập mọi người lại, hiện tại lại cho người đi gọi mọi người đến phòng khách, người thông minh vừa nghe là biết đã có chuyện, đặc biệt là thời điểm nhạy cảm như vừa tiến cung trở về, nhất định là đã xảy ra chuyện, vì vậy mọi người không nói hai lời liền lập tức đi thay y phục, không ai dám chậm trễ, chỉ sợ đến trễ một chút sẽ chọc giận vị chủ mẫu này.

Tiết Phong Lan vẫn chưa nghỉ ngơi, nàng đang đợi tin tức của Như Sương, chính là không biết cung yến phải diễn ra bao lâu nên nàng đành ngồi ở trong phòng luyện chữ, Xuân Cầm một bên mày mực cho nàng, dưới ánh nến lập lòe, bàn tay nhỏ nhắn cầm bút lông, không ngừng viết đi viết lại một chữ “Cung”, nét chữ ban đầu chẳng khác nào gà bới, về sau lại càng đúng chuẩn mực hơn. Người nhận được tin tức Thượng thư phu nhân trở về nhanh nhất không ai khác chính là Tiết Phong Lan, bởi vì lúc này Như Sương cũng đã trở về, khi nghe thấy Thượng thư phu nhân cho mời mọi người đến phòng khách thì nàng cũng đã chuẩn bị xong, chính là Thượng thư phu nhân cho thời gian nửa canh giờ, nàng cũng không muốn đến sớm, như vậy rất dễ gây chú ý, đành phải ngồi ở đây nghe Như Sương tóm tắt tình hình diễn ra trong cung.

Đợi khi nghe xong mọi chuyện từ Như Sương, nửa canh giờ cũng gần đến đủ, còn cách một khắc nữa là đến giờ, Tiết Phong Lan cũng không muốn đến trễ, dễ dàng bị người khác bắt lỗi, huống hồ người cho gọi đến là mẫu thân của nàng, nàng thân là nữ nhi mà bắt mẫu thân đợi, truyền ra ngoài không được tốt lắm, hơn nữa lúc này Thượng thư phu nhân lại đang tức giận, nàng cũng không muốn chuốc họa vào thân.

Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế đến phòng khách thì trong phòng đã có không ít người, Thượng thư phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, y phục tiến cung trên người nàng đã được bằng một chiếc áo sam mỏng, bên ngoài khoác một cái áo khoác lớn, bởi vì toàn là nữ nhân nên cách ăn mặc của Thượng thư phu nhân có chút tùy ý, mái tóc đen dài buông lỏng, môi son má phấn cũng đã bôi đi, để lộ ra dung nhan điểm lệ vốn có, gương mặt Thượng thư phu nhân vốn dĩ là xếp hàng mỹ nhân, không cần trang điểm thì nàng vẫn xinh đẹp, chính là khi trang điểm trông nàng trẻ ra một chút, sau khi bôi lớp phấn hóa trang đi nàng lại mang theo một ý vị khác, nhìn Thượng thư phu nhân lúc này có chút giản dị mộc mạc, thanh đạm nhẹ nhàng khiến người khác cảm thấy dễ gần.

Tiết Phong Lan cũng không phải lần đầu tiên thấy Thượng thư phu nhân như thế, thế nhưng gương mặt trẻ con vẫn để lộ nụ cười lầy lỏm, rất rõ ràng so với bộ dạng thường ngày của Thượng thư phu nhân, nàng lại càng thích bộ dạng mộc mạc như thế này hơn.

“Mẫu thân, buổi tối tốt lành.”

“Ân, Lan Nhi hảo.” Thấy Tiết Phong Lan có tinh thần như vậy, một mối giữa chân mày cũng biến mất, nữ nhi mặc dù không được tiến cung vẫn có thể duy trì nụ cười vui vẻ như thế, cho thấy nữ nhi của nàng rất kiên cường và có ý chí vươn lên, chưa bao giờ khuất phục với mọi chuyện, tâm tính này rất giống người của Lý gia, nếu Lý Thừa tướng biết được cháu gái của hắn có thể thừa hưởng tâm tính của Lý gia nhất định là sẽ rất vui vẻ, lúc này nàng nhìn Tiết Phong Lan càng cảm thấy thuận mắt, có lẽ là vì một nụ cười khi này của nàng ta.

Vốn dĩ khi nàng trở về, tâm tình nàng đã rất không tốt, nàng không chỉ tức giận chuyện của Hạ Anh, mà còn giận lây sang Tiết Phong Lan vì đã giấu nàng chuyện ngọc bội, tâm tình buồn bực nên khi thay quần áo xong nàng đã đi đến phòng khách. Phòng khách lúc này vẫn chưa có người đến, nhưng thấy thời gian chưa điểm nên Thượng thư phu nhân cũng không tiện tức giận, không khí im lặng bao trùm khiến nàng cảm thấy ngột ngạt, lúc này tiến cung cơm tối nàng còn chưa có dùng, trong cung đồ ăn rất nhiều nhưng không thể tùy tiện ăn được, đặc biệt là ở trước mặt bao nhiêu người, nếu ăn như hổ đói thì chẳng khác nào vứt sạch mặt mũi, vậy nên lúc này cảm thấy có chút đói. Trần ma ma thấy vậy bèn đi chuẩn bị một ít bánh quế hoa, Thượng thư phu nhân cũng không cản, đang lúc dùng bánh quế hoa thì mọi người lần lượt tiến vào, Thượng thư phu nhân cũng không tiện ăn nữa nên đành cho người mang xuống, bởi vì ăn chưa no nên tâm tình lại trở xấu, lúc này nhìn đến nụ cười của Tiết Phong Lan, không hiểu sao lại thấy dễ chịu hơn một chút, không thể nói là thoải mái nhưng u phiền cũng đã bay mất.

Chuyện của hậu viện để nữ nhân giải quyết, nam nhân không tiện xen vào, lần này Thượng thư phu nhân chỉ cho gọi nữ nhân của tam phòng, Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ từ trong cung trở về thì ai về phòng nấy, Thượng thư đại nhân vẫn còn ở trong cung, có lẽ bữa tiệc ở chỗ Ngụy đế vẫn chưa tàn, Tam lão gia và Hạ Vô đều không được gọi đến, ngoại trừ Tiết lão thái thái, Tiết thị, Hạ Anh, Tiết Phong Linh thì nữ nhân của tam phòng đều đã có mặt.

Vũ di nương ngày thường thân thiết với Tiết lão thái thái, chỗ nào có mặt Tiết lão thái thái đều có sự xuất hiện của nàng ta, hôm nay đột nhiên lại đến trước cả Tiết lão thái thái, người thông minh liền nhìn ra được trong đó ẩn chứa nguyên nhân sâu xa, đặc biệt là khi trên bữa cơm, Tiết lão thái thái chỉ nói chuyện với Phương Lam và Tiết thị, Vũ di nương bị bỏ mặc một bên.

Chỗ ngồi của Tiết Phong Lan là ở giữa Tiết Phong Linh và Tiết Liên Kiều, lúc này Tiết Phong Linh vẫn chưa có mặt, cho nên nàng chỉ có thể quay sang nhìn Tiết Liên Kiều nở nụ cười hữu hảo, chứng tỏ tâm trạng không tồi, Tiết Liên Kiều rõ ràng là có chút kinh ngạc, vị tỷ tỷ này của nàng ngày thường không thích ra ngoài, thế nhưng mỗi lần bước chân ra khỏi viện là khiến người khác bất ngờ, đột nhiên lại chào hỏi nàng, Tiết Liên Kiều cảm thấy thụ sủng nhược kinh, bất quá rất nhanh nàng ta cũng gạt đầu với nàng, xem như là chào hỏi.

Không để mọi người đợi quá lâu, từ cửa đã truyền đến tiếng bước chân, ba trong bốn người đã có mặt, Tiết lão thái thái dẫn đầu, theo sau là Tiết thị cùng Tiết Phong Linh, đôi hình cũng rất hoành tráng, vừa nhìn vào đã biết ai mới là kẻ nắm quyền. Tiết lão thái thái không đi đến chỗ ngồi thường ngày của nàng mà tự nhiên đi đến chỗ ngồi của Thượng thư đại nhân, không có Thượng thư đại nhân trong phủ thì nàng là người có quyền quyết định lớn nhất, Thượng thư phu nhân cũng hiểu rõ điều này nên cũng không có ngăn cản, mọi người ai nấy về chỗ của mình, chỉ còn một cái ghế trống là của Hạ Anh, đối với việc Hạ Anh vắng mặt mọi người chỉ nghĩ hoặc chứ không có bận tâm nhiều, dù sao nàng ta cũng không có mang họ Tiết, quan tâm nàng ta làm gì?

“Chuyện của Hạ Anh nha đầu rốt cuộc là như thế nào?” Tiết lão thái thái là người đầu tiên mở miệng, sắc mặt nàng hiện lên vẻ tức giận, lúc này nàng có cùng Tiết thị đến phòng thăm Hạ Anh, vừa lúc đó đại phu cũng được mời đến, nhìn y phục dính máu của Hạ Anh, sắc mặt Tiết lão thái thái rất khó coi, sau đó nhìn thấy da thịt dưới hồng y nhiễm máu thì sắc mặt lại càng thêm khó coi. Hạ Anh thân mình vàng ngọc, được Tiết thị cưng ái nên là thân thể có chút yếu đuối, bị Hoàng hậu phạt nặng như vậy chẳng khác nào muốn lấy mạng nàng, dưới y phục là một đồng máu thịt lẫn lộn, cho thấy người ra tay rõ ràng không chút lưu tình, đại phu cũng có nói nếu không điều trị kịp thời thì chi sợ sau này phần thịt đó không thể dùng được, như vậy chẳng phải cả đời này nàng chỉ có thể đứng, không thể ngồi, chỉ có thể nằm xấp, không thể nằm ngửa sao?

Tiết thị nghe đến đây liền khóc lóc nước mắt, bảo Tiết lão thái thái phải đòi công bằng cho nữ nhi nàng ta, Tiết lão thái thái phiền muộn chết nên phân phó đại phu phải chữa trị hết sức, bất kể là linh đan diệu dược gì chỉ cần có thể chữa khỏi cho Hạ Anh liền cứ dùng. Thượng thư phủ không thiếu chút tiền đó, đại phu nhận lời, Tiết thị bên cạnh cảm động không thôi. Thực chất đối với Tiết lão thái thái sống chết của Hạ Anh thế nào nàng không quan tâm, nhưng dù sao nàng ta cũng mang thân phận cháu gái của nàng, nếu để mặc nàng ta tự sinh tự diệt, tin tức này bị truyền đi sẽ không tốt, huống hồ Hạ Anh vẫn còn giá trị lợi dụng, về phần Tiết thị, nàng cứu nữ nhi của nàng ta, chỉ mong nàng ta biết điều một chút đừng đem chuyện nắm đó ra uy hiếp nàng, nếu không... cho dù là nữ nhi của nàng, nàng cũng không có ý định bỏ qua.

Tiết lão thái thái vừa cất lời, ngoại trừ Tiết Phong Linh ba người có mặt trong cung yến thì mọi người đều lộ vẻ khó hiểu.

Gương mặt Tiết Phong Lan cũng lộ vẻ mờ mịt, diễn hình là một bộ dáng không rõ chuyện gì, lúc này nàng đã nghe hết mọi chuyện từ Như Sương, vốn dĩ nàng không cần phải tỏ ra ngạc nhiên như thế nhưng Tiết Phong Lan không muốn để lộ nàng đã biết mọi chuyện từ trước, đồng thời việc Như Sương từ hoàng cung trở về càng ít người biết thì càng tốt, Như Sương không đi xe ngựa chung với Thượng thư phu nhân, nàng cũng không biết Như Sương về bằng cách nào mà có thể cùng lúc với Thượng thư phu nhân chứng tỏ nàng có năng lực của riêng bản thân nàng, huống hồ chuyện trong cung có thể tùy tiện lộ ra sao? Nàng giả vờ không biết không phải là thật sự không biết, nàng không phải là nhân vật chính ngày hôm nay, không cần phải tranh nổi bật.

“Mẫu thân, là Hạ Anh ở trước mặt bao nhiêu người biểu diễn một khúc “phong tình điểm vũ” khiến bao người tức giận, bị Hoàng hậu nương nương phạt đánh ba mươi đại bản.” Đối việc người bị đánh không phải nữ nhi của chính mình, giọng điệu Thượng thư phu nhân thật phần bình tĩnh.

Hít!

Ánh mắt mọi người đều lộ vẻ không thể tin được, Hạ Anh thường ngày ở trong phủ không xem ai ra gì, hiện tại vào cung lại đắc tội Hoàng hậu, ba mươi đại bản, đây cũng không phải là con số lớn, chính là đối một nữ nhân chân yếu tay mềm như Hạ Anh, chẳng khác nào muốn lấy mạng nàng.

“Đại tấu, tấu nói vậy!” Tiết thị là người bức xúc đầu tiên, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe qua nguyên nhân nữ nhi bị đánh nhưng vẫn cảm thấy chuyện này không thể tin được.

Thượng thư phu nhân nhếch môi cười lạnh: “Có nói vậy hay không thì hôm nay trên cung yến mọi người đều biết, nữ nhi mà ngươi dạy dỗ ở trước mặt biết bao nhiêu người khiêu khích uy phong của Hoàng hậu, chỉ sợ sáng mai khắp kinh thành đều biết biểu tiêu thư của Tiết phủ là một nữ nhân dám dâng.”

Mọi người phía dưới hai mặt nhìn nhau, mặc dù Thượng thư phu nhân không có nói rõ điều vũ mà Hạ Anh biểu diễn cụ thể như thế nào, nhưng dựa vào thái độ của nàng thì mọi người cũng hiểu được điều múa mà Hạ Anh múa chắc không đơn giản là hạ thấp uy phong của Hoàng hậu.

Giọng điệu của Thượng thư phu nhân mui phần châm chọc, thân là mẫu thân của Hạ Anh, Tiết thị cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, thực chất nàng không phải không tin lời của Thượng thư phu nhân mà là bởi vì nàng không dám tin, Thượng thư phu nhân từ hoàng cung trở lại, cho dù đó là lời nói dối thì lời nói dối đó cũng rất đáng tin, huống hồ tính tình của nữ nhi ra sao, nàng thân là mẫu thân làm sao có thể không hiểu?

“Phong tình điểm vũ? Làm sao Anh Anh lại có thể múa một điệu múa như vậy?” Tiết thị vẫn không phục, từ khi biết được chuyện cung yến, nàng đã cho người mời một vũ nương ở vũ phường đến để dạy máu cho Hạ Anh, vũ nương đó là vũ nương bậc nhất của vũ phường, vũ kỹ tuyệt đối hơn hẳn những tiểu thư nhà quan, Hạ Anh còn nhỏ, thân hình dẻo dai, thích hợp tập múa, cho nên mặc dù thời gian tập múa không dài nhưng Hạ Anh vẫn có đủ năng lực biểu diễn. Trước khi tiến cung Tiết thị cũng đã xem qua màn biểu diễn của Hạ Anh, ngoại trừ một số động tác có chút hơi bạo dạn thì những thứ còn lại đều rất bình thường, nàng chưa từng chứng kiến qua Phương Vũ Cửu Thiên cho nên cũng không rõ thực hư thế nào, bất quá đây là điệu múa đẹp nhất nàng từng xem qua, bất kể là trang phục hay động tác, Tiết thị đều cảm thấy câu nhân đến tận xương tủy, vốn nghĩ chỉ là một điệu múa bình thường, không ngờ lại là phong tình điểm vũ.

“Chuyện này phải hỏi lại người rồi? Nữ nhi do người dạy dỗ, ta làm sao biết được nàng học một điệu múa này ở đâu?” Thượng thư phu nhân không chút bận tâm trả lời, Hạ Anh cũng không phải nữ nhi của nàng, nàng làm biết được nàng ta học ở đâu? Bất quá có thể mang tên là “phong tình điểm vũ” thì chắc chắn là xuất thân ở một nơi không mấy tốt lành rồi, nhắc mới nhớ hơn tháng trước Tiết thị không phải mời một vũ nương đến dạy múa cho Hạ Anh sao? Chắc chắn là học từ người vũ nương đó rồi, quả nhiên những nữ nhân xuất thân thấp kém, cho dù là đệ nhất vũ nương của vũ phường đi chăng nữa cũng không phải là loại tốt đẹp gì.

Tiết thị tất nhiên cũng nghĩ đến vũ nương này có vấn đề, bất quá mấy ngày trước nàng đã trả ngân lượng để nàng ta rời đi, cho dù thật sự là nàng ta dạy hư Hạ Anh, nàng cũng không thể tìm được người để hỏi tội.

“Tấu, vì sao tấu lại không chịu trông coi Anh Anh? Anh Anh chỉ là một hài tử, làm sao nàng biết được nàng đang làm gì?” Tội của nữ nhi là không thể chối cãi nhưng Tiết thị vẫn làm ra bộ dạng không sợ chết, nữ nhi thân sinh bị thương thành như vậy, nàng tất nhiên là muốn thay nữ nhi đòi lại công đạo, nhưng người hạ lệnh là Hoàng hậu, nàng không thể chỉ trích hành động của Hoàng hậu được nên chỉ có thể đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Thượng thư phu nhân.

“Á? Nữ nhi của người làm còn muốn ta thay nàng chịu trách nhiệm?” Thượng thư phu nhân tỏ thái độ khinh thường: “Nếu nàng chỉ là hài tử, thế thì ai bảo người lại để nàng tiến cung? Hiện tại làm mất mặt người, người lại đổ trách nhiệm vào ta, đây là đạo lý gì vậy?!”

Thượng thư phu nhân tức giận rồi!

Mọi người ở nơi này đều vào Tiết phủ đã được mười mấy năm, đối với tính tình của mỗi người trong phủ đều nắm rõ trong tay, đặc biệt là vị chủ mẫu - tiểu thư Thừa tướng phủ như Thượng thư phu nhân, nếu muốn an ổn sống qua ngày thì đừng trêu chọc đến nàng, ngay cả Phương Lam sinh được nhi tử, lại có chỗ dựa là Tiết lão thái thái nhưng ở trước mặt Thượng thư phu nhân cũng không dám làm càn. Thượng thư phu nhân đối với việc Tiết thị có Tiết lão thái thái chống lưng mà cướp đoạt tẩm thiếp mời của Tiết Phong Lan, mặc dù nàng không biểu hiện ra mặt nhưng mọi người đều biết trong lòng nàng rất tức giận, thân là mẫu thân ai lại không muốn đem những thứ tốt nhất dành cho nữ nhi của mình, huống hồ tẩm thiếp đó vốn là của Tiết Phong Lan, Tiết thị không biết tốt xấu cướp đoạt cơ hội tiến cung của người khác, hiện tại còn dám chất vấn Thượng thư phu nhân không chăm nom nữ nhi nàng cẩn thận, quả thật là chuyện tức cười nhất từ xưa đến nay.

Tiết thị bị nói đến á khẩu không nói nên lời, nàng vốn định phản nhưng phát hiện bản thân nàng đuối lý, lời của Thượng thư phu nhân không sai, vốn dĩ Hạ Anh không hề có cơ hội tiến cung, cơ hội này là do đoạt từ tay Tiết Phong Lan, hiện tại nàng tự làm tự chịu còn có thể trách ai? Chính là nàng không cam tâm, phận làm nữ nhân, chính là thích so đo với những nữ nhân khác, nàng không thể đứng nhìn nữ nhi nhà người khác phong hoa tuyết nguyệt, được nhiều người vây quanh, còn nữ nhi nhà mình lại bị vắng vẻ không ai biết đến. Vì vậy ánh mắt nàng rơi vào người Tiết lão thái thái, ánh mắt mang theo chút oán, nàng muốn Tiết lão thái thái đòi thay nàng đòi công đạo, ở nơi này chỉ có Tiết lão thái thái mới dám cùng Thượng thư phu nhân đối đầu, chỉ cần Tiết lão thái thái chịu nói một câu, Thượng thư phu nhân dù không thể chấp nhận cũng sẽ không nói những lời khó nghe như vậy. Không giống như những gì Tiết thị mong đợi, Tiết lão thái thái đã tỏ rõ lập trường của mình, ngoại trừ lúc đầu bước vào hỏi một câu về Hạ Anh thì mọi chuyện sau đó nàng ta cũng không có xen vào nữa, hiện tại bị Tiết thị nhìn như vậy, Tiết lão thái thái lựa chọn xem như không thấy.

“Trề như vậy mà người còn gọi mọi người đến, không đơn giản về nói về chuyện của Anh nha đâu chứ?”

Thấy Tiết lão thái thái hôm nay hiểu rõ lý lẽ, không có ý định muốn nói giúp cho Hạ Anh thì tâm tình Thượng thư phu nhân mới tốt hơn một chút, thái độ đối với đối phương cũng hòa nhã hơn rất nhiều.

“Chuyện của Hạ Anh chỉ là chuyện nhỏ, chuyện đáng bận tâm là về miếng ngọc này.” Thượng thư phu nhân dứt liền liền lấy miếng ngọc bội để lên mặt bàn, âm thanh ma sát giữa ngọc và mặt bàn rất nhẹ, không hề để lại một vết xước nào, chứng tỏ người đặt rất cẩn thận, không có ý định làm tổn hại miếng ngọc.

Tiết lão thái thái là người có kinh nghiệm, mặc dù ngày thường nàng cũng không có sử dụng đồ vật quý hiếm gì nhưng trên các loại đồ vật quý hiếm thường sẽ tỏa ra một sự thu hút, sự thu hút đó có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, dù chỉ là cảm giác nhưng nàng vẫn có thể khẳng định, miếng ngọc này chính là bạch ngọc chi quan trong lời đồn, là vua của noãn ngọc, giá trị tuyệt đối có thể lấy một tòa thành của Đại Ngụy ra trao đổi.

“Miếng ngọc này... mẫu thân có biết gì về nó không?” Thượng thư phu nhân đột nhiên hỏi một câu như vậy thành công khiến Tiết lão thái thái ngẩn ra, nàng nhìn miếng ngọc rồi lại nhìn Thượng thư phu nhân, trong lòng thầm nghĩ không biết nàng ta lại có âm mưu gì, tâm tính nàng tuy tham lam nhưng trong trường hợp này thứ không phải của mình mà lại nhận thành của mình, trước mắt bao nhiêu người mà bị vạch trần thì thật đáng xấu hổ, hơn nữa nàng lại còn là trường bối của không biết bao nhiêu người, làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy? Cho nên miếng ngọc này nàng chỉ có thể nhìn không thể chiếm.

“Miếng ngọc này không phải của ta.”

Thượng thư phu nhân gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan: “Miếng ngọc này là của Lan Nhi đúng không?” Lúc này khi nàng mang miếng ngọc này ra, phần lớn mọi người đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, Tiết Phong Lan cũng vậy, có lẽ bởi vì giá trị của nó dọa sợ, hoặc là bị mê đắm trong vẻ đẹp của nó, không giống như những người khác, Tiết Phong Lan mặc dù kinh ngạc nhưng nhiều hơn là mờ mịt, tựa như không rõ vì sao miếng ngọc này lại ở trong tay nàng.

Vừa nhìn đến miếng ngọc Tiết Phong Lan đã hé môi như muốn hỏi tại sao miếng ngọc của nàng lại ở nơi đó, chính là thấy Thượng thư phu nhân mở miệng, nàng thân là tiểu bối trước mặt bao nhiêu người cũng không thể bất kính như vậy, cho nên đành phải im lặng, hiện tại nghe Thượng thư phu nhân điểm danh, còn chưa đợi nàng lên tiếng thì đã bị người khác cướp

lời.

"Miếng ngọc đó là của Anh Anh." Đây không phải là lần đầu tiên Tiết thị nhìn thấy miếng ngọc này, trước đó không lâu khi Hạ Anh thử y phục mà Tiết lão thái thái cho người đưa đến, Hạ Anh còn chạy đến trước mặt nàng khoe khoang, thấy nữ nhi bản thân xinh đẹp như vậy Tiết thị tất nhiên vui vẻ, nàng cũng nhìn thấy miếng ngọc mà Hạ Anh đeo ở thắt lưng, miếng ngọc bội rất đẹp, giá trị chắc chắn là không nhỏ, nữ nhi chỉ bảo là miếng ngọc nằm trên y phục Tiết lão thái thái chuẩn bị, lại nghĩ đến Tiết lão thái thái là vì nàng nên mới tốn công sức chuẩn bị mọi thứ cho Hạ Anh nên nàng cũng không có bận tâm nhiều.

Ánh mắt mọi người rơi vào người Tiết thị, người tâm tư kín đáo chỉ nhìn chứ không nói gì, người bắt mắt với nàng ta thì thể hiện ra mặt, bất quá mọi người đều có chung một vẻ mặt: Chuyện gì cũng liên quan đến nàng ta là thế nào?

Từ ngày Tiết thị trở về Tiết gia, Thượng thư phủ không có một ngày yên bình, nói nàng ta vô tình làm Tiết phủ ra chó không yên cũng được, nói nàng ta cố ý khiến Tiết phủ người trên kẻ dưới loạn cả lên cũng được, tóm lại trong lòng mọi người đều có một suy nghĩ, chỉ cần Tiết thị và nữ nhi nàng ta không ở đây, ngày tháng sau này của mọi người mới tốt được.

Nói đến chuyện này phải nhắc đến Tiết Thanh Liên, mặc dù Tiết Thanh Liên có ở trong phủ hay không, sự tồn tại của nàng hoàn toàn không ảnh hưởng đến mọi người, bất quá nếu Hạ gia không cho người qua giải quyết mối hôn sự này sớm, chỉ sợ Tiết thị sẽ viện lý do để ở lại.

Tiết Thanh Liên ngồi xem cũng bị liên lụy, nếu biết được suy nghĩ của mọi người nàng sẽ tỏ vẻ bất lực, Hạ gia bên kia chậm chạp, chuyện này cũng trách nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-3: Thượng thư phủ dậy sóng (3)

"Mẫu thân, miếng ngọc này là của Lan Nhi." Tiết Phong Lan cất tiếng, bộ dạng có chút không phục, nhưng đối phương là phận trưởng bối của nàng, nàng cũng không tiện tranh cãi với nàng ta, chỉ có thể hướng Thượng thư phu nhân nói sự thật.

Sau khi xảy ra sự tình ở hoàng cung, Thượng thư phu nhân tất nhiên tin tưởng miếng ngọc là của Tiết Phong Lan, dù sao Thái hậu và Hoàng hậu cũng đã đứng ra chứng thực, người ta miệng vàng lời ngọc, phận là thần tử làm sao có thể không tin quân? Thế nhưng lúc này Tiết thị lại bảo đó là miếng ngọc Hạ Anh, nhất thời mọi chuyện liền như quay lại thời điểm ở hoàng cung, khi miếng ngọc trên người Hạ Anh rơi ra, rồi bị Từ Hoàng hậu tra hỏi, Tiết thị bây giờ cũng giống như Hạ Anh lúc đó, cứ khẳng khẳng nói miếng ngọc là của nữ nhi nàng ta, cho đến khi Như Sương xuất hiện, Thái hậu lên tiếng, sự việc bị lộ mới đổ lỗi qua cho người khác. Thượng thư phu nhân vốn chẳng muốn lãng phí thời gian với một kẻ không hiểu lý lẽ, nếu có thể nàng chỉ muốn nói một lời liền khiến đối phương câm miệng nhưng sự thật tàn khốc, đối với hạng người như Tiết thị, nàng ta chỉ sợ bản thân nói quá ít mà thôi.

"Lúc này ở trong cung yến, Hoàng hậu cũng đã hỏi Hạ Anh vấn đề này, miếng ngọc này không phải của Hạ Anh, nàng ta khẳng định là do người của mẫu thân mang đến, là một phần của sự chuẩn bị trước khi tiến cung, nhưng chính là mẫu thân cũng phủ nhận đó không phải của mình."

Tiết thị vẫn tỏ thái độ là không phục: "Điều đó cũng không thể chứng minh miếng ngọc đó là của Từ tiểu thư." Miếng ngọc này nhìn vào là là biết có giá trị liên thành, ai chẳng muốn lấy đồ tốt về tay chính mình, cho dù không phải của Tiết lão thái thái, không phải của Hạ Anh thì chưa chắc đó là của Tiết Phong Lan, Thượng thư phu nhân nói đó là của Tiết Phong Lan thì chính là của Tiết Phong Lan sao? Nàng ta là mẫu thân của Tiết Phong Lan, suy cho cùng cũng là muốn tranh thủ đồ tốt cho nữ nhi của mình, lời nàng ta nói làm sao có thể đáng tin.

"Mẫu thân, trên miếng ngọc có khắc một chữ 'Lan', đó là do Như Sương khắc lên để dễ dàng phân biệt." Tiết Phong Lan không có hứng thú tranh cãi cùng Tiết thị, so với việc cãi nhau với nàng ta không những lãng phí thời gian mà còn bị nói là bất kính với trưởng bối thì không bằng nàng để Thượng thư phu nhân trả lại công đạo cho nàng.

Nghe vậy ánh mắt mọi người rơi vào người Thượng thư phu nhân, tựa hồ như muốn một câu trả lời khẳng định từ nàng, Tiết thị vừa đến Tiết phủ không bao lâu liền phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của Tiết phủ, khiến một nhà Tiết gia chó gà không yên, nếu không phải vì nữ tử của nàng thì cũng là vì nữ nhi của nàng, cho nên trong phủ có không ít người không thích Tiết thị, cho dù thích thì đó cũng là ngoài mặt, một phần là nể mặt Tiết lão thái thái, một phần là e ngại Tiết lão thái thái, nói tóm lại không có chỗ dựa là Tiết lão thái thái, Tiết thị ở Thượng thư phủ cũng chẳng là gì trong mắt mọi người.

"Mẫu thân nhìn xem, quả thật là có khắc chữ." Thượng thư phu nhân đã sớm biết nên không có hứng thú xem lại, nàng đưa miếng ngọc cho Tiết lão thái thái xem xét, mặc dù chữ Lan khá nhỏ nhưng đường nét tinh tế, cho thấy người khắc chữ này cũng dụng tâm lương khổ.

"Ừ, đúng vậy." Tiết lão thái thái không biết Thượng thư phu nhân đang gợi trò gì nên chỉ có thể thuận theo, ngày thường nàng ta làm bất kì chuyện gì cũng không có hỏi qua ý kiến của nàng, chuyện nhỏ nàng không nói, chuyện lớn nếu không ảnh hưởng đến nàng nàng đều nhắm mắt cho qua, hiện tại Thượng thư phu nhân lại muốn lôi kéo nàng vào chuyện này, suy nghĩ của Tiết lão thái thái không ngừng luân chuyển, trong chuyện này nhất định là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn khi liên quan đến mọi thứ trong hoàng cung.

"Chắc, ai biết được liệu có phải các người vừa khắc lên hay không?" Tiết thị vẫn không muốn buông tay, mặc kệ Thượng thư phu nhân và Tiết lão thái thái có nói gì nàng cũng nghe không lọt tai, bởi vì mục đích của nàng là miếng ngọc này. Tiết thị là loại người gì mọi người ở chung một đoạn thời gian không biết nhiều cũng biết ít, chỉ cần là đồ vật nàng ta muốn, mặc kệ thuộc sở hữu của ai nàng ta cũng sẽ lấy cho bằng được, ngày thường có Tiết lão thái thái chống lưng, mọi người chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua, hiện tại Tiết lão thái thái cũng đã về phe Thượng thư phu nhân, vậy mà nàng vẫn lấy cứng đối cứng, đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Ba người Tiết Phong Linh cũng không có ngạc nhiên gì nhiều bởi các nàng sớm đã biết trước mọi chuyện, miếng ngọc này quả thật là của Tiết Phong Lan, Tiết thị lại không biết xấu hổ nói là của nữ nhi nàng ta, mặc dù Tiết Phong Linh cùng phe với Tiết lão thái thái nhưng nàng cũng không có thiện cảm với người cô cô này, Tiết thị đúng là có mắt nhìn người, tiểu thư Tiết phủ đồng như vậy, nàng ta lại chọn trướng nàng làm con dâu, mặc dù điều này sớm đã nằm trong dự đoán nhưng Tiết Phong Linh vẫn cảm thấy không vui, bởi vì Hạ Túc không xứng với nàng. Hạ Túc tuần tú nhưng kinh thành Đại Ngụy còn thiếu mỹ nam sao? Hạ Túc có tài nhưng thiên ngoại hữu thiên, kinh thành Đại Ngụy còn thiếu nhân tài sao? Tiết Phong Linh chắc chắn sẽ không ủy khuất bản thân mà lựa chọn Hạ Túc, đặc biệt là khi có người mẹ chồng như Tiết thị, thế nhưng Tiết thị đối với sự trốn tránh của nàng chỉ xem là thiếu nữ ngại ngùng, nếu không phải giữa Hạ Túc và Tiết Thanh Liên có gì, chỉ sợ Tiết thị vẫn chưa bỏ cuộc muốn nàng làm con dâu cho nàng ta, đối với hạng người này Tiết Phong Linh cũng không thể thích được. Tiết Phong Linh đã không thích thì càng miễn bàn với Tiết Lan Hương, dù sao nàng cũng ngồi trên một chiếc thuyền với Tiết Phong Linh, tất nhiên là không thể chống đối lại quyết định của nàng ta, về phần Tiết Liên Kiều, nàng không thích Hạ Anh, bởi nha đầu này cứ thích gây chuyện, cho nên đối với người dạy dỗ ra một Hạ Anh như vậy, trong ấn tượng của nàng Tiết thị tất nhiên là không mang lại cảm giác tốt đẹp gì.

"Miếng ngọc này là trước năm mới Thái hậu cho người mang đến, cô cô nói nó là của nữ nhi người, như vậy có gì để chứng minh không?"

"Cái gì? Đây là đồ vật của Thái hậu?" Tiết thị nhíu mày, tựa hồ như không nghĩ đến lai lịch của miếng ngọc bội này lại lớn như vậy, nàng biết giá trị miếng ngọc này không nhỏ nên mới muốn chiếm làm của riêng, nếu là miếng ngọc của người khác thì chỉ cần Tiết lão thái thái nói một câu liền có thể thuộc về nàng, chính là đồ vật của Thái hậu không thể tùy tiện lấy ra chứ đừng nói là muốn chiếm làm của riêng, tin tức này truyền ra ngoài cả Tiết gia có thể sẽ bị tru di cửu tộc!

"Đúng vậy nha, nửa tháng trước Lan Nhi tìm thấy miếng ngọc này trong đám đồ vật mà Thái hậu cho người mang đến, bởi vì chạm khắc tinh xảo nên Lan Nhi mới báo Như Sương khắc

tên Lan Nhi lên để dễ dàng phân biệt." Tiết Phong Lan từ tốn trả lời, tựa hồ như đối với nàng mà nói đồ vật của Thái hậu cũng không có gì đặc biệt hơn so những đồ vật bình thường, bộ dạng như vậy quả thật là khiến người khác tức chết.

Ánh mắt Tiết lão thái thái lóe lên hàn quang, hóa ra miếng ngọc này là đồ vật mà Thái hậu ban thưởng cho Tiết Phong Lan, dù sao nàng cũng đã sống hơn nửa đời người, chuyện lạ gì mà chưa từng thấy qua, đối với lời nói không chút bận tâm kia của Tiết Phong Lan cũng không có biểu cảm đặc biệt gì.

Thái độ của Tiết Phong Lan khi nói với đồ vật mà Thái hậu ban thưởng cho nàng không chút cảm xúc có hai loại có thể giải thích, thứ nhất là nàng đã nhìn qua những thứ tốt hơn thế này cho nên đối với những thứ tầm thường như một miếng Dương chi bạch ngọc không mấy để tâm, điều thứ hai chính là nàng vô tri không biết giá trị của những thứ này, cho nên mới có biểu tình thần nhiên như vậy. Tiết Phong Lan chỉ là một nha đầu mới lớn, tuổi đời còn chưa đi được phân nửa thì đã gặp qua những thứ quý hiếm gì chứ? Cho nên không chỉ Tiết lão thái thái mà mọi người ở đây đều tin tưởng, Tiết Phong Lan giả vờ, thực sự nàng không hề biết giá trị của đồ vật mà Thái hậu ban thưởng cho nên mới bình tĩnh như vậy, Tiết lão thái thái thâm cảm thán, hài tử vô tri đúng là đáng sợ.

Mọi người phía dưới hai mặt nhìn nhau, các nàng tất nhiên không được bình tĩnh như Tiết lão thái thái, đồ vật của Thái hậu làm sao không có giá trị, vậy mà vào miệng nàng cũng như củ cải ngoài chợ, tùy tiện ra mua là có? Cho nên đối với thái độ tùy ý của Tiết Phong Lan ai nấy đều chỉ nghĩ rằng nàng là đang thị sùng sinh kiều, muốn khoe khoang với mọi người là bản thân được Thái hậu sủng ái thế nào.

Nữ hài tử, thích khoe khoang cũng chẳng có gì là lạ, trước kia Thượng thư phu nhân tặng không ít thứ đồ tốt cho Tiết Phong Lan, nàng đều chạy đến trước mặt Tiết Lan Hương khoe mẽ, Tiết Lan Hương tất nhiên không chịu thua, hai người tranh giành đồ chơi đến mức sức đầu mẻ trán, hiện tại tuy đã nhưng trong mắt những người ở đây, các nàng bình viễn chỉ là một đứa, cho nên đối với thái độ này của Tiết Phong Lan, một số người sùng sốt xong liền khôi phục thái độ vốn có.

Nhị phu nhân Lâm thị và Tam phu nhân Dung thị liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là tia khờ sờ, các nàng cũng muốn nữ nhi nhận được sủng ái như Tiết Phong Lan, chính là nữ nhi các nàng không được tốt số như Tiết Phong Lan, các nàng có thể làm được gì? Bất quá các nàng cũng cảm thấy có chút may mắn khi nữ nhi của các nàng không bị vướng vào ân oán cung đình, Tiết Phong Lan bề ngoài nhận được ân sủng của Thái hậu nhưng sau lưng nàng ta không biết có bao nhiêu người ghen ghét, nếu là người khác thì các nàng không biết nhưng đám người trong cung, làm sao có thể để Tiết Phong Lan thuận buồm xuôi gió trường thành, cho dù có Thái hậu che chở nhưng không ai dám chắc liệu có kẻ nào hạ độc thủ hay không?

Cho nên mới nói, gần vua như gần hổ, Thái hậu là chủ quản lục cung, dưới một người trên vạn người, người ở đỉnh cao như vậy, cũng không biết giấu biết bao xương máu mới bước địa vị như thế này, được người như vậy coi trọng, đối với một hài tử như Tiết Phong Lan chưa hẳn là chuyện tốt.

Có một số người từ nhỏ đã thân mang vàng ngọc, cho dù gặp bất kì chuyện gì thì tương lai vẫn sáng lạn như thường, người này... có lẽ là Tiết Phong Lan.

Đối với thái độ của Tiết Phong Lan, Tiết Thanh Liên cũng không có cảm thấy bất ngờ, từ sau chuyện của Hạ Túc, ánh mắt nàng nhìn Tiết Phong Lan đã không còn như xưa, thời gian này nàng tuy không có qua lại nhiều với Hàn Mai Các nhưng tin tức về Tiết Phong Lan nàng ngày ngày đều nghe thấy. Hạ Anh có chỗ dựa nên ép buộc Tiết Phong Lan phải giao ra tấm thiệp mời, cơ hội tiền cung bị giành mất nhưng Tiết Phong Lan lại không chút để ý, dựa vào năng lực của nàng ta vốn dĩ không cần phải giao ra thiệp mời, cũng không biết là Tiết Phong Lan đang nghĩ gì cho đến tận lúc này, Hạ Anh một thân đầy máu trở về, nàng mới hiểu được hết thấy Tiết Phong Lan đã có tính toán.

Từ mười này của nàng, cùng chiến tuyến với nàng ta còn tốt, nhưng nếu cùng nàng ta đối địch, Tiết Thanh Liên thật sự không thể hình dung được nếu bản thân thất bại thì sẽ có kết cục như thế nào.

Phương Lam sinh nam tử, không sinh nữ nhi cho nên cũng không có ghen tỵ gì với ân sủng của Thái hậu dành cho Tiết Phong Lan, nàng chỉ khinh thường cười, thân là nữ nhân, nàng ta sẽ nhận được ân sủng bao lâu mà lại tò thái độ như vậy?

Vũ di nương vì muốn thay nữ nhi tranh cơ hội tiền cung mà đến tìm Tiết Phong Lan không ngờ lại bị Tiết lão thái thái trách mắng, oán khí đối với Tiết Phong Lan vẫn chưa tan, hiện tại nhìn Tiết Phong Lan có thái độ thần nhiên như vậy, mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng không tiện thể hiện ra mặt. Không giống như mẫu thân suy nghĩ thấu đáo, Tiết Yên Hoa chỉ là một tiểu nữ hài, tuy có chút tâm cơ nhưng không thể giấu được suy nghĩ của mình, tâm tư cuồng vọng của nàng dưới ánh mắt mọi người từng trải đều phơi bày rõ ràng. Trong lòng Tiết Yên Hoa rõ ràng là không cam lòng, nàng cùng Tiết Phong Lan đều đồng trang lứa tất nhiên là muốn hơn thua với nàng ta, nhìn Tiết Phong Lan cái gì cũng hơn nàng, nàng tất nhiên là sinh lòng ghen tỵ.

"Nếu miếng ngọc là của Từ tiểu thư, như vậy thì làm sao lại xuất hiện ở trên người Anh Anh?" Chuyện đã đến nước này, Tiết thị cũng không thể mở miệng bảo miếng ngọc bội đó là của nữ nhi nàng nữa, đồ vật của Thái hậu, cho nàng mượn là gan nàng cũng không dám có tâm tư không an phận. Đem vấn đề này vứt ra sau đầu, đầu óc liền trở nên thanh tỉnh, Tiết thị không phải người ngu ngốc, miếng ngọc của Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan đột nhiên lại xuất hiện ở trên người Hạ Anh, Hạ Anh không biết lai lịch miếng ngọc, chỉ bảo là miếng ngọc là do người của Tiết lão thái thái mang đến, nhưng lúc này Thượng thư phu nhân có hỏi Tiết lão thái thái, nàng ta cũng đã trả lời là không biết, như vậy... miếng ngọc này có cánh mà tự bay đến đây sao?

Rõ ràng là không thể nào!

"Đây cũng là vấn đề mà ta muốn hỏi." Từ khi Tiết lão thái thái trả lời câu hỏi của nàng, nàng đã nảy sinh nghi ngờ, miếng ngọc của Tiết Phong Lan tuyệt đối không thể đột nhiên xuất hiện ở trên người Hạ Anh được, thế nhưng nhìn những người trong cuộc đều lộ vẻ mặt khó hiểu, đáy lòng Thượng thư phu nhân nảy sinh không ít nghi vấn, trong chuyện này nhất định là có vấn đề. Không khi không miếng ngọc lại xuất hiện trên người Hạ Anh, rồi còn chuyện nàng ta làm rơi trước cung yến, để lộ thân phận miếng ngọc bội, cứ cảm giác trong chuyện này nhất định là có người ở phía sau giật dây.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Tiết lão thái thái thấy bản thân cũng bị lôi kéo vào chuyện này cũng không tránh khỏi nhú mày, nếu Tiết thị và Thượng thư phu nhân đều nhận ra trong chuyện này có vấn đề thì làm sao nàng lại không nhận ra?

"Lan Nhi, nếu miếng ngọc này của con thì hẳn con sẽ biết vì sao nó lại xuất hiện trên người Hạ Anh chứ?" Thượng thư phu nhân chuyển vấn đề sang chỗ Tiết Phong Lan, nàng ta là chủ nhân của ngọc bội, chắc chắn là biết rõ nguyên nhân.

Tiết Phong Lan ngăn ra trong chốc lát: "Mẫu thân, miếng ngọc này... thật ra ngày hôm qua Xuân Cầm tỷ mới phát hiện nó đã biến mất, cho mọi người trong Hàn Mai Các đi tìm chính là không có tìm thấy."

Sắc mặt Thượng thư phu nhân âm trầm, rõ ràng là âm mưu đã được tính toán từ trước, ngọc bội Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan biến mất, lại xuất hiện ở trên người Hạ Anh, Hạ Anh lại nói đó là Tiết lão thái thái cho người mang đến, nhưng Tiết lão thái thái lại phủ nhận nàng không biết, trong chuyện này chắc chắn là có người ngoài xen vào, thế nhưng cũng có một trường hợp chính là Tiết Phong Lan ôm hận Hạ Anh đoạt đi thiệp mời của nàng mà vu hại Hạ Anh, bất quá nàng là nạn nhân, huống hồ chuyện này làm kinh động cả Hàn Mai Các tuy tiện tìm một nha hoàn cũng có thể chứng thực lời nàng nói, Tiết Phong Lan tuyệt đối không làm ra chuyện mạo hiểm thế này, chính là nàng vẫn muốn xác nhận một chút.

Ánh mắt nàng rơi vào người Xuân Cầm sau lưng Tiết Phong Lan, không rõ ý vị: "Xuân Cầm, ngươi là người phát hiện miếng ngọc biến mất?"

"Vâng thưa phu nhân, ngày thường ngọc bội đều đặt ở trên bàn trang điểm, nô tì là người chăm sóc tiểu thư nên cũng lưu ý đồ vật của tiểu thư, miếng ngọc bội biến mất nô tì liền cho người lục tung Hàn Mai Các, chính là vẫn không tìm được, định cho người đi thông báo thì tiểu thư bảo là không cần kinh động phu nhân, để qua cung yến hẳn nói."

Thượng thư phu nhân gật đầu không hỏi nữa, trong lòng nàng luôn biết rõ Xuân Cầm là người trung thành, mặc dù hiện tại nàng ta đã có một chủ tử mới nhưng đó chỉ là hài tử, chủ tử

trong lòng Xuân Cầm chỉ có mình nàng, đối với người của mình nàng tất nhiên tin tưởng.

"Miếng ngọc trên người Anh nha đầu, nàng chính là người đáng nghi nhất." Nhưng hiện tại nàng ta đã hôn mê bất tỉnh, không thể ra mặt đối chứng. Tiết lão thái thái cũng không biết mọi chuyện lại diễn ra thành thế này, nếu chuyện này không liên quan đến nàng thì nàng còn có thể bênh vực Hạ Anh nhưng Thượng thư phu nhân lại muốn kéo nàng vào chuyện này, chắc chắn là không muốn buông tha cho kẻ trộm, nàng nếu không lên tiếng, nàng nhất định sẽ bị Hạ Anh kéo xuống nước.

"Mẫu thân Anh Anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này." Lời này của Tiết thị vô cùng dứt khoát, mặc dù nhân phẩm của nữ nhi không phải thuộc loại tốt nhất nhưng Tiết thị có thể khẳng định Hạ Anh tuyệt đối sẽ không có lấy trộm ngọc bội của Tiết Phong Lan. Mấy ngày nay Hạ Anh chỉ lo tập trung múa hát, làm sao có tâm tư mà đi đánh chủ ý lên miếng ngọc của Tiết Phong Lan? Huống hồ cho dù nàng có muốn miếng ngọc đó đi chăng nữa thì nàng sẽ đến tìm mẫu thân Tiết thị giúp nàng đoạt đi miếng ngọc trên người Tiết Phong Lan, thử Hạ Anh muốn không phải là lên lút trộm đồ vật sau lưng người khác, mà là khoải chí khi chiếm đoạt được đồ vật của người khác, nếu nàng lên lút trộm đi, làm sao có thể thấy được về mặt không cam lòng của Tiết Phong Lan?

Thượng thư phu nhân cũng biết trong chuyện này Hạ Anh là vô tội, có lẽ thật sự đúng như lời nàng ta nói, miếng ngọc đó là của Tiết lão thái thái cho người mang đến, nàng ta thấy đẹp nên mới mang theo trên người mà thôi, cũng không nghĩ sẽ gây ra đại họa như vậy. Sở dĩ nàng tin tưởng lời nói của Hạ Anh là bởi vì khi bị lời ra đánh ba mươi đại bản nàng ta vẫn chỉ nói bản thân vô tội, miếng ngọc đó là của Tiết lão thái thái, trừ khi Hạ Anh thật sự không muốn Tiết lão thái thái không bị liên lụy mới nhận những lời này, thực chất con người nàng ta không cao cả như vậy, Hạ Anh có thể vì mạng sống của mình mà bất chấp mạng sống của người khác, trừ khi nàng ta không biết, nếu không nàng ta đã khai ra mọi chuyện.

"Mẫu thân, ngày hôm đó người đưa đồ đến cho Hạ Anh là ai?"

Tiết lão thái thái không hồ là người từng trải, vừa nghe đã hiểu Thượng thư phu nhân muốn làm gì, có vẻ như ngoài trừ bốn người bị liên quan, còn có người thứ năm đứng sau chuyện này.

"Huỳnh ma ma, là do Huỳnh ma ma đích thân mang đến."

"Phu nhân, ngày đó quả thật là do lão nô đích thân mang đến, trước khi mang đồ đến lão nô đã kiểm tra kỹ càng, đồ vật lão phu nhân chuẩn bị không hề có một miếng ngọc bội nào. Khi lão nô đến phòng của Hạ Anh tiểu thư đúng lúc Hạ Anh tiểu thư không có ở trong phòng, vì vậy lão nô đã đặt đồ vật lên bàn rồi đóng cửa rồi đi." Huỳnh ma ma bị điểm danh cũng không chút lo sợ do dự trả lời.

Còn chưa đợi mọi người nói gì thì Tiết Thanh Liên cũng đã lên tiếng, ngày đó nàng theo Hồng ma ma học những thứ làm tròn bổn phận của thê tử, khi đó cửa sổ vừa mở, phòng của nàng vừa lúc đối diện phòng của Hạ Anh, nên cũng thấy được hình ảnh Huỳnh ma ma mang y phục đến cho Hạ Anh, trong phòng Hạ Anh không có ai, vì vậy Huỳnh ma ma chỉ đặt y phục trên bàn rồi rời đi, sau Huỳnh ma ma nàng cũng không thấy người lạ nào lang vãng quanh khu vực đó.

Nếu là trước kia lời của Tiết Thanh Liên nói thật sự không đáng tin, nhưng hiện tại nàng nói lại có phần đáng tin, đặc biệt là khi ở bên cạnh nàng có Hồng ma ma. Hồng ma ma là người nà Thượng thư phu nhân sai đến dạy dỗ Tiết Thanh Liên, mặc dù Tiết Thanh Liên không phải nữ nhi thân sinh nhưng cũng là nữ nhi dưới danh nghĩa của nàng, nếu Tiết Thanh Liên ở Hạ gia làm ra chuyện gì khiến người Hạ gia không hài lòng, người bị chỉ trích là Tiết gia, là Thượng thư phu nhân, nàng không muốn mất mặt cho nên mới sia người đến dạy dỗ Tiết Thanh Liên.

Tiết Thanh Liên vừa dứt lời thì Hồng ma ma cũng đứng ra chứng thực điều này, lời nàng nói là sự thật.

"Không có người xa lạ, vậy thì người quen thuộc thì sao?" Chuyện này chắc chắn là do người trong phủ làm ra, Vân Hạ Viện là nơi ở dành cho nữ lưu của Tiết gia, người ở trong đó gồm có Tiết Thanh Liên, Tiết Lan Hương, Tiết Yên Hoa, và hiện tại là Hạ Anh, nhưng Tiết Lan Hương đã chuyển đến Lâm Hương Viện sống với mẫu thân nàng là Nhị phu nhân Lâm thị, cho nên Vân Hạ Viện liền trở thành nơi ở của ba người kia, Vân Hạ Viện vắng người, người ngoài đi vào sẽ gây sự chú ý, nếu là người sống trong đó thì có thể sẽ không bị chú ý đến.

"Người quen thì có một người." Tiết Thanh Liên ngẫm nghĩ rồi mới nói.

Thượng thư phu nhân nhướng mày: "Là ai?"

"Chính là... Lục muội muội."

Tiết Yên Hoa?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tiết Yên Hoa bị phạt

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào vị trí cuối cùng của hàng ghế nữ nhi Tiết gia, đó là chỗ ngồi của Lục tiểu thư Thượng thư phủ - Tiết Yên Hoa, nhân vật mờ nhạt nhất ngày hôm nay, thế nhưng hiện tại nàng lại trở thành người nổi bật nhất, được vạn nhân chú mục, bất quá trong tình hình hiện tại, được người chú ý đến không phải là chuyện tốt lành gì.

"Người đừng nói bậy!" Tiết Yên Hoa đứng bật dậy, mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh mà nhìn Tiết Thanh Liên đang ngồi ở vị trí hàng đầu, nếu ánh mắt của nàng là dao thì Tiết Thanh Liên sớm đã không toàn thây.

Tiết Yên Hoa phản ứng lớn như vậy hoàn toàn nằm trong suy nghĩ của mọi người, nha đầu này từ trước đến giờ đều thích chuyện bé xé ra to, chỉ cần là có chuyện làm ảnh hưởng đến lợi ích của nàng thì nàng chắc chắn sẽ nhảy dựng lên, Tiết thị không ngại nói nhiều, còn Tiết Yên Hoa thì không ngại làm lớn chuyện, cho nên đối với hành động này của Tiết Yên Hoa, mọi người đều không cảm thấy có gì là khác thường, bởi vì đây là Tiết Yên Hoa, nàng ta không nhảy dựng lên chất vấn Tiết Thanh Liên mới là khác thường đó.

Tiết Liên Kiều an vị bên cạnh Tiết Yên Hoa, đối với vị muội muội không cùng huyết thống này nàng mặc dù không có tiếp xúc thường xuyên nhưng không có xa lạ gì với tính tình của nàng ta, Tiết Liên Kiều có thể sẽ giống như mọi người ở đây đều nghĩ rằng phản ứng của Tiết Yên Hoa là bình thường nếu như không thấy hành động nắm chặt mép váy của nàng ta. Từ khi Tiết Thanh Liên ra mặt thay Huỳnh ma ma đối chứng, phản ứng của Tiết Yên Hoa đã không hề bình thường, người khác không nhìn thấy nhưng nàng ngồi sát bên cạnh nàng ta, đối với phản ứng của Tiết Yên Hoa thu hết vào mắt, mặc dù trên mặt nàng ta không bộc lộ cảm xúc gì đặc biệt, cho dù nàng ta có bộc lộ cảm xúc thì chưa chắc mọi người đã quan tâm, bởi vì ngày hôm nay Tiết Yên Hoa là kẻ mờ nhạt nhất Tiết phủ, nàng ta không được đi dự cung yến như bao người khác, không phải đích nữ như Tiết Phong Lan, lại không có người đi theo dạy dỗ như Tiết Thanh Liên, nói nàng ta mờ nhạt thật không sai, ánh mắt mọi người trong phòng khách chỉ dừng ở những người có liên quan đến miếng ngọc bội, còn nhưng người còn lại chỉ là xuất hiện cho có lệ mà thôi, nàng cũng vậy, Tiết Yên Hoa cũng vậy.

Tiết Yên Hoa chỉ là một tiểu nữ hài bất quá tâm tư lại không đơn thuần, tuy trên mặt không bộc lộ biểu cảm gì, chính là bàn tay của nàng ta đã nắm chặt y phục, phần váy trên người muốn bị nhào nát, nhăn nhúm khó coi, mặc kệ là nàng ta có liên quan đến miếng ngọc của Tiết Phong Lan hay không nhưng hành động này của nàng ta đã bán đứng nàng ta, bất quá chỉ

dựa vào hành động này cũng không thể kết luận nàng ta là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện.

Tiết Thanh Liên trầm mặc, nàng cũng không muốn cùng Tiết Yên Hoa đối nghịch, chính xác mà nói là nàng không muốn cùng bất kì người nào trong phủ đối nghịch, thân phận của nàng là Đại tiểu thư của đại phòng nhưng đó cũng chỉ là hư danh, thực chất mà nói ai trong năm vị tiểu thư đều có thân phận cao hơn nàng, nàng không có mẫu thân che chở, không có phụ thân làm chỗ dựa, không có tổ mẫu yêu thương, vị trí của nàng ở trong Tiết phủ cũng chỉ là cao hơn nha hoàn một chút.

Thấy Tiết Thanh Liên không tiếp tục mở miệng, Tiết Yên Hoa lấy làm đắc ý, nàng biết có lẽ hành động ngày đó của nàng đã bị Tiết Thanh Liên bắt gặp, bắt quá nếu là người khác nàng còn lo âu thấp thòm, chứ là Tiết Thanh Liên thì khác, nữ nhân này không có chỗ dựa, tính tình nhất gan lại sợ phiền phức, thường ngày chỉ ở yên trong Văn Hạ Viện như một người vô hình, nếu không phải Tiết thị đến Tiết gia ăn Tết mang theo Hạ Túc thì chỉ sợ cả đời này nàng ta cũng không có cơ hội gả ra ngoài. Cho dù hiện tại Tiết Thanh Liên có Thượng thư phu nhân làm chỗ dựa thì đã sao? Thượng thư phu nhân không phải mẫu thân sinh của nàng ta, cuộc sống của nàng ta được cải thiện bất quá cũng chỉ là vì Thượng thư phu nhân muốn làm tròn vai mẫu thân trên danh nghĩa mà thôi, loại người như Tiết Thanh Liên chuyện nhỏ cũng có thể dọa cho nàng ta hết hồn, cũng giống như hiện tại nàng chỉ nói có một câu nàng ta liền im lặng không dám mở miệng.

“Thanh Liên, nói tiếp đi.” Đáy lòng Thượng thư phu nhân hiện tại cũng không mấy tin tưởng lời Tiết Thanh Liên nói nhưng khi đó bên người nàng ta có Hồng ma ma, Hồng ma ma có thể sẽ không lưu ý chuyện nhỏ nhất như người trong viện trở về hay ra ngoài, chỉ là phòng của Tiết Thanh Liên ở đối diện phòng Hạ Anh, nếu có chuyện gì xảy ra thì nàng ta là người rõ ràng nhất.

“Sau khi Huỳnh ma ma rời đi thì chỉ có có lục muội muội trở về trước khi Hạ muội muội trở về phòng.” Được Thượng thư phu nhân cho phép nàng mới dám mở miệng nói tiếp, phòng của Tiết Yên Hoa và Hạ Anh nằm sát bên nhau, cho nên khi đó nhìn thấy Tiết Yên Hoa ở đối diện nàng cũng không có để ý là nàng ta vào phòng của nàng ta hay vào phòng của Hạ Anh, bất quá giờ suy nghĩ lại mới cảm thấy bất thường, Tiết Yên Hoa ngày thường vào phòng một loạt rồi đóng cửa lại, không hề đứng trước phòng nhìn qua nhìn lại, mà có ai đời khi đứng trước phòng của mình mà lại lén lút như ăn trộm cơ chứ, hành động của Tiết Yên Hoa quả thật đáng nghi.

“Người đừng có mà vu oan cho người khác, chuyện này không liên quan đến ta.” Thấy có Thượng thư phu nhân ra mặt, Tiết Thanh Liên vẫn tiếp tục nói, đáy lòng Tiết Yên Hoa chỉ muốn bắt nàng ta im miệng nhưng ở trước mặt bao nhiêu người thế này nàng cũng không thể đi lại chặn miệng nàng ta.

“Ngày hôm đó ta về phòng sớm, người cũng có ý kiến sao?” Phòng của nàng và Hạ Anh sát bên nhau, cách trang trí bên ngoài lại giống hệt, trước kia căn phòng của Hạ Anh là phòng trống, người ngoài không biết đều nghĩ rằng đó là phòng của nàng, chỉ có người ở trong Văn Hạ Viện lâu năm hay thường xuyên đến đó mới phân biệt được đâu là phòng của Hạ Anh hay phòng của nàng.

“Muội về phòng của muội ta không có ý kiến nhưng muội lại đứng trước phòng của mình mà lén lút như ăn trộm sao?” Nói thật, nếu đôi là người khác mất trộm nàng sẽ không có tâm tư bận tâm về vấn đề này nhiều như vậy chứ đừng nói là ra mặt đối chứng, bởi vì là Tiết Phong Lan cho nên nàng mới muốn ra mặt.

“Người...” Tiết Yên Hoa á khẩu, ngày đó nàng quả thật là lén lút như ăn trộm trước cửa phòng của Hạ Anh, mặc dù Văn Hạ Viện vắng người nhưng cũng có nha hoàn thường xuyên đến quét tước, Tiết Yên Hoa làm chuyện xấu tất nhiên không muốn bị người khác bắt gặp, ai biết được lại bị Tiết Thanh Liên ở đối diện nhìn thấy.

Chưa gì đã thấy không khí giương cung bạt kiếm như thế này, xem ra Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa quả thật là khắc tinh của nhau, lần trước cãi nhau đến sức dầu mỡ trán là vì Hạ Túc, lần này Tiết Thanh Liên lại ra mặt tố cáo Tiết Yên Hoa, không biết tỷ muội hai người là bất tự không hợp hay là vì nguyên nhân nào khác mà cứ đối nghịch với nhau.

“Yên Hoa, con thật sự có vào phòng của Anh nha đâu sao?” Chuyện đến nước này Tiết lão thái thái cũng không thể tiếp tục im lặng, nếu không dám người này sẽ không để nữ chủ nhân như nàng vào mắt, Tiết Yên Hoa mặc dù là cháu gái nàng nhưng nếu nàng ta thực sự dám tính kế nàng, nàng cũng tuyệt đối không bỏ qua.

“Con...” Tiết Yên Hoa cắn môi, định tiếp tục nói dối nhưng gặp ánh mắt sắc bén của Tiết lão thái thái liền rụt đầu lại, lời tội miệng liền chuyển thành lời khác: “Con... con vào phòng nàng ta thì làm sao? Con chỉ là đi nhầm phòng mà thôi, huống hồ khi con phát hiện bản thân đi nhầm phòng cũng rất nhanh liền ra ngoài.” Lý do này mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng khi nào vào phòng Hạ Anh thời gian quá thật là chưa đến một nén nhang, chỉ cần nàng không thừa nhận thì bọn họ cũng sẽ không thể bắt lỗi được nàng, cho dù không ai tin lời nàng muốn đi điều tra thì cũng mất hết hai ba ngày, đến lúc đó mọi người sớm đã đem chuyện này ném ra sau đầu, Thượng thư phu nhân muốn tiếp tục truy cứu đâu có dễ dàng như vậy.

Đi nhầm phòng?

Mọi người liếc mắt xem thường, lý do này không phải là quá miễn cưỡng đi? Nói Hạ Anh đi nhầm phòng, vào lộn phòng của Tiết Yên Hoa thì có người tin, dù sao Hạ Anh chỉ mới đến Tiết phủ không lâu, bên ngoài phòng hai người lại trang trí giống nhau, Hạ Anh không phân biệt được là chuyện bình thường, vậy mà Tiết Yên Hoa, người sống ở Tiết phủ mười mấy năm lại đi nhầm phòng chính mình, lý do này không chỉ miễn cưỡng mà còn buồn cười nữa, chính là không có ai mở miệng vạch trần nàng.

Người Tiết gia không có vạch trần lý do này bởi vì nó thực sự mất mặt, những người ở đây đều có thân phận địa vị thế nào, lại có thể mở miệng vạch trần lý do rách nát đó của Tiết Yên Hoa? Chính là người Tiết gia không dám nói không có nghĩa là người khác không dám nói, khi Tiết Yên Hoa mở miệng thừa nhận nàng ta đi vào phòng của Hạ Anh, ngọn lửa tức giận dưới đáy lòng của Tiết thị lại bùng lên, cho dù là vì lý do gì thì nàng ta đã đi vào phòng của nữ nhi nàng cho nên nàng ta là kẻ đáng nghi nhất, nghĩ đến một thân y phục đầy máu của Hạ Anh, Tiết thị vừa xót cho nữ nhi lại hận không thể chứng kiến nữ tử trước mắt bị đánh giống như nữ nhi nhà mình.

“Thời gian ít thì đã sao? Người rút cuộc cũng vào phòng của nàng.” Một miếng ngọc bội mà thôi, lựa chọn nơi đặt nó khiến người khác chú ý cũng cần tốn một canh giờ hay sao chứ?

“Người chắc chắn là kẻ đã đặt miếng ngọc đó vào y phục của nàng, khiến nàng bị hiểu lầm, có đúng không?!”

“Người... cô cô, ta gọi người một tiếng cô cô, người đừng có mà không biết tốt xấu vu oan cho ta.” Đối mặt với lời chất vấn của Tiết thị, Tiết Yên Hoa không hề lo sợ, ánh mắt nàng rơi vào người Tiết Phong Lan, bộ dạng có chút cười trên nỗi đau của người khác: “Miếng ngọc đó vốn là của tỷ tử, người đáng nghi nhất không phải là tỷ ấy sao? Ai biết được tỷ ấy có phải hay không ghi hận Hạ Anh đoạt thiệp mồi của tỷ ấy, sau đó mới thiết kế làm hại người ta.”

“Đừng có suy bụng ta ra bụng người.” Thượng thư phu nhân cười lạnh, nàng không vạch trần lý do rách nát đó của Tiết Yên Hoa thì không có nghĩa là nàng bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng như vậy, nàng chỉ là đang tìm cơ hội để xé rách mặt nạ của con nha đầu này mà thôi, nhìn thái độ của Tiết Yên Hoa, nàng không tin mọi người không nghi ngờ nàng ta, người thông minh đều nhìn ra được Tiết Yên Hoa chắc chắn là có liên quan đến chuyện này, vốn nàng còn muốn tiếp tục thăm dò, để xem nàng ta còn muốn giả vờ đến khi nào, không ngờ nàng ta lại bỏ đá xuống giếng, lời kéo nữ nhi của nàng vào chuyện này, quả thật là không biết tốt xấu.

“Đại tẩu, Yên Hoa chỉ là lỡ lời, không có ý mạo phạm tới Tứ tiểu thư đâu...” Thấy tình hình không ổn Vũ di nương vội vàng mở miệng nói giúp cho nữ nhi của nàng, chỉ sợ Tiết Yên Hoa lỡ lời chọc giận Thượng thư phu nhân. Ai chẳng biết Tiết Phong Lan và Tiết Phong Linh là bảo vật trên tay nàng ta, bởi vì nàng ta không sinh được nhi tử, cho nên đối với nữ nhi vẫn hết lòng thương yêu, nếu có người có ý đồ với nữ nhi nàng ta, nàng ta sẽ không từ thủ đoạn loại bỏ mối nguy hại đối với nữ nhi nàng ta.

“Muội muội nhắc đến việc này ta mới nhớ, ngày mà ta phát hiện miếng ngọc bị mất thì có muội muội cũng có đến Hàn Mai Các của ta nha.” Tiết Phong Lan đột nhiên mở miệng xen vào, ánh mắt nàng chứa ý cười doanh doanh, một bộ dạng ngây thơ vô tội, chính là người thông minh đều biết được nàng chính là cố ý.

Ánh mắt mọi người mang theo ý vị nhìn Tiết Phong Lan, lời nói của Tiết Thanh Liên có thể không đáng tin nhưng Tiết Phong Lan thì khác, nàng không chỉ là đích nữ của đại phòng mà còn là người nhận được ân sủng của Thái hậu, huống hồ trong chuyện này nàng cũng là một trong số ít nạn nhân, lời nói của nàng vẫn có lực sát thương hơn Tiết Thanh Liên nhiều.

“Tỷ... tỷ đừng có mà nói bậy, ta đến Hàn Mai Các của tỷ khi nào?!” Ngày đó nàng lên trốn Vũ di nương đi tìm Tiết Phong Lan, bên cạnh cũng chỉ có nha hoàn thân cận nhất của nàng là

Tiểu Ngãi, vốn dĩ nàng cũng không muốn đem chuyện này nói ra nhưng nếu nàng không đổ chuyện này lên người khác thì người chịu tội chính là nàng, ai biết được nàng lại tự đào hố chôn mình nhưng lời đã thốt ra, làm sao có thể quay trở về?

“Muội muội đúng là quý nhân hay quên.” Tiết Phong Lan thở ra một hơi: “Ngày đó muội đến tìm ta không phải đã gặp Hạ Anh biểu muội sao? Còn cùng nàng hàn huyên vài câu nữa mà?”

Nói đến đây không cần Tiết Phong Lan nói rõ thì mọi người cũng đã biết được mục đích của Hạ Anh cùng Tiết Yên Hoa, còn không phải là vì tầm thiệp mời đi dự cung yến sao? Có lẽ Hạ Anh và Tiết Yên Hoa đã chạm mặt nhau khi đến Hán Mai Các, còn về hàn huyên mà Tiết Phong Lan nói chỉ sợ là hai người bọn họ đã cãi nhau nhưng chuyện này không có mấy người biết đến, xem ra là không có xảy ra tranh chấp gì đặc biệt.

Chuyện Hạ Anh đến tìm Tiết Phong Lan Tiết thị cũng biết được điều này cho nên cũng không có nghi ngờ lời nàng nói, trong lòng nàng hiện tại đã khẳng định Tiết Yên Hoa là kẻ đã khiến nữ nhi nàng ra nông nỗi này, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Tiết Yên Hoa, không khiến nàng ta nằm liệt giường như nữ nhi của nàng, nàng sẽ không mang họ Tiết.

“Trước đó không lâu Vũ di nương cũng có đến tìm ta, không nghĩ đến muội muội lại đến nữa.”

“Có chuyện này sao?” Ánh mắt sắc bén rơi vào người Vũ di nương, không nghĩ đến ở trước mặt Tiết lão thái thái nàng ta a dua nịnh nọt, một bộ dạng không muốn tranh giành thiệp mời với Hạ Anh, sau lưng thì lại muốn tiếp tay cho Tiết Yên Hoa cướp tấm thiệp mời của nữ nhi nàng, hành động này của nàng ta có khác Tiết lão thái thái là bao? Quan trọng là nàng ta dám đánh chủ ý lên người nữ nhi của nàng! Tiết lão thái thái nàng có thể không ngăn cản, bởi cho dù có ngăn cản cũng không thể, nàng ta là mẹ chồng của nàng, nàng lại không thể cãi lời nàng ta, nhưng Tiết Phong Lan cũng là nữ nhi của nàng, nàng cũng không thể yêu cầu nữ nhi giao tấm thiệp mời ra, như vậy chẳng khác nào chặt đứt con đường tương lai của nữ nhi, vì vậy nàng chỉ có thể giả vờ như không biết. Nàng không thể chống đối Tiết lão thái thái nhưng điều đó không có nghĩa là nàng để mặc cho người khác tùy tiện đánh chủ ý lên người nữ nhi nàng. Vũ di nương có thân phận gì, Tiết Yên Hoa có thân phận gì, mẫu tử các nàng cũng chỉ là thứ thấp cùng thứ nữ, vậy mà không biết tốt xấu đến tìm Tiết Phong Lan đòi thiệp mời, còn xem chủ mẫu như nàng ra gì không?

Vũ di nương bị nhìn đến run rẩy cả người, Thượng thư phu nhân xuất thân cao quý, trên người tự nhiên có một khí chất mà đám trường bối ở Tiết gia so ra cũng không bằng, huống hồ là một thứ thấp hèn như Vũ di nương, nàng sợ hãi cũng là bình thường.

“Đại tẩu, ngày đó muội muội quả thật có đến Hán Mai Các tìm Tứ tiểu thư, ngọc bội cũng là do muội lấy đi...” Mọi chuyện đến nước này cũng không thể tiếp trốn tránh nữa, mọi người đều tập trung nghi ngờ vào mẫu tử các nàng, Vũ di nương cũng biết rõ tám chín phần là do Tiết Yên Hoa trộm ngọc đặt vào y phục mà Tiết lão thái thái cho người chuẩn bị cho Hạ Anh nhằm kéo Hạ Anh lẫn Tiết Phong Lan xuống nước, nàng cũng hiểu rõ Tiết Yên Hoa vì lý do gì mà làm như thế, có lẽ nàng oán hận Hạ Anh cướp đi cơ hội tiến cung của nàng, bởi vì nếu Hạ Anh xuất hiện, tấm thiệp mời đó sẽ thuộc về nàng, đồng thời cũng oán hận Tiết Phong Lan chọn Hạ Anh thay vì nàng, nàng Tiết Yên Hoa vạn vạn không có nghĩ tới bản thân lại lỗi Tiết lão thái thái vào chuyện này. Miếng ngọc để trên y phục mà Tiết lão thái thái chuẩn bị, Hạ Anh chắc chắn sẽ nghĩ là do Tiết lão thái thái chuẩn bị trang sức cho nàng cho nên mới vui vẻ đeo vào người, ai biết được món đồ đó lại kinh động Hoàng hậu khiến Hạ Anh bị phạt, nếu Hạ Anh không bị phạt, có lẽ mọi chuyện cũng không diễn ra theo chiều hướng hiện tại.

“Vũ di nương, ngươi muốn gánh tội thay nữ nhi không phải là không được nhưng đây là đồ vật của Thái hậu, ngươi muốn thay nàng chết ư?” Lời nói vừa này của Tiết Phong Lan, Vũ di nương có thể giả vờ không nghe thấy nhưng mọi người ở đây không thể cùng nàng ta giả vờ được, muốn gánh tội cho nữ nhi không phải là không được, bất quá cũng phải lựa trường hợp chứ?

Chết!?

Vũ di nương sững sốt, nàng muốn thay nữ nhi gánh tội nhưng cũng không nghĩ đến sẽ là tội chết a, bất quá hiện tại cẩn thận nghĩ kĩ lại thì quả thật rất có thể, bởi vì đây là đồ vật của Thái hậu, dám trộm đồ vật Thái hậu ngự ban, không phải là muốn chết thì là gì!?

“Đại tẩu, đại tẩu đại nhân đại lượng buông tha cho Yên Hoa, con bé còn nhỏ, lỡ nghịch dại mà thôi...” Vũ di nương hiện tại gấp muốn khóc, tất cả mọi người ở đây đều biết được chuyện này là do Tiết Yên Hoa làm ra, bọn họ chỉ đợi câu nói này của nàng mà thôi, cho dù có trốn tránh cũng không thể, không bằng hiện tại trực tiếp nhận tội có lẽ sẽ được khoan hồng.

“Di nương...” Tiết Yên Hoa tức giận dậm chân, rõ ràng đám người này muốn dồn ép nàng nhận tội, sao nàng có thể không nhận ra, nàng không tin Vũ di nương không biết chuyện này, thế nhưng Vũ di nương lại trực tiếp thay nàng nhận tội, thực sự là tức chết người, nếu tiếp tục dây dưa, hai bên không có lợi mới là tốt nhất.

“Mẫu thân, hay là nghe Lan Nhi nói một chút, đề Lan Nhi kể lại mọi chuyện sau đó mới kết luận muội muội có tội cũng không vội.” Tiết Phong Lan cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mẫu tử Tiết Yên Hoa, mọi người đều biết Tiết Yên Hoa có tội nhưng nàng ta chết vẫn cổ cãi, cho nên mọi người mới muốn ép buộc Vũ di nương, mặc dù kết quả đều như nhau nhưng thực chất nếu chuyện này truyền ra ngoài, người Tiết gia sẽ bị ảnh hưởng, người trong nhà hiểu rõ nhưng đám người ở bên ngoài vốn không nhìn sự thật, bọn họ chỉ nhìn thấy Vũ di nương bị ép mới nhận tội chứ không phải nữ nhi nàng ta có tội, thanh danh Tiết phủ sẽ bị ảnh hưởng.

Thượng thư phu nhân thầm khen nữ nhi suy nghĩ thấu đáo, nếu có nhân chứng là Tiết Phong Lan mới có thể chứng thực Tiết Yên Hoa là kẻ trộm, chủ yếu là để ăn nói với bên ngoài mà thôi, còn về phần mọi người trong phủ, tin chắc đều nhận ra vấn đề.

Tiết Phong Lan đem mọi chuyện kể lại, ngày đó Tiết Yên Hoa đến tìm nàng, chạm mặt Hạ Anh ở cửa, hai người khiêu khích nhau một lúc rồi Hạ Anh cũng rời đi, nàng cùng Tiết Yên Hoa trò chuyện, nàng không đem nội dung cuộc trò chuyện nói ra nhưng mọi người ở đây đều biết được, sau đó Huỳnh ma ma đến gọi nàng qua Thọ Minh Trạch gặp Tiết lão thái thái, chuyện này mọi người cũng biết, bởi vì hành động của Tiết lão thái thái chưa bao giờ là im lặng. Tiết lão thái thái và Tiết Yên Hoa bên nào nặng bên nào nhẹ Tiết Phong Lan rõ ràng hơn ai hết, vốn dĩ chủ nhân đi vắng thì khác nhân lễ ra phải ra về, ai biết được Tiết Yên Hoa lại muốn ngồi chờ, thời gian nàng đi vắng khá lâu, trong phòng chỉ có một mình Tiết Yên Hoa, miếng ngọc lại đặt trên bàn, mặc dù Như Sương ở bên ngoài canh giữ nhưng nửa chừng trong viện lại có chuyện nên nàng phải rời đi. Lúc Như Sương quay lại thì thấy Tiết Yên Hoa vẫn ngồi yên một chỗ, trong phòng không thấy có dấu vết bị người động vào nên không có nghi ngờ, buổi tối Tiết Phong Lan không tìm thấy miếng ngọc nên cho người đi tìm, nàng cũng không có nghi ngờ là có kẻ trộm ngọc của nàng, cho đơn thuần nghĩ rằng là đánh rơi ở đâu đó, hôm sau Như Sương mới đem chuyện khi Tiết Yên Hoa ở đây nàng ta có đi khỏi nơi này một lúc nhưng cũng yên đã diễn ra, không tiện làm to chuyện này, hiện tại Tiết Yên Hoa nhắc nhở nàng mới nhớ ra.

“Yên Hoa, ngươi có chịu nhận tội chưa?” Tiết lão thái thái cũng cô cùng buồn bực, Tiết Yên Hoa hăm hại ai nàng không quan tâm nhưng nàng ta lại mượn nàng làm bida đỡ đạn, Tiết lão thái thái lần đầu tiên cảm thấy nha đầu này đủ chướng mắt.

Tiết Yên Hoa cắn môi không nói, mọi người cũng không thể ép buộc nàng ta mở miệng, cho nên Thượng thư phu nhân cũng nhanh chóng ra lệnh trừng phạt nàng ta.

“Lục tiểu thư tuổi nhỏ mà tâm tư lại lớn thế này, không những trộm đồ vật Thái hậu ban thưởng mà còn vu oan hãm hại tỷ muội, người đầu kéo nàng ta ngoài đánh hai mươi đại bản, sau đó đánh mười đại bản vào tay nàng, xem sau này nàng còn dám ăn trộm nữa không?!”

“Đại tẩu chuyện này...” Vũ di nương muốn ngăn cản nhưng gặp thái độ của Thượng thư phu nhân cũng không dám mở miệng, rất rõ ràng Thượng thư phu nhân là không muốn buông tha Tiết Yên Hoa, Vũ di nương đành bất lực trước tiếng khóc của Tiết Yên Hoa khóc bị kéo ra ngoài.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau không ai dám lên tiếng. Tiết thị vốn không vừa lòng với hai mươi đại bản của Thượng thư phu nhân nhưng Tiết Yên Hoa cũng bị đánh mười đại bản vào tay, nên đành cho qua, chuyện này liền kết thúc tại đây.

Chương 74: Tiết Thanh Liên nhờ vả (1)

Sáng ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên đến đỉnh núi thì tin tức Thượng thư phủ Tiết gia có một vị tiểu thư nhận được ân sủng của Thái hậu liền truyền khắp kinh thành, Thái hậu không những đối xử với nàng tốt hơn các vị tiểu thư khác mà còn ban tặng ngọc bội Tây Lương tiến cống cho nàng, miếng ngọc đó là công phẩm, giá trị liên thành, ngoại trừ Thuần Ngọc Công chúa thì những vị công chúa khác đều không có được, vậy mà một tiểu thư của nhà Lễ bộ lại có được nó, chuyện này cũng khiến cho không biết bao nhiêu người cảm thấy khó tin. Một số thế lực khác nhận được tin tức cũng vội cho người đi điều tra, Tứ tiểu thư của Lễ bộ Thượng thư phủ năm nay vừa tròn mười hai, nàng không chỉ là tiểu thư Thượng thư phủ mà còn là biểu tiểu thư của Lý gia, cháu gái của Thái hậu đương triều, trên có một tỷ tỷ song sinh, mọi người từng gặp qua Tam tiểu thư Tiết Phong Linh chắc chắn sẽ không dễ dàng quên được một nữ nhân hoa dung nguyệt mạo như vậy, bởi vì là tỷ muội song sinh, mặc dù chưa có ai gặp qua Tiết Phong Lan nhưng chỉ cần nhìn đến Tiết Phong Linh liền có thể suy đoán được gương mặt của Tiết Phong Lan, nhờ vậy mà tin nàng là một mỹ nhân nàng nhanh chóng lan khắp trong kinh thành, bất quá điều khiến mọi người bận tâm chính là Tứ tiểu thư cách đây không lâu đã từng té hồ khiến đôi chân bị thương, nói dễ nghe là bị thương, nói khó nghe chính là tàn phế, lời đồn này gây khá nhiều tranh cãi, cũng chưa ai chứng minh được thực hư thế nào nhưng chuyện này đã thu hút không ít dư luận. Thân phận của thiếu nữ không đi dự cung yến do Hoàng hậu tổ chức đã phơi bày ra ánh sáng, điều này khiến Tiết Phong Lan nước không ít phiền toái vào người, cũng không biết là ai tung ra lời đồn nàng không đi dự cung yến là xem thường Từ Hoàng hậu, ý cô Lý gia chống lưng mà không đặt Từ gia vào trong mắt, thị sủng sinh kiều khiến nàng nhận không ít lời mắng chửi từ người khác, bởi vì nàng không ra mặt đứng chính nên lời đồn chỉ có tăng chứ không có giảm, Tiết Phong Lan nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của các tửu lâu trong kinh thành. Bên cạnh đó không ít người nhắc đến chuyện của Hạ Anh, người bị hiểu lầm trộm ngọc bội của Thuần Ngọc Công chúa, bất ngờ hơn là nàng ta là chủ nhân của màn biểu diễn kinh điển trong lịch sử Đại Ngụy trong hai mươi năm gần đây, một điệu múa phong tình diễm vũ, không chỉ khiến các vị công tử thấy kinh ngạc mà còn khiến các vị tiểu thư xấu hổ không dám ngẩng đầu, sau đó còn bị Hoàng hậu cho người đánh ba mươi đại bản, suýt thì chỉ còn cái mạng ra về, người không chứng kiến sự việc tất nhiên là không cảm thấy có điều gì thú vị, cho nên bọn họ đều tập trung vào thân phận của Hạ Anh, không biết là ai đào móc ra được thân phận của nàng là biểu tiểu thư của Tiết phủ, chính là Tiết phủ có vị thiên chi kiều nữ được Thái hậu coi trọng, biết được tin này lời khen chê đều có đủ, người tốt tính thì nói Tiết phủ đạo này biết tranh giành nổi bất quá, những người còn lại thì nói Tiết gia thật biết cách dạy dỗ nữ nhi.

Tin này chưa hết thì tin khác lại đến, ngoài phủ sóng gió đổ dồn, trong phủ cũng chưa chắc yên bình, cũng không biết Tiết thị ở đâu tìm về được vũ nương đã dạy Hạ Anh múa Phụng Vũ Cừu Thiên, ý đồ muốn thay nữ nhi dạy dỗ vũ nương một trận để giải tỏa con giận, không ngờ vũ nương chưa đánh đã khai, hết thảy mọi chuyện là do Vũ di nương bỏ tiền ra sai khiến nàng ta dạy Hạ Anh một khúc phong tình diễm vũ mà yêu phi nắm đó đã múa hại Hạ Anh bị Hoàng hậu phạt nặng, Tiết lão thái thái biết được tin này cũng không có ra mặt giúp Vũ di nương mà là để cho Tiết thị xử trí, điều này cho thấy Tiết lão thái thái đã không còn đặt lòng tin vào người Vũ di nương nữa, sau này cho dù hai người bọn họ không xé rách nặt nạ với nhau cũng chưa chắc đã đứng cùng một chiến tuyến, dù sao Vũ di nương đối với Tiết lão thái thái cũng ồm ồm oán giận.

Ngày hôm sau Thượng thư phủ nhân được Từ Hoàng hậu triệu kiến, tin tức ngày truyền ra liền kinh động Tiết phủ nhưng mọi người cũng không có phản ứng gì quá lớn, trải qua một hồi phong ba, Thượng thư phủ liền khôi phục yên bình, chỉ là không biết sự yên bình này có thể duy trì được bao lâu, Tiết lão thái thái không biết đang nghĩ gì mà thường xuyên gọi Tiết Phong Lan đến thỉnh an, khiến mọi người trong phủ đều cảm thấy kỳ quái, Tiết lão thái thái trước giờ vốn không vừa mắt Tứ tiểu thư, sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính, cho người gọi Tứ tiểu thư đến? Nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng không ai dám mở miệng hỏi, Tiết lão thái thái làm việc trước giờ đều không mang đến suy nghĩ của người khác, nàng tiếp cận Tiết Phong Lan hết thảy là có mục đích cả, có lẽ Tiết lão thái thái đã nhận ra giá trị của Tiết Phong Lan cho nên mới muốn lôi kéo nàng ta về phe mình, Tiết Phong Lan biết Tiết lão thái thái bề ngoài thân thiết với nàng nhưng trong lòng vẫn chưa thực sự tin tưởng nàng, ngày đó nàng dùng hôn nhân đại sự của mình để thăm dò Tiết lão thái thái, quả nhiên đối với nàng ta cho dù nàng có bị tàn phế thì trong mắt nàng ta vẫn là có giá trị lợi dụng, chỉ sợ người nàng ta muốn lợi dụng không phải là nàng mà thế lực của Thái hậu ở phía sau nàng. Tiết Phong Lan nghĩ đến vấn đề này, Tiết Phong Linh và những người khác cũng sẽ nghĩ đến nguyên nhân này, cho nên đối với việc xuất hiện thêm một người cùng nàng tranh sủng, Tiết Phong Linh cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, Tiết Phong Linh ăn binh bất động cũng là có nguyên nhân, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không tin tưởng trong thời gian này nàng ta sẽ không có âm mưu gì.

Có Tiết lão thái thái làm chỗ dựa, địa vị Tiết Phong Lan trong phủ ngày càng nâng cao, những người khác sẽ không tự ý đi gây sự với nàng, hiện giờ ai chẳng biết tiếng tăm của Tứ tiểu thư, người chọc giận nàng đều không có kết cục tốt đẹp gì, nhờ vậy mà Hàn Mai Các vốn đã vắng lại càng thêm vắng, bất quá hôm nay viện của nàng có một vị khách không mời mà đến.

“Tiểu thư, Đại tiểu thư muốn gặp người.”

Thái độ của Xuân Cầm hiện tại đối với nàng đã cung kính hơn rất nhiều, sự thay đổi này bắt đầu từ đêm cung yến đó, khi Như Sương mang lễ vật tiến cung, Như Ngọc thì đang bận rộn để chuẩn bị lễ vật cho hôn lễ của Thái tử sắp đến, trong phòng chỉ có nàng và Xuân Cầm, hai người đã trò chuyện đôi chút. Nói là trò chuyện thì không thích hợp lắm, dù sao bọn họ cũng là chủ tớ, thân thiết cách mấy cũng sẽ có sợi dây thân phận vô hình ngăn cách, huống hồ nội dung trò chuyện của hai người là về Thượng thư phủ nhân, nói là trò chuyện không bằng nên nói là hỏi chuyện sẽ đúng hơn. Tiết Phong Lan biết Xuân Cầm ở bên cạnh Thượng thư phủ nhân đã lâu, Thượng thư phủ nhân là chủ tử tốt, chưa bao giờ trách phạt nha hoàn, đối với vị chủ tử như vậy Xuân Cầm hẳn sẽ nảy sinh tình cảm, thế nhưng nếu Xuân Cầm đã quyết định ở bên cạnh nàng thì tốt nhất đừng có tâm tư khác, chính Xuân Cầm cũng nói nhà quyền quý không có tình cảm, cho dù người đó là nẫu thân của nàng, nàng cũng không dám tin tưởng, nàng đã không tin tưởng thì Xuân Cầm càng không nên tin, yêu cầu của nàng là người của nàng phải trung thành tuyệt đối với nàng, chứ không phải ở bên cạnh nàng mà lại suy nghĩ cho chủ tử cũ.

Nàng cho Xuân Cầm hai lựa chọn, nếu đã quyết định ở bên cạnh nàng thì nên cắt đứt tình cảm không nên có với Thượng thư phủ nhân, bởi vì nàng không muốn nuôi một con bạch nhãn lang, cảm giác bị phản bội không hề tốt, Tiết Phong Lan cũng chẳng muốn trải nghiệm lại lần nữa. Bằng không thì nàng sẽ để Xuân Cầm trở về bên người Thượng thư phủ nhân, như vậy sẽ tốt cho cả hai, nàng không ép buộc ai cả, nàng cho Xuân Cầm thời gian lựa chọn một ngày lựa chọn, nếu ngày hôm sau Xuân Cầm còn ở lại thì nàng ta nên biết bản thân nên làm gì.

Xuân Cầm vẫn còn ở đây, thái độ của nàng cũng không còn như trước, đối với Tiết Phong Lan lại thêm phần cung kính mà ngay cả Thượng thư phủ nhân cũng không có, Như Sương và Như Ngọc cũng nhận thấy sự thay đổi này nhưng không ai mở miệng đề cập đến chuyện này, có một số chuyện không cần nói ra trong lòng mọi người rõ ràng hơn ai hết.

“Đề nàng vào.” Tiết Phong Lan đang ăn điểm tâm, lúc nàng ăn không thích bị người khác quấy rầy, cho nên đợi nàng ăn xong Xuân Cầm mới dám bẩm báo.

Xuân Cầm ra ngoài không bao lâu sau khi trở lại còn mang theo một thanh y nữ tử, không giống như trước kia bộ dạng nhu nhược yếu đuối trước kia, hiện tại gặp lại thanh y nữ tử cả người tràn ngập sức sống, có vẻ như khoảng thời gian này nàng ta sống rất tốt, nữ tử này đối với Tiết Phong Lan mà nói không hề xa lạ.

“Tỷ đến đây làm gì?” Nếu là người khác có lẽ Tiết Phong Lan sẽ vòng vo tam quốc bản chuyện thế sự nhân sinh nhưng với Tiết Thanh Liên mà nói hai người đã biết quá rõ bộ mặt của nhau, nên nàng cũng chẳng cần trang vẽ ngoạn hiển làm gì mà ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Lan Nhi muội muội, ta đến thăm muội nhất định là phải có chuyện muốn nhờ sao?” Tiết Thanh Liên ngưng ngừng, không được Tiết Phong Lan cho phép nên nàng cũng chẳng dám ngồi, sợ sẽ chọc giận tứ muội này của đến lúc đó hậu quả nàng gánh không nổi.

Tiết Phong Lan liếc mắt, lạnh nhạt mở miệng: “Nếu không có chuyện gì thì tỷ đã không đến tìm ta.” Tiết Thanh Liên đến đây thăm nàng? Lý do này cũng quá buồn cười đi? Hôn sự của nàng ta sắp đến, Hạ gia bên kia đang cho người tiến vào kinh thành, chẳng nấy chốc Tiết Thanh Liên sẽ rời Tiết gia đi đến Khâm Châu xa xôi, thời gian này hẳn nàng ta phải chuẩn bị đồ đạc để đi xa, mặc dù nói là nhà chồng, không phải một đi không trở lại, bất quá Khâm Châu xa xôi, đi đường cũng mất hơn hai tháng, huống hồ luận địa vị của Tiết Thanh Liên ở trong phủ thì nàng ta già đi rồi còn có cơ hội trở về sao? Lúc này nàng ta nên lo lắng cho tương lai của bản thân sẽ bị Tiết gia vứt bỏ, chứ không phải rảnh rỗi đến mức đến thăm nàng thế này.

“Lan Nhi thông minh như vậy, hẳn cũng hiểu rõ tình thế hiện tại của ta.” Tiết Thanh Liên cười khổ, hôm nay nàng nhận được tin tức của Hạ Túc, hẳn nói đoàn người Hạ gia sắp tiến vào kinh thành, rất nhanh sẽ đến đón nàng về Hạ gia, Tiết Thanh Liên vừa vui vừa sợ. Trước khi gặp Hạ Túc, Tiết Thanh Liên sớm đã ôm tâm trạng bán thân sẽ trở thành một con cò trong tay người Tiết gia, cho nên đối với phu quân tương lai nàng cũng không ôm kỳ vọng gì, sau đó gặp được Hạ Túc lại gả cho hắn, Tiết Thanh Liên thật sự muốn trở thành phu nhân của hắn, Tiết Phong Lan giúp nàng thực hiện được ước nguyện, hiện tại lẽ ra nàng đang ôm tâm trạng vui vẻ để chuẩn bị làm tân nương nhưng lúc này đây, nàng cũng hiểu được một khi rời khỏi Tiết gia nàng chắc chắn sẽ không có cơ hội quay về. Hơn ai hết nàng hiểu rõ thân phận địa vị của bản thân ở Tiết gia ra sao, sự tồn tại của nàng ở Tiết gia là có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên nếu nàng gả đến Hạ gia cơ hội có thể trở về Tiết gia là một con số không, Tiết Thanh Liên cũng không ham muốn gì có thể quay về Tiết gia, điều nàng lo lắng chính là Tiết gia sẽ vứt bỏ nàng, nàng chỉ là một thứ nữ, khó khăn lắm mới có thể trở thành chính thê của Hạ Túc, Hạ gia bên kia vốn đã không hài lòng với nàng, nếu Tiết gia thật sự vứt bỏ nàng như vậy địa vị của nàng ở Hạ gia sẽ không thể giữ vững, đến lúc đó Tiết thị một bên chen ép, Hạ gia một bên gây khó dễ, nàng còn có thể an ổn sống qua ngày sao?

“Tiết gia vứt bỏ tỷ vốn là chuyện sớm muộn.” Ý tứ chính là chuyện Tiết gia vứt bỏ nàng, Tiết Phong Lan không thể can thiệp.

“Ta biết, cho nên chuyện ta muốn nhờ muội không phải là chuyện này...” Tiết Thanh Liên cắn môi, bộ dạng thấp thòm không yên, lúc này Xuân Cầm đã pha xong một bình trà khác, Xuân Cầm đi đến bên bàn rót hai chung trà, một chung cho Tiết Phong Lan, chung còn lại hướng về Tiết Thanh Liên với tư thế mời, Tiết Thanh Liên lên nhìn Tiết Phong Lan, thấy nàng không tỏ vẻ gì mới dám ngồi xuống, nhưng không có đụng đến chung trà trên bàn, Xuân Cầm thấy vậy cũng không ép buộc, dù sao đó cũng là đạo đãi khách, khách đến nhà không thể không mời trà, Xuân Cầm nhanh chóng lui ra ngoài.

“Tỷ muốn giao dịch với ta? Chính là ân tình của tỷ, ta đã trả xong rồi.” Tiết Phong Lan nhướn mày, dung nhan thanh lệ không tỏ thái độ khiến Tiết Thanh Liên một bên nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì.

Tiết Phong Lan muốn giúp nàng hay không giúp nàng? Tiết Thanh Liên không biết đồng thời cũng không thể có đáp án cho câu trả lời này, on cứu mạng lần trước Tiết Phong Lan đã trả cho nàng, theo lý mà nói giữa bọn họ đã không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa, nếu đã như vậy thì nàng lấy tư cách gì yêu cầu Tiết Phong Lan phải giúp đỡ nàng? Bất quá nếu Tiết Phong Lan thực sự không muốn đồng ý thì nàng ta có thể trực tiếp từ chối chứ không cần nói những lời vô bổ như vậy với nàng, rốt cuộc thì Tiết Phong Lan muốn gì?

Giúp hay không giúp?

“Lan Nhi, tỷ biết bản thân không có mặt mũi gì xin muội giúp đỡ, chính là nếu muội lần này giúp ta thì sau này muội cần ta hỗ trợ ta sẽ không ngại nan nguy.” Tiết Thanh Liên muốn đánh cược, nàng biết tứ muội này của nàng không phải chỉ là một nữ hài vô tri, nếu không có lợi ích sẽ không có ai tình nguyện giúp đỡ, bất kỳ người nào cũng như vậy, không ai ngu ngốc làm chuyện không có lợi cho bản thân.

Còn chưa đợi Tiết Phong Lan mở miệng thì Tiết Thanh Liên đã nhanh chóng bổ sung một câu: “Cho dù là ở Khâm Châu xa xôi, ta cũng sẽ nghĩ cách giúp muội.”

Như vậy đã đủ thành ý rồi chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-2: Tiết Thanh Liên nhờ vả (2)

Tiết Phong Lan cười nhạt: “Khâm Châu và kinh thành cách xa nhau mấy tháng ngày đường ta muốn nhờ tỷ trợ giúp không bằng tự lực gánh sinh, huống hồ hiện tại bản thân tỷ còn lo chưa xong, muốn giúp đỡ ta không phải là chuyện buồn cười quá sao?”

Tiết Thanh Liên xấu hổ không nói được lời nào.

“Ân tình ta hôm nay không tề, tỷ nói xem muốn ta giúp gì?” Ân tình ngày đó nàng giúp Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc thành đôi là ân tình kiếp này, kiếp trước nàng vẫn chưa trả cho Tiết Thanh Liên, lúc nàng trở về cũng đã nói có ân báo ân, có oán báo oán, nếu có thể nàng cũng không muốn nợ ân tình của bất kỳ ai.

“Chuyện ta muốn nhờ muội giúp đỡ chính là... Hạ gia, giúp ta nghĩ cách nắm quyền Hạ gia.” Nàng là một thứ nữ tầm thường, một khi gả ra ngoài sẽ không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, một nữ nhân không chỗ dựa thì chẳng khác nào để người khác tự mình định đoạt số phận của nàng? Vì vậy nàng quyết định muốn nắm quyền Hạ gia, chỉ khi nắm quyền Hạ gia đám người đó mới không dám khinh thường nàng, cuộc sống của nàng mới có thể an ổn suốt quãng đời còn lại.

“Tỷ chưa gả vào Hạ gia mà đã muốn nắm quyền, tham vọng của tỷ cũng quá lớn đi?” Đối với yêu cầu của Tiết Thanh Liên, nàng từ đầu chí cuối đều duy trì vẻ bình tĩnh, tựa hồ như đã đoán được Tiết Thanh Liên sẽ nói ra yêu cầu như vậy, nói cũng phải, nếu tham vọng không đủ lớn nàng ta sao có thể đến tìm nàng?

“Ta cũng chỉ là nghĩ cho tương lai của bản thân mà thôi...” Bị vạch trần Tiết Thanh Liên cũng không cảm thấy xấu hổ: “Có thể muội không biết nhưng đối với một nữ nhân mà nói, ngoài trượng phu của nàng ra thì quyền lực là thứ quan trọng nhất.” Quyền lực là bất kỳ nữ nhân nào cũng tình nguyện theo đuổi, một nữ nhân chỉ cần có quyền lực sẽ có được thứ mà họ mong muốn.

Quyền lực là quan trọng nhất? Lời này tựa hồ không sai, nếu không có quyền lực trong tay Tiết Phong Linh làm sao có thể chen ép nàng vào bước đường cùng? Nhưng nếu muốn có được quyền lực thì phải ngồi trên ngôi vị cao quý đó, Tiết Phong Lan không muốn ngồi ở trên vị trí đó một lần nữa, kiếp này nàng sẽ không dùng quyền lực để đánh bại Tiết Phong Linh, thứ nàng dùng là thực lực.

“Tiết thị tại, tỷ nghĩ rằng bản thân có thể nắm quyền Hạ gia sao?” Tiết Phong Lan liếc mắt xem thường: “Tỷ không phải là đối thủ của Tiết thị.” Tiết thị là nữ nhi của Tiết lão thái thái, tâm tư nàng ta tuy không thể sánh với Tiết lão thái thái nhưng đối phó với một nha đầu như Tiết Thanh Liên là dư sức.

“Nhưng muội thì có.” Tiết Thanh Liên nhanh chóng tiếp lời, Tiết thị quý kẻ đa đoan, năm đó nàng ta cắt đứt liên lạc với Tiết gia mà địa vị ở Hạ gia cũng không chút lay động, khi nàng ta tranh đấu với đám người Hạ gia nàng còn chưa có chào đời, lấy tư cách gì đối đầu với Tiết thị? Nàng cũng biết bất kể là địa vị hay trí tuệ nàng đều không thể so sánh với Tiết Phong Lan, hiện tại trong phủ chỉ có duy nhất Tiết Phong Lan tạm xem là đồng minh của nàng, nếu không nhờ Tiết Phong Lan thì nàng có thể nhờ ai đây?

Tiết Phong Lan không có phản bác việc này, bất quá chuyện nắm quyền Hạ gia, nói dễ hơn làm, Hạ gia là tri phủ Khâm Châu, lên được chức tri phủ thì Hạ lão gia cũng là người có năng lực, huống hồ bên trong Hạ gia còn có một vị lão thái thái tọa trấn, Tiết thị lại gây khó dễ, muốn nắm quyền Hạ gia, nói làm là làm sao? Sao Tiết Thanh Liên không bảo là muốn soán vị luôn đi?

“Tỷ không sợ ta đem suy nghĩ của tỷ nói ra, đến lúc đó Tiết thị tìm tỷ tính sổ sao?” Chưa gả vào Hạ gia mà đã âm mưu nắm quyền Hạ gia, Tiết thị mà biết được tin này chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho Tiết Thanh Liên, đến lúc đó cho dù giữa Tiết Thanh Liên và Hạ Túc đã phát sinh quan hệ thì nàng ta có gả cho Hạ Túc được hay không cũng là một vấn đề.

“Muội sẽ không nói.” Giọng nói của Tiết Thanh Liên mười phần tự tin, nếu Tiết Phong Lan thật sự muốn dồn nàng vào đường chết thì chuyện lần trước nàng ta đã không ra tay giúp đỡ nàng, cho dù nàng cứu nàng ta một mạng, dựa vào thân phận nàng ta, nàng ta muốn không trả ơn nàng cũng không thể thay đổi được gì.

Tiết Phong Lan cong khóe môi: “Đừng quá tin tưởng vào người khác.” Tin người khác chẳng khác nào mua dây buộc mình, kiếp trước nàng tin người thế nào và bị phản bội ra sao, nàng vẫn còn nhớ như in, kiếp này nàng chẳng muốn tin tưởng bất kì ai nữa, Tiết gia cũng vậy, Lam Thành Vũ cũng vậy.

“Muội thật sự không thể giúp ta sao?” Tiết Thanh Liên rũ mắt, lộ vẻ bi thương, nếu Tiết Phong Lan thật sự không giúp được nàng thì sẽ không còn bất kì ai có thể giúp được nàng nữa.

“Lựa chọn này của tỷ không thông minh, ta sẽ không đứng cùng chiến tuyến với kẻ ngu ngốc.” Có câu không sợ đối thủ thông minh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, Tiết Thanh Liên mặc dù có chút đầu óc nhưng suy nghĩ vẫn là có chút ngu ngốc, nàng cũng không muốn một ngày nào đó bị nàng ta liên lụy.

Tiết Thanh Liên sùng sốt: “Muội có ý hay hơn sao?”

“So với việc đối phó Tiết thị để nắm quyền Hạ gia thì tại sao tỷ không lựa chọn một cách thực tế hơn?” Dưới ánh mắt nghi ngờ của Tiết Thanh Liên, nàng lạnh lùng phun ra bốn chữ: “Mẫu bằng tử quý.”

Tiết Thanh Liên ngập ngừng: “Nhưng ta đã uống canh tránh thai rồi.” Không phải nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này, lúc xảy ra quan hệ với Hạ Túc nàng cũng muốn mượn cái thai làm cớ để gài vào Hạ gia nhưng trước đó Tiết lão thái thái đã cho người mang canh tránh thai đến, nàng nếu không uống bọn họ sẽ ép nàng uống, huống hồ thân thể hiện tại của nàng cho dù không uống canh tránh thai cũng khó lòng sinh nở, cho nên nàng mới uống chén canh đó, mặc dù đối với nàng mà nói đó chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

“Ta không nói tỷ phải mang thai ngay bây giờ, tỷ không biết lựa chọn thời điểm thích hợp sao? Thân thể tỷ như vậy làm sao mà mang thai? Trước tiên tỷ nên dưỡng tốt thân thể của mình.” Tiết Phong Lan bĩu môi, đối với suy nghĩ của Tiết Thanh Liên, nàng thực sự không theo kịp!

“Muội biết chuyện thân thể của ta không tốt?” Từ nhỏ thân thể nàng đã yếu ớt hơn những người khác, đó là bởi vì trong thời gian mang thai, mẫu thân nàng không được chăm sóc tốt nên mới ảnh hưởng đến cái thai, dẫn đến sau khi sinh nàng mẫu thân nàng liên qua đời, với thân phận thứ nữ của nàng, cho dù nàng có chết ở trong bụng mẹ cũng chẳng có ai quan tâm đến. Từ khi sinh ra nàng đã bị vứt ở Văn Hạ Viện, Tổ Niên là nha hoàn duy nhất ở bên cạnh chăm sóc nàng, là do Thượng thư phu nhân phân phó đến hầu hạ nàng, đối với nàng mà nói Tổ Niên không phải nha hoàn mà là người thân của nàng, nếu không phải có Tổ Niên chăm sóc sợ là sẽ không có Tiết Thanh Liên của hiện tại. Thân thể của nàng suy nhược yếu đuối, ngoại trừ các bậc trưởng bối của Tiết gia và Tổ Niên ra thì không ai biết sức khỏe của nàng yếu kém cả, sắc mặt nàng vẫn luôn tái nhợt như vậy, nàng lại không thường xuyên ra khỏi Văn Hạ Viện nên người trong phủ đều không có bận tâm đến, cho dù bọn họ có phát hiện ra thể chất nàng yếu kém thì bọn họ cũng sẽ không quan tâm, chưa bao giờ có ai hỏi han đến bệnh tình của nàng, không nghĩ đến người đầu tiên hỏi đến lại là từ muội cùng cha khác mẹ này.

“Ta có thể giúp tỷ dưỡng tốt không thể của mình, đợi khi nào thân thể tỷ dưỡng tốt thì hãy sinh con.” Tiết Phong Lan tất nhiên biết rõ tình trạng của Tiết Thanh Liên, dưỡng tốt thân thể của Tiết Thanh Liên, đó là điều mà nàng muốn thực hiện ở kiếp này cho nàng ta, ngay từ khi trùng sinh mục đích của nàng là trả lại tất cả mọi người nàng thiếu người khác, đồng thời lấy lại những thứ thuộc về nàng.

Tiết Thanh Liên không rõ vì sao Tiết Phong Lan lại muốn giúp nàng dưỡng tốt thân thể nhưng chuyện này đối với nàng mà nói trăm lợi chứ không có một hại, bất quá thể chất của nàng yếu kém như vậy, muốn dưỡng tốt cũng phải đợi đến năm sáu năm, nếu có kỳ trận di thảo cũng mất hai ba năm, thời gian dài như vậy, bản thân nàng không đợi được.

“Thân thể ta muốn dưỡng tốt cũng phải đợi đến mấy năm sau, đến lúc đó...” Tiết Thanh Liên ngập ngừng, Tiết thị vốn đã không hài lòng với nàng, Hạ gia bên kia lại không vừa ý mới hờn sự này, bất kể là vì lý do gì thì ngày tháng sau này ở Hạ gia tuyệt đối sẽ không trôi qua, muốn nàng dưỡng tốt thân thể không phải không được, bất quá phải đợi một thời gian dài, nếu dưỡng xong hai ba năm sau nàng vẫn chưa thể mang thai, mà nàng khi đó vẫn chưa có chỗ đứng ở Hạ gia, Tiết thị muốn lấy cớ để nạp thiếp cho Hạ Túc để chen ép địa vị của nàng, thậm chí là đuổi nàng ra khỏi Hạ gia là chuyện vô cùng dễ dàng.

“Có kiên nhẫn mới có thể làm chuyện lớn, huống hồ Hạ gia không phải chỉ có Tiết thị làm chủ.” Hạ lão gia quả thật là gia chủ của Hạ gia, Tiết thị mặc dù là phu nhân của Hạ lão gia nhưng người có thể làm chủ Hạ gia thì chưa chắc đó là Tiết thị.

Tiết Thanh Liên nhanh chóng nhận ra vấn đề: “Muội muốn ta lấy lòng Hạ lão thái thái?” Nàng từng nghe Hạ Túc nói, trong nhà hắn còn có một vị tổ mẫu, bởi vì Hạ lão thái thái chỉ có một nhi tử là Hạ lão gia nên đối với nhi tử này hết mực yêu thương, mà Hạ lão gia cũng rất hiếu thảo với Hạ lão thái thái, Hạ lão gia thế thiếp thành đàn, hắn không chỉ có một người vợ là Tiết thị mà ở Hạ phủ còn có hai vị di nương khác nhưng hai vị di nương đó đều sinh nữ nhi nên địa vị của Tiết thị ở Hạ gia khó có thể lay chuyển, mà Hạ Túc là đích trưởng tử của Hạ gia, Hạ lão thái thái đối với hắn vô cùng cưng chiều, ngay cả đệ đệ của hắn Hạ Vô đều không bằng, từ nhỏ hắn đã rất thân cận với tổ mẫu của mình, tình cảm của hai người bọn họ cực kì tốt.

“Hạ gia cũng giống như Tiết gia, tuy nói Tiết thị là chủ mẫu nhưng người nắm quyền mới là Hạ lão thái thái, tình cảm mẹ chồng nàng dâu không phải ai cũng phát huy tốt được, Tiết thị dù có mười lăm gan cũng không dám trực tiếp đối đầu với mẹ chồng nàng ta, nếu tỷ có thể thông minh ôm chắc cây đại thụ này thì cuộc sống của tỷ trước khi mang thai cũng không quá khó chịu đâu.” Tiết Phong Lan phân tích cho Tiết Thanh Liên mặt tốt của chuyện này, bất quá Hạ lão thái thái cũng giống như Tiết lão thái thái, càng già càng cay, lấy lòng Hạ lão thái thái được hay không thì phải xem năng lực của nàng ta, thứ nàng có thể giúp là đã thông tư tưởng của nàng ta chứ không phải dọn đường cho nàng ta đi.

“Cứ cho lời của muội là đúng đi nhưng nếu ta mang thai, đứa bé sinh ra không phải nhi tử mà là nữ nhi thì sao?” Tồn công sức bao năm như vậy, muốn mẫu bằng tử quý thì phải dựa vào nhi tử, khó khăn lắm mới mang thai, nếu nàng sinh ra nữ nhi thì phải làm sao? Kế hoạch tan vỡ sao?

“Chuyện này cũng phải xem ở tỷ rồi.” Ánh mắt Tiết Phong Lan mang theo ý vị thâm trường nhìn nàng.

“Ta cũng không phải là không muốn sinh nhi tử nhưng chuyện này sao có thể quyết định?” Tiết Thanh Liên bị thái độ của người đối diện chọc tức, sinh con là chuyện nàng có thể quyết định được giới tính sao?

“Ta nói phải xem ở tỷ không phải là do tỷ định sinh thể nào mà hết thảy phải do Hạ Túc quyết định.”

“Hạ Túc thì liên quan gì?” Tiết Thanh Liên không rõ.

“Phải xem năng lực của tỷ có thể thuyết phục được Hạ Túc xem nữ nhi như nhi tử hay không?” Cô nhân trọng nam khinh nữ là chuyện thường tình nhưng Hạ Túc nếu thật sự trong lòng có Tiết Thanh Liên thì chỉ cần Tiết Thanh Liên thổi chút gió bên tai hắn một chút thì cho dù là sinh nhi tử hay nữ nhi cũng đều như nhau, chẳng phải Hương Quý phi đã thành công trong sự việc này sao? Cho dù Lam Thuần Ngọc là nữ nhi nhưng Ngụy đế vẫn xem trọng nàng ta, nếu Tiết Thanh Liên có thể học theo Hương Quý phi thì sau này nếu nàng ta sinh nữ nhi cũng được an ổn.

“Ý muội là?” Tiết Thanh Liên nghi hoặc.

Mỗi mông mấp má ba chữ “Hương Quý phi.”

Đầu óc Tiết Thanh Liên nháy mắt trở nên thanh tỉnh, mặc dù nàng chưa từng tiến cung, cũng không có gặp qua Hương Quý phi nhưng sự tích nàng cũng đã nghe nhiều, Hương Quý phi sinh một cặp song sinh long phượng thai, Ngũ hoàng tử được sủng ái đó là chuyện tất nhiên, dù sao hắn cũng là nam tử, Ngụy đế thích nhi tử chuyện này không ai không biết, bất quá không ai nghĩ đến Lục công chúa - muội muội song sinh của hắn cũng được sủng ái, mọi người đều nói Lục công chúa là bởi vì hưởng long khí của Ngũ hoàng tử mới được Ngụy đế đề

mất đến nhưng theo lời Tiết Phong Lan thì có vẻ như Ngụy đế thương yêu Lục công chúa hoàn toàn không liên quan đến Ngũ hoàng tử mà là dựa vào năng lực của nàng ta, hay chính xác mà nói là dựa vào mẫu phi Hương Quý phi của nàng ta?

Thấy Tiết Thanh Liên đã hiểu ra vấn đề nàng cũng chẳng muốn dây dưa nữa, dù sao đạo này Tiết phủ quá yên bình, yên bình đến nỗi nàng cảm thấy đây chắc chắn là yên bình trước sóng gió, dù sao đạo gần đây Tiết Phong Linh có vẻ khá là an phận.

“Tỷ trở về đi, ta sẽ cho người đưa đồ bỏ mang đến bồi dưỡng thân thể cho tỷ, xem như là... quà đại hôn của tỷ.”

“Như vậy, đa tạ tứ muội.” Đối phương đã hạ lệnh đuổi khách, Tiết Thanh Liên cũng không tiện ở lại, đồ vật bồi dưỡng thân thể mà Tiết Phong Lan sai người mang đến nàng tất nhiên không cảm thấy có vấn đề, nếu Tiết Phong Lan lựa chọn đối phó nàng cũng không cần dùng đến cách này.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 75: Đại hôn của Thái tử (1)

Mùng bốn tháng ba, đây là ngày hoàng đạo tốt nhất trong tháng, thích hợp tổ chức những sự kiện vui vẻ để mang lại điều tốt lành trước khi mùa xuân đến giai đoạn kết thúc, một ngày trước kinh thành Đại Ngụy như được nhuộm đỏ rực rỡ của dải lụa, đèn lồng giăng kết khắp nơi, treo vải đỏ thì nhất định là có chuyện vui, lại kết hợp thêm đèn lồng, không khí nhộn nhịp hẳn lên.

Nằm trên con đường phồn hoa nhất Đại Ngụy có năm phủ đệ lớn ngự trị, nằm ở đầu đường và cũng là nơi giao thoa giữa hai con đường Bắc Vũ Phi Yên và Nguyệt Hoa Nhân Hạ là phủ đệ của kim tử long gia Thái tử điện hạ. Thái tử là chủ nhân của Đông Cung nhưng lại không sống ở trong cung, mỗi vị hoàng tử đến tuổi trưởng thành mặc kệ là đã phong vương hay chưa thì theo luật lệ Đại Ngụy cũng phải dọn ra khỏi ra phủ đệ của bản thân, thậm chí ngoại trừ nam nhân duy nhất là Ngụy đế ra thì còn lại đều là nữ nhân của hậu cung, Thái tử tuy là nhi tử của Ngụy đế, cho dù hắn có khả năng trở thành Hoàng tử đi chăng nữa thì trước khi hắn lên ngôi vị đế vương vẫn phải tuân theo luật lệ của Đại Ngụy, các Hoàng đế Đại Ngụy đặt ra luật lệ này một phần là do kiêng kỵ đám con cháu của mình, giữ bọn họ trong cung sẽ có ngày rước họa vào thân, một phần còn lại là để phòng phi tử của bản thân có ý nghĩ không an phận, Thái tử từ năm mười hai tuổi đã dọn ra khỏi cung, đến nay cũng đã được sáu năm.

Phủ đệ Thái tử rộng lớn, gần như muốn chiếm hết cả nửa con phố, bên ngoài cổng lớn có hai con sư tử lớn được đặt ở hai bên, thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả con ruồi cũng không thể lọt qua hàng rào quân vệ như thế này, cửa phủ được trang trí bằng dải lụa đỏ, một màu sắc đỏ rực rõ như muốn phản ánh lên không khí vui vẻ, ba chữ Thái tử phủ như rồng bay phượng múa oai nghiêm nằm trên cửa phủ, trời chưa tối nhưng người tập trung trước cửa phủ lại không ít.

Hôm nay không chỉ là ngày vui đối với người dân Đại Ngụy mà còn là một ngày may mắn, đại hôn của Thái tử, cho dù mùng bốn tháng ba không phải là ngày tốt thì cũng sẽ trở thành ngày tốt. Cách đây nửa tháng Ngụy đế hạ thánh chỉ, chỉ định Đại tiểu thư của Lý Thừa tướng Lý Kiều sẽ trở thành Thái tử phi, Lý gia bên kia vừa vui mừng chưa được bao lâu thì một đạo thánh chỉ tiếp tục hạ xuống, Nhị tiểu thư của Lý Thừa tướng Lý Thiên sẽ trở thành Trắc Thái tử phi, thời gian hạ xuống hai đạo thánh chỉ cách nhau không lâu nhưng nội dung của nó cũng đủ khiến cả kinh thành dậy sóng. Người dân bình thường đối với việc của nhà đế vương không có bận tâm nhiều, cho dù hôm nay Hoàng đế Đại Ngụy có đổi cho người khác cũng không có ai bận tâm đến, bọn họ chỉ là dân thường, đều bọn họ cần làm chính là lo cuộc sống hiện tại, thiên hạ biến động cũng không liên quan đến họ nhưng đám quý tộc trong kinh thành thì khác, bọn họ có liên quan mật thiết đến chuyện triều chính, triều chính không phức tạp như hậu cung nhưng cũng không hề đơn giản, chỉ cần chọn sai chỗ đứng bọn họ liền có thể rơi vào vạn kiếp bất phục, thứ họ trả giá không chỉ là tiền tài của cải mà còn có danh vọng địa vị, thậm chí đôi khi phải đặt cược tính mạng của bản thân và gia tộc, cho nên ai bảo làm quan là tốt? Quan trường như chiến trường, so với đám dân thường an nhàn vô lo thì quan lại trong triều lại phải tính kế cho hôm nay và lo tính cho ngày mai.

Chuyện hai tỷ muội hầu hạ một chồng vốn chẳng có điều gì ngạc nhiên, điều đáng ngạc nhiên là người lấy hai tỷ muội lại chính là Thái tử đương triều, mà thân phận của hai tỷ muội phải gả cho Thái tử cũng không tầm thường, thiên kim nhà Lý Thừa tướng. Thái tử là nhi tử của Từ Hoàng hậu, Từ Hoàng hậu xuất thân từ Từ gia, Từ gia và Lý gia trước giờ đều không hợp nhau, chuyện này phải kể đến thời đại hoàng kim của Từ gia khi mà An Định Hầu còn nắm quyền trong triều, khi đó người được tiên hoàng chỉ định cho ngôi vị Hoàng hậu là nữ nhi nhà Lý Thừa tướng Lý Nguyệt Chi, cũng tức là phu nhân nhà Lễ bộ Thượng thư Tiết gia, chứ không phải là Hoàng hậu hiện tại của Từ gia. Mọi người được nghe kể lại chính là năm đó trong khoa thi cử có người biểu hiện xuất sắc, giành được chức Trạng nguyên, người đó chính là Tiết Quý, thiên kim Lý gia là Lý Nguyệt Chi liền cầu xin cô có là Thái hậu thành toàn cho nàng gả cho hắn, bởi vì Thái hậu cầu tình, khi đó Ngụy đế vừa mới đăng cơ không muốn đắc tội Lý gia nên rộng lượng không tính toán, sau đó thiên kim nhà Lý gia gả cho tân Trạng nguyên, mà Ngụy đế cũng sắc phong tiểu thư nhà An Định Hầu Từ An Như làm Hoàng hậu, bất quá đó cũng chỉ là mặt nổi của tảng băng, còn mặt chìm thì chỉ có những người có quan hệ thân thiết với hoàng gia mới biết được. Sự thật chính là người sai không phải thiên kim Lý gia, năm đó sinh thân của Ngụy đế, Từ gia tiểu thư Từ An Như hiền vũ, một điều Phụng Vũ Cửu Thiên lên khuyên động nhân tâm khiến Ngụy đế kinh tâm động phách, hắn quyết tâm muốn lấy Từ An Như vì hậu, Lý thiên kim phải chịu ủy khuất làm phi, không chỉ Lý Nguyệt Chi không chịu mà cả Lý Thừa tướng cũng không đồng ý, trùng hợp lúc đó Lý Nguyệt Chi lại vừa mất tân Trạng nguyên, thế là Ngụy đế lấy Từ tiểu thư, Lý thiên kim gả cho tân Trạng nguyên, mọi chuyện tưởng chừng như viên mãn nhưng lại không hề đơn giản như vậy.

Từ khi Đại Ngụy khai quốc đến nay Lý gia luôn là gia tộc sinh ra Hoàng hậu, Hoàng hậu của Đại Ngụy có mười người thì tám người cũng xuất thân từ Lý gia, Lý gia vốn dĩ mới là người xứng đáng với ngôi vị Hoàng hậu thế nhưng lại bị Từ tiểu thư cướp mất, thế nhưng quy định là do Ngụy đế phá vỡ nên cũng chẳng ai dám có ý kiến, Lý Thừa tướng mặc dù không nói gì nhưng trong lòng cũng là bất mãn, bất quá Lý gia cũng không dám có hành động gì chống đối Ngụy đế, người mà bọn họ nhắm vào luôn là Từ gia, Thái hậu đối với chuyện này cũng không buông được nên mới có một màn mẹ chồng nàng dâu tàn sát lẫn nhau như hiện tại, cục diện hai bên vẫn chưa dừng lại, hiện tại Từ gia suy tàn nhưng Lý gia lại không có ý định muốn bỏ tha.

Nói đi cũng phải nói lại, năm đó Lý gia địa vị cao hơn cả Từ gia, hai bên đều quyền hành ngang ngược, nếu Lý Nguyệt Chi trở thành Hoàng hậu thì không phải Lý gia muốn lên trời hay sao? Trên triều đình có Lý Thừa tướng, dưới hậu cung lại có hai người như Hoàng hậu và Thái hậu tọa trấn, Lý gia không có cơ hội tạo phản mới là lạ. Một số người cho rằng Ngụy đế năm đó không phải si mê sắc đẹp của Từ An Như mà là vì kéo thế lực của An Định Hầu về phe mình, đồng thời ngăn cản sự lớn mạnh không ngừng của Lý gia, mà sự thực cũng chính là như vậy, Ngụy đế vừa mới đăng cơ, cần củng cố quyền lực nhưng Lý gia ngày càng lớn mạnh, Ngụy đế sợ hắn không khống chế được Lý gia nên mới chọn Từ gia, mà Lý gia và Từ gia cũng vì thế mà đối nghịch, cũng không biết Ngụy đế nghĩ gì mà lại hạ thánh chỉ cho hai nhà này liên hôn, hơn nữa Thái tử không chỉ lấy một người mà đến tận hai người.

Đám quan lại trong triều bắt đầu suy đoán, liệu có phải Ngụy đế muốn hòa giải mâu thuẫn hai nhà hay là muốn nhân cơ hội này để Thái tử mượn sức Lý gia để củng cố địa vị trên triều, dù sao thì trông Ngụy đế có vẻ rất vừa lòng với Thái tử, mặc dù Lý gia có mâu thuẫn với Từ gia nhưng nếu thiên kim Lý gia gả cho Thái tử thì bọn họ sẽ là người một nhà, Lý Thừa tướng có lẽ sẽ không thể hợp sức với người bên ngoài mà đối phó với Thái tử. Bất quá Ngụy đế vốn kiêng kỵ quyền lực Lý gia, hiện tại để cho Thái tử lấy thiên kim Lý gia, không biết là muốn mượn tay Thái tử để diệt trừ Lý gia hay là có tâm tư gì khác, nếu là như vậy thì rất có thể Thái tử không phải người thừa kế khiến Ngụy đế hài lòng, dù sao nhà đế vương vô tình, mất đi một Thái tử vẫn có thể thay bằng một Thái tử khác, huống hồ Hương Quý phi và Triệu gia bên kia cũng không đứng nhìn Thái tử đăng cơ để vị, nếu không Ngũ hoàng tử sinh ra chỉ để làm bù nhìn à? Ngụy đế nghĩ thế nào không ai dám đoán bừa, trên triều đình cục diện hiện tại vây quanh ba nhà Lý - Từ - Triệu, dưới hậu cung lại xoay quanh Thái hậu - Từ Hoàng hậu - Hương Quý phi.

Đại hôn của Thái tử là một sự kiện trọng đại, có thể nói là sự kiện trọng đại nhất trong những năm gần đây, bất kì một người nào đều phải chia sẻ niềm vui này với người nhà đế vương, chỉ cần giữ chức quan trong triều cũng đều phải tham gia, thiệp mời nhanh chóng được gửi đến quý phủ, bản thân dù không thuộc phe của Thái tử cũng phải nể mặt mang lễ vật đến.

Lễ bộ Thượng thư phủ Tiết gia cũng nhận được thiệp mời, Tiết lão thái thái nhận được tin liền bày tỏ bản thân nàng muốn đi dự tiệc nhưng đại hôn của Thái tử hoàn toàn khác hẳn với

cung yến, không phải chỉ cần mang thân phận đích nữ đích tử của một nhà nào đó liền có thể đến dự, đại hôn lần này được tổ chức long trọng, cả con đường Nguyệt Hoa Nhân Hạ trải dài thâm đồ để dẫn đến Thái tử phủ, Ngụy đế cũng tham gia, người đến tham dự lại lịch không rõ sẽ không được vào, cho nên Thượng thư phụ nhân không chút do dự liền bác bỏ ý kiến của Tiết lão thái thái. Hai người vì việc này mà cãi nhau một trận, không ai nhường ai, tựa hồ như Tiết lão thái thái đã quyết tâm muốn đi dự đại hôn nên chẳng cần sự đồng ý của Thượng thư phụ nhân mà sai người đi chuẩn bị y phục dự tiệc, Thượng thư phụ nhân thấy vậy náo một trận, cãi nhau đến mức Thượng thư đại nhân cũng không khuyên can được, đến cuối cùng vẫn là Tiết Phong Linh mở miệng hóa giải mọi chuyện mới có thể yên bình.

Mặt trời còn chưa xuống núi Thượng thư đại nhân đã phải cùng các quan viên khác đến phủ đệ của Thái tử, Tiết Vũ Văn giữ chức quan ở Hình bộ nên cũng phải tham gia, về phần Tiết Mộ nghe nói hẳn có quan hệ gì đó với mấy vị công tử trong triều, xét thấy lí lịch hẳn trong sạch, lại còn là đích tử của tam phòng, nhờ vậy mà cũng được đến tham gia, đối với việc Tiết Mộ có thể đến tham dự đại hôn của Thái tử, Tiết lão thái thái vừa vui vừa giận nhưng thái độ đối với một nhà tam phòng cũng khá hơn một chút. Mấy ngày nay mẫu tử Vũ di nương bị phạt nên cũng an phận thủ thường hơn rất nhiều, không dám cùng người của nhị phòng tranh phong, mà Tiết thị đang bận chuẩn bị hôn sự cho Hạ Túc nên nhà người khác có chuyện vui cũng không mấy quan tâm, Hạ Anh từ ngày đi dự cung yến trở về đã sinh ra bóng ma tâm lí đối với hoàng cung, nên khi nhắc đến đại hôn của Thái tử nàng liền mượn cớ về phòng, nhờ vậy mà Thượng thư phủ yên bình không ít. Những người còn lại bởi vì thân phận không bằng nên cũng chẳng được đi, Tiết Thanh Liên sắp phải gả cho Hạ Túc nên thời gian này đều phải chuẩn bị tâm lí làm tần nương nên chẳng còn tâm trạng đi quan tâm đến chuyện người khác, Tiết Lan Hương đối với việc này cảm thấy không sao cả, ngay cả cung yến nàng đã đi rồi thì cũng chẳng xa lạ gì với hôn lễ xa hoa như đại hôn của Thái tử, mà Tiết Liên Kiều vốn dĩ không thích những nơi đông người nên chẳng muốn tham dự.

Đại hôn của Thái tử Tiết gia có ba người có tư cách tham gia, Thượng thư phụ nhân thì khỏi phải bàn, nàng không chỉ là chủ mẫu của Tiết phủ mà còn là thiên kim của Lý gia, luận thân phận địa vị đều có tư cách tham gia đại hôn, thậm chí bước vào hàng ngũ đưa dâu cũng là có thể, hai người còn lại không ai khác chính là Tiết Phong Linh và Tiết Phong Lan, hai người xét thân phận là biểu tỷ muội của Thái tử phi cùng Trắc Thái tử phi, luận địa vị là tiểu thư Thượng thư phủ, tất nhiên là có tư cách tham dự đại hôn, vốn dĩ các nàng từ sớm đã phải đến Thừa tướng phủ để đưa tiễn tỷ muội Lý gia, thế nhưng Lý Thừa tướng lại bảo không cần, quan hệ giữa Thượng thư phụ nhân với đám nhi tử của Kiều di nương không tốt nên trong nội tâm nàng cũng chẳng muốn đi, vì vậy các nàng đi thẳng đến Thái tử phi đại đoàn đưa dâu đến.

“Lan Nhi, con thật sự muốn đi sao?” Trước khi lên xe ngựa, Thượng thư phụ nhân cũng đã hỏi Tiết Phong Lan vấn đề này, hiện tại xe ngựa đã hướng về Thái tử phủ thẳng tiến, nàng vẫn hỏi Tiết Phong Lan vấn đề này, tựa hồ như muốn câu trả lời chắc chắn từ Tiết Phong Lan, bộ dạng của nàng rõ ràng là không muốn Tiết Phong Lan tham dự đại hôn ngày hôm nay.

Thượng thư phụ nhân hiện tại hối hận không thôi, lẽ ra khi nữ nhi đến tìm nàng nàng không nên mềm lòng mà đáp ứng yêu cầu của nữ nhi, mấy ngày nay trong kinh thành đều bàn tán về nữ nhi của nàng, còn mắng nữ nhi của nàng thị sủng sinh kiêu, không xem Từ Hoàng hậu vào mắt, còn lời ân oán của Lý gia và Từ gia vào, đôi chân nữ nhi vốn không tiện đi lại, Hoàng hậu đích thân gửi thiệp mời cũng đủ biết nàng ta đang có âm mưu gì, rõ ràng nàng ta cố tình làm khó, cho nên khi Tiết lão thái thái đoạt thiệp mời của nữ nhi nàng đã không ngăn cản, mặc dù để lại tiếng xấu nhưng làm vậy mới tốt cho nữ nhi, hiện tại nàng chỉ muốn nữ nhi ở lại, đại hôn lần này có không ít người tham gia, nếu nữ nhi xuất hiện chắc hẳn cũng sẽ rước phiền phức vào người, huống hồ lần này Từ Hoàng hậu cũng đến tham dự.

“Mẫu thân... con biết người lo lắng cho con nhưng người không cần phải hỏi một câu như vậy nữa, chúng ta đã lên đường rồi.” Gương mặt Tiết Phong Lan lộ vẻ bất đắc dĩ, câu hỏi này của Thượng thư phụ nhân đã hỏi nàng không ít lần, nàng biết Thượng thư phụ nhân chắc hẳn là đang hối hận vì đã đồng ý với nàng nhưng hối hận thì cũng chẳng thay đổi được gì, bọn họ đã lên xe ngựa, chẳng bao lâu sẽ đến phủ đệ của Thái tử, bây giờ nàng trả lời là không thì có khi nào Thượng thư phụ nhân muốn quay đầu xe ngựa đưa nàng trở về sau đó đến đại hôn trễ?

Thượng thư phụ nhân sắc mặt hiền từ: “Ta còn không phải là lo lắng cho con sao? Chân con...” Ánh mắt Thượng thư phụ nhân rơi vào đôi chân của nữ nhi, đôi chân được váy dài che khuất, chỉ để lộ ra gót sen thanh mảnh được bao bọc bởi chiếc giày hoa thêu, nữ nhi của nàng xuất chúng như vậy mà lại bị tàn phế, trời đúng là đồ kỳ người tài mà!

“Lần trước con không dự cung yến đã là thất lễ rồi, nếu hôm nay cũng không đến dự đại hôn của Thái tử điện hạ sợ là...” Lời không nói tiếp nhưng Thượng thư phụ nhân cũng biết rõ, chỉ sợ Hoàng hậu sẽ không bỏ qua một cách đơn giản như lần trước.

Thật sự mà nói thì ngày hôm nay Tiết Phong Lan đi hay không đi cũng đều như nhau, hôm nay là đại hôn của Thái tử, người đến chắc chắn không ít nhưng Thái tử mới là nhân vật chính của ngày hôm nay, cho dù nàng xuất hiện thì cũng lắm sẽ nhận được sự chú ý một chút chứ không gây ra oanh động quá lớn, không giống như cung yến, cung yến nhắm mục đích tuyên phi cho các vị hoàng tử cũng chọn thế cho các công tử quý tộc, một nữ tử tàn phế như nàng xuất hiện ở nơi đó mới thật sự là trò cười.

“Mẫu thân, muội muội đã quyết định người có nói gì cũng vô dụng.”

Xe ngựa vốn không lớn, những lời hai người nói Tiết Phong Linh đều nghe thấy rõ ràng, nàng chỉ liếc mắt nhìn về phía Tiết Phong Lan cho nàng ta một nụ cười dịu dàng, tựa như tỷ tỷ đang quan tâm muội muội.

“Huống hồ muội muội đã lớn, làm việc gì hẳn là đã cân nhắc chu toàn, mẫu thân đừng quá lo lắng.”

“Nàng vẫn là một hài tử, biết gì mà cân nhắc chu toàn.” Thượng thư phụ nhân thở dài, có chút không đồng ý lời của đại nữ nhi, tính tình của tiểu nữ nhi thế nào nàng sao lại không rõ? Từ nhỏ Tiết Phong Lan đã hoạt bát lanh lợi, trước kia Thượng thư phụ nhân đối với tính tình của nữ nhi chỉ cảm thấy rất vui vẻ bởi vì chỉ cần có Tiết Phong Lan bên cạnh người người cảm nhận được sự vui vẻ từ nàng, bất quá nàng lại thiếu đi một phần hiểu chuyện, không giống như tỷ tỷ Tiết Phong Linh của mình, từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, Tiết Phong Lan càng lớn lại càng nghịch ngợm, đối với Thượng thư phụ nhân cho dù nữ nhi có làm ra chuyện tài trời thì nàng vẫn có thể thay nữ nhi gánh vác, thế nhưng Tiết lão thái thái một bên không vừa mắt tiểu nữ nhi, nhìn tiểu nữ nhi bị văng về thân là mẫu thân Thượng thư phụ nhân cũng vô cùng đau lòng.

Sau sự việc tế hồ, tâm tính nữ nhi mới ổn trọng đi vài phần, so với trước kia hiểu chuyện hơn rất nhiều, nhưng cũng chưa đến mức suy nghĩ thấu đáo, trong lòng nàng nữ nhi vĩnh viễn chỉ là một tiểu nữ hài, gặp người lạ sẽ trốn sau mép váy của nàng, không giống như đại nữ nhi tự tin độc lập, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, đứng trước người lạ cũng không cảm thấy sợ hãi, đó là lý do Thượng thư phụ nhân yên tâm để Tiết Phong Linh thường xuyên đi dự tiệc với các tiểu thư khuê các khác, Tiết Phong Linh có thể tự mình giải quyết rắc rối của bản thân, còn Tiết Phong Lan từ nhỏ đã bị giam lỏng trong nhà, đối với các bữa tiệc dành cho tiểu thư khuê các nàng đều không có chút hứng thú, cho nên có thể nói đây là lần đầu tiên nàng xuất đầu lộ diện, lại còn ngay tại đại hôn của Thái tử.

Nhắc đến đại hôn ngày hôm nay, tâm tính Thượng thư phụ nhân trở nên phức tạp, Thái tử là đại nhi tử của Từ Hoàng hậu, giữa nàng và Hoàng hậu vẫn còn có một mối liên hệ khó có thể giải thích, chuyện năm xưa nói nàng không để trong lòng là giả, dù sao từ nhỏ nàng đã chuẩn bị tâm lí trở thành nậu nghị thiên hạ, cho đến gần ngày đại hôn thì ngôi vị Hoàng hậu của nàng lại bị một nữ nhân khác chiếm, Thượng thư phụ nhân tất nhiên tức giận, nếu không phải lúc đó nàng không có yêu Ngụy đế, chỉ sợ bản thân sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy. Ngày đó Hoàng hậu cho người gọi nàng tiến cung, nói là hỏi thăm sự tích ngọc bội mất tích, thực chất trong lòng nàng ta đang thăm dò tin tức của Tiết Phong Lan, Thượng thư phụ nhân khoanh ngồi, biết rõ Từ Hoàng hậu đang lo lắng chuyện gì, Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan, chắc hẳn muốn Tiết Phong Lan tiến cung, rất có thể sẽ gả nàng cho một trong số các vị hoàng tử còn lại, mặc dù nữ nhi của nàng bị tàn phế nhưng bất luận là dung mạo hay gia thế, nữ nhi của nàng đều xứng đôi vừa lứa với hoàng tử điện hạ, cho nên Từ Hoàng hậu lo lắng nếu Thái tử mang Tiết Phong Lan gả cho hoàng tử vương tôn khác, đặc biệt là Ngũ hoàng tử - nhi tử của Hương Quý phi thì Triệu gia chẳng khác nào hổ thêm cánh, cho dù Thái hậu không có ý gả Tiết Phong Lan cho Ngũ hoàng tử mà là các vị hoàng tử khác thì đối với vị trí Thái tử cũng sẽ tràn ngập nguy cơ, cho nên ngay từ đầu Từ Hoàng hậu gửi thiệp mời đến rõ ràng là muốn Tiết Phong Lan trở thành ngọn cây đón gió lớn mà!

Tiết Phong Linh một bên an ủi: “Mẫu thân, người cứ bảo vệ muội muội như vậy, muội muội làm sao có thể lớn?” Ánh mắt nàng rơi vào người Tiết Phong Lan, chỉ có Tiết Phong Lan mới thấy sự chăm sóc trong đôi mắt đó.

“Mẫu thân, lời tỷ tỷ nói không sai, Lan Nhi đã trưởng thành, không tin người xem, so với tháng trước Lan Nhi cao hơn nhiều.” Tiết Phong Lan đối với hàm ý trong lời nói của Tiết Phong Linh làm như không nghe thấy, vị trí của nàng là ở bên trái Thượng thư phụ nhân, cho nên khi nàng lấy tay ra đo chiều cao với Thượng thư phụ nhân, nhìn vô cùng buồn cười.

“Đúng đúng, Lan Nhi quả thật đã trưởng thành.” Tựa hồ bị lời nói của nàng chọc cười, Thượng thư phụ nhân cũng không có bận tâm đến sự việc trước kia mà hùa theo nàng, một màn

mẫu từ tình thâm lọt vào mắt Tiết Phong Linh vô cùng chúm chím.

Tiết Phong Lan chỉ lạnh nhạt nhìn hai người, không nói gì.

Tiết phủ chỉ cách Thái tử phủ hai con phố, xe ngựa rất nhanh dừng lại ở trước cửa cổng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75-2: Đại hôn của Thái tử (2)

Cửa lớn hiên ngang khí thế, hai con sư tử lớn như linh vực trấn giữ cửa, hai bên là hộ vệ được huấn luyện nghiêm túc, đại hôn của Thái tử sợ là không chỉ có hai hộ vệ canh cửa thế này, có lẽ những hộ vệ còn lại đều núp xung quanh cách đây không xa, trong phủ tiếng nhạc nhộn nhịp, bên ngoài là một đám người y phục hoa lệ, đám sai vặt vác một đồng đồ đạc linh tinh đi vào phủ, còn chưa đến giờ nhưng mọi người đã đến sớm thế này này, xem ra địa vị của vị Thái tử này ở trên triều đúng là không nhỏ.

Xe ngựa của Thượng thư phủ dừng lại ngay trước cổng lớn Thái tử phủ khiến không ít người chú ý đến, hôm nay là Đại hôn của Thái tử người đến tham dự nếu không phải là nhà quyền quý thì cũng là người có tiếng nói trong triều, một đám người y phục hoa lệ xuống xe cũng không lập tức vào trong mà dừng lại trò chuyện, chủ yếu là khách sáo nói vài câu, vốn dĩ bọn họ cũng muốn đi vào nhưng khi thấy người trên xe ngựa của Thượng thư phủ bước xuống, một đám người bất kể nam nữ đều ngẩng ngẩng đứng đó, ngay cả gã sai vặt đang vác đồ vào trong cũng dừng lại động tác.

Chỉ thấy một quý phụ nhân tuổi ngoài tam tuần bước xuống xe, gương mặt nàng xinh đẹp động lòng người, mặc dù đã qua tuổi thời thiếu nữ nhưng một đám nam tử trung niên nhìn thấy hình ảnh này tim đập loạn xạ, theo sau nàng là thân hình thanh mảnh của một nữ hài, so với quý phụ thì nữ hài này lại xinh đẹp hơn vài phần, gương mặt non nớt nhưng lại không kém phần linh động, từ cử chỉ đến dáng vẻ của nàng đều thể hiện ra tư thế của thiên kim quý tộc, có người từng gặp qua Quận chúa của nhà Trịnh vương gia, sẽ nói dung mạo của Thi Ngôn Quận chúa không có người nào có thể sánh bằng, vậy mà nữ tử trước mặt bất luận là dung mạo hay khí chất đều không hề thua kém Thi Ngôn Quận chúa, xem ra bảng xếp hạng mỹ nhân ở kinh thành lại sắp phải đổi vị trí rồi đây.

Hai người đã bước xuống xe lại không có ai tiếp tục bước xuống, đang lúc mọi người nghĩ rằng sẽ không có ai tiếp tục xuống xe nữa thì thấy một nha hoàn ngồi ở vị trí bên cạnh xa phu đi xuống, người đến tham dự cũng có mang theo nha hoàn nên đối với việc một nha hoàn xuất hiện bọn họ cũng không ngạc nhiên, điều bọn họ cần thấy kì lạ chính là nha hoàn đó lại lấy một chiếc xe lăn xuống, đúng vậy, chính là xe lăn, chính là xe lăn dành cho người tàn phế trong truyền thuyết mà bọn họ nghe kể lại, đám tiểu thư quý tộc ở đây chưa bao giờ nhìn thấy xe lăn nên nhìn không được mà tò mò ngắm nghía, đám trưởng bối bên cạnh thì nhìn ra được chất liệu làm xe lăn không phải là loại gỗ bình thường, nhìn bề ngoài không có vẻ gì đặc biệt nhưng chỉ cần là người trong nghề đều nhìn ra mỗi dụng cụ được trang bị cho xe lăn nếu là bảo vật trên trời, đây là xe lăn tốt nhất từ trước đến nay bọn họ nhìn thấy.

Chủ nhân của chiếc xe lăn là ai?

Không đợi mọi người đợi lâu, đáp án hiện ngay trước mắt, nha hoàn bước lên xe ngựa, một lúc sau liền bế một nữ hài đi xuống, động tác của nha hoàn che mắt đi dung mạo của nữ hài khiến mọi người không ai thấy rõ gương mặt của nữ hài ra sao, đợi khi nha hoàn đặt người xuống, nàng ta đi ra sau đây xe lăn, lúc này đây dung nhan của người ngồi trên xe lăn mới được hé lộ.

Một thân váy màu nguyệt quang linh động, cổ áo cao che đi chiếc cổ thon dài, trên eo thắt một sợi dây màu xanh nhạt, ôm trọn lấy thân hình nhỏ nhắn, váy nàng làm bằng vải lụa, mềm mại trong suốt, màu trắng xanh đan xen vào nhau khiến bộ y phục càng thêm hài hòa. Mái tóc nàng đen dài như thác nước, thắt bím hai bên rồi xoắn dài, trên tóc có gắn một cây trâm cài, trâm cài màu xanh lam nằm gọn gàng trên làn tóc mây, lúc này đây mọi người mới thấy được nàng và nữ tử đang đứng bên cạnh quý phụ có gương mặt giống nhau như đúc. Mây như họa, liễu điệp thanh thuần, núi cao thanh tú, mỗi đào đỏ mộng, đường nét gương mặt như được chạm khắc, tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp của một thiên tài hội họa, phía sau nàng ánh nắng chiều tà đang đổ dồn về phía nàng khắc họa lên nữ tử đang ngồi được nơi phía thái dương, trên người nàng mang khí chất nhân nhật, mỗi mông nhếch lên một nụ cười khiến cả người nàng ôn hòa hẳn đi, nữ tử trước mặt này nàng chỉ cần yên tĩnh ngồi đó cũng khiến người khác vô pháp bỏ qua.

Một đám người đứng bên này nhìn thấy cảnh trước mắt đều cảm thấy bản thân đang nhìn một bức tranh, một bức tranh chân thực đến mức khiến người nhìn kinh tâm động phách, không ai dám mở miệng nói gì chỉ sợ sẽ làm kinh động đến người đối diện, khoác lên người chiếc váy nguyệt quang, nàng như tiên nữ giáng trần, khiến người khác không dám đến gần, cả người nàng được bao bọc bởi sự ôn nhu ấm áp, không khí yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc vang lên, không biết là ai đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này.

“Nàng... nàng là ai vậy? Thi Ngôn Quận chúa sao?” Trong tiềm thức của mỗi người ở đây đều chỉ nghĩ rằng nữ tử trước mặt chính là Thi Ngôn Quận chúa của Trịnh vương phủ, dù sao Thi Ngôn Quận chúa cũng được mọi người bầu chọn là mỹ nhân đệ nhất của Đại Ngụy, ngay cả vị kìa của Triệu gia cũng không thể thay thế vị trí thứ nhất trong danh sách mỹ nhân, vậy mà nữ tử trước mặt này dung mạo của nàng không hề thua kém, thậm chí ngay cả khí chất trên người nàng Thi Ngôn Quận chúa cũng tự nhận không bằng.

“Người diện rồi sao? Trịnh vương gia chỉ có một người cháu gái là Thi Ngôn Quận chúa, đâu ra người thứ hai.” Bọn họ cũng nhìn thấy hai người có gương mặt giống hệt nhau, chắc hẳn là tỷ muội song sinh, mà Thi Ngôn Quận chúa chỉ có một người mà thôi.

“Thế nàng là ai? Chưa bao giờ nghe nói có người có thể xinh đẹp như vậy.” Không ít công tử quý tộc tò mò.

“Chắc hẳn nàng được quản rất nghiêm.” Tiểu thư khuê các a, chính là cửa lớn không bước, cửa nhỏ không ra.

“Thấy chữ trên xe ngựa kia không?” Không biết là người nào chỉ về phía xe ngựa, một chữ Tiết xinh đẹp nằm đó: “Nàng là người Tiết gia.”

“Tiết gia nào?” Có người vẫn chưa nắm được thông tin gần đây.

“Còn Tiết gia nào nữa, chính là vị kìa của Tiết gia trong lời đồn đó.”

“A, ta nhận ra quý phụ đó, nàng chính là phu nhân của Lễ bộ Thượng thư Tiết Quý, là tiểu thư nhà Lý Thừa tướng đấy.” Một người có quan hệ tốt với Thừa tướng lên tiếng.

“Cái gì?” Một số người nghe vậy liền kinh ngạc.

“Nàng thật sự nhận được ân sủng của Thái hậu?” Ánh mắt mọi người dò xét nhìn nữ tử đang ngồi trên xe lăn.

“Hóa ra đồn đồn không sai, nữ tử mà Thái hậu coi trọng lại là một người tàn phế.” Không ít người cảm thán.

“Nói nhỏ thôi không thấy người ta nhìn qua đây sao?” Phát hiện ánh mắt của Thượng thư phu nhân nhìn qua bên này, một số người cảm thấy chột dạ.

“Nhìn thì nhìn chứ, tiếng xấu về nàng còn ít sao?” Có người không phục.

“Một nữ nhân bị tàn phế mà nhận được ân sủng của Thái hậu, không phải là do dung mạo của nàng chứ?” Một nam nhân bi ôi lên tiếng.

“Ngươi nghĩ Thái hậu là người sao? Xem trọng vẻ đẹp của nàng?”

Không ít lời thì thầm xôn xao nói về vấn đề này, càng nói càng quá đáng, bất quá trên gương mặt của Tiết Phong Lan cũng không có biểu cảm gì đặc biệt thế nhưng Thượng thư phu nhân đã tức giận đến mức đỏ cả mặt, thân là mẫu thân, nghe những lời người nọ nói xấu nữ nhi của nàng, đáy lòng thậm chí cảm thấy bất bình, bất mãn là bất mãn nhưng Thượng thư phu nhân cũng biết rõ hôm nay là địa hôn của Thái tử, nếu nàng làm lớn chuyện người gặp rắc rối không ai khác là nàng và Tiết gia, cho nên nàng cố kìm nén tức giận, một bên phân phó Xuân Cầm đẩy xe lăn tiến vào bên trong, bỏ mặc lời nói của những người xung quanh. Xe lăn đẩy đến cửa phủ, hộ vệ hai bên rõ ràng kính ngạo là một chút, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một nữ hài không thể đi lại mà lại đến tham dự địa hôn của Thái tử, bất quá rất nhanh liền thu hồi lại biểu cảm trên gương mặt, Thái tử đại hôn là chuyện lớn, người đến tham dự đều có thân phận cao quý, ngay cả khi người đó bị tàn phế nên bọn họ không ai dám đắc tội.

Từ khi xuống xe ngựa đến nay Tiết Phong Lan vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt trên gương mặt, Thái tử đại hôn là chuyện quan trọng, thế lực long hổ khắp nơi đều tụ hội ở nơi này, nếu ngay cả ai đầu tiên của một đám người nói lời rác rưởi kia nàng cũng không thể qua được thì những người mà nàng sắp đối mặt làm sao có thể qua đây?

Thái tử phủ nguy nga tráng lệ không phải chỉ là lời đồn, bước chân vào phủ mới sâu sắc nhận thấy được điều đó, mỗi đồ vật trong phủ, cho dù là cái bàn hay cái ghế cũng đều dùng loại gỗ tốt nhất, chưa nói đến dải lụa treo tường cũng thuộc hàng vải thượng hạng, đèn lồng là loại thiết kế tinh xảo nhất, một con đường đỏ chói lọi nối từ Thừa tướng phủ kéo dài đến đại sảnh của Thái tử phủ, không chỉ có dải lụa cùng đèn lồng, bàn đá nơi hậu viện đã được dọn sạch, thay vào đó là những chiếc bàn tiệc được trải khăn đỏ báo hi, bên cạnh còn được đặt thêm vào những chậu hoa mẫu đơn màu đỏ khoe sắc, cả phủ như được bao trùm bởi một màu đỏ tươi rực rỡ.

Giờ lành chưa tới nhưng cả Thái tử phủ đều chìm đắm trong không khí vui tươi nhộn nhịp, bên trong hậu viện đã có không ít người đến, mặc dù là đại hôn, không cần quá câu nệ tiểu tiết nhưng lễ nghi vẫn là nên cần, nam nhân nữ nhân phân chia mỗi người một bên, nam nhân do Thái tử đón tiếp, bởi vì Thái tử đến nay vẫn chưa thể thiếp nên thân là mẫu thân Từ Hoàng hậu sẽ thay mặt đón tiếp. Từ Hoàng hậu vì đại hôn của nhi tử mà đi giả xuất cung, chuyện này vốn không có gì là bất ngờ, hiện tại Từ Hoàng hậu có tiếng nói trong cung hết thấy đều nhờ vào đại nhi tử của nàng ta, đại hôn của hần nàng ta tất nhiên sẽ tham dự, tuy nói Từ Hoàng hậu là thay mặt nữ chủ nhân tương lai của Thái tử phủ đón tiếp nhưng cũng không ai dám để nàng ta đứng ở cửa tiếp khách, dù sao cũng là quốc gia chi mẫu, nàng chỉ cần ngồi một chỗ để người khác đến bái phỏng là được, tiếp khách gì đó chỉ là cái cớ mà thôi. Bên ngoài là thiên hạ của nam nhân, người đến là quan viên trong triều đều trực tiếp tiến đến gia nhập cuộc vui để uống rượu mừng cùng Thái tử, người đến nếu là nữ nhân thì trực tiếp đi thẳng vào đại sảnh.

Hôm nay người ra vào Thái tử phủ rất đông, đông người như vậy một mình Thái tử không thể tiếp hết khách, cho nên huynh đệ của hần cũng ở một bên phụ trách thay hần cần rượu, không cần biết đám người này là thật lòng hay là giả dối, đại hôn là ngày vui nên ân oán được gác sang một bên, người đến đều có tính tự giác, nếu không muốn vào bên trong thì có thể tùy tiện tìm một chỗ ở ngoại viện hoặc đến phòng dành cho khách nhân. Thượng thư phu nhân dẫn người nhà tiến vào cũng không có gây ra bao nhiêu sự chú ý, mấy gã sai vặt trong phủ cùng phu xe của Thượng thư phủ nhanh chóng đưa lễ vật vào trong phủ, mọi người đang tụ tập thành từng đoàn, nam nhân bàn chuyện triều chính, nữ nhân bàn chuyện phấn son, chủ yếu là khách sáo chào hỏi nhau vài câu.

“Phong Linh.” Giọng nữ thanh thoát truyền đến, như tiếng chim hoàng anh trên cành cao, Tiết Phong Linh nghe có người gọi đại danh của bản thân liền theo âm thanh ngẩng đầu, người đến một thân hồng y đỏ rực, hôm nay là ngày vui nên người mặc hồng y cũng không ít nên người đến cũng không quá nổi bật, bất quá so với những người khác nàng mặc hồng y lại càng thêm xinh đẹp hơn, gương mặt của nàng càng khiến cho người khác thêm kinh diễm, thiếu nữ mười ba mười bốn trên người đều lộ cả cô khí chất thanh lệ cao quý, khiến người khác không chú ý cũng khó, hồng y nữ tử dần dần xuất hiện trước mắt một nhà ba người Tiết gia.

“Phong Linh...” Thiếu nữ mỉm cười, ánh mắt rơi vào người Thượng thư phu nhân, không khỏi lễ phép chào một tiếng: “Phu nhân.” Thừa tướng phu nhân xuất thân từ Liên gia, là muội muội của tổ phụ nàng, cũng từng là viên ngọc quý của Liên gia, sau khi gả vào Lý gia không lâu liền qua đời, để lại một mình nữ nhi là Thượng thư phu nhân không có mẫu thân che chở, Liên lão thái gia không đành lòng nên thường xuyên thể hiện thái độ che chở với cháu gái này, Lý Thừa tướng đối với Thượng thư phu nhân cũng vô cùng sủng ái, vì vậy mà quan hệ giữa hai nhà cũng không kém, xét về mặt quan hệ thì Thượng thư phu nhân cũng là biểu cô của nàng nhưng nàng vẫn gọi là phu nhân, xưng hô mặc dù không hợp lễ nhưng thái độ cũng không hề xa cách, cho nên Thượng thư phu nhân cũng không có trách cứ.

“Như Nguyệt đấy à?” Quan hệ hai nhà Lý - Liên luôn rất hòa nhã, Liên gia đối với nàng không hề giống như đối đãi với người ngoài, hưởng hờ tuổi của Tiết Phong Linh và Liên Như Nguyệt đều xấp xỉ nhau, lại lớn lên bên nhau, tình cảm giữa hai thiếu nữ càng khiến quan hệ hai nhà thêm tốt.

Liên Như Nguyệt - Trường Bình Hầu đích nữ tiểu thư, có phụ thân là Hầu gia, mẫu thân là Vĩnh Ninh Quận chúa, thân phận cao quý, lớn lên trong sự sủng ái của Liên gia, Trường Bình Hầu đời này chỉ có một thế tử, Liên gia chỉ có độc nhất nàng là tiểu thư, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, tài hoa có thừa, tâm tính kiêu ngạo nhưng không xấu, là người mà không ít thế lực muốn lôi kéo, bất quá Liên Như Nguyệt ngoại trừ Tiết Phong Linh là khuê mật thì cũng không có bằng hữu thân thiết nào khác.

Tiết Phong Lan nhướng mày, nhìn gương mặt tươi cười của hồng y nữ tử không rõ ý vị, kiếp trước Liên Như Nguyệt là trợ thủ đắc lực của Tiết Phong Linh, là khuê mật của tiểu thư duy nhất của Liên gia đồng thời lại có quan hệ với Lý gia cho nên người nhà Liên gia đều xem Tiết Phong Linh như con cháu trong nhà mà đối đãi, nếu không phải có Liên gia ở phía sau trợ giúp, Tiết Phong Linh nào có thể thuận buồm xuôi gió gả ngồi lên vị trí Hoàng hậu của nàng? Khi đó mặc dù nàng bị nhốt trong lãnh cung nhưng chuyện của Tiết Phong Linh gây ra oanh động quá lớn, không muốn đề ý cũng khó, đây tuyệt đối là đoạn lịch sử đen tối trong mấy chục năm trở lại của Đại Ngụy, cung nữ thái giám trong cung đều thảo luận không ngừng về vấn đề này, nhưng lại sợ bị nghe thấy sẽ mất đầu nên bọn họ đều trốn đến lãnh cung để nói chuyện, không biết là chuyện này lại tiện nghi cho Tiết Phong Lan.

Uy Vũ Tướng quân chết trận, Triệu gia bên kia sa sút tinh thần, Hiến Triều Hoàng hậu Tiết thị Tiết Phong Lan vì không muốn ty ty là Uy Vũ Tướng phu nhân Tiết thị Tiết Phong Linh đau buồn quá độ nên đã cho gọi nàng tiến cung cùng nhau bầu bạn, hậu cung ba ngàn giai lệ, lại là nơi ở của hậu cung phi tần của Đại Ngụy Hiến Vũ đế Lam Thành Vũ, đây vốn dĩ không hợp lễ nghĩa nhưng Tiết Phong Lan lại một mực giữ lại người nhà, cho nên sự tồn tại của Tiết Phong Linh luôn là đặc biệt, sau đó không lâu trong cung truyền ra Lam Thành Vũ và Tiết Phong Linh có tư tình, Triệu gia bên kia nghe thấy muốn đón người về nhưng Lam Thành Vũ ngăn cản không cho, về sau Tiết Phong Lan bất gian tại giường bị Lam Thành Vũ dùng có ghen tuông mà đẩy vào lãnh cung, sau đó ban lệnh muốn lập Tiết Phong Linh làm hậu, thay thế muội muội là Hiến Triều Hoàng hậu ngồi lên vị trí mẫu nghi thiên hạ, một nữ tử đã gả chồng làm sao có thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu? Cho dù Uy Vũ Tướng quân đã chết trận, Tiết Phong Linh muốn tái giá cũng phải đợi ba năm sau, vậy mà chưa đến một năm nàng đã thông đồng cùng nam nhân khác, hơn nữa người đó lại còn là Hoàng đế đương triều, chuyện này đồn ra ngoài không chỉ Triệu gia mất mặt mà danh dự hoàng thất Đại Ngụy cũng bị ảnh hưởng. Triều thần phản đối, hậu cung không đồng ý, quan lại bên dưới bất luận là theo phe nào cũng đều không tán thành với quyết định của Lam Thành Vũ, thế lực phản đối lớn nhất là người của Triệu gia, Lý gia cùng Tiết gia thuộc phe trung lập, bất luận là Tiết Phong Lan hay Tiết Phong Linh làm hậu đối với hai nhà đều không có ảnh hưởng nhưng vì hai người đều có quan hệ với Lý - Tiết nên bọn họ cũng không tiện can thiệp. Triệu gia gây áp lực với Lam Thành Vũ nhưng hần vẫn kiên quyết giữ lại Tiết Phong Linh, sau đó Liên gia cũng can thiệp, thế lực phía sau Liên gia vốn lớn, đại thần dưới trướng Trường Bình Hầu đều ủng hộ Tiết Phong Linh, khiến chuyện này vốn đang nghiêng về phe phản đối hiện tại lại nghiêng về phe tán thành, không lâu sau đó Lam Thành Vũ vì Tiết Phong Linh tổ chức một hôn lễ long trọng, lập nàng làm Nguyên Trinh Hoàng hậu, ngày Tiết Phong Linh được sắc phong làm hậu cũng chính là ngày nàng ta ép nàng uống chung rượu độc, ngày bọn họ vui vẻ nhất lại là ác mộng của đời nàng, Tiết Phong Lan chưa bao giờ quên.

Tiết Phong Lan đối với Liên Như Nguyệt là cảm xúc gì? Nàng không thể giải thích được, nếu không phải có Liên gia, Tiết Phong Linh đã không thể an vị ngồi lên vị trí đó, có lẽ nếu ngày đó Liên gia không trợ giúp Tiết Phong Linh thì một mình Lam Thành Vũ cũng không thể đưa Tiết Phong Linh lên làm hậu, càng sẽ không có chuyện Triệu gia một nhà mấy trăm người đều bị đưa đến biên ải, bất quá điều đó cũng không thể thay đổi chuyện nàng bị đẩy vào lãnh cung, cũng không thể thay đổi chuyện nàng bị ban rượu độc, Tiết Phong Linh đã muốn nàng chết thì cho dù nàng ta không ngồi lên vị trí đó cũng sẽ an bài cho người chuốc rượu độc nàng, sớm muộn nàng sẽ chết, trùng hợp đó lại là ngày đại hôn của Tiết Phong Linh và Lam Thành Vũ mà thôi.

Liên Như Nguyệt vô tội?

Liên gia vô can?

Ha ha, thật tức cười!

Đối với nàng mà nói, chỉ cần người đứng cùng chiến tuyến với Tiết Phong Linh thì chính là kẻ thù của nàng, không hơn.

“Như Nguyệt càng lớn càng xinh đẹp.” Thượng thư phu nhân cảm thán một câu, trong giọng nói cũng không hề nghe ra ý châm chọc, nàng là thật lòng khen ngợi.

“Phu nhân nói đùa.” Đối với lời khen ngợi của Thượng thư phu nhân, Liên Như Nguyệt chỉ mỉm cười e thẹn.

“Phong Linh, không giới thiệu sao?” Ánh mắt Liên Như Nguyệt rơi vào nữ tử đang ngồi trên xe lăn, đôi mắt nàng thoảng qua tia kính điểm, Thi Ngôn Quận chúa là người đẹp nhất Đại Ngụy không phải chỉ là lời đồn, Trịnh vương trước giờ đóng cửa không gặp khách nên sinh thân lần thứ mười bốn của Thi Ngôn Quận chúa mới rất ít người, Liên gia là một trong số ít những người được mời, lần đầu tiên gặp Trịnh Thi Ngôn Liên Như Nguyệt quả thật đối với dung mạo của nàng ta chỉ có thể cảm thán, dung mạo của nàng đẹp đến mức tiền nữ trên trời còn cảm thấy e thẹn, ngay cả nữ nhân cũng cảm thấy rung động hoảng hồ lại là nam nhân, sau sự việc đó Trịnh Thi Ngôn liền đứng đầu danh sách mỹ nhân của Đại Ngụy, một đồn mười, mười đồn trăm, lời đồn ngày càng quá đáng nhưng cũng không sai, bởi vì Trịnh Thi Ngôn quả thật xinh đẹp, vốn dĩ nàng vẫn luôn nghĩ chưa có ai có thể thay thế được vị trí của Trịnh Thi Ngôn ở đầu danh sách cho đến hiện tại gặp được nữ tử trước mắt này, vẫn là dung nhan nàng rất quen thuộc, nữ tử này tuy xinh đẹp không kém nhưng không thể so sánh với Trịnh Thi Ngôn, bất quá ở trước mắt nữ tử này Trịnh Thi Ngôn lại kém đi vài phần linh khí.

“Đây là muội muội song sinh của ta, Tiết Phong Lan.” Tiết Phong Linh nhếch môi, nàng kéo tay Tiết Phong Lan thân mật giới thiệu, một bộ dạng tỷ muội thân thiết, ít nhất dưới mắt Liên Như Nguyệt là như vậy.

“Liên tiểu thư, xin chào.” Tiết Phong Lan cấp cho nữ tử đối diện một nụ cười nhạt, bàn tay không tiếng động rút ra khỏi tay Tiết Phong Linh, hoàn toàn không quan tâm sắc mặt cứng đờ của đối phương.

“Xin chào, ta cùng Phong Linh là bằng hữu, gọi người một tiếng Phong Lan không ngại chứ?” Liên Như Nguyệt vô thức nhìn thấy hành động của Tiết Phong Lan, gương mặt vẫn duy trì nụ cười, tỷ muội thân sinh... tình cảm cũng không mấy tốt đẹp.

“Không ngại.”

“Phong Linh, người giấu muội muội cũng quá kĩ đi? Đây là lần đầu tiên ta được gặp nàng a...” Mười tuổi năm đó Thượng thư phu nhân đưa Tiết Phong Linh đến Trường Bình Hầu phủ chúc Tết, đó là lần đầu tiên nàng gặp Tiết Phong Linh, bởi vì tuổi hai người xấp xỉ nhau nên nhanh chóng trở thành bằng hữu, hai năm làm bằng hữu Liên Như Nguyệt cũng chưa bao giờ nghe thấy Tiết Phong Linh nhắc đến người muội muội này, ngược lại là Thượng thư phu nhân luôn nhắc đến tiểu nữ nhi nghịch ngợm của nàng ta, cho nên nàng mới biết được Tiết Phong Linh có một muội muội song sinh, chỉ là chưa bao giờ có cơ hội gặp qua, dù sao cũng là muội muội của khuê mật, lại còn là nữ nhi của biểu cô, cho nên bất kể bữa tiệc gì Liên gia tổ chức nàng đều gửi thiệp mời người đến cho Tiết Phong Lan, bất quá người đến lúc nào cũng là Tiết Phong Linh, mỗi lần một lý do khác nhau, Liên Như Nguyệt cảm thấy Tiết Phong Lan quá kiêu ngạo, về sau nàng cũng không có ý định tiếp tục mời Tiết Phong Lan nữa, nếu không phải có cung yến ngày đó, chỉ sợ nàng đã quên mất khuê mật của bản thân còn có người muội muội như thế này.

“Lan Nhi từ nhỏ nghịch ngợm lại không thích ra ngoài, mẩu thân sợ nàng ra ngoài gây họa nên khi người gửi thiệp mời dự tiệc nàng mới không thể đến.” Tiết Phong Linh uyển chuyển nói một câu, trách nhiệm liền đổ lên đầu của Tiết Phong Lan, Liên Như Nguyệt là người kiêu ngạo, thân phận đích nữ Trường Bình Hầu của nàng khiến không ít người khiêng dè, từ trước đến nay đều chỉ coi Liên Như Nguyệt không nể mặt người khác chứ chưa có người dám không nể mặt Liên Như Nguyệt, mỗi lần Liên Như Nguyệt gửi thiệp mời cho Tiết Phong Lan thì nàng đều mang giấu đi, cố gắng tìm lý do thay Tiết Phong Lan, hoặc khiến Tiết Phong Lan không đi được, dần dần Liên Như Nguyệt đối với Tiết Phong Lan cũng không còn hứng thú nữa, nàng hiện tại nhắc lại chuyện cũ chỉ muốn ẩn tượng của Liên Như Nguyệt về Tiết Phong Lan xấu đi.

Quả nhiên chân mày Liên Như Nguyệt không khỏi chau lại, bất quá rất nhẹ, nếu không phải người chú ý đến nàng tuyệt đối sẽ không phát hiện được.

“Liên tiểu thư, trước kia là do Lan Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, sợ bản thân đến bữa tiệc sẽ phá hỏng bữa tiệc của người, về sau thân thể không tốt mới không thể đến dự, mong Liên tiểu thư đừng trách.” Tiết Phong Lan bất động thanh sắc mở miệng, giọng nói nàng từ tốn, không nhanh không chậm như tường thuật lại chuyện xưa, câu chữ tràn đầy thành ý khiến người khó mà tiếp tục truy cứu.

“Như Nguyệt a, chuyện này cũng không phải lỗi của Lan Nhi, nàng từ nhỏ đã hoạt bát đáng yêu, ta mới không để cho nàng ra ngoài, sợ nàng gây họa.” Thượng thư phu nhân một bên tiếp lời, trước mặt người ngoài cho dù là nữ nhi làm sai nàng cũng phải đứng về phía nữ nhi, huống hồ chuyện này vốn không liên quan đến nữ nhi, là do Tiết lão thái thái phát hiện Liên Như Nguyệt gửi thiệp mời cho Tiết Phong Lan, thiệp mời còn chưa đến tay Tiết Phong Lan thì đã cho người đoạt lại, sau đó lấy thiệp mời đó đưa cho Tiết Lan Hương, để Tiết Lan Hương thay nữ nhi tham dự, một lần thì không sai nhưng tiếp tục vài lần sau đó Thượng thư phu nhân cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn, hai bên nháo một trận, về sau Liên Như Nguyệt cũng không có gửi thiệp mời đến nữa, chuyện này liền cho qua.

Rõ ràng nội dung lời nói của Tiết Phong Linh và Thượng thư phu nhân không khác nhau lắm nhưng Liên Như Nguyệt lại nghe ra một ý khác trong đó, Liên Như Nguyệt cũng không ngốc, sau khi nghe thấy lời giải thích của Tiết Phong Lan thì nàng liền nhận thấy được ẩn ý trong lời nói của khuê mật Tiết Phong Linh, không biết là do cảm giác hay giác quan thứ sáu của nữ nhân mà Liên Như Nguyệt lại cảm thấy, Tiết Phong Linh muốn Tiết Phong Lan để lại ẩn tượng xấu trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75-3: Đại hôn của Thái tử (3)

“Phu nhân cùng Lan Nhi không cần tự trách, chuyện đã qua thì để cho qua, Như Nguyệt cũng không có ý định truy cứu.” Liên Như Nguyệt che miệng cười duyên, bộ dạng hoàn toàn không quan tâm đến chuyện trước kia, có lẽ giống như lời nàng nói, chuyện đã qua thì để cho qua đi, nàng thân là đích nữ Trường Bình Hầu phủ, đối với một chút chuyện nhỏ nhặt mà tính toán chỉ là thì không phải là quá nhỏ nhen sao?

Bất quá trong lòng Tiết Phong Lan biết rõ, ẩn tượng của Liên Như Nguyệt về nàng không phải là quá tốt, lần đầu gặp ở kiếp trước thái độ của nàng ta đã nói lên điều này, nếu không phải vì nể mặt khuê mật là Tiết Phong Linh có lẽ Liên Như Nguyệt cũng không có bận tâm đến loại người có tính tình không mấy thu hút người khác như nàng, dù nói là Tiết Phong Linh ở sau giờ trở quý nhưng đối với loại người tâm cao khí ngạo như Liên Như Nguyệt, việc nàng không đến dự tiệc của nàng ta chẳng khác nào đánh vào mặt nàng ta một cái tát, có lẽ Liên Như Nguyệt cũng đã từng tức giận nhưng về sau khi nghe lời khuyên giải của Tiết Phong Linh thì nàng ta đã rất sạch hứng thú về nàng nên cũng chẳng mấy bận tâm nữa.

Đúng như lời Tiết Phong Lan nói, một người kiêu ngạo như Liên Như Nguyệt tuyệt đối không thích cảm giác bị người khác xem thường, sợ dĩ nàng có thể bỏ qua một chuyện cũ cách dễ dàng như vậy là bởi vì trong mắt nàng Tiết Phong Lan vốn dĩ không quan trọng, Liên Như Nguyệt là thiên chi kiều nữ, từ nhỏ đã được người khác vây quanh, đối với một đám nữ hài

đồng trang lứa nàng chỉ xem trọng hai người, một là Tiết Phong Linh - khuê mật của nàng, tài hoa đi đôi trí tuệ, người còn lại chính là kẻ thường xuyên chống đối nàng - Hạ Nguyệt Lam, mặc dù tính tình của Hạ Nguyệt Lam rất đáng ghét nhưng nàng ta không phải là bình hoa để mặc người bày trí, về phần những người khác, bởi vì không có liên hệ gì với nàng nên Liên Như Nguyệt cũng chẳng muốn bận tâm, Tiết Phong Lan là một trong số đó.

Tiết Phong Lan cùng Tiết Phong Linh là tỷ muội song sinh, gương mặt hai người giống nhau như đúc, chính là nàng chưa tận mắt nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau, cho đến hiện tại, so với tỷ tỷ của mình thì sự tồn tại Tiết Phong Lan lại thấp phần mờ nhạt, nếu không phải ngày hôm nay Tiết Phong Lan xuất hiện tại đây thì nàng sớm đã quên mất Tiết Phong Linh còn có một muội muội thân sinh, Thượng thư phủ còn có một Tử tiểu thư.

Ngay từ khi một nhà ba người Tiết gia bước vào nàng đã nhìn thấy, Thượng thư phu nhân và Tiết Phong Linh thì nàng đã quá quen thuộc, cho nên sự chú ý của nàng từ đầu chí cuối đều tập trung vào trên người nữ tử ngồi trên xe lăn, bởi vì xe lăn đi phía sau nên dung mạo của Tiết Phong Lan bị che đi, Liên Như Nguyệt trước giờ chưa từng thấy một nữ tử nào lại dám đi xe lăn đến đại hôn người khác, lại nhớ đến lời đồn trong kinh thành gần đây, tâm tình tò mò đi đến. Qua lời nói của Tiết Phong Linh, Liên Như Nguyệt vốn cũng không có mong đợi gì ở Tiết Phong Lan, dù sao trong ấn tượng của nàng Tiết Phong Lan cũng không phải loại người tốt đẹp gì, ngoại trừ đáng vẻ xinh đẹp bên ngoài, bất quá khi tiếp xúc Liên Như Nguyệt mới cảm thấy Tiết Phong Lan này không giống như những gì Tiết Phong Linh nói, nàng ta không phải một nha đầu không hiểu chuyện, mà là một nha đầu vô cùng hiểu chuyện, bất kể là lời ăn tiếng nói đều mang dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, cho dù là ma ma trong cung cũng không thể bắt bẻ được lễ nghi của nàng, nàng nhìn qua có vẻ nhu nhược yếu ớt nhưng thái độ ôn trọng lại khiến người không thể xem thường.

Đây là một nha đầu nghịch ngợm, không hiểu chuyện trong lời nói của Tiết Phong Linh sao?

Mọi người đều nói tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, huống hồ Liên Như Nguyệt cũng chỉ tin tưởng những gì mình nhìn thấy.

“Cảm tạ Liên tiểu thư.” Tiết Phong Lan câu mỗi, ánh mắt như vô tình hay cố ý rơi vào người Tiết Phong Linh, nhìn thấy đôi mắt âm trầm của đối phương, khoe môi nàng càng cong lên.

Tiết Phong Lan còn không rõ tâm tình của tỷ tỷ nàng sao?

Nàng và nàng ta đều mang một huyết thống, lại có quan hệ với Lý gia, Liên gia lại luôn quan tâm đến Thượng thư phu nhân, cho nên nữ nhi của nàng, Liên gia sao có thể bỏ mặc? Tiết Phong Linh muốn dựa vào Liên Như Nguyệt để tranh thủ sự đồng tình của Liên gia cũng là chuyện dễ hiểu, Liên Như Nguyệt là tiểu thư duy nhất của Trường Bình Hầu phủ, về sau vị trí Hầu gia sẽ thuộc về ca ca của nàng ta là Liên Hạo Nguyên, Liên Hạo Nguyên đối với muội muội nàng niu sùng ái trong lòng bàn tay, dù là hiện tại hay sau này thì Liên gia vẫn mãi là chỗ dựa cho Liên Như Nguyệt, thế lực Liên gia không thể xem thường, Tiết Phong Linh tiếp cận Liên Như Nguyệt còn không phải là vì muốn tương lai có một đồng minh lớn mạnh hay sao? Mà Liên gia cùng Liên Như Nguyệt sở dĩ chấp nhận Tiết Phong Linh là bởi vì có quan hệ đến ngoại tồ mẫu của nàng cùng với Thượng thư phu nhân, bất quá người có quan hệ với hai người họ lại không có một mình Tiết Phong Linh, vì vậy mười tuổi năm đó Tiết Phong Linh đã nhận thấy sự tồn tại của nàng đối với nàng ta mà nói là một uy hiếp rất lớn, nên mới không từ thủ đoạn kích động nàng làm loạn để mẫu thân dẫn một mình nàng ta đến Liên gia chúc Tết. Sau khi quen biết Liên Như Nguyệt thì nàng ta lại thường xuyên đến Liên phủ, quan hệ giữa hai người ngày càng thân thiết, vốn dĩ là tỷ muội như hình với bóng vậy mà Tiết Phong Linh lại vì một người ngoài mà vắng vẻ nàng, Tiết Phong Lan tất nhiên là không thích Liên Như Nguyệt, lại không biết rằng trong ấn tượng của Liên Như Nguyệt nàng cũng không phải loại người tốt đẹp gì.

Tiết Phong Linh không hề nàng tiếp xúc người của Liên gia nhưng lại không ngừng khiến nàng bài xích Liên gia, bởi vì nàng ta biết nguyên nhân Liên gia đối xử tốt với nàng ta, nàng ta sợ Liên gia cũng sẽ chấp nhận nàng, sợ Liên gia sẽ trở thành chỗ dựa cho nàng, về sau có lẽ là Liên gia kinh ngạc với tài hoa cùng thủ đoạn của Tiết Phong Linh, lại thấy nàng một thân tàn phế nên mới vứt bỏ nàng, đây Tiết Phong Linh lên ngôi vị Hoàng hậu, dù sao đối với người của Liên gia mà nói, Tiết Phong Linh có giá trị hơn một kẻ tàn phế như nàng.

“Đừng gọi khách sáo như vậy, chúng ta dù sao cũng là họ hàng, không bằng ngươi gọi ta một tiếng Như Nguyệt.” Liên Như Nguyệt cũng không phải người khó gần, nàng bất quá chỉ là không thích nói chuyện với người ngoài, nàng cùng Tiết Phong Linh quen biết là bởi vì nhờ có Thượng thư phu nhân, thấy tâm tính của Tiết Phong Linh không tồi mới cùng nàng ta kết giao, Tiết Phong Lan dù sao cũng là muội muội của khuê mật nàng, đã là người nhà thì nàng cũng không có bài xích.

Tiết Phong Lan ngáp ngừng, tựa hồ cảm thấy như vậy là không hợp lễ, dù sao nàng cũng mới cùng người ta nói hai ba câu, chưa tính là quen biết thì làm sao lại không biết xấu hổ trực tiếp gọi tên người ta?

“Chuyện này... không ổn đâu.”

“Sao lại không ổn? Lan Nhi là muội của Phong Linh, cũng là bằng hữu của ta, gọi tên ta thì có làm sao?” Tựa hồ như hiểu được khúc mắc của đối phương Liên Như Nguyệt từ tốn giải thích.

“Ngươi nói có đúng không Phong Linh?” Liên Như Nguyệt không quên quay sang hỏi khuê mật một câu, bộ dạng trung cầu ý kiến khiến người khác không thể phản bác.

Thần sắc Tiết Phong Linh không được tốt lắm nhưng vẫn mở miệng trả lời: “Như Nguyệt nói không sai.”

“Như vậy thì sau này Lan Nhi cũng là bằng hữu của Như Nguyệt rồi, thật tốt a.” Thượng thư phu nhân một bên phụ họa, tiểu nữ nhi không giống với đại nữ nhi tính tình phóng khoáng dễ kết giao, từ nhỏ tiểu nữ nhi đã luôn có một mình, ngoại trừ một đám tỷ muội trong phủ nàng cũng không thấy tiểu nữ nhi kết giao với ai, hiện tại Liên Như Nguyệt lại chủ động muốn làm bằng hữu với nữ nhi, nàng tất nhiên là ủng hộ, có trời mới biết một nữ nhân không có khuê mật chia sẻ mọi chuyện sẽ buồn thế nào.

“Cái kia, Như Nguyệt hảo.” Tiết Phong Lan nghe lời gọi một tiếng, giọng nói nàng mềm mại, dễ dàng đi vào vào lòng người, thanh âm nghe vào tai chỉ cảm thấy cả người thoải mái.

Liên Như Nguyệt mặc dù là người kiêu ngạo nhưng cũng không phải khó gần, phương châm của nàng chính là thuận theo nàng thì là bằng hữu của nàng, bởi vì đối với loại tính tình của Liên Như Nguyệt, nàng ta không thích người khác đi ngược lại với ý của bản thân, kiếp trước Tiết Phong Linh biết lợi dụng điều này để tiếp cận Liên Như Nguyệt, biến Liên Như Nguyệt thành trở thù của nàng ta, biến Liên gia trở thành bậc thang để nàng ta đi lên, nàng từng nghĩ nếu không có Liên Như Nguyệt cùng Liên gia thì Tiết Phong Linh liệu có đứng trên đỉnh cao của thiên hạ?

Kiếp trước nàng thua Tiết Phong Linh không phải là thua bởi thủ đoạn của nàng ta sao?

Kiếp này nàng đã bắt đầu học được cách dùng thủ đoạn, biến kẻ thù trở thành đồng minh, biến trở ngại thành đá lót đường để bản thân đi lên, nàng không dựa vào người khác chỉ dựa vào bản thân, nếu Tiết Phong Linh không có chỗ dựa số một là Liên gia, giữa nàng và nàng ta ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

Ba người trò chuyện vui vẻ, Tiết Phong Linh đứng một bên tựa hồ như người ngoài, cảm giác bị gạt sang bên vô cùng khó chịu, gương mặt nàng không chút biểu cảm nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy trên người nàng bị một tầng băng mỏng bao phủ, khiến cả người nàng như chìm trong gió tuyết. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn khuê mật gọi muội muội nàng một tiếng Lan Nhi, lại gọi nàng một tiếng Phong Linh, sự phân biệt thế này Tiết Phong Linh làm sao không nghe ra? Không biết là Tiết Phong Lan vô tình hay cố ý mà tự xưng bản thân là Lan Nhi khiến Liên Như Nguyệt bất giác gọi theo, chỉ là điều này thành công khiến Tiết Phong Linh tức giận, rõ ràng nàng và Liên Như Nguyệt mới là khuê mật của nhau nhưng nhìn tình cảnh này, người ngoài không biết nhìn vào còn cảm thấy tình cảm giữa hai người bọn họ thật thân thiết đâu?

“Lan Nhi, đôi chân của ngươi...” Liên Như Nguyệt ngáp ngừng, nàng sớm đã chú ý đến đôi chân của Tiết Phong Lan, dù sao một người ngồi xe lăn đến đây không muốn thu hút sự chú ý cũng khó.

Tiết Phong Lan sững sờ, không nghĩ Liên Như Nguyệt lại hỏi vấn đề này, nàng nhìn đôi chân của bản thân sau đó không mặn không nhạt trả lời: “Mùa đông vừa rồi Lan Nhi bất cẩn rơi xuống hồ khiến hàn khí nhập thể, đôi chân... không thể đi lại được.”

Liên Như Nguyệt trừng mắt, không thể đi lại được là lời nói dễ nghe, lời khó nghe chính là đôi chân nàng bị tàn phế, một tiểu thư khuê các lại mất đi đôi chân, đã kích này không phải là ai cũng có thể chịu được.

“Cái kia... thật xin lỗi.” Liên Như Nguyệt sợ động đến nỗi đau của nàng, vội vàng nhận lỗi.

“Không sao.” Tiết Phong Lan cười gượng, bộ dạng yếu đuối nhưng lại kiên cường không chịu khuất phục khiến người khác không thể xem thường. Liên Như Nguyệt thấy thế cũng không nói tiếp nữa, ngoài mặt nói không sao nhưng trong lòng thế nào nàng cũng rõ ràng, chỉ sợ không thoải mái như vẻ bên ngoài nàng thể hiện.

Nhìn ánh mắt Liên Như Nguyệt, Tiết Phong Lan biết nàng ta đã hiểu lầm nhưng nàng cũng không mở miệng giải thích, không bằng cứ để nàng hiểu lầm như vậy đôi khi lại có ích với nàng, đối với nàng mà nói những ánh mắt thế này kiếp trước nàng đã sớm nhìn quen, lời nói không sao của nàng là thật sự, nàng không để ý bọn họ chạm đến nỗi đau của bản thân, bởi vì đã từng bị chạm đến nhiều lần, vết thương sớm đã không thể lành lại, hiện tại cảm giác đau đớn và tủi nhục cũng đã không còn, thứ còn lại trong nàng chính là sự lạnh nhạt, bọn họ dùng thái độ như thế nào đối với nàng thì nàng đều lạnh nhạt đáp lại.

“Lan Nhi suốt ngày nhốt mình trong nhà, hiện tại kết giao được một người bạn, về sau Như Nguyệt thường xuyên đến Tiết phủ chơi nhé?” Nhìn vẻ mặt cố tỏ ra không có gì của nữ nhi, Thượng thư phu nhân đau lòng một trận, tính tình Tiết Phong Lan hoạt bát đáng yêu nhưng trước giờ lại không thường xuyên xuất phủ, hiện tại đôi chân nàng thế này lại càng không thể xuất phủ, nàng tất nhiên không muốn nữ nhi suốt ngày buồn bã không vui, cho nên khi Liên Như Nguyệt đồng ý kết giao với nữ nhi, nàng vui mừng còn không kịp, sao có thể phản đối?

“Vâng ạ, Lan Nhi về sau cũng đến Liên phủ chơi đi.” Có Thượng thư phu nhân giải vây, không khí xấu hổ một lần nữa ôn hòa trở lại, thấy đối phương nhiệt tình như thế Liên Như Nguyệt cũng mở miệng đề nghị, bất quá nàng cũng không quan trọng câu trả lời của Tiết Phong Lan, dù sao trước kia nàng ta còn đi đứng bình thường cũng không có đến Liên phủ dự tiệc hưởng hồ là hiện tại, chỉ là hai nàng đã xem như là bằng hữu, hơn nữa nàng ta lại là bệnh nhân, Liên Như Nguyệt cũng không có ý nhắc đến chuyện cũ.

“Được.” Tiết Phong Lan gật đầu đáp ứng.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, kèn trống vang dội khắp nơi, thanh âm ầm ầm như sấm bên tai, xem ra là đội ngũ đón tân nương đã đến trước cửa Thái tử phủ rồi.

“Xem ra là tân nương đã đến, Như Nguyệt đi tìm mẫu thân trước, lát nữa gặp lại mọi người.” Liên Như Nguyệt khách sáo nói một câu rồi cũng nhanh chóng rời đi.

“Chúng ta cũng nên tránh sang một bên nhường thảm đỏ cho tân nương thôi.” Thượng thư phu nhân vừa dứt lời liền dẫn đầu đi về hướng hậu viện, có hai người ở phía trước mở đường, Xuân Cầm đẩy xe lăn một đường thuận lợi, bởi vì mọi người đều tập trung sự chú ý ở trên người nhân vật chính ngày hôm nay, cho nên cũng không có ai để ý đến một nữ tử ngồi xe lăn như Tiết Phong Lan.

Nam tử một thân hi phục đồ chói, bước chân không nhanh không chậm đi về phía cửa phủ, bởi vì nàng ngồi ở phía sau, phía trước được không ít người che chắn nên chỉ thấy gương mặt hân hoan qua, không thấy được cảnh hân bước ra ngoài đã cửa kiệu và một nữ tử mặc hi phục bước xuống kiệu, đôi khi hai người dặt tay nhau đi trên thảm đỏ Tiết Phong Lan mới thấy rõ gương mặt của nam tử, gương mặt hân khôi ngô tuấn tú, mày kiếm, mũi cao, mắt đen, môi đỏ, ngũ quan tinh tế, trên người hân có một loại khí thế hiên ngang nhưng lại mang dáng vẻ ôn hòa của một công tử nho nhã, hân chỉ khẽ nhếch môi cũng khiến chúng nữ tử xung quanh ngại ngùng cúi đầu, dù sao Từ Hoàng hậu cũng là một mỹ nhân có tiếng, Thái tử thừa hưởng nhan sắc bậc này cũng là bình thường. Nữ tử đi bên cạnh hân đã bị khăn che mặt gương mặt nhưng Tiết Phong Lan và mọi người đều biết đó là Lý Kiều, dù sao nàng ta cũng là tân nương Thái tử nghênh thú, Thái tử phi tương lai, ai lại không biết sống chết đi già mạo nàng ta?

Thái tử dặt tay Lý Kiều đi vào trong đại sảnh, mọi người cũng nhanh chóng theo sau, Thượng thư phu nhân tựa hồ cũng là loại người thích hóng chuyện, bỏ qua nữ nhi một bên mà đi về phía đại sảnh, Tiết Phong Linh cho Tiết Phong Lan một ánh mắt không cảm xúc rồi cũng đi theo bước chân của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan nhìn cửa chính người người không ngừng xô đẩy chen chúc nhau giành vị trí đứng, cảm thấy không thú vị bèn phân phó Xuân Cầm đẩy nàng về phía cửa sổ, Xuân Cầm mặc dù sững sốt nhưng cũng nhanh chóng nghe lời đẩy xe lăn về phía cửa sổ, không giống như cửa chính đông người xô đẩy cửa sổ lại không có một bóng người, đại sảnh có đến hai cửa sổ ở hai bên, vị trí của các nàng vừa vận nhìn thấy tân lang cũng tân nương đang bái đường.

Ngồi ở vị trí đương gia không ai khác chính là Từ Hoàng hậu, ngày hôm nay Ngụy đế và Thái hậu đều không có đến cho nên mọi chuyện đều do một tay Từ Hoàng hậu sắp xếp, đại hôn của Thái tử được tổ chức long trọng cho nên người từ hoàng cung đến tham dự cũng không ít, chủ yếu là những người có quan hệ thân thiết với Hoàng hậu như An Quý nhân, An Khánh Công chúa, Hương Quý phi mặc dù không có đến nhưng nhà mẹ đẻ của nàng ta cũng nể mặt xuất hiện, ngay cả Trịnh vương phủ ngày thường không giao lưu với bên ngoài nhưng Trịnh vương phi vẫn dẫn theo Trường Công chúa đến, xem ra Thái tử cũng là có năng lực.

Tam bái kết thúc, tân nương Lý Kiều được đưa vào phòng hoa chúc, nếu là trong các hôn lễ khác thì hiện tại tân lang đã phải ra ngoài tiếp khách, bất quá hôn lễ ngày hôm nay lại không giống vậy, đây là đại hôn của Thái tử, Ngụy đế hạ chỉ Thái tử trong một ngày phải lấy một thê một thiếp, chính thất đã vào cửa rồi, còn thiếp thất thì vẫn chưa đâu, vì vậy một đám người thích xem kịch vui cũng không vội tàn đi mà ở lại để tiếp tục xem.

“A? Vậy mà lại có người ở đây?” Giọng nói của nữ tử truyền đến, mang theo vài phần ngây thơ không rõ thế sự, mà xác thực chủ nhân của giọng nói cũng là một nữ hài đơn thuần.

Nàng một thân váy đào chậm chậm bước đến, đóa hoa đào trên nền váy lay động theo bước chân của nàng khiến cả người nàng càng thêm sinh động, gương mặt nàng thanh lệ, là vẻ đẹp thanh thuần hiếm thấy, đôi mắt nàng to tròn đang không ngừng chớp mắt, nhìn qua vô cùng sinh động, mây như lá liễu, đôi môi hồng nhuận, nữ tử này trong như suối, sạch sẽ như tờ giấy trắng, khiến người khác nhìn không được mà muốn bảo vệ.

“Viên Viên, không được vô lễ.” Nữ tử vừa bước đến nghe được câu nói của khuê mật sắc mặt liền hiện lên vẻ nghiêm khắc, hôm nay là đại hôn của Thái tử, người đến thân phận đều không tầm thường, Viên Viên ngày thường ngây thơ không nói, dù sao đây cũng là bản tính của nàng, bất quá hôm nay thì khác, nếu lời này rơi vào tai người có tâm, chẳng phải sẽ chuốc lấy phiền phức sao?

Khác hẳn với nữ tử một thân váy đào bên cạnh, nữ tử vừa đến một thân váy thu thủy, cả người nàng như từ trong nước bước ra, tựa như tinh linh của nước, mang theo một màu lam sắc dịu dàng khiến lòng người say đắm. Mái tóc đen như mực tung bay theo làn gió, gương mặt nàng xinh đẹp sắc sảo, vẻ đẹp dịu dàng như làn nước, nhưng đôi mắt thanh minh sống chói cho thấy nàng không phải người dịu dàng như vẻ bên ngoài, thiên hạ mỹ nhân, nàng tuyệt đối là mỹ nhân có sự kết hợp giữa sự dịu dàng và trí tuệ, nữ tử này cho người khác một cảm giác không thể nắm trong lòng bàn tay.

“Tiểu Lam, người xem, có người a.” Lúc này cửa chính đông người như vậy, nàng vốn không có biện pháp chen vào, dù sao cũng xuất thân danh môn, không thể trực tiếp đẩy đám người đó sang một bên mà nghênh ngang bước vào như vậy, cho nên mới này ra ý tưởng là đi đến cửa sổ nhìn coi, mọi người tập trung ở cửa chính, cửa sổ chắc chắn không có ai, ai biết được vừa đến đây đã gặp phải một nữ tử đang ngồi đó.

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam rơi vào người Tiết Phong Lan, đôi mắt thoáng qua tia kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ đến có người ở đây, dù sao cũng chỉ có sinh vật ngu ngốc như Nguyệt Viên Viên mới này ra ý tưởng đến cửa sổ nhìn coi người khác thành thân, bởi vì Tiết Phong Lan đang quay lưng lại với nàng nên nàng không nhìn thấy rõ gương mặt của đối phương, bất quá nàng cũng nhận ra đối phương không phải đang ngồi trên ghế mà là đang ngồi trên một chiếc xe lăn, nếu nàng đoán không lầm thì đối phương chính là người đang được bàn tán gần đây, Tiểu thư nhà Lê bộ Thượng thư, thiếu nữ nhận được ân sủng của Thái hậu nhưng lại bị tàn phế hai chân - Tiết Phong Lan.

Xuân Cầm phát hiện người đến bên những người hành lễ, y phục trên người hai nữ tử đều thuộc hàng thượng phẩm, trang sức trên tóc cũng là loại ngọc quý giá, gương mặt xinh đẹp thu hút người khác, nhìn sơ cũng biết thân phận không tầm thường, Xuân Cầm thân là nha hoàn, điều nàng giỏi nhất chính là nhìn mặt đoán người, mặc dù nói nàng là nha hoàn của Thượng thư phủ nhưng đối với người bên ngoài vẫn là nên lễ phép một chút, tránh để người khác bắt lỗi rồi gây phiền toái cho tiểu thư, dù sao tiểu thư nhà nàng cũng đang đứng trên đầu ngọn

sống.

“Hai vị tiểu thư hào, quấy rầy rồi.”

“Nhất bái thiên địa.”

“Bái đường rồi.” Nguyệt Viên Viên gấp gấp kéo tay Hạ Nguyệt Lam đi về phía cửa sổ, cũng không quên vẫy tay với Xuân Cầm: “Không sao không sao, là chúng ta làm phiền mới đúng.”

Cửa sổ rộng lớn, vị trí của Tiết Phong Lan và Xuân Cầm ở bên này, cách đó hai thước là nơi Nguyệt Viên Viên và Hạ Nguyệt Lam đang đứng, Nguyệt Viên Viên chỉ lo chăm chú nhìn vào bên trong nên cũng không có quan tâm người ở bên cạnh là ai, bất quá ánh mắt Hạ Nguyệt Lam từ đầu chỉ đều rơi vào người Tiết Phong Lan, nàng lúc này đang nhìn vào trong nên chỉ để lộ một bên mặt, có lẽ là do ánh mắt của Hạ Nguyệt Lam quá mức nóng bỏng nên Tiết Phong Lan cũng nhận thấy, nàng ngẩng đầu nhìn về phía bên cạnh, bất gặp ánh mắt tìm tòi nghiêm cứu của Hạ Nguyệt Lam thì có chút sùng sốt, rất nhanh sau đó nàng cấp Hạ Nguyệt Lam một cái gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn vào lễ đường, mà Hạ Nguyệt Lam trong thoáng chốc nhìn thấy gương mặt của Tiết Phong Lan thì không khỏi trùng mắt, đôi mắt hiện lên tinh quang không rõ.

Nữ từ này, so với Trịnh Thị Ngôn quả thật không hề thua kém, chỉ sợ Triệu Băng Lộ cũng không thể so sánh với nàng.

Bên trong lễ đường vẫn tiếp tục diễn ra nghi thức tam bái, lúc này một nữ tử mặc hi phục được ma ma đỡ tay đi vào, tuy nói y phục trên người nàng là hi phục nhưng màu sắc không phải màu đỏ mà là màu hồng, luật lệ Đại Ngụy quy định, chính thứ khác biệt, Lý Kiều là được Ngụy đế ban hôn cho Thái tử để làm Thái tử phi, mặc hi phục màu đỏ là điều hiển nhiên, mặc dù Lý Thiên cũng được Ngụy đế ban hôn nhưng một phủ làm sao có đến hai vị chủ mẫu? Lý Thiên là Trắc Thái tử phi nên đãi ngộ tất nhiên không giống với Thái tử phi, nàng sẽ không được nghênh giá bằng cửa chính mà chỉ được đi cửa phụ, không được Thái tử đá cửa khiếu bước xuống mà chỉ được ma ma dắt vào trong, không được mặc hi phục màu đỏ mà chỉ được mặc hi phục màu hồng, có lẽ điều khác biệt nàng nhận được từ gia đình hoàng tộc chính là nàng được bái đường với Thái tử.

“Nhị bái cao đường.”

Chính phi và Trắc phi đều xuất thân từ một gia tộc lớn, Lý gia quyền hành ngang ngược, Lý Kiều và Lý Thiên đều là viên ngọc quý của Lý gia, bởi vì thân phận đặc thù cho nên Lý Thiên mới có đãi ngộ là được bái đường cùng Thái tử, vốn dĩ luật lệ Đại Ngụy có quy định nam nhân lấy thiếp thất cũng không cần bái đường, nếu không phải Lý Thiên xuất thân từ Lý gia, người nàng gả lại là Thái tử chỉ sợ ngày hôm nay nàng trực tiếp bị đưa vào tân phòng rồi.

Bái đường xong, tân nương Lý Thiên được ma ma đưa vào một căn phòng hoa chúc khác, Thái tử thì lại ra ngoài tiếp khách, Thái tử một lúc cưới hai mỹ nhân, một số người tò mò suy đoán không biết Thái tử sẽ động phòng với người nào, dù sao hai người này cũng là tỷ muội, nghe mọi người đồn đại tình cảm tỷ muội Lý gia vô cùng tốt, bất quá sau đêm nay chỉ sợ không được tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Gặp lại cố nhân

"Tiết tiểu thư."

Thanh âm như ngọc vang lên bên tai, Tiết Phong Lan theo phản xạ ngẩng đầu, ngày hôm nay có không ít họ Tiết đến tham dự, bất quá ở nơi này chỉ có ba người các nàng, huống hồ người mở miệng lại là một trong số hai người đối diện, cho nên nàng có thể khẳng định người mà đối phương đang gọi không ai khác chính là nàng.

Thiếu nữ một thân váy thu thủy mang cho người khác cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, từ khi hai người xuất hiện Tiết Phong Lan đã phát hiện ra chỉ là nàng không có ý bận tâm xem người đến là ai, hôm nay đại hôn của Thái tử, cửa chính đông người chen chúc, các nàng đến cửa sổ nhìn lên cũng là chuyện bình thường, chẳng phải nàng cũng như vậy hay sao? Bất kể là kiếp trước hay kiếp này Tiết Phong Lan cũng không phải loại người thích xen vào chuyện của người khác, nếu các nàng không động đến nàng thì nàng sẽ giữ vững lập trường nước sông không phạm nước giếng, huống hồ từ khi mất đi đôi chân tính tình của nàng đã trở nên lạnh nhạt, một phần là vì tự ti nên cho nên nàng không thể bắt chuyện với người khác, kiếp này phần tự ti đó đã mất đi nhưng nàng cũng không có ý định kết giao với người khác, đối với hai người vừa đến chỉ có thể làm như không thấy, vốn dĩ nàng cũng không có tò mò về thân phận của đối phương, chỉ đợi sau khi Thái tử bái đường xong liền rời đi, ai biết được đối phương lại lên tiếng, nàng lại không thể tiếp tục giả vờ.

Ánh mắt nàng cẩn thận đánh giá hai người trước mặt, thiếu nữ váy lam xinh đẹp dịu dàng nhưng đôi mắt thanh minh rõ ràng, cho người khác cảm giác thông minh cơ trí, không hề giống tiểu thư nơi khuê phòng, ngược lại có chút anh khí, nếu là nam nhân thì chắc chắn là một chính nhân quân tử, đáng tiếc lại là phận nữ nhi. Thiếu nữ còn lại một thân váy đào, gương mặt thanh thuần như suối, đôi mắt to tròn lộ vẻ ngây thơ không rành thế sự khiến người khác nhìn không được mà nàng niu trong lòng bàn tay, hai người trước mặt như hai thực thể đối lập nhau, bất quá khi đứng bên cạnh nhau lại thập phần hài hòa.

"Hạ tiểu thư, xin chào." Tiết Phong Lan mỉm cười, nụ cười của nàng như gió xuân tháng ba, vô cùng ấm áp, cả người nàng như được bao bọc bởi hơi thở của mùa xuân, khiến người khác nhìn vào không khỏi ngẩn ngơ trong giây lát.

"Tiết tiểu thư biết ta?" Hạ Nguyệt Lam không hề là Hạ Nguyệt Lam, không giống với Nguyệt Viên Viên một bên bị vẻ đẹp của đối phương làm cho say mê, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Dựa theo thông tin tình báo mà nói vị Tử tiểu thư của Thượng thư phủ này suốt ngày không có ra ngoài, ngay cả các cuộc giao lưu giữa tiểu thư khuê các với nhau nàng cũng không có đến, bên cạnh ngoài trừ tỷ muội cũng chỉ là nha hoàn, một vị bằng hữu cũng không có, huống hồ đây là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau làm sao nàng ta biết được nàng họ Hạ?

Ánh mắt Tiết Phong Lan luân chuyển, gương mặt vẫn duy trì ý cười nhân hậu: "Chẳng phải Hạ tiểu thư cũng biết ta đây sao?"

Nàng không biết Hạ Nguyệt Lam, mặc dù kiếp trước đã từng gặp qua vài lần nhưng khi đó sự chú ý của nàng đều đặt trên người Lam Thành Vũ, nào có tâm tư quan tâm đến những người khác? Mặc dù nàng không quen biết Hạ Nguyệt Lam bất quá nàng có nhận thức với thiếu nữ một thân váy đào bên cạnh Hạ Nguyệt Lam.

Phụ doãn Nguyệt gia tiểu thư Nguyệt Viên Viên, phụ thân là Phủ doãn nổi tiếng thanh liêm chính trực, mẫu thân xuất thân từ thư hương thế gia, Nguyệt Viên Viên là đích nữ của Nguyệt gia, từ nhỏ nàng đã được gia giáo cẩn thận, được Nguyệt gia nuông chiều mà lớn, bất quá đối với sự nuông chiều của Nguyệt gia Nguyệt Viên Viên không có trở thành thiếu nữ ngạo mạn không xem ai ra gì mà ngược lại lại dưỡng ra tính tình thanh thuần vô hại, lương thiện không chút tâm cơ. Bởi vì nàng thanh thuần đáng yêu, một nữ hài không có tâm cơ, Nguyệt Phủ doãn là người thanh liêm nên đặc biệt ưa thích nữ nhi này, Nguyệt Viên Viên là đoá hoa trong tay Nguyệt gia, bất quá cũng được bao nhiêu người yêu thích, đối với tính tình của nàng người hiểu rõ thì sẽ thông cảm và bao dung, còn người không hiểu đều nghĩ rằng nàng đang giả vờ làm một đoá bạch liên hoa, vì vậy mà Nguyệt Viên Viên rất ít bằng hữu, mà Hạ Nguyệt Lam, là một trong số ít những người có quan hệ tốt với nàng.

Hạ gia Thái phó tiểu thư Hạ Nguyệt Lam, Hạ Thái phó là Đề sự, quyền cao chức rộng, nhận được sự tín nhiệm của Ngụy đế, Hạ gia có không ít tiểu thư bất quá chỉ có một mình Hạ

Nguyệt Lam là đích nữ, mẫu thân nàng vì khó sinh mà qua đời, phụ thân nàng lại một thân trắng hoa, về sau khi nàng lên sáu cũng lâm trọng bệnh, không lâu sau lại bước theo gót chân của mẫu thân nàng mà đi đến thế giới bên kia, một nữ hài khiếm khuyết cả tình thương của phụ thân lẫn mẫu thân, chắc chắn con đường trưởng thành rất khó đi, bất quá đối với Hạ Nguyệt Lam mà nói, quá trình trưởng thành của nàng là một bước ngoặt, thành công thì tốt, thất bại chính là không thể quay đầu. Không có phụ mẫu bên cạnh nhưng Hạ Nguyệt Lam vẫn còn có một tổ phụ là Hạ Thái phó, Hạ Thái phó không hổ là Đề sư, hẳn dạy dỗ Hạ Nguyệt Lam thành một nữ trung hào kiệt, lấy việc nước làm trọng, bồi dưỡng nàng trở thành người kế thừa của Hạ gia, luật lệ Đại Ngụy không hề khác khe như những quốc gia khác, chỉ cần là người có năng lực, cho dù người đó là nữ nhân cũng có thể thăng quan tiến chức, nếu không Quốc Tử Giám làm sao có chiêu mộ nữ nhân vào học?

Hạ Nguyệt Lam là nữ nhân nhưng tính tình lại mang theo vài phần khí thế nam nhân, nàng mang một nét đẹp dịu dàng khiến lòng người say đắm nhưng đôi mắt lại lộ vẻ cơ trí khiến người khác không thể xem thường, kiếp trước nàng theo Hạ Thái phó bước chân vào quan trường, bất quá nàng không làm quan văn mà làm quan võ, nàng làm quân sư bên cạnh Uy Vũ Tướng quân, cùng hắn dẫn binh đánh trận, làm nên không ít tiếng vang, so với Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan cảm thấy Hạ Nguyệt Lam mới là người thích hợp với Uy Vũ Tướng quân, bất quá lão Thiên thích trêu người, Uy Vũ Tướng quân chết trận, Hạ Nguyệt Lam cũng không tránh khỏi vận mệnh, thấy cốt nơi chiến trường.

Một người dịu dàng nhưng đầy khí thế nam nhi, một người ngây thơ lại thanh thuần vô hại, hai người tính cách trái ngược nhau nhưng lại vô cùng hợp nhau, không những trở thành bằng hữu mà còn trở thành khuê mật của nhau, đây có lẽ là bù trừ trong truyền thuyết.

Sở dĩ Tiết Phong Lan có thể hiểu rõ như vậy là bởi vì Nguyệt Viên Viên là người có tình ý với Lam Thành Vũ, trước khi nàng gặp gỡ Lam Thành Vũ thì hẳn và Nguyệt Viên Viên đã quen biết nhau, mối quan hệ giữa hai người rất bình thường, mẫu thân Nguyệt Viên Viên từng là bằng hữu của Từ Hoàng hậu, cho nên Nguyệt Viên Viên thường xuyên theo mẫu thân tiến cung, gặp được Lam Thành Vũ, thiếu nữ đơn thuần đối với vị hoàng tử thất sủng vừa gặp đã yêu. Nguyệt Viên Viên mặc dù ngây thơ trong sáng nhưng nàng vẫn biết được tình cảm của bản thân đối với Lam Thành Vũ, bởi vì nữ tử trong chốn khuê phòng không được chủ động nên nàng mới đem tình cảm của bản thân giấu đi, cho đến khi Ngụy đế ban hôn cho Lam Thành Vũ, mà tân nương của hắn lại không phải nàng, Nguyệt Viên Viên lúc này mới bất chấp tất cả, dùng tính mạng của bản thân ép Ngụy đế thu hồi thánh chỉ, lúc này cả Nguyệt gia và mọi người mới biết người trong lòng của nàng là vị hoàng tử không mấy nổi bật Lam Thành Vũ.

Bất quá thánh chỉ đã hạ, Ngụy đế thân là cửu ngũ chí tôn, làm sao có thể rút lại lời đã nói? Nguyệt gia sợ nàng ra ngoài gây náo loạn cho nên đã nhốt Nguyệt Viên Viên lại, Nguyệt gia không muốn Nguyệt Viên Viên gả vào hoàng tộc, dù sao cung sâu như biển, đế vương vô tình, Lam Thành Vũ có thể từ một vị hoàng tử thất sủng bước lên làm Thái tử cho thấy thủ đoạn của hắn cũng không phải bình thường. Nguyệt Viên Viên là một nữ hài ngây thơ Nguyệt gia tất nhiên không muốn đẩy nữ nhi của chính mình vào chốn giết người không thấy máu mang tên hậu cung, hậu cung ngày đêm đấu đá, ai có thể khẳng định việc Nguyệt Viên Viên sẽ không thay đổi? Ngụy đế cũng là minh quân, không có gian chớ đánh mèo mà xử tội cả nhà Nguyệt gia, hẳn chỉ cắt lưng của Nguyệt Phủ doãn ba năm, hạ chức quan xuống một cấp, Nguyệt gia bị xử như vậy đã là nhẹ nên cũng không có oán hận gì Ngụy đế. Chỉ là Nguyệt Viên Viên vẫn chưa hết hi vọng, nàng trốn khỏi Nguyệt gia để tìm Lam Thành Vũ, hướng hắn cho nàng một câu trả lời, khi đó Lam Thành Vũ đang bởi Tiết Phong Lan đi dạo, Nguyệt Viên Viên từ đầu chạy đến chất vấn hắn, chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Lam Thành Vũ không chút do dự thừa nhận bản thân không có tình cảm gì với Nguyệt Viên Viên, trong lòng hắn chỉ có một mình Tiết Phong Lan, Tiết Phong Lan nghe vậy tất nhiên vui vẻ nhưng nàng cũng không quên được ánh mắt đau lòng đan xen thù hận của Nguyệt Viên Viên khi nhìn nàng. Về sau Nguyệt Viên Viên được gả cho một công tử thế gia, cũng xem như là môn đáng hậu đối, hưởng hồ tương phu của Nguyệt Viên Viên đối với nàng yêu thương như mạng, chỉ là trong lòng của nàng vẫn chưa quên được Lam Thành Vũ, phu thê hai người tương kính như tân, cuộc đời trải qua cũng xem như hạnh phúc, ít nhất so với Tiết Phong Lan, Nguyệt Viên Viên rõ ràng hạnh phúc hơn rất nhiều.

Trong số những nữ nhân bên cạnh Lam Thành Vũ, tình cảm của Nguyệt Viên Viên đối với hắn là không thể nghi ngờ, ngay từ khi nhìn thấy đôi mắt đau lòng xen lẫn thù hận của Nguyệt Viên Viên, Tiết Phong Lan cũng biết tình cảm của nàng ta dành cho Lam Thành Vũ sâu đậm thế nào, bất quá nam nhân vô tình, Lam Thành Vũ không có tình cảm gì với Nguyệt Viên Viên, có lẽ ngay từ đầu hắn đã nhận thấy ti hi vọng của nàng ta không thích hợp với hắn cho nên hắn mới không muốn cùng nàng ta dây dưa không rõ, Lam Thành Vũ một khi có tình thì cho dù đối phương cần sao trên trời hẳn vẫn sẽ hái, mà khi hắn đã vô tình rồi thì sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn khiến cắt đứt tình cảm với đối phương. Nguyệt Viên Viên giống như nàng, đều là nữ nhân yêu Lam Thành Vũ đến chết đi sống lại, bất quá Tiết Phong Lan cũng không có đi tìm Nguyệt Viên Viên gây khó dễ, bởi vì Lam Thành Vũ đã rạch ròi quan hệ với nàng ta, nàng không phải nữ nhân hay ghen tỵ, nàng chỉ đau đáu với những nữ tử trong hậu cung của Lam Thành Vũ, còn những người khác có ý với hắn nhưng hẳn lại vô tâm thì tại sao nàng phải bận tâm?

"Tiết tiểu thư tốt, không bằng để ta giới thiệu lại một lần nữa, ta gọi Hạ Nguyệt Lam, là cháu gái của Hạ Thái phó." Hạ Nguyệt Lam nhếch môi, mặc dù hiểu kì vì sao đối phương lại biết được thân phận của nàng bất quá đối phương không muốn nói nàng cũng không thể ép buộc người ta nói ra.

"Đây là bằng hữu của ta Nguyệt gia tiểu thư Nguyệt Viên Viên." Hạ Nguyệt Lam cũng không quên giới thiệu khuê mật đang ngẩn ngơ bên cạnh, nha đầu này đối với nam sắc mê hoặc, hiện tại đối với nữ sắc cũng mê hoặc, đợi đến khi gặp Trịnh Thi Ngôn, liệu có phải sẽ chạy đến ôm đùi người ta hay không? Hạ Nguyệt Lam không tốt tính nghĩ, đối lại là người khác nàng tất nhiên không tin nhưng nếu là Nguyệt Viên Viên... ha ha, phỏng chừng dám lắm à nha.

Nguyệt Viên Viên đối với mỹ nữ ty ty đối diện cười lên một cái không phải ngẩn ngơ, bị bằng hữu gọi tình, nàng ngượng ngùng mỉm cười, ánh mắt không quên nhìn tới nhìn lui trên gương mặt Tiết Phong Lan, từ đầu chí cuối đều không có để ý Tiết Phong Lan đang ngồi trên xe lăn.

Thật đẹp!

Mỹ nữ ty ty thật đẹp!

Nguyệt Viên Viên âm thầm cảm thán, vốn dĩ cứ nghĩ vị kia của Triệu gia mới là đẹp nhất, không ngờ còn có người đẹp hơn.

"Xin... xin chào, ta gọi Nguyệt Viên Viên."

"Hạ tiểu thư, Nguyệt tiểu thư tốt, ta gọi Tiết Phong Lan - Tử tiểu thư nhà Lễ bộ."

"A!" Tiết Phong Lan vừa chấm dứt lời giới thiệu, Nguyệt Viên Viên đã kêu lên một tiếng kinh ngạc, Tiết Phong Lan và Hạ Nguyệt Lam nghi hoặc quay đầu, nhận thấy ánh mắt của hai người, Nguyệt Viên Viên mới cảm thấy bản thân thất thố, vội vàng che miệng.

"Hóa ra... người là vị kia trong lời đồn, người nhận được ân sủng của Thái hậu..."

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam nhìn Nguyệt Viên Viên như đồ ngọc, chẳng lẽ nha đầu lúc này mới phát hiện người trước mắt chính là Tiết Phong Lan trong lời đồn? Như vậy lúc mới đến nàng ta không có quan sát đối phương đang ngồi trên xe lăn sao?

Hạ Nguyệt Lam tỏ vẻ, chỉ có sinh vật như Nguyệt Viên Viên mới không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nguyệt Viên Viên không phải không quan tâm chuyện bát quái bên ngoài, mà ngược lại nàng nghe rất nhiều là đằng khác, cho nên tin tức về Tiết Phong Lan nàng cũng biết đôi chút, bất quá không ngờ đối phương lại là nữ tử trước mắt, gương mặt không khỏi hiện lên tia sùng sốt, lúc này nàng mới nhìn đến đôi chân của đối phương, đáy mắt xẹt qua tia tiếc nuối, người đẹp như vậy mà bị tàn phế, đáng tiếc.

Tiết Phong Lan bất được tia tiếc nuối thoáng qua trong đôi mắt của Nguyệt Viên Viên, nàng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng cười: "Theo như lời đồn... thì đúng là ta."

"A, thật xin lỗi." Nguyệt Viên Viên cũng ý thức được bản thân không nên trực tiếp nói ra như thế.

"Không sao."

"Tiết tiểu thư thật rộng lượng." Đồi lại là người khác chỉ sợ sớm đã tức giận, người tốt tính thì cùng lắm là tức giận mắng người, người không được tốt tính thì sẽ muốn động thủ, không ai như Tiết Phong Lan, xem như không có chuyện gì xảy ra.

"Hạ tiểu thư quá lời rồi, lời nói của Nguyệt tiểu thư không sai mà." Nàng không phải rộng lượng mà là bởi vì nghe quá nhiều, gặp quá nhiều nên đã thành thói quen.

Nguyệt Viên Viên lẻ lười, bộ dạng tình nghịch đáng yêu, Hạ Nguyệt Lam thấy thế cũng không truy cứu nữa, nha đầu này ngày thơ như thế, nàng vốn dĩ không nỡ trách cứ.

"Xin lỗi, ta phải đi tìm nẫu thân rồi." Nhìn hai người tình như tỷ muội, ngoài mặt Tiết Phong Lan không có cảm giác gì thế nhưng trong lòng lại ần ần đau đớn, Hạ Nguyệt Lam cùng Nguyệt Viên Viên vốn không có quan hệ máu mủ, thậm chí có thể nói là người xa lạ bất quá hai người tình như tỷ muội, thân thân thiết thiết, không giống như nàng và Tiết Phong Linh, rõ ràng là cùng chung huyết thống nhưng tỷ muội các nàng vẫn không ngừng đấu đá nhau.

Đôi lúc Tiết Phong Lan thật sự nghi ngờ, Tiết Phong Linh thật sự là tỷ tỷ thân sinh của nàng?

"Làm phiền Tiết tiểu thư rồi, tái kiến." Hạ Nguyệt Lam gật đầu, gặp cũng đã gặp, trò chuyện cũng đã trò chuyện, nàng cũng không tiện giữ người lại.

"Tái kiến."

Đội bóng lưng của Xuân Cầm khuất ở ngã rẽ, Nguyệt Viên Viên mới kéo tay áo của người bên cạnh, giọng nói có chút tiếc nuối: "Nàng như vậy mà lại không thể đi lại, đáng tiếc."

"Bất quá cũng không tránh khỏi tranh chấp hoàng quyền." Hạ Nguyệt Lam lắc đầu, Tiết Phong Lan là nữ nhi của Thượng thư phu nhân, quan hệ với Lý gia là không thể tránh khỏi, Thái hậu xuất thân Lý gia, chắc chắn muốn đưa người Lý gia lên làm Hoàng hậu, bất quá lựa chọn gả Lý Kiều và Lý Thiển cho Thái tử là không phải quá tốt, mặc dù hiện tại Thái tử đang xuân phong đắc ý nhưng nếu có ngày Thái tử bị các hoàng tử khác hạ bệ, không thể kế thừa hoàng vị thì không phải lựa chọn này quá sai lầm sao? Nếu nàng là Thái hậu, nàng tất nhiên sẽ không làm như vậy, Thái hậu thật sự xem trọng Lý gia thì có thể gả Lý Kiều cho Thái tử, còn Lý Thiển thì phải đợi xem Thái tử còn có thể xuân phong đắc ý như vậy nữa hay không mới có thể đưa ra lựa chọn gả nàng cho người khác, thế nhưng Thái hậu lại gả cả hai cho Thái tử, bày tỏ thái độ chắc chắn Thái tử có thể giành ngôi báu, trong lòng nàng có một suy nghĩ lớn mật, Thái hậu làm vậy bất quá là để giảm sự phòng bị của Hoàng hậu và Từ gia, bởi vì Thái hậu đang có một âm mưu khác.

Nếu Tiết Phong Lan không xuất hiện, nàng sẽ bác bỏ suy nghĩ này của bản thân, bất quá hiện tại lại một nữ hài nhận được ân sủng của Thái hậu, cung yến ngày đó Thái hậu thể hiện thái độ bao che, khiến nàng càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng nàng, thực chất Lý Kiều và Lý Thiển chỉ là tấm bình phong để làm giảm sự phòng bị của Từ gia, cả hai gả cho Thái tử nếu về sau Thái tử đăng cơ thì một trong hai người có thể trở thành Hoàng hậu, Lý gia của Thái hậu lần nữa có thể đường ra Hoàng hậu là một chuyện tốt, bất quá nếu Thái hậu thất bại, hậu quả khó mà nói được cho nên Thái hậu mới tìm được một đường lui cho mình. Lựa chọn Tiết Phong Lan, dạy dỗ nàng trở thành con cò thứ ba, để Tiết Phong Lan trưởng thành dưới sự bảo hộ của Thái hậu, để mọi người đều biết Tiết Phong Lan có quan hệ mật thiết với Lý gia, về sau đem Tiết Phong Lan gả cho một trong các hoàng tử có khả năng tranh giành ngôi vị hoàng đế với Thái tử, bất luận là ai thắng ai thua, Thái hậu vẫn có thể trụ vững địa vị của mình.

Quả nhiên rừng càng già càng cay, đặc biệt là khi Tiết Phong Lan đối với Thái hậu tín nhiệm hết mực, một nữ hài mất đi đôi chân, Thái hậu lại yêu thương nàng như vậy, vừa vặn có thể an ủi tâm hồn bé nhỏ của nàng, lúc người khác yếu đuối nhất người đưa tay giúp đỡ, muốn người đó bán mạng cho người cũng thật dễ dàng.

Chỉ là... hoàng tử mà Thái hậu lựa chọn cho Tiết Phong Lan, người mà nàng ta nghĩ rằng là có khả năng cạnh tranh với Thái tử... là ai?

Thái tử là trưởng tử, đa mưu túc trí, được Ngụy đế tin tưởng, có Từ gia chống đỡ, triều thần ủng hộ, xác suất đi lên đế vị là rất cao.

Ngũ hoàng tử anh tuấn tiêu sái, từ nhỏ đã được Trần quốc Tướng quân một tay dạy dỗ, văn thao võ lược, tài năng hơn người, mặc dù Đại Ngụy trọng văn không trọng võ nhưng Ngũ hoàng tử vẫn được Ngụy đế xem trọng, có Triệu gia chống đỡ, là người có tư cách tranh giành ngôi báu với Thái tử nhất.

Nhị hoàng tử do một phi tần nhỏ bé sinh ra, từ nhỏ thân thể yếu ớt, nhu nhu nhược nhược, không được Ngụy đế yêu thích cũng chẳng được triều thần coi trọng, vốn không có cơ hội cùng Thái tử tranh giành ngôi báu.

Về phần Từ hoàng tử...

Hạ Nguyệt Lam lắc đầu, vẫn là thời đi, có một ca ca xuất chúng như Thái tử, cho dù Từ hoàng tử có xuất sắc hơn cũng không thể khiến Ngụy đế chú ý chứ đừng nói là tranh giành đế vị, nếu Từ hoàng tử thông minh thì hẳn sẽ lựa chọn đứng bên cạnh trợ giúp Thái tử, sau này Thái tử lên ngôi, Từ hoàng tử giữ chức vương gia tiêu sái đã là không tồi rồi, bất quá... đứng trước sự hấp dẫn của hoàng quyền, Từ hoàng tử liệu có lựa chọn buông tha?

Chuyện này không ai dám nói trước.

Một loạt nghi thức kết thúc, Từ Hoàng hậu cũng không có ý định lưu lại, nàng dặn dò Thái tử vài câu rồi lên xe ngựa về cung, ánh mắt nhìn thoáng qua đám người, một đám người đang ăn uống vui say đột nhiên xuất hiện một bóng dáng thanh lãnh không chút nhiễm chút bụi trần ngồi đó, nàng ngồi trên xe lên, tà áo bay theo gió, mặc dù khoảng cách có chút xa nhưng Từ Hoàng hậu vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của đối phương, ánh mắt chăm chú, chứa đầy sự lạnh lẽo.

Mặc dù không nhìn rõ gương mặt của đối phương nhưng trong lòng nàng đã có câu trả lời cho thân phận của đối phương, Tiết Phong Lan - Từ tiểu thư nhà Lễ bộ - người được nhắc nhiều nhất trong các tử lâu ở kinh thành.

"Nuông nường?" Cung nữ bên người thấy Từ Hoàng hậu nhìn về một phía đến mức thất thần không khỏi mở miệng nhắc nhở.

"Không có việc gì." Hoàng hậu thu hồi tầm mắt, khoát tay cùng cung nữ rời đi Thái tử phủ.

Tiết Phong Lan, rất nhanh sẽ gặp lại.

Bên này Tiết Phong Lan cũng chuyển mắt, khỏe mỗi con lên một độ cong nhẹ, sau đó liền phản phó Xuân Cầm phía sau đưa nàng rời đi chỗ này, nàng đến nhanh đi cũng nhanh, trong không khí nào nhiệt thế này không có người để ý đến, bất quá nhất cử nhất động của nàng đều lọt vào ánh mắt của một người.

Ánh nắng chiều tà nhanh chóng được thay thế bằng ánh trăng buổi tối, hôm nay không phải mười lăm cho nên ánh trăng không có tròn mà là hình khuyết, bất quá dưới không cảnh tối tăm của liên trì ánh trăng lại đặc biệt sáng, chiếu sáng một góc nơi mặt hồ.

Đêm nay gió lớn, trăng lên cao, khác hẳn với nội viện một bên ồn ào nó nhẹ hồ sen ở hậu viện yên tĩnh không một bóng người, còn chưa đến mùa hạ cho nên hoa sen trong hồ vẫn chưa nở hoa, chỉ có những lá sen đang vươn lên mặt nước, dưới ánh trăng đung đưa theo làn gió, bên cạnh hồ là một nữ tử, nàng mặc chiếc váy màu nguyệt quang, thân ảnh như ảo như thật khiến người khác không khỏi mơ màng liên tưởng đến Liên hoa tiên tử.

Lúc này uống quá nhiều rượu, đầu óc của hắn lúc này đã có chút mơ màng, nhìn thân ảnh cách đó không xa, nhất thời không thể xác định được đây là hiện thực hay ảo ảnh.

Bước chân của hắn không tự giác đi về phía đó, vô tình dẫm phải lá cây dưới đất, tiếng động mặc dù nhỏ nhưng đặt ở nơi vắng lặng thế này thì lại rất rõ ràng, nghe thấy tiếng động nữ tử

gật mình quay người, vừa lúc này mây tan đi, để lộ gương mặt của nữ tử dưới ánh sáng của mặt trăng, ánh mắt nam tử thoáng qua tia rung động.

Dưới ánh trăng, gương mặt xinh đẹp dần hiện ra, đường nét như họa, mỗi động tác cử chỉ đều khiến người không khỏi dời mắt, đôi mắt nàng như giếng cổ trong suốt, một mảnh phân minh rõ ràng, mái tóc nàng tựa như liễu điệp không ngừng quấn lấy gió, gương mặt thanh lệ lộ vẻ ngây thơ, nàng đẹp như hoa lệ trước gió, chỉ cần đứng đó cũng có thể lay động nhân tâm.

Trái tim, bất giác lỡ một nhịp.

Đáy mắt nữ tử xẹt qua tia sùng sốt, rõ ràng đối với sự xuất hiện của hắn là không ngờ đến.

Nam tử một thân thanh bào, trên y phục đều là trúc, một màu xanh thẫm mang cho người khác cảm giác thanh khiết, mái tóc của hắn rất dài, đen như mực được buộc cao lên, hai hàng tóc mai phiêu bạc, cả người đầy vẻ tiêu sái, dung mạo hắn khôi ngô tuấn tú, mỹ nam như ngọc, ôn hòa nho nhã, toát lên phong phạm của nam nhân, tựa như hoa hoa công tử, bất quá này như kiếm sắc bén vô cùng, đôi mắt một mảnh trong suốt, mắt đảo hoa nhếch lên khiến chúng nữ nhân không khỏi bị hút hồn, đáy mắt trầm tĩnh như nước, chứa tia mơ màng không rõ, bộ dạng của hắn ôn hòa nho nhã, chính là Tiết Phong Lan biết, hắn không phải là một người dễ gần.

Tiết Phong Lan sớm đã chuẩn bị tinh thần sẽ gặp lại Lam Thành Vũ, chỉ là... nàng không nghĩ lại sớm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lam Thành Vũ

Lam Thành Vũ là Tử hoàng tử của Đại Ngụy, nhi tử của Ngụy đế và Tử Hoàng hậu, mặc dù do chính cung Hoàng hậu sinh ra nhưng lại không nhận được sự yêu thích của Ngụy đế, trên có một ca ca là Thái tử điện hạ, dưới có một muội muội là An Khánh Công chúa, không giống như ca ca là Thái tử được bồi dưỡng làm Hoàng trữ tương lai, Lam Thành Vũ từ nhỏ đã không được người để mắt đến, cho dù là phụ mẫu thân sinh cũng xem như không có nhi tử này, hắn ngoại trừ mang thân phận là Tử hoàng tử thì những thứ khác đều không có, so với các vị hoàng tử khác đều thua kém không ít.

Lam Thành Vũ lớn lên rất tuấn tú, huyết thống nhà đế vương vô cùng tốt, cho dù là một hoàng tử thất sủng cũng có được mỹ mạo hơn người, ngọc thụ lâm phong, dung mạo của hắn thiên về ôn hòa, cả người hắn đầy vẻ văn nhã, khí thế bất phàm, bất quá ánh mắt lại mang vẻ tiêu sái, đầy khí thế nam nhi, trên người hắn là sự kết hợp giữa văn và võ, rõ ràng là nhi tử của Tử Hoàng hậu nhưng dung mạo lại một chút cũng không giống nàng ta, so với Thái tử Lam Thành Văn giống Tử Hoàng hậu như một khuôn đúc ra thì hắn lại có nhiều phần giống với Ngụy đế hơn, hai chân mày gặp chuyện sẽ chau lại, lộ vẻ sắc bén như ưng, khiến người khác không muốn nói hắn là nhi tử Ngụy đế cũng khó.

Lam Thành Vũ tài năng tầm thường, văn võ không có gì đáng để hắn kiêu ngạo, có thể nói vị hoàng tử này ngoại trừ gương mặt cũng không có gì khiến người khác chú ý, hắn không chỉ tài năng không có mà tâm tính cũng không có, sinh ra trong gia đình đế vương nhưng lại không có một chút dã tâm, suốt ngày làm bạn với sách vở, cho dù hắn có đọc nhiều bao nhiêu địa vị của hắn ở trong lòng tất cả mọi người đều thua kém Thái tử Lam Thành Văn. Hắn đọc nhiều sách, hiểu biết hơn người, bất quá bí mật này ngoại trừ Lam Thành Văn đều không có ai biết đến, ngay cả Ngụy đế cũng không tin tưởng nhi tử này của hắn có thể làm nên tích sự gì. Lam Thành Văn thông minh, biết lợi dụng điểm mạnh của hắn, để hắn bên người phò tá mặc cho sự phản đối của Hoàng hậu, trong mắt người ngoài quan hệ giữa hai huynh đệ họ vô cùng tốt, trước mặt Hoàng hậu cùng Ngụy đế Lam Thành Văn đều ra dáng vẻ huynh trưởng, bảo vệ đệ đệ là Lam Thành Vũ, bất kỳ ai cũng đều bị vẻ mặt của Lam Thành Văn đánh lừa, sơ hở Lam Thành Văn đối xử tốt với Lam Thành Vũ là bởi vì Lam Thành Vũ có thể lợi dụng được, mà Lam Thành Vũ cũng không phụ kỳ vọng của hắn, đem niềm tin đặt vào người ca ca là Thái tử, một lòng phò tá Lam Thành Văn đi lên ngôi đế vị. Đối với nhi tử không có chỉ lớn Tử Hoàng hậu lại cảm thấy hài lòng, có lẽ mọi người đều hiểu được nguyên nhân trong đó, dù sao cả hai đều là nhi tử của Tử Hoàng hậu, mà hoàng vị thì chỉ có một, so với Lam Thành Vũ, Lam Thành Văn thích hợp hơn, bởi hắn là trưởng tử của Ngụy đế, là nhi tử khiến Ngụy đế cảm thấy hài lòng, luận thực lực vẫn là dã tâm, đều rất giống Ngụy đế.

Mọi người đều nghĩ Tử hoàng tử không thực lực, không dã tâm, trên triều đình không có địa vị, phía sau lưng lại không có người chống đỡ, là một phế hoàng tử không hơn, không hề gây ra uy hiếp gì đến hoàng vị, dù sao nhìn mặt ngoài thì người thông minh đều sẽ lựa chọn Lam Thành Văn, cho dù Lam Thành Vũ có một phần xác suất cơ hội cũng sẽ không ai chọn hắn, bởi vì thế lực Tử gia đều ủng hộ Lam Thành Văn, Lam Thành Vũ muốn ngồi lên đế vị không phải chỉ cần nhận được sự chú ý của Ngụy đế mà còn phải có gia tộc nhà mẹ đẻ ở phía sau chống lưng, nếu không cho dù hắn có tài hoa hơn người cũng vĩnh viễn chỉ có thể ngồi ở vị trí hoàng tử, ngoại trừ hai thứ đó Lam Thành Vũ phải có tâm địa máu lạnh, tàn nhẫn vô tình dẫm đạp lên thân ca ca của hắn là Thái tử mới có thể đứng vững, so với các hoàng tử khác rõ ràng là khó khăn không ít, chính là Thái tử thường xuyên ra mặt thay hắn, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy tình cảm huynh đệ của bọn họ vô cùng tốt nên mọi người đều chắc chắn hắn sẽ không thể xuống tay được, cho nên những quan đại thần đều không dám đặt hi vọng vào người vị hoàng tử không có ý chí tiến thủ như vậy.

Thái tử do đích thân Hoàng hậu bồi dưỡng, từ sớm đã bộc lộ tài năng, gây sự chú ý khiến Ngụy đế để mắt đến, trước giờ trời cao vốn đổ kị người tài, người càng tài giỏi thì lại càng dễ rước họa vào thân, những vị hoàng tử khác đều cảm thấy Lam Thành Văn mới là đối thủ khó đối phó, cho nên mọi người đều tập trung đối phó với Lam Thành Văn mà bỏ qua Lam Thành Vũ, Lam Thành Văn chật vật đối phó với đám người khác còn Lam Thành Vũ lại thành thoi không người để mắt, bất quá chỉ có Tiết Phong Lan mới biết, Thái tử suy cho cùng cũng chỉ là quân cờ, người đã tâm thủ đoạn nhất không ai khác chính là Lam Thành Vũ. Thái tử có tài nhưng đầu óc không đa mưu túc trí, hắn có dã tâm cùng thủ đoạn nhưng lại không biết phải sử dụng thế nào, Tử Hoàng hậu dưỡng hắn thành một minh quân theo ý muốn của Ngụy đế, để hắn được lòng dân, được lòng Ngụy đế nhưng điều đó lại biến hắn thành thành kẻ vô năng yếu đuối, so với Lam Thành Vũ lạnh lùng vô tình, biết ẩn nhẫn thì Lam Thành Văn vốn dĩ không phải là đối thủ.

Lam Thành Văn sơ hở đã có được thành tựu như ngày hôm nay đều do Lam Thành Vũ ở phía sau hỗ trợ, bất kể là kẻ sách gì, Lam Thành Vũ đều dẫn đường chỉ lối, giúp hắn bày mưu tính kế, từng bước giải quyết nguy cơ, sau khi đạt được mục đích hắn sẽ là người được Ngụy đế trọng thưởng. Lam Thành Vũ vẫn luôn ở phía sau như một cái bóng, điều khiển hắn nghĩ rằng Lam Thành Vũ là quân cờ trong tay hắn, mặc hắn tùy ý bày bố nhưng sự thật hắn mới thật sự là kẻ bị người khác điều khiển. Lam Thành Vũ đã tâm vô cùng lớn, đồng thời cũng biết ẩn nhẫn để làm đại sự, hắn ẩn dật dưới trướng của Lam Thành Vũ, diễn tốt vai trò của một quân sư, trước mặt người ngoài cảm kích bân của phế hoàng tử, khiến người khác buông lỏng phòng bị, đợi chờ thời cơ nắm chắc mọi thứ trong tay, chờ một ngày hắn hoàn toàn điều khiển được Lam Thành Văn, đồng thời không chế được triều chính, đến lúc đó hắn sẽ giải quyết Lam Thành Văn và cả Ngụy đế.

Người nam nhân này vô cùng đáng sợ, nếu không phải kiếp trước Tiết Phong Lan sống cùng hắn mười mấy năm, cùng hắn trải qua sinh tử, cùng hắn hoạn nạn có nhau khiến hắn tin tưởng thì nàng cũng bị vẻ ngoài của hắn đánh lừa, không biết rằng ở phía sau hắn còn làm ra những chuyện như vậy.

Lam Thành Vũ giết cha đoạt ngôi, giết huynh đoạt vị, ngay cả người sinh ra hắn là Tử Hoàng hậu hắn cũng khiến nàng ta phát điên tự vẫn, Tiết Phong Lan bất quá cũng chỉ là một người ngoài thì tính là gì?

Sinh ra trong gia đình đế vương, làm sao có thể có tình cảm?

Tiết Phong Lan thật sự muốn biết, sau khi nàng bị ban rượu độc đi, Tiết Phong Linh sẽ được hắn đối đãi thế nào?

Hắn phong Tiết Phong Linh làm hậu, vì nàng ta đẩy tiền Hoàng hậu như nàng vào chỗ chết nhưng không vì nàng ta mà bãi bỏ hậu cung, hậu cung ba ngàn giai lệ, không thiếu nhất chính là mỹ nhân, Tiết Phong Linh dù xinh đẹp đến mấy cũng không phải là người đẹp nhất thiên hạ, mà tâm tư nam nhân vốn dễ thay đổi, hôm nay hắn nói yêu người, ngày mai đảo mặt một

cái hận lại đem lời âu yếm này dành cho nữ nhân khác, thân là Hoàng đế của một quốc gia, làm sao có thể tâm tâm niệm niệm một người? Huống hồ lại là tàn hoa bại liễu, người từng có một đời trượng phu như Tiết Phong Linh, cho dù Uy Vũ Tướng quân chết trận nhưng hậu duệ Triệu gia vẫn còn, lời ra tiếng vào là không thể tránh khỏi, áp lực triều chính sẽ không ngừng xuất hiện, cho dù ngày hôm nay Lam Thành Vũ yêu Tiết Phong Linh nhưng mười năm sau đó, mỹ nhân đều sẽ già, con người không thể tránh khỏi tuổi tác, tuyền tú ba năm một lần, mỹ nữ vào cùng người sau đẹp hơn người trước, Tiết Phong Linh thì tính là cái gì?

Tiết Phong Lan cùng hắn sống mười mấy năm, nàng gặp hắn lần đầu tiên khi hắn chỉ mới là một vị hoàng tử không ai biết đến, người ngoài nói hắn không có lòng tiến thủ, suốt đời chỉ có thể là hoàng tử thất sủng nhưng Tiết Phong Lan vẫn không nghe, mặc cho mọi người khuyên ngăn nàng vẫn quyết định muốn ở bên cạnh hắn, sau đó sự thật chính mình ánh mắt nàng nhìn người không sai, mười lăm tuổi nàng gả cho hắn, khi đó hắn đã thành Thái tử, mà Thái tử ca ca Lam Thành Văn của hắn, vì câu kết với phản tặc đã bị giết chết, nàng từ tiểu thư nhà Lễ bộ bước chân lên vị trí Thái tử phi, cung đình tranh đấu, bước sai một bước sẽ không thể quay đầu, cho nên nàng cùng hắn phấn đấu, chứng kiến những thủ đoạn độc ác đầy dã tâm của hắn vẫn một lòng yêu hắn, nhìn hắn thực hiện được ước muốn ấp ủ bấy lâu nay, từng bước trở thành đế vương, hắn là đế, nàng là hậu, hai người cùng nhau nhìn ngắm giang sơn mỹ lệ, trong lòng nàng khi đó vốn nghĩ rằng sự việc tốt cuộc đã đến hồi kết thúc, nhưng nàng thật sự đã sai lầm, đây... chỉ mới là khởi đầu.

Nam nhân làm sao chỉ có một nữ nhân, huống hồ đó lại là nam nhân nhà đế vương? Sau đó hắn lập phi, hắn giải thích với nàng đó chỉ là bắt buộc thôi, nàng tin tưởng hắn vì áp lực triều chính nên mới phải mở rộng hậu cung, cũng tin tưởng trong lòng hắn chỉ yêu duy nhất một mình nàng, về sau mỹ nữ trong cung càng lúc càng nhiều, tuyền tú ba năm một lần người tiến cung đều trẻ trung xinh đẹp, mà hắn lại ngày càng vắng vẻ nàng, nàng thân là Hoàng hậu, chủ tử lục cung, vậy mà số lần gặp hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nàng biết một khi hắn xưng vương nàng sẽ không còn là nữ nhân duy nhất bên cạnh hắn nữa, nhưng vì có thể nhìn thấy hắn đạt được ước muốn mình mà nàng cam tâm tình nguyện, nuốt cay đắng cùng nữ nhân khác chia sẻ phu quân, nười khác chỉ thấy người mới cười nào nhớ người cũ khóc?

Khi Thái hậu qua đời, bản thân không còn người nào chống lưng, bọn họ đều biết Hoàng hậu như nàng nhu nhược yếu đuối, ngày thường chỉ cần có một phi tử được sủng ái thì cũng sẽ đến trước mặt nàng ra oai, Lam Thành Vũ biết chuyện cũng để mặc đám nữ nhân đó tùy hứng, khi đó nàng cũng biết bản thân đã không thể giữ được tâm của hắn nữa, tâm đế vương người bình thường sao có thể nắm giữ? Biết rõ điều đó nhưng Tiết Phong Lan vẫn không cam tâm, nàng là thê tử kết tóc với hắn, ở bên cạnh chăm sóc khi hắn chỉ là hoàng tử, mười mấy năm ở chung hai lần vì hắn mà sảy thai, ba lần bốn lượt vì hắn mà mất mạng, hắn lại vì hậu cung phi tần mà bỏ mặc nàng, nàng chính bị đám nữ nhân đó kích thích, ngày thường nếu không phải tìm đám nữ nhân đó gây chuyện thì cũng chính là đến tìm hắn gây rối, nàng ỷ khuất, nàng oán ức muốn hắn giúp nàng lấy lại công đạo thể nhưng mỗi lần hắn đều trách nàng không biết nặng nhẹ, tự tìm phiền phức, khi đó nàng nên nhận thức rằng tình cảm của hắn dành cho nàng sớm đã không còn, lúc đó nàng nên thông suốt từ bỏ hắn thế nhưng nàng vẫn như thiếu thân lao đầu vào lửa, cho dù đau đớn tột cùng vẫn không từ bỏ, về sau hắn vì Tiết Phong Linh mà phế nàng, nhốt nàng vào Lãnh cung, tâm của nàng từ đó mới lạnh hoàn toàn.

Tình cảm phu thê sâu đậm thế nào, vốn dĩ không thắng nổi hoàng vị cùng dã tâm của hắn, hắn mở miệng nói yêu nàng, hắn cho nàng một lời hứa đồng thời lại đem đời hứa đó cho nữ nhân khác, sau lại vì Tiết Phong Linh mà tàn nhẫn ra tay với nàng, hắn phản bội là niềm tin cùng tình yêu của nàng, nàng vốn dĩ nên sớm biết, nam nhân như hắn, làm sao có thể có tình yêu?!

Tiết Phong Lan cũng từng nghĩ đến khi một lần nữa nàng phải đối mặt với Lam Thành Vũ thì nàng sẽ có cảm giác gì?

Là hận?

Không cam lòng?

Hay vui sướng gặp lại cố nhân, mà cố nhân đó lại còn là trượng phu kết tóc cùng nàng mười mấy năm?

Không, tất cả đều không phải, giây phút nhìn đến gương mặt của người vừa bước đến, từ tận sâu trong đáy lòng nàng không ngừng dâng lên một cảm giác ghê tởm, linh hồn nàng như gió thổi bên tai, không ngừng vang lên câu nói “Cách xa nam nhân này”, bởi vì ở bên cạnh hắn thứ chờ đợi này chính là vực sâu vạn trượng, hình ảnh kiếp trước không ngừng hiện lên, chớp mắt một cái mà tưởng chừng đã qua một đời, linh hồn và thể xác hòa quyện vào nhau, cảm xúc mà nàng đối với người trước mắt chỉ có một, chính là chán ghét.

Ha ha, phu thê kết tóc mười mấy năm, hiện tại gặp lại tình cảm chỉ như mây khói, bởi vì từng bị phản bội cho nên không thể giao lòng tin cho ai, bởi vì tổn thương quá sâu cho nên mới không thể cam tâm tin tưởng vào tình yêu.

Tiết Phong Lan nhíu mày, ánh mắt lộ ra ý cười châm chọc, nàng đang cười bản thân mình quá ngây thơ nên mới có thể tin tưởng lời nói của nam dân, lại còn là nam nhân sinh ra trong gia đình đế vương, mang trong người dòng máu lạnh lẽo, không biết tình cảm là gì. Suy cho cùng đáng thương nhất không ai khác chính là nàng cùng Uy Vũ Tướng quân, một người chết nơi lãnh cung lạnh lẽo không bóng người, một người lại chết trận trên sa trường nơi chôn đầy thầy cốt, bất quá so với nàng Uy Vũ Tướng quân còn đáng thương hơn, bởi vì muốn đòi công đạo cho hắn mà một nhà Triệu gia mấy trăm người lại bị đầy đi biên ải, mà nàng, Tiết gia chỉ chết một mình nàng, hết thấy cũng là bởi vì nàng cùng Tiết Phong Linh là tỷ muội.

Tiết Phong Lan nở nụ cười châm chọc, bất quá lúc này ánh mắt nàng rũ xuống, mi dài che đi cảm xúc trong mắt, chỉ để lộ đôi môi nhíu lên cho nên người đối diện không thấy được sự tâm tư trong đôi mắt nàng, hình ảnh này lọt vào mắt hắn lại mang một ý vị khác.

Nữ tử dưới trăng, tóc dài miên man, gương mặt tinh xảo, môi mông nhếch lên, cả người như được ánh sáng của mặt trăng vây quanh, tiên khí như ẩn như hiện, vào mắt người khác là cảnh đẹp ý vui, nếu không phải từng gặp qua nàng thì có lẽ hắn còn thực sự nghĩ rằng nàng là tiên tử do nữ thần mặt trăng phái đến.

Khung cảnh yên tĩnh, gió lộng không ngừng, hai người đối diện nhau lại không nói một lời, người khác nhìn vào sẽ thấy một cảnh tượng thế này, bên hồ sen của Thái tử phi, mỹ nữ như tiên, khí chất xuất thần, nam tử như ngọc, ôn hòa nho nhã, hai người nhìn nhau, có thể thấy được trong mắt chỉ có đối phương, khung cảnh lãng mạn kết hợp với sự xuất hiện của người càng khiến cho người và cảnh thêm hài hòa, bọn họ như đôi tình thân lâu ngày gặp lại, không biết phải nói gì.

“Người...” Nam tử mở miệng phá vỡ không gian yên tĩnh vốn có, hắn chớp mắt bất quá lại không biết nói gì, lời vừa tới miệng tựa như bị phong ấn, cảm xúc này khó mà nói rõ thành lời.

“Thần nữ tham kiến Tứ hoàng tử điện hạ.” Tiết Phong Lan nâng mắt, để lộ một đôi mắt trong suốt tựa hồ như không thể chứa đựng bất kì thứ gì khi người đối diện giật mình.

Đó là một đôi mắt như thế nào?

Trong suốt như mặt hồ, lắng đọng như giếng cổ, trầm mặc lạnh lùng tựa như bất kì đồ vật trên thế gian này đều không thể lọt vào đôi mắt ấy, kể cả con người.

Đáy lòng nam tử dâng lên một cảm giác khó chịu, hắn không thích nàng nhìn hắn với ánh mắt như vậy.

“Tứ hoàng tử tha thứ cho thần nữ hai chân đi đứng không tiện cho nên không thể hành lễ.”

Mỗi người khi gặp Tiết Phong Lan điều đầu tiên họ nhìn đến là gương mặt của nàng, bởi vì nó quá xinh đẹp, không có bất kỳ thứ gì có thể che lấp đi vẻ đẹp của nó, mọi người bị gương mặt của nàng làm cho say mê nên không hề chú ý đến những chi tiết khác, hiện tại nhìn lại mới thấy rõ là nàng đang ngồi trên một chiếc xe lăn, tựa hồ như nhớ đến gì đó đôi mắt nam tử xẹt qua tia hoảng hốt.

“Người... người là tiểu thư nhà Lễ bộ, người được Hoàng tổ mẫu sủng ái?” Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định, sau cung yến tất cả tin tức trong kinh thành một đêm tựa hồ đều bị thay đổi thành Tiết Phong Lan, người không biết nàng sợ chỉ thể đếm trên đầu ngón tay.

“Chính là tàn phế...” Nói đến đây hắn bắt gặp ánh mắt im lặng, hắn cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, tựa như đứa trẻ làm sai đang đứng trước mặt trưởng bối, rõ ràng thân là nam tử, thân cao mét tám, bất quá lời nói lại thấp phần ngây thơ, nàng chính là bị vẻ ngây thơ của hắn lừa đi?

Cung sâu như biển, người sống nơi đó đều giời nguy trang chính mình, kiếp trước gặp gỡ nàng phát hiện hần khác hần với các vị hoàng tử khác, hần chính trực, hần nhát gan, hần không giỏi che giấu cảm xúc của bản thân, cho nên nàng mới bị hần thu hút, hiện giờ nhìn lại sao lúc đó nàng không nghĩ rằng nam nhân đó vốn dĩ chính là nguy trang một lớp vỏ bọc như vậy cho bản thân?

“Tàn phế được ân sủng.” Tiết Phong Lan tiếp lời, đối với vẻ mặt e dè của người đối diện làm như không thấy.

Kiếp này nàng không muốn dây dưa với hần, gặp hần ở đây đã là chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng không muốn phát sinh thêm những thứ ngoài ý muốn nữa, ngoài ý thứ... những thứ như vậy rất khó nắm bắt, nàng không muốn trải nghiệm lần nữa ngoài ý muốn rung động, đặc biệt là đối với người trước mắt.

“Ta... lời đó cũng không phải do ta nói, người... người sẽ không tức giận chứ?” Hần bộ dạng thấp thòm không yên, tựa hồ sợ chỉ một câu nói sẽ khiến nàng tức giận, kiếp trước nàng chính là thấy bộ dạng của hần quá buồn cười nên mới mờ lòng tiếp nhận hần, câu chuyện cười chỉ nên nghe một lần, nghe lần thứ hai sẽ sinh ra phiền chán, chuyện cười sẽ không còn là chuyện cười nữa.

“Vì sao lại tức giận?” Nàng điều khiển xe lăn lui về sau, cách nam tử đối diện mấy bước chân, làn gió thổi qua mang theo hương rượu trên người nam tử thổi đến, lúc này Tiết Phong Lan mới cẩn thận quan sát sắc mặt của người đối diện, ánh trăng không sáng lắm nhưng cũng thấy rõ gương mặt ửng đỏ lên vì rượu của nam tử, đôi mắt có vẻ mong lung mơ hồ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được tia thanh minh trong đôi mắt đó, hoàn toàn không giống người đang bị say rượu.

Hần mượn rượu để trang cừu non trước mặt nàng, cực khổ rồi!

Hần cũng phát hiện động tác của Tiết Phong Lan, nghĩ rằng là do mùi rượu trên người hần khiến nàng cảm thấy khó chịu nên có chút ngưng ngừng lui về sau vài bước, thực chất khoảng cách của hai người bọn họ cũng không tính là gần, lúc đầu cách nhau hai thước, lúc sau do hai bên đều đồng loạt lui về sau nên thành ba thước.

“Chính là lời nói khó nghe như vậy, người làm sao... lại không để bụng?” Trong ấn tượng của hần nữ nhân trên thế gian này đều là sinh vật ích kỷ, chỉ biết có mình mà không quan tâm đến người khác, có thể vì đạt được mục đích mà nhân mà không từ thủ đoạn, bọn họ không thích nghe người khác nói những lời xấu xa về mình nhưng bản thân lại làm ra những hành động xấu xa đó, đột nhiên xuất hiện một nữ nhân không quan tâm người khác nói xấu bản thân thế nào, tâm trạng của hần lúc này có thể hình dung là... khinh thường.

Hần vốn nghĩ nàng không giống như những nữ nhân khác, hóa ra tất cả nữ nhân đều giống như nhau, bề ngoài giả trang lương thiện, trong sạch như tờ giấy trắng, bất quá nội tâm lại thôi nát đến cực điểm, chẳng khác nào quả táo bên ngoài rất ngon nhưng bên trong lại bị sâu ăn mất.

“Miệng là trên người họ, chẳng lẽ thần nữ có thể cấm họ nói?” Tiết Phong Lan nhướng mày: “Luật pháp Đại Ngụy không có quy định như vậy, nếu thần nữ làm vậy chẳng phải là phạm pháp hay sao?”

Đối phương ngó ra, không nói thêm được lời nào, tựa hồ như không nghĩ nàng sẽ trả lời một câu như vậy.

Bộ dạng của nàng tùy ý như vậy, tựa hồ thật sự không để tâm người khác nói gì mà còn tâm tư đùa giỡn, chẳng lẽ là hần hiểu lầm?

Bầu không khí có chút ngưng ngừng, Tiết Phong Lan điều khiển xe lăn, ý đồ muốn rời khỏi nơi này, nàng cùng nam nhân này vốn không thể ở gần nhau, cho dù là thờ cùng một bầu không khí nàng cũng cảm thấy ngột ngạt, con người hần và tác phong làm việc của hần đều khiến nàng ghê tởm từ tận xương tủy, nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nói đến đây sao Xuân Cầm vẫn chưa trở lại?

Đi lấy một đĩa bánh mà thôi, tốn cả nửa canh giờ sao?

“Nếu đã không có việc gì thì thần nữ đi trước.” Nam nữ khác biệt, ở cùng một chỗ thế này, cho dù giữa nàng và hần không có gì đi chăng nữa thì bị người khác bắt gặp sẽ rất phiền toái, hần hần là nên hiểu đạo lý này.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Sinh thần của Liên Như Nguyệt (1)

“Khoan đã...” Hần vội vàng mở miệng, hần cũng biết nam nữ chi gian khác biệt, đặc biệt là nam chưa cưới, nữ chưa gả, ở cùng nàng một chỗ với nàng thế này cho dù giữa bọn họ không có xảy ra chuyện gì thì nếu để người khác nhìn thấy, không chỉ thanh danh của nàng bị ảnh hưởng mà hần cũng sẽ khiến cho Thái tử sinh nghi, mà Thái tử sinh nghi sẽ khiến kế hoạch của hần bị ảnh hưởng, hần không thể vì một nữ tử mà quên đi cơ đồ sự nghiệp trước mắt, chính là nhìn nàng rồi đi như vậy, đáy lòng có chút mất mát.

“Người... người làm sao biết được thân phận của ta?” Hần là một phế hoàng tử, số người biết thân phận của hần ở đại hôn ngày hôm nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu không phải thân thích của Thái tử thì cũng là bằng hữu của hần, bọn họ hết thấy là nam nhân, rất ít nữ nhân có thể nhìn ra thân phận của hần, huống hồ lần trước gặp gỡ, hần có thể khẳng định nàng đã hôn mê bất tỉnh, chuyện hần cứu nàng chỉ có Trịnh vương phi, Trường Công chúa cùng trưởng bối trong nhà của nàng, Trịnh vương phi cùng Trường Công chúa nhất định là sẽ không nói ra, dù sao bọn họ cũng đã hứa với hần, hơn nữa cho dù hần có nghi ngờ cũng không thể nghi ngờ nhân phẩm của Trịnh vương phi, chẳng lẽ người nhà của nàng nói với nàng? Không, hần lập tức suy nghĩ này của mình, khi hần rời đi người nhà của nàng mới đến, bọn họ không nhìn thấy gương mặt hần, cũng không biết thân phận hần, nếu không chỉ sợ là đã đem nàng đến cửa tạ ơn, đây là lần đầu tiên nàng gặp hần, chỉ liếc mắt một cái làm sao có thể khẳng định hần chính là Tử hoàng tử?

“Ngọc bội thân phận.” Tiết Phong Lan dứt lời liền nhanh chóng điều khiển xe lăn rời đi, có kinh nghiệm kiếp trước cho nên nàng điều khiển xe lăn không hề tốn sức, đợi nam tử hoàn hồn thì người đã không còn.

Nam tử cúi đầu, nhìn lại mới phát hiện bên hông đúng là có đeo một miếng ngọc bội màu hổ phách, trên đó được chạm khắc một chữ “Vũ” vô cùng tinh xảo, ngọc bội này rất quan trọng, ngọc cũng như người, không thể tách rời nhau được, bất quá nơi này tối thế này, cho dù có ánh trăng chiếu sáng cũng không thể chiếu tới vị trí của hần, huống hồ chữ “Vũ” này cũng không phải quá lớn, khoảng cách hai người lại xa như vậy, nàng... làm sao có thể biết chắc chắn đó là chữ “Vũ” mà không phải chữ khác?

Sắc mặt nam tử trầm xuống, đôi mắt đã khôi phục về sắc bén vốn có, ngoại trừ gương mặt hơi ửng đỏ thì hoàn toàn không nhìn ra hần đang say.

Sức quan sát này, trí tuệ này, tâm tư này...

Tiết Phong Lan quả nhiên không giống như lời đồn.

Bên này hẳn không ngừng suy nghĩ, bên kia Tiết Phong Lan đã điều khiển xe lăn theo đường mòn trở về, vào đến đình viện, không khí náo nhiệt nháy mắt ập vào người, thời gian đã không còn sớm nhưng người ở nơi này cũng không ít, mọi người vẫn còn đang vui chơi hường lạc, đêm nay chỉ sợ là đêm náo nhiệt nhất Đại Ngụy, người trên xuống dưới của Thái tử phủ một bên tiếp khách, một bên ăn uống vui say, đối với việc một nữ tử ngồi xe lăn xuất hiện cũng không có ai bận tâm đến.

Nàng di chuyển xe lăn đến một góc ít người, nhìn quanh một lượt không thấy bóng dáng Xuân Cầm đâu, đẩy lòng chợt dâng lên cảm giác lạnh lẽo, đến lúc tưởng chừng như không thể kiềm chế được cơn giận nữa thì một nữ tử xuất hiện trước mặt nàng, trên tay cầm một đĩa bánh quế hoa, sắc mặt như vừa chạy một vòng quanh kinh thành, mồ hôi lấm tấm trên trán, không ngừng thở dốc.

“Tiểu... tiểu thư...” Xuân Cầm tựa hồ không thể tin được nàng lại ở đây, bất an trong lòng rốt cuộc cũng được đề xuống, lúc này nàng mang bánh trở về liên trì thì phát hiện nơi đó đã không còn ai, trong lòng lo lắng không thôi, sợ Tiết Phong Lan xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên mới đi theo đường mòn đến nơi này, tìm kiếm một vòng, may mắn là nhìn thấy Tiết Phong Lan.

“Người đi đâu?” Giọng nói lạnh băng, gương mặt bình thản, đáy mắt không bộc lộ cảm xúc gì, tưởng chừng như sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng Xuân Cầm biết nàng đang tức giận.

“Tiểu thư... người... người nghe nô tì giải thích.” Xuân Cầm thở dốc không ngừng, bộ dạng mệt mỏi không phải là nói dối cho nên Tiết Phong Lan bèn gạt đầu, nàng cũng không phải loại người vô li, nếu thật sự đây không phải lỗi của Xuân Cầm thì tất nhiên nàng sẽ không trách tội nàng ta.

Xuân Cầm cố gắng bình ổn hơi thở nói tiếp: “Tiểu thư, lúc này nô tì đi lấy bánh cho người gặp phải Tam tiểu thư.” Buổi chiều hôm nay Tiết Phong Lan vẫn chưa dùng bữa, mà đại hôn thì lại không chấm dứt sớm như vậy, thấy sắc trời đã tối nên Xuân Cầm sợ Tiết Phong Lan đói bụng nên đã đi lấy một ít bánh quế hoa, Tiết Phong Lan đã cho phép, không ngờ khi nàng đang lấy bánh thì lại gặp Tiết Phong Linh.

“Lan Nhi đâu rồi?” Nhìn thấy một mình Xuân Cầm mà không thấy bóng dáng Tiết Phong Lan đâu, đáy mắt Tiết Phong Linh xẹt qua hàn quang khiến người không dễ bắt gặp.

“Tiểu thư đi dạo xung quanh cách nơi này không xa, sẽ không có việc gì, thỉnh Tam tiểu thư yên tâm.” Xuân Cầm phải phép trả lời khiến đối phương không thể bắt lỗi.

Không có được đáp án chính xác Tiết Phong Linh cũng không tức giận, mà ngược lại nàng lại mỉm cười, chính là nụ cười có phần lạnh lẽo.

“Xuân Cầm tỷ đúng là rất quan tâm Lan Nhi, tỷ không nói vị trí của muội ấy ra, chẳng lẽ là vì sợ ta làm gì muội ấy?”

“Tam tiểu thư hiểu lầm, nô tì không có ý như vậy.”

“Tỷ chẳng phải là người của mẫu thân sao? Cho dù hiện tại mang danh nghĩa nha hoàn bên cạnh muội muội cũng không thể quên chủ tử thật sự của mình là ai, ta tốt bụng khuyên tỷ, đừng vì một người không hơn mà bán mạng như vậy.”

“Tam tiểu thư nói đùa, thân là nha hoàn chính là phải vì chủ tử mà bán mạng, chủ tử của nô tì không phải là Tứ tiểu thư sao?” Ánh mắt Xuân Cầm tối đi vài phần: “Huống hồ một người không hơn trong miệng tam tiểu thư chính là muội muội của người, người... lời như vậy để người khác nghe thấy sẽ suy đoán mối quan hệ giữa tỷ muội hai người sao?”

Sắc mặt của Tiết Phong Linh có chút biến hóa, bất quá rất nhanh liền khôi phục như cũ, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra, ngay cả Xuân Cầm đối diện cũng cảm thấy bản thân đã nhìn lầm, chính là trực giác của nữ nhân cho nàng biết, vị tiểu thư trước mắt này rõ ràng không đơn giản.

“Xuân Cầm, ta chỉ nói đùa, tỷ có cần nghiêm túc như vậy không?” Giọng điệu của nàng có chút oán giận.

Xuân Cầm lễ phép mỉm cười: “Phải không?” Là Thượng thư phu nhân vẫn luôn tự nghĩ rằng nàng trung thành với nàng ta, nghĩ rằng bản thân mới chủ tử thật sự của nàng nhưng có vẻ nàng ta đã quên mất, nàng ta đã ban nàng cho Tiết Phong Lan.

Xuân Cầm là của Tiết Phong Lan.

Giấy bản thân của nàng nằm trong Tiết Phong Lan cho nên Tiết Phong Lan mới là chủ tử thật sự của nàng, đó là điều không thể thay đổi.

Dựa vào thái độ của Xuân Cầm Tiết Phong Linh đã sớm biết nàng ta đã đem Tiết Phong Lan làm chủ tử mà cung phụng, vậy mà mẫu thân vẫn không chịu tin nàng, luôn nghĩ rằng đợi sau khi Tiết Phong Lan khỏe mạnh thêm một chút sẽ đoạt lại Xuân Cầm, đây vốn dĩ là điều không thể nào, đồ vật đã vào tay người khác đoạt lại đã là một điều khó khăn huống hồ đó lại là người?

“Tam tiểu thư nếu đã không có chuyện gì thì nô tì xin đi trước, tiểu thư nô tì đi đứng bất tiện, khó mà ở một mình quá lâu.” Dứt lời liền mới rời đi, bất quá Tiết Phong Linh làm sao lại để nàng đi một cách dễ dàng như vậy? Không tìm được Tiết Phong Lan đối phương làm sao dễ dàng buông tha?

“Chờ đã...”

“Tam tiểu thư có vấn đề gì sao?” Xuân Cầm nhướn mày, giọng điệu có chút không tốt.

Ánh mắt của Tiết Phong Linh rơi vào đĩa bánh quế hoa trên tay Xuân Cầm: “Ăn bánh sao lại không uống trà? Không bằng người đi tìm một bình trà cho muội muội thưởng thức cùng với bánh quế hoa này, dù sao trà của Thái tử phủ người bình thường muốn uống không phải dễ dàng gì.”

Xuân Cầm trầm mặc, đáy lòng suy nghĩ không biết đối phương là muốn làm gì?

“Ý kiến của Tam tiểu thư rất tốt, như vậy thì nô tì đi đây.” Lúc này Xuân Cầm cũng có thừa qua một khối bánh quế hoa, rất ngọt, thầm nghĩ nếu ăn nhiều sẽ khát nước cho nên nàng đành đi một chuyến đến phòng bếp tìm bình trà, ai ngờ bị nha hoàn phòng bếp giữ lại, bảo là đang bận rộn làm mấy món ăn để đưa lên bữa tiệc, phòng bếp lại thiếu người nên bất kì nha hoàn nào cũng đều phải ở lại hỗ trợ, Xuân Cầm tất nhiên không tin, Thái tử phủ lớn như vậy, thứ không thiếu nhất chính là người, cho nên nàng muốn đi tìm Tiết Phong Lan, ai ngờ đám nha hoàn phòng bếp bám riết không tha, còn lôi nàng đến trước mặt Thượng thư phu nhân cáo trạng.

“Xuân Cầm a, nếu Thái tử phủ cần giúp đỡ thì không nên từ chối.” Thượng thư phu nhân đang trò chuyện với Trường Bình Hầu phu nhân, gặp một nha hoàn đến đây náo loạn sắc mặt rõ ràng là không được tốt nhưng giọng nói vẫn không nghe ra chút khó chịu.

“Phu nhân...” Xuân Cầm sao lại không biết được suy nghĩ của Thượng thư phu nhân? Ở trước mặt người ngoài Thượng thư phu nhân vốn không muốn bị mất mặt, trong lòng nàng ta cũng hiểu rõ đạo lý Thái tử phủ không thể thiếu người, đặc biệt là vào dịp lễ quan trọng như đại hôn của Thái tử, biết rõ là khách đến đông không đủ người thì sớm nên chuẩn bị, nào có đạo lý nhờ nha hoàn của khách nhân giúp đỡ?

“Nếu thật sự thiếu người thì Thu Cúc, người cùng Xuân Cầm đi giúp đỡ mọi người đi.” Trường Bình Hầu phu nhân hạ một cái bạc thang cho Thượng thư phu nhân đi xuống, dù sao người của Thái tử phủ cũng đã mở miệng, từ chối thì không được hay lắm, không bằng để cho Thu Cúc và Xuân Cầm cùng đi, nếu lời của nha hoàn nọ là sự thật thì các nàng có thể ra tay giúp đỡ, còn không thì làm cho có cũng được, quan trọng nhất vẫn là mặt mũi.

“Vâng phu nhân.” Thu Cúc nhu thuận đáp một tiếng, nàng mặc dù là nha hoàn bên cạnh Trường Bình Hầu phu nhân bắt quá ngày hôm nay cũng không có nhiều việc để làm, chủ tử phân phó nàng tất nhiên phải nghe theo.

“Phu nhân, Tứ tiểu thư nơi đó...” Nếu người nàng chăm sóc là Tiết Phong Linh thì nàng nhất định sẽ sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của nha hoàn ở phòng bếp, dù sao Tiết Phong Linh có tay có chân, không cần nàng phải bám theo suốt ngày, thế nhưng người nàng cần chăm sóc là Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện, ngồi xe lăn vốn đã khó di chuyển, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó... Xuân Cầm nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Lan Nhi đã lớn, Xuân Cầm tỷ không cần thiết lúc nào cũng ở bên cạnh chăm sóc Lan Nhi.” Tiết Phong Linh đột nhiên chen vào nói một câu, giờ phút này Xuân Cầm làm sao còn không rõ mục đích của đối phương?

Thảo nào Tiết Phong Linh lại muốn nàng đi đến phòng bếp lấy trà, hóa ra là muốn tách nàng ra khỏi Tiết Phong Lan, không cho nàng trở về bên cạnh Tiết Phong Lan, bắt quá nàng cũng không có nơi ra vị trí của Tiết Phong Lan, nàng ta làm sao mà biết được Tiết Phong Lan đang ở đâu mà mà chuyện xấu xa gì? Hay thực chất nàng ta đơn thuần chỉ muốn tách nàng ra khỏi Tiết Phong Lan để đối phương tự sinh tự diệt, dù sao Tiết Phong Lan đi lại không được phải ngồi xe lăn, không có người bên cạnh chăm sóc là một điều vô cùng khó khăn, mặc dù không biết Tiết Phong Linh muốn làm gì thế nhưng nói nàng ta không có âm mưu, quý mới tin đâu.

“Linh Nhi nói đúng, Xuân Cầm người cũng đừng lo lắng.” Giờ phút này Thượng thư phu nhân tựa hồ đã quên mất tiểu nữ nhi của nàng không thể đi lại.

Đã nói đến như vậy vẫn không thể đã động được suy nghĩ của Thượng thư phu nhân, Xuân Cầm mặc dù không muốn nhưng ở trước mặt bao nhiêu người, nàng thân là nha hoàn tất nhiên không thể làm trái lời chủ tử, đành phải theo Thu Cúc đi phòng bếp, phòng bếp lúc này vẫn đang bận rộn, thấy người đến lập tức sai sử không cần biết là nha hoàn hay chủ tử, Thu Cúc nhận mệnh nên rất nhanh bắt tay vào làm việc, Xuân Cầm cũng không thể đứng một bên nhìn nên chỉ còn cách làm nhanh một chút lại đi tìm Tiết Phong Lan, bắt quá không biết là đám người đó cố ý hay vô tình mà cứ sai sử nàng, Thu Cúc một bên muốn làm thì không cho, có lẽ bọn họ biết Thu Cúc là nha hoàn của Trường Bình Hầu phu nhân nên không dám sai sử quá nhiều, sợ đắc tội đối phương, mà nàng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, tất nhiên là đem hết công việc cho nàng làm rồi.

“Tiểu thư, thật xin lỗi...” Xuân Cầm thở ra một hơi, trước kia nàng ở bên cạnh chăm sóc lão phu nhân cũng chưa thấy vất vả như vậy, đến khi trở thành nha hoàn của Thượng thư phu nhân cũng không có xảy ra tình huống như thế này, bởi vì Thượng thư phu nhân thấy nàng còn trẻ chưa có kinh nghiệm nên cũng không có dẫn nàng ra ngoài, nếu không phải cần thiết thì sẽ không được ra ngoài, còn lại đều là Trần ma ma đi theo, không giống như Thu Cúc là đại nha hoàn bên người Trường Bình Hầu phu nhân, Thu Cúc chỉ lớn hơn nàng vài tuổi nhưng lại được Trường Bình Hầu phu nhân tin tưởng, mọi người đều biết Thu Cúc là người bên cạnh Trường Bình Hầu phu nhân nên cũng chẳng có ai dám đắc tội.

“Chuyện này cũng không thể trách người, nàng ta đã muốn mượn cơ tách hai chúng ta ra thì người cũng không thể ngăn cản.” Tiết Phong Lan lạnh nhạt mở miệng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Có lẽ là bởi vì Xuân Cầm không nói rõ địa điểm nàng đang ở cho nên Tiết Phong Linh không thể đến gây chuyện, cho nên nàng ta mới tìm cách khiến Xuân Cầm rời khỏi nàng, Tiết Phong Linh nghĩ rằng nàng không thể đi lại, nếu không có Xuân Cầm bên người mỗi hành động đều cực kì khó khăn, bắt cần tế ngã hay xảy ra chuyện gì đó thì cũng không có ai giúp đỡ.

“Tiểu thư, lúc này nô tì đến liên trì không nhìn thấy tiểu thư, tiểu thư làm sao trở về được?” Xuân Cầm ngập ngừng rút cuộc cũng nói ra nghi vấn của mình.

“Ta ngồi xe lăn trở về.”

Xuân Cầm: “...” Ta biết người ngồi xe lăn trở về, chính là ai đã đẩy xe lăn của người trở về à?

“Bánh quế hoa không cần nữa, tìm một nơi yên tĩnh ngồi, một lát nữa chúng ta sẽ trở về.” Tâm tình Tiết Phong Lan có chút không tốt, suy nghĩ trong lòng không ngừng luân chuyển, là Thái tử phủ thật sự thiếu người hay đó chỉ là cái cớ để tách Xuân Cầm khỏi nàng? Nếu là thật sự thiếu người thì còn tốt, bằng không thì...

“Vâng tiểu thư.”

Xuân Cầm đem bánh quế hoa mà nàng cực khổ lấy được đặt lên bàn đá, sau đó đẩy xe lăn đi về phía đại sảnh, đại sảnh ngoại trừ các vị phu nhân tiểu thư cũng không còn người khác, từ xa Tiết Phong Lan đã thấy thân ảnh của Thượng thư phu nhân và Tiết Phong Linh, bắt quá Xuân Cầm lại đẩy xe về hướng ngược lại, có vẻ như Xuân Cầm không thấy được Thượng thư phu nhân hoặc có thể nàng không muốn đến nơi đó, mặc kệ là lý do gì thì hành động của Xuân Cầm khiến Tiết Phong Lan rất vừa lòng. Nửa canh giờ sau đó, bữa tiệc mới đến hồi kết thúc, lúc này mọi người lần lượt ra về, ai về nhà nấy, Tiết Phong Lan nhìn thấy Thượng thư phu nhân chào tạm biệt Trường Bình Hầu phu nhân, sau đó Trường Bình Hầu phu nhân cùng Liên Như Nguyệt đi trước, Thượng thư phu nhân đứng nơi đó dao dác nhìn xung quanh, tựa hồ như đang muốn tìm gì đó, Tiết Phong Lan ra hiệu cho Xuân Cầm đẩy xe về hướng đó, trong lòng không khỏi cười lạnh, lúc này mẫu thân mới nhớ ra nàng có phải đã mượn rồi không?

“Mẫu thân, người yên tâm, Lan Nhi không có việc gì đâu.” Nhìn thấy Thượng thư phu nhân thần sắc lo lắng, Tiết Phong Linh nhanh chóng sắm vai nữ nhi hiếu thảo mở miệng an ủi.

“Mẫu thân...”

“Lan Nhi, con không sao chứ?” Thượng thư phu nhân nhìn thấy Tiết Phong Lan vô sự, tâm tình treo ngược rút cuộc cũng buông xuống, lúc này nàng vô tình đem tiểu nữ nhi quên mất, mà Xuân Cầm lại phải đến phòng bếp giúp đỡ, nữ nhi không biết đi nơi nào, giờ nhớ lại liền có chút hối hận.

Tiết Phong Lan tựa tiểu phi tiểu: “Lan Nhi thì có thể làm sao chứ?”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Thượng thư phu nhân nghe vậy có chút chột dạ, vội vàng tránh khỏi tầm mắt tiểu nữ nhi.

Lúc này Tiết Phong Linh đột nhiên kéo tay Thượng thư phu nhân: “Mẫu thân con đã nói rồi, Lan Nhi đã lớn biết chiều cố bản thân, người không cần lo lắng quá.”

Thượng thư phu nhân ngượng ngùng cười: “Ha ha, phải không?”

Tiết Phong Lan nhìn một màn này chỉ nhếch môi không nói, chân nàng không thể đi lại, xe lăn di chuyển bất tiện, Tiết Phong Linh làm sao có thể khẳng định nàng có thể chiều cố tốt cho bản thân?

“Phong Linh...” Không khí xấu hổ bị giọng nói vang lên phá tan, lúc này Liên Như Nguyệt vốn dĩ đang ở trên xe ngựa lại xuất hiện tại đây.

“A, Lan Nhi cũng ở đây sao, như vậy thì tốt quá.” Liên Như Nguyệt cũng phát hiện ra Tiết Phong Lan, trên môi nàng đột nhiên xuất hiện nụ cười, tựa như băng hữu lâu năm không gặp, giọng nói cũng có phần thân thiết.

“Như Nguyệt.” Tiết Phong Linh thấy khuê mật chỉ đề ý đến muội muội thì có chút bất mãn nhưng cũng không có thể hiện ra: “Sao người đột nhiên quay lại?”

“Ta đột nhiên nhớ ra bản thân có chuyện quên nói.”

“Là chuyện gì vậy?”

“Chính là bảy ngày sau là sinh thần của ta, người nhớ đến tham dự.”

Tiết Phong Linh tất nhiên nhớ bảy ngày sau là sinh thần của Liên Như Nguyệt, bất quá đối phương còn chưa đề cập đến nên nàng cũng chẳng tiện mở miệng, lễ vật nàng cũng đã chuẩn bị, dựa vào quan hệ thân thiết của nàng và Liên Như Nguyệt thì ngày đó cho dù không có lời mời nàng cũng sẽ mang lễ vật đến.

“Lễ vật ta đã chuẩn bị, ngày đó ta nhất định sẽ đến.”

Liên Như Nguyệt gật đầu, đối với câu trả lời của Tiết Phong Linh sớm đã thành thói quen nên nàng cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt.

“Lan Nhi cũng đến nhé?” Ánh mắt Liên Như Nguyệt rơi vào người Tiết Phong Lan, mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng so với Tiết Phong Linh thì Tiết Phong Lan đáng thương hơn nhiều, dù sao đối phương cũng là người nhà họ Lý, hai người bọn họ cũng xem như là tỷ muội, là họ hàng cho nên Liên Như Nguyệt đối với Tiết Phong Lan có thêm vài phần chiều cố.

Tiết Phong Lan sững sốt, tựa hồ như không nghĩ Liên Như Nguyệt lại mời nàng, bất quá rất nhanh liền đáp ứng: “Được.”

Sinh thần của Liên Như Nguyệt... nếu nàng nhớ không lầm thì ngày đó sẽ xảy ra một chuyện trọng đại, mà chuyện này cũng gây náo động không nhỏ.

Tiết Phong Linh nghe vậy bất giác nhíu mày nhưng cũng không nói gì, dù sao Liên Như Nguyệt đã mở miệng, nàng cũng không thay đổi được gì, bất quá nàng có thể ngăn cản Tiết Phong Lan, không để nàng ta tham dự bữa tiệc sinh thần đó.

Trên xe ngựa trở về Thượng thư phủ, Tiết Phong Lan ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, nhìn nàng tựa như đang nghỉ ngơi bất quá trong đầu lại không ngừng suy nghĩ về sinh thần của Liên Như Nguyệt, kiếp trước Tiết Phong Lan không có cùng Liên Như Nguyệt kết giao cho nên sinh thần của Liên Như Nguyệt nàng cũng không được mời đến, cả Thượng thư phủ chỉ có mình Tiết Phong Linh được mời, điều này càng khiến Tiết Phong Linh ghi điểm trong mắt Tiết lão thái thái, cho nên đến ngày sinh thần của Liên Như Nguyệt, bất kể là y phục hay trang sức đều là trân phẩm quý giá, Tiết gia lại không tiếc tiền cho Tiết Phong Linh dùng.

Mặc dù kiếp trước nàng không có tham gia sinh thần của Liên Như Nguyệt, bất quá chuyện xảy ra ở trong bữa tiệc sinh thần ngày đó cũng đã gây oanh động không nhỏ, sau một đêm liên truyền khắp đầu đường ngõ nhỏ của kinh thành, chuyện này ảnh hưởng không ít đến mối quan hệ giữa Tiết - Diệp hai nhà, mà khởi nguồn của câu chuyện cũng không tránh khỏi liên quan đến tỷ tỷ Tiết Phong Linh thân ái của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78-2: Sinh thần của Liên Như Nguyệt (2)

Mấy ngày nữa là sinh thần của Liên Như Nguyệt, bởi vì thời gian quá khẩn cấp nên dạo gần đây Tiết Phong Lan chỉ lo chuẩn bị lễ vật mà không quan tâm đến chuyện xảy ra xung quanh, bất quá nàng cũng không có lo là cảnh giác đối với Tiết Phong Linh, cũng không biết do gần đây Tiết Phong Linh đang nghĩ gì, không có đến tìm nàng gây sự cũng không hề diễn một màn tỷ muội tình thâm với nàng mà suốt ngày quần lấy Tiết lão thái thái, tựa hồ như so với đối phó người muội muội này thì lấy lòng tổ mẫu mới là quan trọng. Thực ra hành động của Tiết Phong Linh không hề khác thường, trước kia nàng ta vẫn luôn như vậy, thái độ cung kính lấy lòng Tiết lão thái thái, chính là hiện tại gần đến sinh thần của Liên Như Nguyệt, nàng ta không lo chuẩn bị lễ vật tặng khuê mật mà lại đi lấy lòng tổ mẫu, kể cũng lạ, cho dù kiếp trước Tiết lão thái thái cũng thật sự chuẩn bị y phục trang sức hoa lệ cho nàng ta nhưng Tiết Phong Linh cũng không phải loại người vì một món đồ nhỏ mà thể hiện thái độ lấy lòng ra mặt như vậy, cho nên trong này nhất định là có âm mưu gì đó, chỉ là hiện tại sinh thần của Liên Như Nguyệt gần kề, so với quan tâm Tiết Phong Linh đang có âm mưu gì thì nàng vẫn là lo chuẩn bị lễ vật trước đi.

Chọn lễ vật nói khó không khó nói dễ không dễ, hết thảy đều tùy thuộc vào sở thích và thân phận địa vị của đối phương, đối với Liên Như Nguyệt nàng không có hiểu biết nhiều, cho dù là kiếp trước hay kiếp này nàng cũng chỉ cùng đối phương trò chuyện vài câu, tất nhiên là không biết Liên Như Nguyệt đặc biệt yêu thích thứ gì, bất quá dựa vào thân phận Trường Bình Hầu tiểu thư của Liên Như Nguyệt thì lễ vật chắc chắn không phải loại tầm thường.

Nữ nhân thường yêu thích yêu trang sức hoa lệ, có lẽ Liên Như Nguyệt cũng không ngoại lệ, cho nên Tiết Phong Lan quyết định sẽ tặng một chiếc trâm ngọc hay vòng cổ gì đó, bất quá nàng cũng không có ý định ra ngoài mua trang sức, nàng ngại phiền toái khi đi ra ngoài, đặc biệt là với bộ dạng hiện tại, huống hồ trang sức ở các cửa tiệm bên ngoài cũng chưa chắc đã chất lượng, một chiếc trâm vài trăm lượng bạc, ngọc lại chưa chắc là loại ngọc tinh phẩm, hoàn toàn không phải thứ nàng cần, muốn trang sức tốt thì phải đặt chế tạo trước, dù sao đồ vật trong cung đều là do phi tần tự mình đưa ra kiểu dáng để người khác chế tác, chỉ là thời gian không đợi người, nếu hiện tại đi đặt hàng tất nhiên là không kịp, vì vậy Tiết Phong Lan muốn đến kho phòng thử vận may một phen.

Tiết Phong Lan vốn không có nhiều tài sản, dù sao nàng cũng chỉ là nữ hài, ăn uống may mặc đều dùng tiền của Tiết phủ, mà tiền này là do người nhà Tiết gia làm ra, nàng mặc dù là nữ nhi Tiết gia, ngồi không ăn cũng không ai dám nói gì, chỉ là từ khi trùng sinh trong lòng Tiết Phong Lan vẫn luôn muốn phân rõ giới hạn với Tiết Phong Linh, với người của Tiết gia, cho nên mấy tháng này nàng cũng không có yêu cầu Thượng thư phu nhân cung cấp cho nàng trang sức hay gấm vóc để may y phục, thậm chí tiền tiêu vật hàng tháng cũng đều giảm đi một nửa, Thượng thư phu nhân lúc đầu tất nhiên là không đồng ý. Tiết Phong Lan là nữ nhi của nàng, nàng tất nhiên không muốn nữ nhi phải chịu ủy khuất, thân là tiểu thư của Tiết gia, hưởng thụ sự ưu ái Tiết gia dành cho nàng là điều hiển nhiên, bất quá sau đó bị Tiết Phong Lan thuyết phục, Tiết Phong Lan lấy lý do tiết kiệm cho Tiết phủ, dù sao Tiết phủ người đông như vậy, bổng lộc hàng năm của Thượng thư đại nhân tuy có thể nuôi nổi nhưng cũng không dư dả được bao nhiêu, nhiều khi Thượng thư phu nhân ra ngoài mua y phục cũng là xuất tiền túi của mình ra, thậm chí vì muốn có đủ tiền tiêu vật hàng tháng cho mọi người trong phủ tiêu sài mà ngày thường trời lạnh một số nơi cũng không có than để sưởi ấm. Thấy nữ nhi biết suy nghĩ cho gia đình như vậy, Thượng thư đại nhân cùng Thượng thư phu nhân rất vui vẻ, mà Tiết lão thái thái nghe vậy cũng bày tỏ sự hài lòng với Tiết Phong Lan, vì không muốn bắt công nữ nhi nên sau đó tiền tiêu vật của thiếu gia tiểu thư trong phủ cũng bị giảm còn một nửa, theo thông lệ hàng tháng đều mua trang sức gấm vóc thì đổi thành ba tháng mới được mua một lần, mỗi lần mua thì chỉ được chọn nhiều nhất ba món đồ, ngày lễ lớn mới ưu đãi thêm một món, còn nếu không thì phải tự động xuất tiền túi ra mà mua, điều này khiến không ít người cảm thấy bất mãn chính là Thượng thư đại nhân đã quyết định, ai cũng không dám cãi lại, chỉ có thể đè nén tức giận trong lòng xuống.

Mặc dù Tiết Phong Lan không có nhiều tài sản nhưng tài sản dưới danh nghĩa của nàng thì đúng là không ít, Thái hậu thường xuyên cho người mang lễ vật tặng nàng, đặc biệt là sau sự kiện đề hồ, lễ vật mà Thái hậu cho người mang đến tăng lên gấp đôi, thậm chí trong đồng trang sức hoa lệ cũng gấm vóc thượng hạng còn có không ít thảo dược quý giá mà chỉ trong hoàng cung mới có, bất quá nhiều hơn vẫn là trang sức, Tiết Phong Lan vốn dĩ muốn tìm một món trang sức đẹp mắt nhất trong đám trang sức mà Thái hậu ban tặng, chỉ là đồ vật mà hoàng thất ban tặng không thể tùy tiện sử dụng chứ đừng nói là mang đi tặng người, huống hồ dựa vào tính tình của Liên Như Nguyệt, nếu nàng ta biết nàng lấy lễ vật của Thái hậu tặng cho nàng ta, đến lúc đó không tuyệt giao với nàng mới là chuyện lạ, vì vậy Tiết Phong Lan đành chuyển sự chú ý sang lễ vật của Lý Thừa tướng. Lý Thừa tướng đối với Thượng thư phu nhân yêu thương bao nhiêu cũng đem tình cảm đó cho cháu gái bấy nhiêu, mặc dù Thượng thư phu nhân đã ba năm chưa về thăm nhà nhưng hàng năm đều cho người mang lễ vật đến, chủ yếu là cho cháu gái của hắn, Tiết Phong Lan không có thường xuyên ra ngoài cho nên ngày thường cũng không có đeo nhiều trang sức, vì vậy lễ vật mà Lý Thừa tướng cho người mang đến nàng đều cất vào kho phòng, chỉ khi cần dùng mới lấy ra sử dụng, không giống như Tiết Phong Linh, vừa được ngoại công tặng quà liền đi khoe với Thượng thư phu nhân, khiến mẫu thân nhìn vật nhớ nhà, đối với Tiết Phong Linh càng thêm yêu thương.

“Tiểu thư, đây là...” Xuân Cầm, Như Sương, Như Ngọc đều đi theo nàng vào kho phòng để tìm lễ vật ưng ý nhất dành cho Liên Như Nguyệt, Xuân Cầm bên kia xem tranh, mặc dù

không hiểu nhưng cũng thấy rất đẹp, bất quá chủ nhân nơi này không phải là người có tâm hồn hội họa, vì vậy mà bức tranh xinh đẹp bị vứt sang một bên không ai nhìn đến, Xuân Cầm định cuộn bức tranh bỏ vào hòm, khi lấy bước lên thì phát hiện ở dưới bức tranh là một đám ngọc nằm đó, Xuân Cầm hiểu kì cầm lấy một khối ngọc, cảm giác mát lạnh nhanh chóng lan khắp lòng bàn tay.

“Huyết ngọc.” Nhìn khối ngọc màu hồng nhạt trên tay Xuân Cầm, Như Sương mở miệng: “Màu sắc nhạt như vậy, có lẽ là ngọc trăm năm.”

Huyết ngọc?

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào khối ngọc màu hồng nhạt, khối ngọc to bằng nắm tay trẻ con, toàn thân khối ngọc trơn bóng, nhẵn nhụi, chạm khắc vô cùng tinh xảo và đẹp mắt.

Huyết ngọc này nhìn có chút quen mắt, Tiết Phong Lan nhướng mày như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó, hình như là sinh thần năm mười tuổi của nàng, Lý Thừa tướng có cho người đưa lễ vật đến, chính là khối ngọc này, nàng và Tiết Phong Linh mỗi người một khối, Tiết Phong Lan đối với thứ đồ chơi này không có hứng thú, sớm đã vứt ở nơi nào không hay.

“Tiểu thư, người định chọn gì để làm lễ vật cho Liên tiểu thư?” Nhìn Tiết Phong Lan vẫn quan sát xung quanh mà chưa có đồ vật nào được nàng cầm lên, Như Ngọc tò mò mở miệng.

“Không biết.” Nàng thật sự không biết nên chọn gì, dù sao đối với sở thích của Liên Như Nguyệt nàng cũng không có tường tận như Tiết Phong Linh, thực ra nàng cũng có thể đi hỏi Tiết Phong Linh để có thể tặng một món quà vừa ý Liên Như Nguyệt, bất quá dựa vào tâm tư không đơn thuần của Tiết Phong Linh nàng ta thật sự sẽ chỉ nàng sở thích của Liên Như Nguyệt mà không phải là thứ mà đối phương ghét nhất sao? Cho dù nàng ta có thật sự chỉ nàng cũng chưa chắc đã tin tưởng nàng ta, bởi vì không có sự tin nhiệm cho nên những gì đối phương nói cho dù là tốt với nàng Tiết Phong Lan cũng nghe không lọt tai.

“Tiểu thư, ngọc bội này không tệ.” Miếng ngọc bội hình tròn, toàn thân được bao bởi một màu hổ phách xinh đẹp, ở giữa miếng ngọc là hình ảnh chim khổng tước được chạm khắc tinh xảo, nhìn qua cũng biết là trân phẩm, bất quá so với nữ nhân, nam nhân đeo ngọc bội này càng thích hợp hơn.

“Ta biết có một người thích hợp với miếng ngọc này hơn Liên Như Nguyệt.” Cho nên vẫn là để lại đi.

Như Ngọc sao có thể không nghe ra ý tứ của Tiết Phong Lan? Nàng nhanh chóng bỏ miếng ngọc bội xuống, chuyển sự chú ý sang mấy miếng ngọc khác.

“Tiểu thư, thứ này thế nào?” Như Sương cầm chiếc nhẫn đưa đến trước mặt Tiết Phong Lan, chiếc nhẫn bằng vàng, ở giữa là khối ngọc lục bảo, màu xanh của lục bảo kế hợp với màu hoàng kim của vàng, không những không bị nhấn chìm mà còn trở nên nổi bật, ngọc lục bảo trong suốt một màu xanh, tựa như cánh rừng bao la rộng lớn, nhìn sơ cũng biết không phải loại đồ vật thông thường, bất quá kiểu dáng có chút cũ kĩ, Tiết Phong Lan cảm thấy thích hợp với những người lớn tuổi như Tiết lão thái thái hơn là một thiếu nữ trẻ tuổi như Liên Như Nguyệt.

“Không thích hợp.”

Lời ít ý nhiều, Như Sương nhanh chóng trả nhẫn lại vị trí cũ, tiếp tục tìm kiếm món lễ vật hợp ý Tiết Phong Lan, đúng vậy, là hợp ý Tiết Phong Lan chứ không phải hợp ý Liên Như Nguyệt.

Vì sao?

Nếu đã không biết sở thích của đối phương thì không bằng chọn theo sở thích của bản thân, nếu trùng hợp đối phương thích thì đó là chuyện tốt, nếu đối phương không thích thì cũng không sao, so với lựa chọn một món lễ vật không hợp ý bản thân thì không bằng lựa chọn một món lễ vật hợp ý bản thân, dù đối phương không vui nhưng chỉ cần bản thân vui là được, làm người không nên ủy khuất bản thân, đó là những lời mà trước khi vào khổ phòng Tiết Phong Lan đã nói.

“Tiểu thư, trâm này thì sao?” Trên tay Xuân Cầm là một chiếc trâm bằng bạch ngọc, đầu trâm có một đóa hoa mộc lan mà trắng, xinh đẹp nhưng lại không kém phần trang nhã, chính là có chút đơn giản.

Lần trước gặp mặt Liên Như Nguyệt ở Thái tử phủ, Tiết Phong Lan cũng có chú ý qua cách ăn mặc của đối phương, Liên Như Nguyệt trang điểm rất kĩ lưỡng, một chút khuyết điểm cũng không có, huống hồ ngày đó trên đầu nàng ta có không ít trâm cài, không phải loại trang nhã thoát tục mà là kiểu hoa lệ bức người, cho nên Tiết Phong Lan cảm thấy Liên Như Nguyệt chắc chắn là thích những thứ khoa trương, tốt nhất là loại vô cùng hoa lệ, thể hiện được thân phận Trường Bình Hầu đích nữ của nàng ta.

“Quá đơn giản.”

Xuân Cầm nhìn lại chiếc trâm trên tay, mặc dù đơn giản nhưng lại tôn lên khí chất xuất trần, nghĩ đến ngày đó gặp mặt Liên Như Nguyệt Xuân Cầm cũng cảm thấy là không thích hợp với đối phương.

Bốn người lục tung cả khổ phòng, một canh giờ sau rốt cuộc cũng tìm được một món lễ vật như ý, đó là chiếc vòng tay được làm từ ngọc san hô, trên thân vòng được chạm trổ những đường vân hình chữ Vạn, có ý nghĩa là vạn phúc kim an, bên trên những đường vân còn có thêm các loại ngọc khác, được tạo thành hình hoa và lá, đặc biệt là những người có làn da trắng, mang vào vòng tay càng trở nên nổi bật hơn, khiến người khác vô pháp bỏ qua.

Tiết Phong Lan phân phó Như Sương đi mua một chiếc hộp để bỏ vòng tay vào, nhất định là loại hộp bằng gỗ thượng hạng, không thể quá lớn cũng không thể quá nhỏ so với chiếc vòng tay, cho nên có trước mắt thời gian, Như Sương phải đi tìm từ tiệm này đến tiệm khác, trong thời gian đó Tiết Phong Lan phải chọn trang phục phù hợp để đi dự tiệc sinh thần của Liên Như Nguyệt.

Sáng sớm hôm nay nàng theo Xuân Cầm đi đến thính an Tiết lão thái thái, khi đó Tiết Phong Linh, Thượng thư phụ nhân và Phương Lam cũng đã có mặt, thính an xong Tiết lão thái thái giữ nàng lại trò chuyện một chút, bởi vì qua lời của Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái cũng biết được Tiết Phong Lan cũng được Liên Như Nguyệt mời đi dự tiệc sinh thần ở Trường Bình Hầu phủ cho nên chủ yếu là hỏi về việc nàng đã chuẩn bị gì cho sinh thần của Liên Như Nguyệt hay chưa.

“Lễ vật Lan Nhi vẫn đang chọn, chỉ là vẫn chưa tìm được thứ gì vừa ý.”

“Người nha đầu này, nếu đã chưa tìm được vì sao không nói với tổ mẫu để tổ mẫu chuẩn bị cho người?” Đến lúc đó vẫn chưa có lễ vật, như vậy chẳng phải Thượng thư phủ sẽ bị vứt hết mặt mũi hay sao?

Tiết Phong Lan tất nhiên hiểu ý Tiết lão thái thái, chính là gương mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt: “Tổ mẫu không cần lo lắng, Lan Nhi tự biết suy xét.”

“Tổ mẫu người xem, Lan Nhi đã lớn, tự biết bản thân làm đúng hay sai, người cũng đừng quá lo lắng.” Tiết Phong Linh cười cười, bộ dạng có chút vui mừng khi thấy muội muội đã trưởng thành.

Tiết lão thái thái có chút hờn giận: “Lan nha đầu nếu cũng hiểu chuyện bằng một phần của người lão bà ta cũng yên tâm rồi.” Đối với Tiết Phong Linh Tiết lão thái thái Trước giờ vẫn luôn tin nhiệm, nàng sớm biết từ hơn tháng trước Tiết Phong Linh đã chuẩn bị lễ vật cho Liên Như Nguyệt nên rất yên tâm, bởi vì nàng biết Tiết Phong Linh không những không làm mất mặt Thượng thư phủ mà còn làm rạng danh Tiết gia, mỗi lần tham dự tiệc tùng Tiết lão thái thái đều nghe các vị phụ nhân khác khen Tiết Phong Linh khiến lòng nàng nở hoa, không giống như Tiết Phong Lan, mặc dù dạo gần đây Tiết Phong Lan đã hiểu chuyện hơn nhiều nhưng trong nội tâm vẫn nhịn không được lo lắng, dù sao trước giờ Tiết Phong Lan cũng không có

tham gia những bữa tiệc thế này, nếu ở bữa tiệc làm làm ra hành động thiếu suy nghĩ thì mặt mũi Tiết gia chẳng phải bị nàng làm mất sạch hay sao?

“Tổ mẫu thật là...” Tiết Phong Linh giả vờ dỗi.

“Đúng rồi tổ mẫu, y phục của Linh Nhi ngày hôm qua mới vừa được đưa đến, để ngày đó Linh Nhi mặc cho tổ mẫu xem nhé?” Nàng thân là khuê mật của Liên Như Nguyệt, sinh thân của đôi phương tất nhiên nhớ rõ, cho nên cách đây một tháng nàng đã chuẩn bị lễ vật, đồng thời y phục và trang sức cũng đã đặt trước, ngày hôm qua có người mang y phục đến, chiếc váy đẹp đến mức nàng muốn mặc ngay lập tức, bất quá Tiết Phong Linh là người cẩn thận, cũng biết suy nghĩ thấu đáo, nếu nàng mặc trước đó vài ngày mà lỡ đem y phục làm bẩn hay hỏng thì không tốt, dù sao trong phủ nhiều nữ hài như vậy ai biết được các nàng sau lưng có âm thầm giờ trở gì hay không?

“Là y phục đặt may ở Mỹ Nhân Phường sao? Nghe nói y phục nơi đó không chỉ chất liệu tốt mà còn đường may tinh tế, xú nữ mặc vào cũng có thể trở thành mỹ nhân.” Giọng nói Phương Lam có phần ghen ghét, y phục của Mỹ Nhân Phường nàng chưa từng mặc qua, không phải vì nàng không muốn mà là bởi vì nàng không có tiền mua, nàng mặc dù có tiền riêng nhưng đó là tiền để phòng thân, phòng trừ trường hợp Tiết Duy phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không giống như Thượng thư phu nhân, vừa có bổng lộc của Thượng thư đại nhân, lại có tiền của riêng mình, hiện tại nhìn nữ nhi của nàng ta cũng mặc được thứ quý giá trên người, tâm không khỏi sinh ra sự ghen ghét, chỉ là trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

“Phương di nương quá lời rồi, y phục của Mỹ Nhân Phường mặc dù rất tốt nhưng cũng không đến mức người nào mặc vào cũng đều sẽ trở thành mỹ nhân.” Hàm ý của Tiết Phong Linh người thông minh đều nghe ra, mặc dù bên ngoài quan hệ giữa Tiết Phong Linh và Phương Lam không gay gắt đến mức như nước với lửa nhưng thân phận của Phương Lam là tiểu thiếp của Thượng thư đại nhân là điều không thay đổi, đối với kẻ mẫu con chồng chưa bao giờ muốn hòa thuận, ở đây đều là người thông minh nhưng mọi người đều giả vờ không nghe thấy, Tiết lão thái thái cũng chiến tuyến với Phương Lam cũng không có trách cứ Tiết Phong Linh.

Phương Lam bị lời nói không rõ ý vị của Tiết Phong Linh làm cho trầm mặc, xấu hổ không nói được lời nào.

“Ai mặc thành mỹ nhân ta không biết, chính là Linh Nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, mặc vào nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp.” Lời này cũng không phải nói quá, Thượng thư phu nhân từng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mặc dù nàng cùng Thượng thư phu nhân không hợp nhưng vẻ đẹp của Tiết Phong Linh được di truyền từ Thượng thư phu nhân cũng thật không sai.

“Lan Nhi, con đã chuẩn bị y phục chưa?” Thấy mọi người chỉ quan tâm đại nữ nhi mà tiểu nữ nhi bị bỏ mặc sang một bên, Thượng thư phu nhân cũng mở miệng hỏi han.

Nhắc đến y phục Tiết Phong Lan chỉ có thể lắc đầu, nàng cùng Liên Như Nguyệt không thân, làm sao biết được sinh thân của đôi phương mà chuẩn bị trước?

“Thời gian chỉ còn có ba ngày, y phục trọng yếu như vậy mà còn chưa chuẩn bị, chẳng lẽ ngày đó người muốn mặc đồ cũ đi sao?” Tiết lão thái thái có phần tức giận, trong lòng nàng thật sự lo sợ ngày đó Tiết Phong Lan đến Trường Bình Hầu phủ sẽ làm mất mặt Tiết gia, đồng thời cũng sẽ làm liên lụy Tiết Phong Linh.

Tiết Phong Linh một bên khuyên nhủ: “Lan Nhi cũng không biết sinh thân của Như Nguyệt, chưa chuẩn bị cũng là chuyện thường, tổ mẫu đừng tức giận.”

“Cái đó... nếu không hiện tại mẫu thân dẫn con đi may y phục?” Thượng thư phu nhân tất nhiên cũng không muốn nữ nhi bị xấu mặt.

Tiết Phong Lan lắc đầu: “Hiện tại đã không kịp, nhanh nhất cũng phải nửa tháng mới may xong.”

“Như vậy sao...” Y phục có sẵn thì lại không vừa ý, thậm chí cũng có thể sẽ không phù hợp.

“Nếu không Lan Nhi mặc y phục của ta đi? Tháng trước ta có may một vài bộ y phục, còn chưa có mặc đâu?” Tiết Phong Linh tốt bụng đề nghị, bất quá trong lòng nàng ta thật sự có tốt bụng như vậy hay không thì không ai biết.

“Đúng đó Lan Nhi, con cùng Linh Nhi là tỷ muội song sinh, thân hình lớn lên cũng tương đối, không bằng mặc y phục của tỷ tỷ đi.”

Tiết Phong Lan cười nhạt: “Mẫu thân đã quên Lan Nhi cũng vừa may y phục tháng trước sao? Mặc y phục của tỷ tỷ không bằng để Lan Nhi mặc y phục của bản thân.” Nàng suốt ngày chỉ ở trong phòng, trong tủ có cả đống y phục chưa từng mặc, thậm chí còn có vài bộ y phục mà Thái hậu ban cho nàng cũng chưa từng mặc, y phục chưa từng có người động vào, bất quá vẫn còn rất mới, nhìn giá giống như vừa mới may vậy, chỉ là kiểu dáng không phải thời thượng lắm mà thôi.

Thượng thư phu nhân cảm thấy cũng không sai nên cũng không mở miệng nữa, mà Tiết lão thái thái có chút không vui, Tiết Phong Linh tốt bụng cho mượn y phục mà Tiết Phong Lan lại không cần, đúng là không biết tốt xấu, bất quá nàng cũng không đem chuyện này nói ra, ngầm lại dạo gần đây Tiết Phong Lan hiểu chuyện hơn rất nhiều nên Tiết lão thái thái cũng không có truy cứu sai lầm này, về phần Tiết Phong Linh, câu trả lời của Tiết Phong Lan sớm đã nằm trong dự đoán của nàng nên nàng cũng chẳng bận tâm, dù sao nàng cũng không tin Tiết Phong Lan mặc bộ y phục cũ mà vẫn có thể tranh nổi bật với nàng.

Đối mặt với suy nghĩ của từng người, Tiết Phong Lan không mấy quan tâm, nàng trở về phòng tìm một bộ y phục hợp ý với nàng nhất, sau đó phân phó cho Xuân Cầm đem y phục đi đến phòng giặt giũ, đợi qua vài ngày sẽ mặc. Lễ vật và y phục cũng đã được xử lý, về phần phần son trang sức gì đó trong trên bàn trang điểm của nàng cũng không ít, mấy ngày vất vả liên kết thúc ở đây, đợi qua ba ngày sẽ đi dự tiệc sinh thân của Liên Như Nguyệt, bất quá người tính không bằng trời tính, trên cõi đời này không có bất kì chuyện gì diễn ra một cách êm đẹp cả.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 78-3: Sinh thân của Liên Như Nguyệt (3)

Bộ y phục màu vàng nhạt, chất liệu mềm mại, được làm từ vải lụa tơ tằm thượng hạng, trong suốt mát mẻ, mặc vào đầu xuân cũng không cảm thấy lạnh, bởi vì bên trong còn trang bị một lớp vải mềm ấm áp khác. Chiếc váy được cắt may tinh tế, đường thêu bằng chỉ kim tuyến màu hoàng kim chạy dọc theo làn váy khiến chiếc váy càng thêm nổi bật, vải lụa trơn bóng, từ trên xuống dưới đều không hề thiếu bất kì hoa văn nào, bất quá điều đó không hề làm chiếc váy trở nên âm thầm thất sắc mà ngược lại trên nền vàng nhạt nhòa, hoa văn trang trí càng đơn giản mới làm chiếc váy càng thêm thanh cao. Màu vàng không phải là màu thanh nhã thoát tục, mà là màu cao quý, thích hợp với những người có làn da trắng và gương mặt tinh xảo, kiểu dáng của chiếc váy thiên về cổ kính, cổ áo cao có nút, làn váy dài che mắt đi đôi chân, màu sắc phối với kiểu dáng, nhìn qua có lẽ là không thích hợp, bất quá phải mặc vào mới biết được có thích hợp hay không, chỉ là nhìn từng đường kim mũi chỉ cũng có thể khẳng định, người may bộ y phục này cũng không phải là người bình thường.

Nếu nàng nhớ không lầm thì bộ y phục này chính là lễ vật năm mới Lý Thừa tướng tặng cho nàng, nhớ ngày đó đến Thừa tướng phủ mặc dù trải qua một hồi phong tranh của tỷ muội Lý thị thế nhưng trước khi ra về Lý Thừa tướng vẫn không quên tặng lễ vật cho ngoại thất nữ là nàng cùng Tiết Phong Linh. Ngày đó Lý Thừa tướng tặng cho Tiết Phong Linh một đôi hoa tai ngọc lục bảo, tặng cho nàng hai bộ y phục, một vàng một đỏ, năm mới thịnh nhất là hai màu đỏ cùng vàng, bởi vì hai màu đều mang ý nghĩa tốt lành, bộ y phục màu đỏ tinh tế cũng không kém gì y phục màu vàng, bất quá vì màu đỏ quá nổi bật, nàng cũng không nghĩ ở trong sinh thân của Liên Như Nguyệt mà cướp lấy nổi bật của đôi phương, vì vậy mới bỏ đỏ chọn vàng, so với màu đỏ chói lọi như hoa đỗ quỳên thì màu vàng nhạt nhòa lại càng thích hợp với nàng hơn.

Vốn dĩ là bộ y phục tuyệt đẹp hiện tại dưới làn váy lại xuất hiện những đốm đen không rõ là gì, bởi vì màu sắc của chiếc váy nhàn nhạt cho nên những đốm đen đặc biệt trở nên rõ ràng, trước khi mang đi giặt, Tiết Phong Lan cũng đã kiểm tra kĩ lưỡng, y phục hoàn toàn mới và sạch sẽ, không hề lưu lại một chút bụi bặm, thế nhưng bởi vì để trong tủ lâu ngày tránh không khỏi dính chút mùi hương của bụi nên Tiết Phong Lan mới cho người mang đi giặt, cũng không nghĩ đến hiện tại lại xuất hiện tình huống này. Trên đường mang đi giặt có xảy ra bất trắc gì không thì nàng không biết bất quá nhìn những đốm đen này không giống như là trước khi giặt mới dính, nếu không sẽ để lại dấu vết lên lược, cho nên nàng có thể khẳng định dấu vết này là sau khi giặt xong mới dính.

“Sao... sao lại như vậy?!” Như Ngọc kêu lên, sắc mặt có chút khó coi, y phục đẹp để lại bị những đốm đen không rõ cấp phá hư, tâm tình vui vẻ muốn thay y phục cho Tiết Phong Lan liền nhanh chóng chùn xuống.

Như Sương đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới nhận lấy y phục trên tay Tiết Phong Lan cẩn thận nhìn những đốm đen len lỏi dưới làn váy, cẩn thận mới ngửi thấy mùi mực tàu, Như Sương cảm thấy nghi hoặc bèn đưa chiếc váy lên mũi ngửi mới xác định nàng không có người làm, đây quả thật là mực tàu.

“Tiểu thư, là mực tàu...”

Tiết Phong Lan thần sắc lạnh nhạt, Như Sương ngửi thấy mùi mực tàu, nàng tất nhiên cũng ngửi thấy, bất quá nàng thường xuyên ở thư phòng luyện chữ, váy không cần thận dính một ít mực tàu là chuyện bình thường, trên người cũng nhiễm không ít mùi mực cho nên đối với mùi mực sớm đã thành thói quen, cho nên khi cầm lấy y phục trên bàn xem xét cũng không có phát hiện mùi mực, hiện tại nghĩ lại, nàng vừa mới đi thỉnh an trở lại, ngày hôm nay cũng chưa từng bước chân vào thư phòng, chưa tiếp xúc qua mực thì lấy đâu ra mùi mực?

“Đi điều tra xem hôm nay ai là người đưa y phục đến.” Bộ y phục được xếp ngay ngắn nằm trên khay gỗ, hoàn toàn không giống như có người mới động vào, bởi vì quá ngăn nắp sạch sẽ cho nên Tiết Phong Lan cũng không ngờ đến có người ở dưới làn váy động tay động chân.

Ba người trong phòng nhìn nhau, còn chưa đợi Tiết Phong Lan điểm danh Xuân Cầm quyết định nhận lệnh rồi đi, nàng là người của Thượng thư phủ, từ nhỏ lớn lên ở nơi này, trong ba người trong ai có thể so với nàng hiểu biết Thượng thư phủ hơn, người trên kê dưới Thượng thư phủ nàng đều rõ ràng, vì vậy nhanh chân đi đến phòng giặt ủi, tìm xem ai là người đưa y phục đến Hàn Mai Các.

“Tiểu thư, có cần chọn một y phục khác hay không?” Như Sương là người nhanh trí, nhìn y phục xinh đẹp lại trở thành một đồng phế phẩm cũng không hề cảm thấy tiếc nuối, nàng sống trong cung từ nhỏ, hoàng cung xa hoa lăng phí, chỉ cần chủ tử không vừa mắt hạ nhân liền phái mang bỏ, cho dù đó là trân phẩm hay đồ vật chưa từng dùng qua đi chẳng nữa, cho nên sớm đã nhìn quen một đám người tiêu xài như nước, cho nên trong mắt nàng bộ y phục này đã bị hư tổn thì nên vứt bỏ, tìm một bộ phục thích hợp hơn so với Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan lắc đầu: “Y phục trong tủ đúng là không ít, bất quá phù hợp với ta cũng không đến mấy cái.” Y phục trong tủ đúng là rất nhiều, bất quá phần lớn nàng đều đã mặc qua, sinh thân của Liên Như Nguyệt mới không ít người, mỗi người đều trang bị cho mình một túi da tốt nhất, nếu là ngày thường Tiết Phong Lan cũng không so đo nhiều như vậy, dù sao cũng chỉ là một bộ y phục, mặc qua vài lần thì đã sao? Chính là hôm nay không giống, cho dù nàng không sợ người khác chê cười cũng không muốn bản thân tự làm mình mất mặt, y phục cũ nàng chắc chắn sẽ không mặc, về phần y phục mới, phần lớn là lễ vật mấy năm trước, mặc dù hai năm nay nàng cũng không phát dục bao nhiêu nhưng chiều cao cũng tăng lên không ít, mặc vào chỉ sợ không vừa người, huống hồ y phục để trong tủ lâu ngày tránh không được có mùi lạ, không phải Tiết Phong Lan không muốn giờ thói ở sạch mà là bởi vì nàng đối với mùi hương đặc biệt nể cảm, cho nên y phục phải giặt sạch sẽ nàng mới chịu mặc, chỉ là thời gian nàng nếu mang y phục đi giặt chỉ sợ sẽ không kịp để chiều nay đi dự tiệc, cho nên chỉ còn một cách chính là mang y phục trên tay Như Sương sửa lại, chính là y phục nhiễm mực, muốn sửa phải sửa thế nào?

“Tiểu thư, nô tì thấy bộ màu đỏ kia cũng không tồi vì sao người cứ chấp nhất với bộ y phục màu vàng thế này?” Như Ngọc nín thở, có chút không rõ tính tình của Tiết Phong Lan, dù sao ở chung thời gian lâu như vậy, nàng cũng chưa từng thấy qua Tiết Phong Lan đối với bất kì thứ gì mà quan tâm đến thế.

“Như Ngọc!” Như Sương tức giận, đối với muội muội thiên chân vô tà có chút bất đắc dĩ, rõ ràng nàng cùng Như Ngọc đều trưởng thành trong cung nhưng vì sao so với nàng, Như Ngọc lại ngây thơ rất nhiều? Mặc dù đã gặp qua không ít loại người, cũng đối với cách ứng nhân xử thế xem rõ ràng nhưng tính tình Như Ngọc vẫn không thay đổi, gặp qua chủ tử xem trọng một chút liền được một tác lần một thước, trước kia với Thái hậu cũng vậy, hiện tại với Tiết Phong Lan cũng vậy, nàng không biết rằng so với Thái hậu, tâm tư của Tiết Phong Lan càng thêm kín đáo sao?

Như Ngọc bị mắng mới phản ứng che miệng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt của Tiết Phong, thấy đối phương không tức giận mới thở phào một hơi.

“Không sao.” Tiết Phong Lan cũng không có ý định trách cứ Như Ngọc, trong lòng của nàng vẫn luôn cảm thấy tính tình của Như Ngọc rất tốt, mặc dù đôi lúc có phần ngây thơ, nàng biết Như Ngọc thông minh, nói một hiểu mười, thậm chí đôi lúc so với Như Sương còn đáng tin hơn, bất quá đó cũng chỉ là đôi lúc, tính thần của Như Ngọc có chút vấn đề, đôi khi đặt ở trong trạch viện cũng có thể sùng sốt, đôi khi lại có chút đơn thuần vô hại, vấn đề đơn giản cũng nhìn không ra. Có lẽ là do có một tỷ tỷ xuất sắc như Như Sương nên Như Ngọc mới không có chỗ phát huy, bị ánh sáng của Như Sương che mờ nhưng thân là người được Thái hậu dạy dỗ Như Ngọc nào thua kém người khác, cho nên nàng mới lưu lại cả hai người, ở một số phương diện, so với Như Sương Như Ngọc càng có thể giúp nàng đạt đến mục đích cuối cùng.

Xuân Cầm làm việc rất hiệu quả, tự hồ không đến một khắc đã mang người quay lại, nha hoàn một thân bó y, nhìn qua có chút cũ kĩ, tuổi tác không lớn, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt thanh thuần, làn da hơi ngăm, có lẽ vì thường xuyên phơi nắng, bất quá ngũ quan cũng xem như dễ nhìn, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bị phân đến phòng giặt giũ, xem ra là đã đắc tội người nào rồi.

“Tứ... nô tì ra mất Tứ tiểu thư...” Nhìn đến thần sắc của nha hoàn lộ vẻ sợ hãi, làn da hơi ngăm nháy mắt trở nên tái nhợt khiến Tiết Phong Lan nghĩ rằng bản thân là hồng thủy mãnh thú.

“Người là người mang y phục của ta đến đây? Tên gọi là gì?”

“Vâng, là nô tì, nô tì gọi Đông Hoa...” Đông Hoa thấp thòm trả lời.

“Người rất sợ ta?” Tiết Phong Lan có chút khó hiểu, trong phủ nhiều nha hoàn như vậy, đứng trước mặt nàng đều là vẻ mặt cung kính hoặc lấy lòng, chưa bao giờ thấy có người sợ hãi nàng như Đông Hoa trước mặt, mà sự sợ hãi của nàng ta cũng không phải là giả.

Đông Hoa lập tức quỳ xuống: “Tứ tiểu thư tha mạng, nô tì không có ý mạo phạm Tứ tiểu thư, mong Tứ tiểu thư tha cho nô tì một mạng...”

Tiết Phong Lan: “...” Mặt đầy hắc tuyến.

Tổ hợp ba người Xuân Cầm - Như Sương - Như Ngọc: “...” Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

“Ồ ồ~~~~ Tứ tiểu thư tha mạng, nô tì biết sai rồi, cầu người đừng lấy mạng nô tì...” Đông Hoa không hề báo trước òa khóc lên một tiếng.

“Đủ rồi!” Thần sắc Tiết Phong Lan có chút không kiên nhẫn: “Ta cũng không nói là sẽ lấy mạng người, người khóc cái gì?”

“Thế nhưng lần trước... lần trước...” Đông Hoa nức nở.

Tiết Phong Lan nhướn mày: “Lần trước xảy ra chuyện gì?”

“Lần trước người cùng Nhị tiểu thư tranh chấp một món đồ vật, sau đó nó bị vứt bỏ lúc đi ngang qua, Nhị tiểu thư và vào người nó thì khiến... khiến đồ vật bị vỡ...” Đông Hoa úy khuất vạn phần: “Là do Nhị tiểu thư đụng trúng nó thì, nó thì cũng không phải là cố ý, thế nhưng Tứ tiểu thư người lại bảo là do nó thì làm, người nói muốn lấy mạng nó thì ồ~~~~ ồ~~~~.” Nói đến đây Đông Hoa liền bật khóc nức nở.

Tiết Phong Lan dấy dấy thái dương, đó là chuyện của hai năm trước, khi đó nàng cùng Tiết Lan Hương đều vừa ý món đồ đó cho nên cả hai không ai nhường ai, trong lúc giằng co thì Tiết Lan Hương và phải một nha hoàn khiến đồ vật bị vỡ, dù sao khi đó nàng cũng là một hài tử, tức giận mới không khống chế được bản thân nên mới mắng nha hoàn đó vài câu, cũng không phải thật sự muốn lấy mạng nàng ta, nếu nàng nhớ không lầm thì khi đó Đông Hoa chỉ là một nha hoàn bưng trà nước ở ngoại viện, sau đột nhiên lại bị đưa đến phòng giặt giũ rồi?

“Chuyện hai trước ta chỉ là nói đùa, sao người lại xem là thật chứ?”

“Nói đùa?” Đông Hoa lộ vẻ hoảng hốt: “Nó thì khi đó nghĩ rằng Tứ tiểu thư nói là sự thật cho nên... cho nên mới chuyển đồ phòng giặt giũ để tránh gặp người...” Hu hu, Đông Hoa âm thầm khóc trong lòng, nếu như lúc đó nàng không nhất gan đi xin chủ quản chuyển đến phòng giặt giũ thì có lẽ sớm đã nàng thành nha hoàn nội viện rồi.

Tiết Phong Lan: “...” Ha ha! Chuyện này không thể trách nàng!

Tổ hợp ba người hóng chuyện: “...” Nghiệt a!

“Cho nên người vì muốn trả thù ta nên mới làm văng mực lên y phục của ta?”

Đông Hoa ngạc nhiên: “Cái gì mà trả thù? Cái gì mà làm văng mực? Tứ tiểu thư người có phải đã hiểu lầm gì rồi không?” Nàng cũng không có ghi hận gì Tứ tiểu thư, ngày đó nàng sờ đi chuyển đi là bởi vì sợ đắc tội Tứ tiểu thư tính mạng khó giữ, hai năm nay ở phòng giặt giũ nàng sống cũng xem như nhân nhả, bởi vì phòng giặt giũ là một trong những phòng có địa vị thấp nhất trong phủ cho nên chủ tử các viện cũng không có thường xuyên lui tới, công việc mặc dù vất vả nhưng ở đó cũng không có ai gây khó dễ cho nàng.

Tiết Phong Lan mặc không đổi sắc chỉ chiếc váy nằm trên khay, Đông Hoa dời mắt, phát hiện y phục khi nàng giặt giũ vốn đã sạch không tì vết hiện tại lại xuất hiện những đốm đen không rõ khiến nàng không khỏi cá kinh.

“Đây... trước khi Xuân Cầm tỷ mang y phục đến y phục vẫn còn nguyên vẹn, sau khi giặt xong nó thì cũng đã kiểm tra không phát hiện điều gì khác thường nên mới mang đến, hiện tại... sao lại như vậy?!”

“Không phải do người làm?”

“Không... không phải...” Đông Hoa vội vàng lắc đầu, nước mắt giàn giụa trên mặt: “Nó thì thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nó thì không có làm ra chuyện này, ồ~~~~ xin tiểu thư hãy tin nó thì, nó thì thật sự không ồ~~~~.”

Tiết Phong Lan: “...” Nói chưa được mấy câu sao lại khóc nữa rồi?!

Tổ hợp ba người hóng chuyện: “...” Các nàng còn tưởng rằng tiểu thư tạo nghiệt nên mới bị người ta trả thù, hóa ra là hiểu lầm a?

“Tiểu thư... người tin nó thì đi, nó thì thật sự không có làm bẩn y phục của tiểu thư, nó thì suốt ngày chỉ ở phòng giặt giũ, làm sao có cơ hội tiếp xúc void mực được? Xin tiểu thư minh giám...”

“Được rồi, không phải người làm thì thôi, người khóc cái gì?” Tiết Phong Lan có chút buồn bực.

Đông Hoa: “...” Oan ức còn không cho người ta khóc?

“Trên đường người đến đây có gặp phải người nào không?” Thái độ của Đông Hoa không giống nói dối, cho nên nếu không phải nàng ta thì có lẽ chuyện này là một người khác gây ra, đối phương biết rõ nàng sẽ mặc bộ y này trong sinh thần của Liên Như Nguyệt nên mới làm bẩn y phục, bất quá chỉ dựa vào nhiều đó thì kế hoạch còn không đủ thể hoàn thành được, đối phương biết rõ tường tận thói quen của nàng, y phục dù mới cách mấy cũng phải giặt qua nàng mới chịu mặc, đối phương lợi dụng điểm này để khiến nàng không thể đi dự tiệc được, cho nên người đó... là người bên cạnh nàng?

“Đường đi... không có.” Đông Hoa lắc đầu: “Bất quá khi trở ra thì nó thì có gặp một nha hoàn trong viện của Tứ tiểu thư, đối phương chỉ đi ngang qua, chính là đối phương gọi gì nó thì không biết.”

“Người có thể miêu tả dung mạo người đó không?” Quả nhiên là người trong viện!

“Đối phương...”

Dựa theo miêu tả của Đông Hoa Tiết Phong Lan có thể khẳng định người đó là Hồng Hương, Hồng Hương ở bên cạnh nàng từ nhỏ, đối với thói quen sinh hoạt của nàng cũng xem như rõ ràng, huống hồ nàng ta lại còn là người của Hàn Mai Các, nhất cử nhất động của nàng đều bị nàng ta quan sát thấy được, cho nên nàng ta cũng biết được nàng sắp đi dự tiệc ở Liên gia, cũng biết nàng sẽ mặc bộ y phục nào, ngờ vậy mà tương kế tựu kế làm bẩn bộ y phục đó, cũng không biết là bản thân nàng ta ghi thù nàng chuyện nàng giáo huấn nàng ta hay là có người ở phía sau sai khiến? Mặc kệ là lý do gì thì lần này nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho Hồng Hương một cách dễ dàng như vậy.

“Tiểu thư, có cần...” Đưa người đến hỏi tội?

“Muốn khởi binh vấn tội thì đợi đến ngày mai đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, Xuân Cầm người đưa Đông Hoa trở về, nói với chủ quản...” Chần chờ một lúc nàng mới nói: “Sau này nàng là người của Hàn Mai Các.”

Xuân Cầm kinh ngạc: “Vâng”

“Như Ngọc, đi tìm Tiết Liên Kiều, bảo là ta có chuyện muốn nhờ nàng”

Như Ngọc nghi hoặc nhưng vẫn vâng lời rồi đi.

“Như Sương, người đi điều tra Hồng Hương, xem việc nàng ta làm là do ý của nàng ta hay là theo ý của người khác.”

“Vâng.”

Trong phòng nháy mắt chỉ còn lại một mình Tiết Phong Lan.

Xuân Hoa Viện.

“A Kiều, con cũng không còn nhỏ nữa, nên đi theo các tỷ tỷ của con ra ngoài để biết thêm nhiều thứ, gặp mặt nhiều người, ngày tháng sau này cũng không cần ta phải lo lắng.” Tam phu nhân Dung thị nhấp một miếng trà, đối với nữ nhi bên cạnh không ngừng khuyên nhủ.

“Ta nói con a, ca ca của con cũng đã đi theo Vũ Văn ca ra ngoài học hỏi, con đường thăng quan cũng xem như không tồi, con cũng nên học hỏi ca ca con, đừng suốt ngày trốn nơi khuê phòng về tới về lui cũng có mấy thứ đó như phụ thân con.”

“Mẫu thân...” Tiết Liên Kiều bất đắc dĩ: “Người cũng biết con không thích ra ngoài, đặc biệt là những nơi đông người.” Lần trước đi dự cung yến, Tiết Liên Kiều cũng thấp thỏm không yên rất lâu, nếu không phải nàng uống chung trà định thần của Tam phu nhân nấu thì có lẽ ngay cả dừng khi bước vào cửa cung cũn không dám hướng hồ là bước lên đài biểu diễn.

“Nha đầu này, con cũng không còn nhỏ nữa, suốt ngày nhốt mình trong khuê phòng, sau này làm sao gả chồng a?” Đối với nữ nhi Tam phu nhân Dung thị dùng thái độ tức không thể rên sất, nữ nhi của nàng có tài có mạo, chớ là thân phận ở trong phủ quá thấp, chubg thân đại sự là chuyện cả đời, một tiêu thư thất sủng làm sao có thể gả vào nhà quyền quý? Đây là chuyện Tam phu nhân lo lắng.

“Mẫu thân, chúng thân đại sự cũng phải xem duyên số, nếu không có duyên thì không thể cưỡng cầu.”

“Nha đầu như con thì biết cái gì gọi là duyên với không duyên? Mẫu thân xem con nên ra ngoài để gặp nhiều người, khi đó mới biết được ai có duyên với con.”

“Mẫu thân...”

“Phu nhân, tiểu thư...” Lúc này nha hoàn bên người Tam phu nhân Dung thị từ bên ngoài vào, phía sau nàng còn có một người khác, người này không ai khác chính là Như Ngọc - người phụng mệnh Tiết Phong Lan đến tìm Tiết Liên Kiều.

“Như Ngọc ra mắt Tam phu nhân, Ngũ tiểu thư.” Như Ngọc hành lễ đối với hai người khiến Tam phu nhân Dung thị kinh hoàng không thôi, nàng biết Như Ngọc là người của Thái hậu, hiện tại là nha hoàn bên người Tiết Phong Lan, mọi người đều kiêng kỵ tỷ muội Như Ngọc, cho nên Tam phu nhân Dung thị đối với đối phương cũng thập phần khách khí, chính là giao tình giữa nàng và Tiết Phong Lan không lớn, ngày thường cũng không có gây sự với nhau, đối với mọi người tuy mang danh nghĩa là người thân nhưng lại vô cùng xa lạ, không nghĩ hôm nay Như Ngọc lại đến đây, còn hành lễ trang trọng như vậy khiến Tam phu nhân Dung thị có chút không quen.

Trong Thượng thư phủ địa vị của Tam phòng là thấp nhất, bởi vì Tam lão gia không phải nhi tử thân sinh của Tiết lão thái thái, mẫu thân của Tam lão gia là chính thất, Tiết lão thái thái chỉ là kế thất, bất quá so với chính thất kế thất lại có quyền hơn, Tiết phủ rơi vào tay Tiết lão thái thái, ngày tháng của Tam lão gia rõ ràng là trải qua không hề dễ dàng, may mắn là Tam lão gia làm người phúc hậu, không tranh với đời mới khiến Tiết lão thái thái buông bỏ phòng bị, bố thí cho một nhà Tam phòng bọn họ cái viện rách nát này. Nguyên nhân là do thái độ của Tiết lão thái thái không thích Tam lão gia cho nên một đám người trong phủ đối với Tam phòng cũng không có thái độ tốt, nha hoàn trong Xuân Hoa Viện còn tốt, ít nhất bọn họ vẫn tồn tại trong chủ tử này, còn nha hoàn viện khác, dựa vào chủ tử mà hống hách ngang ngược không xem ai ra gì, Như Ngọc là nha hoàn của Tiết Phong Lan, lại còn là người của Thái hậu, mặt cao hơn dầu, Tam phu nhân Dung thị cũng không ngờ đối phương lại hành lễ với mình.

“Như Ngọc cô nương, không biết cô nương đến đây là có việc gì?” Tam phu nhân Dung thị thấp thỏm không yên, Tam phòng và Đại phòng vốn ít qua lại, quan hệ giữa với Tiết Phong Lan cũng không sâu, hiện tại người của Tiết Phong Lan lại đến đây, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

“Phu nhân đừng lo lắng, Như Ngọc là phụng mệnh tiểu thư đến tìm Ngũ tiểu thư.”

“Ta?” Tiết Liên Kiều nghi hoặc, không rõ chuyện gì.

“Cái đó...” Tam phu nhân Dung thị kéo tay nữ nhi lui về phía sau, một bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con: “Tứ tiểu thư tìm A Kiều nhà chúng ta làm gì? Không biết là A Kiều đã làm gì đắc tội Tứ tiểu thư?”

“Phu nhân hiểu lầm, tiểu thư nhà nô tì là có chuyện muốn nhờ Ngũ tiểu thư.”

“A?”

~~~~~

“Từ... từ tỷ...” Bước chân vào căn phòng, tâm tình Tiết Liên Kiều có chút thấp thỏm, bất quá gương mặt xinh đẹp vẫn duy trì vẻ cao lãnh, chính là bàn tay giấu trong nếp áo không ngừng run rẩy đã bán đứng nàng.

“Ngồi đi.” Hôm nay Tiết Liên Kiều mặc một chiếc váy màu tím, làm nổi bật lên làn da trắng nõn của nàng ta, tóc đen như mực, ngũ quan xinh đẹp, từ xa trông lại giống hệt như tiên nữ, không thể không nói, nhan sắc của người Tiết gia đều thuộc hàng thượng phẩm, bất kể là dòng chính hay thứ xuất đều có vẻ đẹp mỹ miều của bản thân.

Tiết Liên Kiều ngồi xuống, thầm nghĩ bản thân nàng không có cùng Tiết Phong Lan đối nghịch qua cho nên đối phương cũng không thể làm gì nàng, hướng hồ Như Ngọc nói là có chuyện muốn nhờ nàng, tâm tình cũng yên tĩnh lại.

“Nghe nói Tứ tỷ có chuyện tìm ta?”

“Họa kỹ của Ngũ muội, tựa hồ không tệ?” Rõ ràng là câu nghi vấn nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

“Tứ tỷ muốn ta vẽ gì sao?” Tiết Liên Kiều cũng không ngu ngốc, rất nhanh liền nhận ra vấn đề, may mắn là tìm nàng đến vẽ, nàng còn tưởng rằng đối phương muốn đối phó nàng.

“Đúng vậy, là muốn Ngũ muội giúp ta vẽ.”

“Không biết Tứ tỷ muốn ta vẽ gì?”

“Một vài đóa hoa mẫu đơn...” Tiết Liên Kiều thờ phào, mẫu đơn nàng từng vẽ qua, mặc dù không thể nói là xuất sắc nhưng cũng xem là không tệ.

“... Trên váy của ta mà thôi.”

Tiết Liên Kiều sững sốt, bộ dạng rõ ràng không thể tin được: “Váy?!”

“Đúng vậy.” Tiết Phong Lan cầm bộ y phục lên, để lộ những đốm đen bằng mực tàu cho Tiết Liên Kiều thấy: “Chính nó.”

Tiết Liên Kiều lúc này mới hiểu rõ, là bởi vì váy của nàng bị làm bẩn cho nên đối phương mới gọi nàng đến để vẽ lên làn váy nhằm che giấu đi những vết mực tàu này, nàng cũng biết Tiết Phong Lan sắp đi dự tiệc cho nên váy này hẳn là có người giặt rồi.

“Cái này... tỷ chắc chắn?” Giấy và vải là hai loại chất liệu khác nhau, so với giấy vải càng khó vẽ hơn.

“Ta tin tưởng năng lực của Ngũ muội.”

“Nếu Tứ tỷ đã nói thế Liên Kiều cũng sẽ cố gắng hoàn thành.”

“Vậy thì đa tạ muội muội.”

“Tứ tỷ khách sáo.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tiệc sinh thần phong ba (1)

Giờ Dậu là giờ mà người của Thượng thư phủ sẽ dùng bữa tối, khi dùng bữa tối mọi người sẽ tập trung tại đại sảnh, đại sảnh rộng lớn, dư sức chứa đựng tam phòng của Tiết phủ, bắt quả giờ Dậu còn một canh giờ nữa mới đến mà tất cả mọi người đều đã tập trung đến đại sảnh, nếu là mọi ngày giờ này thì mọi người hẳn là còn đang ở trong phòng, ai làm việc nấy, không ai xen vào chuyện của ai, vậy mà hôm nay lại không giống vậy, tam phòng của Thượng thư phủ, ngoại trừ một nhà của Tam lão gia thì tất cả trưởng bối còn lại có mặt, ngay cả Thượng thư đại nhân ngày thường đi sớm về trễ cũng có mặt tại đây, ăn mặc cũng vô cùng trang trọng, rõ ràng là chuẩn bị đi dự tiệc.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, sao Lan Nhi vẫn chưa đến?" Thượng thư phu nhân có chút phiền muộn, nữ nhi lúc nào cũng đến trễ, bắt các bậc trưởng bối phải đợi là điều không hề lễ phép, cho dù đôi chân của nữ nhi đi đứng bất tiện đi chăng nữa thì cũng phải tranh thủ thời gian đến sớm một chút, lát nữa Tiết lão thái thái nổi giận lại lôi kéo nàng vào, đẩy lòng của Thượng thư phu nhân có chút buồn bực.

"Mẫu thân đừng quá lo lắng, vẫn chưa đến giờ mà." Thấy Thượng thư phu nhân đứng ngồi không yên, Tiết Phong Linh mở miệng an ủi: "Muội muội thường ngày không tham gia các bữa tiệc thế này, sửa soạn lâu một chút là điều không thể tránh khỏi."

Những bữa tiệc thế này, từ nhỏ đến lớn đều là Tiết Phong Linh đại diện tiểu thư của Thượng thư phủ đến tham dự, đích nữ của Thượng thư phủ đúng là không chỉ có một mình Tiết Phong Linh thế nhưng người có tư cách đại diện tham dự ngoại trừ Tiết Phong Linh thì chỉ có Tiết Phong Lan, bắt quả từ nhỏ Tiết Phong Lan đối với các yến tiệc thế này không có hứng thú, trong lòng của nàng cảm thấy so với việc ra ngoài kết giao với nhiều bạn mới thì không bằng ở nhà lên luyện tập cầm kỳ thi họa để nâng cao năng lực của bản thân, khiến Thượng thư phu nhân vui vẻ, thế nhưng suy nghĩ của nàng và những điều nàng làm lại không có ai biết đến, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng tính tình nghịch ngợm, không nên đến các bữa tiệc thế này, mà nàng lại không muốn đi lại vừa đúng lúc hợp ý mọi người, cho nên từ nhỏ tất cả mọi hi vọng của Tiết phủ đều gửi gắm vào Tiết Phong Linh.

Nghe Tiết Phong Linh nói đến đây, Tiết lão thái thái tò mò không hài lòng: "Nàng cũng biết rõ sinh thần của tiểu thư Liên gia là một ngày quan trọng vậy mà nàng lại không chuẩn bị trước, hiện tại còn đang sửa soạn không phải là quá muộn hay sao?" Cho dù trước kia Tiết Phong Lan không có kinh nghiệm trong những chuyện thế này bắt quả thân là tiểu thư Thượng thư phủ thì phải có phong phạm của tiểu thư Thượng thư phủ, đã là giờ nào rồi mà còn bắt mọi người phải đợi, còn ra thế thống gì nữa?!

"Tổ mẫu đừng trách Lan Nhi, Như Nguyệt với con là bạn tốt, đến trễ một chút cũng không sao."

"Tam tiểu thư nói vậy là không đúng rồi, mặc dù Trường Bình Hầu phủ và Tiết gia có giao tình không nhỏ nhưng bắt người ta đợi như vậy thì không phải là đạo lý, huống hồ hôm nay còn là sinh thần của Như Nguyệt tiểu thư." Phương Lam bên cạnh châm chọc, nhìn một nhà ba người Thượng thư đại nhân đứng cạnh nhau cảm thấy rất lóa mắt.

"Phương di nương của con nói đúng, hôm nay là Thọ tin của tiểu thư Liên gia, nào có đạo lý khách đến trễ khiến chủ phải đợi?" Điều mà Tiết lão thái thái lo lắng là hành động của Tiết Phong Lan vào mắt Trường Bình Hầu phủ khiến bọn họ nghĩ rằng người Tiết gia mất cao hơn đầu, không để Trường Bình Hầu phủ vào mắt, dù sao thanh danh hiện tại của Tiết Phong Lan bên ngoài cũng không phải là tốt đẹp gì, nếu Trường Bình Hầu phủ thật sự tức giận, giận chó Tiết Phong Lan đánh mèo sang người Tiết gia thì quả thật là điều không tốt.

"Không bằng con cùng phụ mẫu cứ đi trước, khi nào Lan nha đầu chuẩn bị xong thì đến sau cũng không muộn."

"Mẫu thân, nào có chuyện như vậy, muốn đi thì cùng đi." Thượng thư đại nhân nhướng mày, có chút không đồng tình với ý kiến của Tiết lão thái thái, Tiết Phong Lan là nữ nhi của hắn, nữ nhân chuẩn bị lâu một chút là chuyện bình thường, đến trễ là đặc quyền của nữ nhân, chuyện này cũng không thể bắt bẻ, hắn cũng không có trách cứ nữ nhi, huống hồ vẫn còn chưa đến giờ, Tiết lão thái thái lại bảo hắn đi trước, bỏ nữ nhi ở lại, hắn thân là phụ thân sao lại vó thể làm ra chuyện này? Hơn nữa một nhà ba người bọn họ đến rồi, một lát sau tiểu nữ nhi mới đến, Trường Bình Hầu phủ sẽ nhìn họ thế nào? Mọi người sẽ nhìn họ thế nào?

Tiết lão thái thái im lặng, đối mặt với nữ nhi từ này nàng luôn dùng thái độ bao dung, mặc dù thế tử và tiểu nữ nhi của hắn không được lòng nàng nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến tình mẫu tử giữa hai người bọn.

"Tổ mẫu, Lan Nhi cũng không có biết trước hôm nay là sinh thần của Như Nguyệt, chuẩn bị lâu một chút cũng không sao." Nghe thấy Thượng thư đại nhân lên tiếng Tiết Phong Linh cũng nhanh chóng thu lại ý đồ khiến Tiết lão thái thái thêm bất mãn mà vội vàng nói đỡ cho Tiết Phong Lan.

"Trần ma ma mau đi gọi Lan Nhi đến đây." Thượng thư phu nhân phân phó Trần ma ma bên cạnh, muốn nàng nhanh chóng đi gọi Tiết Phong Lan đến.

"Không cần." Giọng nói mềm mại từ bên ngoài truyền đến, lúc này Như Sương đã đẩy xe lăn tiến vào.

"Mẫu thân, Lan Nhi đến rồi." Ánh mắt nàng rơi vào người Tiết Phong Linh, kẻ mà này giờ vẫn đang giết dây Tiết lão thái thái bất mãn với nàng, hôm nay Tiết Phong Linh mặc một bộ y phục màu hồng đào, màu sắc của chiếc váy làm nổi bật lên gương mặt xinh xắn hồng hào của đôi phương, mái tóc được quấn nhẹ, cổ đính bởi một trâm ngọc, trên tóc còn trang trí thêm vài chiếc trâm cài bằng hoa nhỏ, bông tai bằng bạch ngọc, bạch ngọc phối với màu hồng đào khiến cả người nàng chìm đắm trong khi chất thanh xuân, thiếu nữ ôn nhuận như ngọc, mềm mại dịu dàng khiến lòng người ngất ngây.

"Lan Nhi, sao lại đến trễ như vậy?" Thấy nữ nhi đến Thượng thư phu nhân kéo tay nữ nhi hỏi han.

"Mẫu thân thật ra thì..." Còn chưa đợi Tiết Phong Lan kịp mở miệng, Tiết Phong Linh đã lên tiếng: "Lan Nhi đi đứng bất tiện, mẫu thân đừng trách muội muội."

Mọi người đồng loạt nhủ thầm, một lần hai lần, người khác có thể châm chước bỏ qua, dù sao đôi chân của nàng không đi được là sự thật, bắt quả trong phủ không thiếu nha hoàn, nàng tuy tiện đều có thể gọi đến một nha hoàn thay nàng làm đôi chân, vậy mà hết lần này đến lần khác nàng đi trễ đều dùng lý do này, mặc dù biết rõ nàng cũng khó xử nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy khó chịu, không phải cứ đi lại không tiện là có quyền đi trễ, trưởng bối đều đã có mặt mà nàng lại bắt mọi người đợi nàng, tôn ti trật tự, lễ giáo làm gì có còn để vào mắt nữa không?!

Lời là do Tiết Phong Linh nói, mặc kệ có phải là vì lý do này hay không nhưng mọi người đối với Tiết Phong Lan vẫn có phần bất mãn, ngay cả Thượng thư đại nhân cũng cau mày tỏ thái độ không vui.

"Tỳ tỳ, Lan Nhi không có ý đó..." Tựa hồ như không phát giác ra không khí trầm lắng giữa mọi người, Tiết Phong Lan mỉm môi tỏ vẻ tức giận: "Nếu không phải có người làm bản y phục của Lan Nhi, Lan Nhi làm sao đến trễ?"

Lời vừa nói ra khiến mọi người kinh ngạc, lúc này mọi người mới nhìn lại y phục trên người Tiết Phong Lan, bộ y phục màu vàng tôn lên điểm sáng của làn da, cổ cao thanh lịch, vòng eo thanh mảnh được cố định bằng một sợi thắt lưng, chất liệu vải mềm mại kéo dài đến gót chân, rõ ràng là một bộ y phục xinh đẹp thế này nhưng ở cuối làn váy, trên nền vàng của vải là những đóa hoa mẫu đơn màu đen, đóa hoa màu đen không phải được thêu bằng chỉ mà là được vẽ bằng mực tàu, bởi vì là màu đen cho nên những đóa hoa đặc biệt trở nên nổi bật, màu đen vốn là màu không dễ phối màu, thế như lúc này đây đóa hoa mẫu đơn màu đen lại thập phần điểm lệ, tựa như có linh hồn, cho thấy họa kỹ của người này rõ ràng là không tệ.

"Đây... đây là làm sao vậy?" Tiết Phong Linh cả kinh, lời của nàng vừa hay kéo thần trí của mọi người về.

"Cũng không biết ai làm vậy mực lên y phục của Lan Nhi, cho nên phải dùng mực vẽ hoa để nhằm che giấu đi những vết mực." Tiết Phong Lan mỉm môi, gương mặt lộ vẻ ủy khuất, bất quá rất nhanh liền bị vẻ tức giận thay thế, hành động này của nàng không hề khiến người khác cảm thấy phản cảm, mà ngược lại rất đáng yêu, thiếu nữ mười hai, yêu ghét rõ ràng, thái độ như vậy quả thật là rất ngây thơ.

"Chuyện này là ai làm?!" Thượng thư phu nhân có chút tức giận, tất cả mọi người trong phủ đều biết hôm nay cả hai nữ nhi của nàng sẽ đi đến Trường Bình Hầu phủ dự tiệc sinh thần của Liên Như Nguyệt thế nhưng lại có người làm bản y phục của Tiết Phong Lan, khiến nàng chậm trễ, rõ ràng là cố ý không muốn Tiết Phong Lan đi dự tiệc!

"Lan Nhi không rõ, bất quá con đã để Xuân Cầm tỳ đi điều tra rồi."

Thượng thư phu nhân gật đầu, Xuân Cầm... Xuân Cầm thì tốt, để cho Xuân Cầm làm nàng cũng cảm thấy yên tâm, dù sao đó cũng là người của nàng, mặc dù không biết ai là kẻ làm bản y phục của nữ nhi nhưng mục đích của người đó chắc chắn là không muốn nữ nhi đi dự tiệc, Liên gia là gia đình quyền quý, sinh thần của Liên Như Nguyệt mời đến không ít thiên kim tiểu thư cùng công tử thế gia, trong mắt tất cả mọi người đây là cơ hội tốt để tìm một nhà tốt để gả nữ nhi vào, Tiết phủ âm thịnh dương suy, tiểu thư cũng có đến sáu vị, hơn nữa còn có một vị biểu tiểu thư là Hạ Anh, ngoại trừ Tiết Thanh Liên đã được định hôn sự với Hạ Túc thì những người còn lại đều có thể làm ra chuyện này, ý đồ muốn thay thế Tiết Phong Lan đến đó, cũng giống như cung yến lần đó, tâm tư nữ nhân hết thảy đều đặt trên những thứ này.

Thượng thư phu nhân có thể nghĩ đến vấn đề này, mọi người tất nhiên cũng suy đoán được, Tiết lão thái thái cũng nhũn mảy, thủ đoạn này nàng đã quá quen thuộc, sống trong trạch viện thì phải có tranh giành đấu đá, đặc biệt là Tiết gia nơi này lại nhiều nữ nhân như vậy, Trường Bình Hầu phủ có địa vị cao, hơn nữa lại có duy nhất một người thừa kế là Thế tử Liên Hạo Nguyên, nữ nhi Tiết gia bên này muốn hành động cũng là bình thường.

"Lan Nhi, những đóa hoa này... là muội vẽ sao?" Ánh mắt nàng từ đầu chỉ cuối vẫn dừng trên làn váy của Tiết Phong Lan, tựa như bị thứ gì đó thu hút.

Tất cả mọi người trong phủ đều biết Tứ tiểu thư ham chơi bỏ học, nghịch ngợm quậy phá, từ nhỏ Tiết Phong Lan đã lĩnh động hoạt bát, đối với cảm kỹ thi họa đều không có hứng thú, cho nên lúc mọi người ở trong phòng học nữ công thì nàng lại chạy đi tranh chấp cùng Tiết Lan Hương, mặc dù như vậy nhưng thân là tiểu thư Thượng thư phủ, nàng vẫn được Thượng thư phu nhân đích thân dạy dỗ, cảm kỹ thi họa mặc dù không tinh thông nhưng so với nữ nhân bình thường vẫn là giỏi hơn một chút, chính là nàng không có thể hiện qua, cho nên mọi người đều nghĩ bản thân nàng cái gì cũng không biết.

Thượng thư phu nhân cũng nghi hoặc: "Lan Nhi, là con vẽ sao?" Nét mực thanh tú, tô điểm lên đóa hoa càng khiến cho đóa hoa trở nên xinh đẹp.

Tiết Phong Lan lắc đầu mỉm cười: "Không phải, là do Ngũ muội muội vẽ."

"Ngũ muội muội? Muội nói là Liên Kiều sao?" Tiết Phong Linh nhướn mày, giữa hai chân mày lộ vẻ sự phiền muộn sâu sắc, bất quá rất nhanh liền bị vẻ kinh ngạc thay thế. Họa kỹ của Tiết Liên Kiều là tốt nhất trong bốn người, so với các nàng ngày thường học cảm kỹ thi họa, Tiết Liên Kiều chỉ luyện duy nhất hai thứ chính là cảm và họa, nàng tập trung luyện hai môn này mà hai môn đều đạt đến đỉnh cao, tiếng đàn của Tiết Liên Kiều trong trẻo như suối, họa kỹ của Tiết Liên Kiều người thường tất nhiên là không thể so sánh, chỉ là không ngờ Tam phòng xưa nay vốn không xen vào chuyện hậu viện hôm nay Tiết Liên Kiều lại giúp đỡ Tiết Phong Lan.

Đúng vậy, y phục của Tiết Phong Lan là nàng sai Hồng Hương làm bản, ý đồ muốn Tiết Phong Lan chậm trễ xuất hiện trước mặt Liên Như Nguyệt, bất quá đó cũng không phải là kết quả tốt nhất nàng muốn, tốt hơn hết là nàng ta không thể đến dự bữa tiệc của Liên Như Nguyệt được, không cần tranh thủ sự đồng tình của Liên Như Nguyệt cùng Liên gia. Tình tình của Liên Như Nguyệt Tiết Phong Linh thân là khuê mật sao có thể không hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì? Trước kia ngay cả thiệp mời Liên Như Nguyệt cũng lời phát cho Tiết Phong Lan, bởi vì nàng đã gửi thiệp cho Tiết Phong Lan nhiều lần nhưng không có lần nào Tiết Phong Lan đáp ứng nàng, lòng tự trọng của thiếu nữ bị dă kích nhưng bởi vì thân phận của Tiết Phong Lan có quan hệ với Liên gia cho nên Liên Như Nguyệt mới không để trong lòng.

Hôm đại hôn của Thái tử, đó là lần hai người bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, chính là bởi vì thái độ của Tiết Phong Lan ngày đó đã khiến Liên Như Nguyệt thay đổi cách nhìn về Tiết Phong Lan, nàng ta chỉ cho rằng trước kia là Tiết Phong Lan không hiểu chuyện, bất quá sau khi mất đi đôi chân nàng cũng đã hiểu chuyện hơn, dù sao đối với một người đôi chân bị tàn phế là một đả kích không nhỏ, đối với một Tiết Phong Lan như vậy Liên Như Nguyệt không khỏi sinh ra vài phần thương xót, bởi vì sự thương xót này mà dẫn đến sự thay đổi trong mối quan hệ giữa nàng và Liên Như Nguyệt cho nên Tiết Phong Linh vô cùng không muốn Tiết Phong Lan xuất hiện trước mặt Liên Như Nguyệt. Liên Như Nguyệt là tiểu thư duy nhất của Liên gia, thứ mà Liên Như Nguyệt quan tâm người Liên gia cũng sẽ quan tâm đến, nàng không sợ Tiết Phong Lan cướp mất đi khuê mật của nàng, thứ nàng sợ là Tiết Phong Lan biết dùng đôi chân để tranh thủ sự đồng tình cùng Liên Như Nguyệt, đứng nhìn bề ngoài Liên Như Nguyệt kiêu ngạo, thực chất nàng ta rất mềm lòng, dễ dàng tha thứ cho một người, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài thôi.

"Đúng vậy a, mọi người cũng tam thức là người yêu họa, Ngũ muội kế thừa sở trường của của tam thức cho nên mới vẽ nên một bức tranh đẹp như vậy, mặc dù là màu đen nhưng thật ra cũng không tồi."

Tài hoa của Tam lão gia quả thật không thể che giấu, bất quá hẳn lại chỉ vẽ để thỏa mãn sự yêu thích của bản thân chứ không nếu hẳn đem tranh của mình đi bán chắc chắn sẽ có rất nhiều người mua, giờ này hẳn cũng không cần sống dựa dẫm vào Thượng thư phủ nữa.

Tiết Liên Kiều là nữ nhi duy nhất của Tam lão gia, từ nhỏ cũng đã yêu thích hội họa, nàng không chỉ giỏi vẽ mà còn cảm kỹ cũng không kém, kiếp trước đến lễ thành nhân của Tiết Phong Linh, Thượng thư phủ gần như đập phá hoàn toàn do có quá nhiều công tử thế gia đến cầu thân, một phần là do dung mạo của nàng, phần còn lại là do tài hoa của nàng, một số công tử là người vẫn nhả đều hướng đến tiếng đàn như ảo như mộng của nàng, bất quá mọi người đều không biết Tiết Phong Linh mặc dù tài hoa hơn người nhưng lại không có cách nào đàn ra tiếng đàn như vậy, tiếng đàn đó là do Tiết Liên Kiều đàn, bất quá về sau là do nàng thay Tiết Liên Kiều đàn. Tiết Liên Kiều có ý với Liên Hạo Nguyên, vì vậy thường xuyên tìm cách trốn ra ngoài để gặp hắn, trong phủ này nàng giao thiệp không nhiều, cho nên không dám nhờ vả ai giúp đỡ, cho đến ngày đó bị Tiết Phong Lan bắt gặp, Tiết Phong Lan bởi vì muốn học đàn đề lấy lòng Lam Thành Vũ, Tiết Liên Kiều cũng vì có mục đích của bản thân mà quyết định dạy Tiết Phong Lan đánh đàn, đợi đến khi Tiết Phong Lan có thể đánh ra tiếng đàn giống nàng nàng liền có thể nhờ Tiết Phong Lan giả làm nàng để qua mắt mọi người, cả người đều nghĩ kế hoạch của bản thân không có ai biết nhưng tai mắt của Tiết Phong Linh ở khắp nơi, chỉ một hành động nhỏ của bản thân cũng không ầu khỏi mắt của đối phương.

Về sau cả hai người bọn họ đều được như ý, Tiết Phong Lan gả cho Lam Thành Vũ, Tiết Liên Kiều gả cho Liên Hạo Nguyên, bởi vì Liên gia chỉ có duy nhất một người thừa kế là Liên Hạo Nguyên cho nên Trường Bình Hầu gia và Trường Bình Hầu phu nhân đều đồng ý với quyết định của nhi tử, mặc dù gả cao nhưng Tiết Liên Kiều cũng không có chịu thiệt, đến giờ phút này Tiết Phong Lan vẫn chưa thể quên được hình ảnh Tiết Phong Linh ép nàng uống chung rượu độc đó, sở dĩ nàng ta hết lần này đến lần khác hãm hại nàng là bởi vì nàng biểu hiện

xuất sắc hơn nàng ta, bởi vì nàng thường xuyên luyện cảm khiến mọi người suy nghĩ đó là do Tiết Phong Linh đàn, cho nên khi một số vị công tử yêu văn đều là vì hướng theo tiếng đàn mà đến, mặc dù Tiết Phong Linh hào phóng thừa nhận là bản thân đánh đàn nhưng bởi vì sự việc này đã khiến nàng ta rước không ít phiền phức vào người, nội tâm xấu hổ cùng không chịu thua kém khiến cảm xúc của nàng đối với Tiết Phong Lan càng thêm oán hận.

Thượng thư phu nhân gật đầu, thái độ rõ ràng là tán thành lời nói của Tiết Phong Lan, tài hoa của Tam lão gia đúng là không tệ, di truyền sang cho nữ nhi cũng không phải là không thể, nàng cũng không giống như Tiết lão thái có thành kiến với một nhà Tam phòng mà ngược lại nàng cảm thấy một nhà Tam phòng đều rất an phận thủ thường, so với Phụng Lam thường xuyên khiêu khích nàng thì Dung thị lại thuận mắt hơn nhiều.

Tiết lão thái thái nghe cuộc đối thoại giữa hai người mảy cũng đã nhủ lại, trước giờ thái độ của nàng đối với một nhà Tam phòng luôn là không vừa mắt, dù sao Tam lão gia cũng không phải do nàng sinh, nữ nhân đối với nhi tử không do bản thân sinh ra luôn không phải rất tốt, huống hồ đó lại còn là nhi tử của chính thất cho nên trước giờ đối với Tam phòng nàng luôn khắc khe, cho dù Tiết Mộ đạt được thành tựu, Tiết Liên Kiều họa kỹ hơn người vẫn không thể thay đổi thành kiến trong lòng nàng.

"Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm nữa, mau đi thôi." Thượng thư đại nhân từ đầu chí cuối đều im lặng lắng nghe, chuyện ở hậu viện nam nhân không tiện xen vào cho nên hần chí có thể giao việc này cho Thượng thư phu nhân giải quyết, thấy sắc trời không còn sớm nữa bèn mở miệng.

"Nhị tỷ cũng đi cùng a?" Lúc này Tiết Phong Lan cũng nhìn thấy Tiết Lan Hương bên cạnh Tiết Phong Linh, nhìn y phục nàng ta mặc trên người liền hiểu ra là nàng ta muốn đi dự tiệc.

"Đúng vậy, Như Nguyệt cũng đâu có báo là không được dẫn theo người? Nếu chỉ có hai tỷ muội chúng ta thì thật là nhàm chán, cho nên ta mới dẫn theo Nhị tỷ để làm bạn a." Tiết Phong Linh thay Tiết Lan Hương trả lời, quan hệ giữa Tiết Phong Lan và Tiết Lan Hương nói tốt không tốt, nói xấu không xấu, chính là nếu Tiết Lan Hương đã đứng về phe nàng thì Tiết Phong Linh tự nhiên cũng không keo kiệt mà ban cho Tiết Lan Hương một vài cơ hội để gần vào thế gia.

"Như vậy a?"

"Xe đã chuẩn bị, mau lên xe thôi." Thượng thư phu nhân một bên thúc giục.

"Mẫu thân chờ chút, còn có một người chưa đến."

Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Tiết Phong Lan, không rõ nàng có ý gì, chính là Tiết Phong Linh nghe vậy thì đôi mắt không khỏi lóe sáng, không ai biết nàng ta đang suy nghĩ gì.

"Từ từ..." Mọi người đồng loạt quay đầu, nhìn thấy bóng dáng yêu kiều đứng ở ngoài cửa không khỏi hiện lên tia kinh ngạc, nữ tử một thân tử y, làn váy phiêu bạc trong gió, tô điểm lên dáng người xinh đẹp động lòng người, người này không phải Tiết Liên Kiều thì là ai?

"Ngũ muội, muội đến rồi." Tiết Phong Lan nhếch môi, nhìn về phía Thượng thư phu nhân giải thích: "Mẫu thân, là Ngũ muội giúp Lan Nhi sửa lại y phục nếu không Lan Nhi cũng không thể đi dự sinh thần của Như Nguyệt được cho nên Lan Nhi mới muốn báo đáp Ngũ muội, mẫu thân không trách Lan Nhi chứ?"

Thượng thư phu nhân nhìn Tiết Liên Kiều rồi lại nhìn Tiết Phong Lan, trầm nghĩ trên đời này chẳng có ai giúp đỡ người khác mà không cần báo đáp, đứa nhỏ Tam phòng này tính tình không tệ, nàng cũng không có bài xích, để đối phương đi theo bởi Lan Nhi hẳn là không thành vấn đề.

"Không có việc gì, Lan Nhi làm rất tốt, làm người phải ơn tất báo, không thể giống như bạch nhãn lang qua cầu rút ván được." Thượng thư phu nhân còn chưa nói gì thì Thượng thư đại nhân đã lên tiếng, đối với việc làm của tiểu nữ nhi cảm thấy rất vừa lòng, nữ nhi của hần nên là có bộ dạng như vậy, huống hồ Tiết Liên Kiều cũng là cháu gái của hần, dẫn nàng ra ngoài tiếp xúc với nhiều người, biết được nhiều thứ cũng tốt.

"Đa tạ phụ thân khích lệ."

Tiết Liên Kiều đây là muốn cùng Tiết Phong Lan kết minh? Tiết Phong Linh mặt lạnh nhìn một màn này, không có lên tiếng, nàng biết tài hoa của Tiết Liên Kiều so với nàng và Tiết Lan Hương đều không kém, nhưng vì thân phận của đối phương quá thấp cho nên từ trước đến giờ nàng cũng không có xem đối phương vào mắt, cho dù là chính nữ của Tam phòng thì Tam phòng cũng chỉ là một phòng thuộc Thượng thư phủ, Tam lão gia không công danh, không địa vị, cho dù Tiết Liên Kiều tài hoa hơn người, xinh đẹp như hoa thì cũng không phải là đối thủ của nàng, xã hội hiện tại quan trọng nhất chính là địa vị, không nghĩ đến hiện tại nàng ta lại muốn dựa vào Tiết Phong Lan để thay đổi số phận của bản thân. Một mình Tiết Liên Kiều đúng là không thể làm nên trò trống gì nhưng có Tiết Phong Lan thì lại khác, nhớ đến cung yến ngày đó, hình như ánh mắt Liên Hạo Nguyên nhìn Tiết Liên Kiều rất chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79-2: Tiệc sinh thần phong ba (2)

Hôm nay là ngày mười một tháng ba, vốn dĩ không phải là ngày lễ lớn của Đại Ngụy, thế nhưng đối với Trường Bình Hầu phủ thì đó là một ngày quan trọng, Trường Bình Hầu có duy nhất một thê tử, cũng tức là Vĩnh Ninh Quận chúa, mà hậu đại của Trường Bình Hầu lại càng thêm ít, chỉ có một nhi một nữ, vừa hay hợp thành chữ "hào", đây là một điều tốt lành. Trường Bình Hầu rất sùng ái nữ nhi này, điều này không ai không biết, Trường Bình Hầu đích nữ Liên Như Nguyệt là hòn ngọc quý trên tay Liên gia, nàng không chỉ có phụ mẫu yêu thương, trên còn có ca ca sùng ái, thân phận tôn quý, dung mạo hơn người, thông minh diễm lệ, là nữ tử mà nam nhân trong kinh thành muốn hướng đến cửa cầu thân, cho nên sinh thần của nàng mời đến không ít người, dù không xa hoa như đại hôn của Thái tử nhưng cũng không kém phần náo nhiệt.

Cửa lớn của Trường Bình Hầu phủ, vừa đến giờ Thân đã chật kín người, hôm nay mặc dù là sinh thần của Liên Như Nguyệt bắt quả khách mời không chỉ giới hạn bởi bằng hữu của Liên Như Nguyệt, ngoài ra còn có nam khách của Trường Bình Hầu gia cùng với Thế tử Liên Hạo Nguyên, nữ nhi trưởng thành là một niềm vui đối với bậc làm phụ mẫu, Trường Bình Hầu gia cũng không ngoại lệ, hần mời các lão bằng hữu của mình đến để cùng nhau chia sẻ niềm vui này, đồng thời Thế tử Liên Hạo Nguyên cũng mời các bằng hữu của hần đến để chúc mừng muội muội.

Xe ngựa của Lễ bộ Thượng thư phủ vừa đến Trường Bình Hầu gia đã nhìn thấy, bất quá hần không thể vì Tiết gia có quan hệ thân thiết với Liên gia mà bỏ mặc các vị khách khứa ở bên này để qua đó tiếp đón người nhà Tiết gia, phải biết rằng người đến hôm nay thân phận đều là người có thân phận cao quý, ngoại trừ Thượng thư đại nhân Trường Bình Hầu gia còn mời những người có quan hệ thân thích với Liên gia và lão bằng hữu như là Hạ Thái phó, Thế tử Trịnh vương, Vĩnh vương, Lý Thừa tướng, An Định Hầu gia, tất cả những người đó đều là quan đại thần có tiếng trong triều, quyền cao chức rộng, là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, Thượng thư đại nhân thấy những người đó chẳng khác nào như cá gặp nước, vừa bước xuống xe ngựa liền đi về phía Trường Bình Hầu gia, sau đó cũng đi theo đối phương đến nơi dành cho nam khách.

"Phong Linh, người đến rồi." Liên Như Nguyệt là nhân vật chính của ngày hôm nay, tất nhiên là không thể trốn một góc trong phòng đợi đến khi bữa tiệc kết thúc được, nàng phải đứng trước phòng khách để đón tiếp mọi người, đó là nghĩa vụ của một chủ nhân nên làm, sau khi tiến bước chân nẫu từ Diệp gia vào trong, Liên Như Nguyệt vừa vận nhìn thấy một nhà Thượng thư phu nhân bước vào, không khỏi đi đến chào hỏi.

Liên Như Nguyệt bằng hữu không nhiều, Tiết Phong Linh là một trong số ít đó, không dừng lại ở đó, Tiết Phong Linh còn là họ hàng xa của Liên gia, quan hệ hai người thân thiết chẳng khác nào tỷ muội, nếu nói tới nay Liên Như Nguyệt mong chờ người nào xuất hiện trong sinh thân của nàng nhất thì người đó nhất định là Tiết Phong Linh không thể nghi ngờ, nàng còn chưa có ý trung nhân cho nên trong lòng nàng khuê mật là người tốt nhất, nữ nhân trước khi gả chồng, có một người khuê mật để chia sẻ niềm vui nỗi buồn là một điều rất ý nghĩa, vừa vặn Tiết Phong Linh cũng hợp tính với nàng, bởi vì nàng ta thuận theo nàng.

Liên Như Nguyệt tuy kiêu ngạo nhưng chỉ cần đối phương thuận theo hết thảy sự an bài của nàng thì liền có thể trở thành bằng hữu của nàng, những người khác cảm thấy hành động này của Liên Như Nguyệt rất không xem người khác ra gì, dù sao bọn họ cũng là thiên kim tiểu thư có thân phận cao quý, sao lại chịu chấp nhận nghe lời người khác một cách vô điều kiện? Một đám tiểu thư quý tộc đều xem mình là trung tâm của vũ trụ mà không hề muốn hạ mình trước người khác, điều này dẫn đến thái độ không ai nhường ai, Liên Như Nguyệt mặc dù có gia thế, có địa vị, có tài có mạo nhưng lại không có bằng hữu, chính là vào lúc này Tiết Phong Linh xuất hiện, đối phương như một người tỷ ôn nhu, bao dung hết thảy khuyết điểm của nàng, đôi khi lại giống như muội muội ngoan ngoan, làm bất kỳ thứ gì mà nàng muốn, bởi vì tính tình biết mềm mỏng đúng lúc của Tiết Phong Linh mà hai người nhanh chóng trở thành bằng hữu, từ trước đến nay Liên Như Nguyệt chỉ có duy nhất một bằng hữu này cho nên nàng đối xử với Tiết Phong Linh vô cùng tốt, tựa như tỷ muội trong nhà mà đối đãi.

“Phu nhân, người tốt.” Điều đầu tiên Liên Như Nguyệt nhìn đến một nhà Tiết gia chính là Tiết Phong Linh, nhận thấy khuê mật hôm nay xinh đẹp như hoa sau đó liền dời mắt sang Tiết Phong Lan ở phía sau, Tiết Phong Linh vốn có dung mạo rất xinh đẹp, chính là nàng nhìn lâu nên cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, ngược lại là Tiết Phong Lan, mặc dù là tỷ muội song sinh, gương mặt giống nhau như đúc nhưng ở hai người có thứ gì đó không hề giống nhau, đó có thể là đôi mắt, có thể là tính tình, cũng có thể là khí chất, nói tóm lại Liên Như Nguyệt vẫn cảm thấy ở Tiết Phong Lan có thứ gì đó rất đặc biệt, thu hút ánh mắt của người khác. Thu hồi ánh mắt từ trên người hai tỷ muội, Liên Như Nguyệt chuyển ánh mắt sang người Thượng thư phu nhân, Thượng thư phu nhân cũng đã ngoài tam tuần, bất quá dung nhan vẫn được bảo dưỡng rất tốt, mẫu tử ba người đứng cạnh nhau chẳng khác nào tỷ muội.

Hôm nay Liên Như Nguyệt vẫn một bộ y phục màu đỏ, bất quá kiểu dáng lại khác xa với bộ y phục ngày đó nàng mặc trong đại hôn của Thái tử, nếu bộ y phục mà nàng mặc trong đại hôn của Thái tử tổ nên vẽ đẹp thanh lệ cao quý thì bộ y phục của ngày hôm nay lại khiến cho nàng trở nên kiêu sa diễm lệ, tựa như đoá mầu đơn đỏ rực, nở rộ trong khí trời tháng tư, vô cùng xinh đẹp, vô cùng thu hút ánh mắt của mọi người.

“Như Nguyệt hôm nay lại vạn phần rực rỡ.” Thiếu nữ mười hai, thân thể đã phát dục không ít, toàn thân mềm mại dịu dàng, toát lên cỗ quý khí khiến người khác không thể xem thường.

“Phu nhân quá khen.”

“Như Nguyệt, sinh thân khoái lạc.” Tiết Phong Linh mỉm cười, cầm lấy một chiếc hộp gỗ đưa cho Liên Như Nguyệt, đây là lễ vật sinh thân mà nàng cất công chuẩn bị cho đối phương, hoàn toàn là dựa vào sở thích của đối phương mà chọn, khẳng định đối phương sẽ rất thích, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng tặng lễ vật cho đối phương, có kinh nghiệm từ hai lần trước cho nên cũng không có lo lắng đối phương sẽ không thích.

“Đa tạ người Phong Linh.” Liên Như Nguyệt mỉm cười, đưa tay nhận lấy hộp gỗ nhưng cũng không có mở ra, Tiết Phong Linh cùng nàng làm bằng hữu hai năm, đối với sở thích của nàng tuyệt Phong Linh cũng xem như tường tận, cho nên nàng cũng không có mong đợi gì với lễ vật của đối phương. Ánh mắt nàng rơi vào người Tiết Phong Lan ở phía sai, đây là lần đầu tiên Tiết Phong Lan đáp ứng lời mời của nàng đến tham dự bữa tiệc do nàng tổ chức, trước kia đối với Tiết Phong Lan nàng quả thật có chút bất mãn, thân là thiên chi kiều nữ lại bị người từ chối hết lần này đến lần khác Liên Như Nguyệt tất nhiên là tức giận. Chính là sau khi gặp gỡ Tiết Phong Lan ở đại hôn của Thái tử, nàng cảm thấy đối phương hoàn toàn không giống với nhận thức của nàng, là một thiếu nữ nghịch ngợm ngoan cuồng, không xem ai ra gì, mà ngược lại rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, mềm mại đáng yêu tựa như một con mèo con, hướng hồ ở Tiết Phong Lan có một sự kiên cường khiến nàng phải khâm phục, mặc dù tàn phế hai chân nhưng mà nàng ta vẫn đường đường chính chính ngồi xe lăn để đi vào Thái tử phủ dưới ánh mắt khinh thường của tất cả mọi người.

“Như Nguyệt, sinh thân khoái lạc.” Tiết Phong Lan nhận thấy ánh mắt của Liên Như Nguyệt bèn đưa chiếc hộp mà Xuân Cầm đã chuẩn bị cho đối phương, áy náy nói: “Không biết sở thích của người, lỡ như chọn sai người đừng trách.”

Liên Như Nguyệt mỉm cười xua tay: “Sẽ không.” Đây dù sao cũng là tâm ý của đối phương, cho dù nàng không cấp mặt mũi cho Tiết Phong Lan thì cũng phải cấp mặt mũi cho Tiết gia, hướng hồ xác thực đúng như lời Tiết Phong Lan nói, nàng ta không biết sở thích của nàng, lỡ như chọn sai nàng cũng không thể mở miệng trách mắng người khác được.

Không giống như lễ vật của Tiết Phong Linh Liên Như Nguyệt đối với lễ vật của Tiết Phong Lan vô cùng cảm thấy có hứng thú, nàng nhận lấy hộp gấm, không có cái gì giống như lễ vật của Tiết Phong Linh mà ngay lập tức mở ra xem, bên trong là một chiếc vòng ngọc san hô, toàn thân được chạm khắc tinh xảo, màu của ngọc san hô vốn dĩ rất đẹp, trang trí vô cùng đẹp mắt, toàn thân chiếc vòng như được bao bọc bởi sự cao quý nhưng lại không kém phần trang nhã, Liên Như Nguyệt đeo chiếc vòng vào tay, cổ tay trắng nõn làm nổi bật lên màu của ngọc san hô, chiếc vòng nhìn qua tuy không có gì thu hút sự chú ý của người khác nhưng nằm trên tay lại khiến cho người khác vô pháp bỏ qua, Liên Như Nguyệt thích thú nhìn chiếc vòng, hành động này của nàng lọt vào mắt mọi người ở đây đều mang một ý nghĩ khác nhau.

“Thật đẹp, cảm tạ người Lan Nhi.”

“Như Nguyệt thích là tốt rồi.” Tiết Phong Lan cũng cười: “Ta còn sợ người không thích đâu.”

“Làm sao có thể?” Hai người cười nói vui vẻ, đối với những người ở bên cạnh làm như không thấy, Tiết Phong Linh đứng bên cạnh Liên Như Nguyệt nhưng không tài nào có thể chen vào cuộc đối thoại giữa hai người, tâm tình nàng sớm đã lạnh như băng, chính là gương mặt vẫn thản nhiên như không có việc gì, tựa hồ như đối với hành động của khuê mật và muội muội làm nhưng không thấy.

Thượng thư phu nhân nhìn một màn này thì cảm thấy vui vẻ, so với suy nghĩ của nàng thì Liên Như Nguyệt vẻ càng thêm thân thiết với tiểu nữ nhi, kết giao thêm nhiều bằng hữu là một chuyện tốt, hướng hồ Tiết gia và Liên gia quan hệ cũng không tồi, dù sao trong người hai nữ nhi của nàng đều chảy một chút dòng máu của Liên gia, nếu sau này Liên gia có thể trợ giúp Tiết Phong Linh hoặc Tiết Phong Lan thì đó không thể tốt hơn.

Thượng thư phu nhân không cảm thấy gì khác thường thế nhưng Tiết Lan Hương và Tiết Liên Kiều ở phía sau đều cảm thấy không ổn, mọi người trong Tiết phủ vẫn đồn đại về mối quan hệ giữa ra Liên Như Nguyệt và Tiết Phong Linh, hai người tình như tỷ muội, ngày thường Liên gia có tiệc tùng gì Tiết Phong Linh đều sẽ đến tham dự, cho dù ngày đó muội muội thân sinh của nàng ta gặp nạn nàng ta vẫn đặt khuê mật là Liên Như Nguyệt lên hàng đầu, mà tiểu thư Liên gia đối với Tiết Phong Linh lại chẳng khác nào tỷ muội một nhà, có thứ gì tốt đều sẽ chia với nhau, không chỉ mọi người ở Tiết phủ mà khắp kinh thành mọi người đều biết đến quan hệ thân thiết giữa hai người, bất quá hiện tại nhìn một màn này Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều đều cảm thấy tựa hồ so với Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan lại càng thân thiết với Liên Như Nguyệt hơn thì phải? Người có mắt đều nhìn thấy được, cả hai cùng đưa lễ vật thế nhưng Liên Như Nguyệt lại chỉ mở lễ vật của Tiết Phong Lan để đeo vào tay, hơn nữa còn tỏ vẻ rất thích thú trong khi lễ vật của Tiết Phong Linh lại bị bỏ một bên. Người có tai đều nghe thấy cách mà Liên Như Nguyệt xưng hô với hai tỷ muội, Tiết Phong Linh là khuê mật của nàng ta vậy mà nàng ta lại gọi một tiếng bằng tên bình thường, bằng hữu gọi tên như vậy thì không có gì khuê mật có gì khuê mật ít nhất thì phải thân thiết hơn một chút, hướng hồ sau khi nghe Liên Như Nguyệt xưng hô với Tiết Phong Lan liền sẽ nghe ra sự khác biệt, một tiếng Lan Nhi, hai tiếng Lan Nhi thân mật cỡ nào?

“A Lan Nhi, chiếc váy này của người thật sự đặc biệt.” Lúc này Liên Như Nguyệt mới nhìn đến làn váy của Tiết Phong Lan, những đoá hoa mầu đơn đỏ rực trên nền vàng, vô cùng rực rỡ, vô cùng chói mắt, mặc dù không không tinh xảo như những đường chỉ thêu nhưng những nét vẽ này cũng không tệ, rất sinh động và làm nổi bật lên màu sắc của chiếc váy.

“Thật sao?” Tiết Phong Lan mỉm cười, lời nói không rõ hàm ý: “Vốn dĩ không có những đoá hoa này đâu, chính là xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên ta mới nhờ Ngũ muội vẽ lên đấy.” Nàng cũng nhân cơ hội này mà thuận tiện nhắc tên Tiết Liên Kiều ở trước Liên Như Nguyệt, sở dĩ nàng đề Tiết Liên Kiều cùng tham gia sinh thân của Liên Như Nguyệt cũng không hoàn toàn là muốn cảm tạ đối phương vì đã giúp nàng sửa lại chiếc váy, kiếp trước Tiết Phong Lan có thể đơn thuần lấy on báo on, chỉ là trải qua một kiếp nên nàng cũng không thể tiếp tục duy trì sự đơn thuần này nữa, nàng cũng có mục đích của bản thân nàng, tương lai Tiết Liên Kiều sẽ gả vào Liên gia, trở thành chủ mẫu của Trường Bình Hầu phủ, đó là điều không thể thay đổi, mà bản thân nàng cũng không muốn thay đổi. Mặc dù kiếp trước bởi vì Liên gia mà Lam Thành Vũ mới có thể nhân cơ hội phế nàng lập Tiết Phong Linh làm hậu, nhục nhã mà Tiết Phong Linh cùng Lam Thành Vũ ban cho nàng, một phần trách nhiệm cũng phải tính lên đầu Liên gia, chính là nàng biết Liên gia cũng là bị Tiết Phong Linh lợi dụng, nàng tuy oán

hận Liên gia nhưng càng oán hận Tiết Phong Linh hơn, nàng biết Liên Như Nguyệt cùng Liên gia là chỗ dựa vững chắc của Tiết Phong Linh, nàng không cần Liên gia phải đứng về phía nàng, nàng chỉ cần đối phương không phải là chỗ dựa của Tiết Phong Linh là được, cho nên nàng muốn tiếp cận Tiết Liên Kiều để sau này khiến cho nàng ta cùng Liên gia không cần đứng về phía Tiết Phong Linh, bởi vì nàng biết rõ Tiết Liên Kiều quan trọng với Liên Hạo Nguyên như thế nào.

Liên Như Nguyệt nghe vậy hơi kinh ngạc, ánh mắt rơi vào làn váy của Tiết Phong Lan, đầu óc không khỏi suy nghĩ sâu xa, lúc đầu nhìn thấy chiếc váy này nàng còn nghĩ rằng là sở thích khác biệt của Tiết Phong Lan thế nhưng qua lời nói của đối phương khiến nàng cảm thấy mọi chuyện tựa hồ như không đơn giản như vậy, vô duyên vô cớ lại muốn về hoa lên váy, nếu không phải là váy bị gì thì chắc là đầu óc đối phương có vấn đề rồi, nhìn tình hình này xem ra là có người động tay động chân đối với váy của Tiết Phong Lan, có vẻ Tiết gia đúng mà không yên bình như vẻ bề ngoài.

“Liên tiểu thư sinh thần khoái hoạt, không kịp chuẩn bị lễ vật nên ta chỉ có thể vẽ một bức Chúc Thọ Đồ này mong tiểu thư nhận lấy.” Tiết Liên Kiều cũng nhanh chóng phản ứng lại, tiến về phía trước chúc mừng sinh thần của Liên Như Nguyệt, trong lòng đối với Tiết Phong Lan vô cùng cảm kích, Tam phu nhân vẫn luôn bảo nàng ra ngoài cùng các tỷ muội để học thêm nhiều thứ, Tiết Liên Kiều không phải là không muốn đi chính là nàng không có cơ hội, địa vị của Tam phu nhân ở Thượng thư phủ nàng hiểu rõ hơn ai hết, Tiết Phong Linh đối xử với các tỷ muội luôn dùng thái độ hòa nhã, chính là mỗi khi có tiệc thì nàng ta chỉ dẫn Tiết Lan Hương ra ngoài mà thôi, những người khác vốn không có được may mắn như Tiết Lan Hương, bắt quả nàng cũng biết đề Tiết Phong Linh đối xử tốt bởi bản thân Tiết Lan Hương phải về phe của Tiết Phong Linh mà chống đối những tỷ muội còn lại, suy cho cùng Tiết Lan Hương cũng chỉ là một con cờ trong tay Tiết Phong Linh, nếu như vậy Tiết Liên Kiều nàng thà rằng nhốt mình ở trong nhà cũng không muốn để người khác xem như một đồ vật mà đối đãi.

Hôm nay Tiết Phong Lan cho người đến tìm nàng, Tiết Liên Kiều vì tình nghĩa tỷ muội mới đồng ý đến Hàn Mai Các, trong lòng Tiết Liên Kiều bắt kể là Tiết Phong Linh, Tiết Lan Hương hay Tiết Phong Lan, chỉ cần đối phương mang họ Tiết thì đều là tỷ muội của nàng, đã là người một nhà thì nếu đối phương cần giúp đỡ mà việc đó nằm trong phạm vi khả năng của nàng thì nàng tất nhiên sẽ không chối từ, một bức tranh mà thôi, Tiết Liên Kiều vẫn có thể vẽ được, mặc dù lần này là vẽ trên vải chứ không phải trên giấy, cho nên nàng mới cố gắng họa ra một bức tranh thật vừa lòng Tiết Phong Lan, chính là không ngờ đối phương lại cảm tạ nàng bằng việc đưa nàng tham dự sinh thần của Liên Như Nguyệt.

Liên Như Nguyệt từ sớm đã chú ý đến Tiết Liên Kiều cùng Tiết Lan Hương ở phía sau, nữ tử thanh cao nhẹ nhàng, dung nhan như họa, khiến người khác không thể dời mắt, nàng như tiên từ trên trời, cười mỉm mà đến, đối với mỹ nhân Liên Như Nguyệt luôn dùng thái độ thờ ơ, đối phương đã có thành ý như vậy thì nàng cũng không muốn làm khó dễ.

“Đa tạ người Tiết tiểu thư.” Nhìn lại bức tranh trên tay, Liên Như Nguyệt cũng không keo kiệt mà mở miệng tán thưởng: “Họa kỹ của Tiết tiểu thư đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt.”

“Liên tiểu thư quá khen.” Tiết Liên Kiều lần đầu tiên được người khác khen họa kỹ của mình tốt nên tránh không khỏi có chút ngượng ngùng.

“Gọi ta là Như Nguyệt được rồi, mọi người đều là bằng hữu, không cần khách khí.”

“Như vậy Như Nguyệt cũng gọi ta là Liên Kiều đi.”

“Hào a, Liên Kiều.” Liên Như Nguyệt nở nụ cười thân thiện: “Cái tên của người rất hay đâu.”

“Như Nguyệt quá khen, tên người cũng rất đẹp.”

Liên Như Nguyệt chỉ cười không nói, gương mặt tuy vẫn là vẻ thân nhiên nhưng đáy lòng lại nở như hoa, nữ nhân không ai không thích người khác khen mình, Liên Như Nguyệt cũng không ngoại lệ, bất quá tâm tính của nàng không cho phép bản thân nàng bộc lộ vẻ mặt hớn hớn khi được người khác khen ra ngoài.

“Như Nguyệt, đây là Nhị tỷ của ta, Tiết Lan Hương, lần trước ta có nhắc với người, người nhớ chứ?” Nhìn hành động của Tiết Phong Lan Tiết Phong Linh càng thêm khẳng định suy nghĩ của bản thân, Tiết Liên Kiều nếu đã đứng về phe của Tiết Phong Lan thì nàng cũng không cần khách khí đối với Tiết Liên Kiều nữa, Tiết Phong Lan muốn tạo cơ hội để Tiết Liên Kiều cùng Liên Như Nguyệt trở thành bằng hữu thì phải hỏi qua Tiết Phong Linh nàng có đồng ý không đã.

“Như Nguyệt tiểu thư người tốt, sinh thần khoái lạc.” Tiết Lan Hương nở nụ cười mềm mại, nàng cũng đã chuẩn bị một món lễ vật cho Liên Như Nguyệt nhưng bây giờ vẫn chưa có cơ hội đưa cho đối phương.

Ánh mắt Tiết Phong Lan xẹt qua tia sáng, Tiết Lan Hương xưng hô Liên Như Nguyệt là Như Nguyệt tiểu thư, không giống như Tiết Liên Kiều gọi một tiếng Liên tiểu thư, nhìn qua cũng đủ biết ai thân thiết hơn ai, Tiết Phong Linh quả thật là người tốt, nàng ta lại đi giới thiệu biểu tỷ với khuê mật của bản thân thay vì muội muội song sinh là nàng đây.

Liên Như Nguyệt đối với thái độ thân thiết của Tiết Lan Hương làm như không thấy: “Tiết tiểu thư tốt, sao người biết ta thích trà cài này?” Nhân lấy hộp gỗ từ tay đối phương, Liên Như Nguyệt khách khí mở ra xem, nhìn thấy trà cài trong hộp đáy mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

“Là do Tam muội nói với ta, nếu không ta cũng thật sự không biết Như Nguyệt tiểu thư thích gì đâu.” Nụ cười trên mặt của Tiết Lan Hương có chút cứng lại, bất quá rất nhanh liền khôi phục như thường, đối với thái độ xa cách của Liên Như Nguyệt nàng sao có thể không nhận ra? Chính là vì muốn đạt được mục đích của bản thân, Tiết Lan Hương cũng không ngại vứt bỏ mặt mũi, dù sao bản thân nàng sớm đã trở nên hèn mọn, không phải sao?

“Phong Linh thật có lòng, đa tạ lễ vật của Lan Hương tiểu thư.” Nể mặt Tiết Phong Linh, Liên Như Nguyệt cũng xưng hô Tiết Lan Hương bằng tên, chính là vì lễ phép nên thêm hai từ “tiểu thư” vào.

“Mọi người đã đến thì vào bên bàn ngồi đi.” Thượng thư phu nhân từ khi Tiết Phong Lan giới thiệu Tiết Liên Kiều với Liên Như Nguyệt thì nàng đã nhanh chóng rời đi tìm Trường Bình Hầu phu nhân trò chuyện, Liên Như Nguyệt dẫn tỷ muội Tiết gia đi vào sân, lúc này bên trong đã có không ít người, phần lớn là các thiên kim tiểu thư, các công tử thế gia thì ngồi ở bên một chỗ khác.

“Tiết tiểu thư...” Năm người đang đi đến bên bàn, nghe thấy giọng nói thì đồng loạt quay người, nhìn đến người trước mặt mọi người đều lộ sắc mặt khác nhau, Liên Như Nguyệt lộ thần sắc cổ quái, Tiết Phong Lan thì lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên tia sáng, hai người còn lại thì lộ vẻ mờ mịt.

“Hạ tiểu thư, Nguyệt tiểu thư.” Liên Như Nguyệt là chủ nhà, tất nhiên là phải mở miệng đón tiếp hai người trước mặt.

“Liên tiểu thư, sinh thần khoái hoạt.” Nguyệt Viên Viên hôm nay mặc một bộ thanh y tươi mát, gương mặt thanh thuần lộ vẻ hồng hào, nhìn qua có chút đáng yêu, vô cùng có sức sống của thiếu nữ mới lớn.

“Như Nguyệt sinh thần khoái hoạt.” Khác xa với vẻ thanh thuần mềm mại của Nguyệt Viên Viên, Hạ Nguyệt Lam bên cạnh lại mang theo dáng vẻ tiêu sái, rõ ràng gương mặt nàng vô cùng nữ tính nhưng ở giữa hai hàng chân mày lại lộ ra vẻ anh khí, đặc biệt khi nhìn đến Liên Như Nguyệt, nàng không khỏi chớp mắt một cái, bộ dạng trêu hoa ghẹo nguyệt khiến Liên Như Nguyệt không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

“Hạ tiểu thư, ngọn gió nào đưa người đến Liên phủ của ta vậy?” Liên Như Nguyệt hành động chớp mắt của Hạ Nguyệt Lam chọc giận, thái độ có chút không được tốt.

“Ai nha Như Nguyệt, ta đến đây tất nhiên là tham dự sinh thần của người, chẳng lẽ người không muốn gặp ta sao?”

“Ai muốn gặp người chứ?” Liên Như Nguyệt hừ lạnh, đối với Hạ Nguyệt Lam nàng chưa bao giờ cho đối phương sắc mặt tốt.

Hạ Nguyệt Lam lộ vẻ ưu thương: “Nhur Nguyệt người thật nhẫn tâm, người ta khó khăn lắm mới chọn được món lễ vật tặng người vậy người lại không muốn gặp người ta, hảo chán ghê.”

Liên Như Nguyệt sa sầm mặt, nhin xuống xúc động muốn đánh người: “Hạ tiểu thư, nơi này nhiều người như vậy người nên ăn nói cẩn thận.” Nói chuyện ái muội như vậy, quan hệ giữa nàng và nàng ta rất thân sao?

“Nhur Nguyệt tức giận lên đúng là càng thêm xinh đẹp.” Đối với thái độ tức giận của Liên Như Nguyệt, Hạ Nguyệt Lam làm như không thấy, vẫn duy trì bộ dáng không đúng đắn.

“Nhur Nguyệt, đây là ai nha?” Có thể khiến Liên Như Nguyệt tức giận như vậy Tiết Phong Linh là người đầu tiên nhìn thấy, từ khi nàng cùng Liên Như Nguyệt trở thành bằng hữu, nàng đối với nàng ta nói gì nghe thấy, cho nên khi ở bên cạnh Liên Như Nguyệt nàng cũng chưa từng thấy nàng ta tức giận như vậy, nàng biết tính tình của Liên Như Nguyệt có chút độc đoán, cho nên đối phương mới không kết giao được bằng hữu, hiện tại lại xuất hiện một người có thể cùng Liên Như Nguyệt khắc khẩu như vậy, đúng là lần đầu tiên.

“Hừ, một người không quan trọng.” Đối với câu hỏi của khuê mật, Liên Như Nguyệt hoàn toàn không muốn trả lời, người trong giới quý tộc không ai không biết quan hệ như nước lửa giữa nàng và Hạ Nguyệt Lam, cho nên trong lòng của Liên Như Nguyệt cũng cảm thấy hân là Tiết Phong Linh cũng biết điều này, dù sao đối phương cũng là khuê mật của nàng, vậy mà đối phương lại hỏi ngược lại, khiến tâm tình của Liên Như Nguyệt vốn không tốt lại càng không tốt.

“Nhur Nguyệt, người nói như vậy khiến ta đau lòng biết không?” Hạ Nguyệt Lam bộ dạng ngả ngớn nhìn Liên Như Nguyệt, tỏ vẻ thương tâm, ấn tượng đối với Tiết Phong Linh không khỏi kém đi vài phần, quan hệ giữa nàng cùng Liên Như Nguyệt thế nào không ai không biết, mặc dù không gay gắt đến mức gặp mặt sẽ đánh nhau nhưng cũng không hề thân thiết, Tiết Phong Linh là khuê mật của Liên Như Nguyệt vậy mà lại không biết nàng, đúng là lạ lùng.

Thần sắc Tiết Phong Linh cứng lại, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi vài phần, đáy mắt xẹt qua tia bất mãn, đối với hai người trước mặt nàng tuy chưa bao giờ tiếp xúc nhưng cũng biết rõ thân phận của đối phương, một người là cháu gái Thái phó, Hạ gia là gia tộc Đế sư, tự cô chỉ kim đều có công với Đại Ngụy, người còn lại hẳn là đích nữ nhà Phủ doãn Nguyệt gia, Nguyệt gia tuy chỉ giữ chức Phủ doãn nhưng quan hệ giữa Nguyệt gia với Hạ gia lại vô cùng tốt, Hạ gia cũng giúp Nguyệt gia không ít. Nàng già vò không biết thân phận của đối phương là vì muốn Liên Như Nguyệt thay mặt giới thiệu cho nàng, biết rõ quan hệ giữa bọn họ không tốt nhưng nơi này nhiều người như vậy, thăm nghĩ ít nhiều Liên Như Nguyệt sẽ nề mặt mà giới thiệu, nào ngờ Liên Như Nguyệt chỉ dùng một câu để từ chối trả lời, mặt mũi của nàng cũng vì vậy mà mất sạch.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79-3: Tiệc sinh thần phong ba (3)

“Tiết tiểu thư, không nghĩ lại gặp người ở đây.” Hạ Nguyệt Lam quét mắt nhìn một lượt bốn người Tiết gia, ánh mắt dừng ở ở trên người Tiết Phong Linh, đáy mắt xẹt qua tia bí hiểm.

Tiết Phong Linh sững sốt, không rõ thái độ hiện tại của Hạ Nguyệt Lam là như thế nào, lúc này đối phương còn làm lơ nàng, vậy mà hiện tại lại mở miệng chào hỏi nàng, Tiết Phong Linh cũng không cảm thấy kì lạ vì lời chào của Hạ Nguyệt Lam, bởi vì nàng xác định ánh mắt của đối phương là đang nhìn nàng, cho nên nàng có thể khẳng định người đối phương gọi “Tiết tiểu thư” là nàng chứ không phải ba tỷ muội của nàng. Đáy lòng tuy không rõ vì sao đối phương lại đột nhiên thay đổi thái độ với nàng nhưng đối với Tiết Phong Linh mà nói việc này trăm lợi mà không có một hại.

Hạ gia tiểu thư tính tình kì quái, nhìn như dễ gần nhưng thực chất lại vô cùng khó tiếp xúc, không giống như Liên Như Nguyệt không có nhiều bằng hữu, bằng hữu của Hạ Nguyệt Lam rất nhiều, bất quá ngoại trừ Nguyệt Viên Viên ra thì không có ai thật sự thân thiết với nàng ta. Tính tình Hạ Nguyệt Lam hào sảng dễ gần, chuyên đi đầu trong việc bắt lỗi người khác, mặc dù mỗi lần mở miệng ra là khiến người khác á khẩu không thể nói tiếp nhưng trong mắt các thiên kim tiểu thư nhà quyền quý, Hạ Nguyệt Lam là người các nàng nên tiếp cận. Vì sao? Nguyên nhân rất đơn giản, Hạ Thái phó là Đế sư, hiện tại hẳn vẫn đang dạy học ở Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám là nơi học tập của thành viên hoàng thất nhưng vì Hạ Nguyệt Lam là cháu gái của Hạ Thái phó nên được Ngụy đế đặc cách cho vào học cùng các hoàng tử công chúa.

Hạ Thái phó mặc dù không có trực tiếp nắm quyền trên triều đình nhưng hẳn vẫn giữ chức nguyên lão, uy danh của Hạ Thái phó hiện tại vẫn còn như sấm bên tai, Hạ gia có không ít người nói dối nhưng đối với Hạ Thái phó mà nói dám người đó một chút cũng không bằng Hạ Nguyệt Lam, phụ thân của Hạ Nguyệt Lam là nhi tử Hạ Thái phó yêu thương nhất, bất quá lại đoán mệnh qua đời, cho nên hẳn đem tình yêu dành cho nhi tử chuyển sang người cháu gái. Từ nhỏ Hạ Nguyệt Lam đã thiếu vắng tình thương của phụ mẫu, nàng trưởng thành dưới sự dạy dỗ của Hạ Thái phó, thân là nữ nhi nhưng khí thế chẳng kém nam nhi, vì tính tình như vậy nên bằng hữu của nàng phần lớn đều là nam tử, các công tử thế gia vốn không ngại kết giao với nữ tử hào sảng, còn Nguyệt Viên Viên là nữ bằng hữu duy nhất của nàng. Sau đó các tiểu thư quý tộc thấy vậy liền kế hoạch tiếp cận Hạ Nguyệt Lam, đi dự cung yến hoàng gia chưa chắc đã có cơ hội tiếp xúc với các hoàng tử vương tôn nhưng chỉ cần người cùng Hạ Nguyệt Lam trò chuyện mấy câu, các hoàng tử vương tôn nhất định sẽ bắt chuyện với người, cho nên trong mắt các vị tiểu thư khuê các Hạ Nguyệt Lam chẳng khác nào bà mai, bất quá hiệu quả so với những người mai mối khác còn tốt hơn. Mà Hạ Nguyệt Lam ai đến đều không chê, cho nên bằng hữu của nàng trải khắp kinh thành, đầu đường ngõ nhỏ không ai không quen biết nàng, chính là người được Hạ Nguyệt Lam đối xử đặc biệt thì chỉ có Phủ doãn Nguyệt gia Nguyệt Viên Viên mà thôi.

Tiết Phong Linh sớm đã muốn cùng Hạ Nguyệt Lam kết giao bằng hữu, trở thành người đặc biệt thứ hai sau Nguyệt Viên Viên để có thể tiếp cận các công tử thế gia nhưng vì nàng là hảo khuê mật của Liên Như Nguyệt, mà quan hệ giữa Liên Như Nguyệt và Hạ Nguyệt Lam lại như nước với lửa cho nên nàng không có cơ hội tiếp xúc với đối phương, hiện tại đối phương lại mở miệng trước, tâm tình bất mãn của Tiết Phong Linh nhanh chóng biến mất, cũng không có ý định truy cứu việc lúc này đối phương khiến nàng bị mất mặt.

Tiết Phong Linh định mở miệng đáp lại, lời vừa tới môi thì một giọng nói từ phía sau vang lên, đánh mất lời nói sắp tới của nàng: “Hạ tiểu thư, ta cũng không nghĩ đến lại gặp người ở đây.”

Tiết Phong Lan mỉm cười, trong lòng thầm mắng Hạ Nguyệt Lam quá không phúc hậu, lúc này nàng ta quét mắt nhìn xung quanh lại ở trên người nàng dừng hơn một giây, sau đó nhanh chóng chuyển sang nhìn Tiết Phong Linh, lại mở miệng bắt chuyện, mặc dù nội dung cuộc đối thoại là hướng về phía nàng nhưng ánh mắt lại rơi ở trên người Tiết Phong Linh, như vậy chẳng phải khiến Tiết Phong Linh hiểu lầm sao? Đừng nói Hạ Nguyệt Lam là vô tình, nàng xem đối phương chính là cố ý, tia bí hiểm xẹt qua ánh mắt của đối phương nàng cũng nhanh chóng bắt gặp, hiện tại Tiết Phong Linh chắc là đang hận chết nàng, bất quá Tiết Phong Lan cảm thấy không sao cả, ngược lại cảm thấy hành động của Hạ Nguyệt Lam rất hợp ý nàng, dù sao thù hận của Tiết Phong Linh dành cho nàng còn ít sao?

“Sinh thân của Như Nguyệt, ta tất nhiên là đến tham dự rồi.” Nhận thấy ánh mắt bất đắc dĩ từ đối phương, Hạ Nguyệt Lam che miệng cười duyên, trong lòng rất đắc ý với hành động vừa rồi của bản thân, nàng sớm đã xem không vừa mất tỷ muội hai người này, rõ ràng là không hợp nhau nhưng lại luôn bày ra bộ dáng tỷ muội tình thâm khiến người khác cảm thấy có chút giả tạo. Đặc biệt là Tiết Phong Linh, bởi vì đối phương là khuê mật của Liên Như Nguyệt cho nên nàng sớm đã chú ý đến đối phương, nói là khuê mật nhưng nhìn Tiết Phong Linh lại giống một cái đuôi hơn, bất kì bữa tiệc nào trong giới quý tộc, chỉ cần có mời Liên Như Nguyệt thì khi đó sẽ có sự hiện diện của Tiết Phong Linh, nàng nhận thấy Liên Như Nguyệt chỉ là đơn thuần chỉ là muốn dẫn khuê mật theo chơi nhưng Tiết Phong Linh lại không có suy nghĩ như vậy. Nàng ta ở các bữa tiệc bộc lộ tài hoa của bản thân dễ gây ấn tượng với nhiều người, mang danh nghĩa của Liên Như Nguyệt để kết bạn với các thiên kim tiểu thư khác, mặc dù uy danh của Liên Như Nguyệt không tốt nhưng thân phận đối phương vẫn là đích nữ Trường Bình Hầu phủ, cho nên mọi người đều phải nề mặt, Tiết Phong Linh lợi dụng điều này để tạo danh tiếng của bản thân, khiến người của Đại Ngụy đều biết đến nàng ta, tài hoa, dung mạo, thân phận khiến nàng ta được mọi người bầu chọn là một trong thập đại mỹ nhân của Đại Ngụy. Tâm tư của Tiết Phong Linh, Liên Như Nguyệt không nhìn ra nhưng những

người khác không phải bị mù, Hạ Nguyệt Lam kết giao với các vị hoàng tử vương tôn, tiếp xúc với không ít loại người, kiểu như Tiết Phong Linh nàng sớm đã nhìn quen, bất quá so với đám người đó tâm tư của Tiết Phong Linh lại càng thêm khó đoán, Liên Như Nguyệt bị lừa cũng không sai, mặc dù quan hệ hai người không tốt nhưng nàng cũng không muốn Liên Như Nguyệt bị loại người này xoay vòng vòng mà không hay.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, lại gặp mặt rồi.” Nguyệt Viên Viên bên cạnh sớm đã nhìn thấy Tiết Phong Lan, chính là còn có một người giống hệt Tiết Phong Lan đang đứng nên khiến nàng có chút ngỡ ngàng quên mất chào hỏi.

“Nguyệt tiểu thư người tốt.” Đối với loại người ngây thơ thanh thuần như Nguyệt Viên Viên, Tiết Phong Lan không thể nào chán ghét đối phương được, mặc dù kiếp trước nàng và nàng ta là tình địch của nhau nhưng so với việc chán ghét đối phương nàng lại cảm thấy hâm mộ đối phương hơn.

Nguyệt Viên Viên có phụ mẫu yêu thương, mặc dù trong nhà có còn có một muội muội cùng cha khác mẹ nhưng sự sủng ái mà Nguyệt gia đối với Nguyệt Viên Viên chỉ có tăng chứ không có giảm, thứ muội của nàng ta vốn không hề tạo được sự uy hiếp đối với địa vị của nàng ta, nàng ta trưởng thành dưới sự bảo bọc của phụ mẫu, sủng ái của gia tộc, trên đời này không có thứ gì nàng ta muốn mà không được, nếu có thì thứ duy nhất nàng ta không có được chính là trái tim của người mình yêu, thay vì theo đuổi tình yêu của bản thân, Nguyệt Viên Viên lại phải gả cho một nam nhân mà nàng không hề động lòng, bất quá nam nhân đó đối với nàng si tình như mạng, chỉ là Nguyệt Viên Viên không biết mà thôi. Tiết Phong Lan hâm mộ Nguyệt Viên Viên có một gia đình hạnh phúc, không có tranh đấu hậu viện, không có cùng tỷ muội tranh giành, càng không cần phải tiến cung để cùng một đám nữ nhân tranh đoạt nam nhân, trước khi gặp Lam Thành Vũ nàng cũng ước có một cuộc sống như vậy, chính là vì thân phận đối phương quá đặc thù cho nên nàng phải từ bỏ tất cả mà theo đuổi tình yêu của bản thân, kiếp này trong lòng Tiết Phong Lan chỉ có thù hận, đối với nàng hạnh phúc quá mong manh, quá xa vời, có lẽ cuộc đời này nàng vẫn không thể tìm được một hạnh phúc thuộc về bản thân.

“Gặp lại Tiết tiểu thư đúng là có duyên.”

“Hạ tiểu thư khách khí, gọi ta Phong Lan là được, ở đây tôi bốn vị Tiết tiểu thư, người gọi như vậy tránh không khỏi lảm lẩn.” Lời này của nàng cũng không sai, nơi này có đến bốn người họ Tiết, Hạ Nguyệt Lam gọi một tiếng Tiết tiểu thư, chưa chắc mọi người đã biết nàng gọi ai.

“Ân, đây hẳn là tỷ muội của Phong Lan tiểu thư?” Hạ Nguyệt Lam thích náo nhiệt, chỉ là trong Hạ phủ lại không có người nào dám cùng nàng gây sự, họ muốn lấy lòng nàng còn không kịp, vì vậy mà cuộc sống hàng ngày của nàng thập phần nhàm chán, hiện tại nhìn tỷ muội Tiết gia bất hòa, trong lòng không khỏi có một cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

“Đúng vậy, giới thiệu với nhị vị đây là Nhị tỷ Tiết Lan Hương, Tam tỷ Tiết Phong Linh, và Ngũ muội Tiết Liên Kiều.”

“Hạ tiểu thư, Nguyệt tiểu thư tốt.” Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều mở miệng chào hỏi, chỉ có Tiết Phong Linh bên cạnh im lặng không nói.

“Các vị tiểu thư tốt.” Hạ Nguyệt Lam không có mở miệng, Nguyệt Viên Viên chỉ có thể lên tiếng đáp lại, loại người ngây thơ như nàng không thể để mặc người khác tự tìm mất mặt được.

“Tiết Tam tiểu thư là tỷ tỷ song sinh của Phong Lan tỷ tỷ sao? Hai người giống nhau thật nhỉ?”

Tiết Phong Lan neho mắt, vừa mới nảy đối phương còn gọi nàng là mỹ nữ tỷ tỷ, hiện tại lại thẳng cấp lên gọi tên nàng, còn thân mật thêm vào hai chữ tỷ tỷ, hình như bọn họ cũng không có thân thiết đến như vậy?

“Ân.” Tiết Phong Linh tùy tiện đáp, không mấy nhiệt tình lắm.

“Lan Nhi, người quen biết Hạ tiểu thư cùng Nguyệt tiểu thư sao?” Thấy đám người trò chuyện vui vẻ, Liên Như Nguyệt thắc mắc mở miệng, đây cũng là câu hỏi mà Tiết Phong Linh muốn hỏi.

“Lần trước tham dự đại hôn của Thái tử vô tình gặp gỡ nhị vị tiểu thư.”

Ánh mắt Liên Như Nguyệt chứa đầy hàm ý nhìn Tiết Phong Lan, nàng cùng Hạ Nguyệt Lam thủy hỏa bất dung cho nên đối với tính tình của đối phương vô cùng hiểu rõ, Hạ Nguyệt Lam tuy có nhiều bằng hữu nhưng đám người đó tiếp cận nàng ta chỉ vì muốn làm quen với các vương công quý tộc, người thật sự xem nàng ta là bằng hữu cũng chỉ có Nguyệt Viên Viên, cho nên đối với đám người đó Hạ Nguyệt Lam luôn dùng thái độ không chủ động, cũng không từ chối, không nghĩ đến hôm nay đối phương lại mở miệng bắt chuyện với Tiết Phong Lan, xem ra quan hệ giữa hai người họ cũng không tệ.

“Mới gặp hai lần mà muội muội cùng Hạ tiểu thư lại thân thiết như vậy.” Tiết Phong Linh mỉm cười dịu dàng: “Quả nhiên là Lan Nhi đi đến đâu cũng được người khác yêu thích.”

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy, Lan Nhi cũng làm sao khiến người khác yêu thích bằng tỷ tỷ? Mặc dù chúng ta lớn lên khá là giống nhau.”

Nụ cười trên mặt Tiết Phong Linh cứng lại, cũng không mở miệng tiếp lời đối phương.

Cuộc đối thoại của hai người mọi người ở đây đều nghe vào tai, mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau, Liên Như Nguyệt mặc dù không thích Hạ Nguyệt Lam nhưng cũng không đến mức tranh cãi gay gắt đối phương chỉ vì Tiết Phong Lan có kết giao với đối phương cho nên khi thấy thái độ kì lạ của Tiết Phong Linh nàng quả thật có chút không thể hiểu, Tiết Phong Linh tựa hồ như không muốn Tiết Phong Lan thân thiết với Hạ Nguyệt Lam trong khi lúc này đối phương còn muốn nàng giới thiệu với Hạ Nguyệt Lam quen biết. Hạ Nguyệt Lam cảm thấy tỷ muội nhà này thật sự thú vị, một người âm hiểm xảo trá, một người lại giả hoạt như hồ ly, lúc này nàng ta tìm cách bắt chuyện với nàng lại bị Liên Như Nguyệt buồn bực bỏ qua, hiện tại lại phát hiện nàng cùng muội muội của nàng ta thân thiết lại bày ra vẻ mặt không cam lòng, nữ nhân này rõ ràng là không thích bị muội muội tranh giành nổi bật đây mà.

Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều nghi hoặc nhìn nhau, Tiết Liên Kiều không có thường xuyên ra ngoài cho nên không biết không phận của hai người Hạ Nguyệt Lam nhưng nhìn thấy phản ứng của một đám người nàng biết thân phận của đối phương không tầm thường, Tiết Liên Kiều không biết nhưng Tiết Lan Hương chưa chắc đã không biết, nàng lựa chọn làm đồng minh với Tiết Phong Linh cho nên đối phương vẫn thường hay dẫn nàng ra ngoài tham gia các bữa tiệc của các vị thiên kim tiểu thư, Hạ Nguyệt Lam nàng đã gặp qua chỉ là khi đó đứng cách đối phương quá xa, với lại không có cơ hội bắt chuyện, cho nên mặc dù chưa từng tiếp xúc qua nhưng thanh danh của đối phương vẫn như sấm bên tai.

Nguyệt Viên Viên tính cách khá đơn thuần, thấy hai người bọn họ nói như vậy cũng không có suy nghĩ nhiều, nàng trưởng thành dưới sự bao bọc che chở của gia tộc, lớn lên thật sự quá dễ bị lừa, trong mắt nàng thế giới xung quanh luôn là người tốt, người xấu không có, nếu có một ngày nàng nhận ra điều này thì ngày đó là khi nàng đã bị cướp đi thứ quan trọng nhất.

Nguyệt Viên Viên nói nhỏ vào tai khuê mật: “Tình cảm tỷ muội bọn tốt nhỉ?” Nàng cùng thứ muội của nàng quan hệ còn chưa tốt đến mức vui vẻ trò chuyện như vậy đâu.

Hạ Nguyệt Lam tựa tiểu phi tiểu: “Phải không?” Chỉ sợ trong đám người chỉ có một mình Nguyệt Viên Viên mới có suy nghĩ như vậy.

“Thời gian không còn sớm nữa, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, mọi người mau tìm một chỗ ngồi đi.” Liên Như Nguyệt là chủ nhân của bữa tiệc, nàng đã lên tiếng thì mọi người cũng nể mặt nghe theo.

Tỷ muội Tiết gia có bốn người, thêm Hạ Nguyệt Lam cùng Nguyệt Viên Viên nữa là sáu người, cùng với Liên Như Nguyệt bảy người ngồi cùng một bàn, không chỉ vì thân phận mà còn vì ngoại hình có bất mất cho nên bàn này nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

“Nhìn kìa nhìn kìa, Liên Như Nguyệt vậy mà chịu ngồi cùng bàn với Hạ Nguyệt Lam.” Một vị tiểu thư bên này lộ vẻ kinh ngạc, mọi người đều biết quan hệ giữa hai người không tốt, bất quá Hạ Nguyệt Lam lại đơn phương nhiệt tình với Liên Như Nguyệt, lần trước Hạ Nguyệt Lam muốn ngồi cạnh Liên Như Nguyệt nhưng lại bị nàng ta từ chối, bởi vì mặt của Hạ Nguyệt Lam quá dày cho nên hai người suốt nửa đánh nhau, sau cùng Hạ Nguyệt Lam cũng thỏa hiệp là ngồi cách Liên Như Nguyệt một người, người đó là Ngọc Thanh Như.

“Dù sao hôm nay cũng là sinh thần của nàng ta, nàng ta cũng không ngu ngốc đến nỗi đi tìm Hạ Nguyệt Lam gây sự mà làm mất mặt bản thân.” Giọng nói thiếu nữ thập phần chua ngoa, nghe vào tai liền biết được người này không hề ưa thích Liên Như Nguyệt.

“Nói cũng phải...”

“Những người ngồi bên cạnh Liên Như Nguyệt và Hạ Nguyệt Lam là ai thế nhỉ?” Thân phận của Liên Như Nguyệt cao quý, Hạ Nguyệt Lam lại là người mà tất cả tiểu thư khuê các đều muốn lôi kéo làm quen, cho nên đối với nhất cử nhất động của hai người mọi người đều thập phần chú ý, nhìn thấy mấy người còn lại có thể ngồi cùng bàn với hai người kia trong lòng không khỏi suy đoán thân phận của đối phương.

Có một vị tiểu thư nhận ra Nguyệt Viên Viên nên mở miệng tiếp lời: “Người ngồi bên phải Hạ Nguyệt Lam là khuê mật của nàng ta Nguyệt gia tiểu thư Nguyệt Viên Viên.”

“Nguyệt Viên Viên, ta biết nàng ấy, là bảo bối của Nguyệt gia, quan hệ giữa nàng ấy và Hạ tiểu thư tốt lắm.”

“Quan hệ tốt chẳng phải là muốn Hạ Nguyệt Lam giới thiệu các vị công tử cho nàng ta kết giao sao?” Một vị tiểu thư khác khinh thường lên tiếng, trong mắt nàng Nguyệt Viên Viên là đóa bạch liên hoa thích bày ra dáng vẻ nhu nhược để lấy lòng người khác.

“Nguyệt tiểu thư không phải là người như vậy đâu...”

“Người cũng không phải nàng làm sao biết nàng không có suy nghĩ như vậy?”

Vị tiểu thư muốn nói giúp cho Nguyệt Viên Viên á khẩu không nói nên lời.

“Thế hai nữ tử từ ngồi bên cạnh Liên Như Nguyệt là ai?” Một vị tiểu thư khác tò mò lên tiếng.

“Có thể ngồi bên cạnh Liên Như Nguyệt, nếu không phải có thân phận bất phàm thì chính là khuê mật của nàng ta.”

“Người ngồi bên trái hình như gọi Tiết Phong Linh, ta có gặp qua vài lần, nàng ta thường xuất hiện cùng với Liên Như Nguyệt ở các buổi tiệc trà.”

“Tiết Phong Linh... nghe nói nàng là khuê mật của Liên Như Nguyệt.”

“Khuê mật? Liên Như Nguyệt mà cũng có khuê mật?” Một vị tiểu thư châm chọc cười: “Liên Như Nguyệt chương mắt chúng ta lại đi làm bằng hữu với loại nữ nhân này, cũng không biết đối phương có gì hơn chúng ta.” Những người kết giao cùng Liên Như Nguyệt không phải là muốn lợi dụng đối phương để có được sự trợ giúp của Liên gia sao? Chỉ tiếc Liên Như Nguyệt trước giờ quá kiêu ngạo, đối với một đám thiên kim tiểu thư nhìn không vừa mắt nên cũng chẳng muốn kết giao, vốn còn nghĩ rằng ánh mắt của đối phương cao cỡ nào, hóa ra cũng chỉ có như vậy.

“Có thể là nàng ta che giấu quá tốt, ngay cả Liên Như Nguyệt cũng không nhận ra.”

“Nghe nói hai người bọn họ là họ hàng, ngoại tổ mẫu của Tiết Phong Linh là muội muội của Trường Bình lão Hầu gia.”

“Hóa ra là họ hàng, thảo nào lại thân thiết như vậy.”

“Nữ tử từ ngồi trên xe lăn đó là ai?” Một giọng nói từ phía sau vang cắt đứt lời bàn luận của đám người, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy rõ gương mặt người mới đến, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc.

Người này... không phải là vị kia của Triệu gia chứ?

Triệu gia tiểu thư rất ít khi tham gia những bữa tiệc thế này cho nên không có mấy người nhận ra nàng, bất quá theo như lời đồn thì Triệu tiểu thư thích mặc bạch sắc, y phục của nàng ta cho dù là y phục thường ngày hay lễ phục đều là một màu trắng thuần khiết, với dung nhan diễm lệ của mình, Triệu tiểu thư là người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng mỹ nhân kinh thành, giờ phút này khi nàng xuất hiện, vài vị tiểu thư đang thảo luận nhất thời im bặt, một phần là kinh diễm với dung mạo của đối phương, thứ hai là vì không ngờ đối phương lại xuất hiện ở đây.

“Triệu... Triệu tiểu thư?” Vị tiểu thư lúc nãy còn có thái độ kiêu ngạo như không tước mà giờ lại ăn nói khép nép, không dám nhìn thẳng đối phương.

“Ân.” Triệu tiểu thư thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan ở phía xa, nàng như một bông hoa tuyết cao ngạo đứng trên đỉnh Thiên Sơn, chỉ cần im lặng đứng đó cũng khiến người khác vô pháp bỏ qua.

“Triệu tiểu thư muốn hỏi vị tiểu thư ngồi trên xe lăn sao?” Thấy đối phương khẳng định thân phận của mình, Lương Thái Hà thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Tiết Phong Lan, không lạnh không nhạt mở miệng: “Nàng ta là muội muội song sinh của Tiết Phong Linh - khuê mật của Liên Như Nguyệt.” Từ khi một nhà Tiết gia bước vào, những người ở đây sớm đã chú ý đến, không thể không nói Đại Ngụy mỹ nhân như mây, một nhà bốn người Tiết gia này đâu đâu cũng là mỹ nữ khiến một đám tiểu thư bên này nhìn thấy vô cùng ghen ghét, chính là không tiện thể hiện ra mặt. Trong bốn người ngoại hình của Tiết Phong Lan đặc biệt khiến người khác chú ý, không phải bởi vì dung mạo nàng xinh đẹp, y phục nàng lộng lẫy, thân phận nàng hơn người mà là bởi vì nàng. Ngồi. Xe. Lăn! Sinh thần của Liên Như Nguyệt mời đến không ít tiểu thư quý tộc, một người ngồi xe lăn xuất hiện tất nhiên là gây sự chú ý, nhất thời mọi người đều bàn luận sôi nổi về đối phương, tin đồn gần đây gây náo loạn không nhỏ, Tiết Phong Lan chính là chủ nhân của tin đồn, trong lúc nhất thời mọi người đều biết vị kia chính là người được Thái hậu sủng ái.

“Tiết Phong Lan?”

“Chính là vị kia trong lời đồn, cháu ngoại của Lý Thừa tướng, người được Thái hậu ân sủng.” Lương Thái Hà mở miệng bổ sung.

“Ân.” Triệu tiểu thư vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt khiến người khác không nhìn ra được cảm xúc của đối phương.

“Đa tạ.” Dứt lời liền quay người rời đi, để lại một đám người hai mặt nhìn nhau không rõ chuyện gì, Lương Thái Hà lẩm bẩm một câu: “Đúng là kỳ quái.”

Bên này Tiết Phong Lan hồn nhiên không hề hay biết có người đang dò hỏi thân phận của nàng, lấy Liên Như Nguyệt làm trung tâm, bên trái nàng ta là Tiết Phong Linh, sau đó đến Tiết Lan Hương và Tiết Liên Kiều, bên phải nàng ta lần lượt là Tiết Phong Lan, Hạ Nguyệt Lam và Nguyệt Viên Viên. Hạ Nguyệt Lam vốn muốn giờ trò ngồi bên cạnh Liên Như Nguyệt bất quá Liên Như Nguyệt nhanh chóng phản ứng kéo tay Tiết Phong Linh và Tiết Phong Lan hai người ngồi ở hai bên tay nàng, ý đồ ngăn cách Hạ Nguyệt Lam, hôm nay là sinh thần của nàng, cũng không muốn cãi nhau với đối phương Hạ Nguyệt Lam tỏ vẻ không sao cả đi đến bên cạnh Tiết Phong Lan ngồi xuống, Nguyệt Viên Viên cũng theo đó mà ngồi, Tiết Lan Hương sớm đã an vị bên cạnh Tiết Phong Linh, chỉ có Tiết Liên Kiều chần chờ vài giây rồi cũng đi đến bên cạnh Tiết Lan Hương ngồi xuống, bảy người ngồi một cái bàn còn

chừa ra ba vị trí, lúc này có một nữ tử váy đào đi về phía nay.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79-4: Tiệc sinh thần phong ba (4)

“Xin hỏi, ta có thể ngồi ở đây được không?” Thiếu nữ một thân váy đào, mắt hạnh mày cong, mũi cao thanh tú, giọng nói mềm mại, gương mặt tràn đầy sức sống khiến người khác cảm thấy thoải mái, trong lúc nhất thời bảy người đều dồn ánh mắt vào người đối phương.

Người này... Tiết Phong Lan sững sốt, sau đó nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt tươi cười, trong đầu kí ức như một cơn gió không ngừng lướt qua.

Vương Kim - thiếu gia nhà họ Vương, Vương lão gia giữ chức quan nhỏ trong triều, Vương phu nhân xuất thân từ thương gia, nhà họ Vương kinh doanh tiệm vàng nhưng làm ăn không tốt, trong mắt các quý tộc có tiếng thì Vương gia chỉ là một hạt cát, không đáng để mắt đến, bất quá từ sau khi sinh nhi tử Vương Kim tiệm vàng Vương gia làm ăn phát đạt, kiếm được không ít bạc, mà Vương lão gia cũng được thăng quan tiến chức, cho nên đối với đám người Vương gia mà nói Vương Kim chính là thần tài, Vương lão gia cùng Vương phu nhân sủng ái hẳn khiến hẳn xem trời bằng vung, được xưng là ác bá của phố Hạ Lan Cửu U.

Trường Bình Hầu là quan lớn trong triều, cho dù Vương gia đang không ngừng đi lên thì trong mắt Liên gia cũng không đáng là gì, cho nên sinh thần của Liên Như Nguyệt, đám ô tạp tất nhiên không được tùy tiện tiến vào, đặc biệt là tên Vương Kim nổi danh ác bá của phố Hạ Lan Cửu U kia càng không được mời vào, chính là Vương Kim thường xuyên dựa vào quan hệ để có được thứ hắn muốn. Hắn có huynh đệ thân thiết là Lâm Cửu Minh, Lâm gia có quan hệ làm ăn với Liên gia cho nên vì nể mặt Lâm gia cũng nhận được thiệp mời từ Trường Bình Hầu phủ, nhờ có Lâm Cửu Minh mà Vương Kim có thể thành công trà trộn vào bữa tiệc, bất quá mục đích của hắn không phải là son hào mĩ vị của Liên gia mà là người, người hắn muốn đánh chủ ý không phải chủ nhân của bữa tiệc Liên Như Nguyệt mà là khuê mật của nàng Tiết Phong Linh.

Vốn dĩ Tiết Phong Lan cũng không biết chuyện sâu xa xảy ra trong sinh thần của Liên Như Nguyệt, cho đến khi trước ngày thành thân nàng mới biết được sự thật năm đó, nàng cùng Tiết Phong Linh đã cùng một ngày, sau khi dặn dò nàng vài câu thì Thượng thư phu nhân đã đi qua phòng Tiết Phong Linh, nàng buồn tủi cho nên mới muốn đi tìm tỷ tỷ cùng mẫu thân, không ngờ lại nghe được cuộc đối thoại của hai người. Hóa ra trước kia không bao lâu Tiết Phong Linh có tham gia một cuộc thi tranh tài ở một lầu danh tiếng trong kinh thành, ở đó nàng ta gặp được Vương Kim, đối với dung nhan sắc nước hương trời của Tiết Phong Linh, Vương Kim vừa gặp đã yêu, hắn bỏ ra hơn vạn lượng để ủng hộ Tiết Phong Linh, sau cùng Tiết Phong Linh như nguyện mà chiến thắng, đáp lễ với hắn bằng việc gả cho hắn nghe một khúc cầm, chính là Vương Kim nào thỏa mãn với những thứ đó? Thứ hắn muốn chính là mĩ nhân, vì vậy hắn bắt đầu lập kế hoạch tiếp cận nàng, nhờ có sự giúp đỡ của Lâm Cửu Minh mà hắn cũng nhanh chóng điều tra được thân phận đối phương, ngày ngày đều cho người mang hoa đem đến Tiết phủ, vài ngày đầu thì Tiết Phong Linh nhận lấy xem như cảm ơn nhưng sau đó Vương Kim cũng không dừng lại, hắn thấy Tiết Phong Linh nhận hoa của hắn bèn nghĩ nàng cũng có ý với hắn nên tìm bà mối đến cầu hôn, lúc này đây Tiết Phong Linh mới thấy sự tình làm lớn bèn đi tìm Thượng thư phu nhân cầu cứu, ngày đó bà mối còn chưa tìm tới cửa đã bị Thượng thư phu nhân cho người giải quyết, sau đó cũng không có bà mối nào nhận mối hôn sự này của Vương gia nữa, mà Thượng thư phu nhân cũng cho người đến Vương gia từ chối thẳng thừng với lý do là Tiết Phong Linh còn nhỏ.

Vương gia phụ mẫu đối với Vương Kim yêu thương như mạng, nhận thấy đối phương chường mắt nhi tử của bản thân nên Vương mẫu cũng chẳng vừa mắt Tiết Phong Linh, thậm chí còn đi tìm một cô nương khác tốt hơn cho nhi tử để lấy về nhà, bất quá Vương Kim không đồng ý, nháo một trận nên Vương mẫu cũng để mặc hắn, thậm chí Tiết Phong Linh là hồ ly tinh quyến rũ nhi tử của nàng. Người nhà Vương gia nhìn Tiết Phong Linh không vừa mắt nhưng trong lòng Vương Kim đối phương là ánh trăng sáng, sau khi cho người điều tra biết được Tiết Phong Linh là khuê mật của Liên Như Nguyệt, qua lời bằng hữu Lâm Cửu Minh thì vài ngày nữa là sinh thần của Liên Như Nguyệt, thậm chí nàng chắc chắn sẽ đến vì vậy hắn bèn trà trộn vào bữa tiệc sinh thần đó để gặp gỡ nàng. Chỉ là không ngờ đêm đó Tiết Phong Linh trang điểm quá xuất sắc, nàng xinh đẹp tựa tiên nữ giáng trần khiến hắn mất đi lí trí, chỉ muốn nàng trở thành của hắn, hẳn cho người dân dụ Tiết Phong Linh đến một căn phòng trống, một nơi vắng vẻ không bóng người, về phần sau đó hắn muốn làm gì thì chỉ có hắn mới biết được, bất quá người đến không phải Tiết Phong Linh - người trong lòng của hắn mà là Diệp Linh Vi.

Diệp Linh Vi là nữ nhi của Diệp Thái y, Diệp Thái y là thái y đứng đầu của Thái Y viện, danh vọng không nhỏ, hẳn chỉ có một nữ nhi duy nhất là Diệp Linh Vi, cho nên y học cả đời của hắn đều truyền lại cho nàng, mà Diệp Linh Vi từ nhỏ đã hứng thú với y thuật cho nên học hỏi được không ít kinh nghiệm, hiện tại nàng đã biết bốc thuốc chữa bệnh. Diệp Linh Vi lớn lên rồi xem, nàng không những xinh đẹp mà còn biết y thuật, điển hình là tuyệt sắc thân y trong truyền thuyết, tính tình của nàng cũng không tồi cho nên được mọi người ưa thích. Ngày đó Tiết Phong Linh và Diệp Linh Vi mặc váy cùng màu, kiểu tóc của cả hai người đều xõa xuống cho nên nhìn từ xa có phần tương tự, không ngờ người bị lừa đến không phải Tiết Phong Linh mà là một người khác, chính là trong phòng trời tối, Vương Kim chỉ nghĩ người trước mặt là người mà hắn tâm tâm niệm niệm nên nhận không được bỏ nhào vào đối phương, may mắn là Diệp Linh Vi có học qua một chút độc thuật để phòng thân, cho nên nhân lúc Vương Kim té ngã bèn chạy thoát thân, nhưng cửa phòng bị khóa, sau cùng Diệp Linh Vi bị Vương Kim làm nhục, trong sạch mất hết.

Đến khi bữa tiệc kết thúc Diệp mẫu cũng không nhìn thấy nữ nhi, vội vàng cho người đi tìm, đến nơi mới phát hiện nữ nhi bị Vương Kim làm bản bèn ôm nàng khóc lớn, vì không muốn làm ảnh hưởng thanh danh của nữ nhi nên Diệp Thái y chỉ yêu cầu Liên gia giải quyết riêng chuyện này, mặc dù nữ nhi đã mất đi trong sạch nhưng vẫn phải điều tra rõ ràng. Sau đó mới biết được mục đích của Vương Kim không phải là Diệp Linh Vi mà là Tiết Phong Linh, bởi vì hai người mặc y phục giống nhau, bóng lưng lại có chút tương tự nên Vương Kim nhận nhầm người, Diệp Linh Vi thật ra chỉ là nạn nhân thay thế Tiết Phong Linh. Người Tiết gia biết được mục đích của Vương Kim là báo oán nhà họ Liên đánh cho Vương Kim một trận, Vương mẫu còn cùng Thượng thư phu nhân cãi nhau báo là Tiết Phong Linh quyến rũ nhi tử của bà mới ra có sự ngày hôm nay, Thượng thư phu nhân không phục, nữ nhi nàng xinh đẹp cũng có tội sao? Bởi vì chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của Diệp Linh Vi cùng Tiết Phong Linh nên bị Liên gia ép xuống, về phần chuyện của Diệp Linh Vi, Vương Kim đã làm không thể chối cãi, chỉ có thể thủ Diệp Linh Vi vào cửa, Diệp Linh Vi lúc này bị ồn ào tình đây, phát hiện bản thân bị vậy bản liền muốn tự sát cũng không đồng ý gả cho Vương Kim, Diệp mẫu phải khuyên can dứ lăm nàng mới đồng ý chấp nhận, Vương gia bên kia cũng không có ý kiến, chuyện tốt thì bọn họ làm tất nhiên bọn họ không tiện mở miệng, ngày hôm sau Vương Kim liền mang sinh lễ đến cầu hôn Diệp Linh Vi, mặc cho người bên ngoài thì thầm to nhỏ Diệp gia vẫn gả nữ nhi vào cửa Vương gia.

Tuy nói chuyện này Vương Kim có lỗi nhưng Tiết Phong Linh cũng không tránh khỏi liên quan, nếu không phải vì nàng nhận hoa của hắn khiến hẳn hiểu lầm thì hẳn cũng đâu có làm ra chuyện như vậy, tuy là nói thế nhưng cũng không có ai truy cứu trách nhiệm lên người một tiểu nữ hài là nàng, dù sao nàng cũng là nạn nhân, chỉ là số trời đã định nữ nhi Diệp gia phải thay nàng chịu nạn kiếp. Diệp gia mặc dù không nói nhưng trong lòng thập phần bất mãn, trong sạch của nữ nhi mất sạch, bọn họ chỉ có thể im lặng nhìn nữ nhi rơi vào hố lửa, cho nên Diệp Thái y giận chó đánh mèo, đối với Tiết Phong Lan cũng lạnh nhạt hẳn đi, hắn nhìn xin hẳn dạy cho nàng y thuật để phòng thân hẳn đã từ chối, mặc dù biết nàng đã mất đi đôi chân, chỉ muốn học một chút y thuật để có thể tránh nạn trong lúc nguy cấp nhưng thân là phụ thân, nhìn thấy nữ nhi suýt nữa bị người khác cưỡng gian, hơn nữa đau số lại là tỷ tỷ của nàng, hẳn tuy là lương y nhưng vẫn không thể nào đối mặt với nàng được. Diệp Thái y xin Thái hậu không cần cho hắn chăm sóc bệnh tình của Tiết Phong Lan nữa, chính là Thái hậu không đồng ý, dù sao nàng đối với y thuật của Diệp Thái y cũng rất tin tưởng, nàng cho hắn thời hạn hai năm để chữa khỏi đôi chân Tiết Phong Lan, nếu đến lúc đó vẫn chưa chữa khỏi thì hẳn liền không cần chăm sóc Tiết Phong Lan nữa, Diệp Thái y đáp ứng, mặc dù vẫn chăm sóc nàng như trước nhưng thương cảm trong lòng đối với nàng đã không còn, khi đó Tiết Phong Lan chỉ nghĩ rằng Diệp Thái y chán ghét bản thân tàn tật lại phiền phức nên cũng chẳng cho đối phương sắc mặt tốt gì, không ngờ hết thấy là là do nợ đào hoa của Tiết Phong Linh gây ra.

Diệp Thái y chăm sóc đôi chân của nàng hơn hai năm, nàng đối với hắn vẫn có chút kính trọng, mặc dù đối phương không thể trị hết đôi chân của nàng nhưng so với một đám đại phu nhìn thấy đôi chân nàng liền lắc đầu thờ ơ thì Diệp Thái y lại dừng cảm hơn nhiều, tuy nói là có lệnh của Thái hậu nhưng Diệp Thái y vẫn tận tình chăm sóc bệnh tình của nàng, chỉ là thái độ lạnh nhạt, nàng biết rõ không thể trách Diệp Thái y, dù sao hắn cũng có nỗi khổ riêng, nếu đối lại là nàng có lẽ nàng cũng hành xử y như vậy, dù sao đó cũng là nữ nhi duy nhất, nàng là bị Tiết Phong Linh liên lụy nhưng khi đó mọi chuyện còn chưa bắt đầu, nàng đối với Tiết Phong Linh một chút oán hận cũng không có, chỉ là bây giờ... lòng nàng đã tràn ngập thù hận, dù chỉ là một chuyện nhỏ nhưng nếu nó đã liên quan đến Tiết Phong Linh thì nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng, cho nên bữa tiệc sinh thần ngày hôm nay của Liên Như Nguyệt, nhất định sẽ

rất náo nhiệt!

“Thật xin lỗi, nếu... nếu không tiện ta có thể tìm chỗ ngồi khác, làm phiền rồi.” Bị nhiều người chăm chú nhìn như vậy, tuy nói Diệp Linh Vi tính tình phóng khoáng nhưng cũng tránh không khỏi có chút e ngại, thăm nghĩ đối phương có lẽ là không muốn để nàng ngồi cùng bàn nên mới im lặng không nói, một phần là không muốn nàng tự tìm mất mặt, một phần là muốn nàng tự biết khó mà lui. Diệp Linh Vi cũng không phải là hạng người thích dây dưa không rõ với người khác, tính tình nàng khá thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, đối phương đã không nhiệt tình với nàng, nàng cũng chẳng muốn mặt nóng dần mông lạnh.

“Diệp tiểu thư...” Tiết Phong Lan lên tiếng: “Ồ đây còn có chỗ, Diệp tiểu thư cứ ngồi tự nhiên.” Diệp Linh Vi gả vào Vương gia chưa đến hai năm đã bị tự sát, nghe nói là vì bị Vương gia hành hạ, người bên ngoài lên án Vương Kim nhưng nhiều hơn mà mắng đám người Diệp gai, biết rõ Vương Kim là loại người nào vậy mà vẫn đồng ý gả nữ nhi cho hắn, cuối cùng hồng nhan bạc mệnh, Diệp Thái y chỉ có một nữ nhi duy nhất là Diệp Linh Vi, sau khi nàng mất hẳn cũng suy sụp tinh thần, vị trí của hắn ở Thái Y viện nhanh chóng bị Lưu Thái y thay thế, sau cùng bệnh nặng qua đời, Diệp gia một nhà khiến người vô cùng thương cảm.

Mọi người sùng sốt, lúc này có không ít người đến nơi này tỏ ý muốn ngồi nhưng đều bị Liên Như Nguyệt hạ lệnh đuổi đi, đám người thấy vậy cũng không ai dám nói gì, dù sao Liên Như Nguyệt mới là nhân vật chính, nàng vui là được rồi, cho nên khi Diệp Linh Vi xuất hiện, mọi người đều im lặng chờ đợi quyết định của đối phương, chính là không ngờ Liên Như Nguyệt lại im lặng không nói gì.

Thật ra Liên Như Nguyệt cũng rất khó xử, nàng nhìn một đám tiểu thư rõ ràng là không thích nàng lại bày ra gương mặt vui vẻ đi đến bên này tiếp cận nàng, còn giả vờ thân thiết muốn ngồi cùng bàn với nàng khiến nàng rất khó chịu, nếu đã không thích thì cũng đâu cần phải lộ vẻ mặt tươi cười giả tạo như vậy, nàng cũng đâu có cưỡng ép đối phương, cho nên Liên Như Nguyệt không nói hai lời liền đem người đuổi đi, chính là Diệp Linh Vi thì không giống vậy. Diệp gia là gia tộc danh y, bất kỳ người trên kẻ dưới của Đại Ngụy đều chịu ơn Diệp Thái y, nay cả Liên gia của nàng cũng không ngoại lệ, lúc nhỏ Liên Như Nguyệt không cần thận bị nhiễm phong hàn, may mắn là có Diệp Thái y trợ giúp mới có thể bình an trưởng thành, lại nói sức khỏe của mẫu thân nàng vốn không tốt, thường xuyên được Diệp Thái y chăm sóc mới tốt lên không ít, suy cho cùng Diệp Thái y cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, quan hệ giữa nàng và Diệp Linh Vi cũng không tồi, đối phương thường lo học y nên hai người chẳng mấy có cơ hội gặp nhau, mặc dù không nóng không lạnh nhưng ở chung cũng xem như hài hòa. Nàng vốn muốn bảo Diệp Linh Vi ngồi tự nhiên nhưng ngẫm lại này giờ nhiều vị tiểu thư khuê các đến nàng đều đuổi, hiện tại nếu giữ Diệp Linh Vi lại có thể sẽ khiến một đám nữ nhân cảm thấy ghen tỵ, lời ra tiếng vào, bất quá nếu hạ lệnh đuổi người thì nàng làm sao có mặt mũi nhìn Diệp Thái y, mặt mũi nhìn phụ mẫu?

May mắn là lúc này Tiết Phong Lan lại cho nàng một cái bậc thang đi xuống, mặc dù không biết Tiết Phong Lan muốn làm gì nhưng đối phương đã mở miệng, nàng cũng tiếp lời: “Vẫn còn chỗ trống, Diệp tiểu thư cứ ngồi đi.”

“Như vậy... đa tạ mọi người.” Diệp Linh Vi đi đến bên ghế ngồi xuống, vị trí của nàng ở bên cạnh Nguyệt Viên Viên, nàng không phải không thấy những người khác bị Liên Như Nguyệt đuổi đi, chính là lúc này nàng cùng mẫu thân đi gặp mặt các vị phu nhân bị giữ lại hàn huyên một hồi thì lúc đi đến địa sảnh bàn nào bàn này đều thấy người, có một vài bàn có chỗ trống nhưng lại gặp phải người không thích nên nàng mới đi đến thứ đi đến bên bàn của Liên Như Nguyệt, nàng sớm đã ôm tâm lý bị từ chối, không nghĩ đến đối phương lại đồng ý, trong lòng thăm nghĩ sở dĩ Liên Như Nguyệt đồng ý để nàng ngồi là bởi vì Tiết Phong Lan đã lên tiếng, vì thế mặt Tiết Phong Lan cho nên trong lòng đối với đối phương cảm kích vô cùng.

“Vị tiểu thư này... không biết xưng hô thế nào?” Ánh mắt Diệp Linh Vi rơi vào đôi chân của Tiết Phong Lan, sau đó rất nhanh liền dời mắt, sợ đối phương hiểu lầm nàng không có ý tốt, nàng liền ngượng học y, đối với bệnh tình của người khác luôn rất nhạy cảm, vì vậy từ xa nhìn thấy Tiết Phong Lan đang ngồi trên xe lăn liền âm thầm suy đoán bệnh tình người này, xương chân không có bị teo, xem ra là không phải bẩm sinh.

“Ta gọi Tiết Phong Lan, Diệp tiểu thư hạnh ngộ.” Tiết Phong Lan cho đối phương một nụ cười thân thiện.

“A, người chính là người đang được phụ thân của ta chữa trị sao?” Tiết Phong Lan, cái tên này hiện tại đã không còn xa lạ với giới quý tộc của Đại Ngụy nữa, Tiết gia tiểu thư, cháu ngoại của Lý Thừa tướng, người nhận được ân sủng của Thái hậu, đáng tiếc lại tàn phế hai chân.

“Đúng vậy.” Tiết Phong Lan nhếch môi: “Hóa ra Diệp Thái y có nhắc đến ta với tiểu thư sao?”

Diệp Linh Vi ngượng ngùng: “Phụ thân có nói, người là tiều tước lớn nhất của người, người học y bao nhiêu năm vậy mà lại không thể...” Nói đến đây Diệp Linh Vi lại mím môi, tựa hồ như nàng ý thức được gì đó, hôm nay là sinh thần của Liên Như Nguyệt, nói điều này trước mặt mọi người không chỉ là đã kích thích thần của Tiết Phong Lan mà còn khiến nàng bị mọi người chế cười, nhất thời không biết làm sao cho phải.

“Diệp Thái y quá lời rồi, bệnh tình của ta, ta biết rõ, dù sao cũng đa tạ Diệp Thái y đã chăm sóc cho ta.” Lời này của nàng là thật sự.

“Tiết tiểu thư khách khí, đó là việc gia phụ nên làm.”

“Diệp tiểu thư khách sáo rồi, gọi ta Phong Lan là được.”

“Ta gọi Diệp Linh Vi, Linh trong linh lung, Vi trong tinh vi.”

“Tên của người thật có ý nghĩa.”

Hai nữ hài nhanh chóng kết bạn, cười cười nói nói, trò chuyện đến mức không xem ai gì, mọi người trên bàn tỏ vẻ không sao cả, dù sao một nữ hài như Tiết Phong Lan tựa hồ như rất khiến người khác yêu thích, huống hồ thân thể đối phương lại có chút đặc thù, có thể kết giao nhiều bạn đối với nàng đôi khi lại tốt, một đám người trên bàn đối với Tiết Phong Lan cũng chẳng có thù hận gì sâu sắc, ngoại trừ một người.

Ngay từ lần đầu gặp Tiết Phong Lan Liên Như Nguyệt đã có chút đồng cảm với đối phương, mắt đi đôi chân không phải là chuyện nhỏ nhưng đối phương vẫn kiên cường đối mặt, mặc dù nàng là nhân vật chính của ngày hôm nay lại bị Tiết Phong Lan cướp đi nổi bật nhưng nàng cũng chẳng buồn bận tâm, bất quá thân là nhân vật chính lại bị người khác bỏ qua tâm trạng thật không mấy dễ chịu, cho nên khi hai người trò chuyện Liên Như Nguyệt cũng tìm cơ hội nói chen vào hai ba câu, Hạ Nguyệt Lam thấy Liên Như Nguyệt tranh thủ sự tồn tại bên miệng treu chọc đối phương, Nguyệt Viên Viên vốn là người hoạt bát, sau đó cũng nhanh chóng gia nhập cuộc trò chuyện của đám người, Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều thấy vậy cũng không muốn làm kẻ bị xa lánh nên cũng mở miệng nói một hai câu, duy chỉ có Tiết Phong Linh là im lặng không nói, nàng nhìn một đám người quay quanh Tiết Phong Lan như một đám khí đang vui đùa bên cười nhạo, một bàn tám người cũng xem như hòa hợp.

“Thái tử điện hạ đến.” Gã sai vặt canh cửa hô lên, lúc này mọi người đều đã ngồi vào bàn nhập tiệc, bất quá chỉ mới đem trà bánh lên, còn món chính vẫn đang chuẩn bị, nghe thấy thông báo mọi người đồng loạt đổ dồn về cửa chính.

Nam tử một thân hoàng bào, toàn thân tản ra khí chất cao quý, ở Đại Ngụy chỉ có người của hoàng thất mới được mặc y phục màu hoàng kim, mà hoàng thất ngoại trừ Ngụy đế cũng chỉ có Thái tử mới có tư cách mặc, tuy nói Ngụy đế cho phép Thái tử nhưng xuất hiện trong sinh thần của nữ nhi đại thân, Thái tử lại mặc y phục như vậy, chuyện này... cũng quá huênh hoang đi? Một đám đại thần kinh kinh cuội cuội, trong lòng liên miên suy nghĩ, thiên hạ vốn không ổn định, ngày hôm nay Thái tử nắm quyền, biết đâu ngày sau sẽ có vị hoàng tử khác lên thay, Thái tử mặc y phục thế này ra ngoài, chỉ sợ là còn hơi sớm, bất quá cũng không có ai dám nói ra, bởi vì Thái tử hiện giờ xuân phong đắc ý, Hoàng hậu nắm quyền hậu cung, Từ gia cũng theo đó được nước làm tới, thể hiện một chút khoe khoang cũng là bình thường.

“Tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi nương nương.” Bên cạnh Thái tử Lam Thành Văn lúc này cũng xuất hiện một nữ tử thân trang y, nàng trang điểm rất đẹp, đẹp một cách tinh tế, xen lẫn chút kiêu ngạo vốn có của mình, hiện tại nhìn nàng thật giống như phượng hoàng trên cành cao, người này không ai khác chính là Lý Kiều vừa mới gả cho Thái tử Lam Thành Văn cách đây không lâu, tuần nam nữ sánh đôi, bàn tay nữ tử chaoáng qua cánh tay nam tử, xem ra tình cảm phu thê mới cưới này đúng là không tồi.

“Mọi người không cần đa lễ, đứng lên đi.” Giọng nói Thái tử ôn trọng, Thái tử năm nay cũng đã mười chín, so với một đám nam tử vừa mới tới tuổi trưởng thành thì hẳn cũng xem như chừng chạc, mang theo mệnh lệnh của người trưởng thành, trên gương mặt hẳn tỏ vẻ từ tốn, ôn hòa, kiên nhẫn, khác hẳn với một đám công tử quý tộc ở nơi này.

“Đa tạ Thái tử điện hạ.”

“Ai da Như Nguyệt đúng là có mặt mũi, sinh thần của người không chỉ có Thái tử đến tham dự mà nhị vị hoàng tử cùng nhị vị công chúa đều đến, hôm nay đúng là náo nhiệt.” Đối với những lời châm chọc người khác Hạ Nguyệt Lam luôn là người mở đầu, nàng vừa dứt lời thì mọi người cũng thấy rõ đằng sau đôi nam nữ còn có hai nam hai nữ, nam tử anh tuấn, khí chất ngời ngời, nữ tử mỹ miều, thanh lệ thoát tục.

“Thái tử điện hạ, nhị vị hoàng tử mời vào trong.” Trường Bình Hầu gia dẫn theo Thế tử Liên Hạo Nguyên đích thân ra cửa đón tiếp người.

“Thái tử phi, cô đi trước, nâng đi tìm các vị phu nhân tâm sự đi.” Thái tử nhìn thế tử mới cưới cất giọng dịu dàng khiến người ngoài nhìn vào ghen tỵ một trận.

Đại hôn của Thái tử vừa diễn ra cách đây không lâu, ngày đó Thái tử vừa lấy một thế một thiếp, thế nhưng ngày hôm nay Thái tử lại chỉ dẫn theo Thái tử phi đi dự bữa tiệc của Liên gia, điều này quả thật là khiến không ít người suy nghĩ sâu xa. Tiệc tùng của giới quý tộc thường sẽ dẫn theo chính thất hoặc là thế thiếp được sủng ái nhất phủ, Thái tử không có thông phòng, chỉ có Thái tử phi cùng với Trắc Thái tử phi, bữa tiệc đầu tiên ra mắt Thái tử dẫn theo Thái tử phi cũng là hợp tình hợp lý, chính là trong đám người vẫn có người nhận được tin tức, mấy ngày trước Thái tử qua đêm ở chỗ Trắc phi khiến Thái tử phi tức giận, hai người bọn họ đã cãi nhau một trận, không nghĩ đến hôm nay lại không có việc gì mà dắt tay nhau tham dự bữa tiệc.

“Vâng, Thái tử đi thông thả.” Lý Kiều mỉm cười dịu dàng, hoàn toàn không nhìn ra khuyết điểm gì, nữ tử giả đi đúng là có khác, bắt đầu biết học cách che giấu bản thân rồi.

Thái tử vừa đi, Lý Kiều liền bị một đám phu nhân tiểu thư vây quanh, Lý Kiều hiện tại không chỉ là thiên kim nhà Lý Thừa tướng mà còn là Thái tử phi, nữ chủ nhân của Đông cung, là người mà mọi người đều muốn lấy lòng, tuy nói giang sơn dễ đổi nhưng hiện tại Thái tử là người nắm quyền, mặc kệ ngày sau thế nào, chỉ cần biết hiện tại ai là người làm chủ thì chỉ cần lấy lòng người đó là được, chuyện tương lai xa vời, cũng chẳng ai muốn lo xa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79-5: Tiệc sinh thần phong ba (5)

“Lý Kiều đúng là có phúc, giả cho Thái tử vừa có quyền có thế lại có mạo, sau này có khi lại còn người nắm quyền hậu cung nữa ấy chứ.” Một đám tiểu thư bên này nhìn Lý Kiều được người khác vây quanh, trong giọng nói không che giấu được tia ghen tỵ, bất quá rất nhanh nàng liền chuyển đề tài sang người khác: “Thái tử mặc dù tuần tú nhưng ta lại thích vẻ đẹp trầm lắng của Tử hoàng tử cơ.”

Tử hoàng tử Lam Thành Vũ hôm nay mặc một bộ thanh y hơi sẫm, toàn thân đều lộ ra có khí chất thanh nhã, bộ dạng hấn phóng khoáng nhưng gương mặt lại duy trì vẻ trầm mặc mang cho người khác cảm giác như xa như gần, loại nam nhân này mới thật sự thu hút sự chú ý của nữ nhân.

“Người nói đúng, mặc dù địa vị không cao nhưng hẳn dù sao cũng là nhi tử của Hoàng hậu, sau này nếu Thái tử lên ngôi hẳn cũng sẽ được phong vương, giả cho hẳn cũng không tệ.” Một vị tiểu thư âm thầm tính toán.

“Đúng là không có tiền đồ, giả cho Tử hoàng tử người mãi mãi chỉ có thể làm phi, nhưng giả cho Thái tử thì khác, một ngày nào đó người sẽ được lên làm hậu!” Một vị tiểu thư nghe được lời nói của người bên cạnh, có chút khinh thường mở miệng, nàng thừa nhận Tử hoàng tử đúng là tuần mỹ hơn Thái tử, nhưng đối với nàng, quyền lực có giá trị hơn nhiều so với mỹ nam.

“Làm hậu? Người đang nằm mơ sao?” Có vị tiểu thư không đồng ý với ý kiến của đối phương, mở miệng phản bác: “Lý Kiều là Thái tử phi, làm hậu cũng chưa tới lượt người.”

“Người đúng là ngây thơ, Thái tử phi thì tương lai nhất định sẽ làm hậu sao?” Nàng nhếch môi: “Hậu cung ba ngàn giai lệ, hậu vị của Lý Kiều có thể giữ được bao lâu?!”

Không có ai lên tiếng đáp lại, bởi vì lời của nàng quả thật không sai, hiện tại tuy nói Lý Kiều là thế tử kết tóc với Thái tử nhưng nếu sau này Thái tử lên ngôi, Lý Kiều làm Hoàng hậu thì hậu vị của nàng chưa chắc đã giữ vững. Hoàng cung ba ngàn giai lệ, không thiếu nhất chính là mỹ nhân, tự cô chỉ kim có biết bao vị quân vương phế hậu lập phi, cho dù hiện tại đối phương đối xử với nàng rất tốt nhưng nam nhân vốn vô tình, trong tâm làm sao chỉ có một nữ nhân? Cho nên mới nói chân tình chỉ là nhất thời, có quyền lực trong tay mới là chắc chắn nhất.

“Tuyệt Yên Nhiên, ta mới mặc kệ các người nói cái gì, dù sao nếu hiện tại giả cho Thái tử chỉ có thể làm thiếp, thân là Quận chúa của Vinh vương phủ, ta làm sao có thể làm thiếp?!” Thiếu nữ một thân thanh y khoanh tay trước ngực, thái độ ngang ngược đầy bá khí nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp vốn có của nàng.

Nữ tử gọi Tuyệt Yên Nhiên cười nhạt, đối với thái độ hung hăng của đối phương làm như không thấy: “Vệ Thanh Hoan, tuy nói người là Quận chúa của Vinh vương phủ nhưng sao lại ngây thơ như vậy? Giả cho Thái tử làm thiếp thì sao? Chẳng phải sau này sẽ có thể đòi đòi sao? Còn giả cho Tử hoàng tử, cả đời người chỉ có thể làm một vương phi!”

Vệ Thanh Hoan tức giận: “Làm phi thì sao? Ít nhất đó cũng là chính thất, còn tốt hơn phải làm tiểu thiếp.” Mẫu thân nàng là Vinh vương phi, từ nhỏ Vệ Thanh Hoan đã được giáo dục cẩn thận, thà giả cho tử tài bình thường mà làm chính thất còn hơn giả vào hoàng tộc chỉ có thể làm thiếp, cho dù là Quý phi thì suy cho cùng cũng chỉ là thiếp, địa vị so với Hoàng hậu vẫn là thấp kém hơn nhiều.

“Hừ, ta mới không nói chuyện với tiểu hài tử.” Tuyệt Yên Nhiên cũng buồn bực, không muốn cùng đối phương tranh cãi.

“Tuyệt Yên Nhiên, người nói ai là tiểu hài tử hả?”

“Ai trả lời thì chính là người đó.”

“Người...”

“Hai người đủ rồi, đừng cãi nhau có được không?!” Nữ tử bên cạnh bị bọn họ ồn ào đến chịu không nổi.

“Lâm Mộc Miên, người xem Tuyệt Yên Nhiên bắt nạt ta kia.” Vệ Thanh Hoan rất uất ức, lập tức tìm người tố cáo.

Tuyết Yên Nhiên nhìn thấy hành động này của Vệ Thanh Hoan thầm mắng một câu: “Tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử, hờ một chút liền đi mách người khác.”

Lâm Mộc Miên bị Vệ Thanh Hoan ồn ào, lắc lư không ngừng: “Đủ rồi đủ rồi, đừng lắc nữa, ta sắp chóng mặt chết đây này.”

Vệ Thanh Hoan buông tay, bĩu môi: “Hừ, ai bảo ngươi không giúp ta, để nàng bắt nạt ta thành như vậy.”

“Ta nói ngươi Vệ Thanh Hoan, ngươi đừng có... a, Tứ hoàng tử vừa mới nhìn qua bên này kia, hẳn nhất định là đang nhìn ta!” Lâm Mộc Miên bất giác cặp mắt hoa đào của nam tử nhìn về phía này liền nhện không được kích động kéo tay Vệ Thanh Hoan, thanh âm cũng không kìm chế được mà phóng đại vài phần, một bàn tám người Tiết Phong Lan bên này đều nghe rõ ràng.

Liên Như Nguyệt bĩu môi, chẳng hiểu đám nữ nhân này đang nghĩ gì, gặp phải nam nhân là đôi mắt sáng rỡ chẳng khác nào thấy vàng, nam nhân thôi mà, có cần phải như vậy không, đúng là một đám người thiếu hiểu biết.

“Tứ hoàng tử đúng là tuần tú nhưng bọn họ không cần phải kích động như vậy chứ?” Hạ Nguyệt Lam từ trước đến chỉ nói những lời sắc bén, không nghĩ lần này lại nói những lời nhẹ nhàng như vậy, dù sao đối phương không phải một người là một đám người, Hạ Nguyệt Lam cũng không muốn phải lúc đi kéo giá trị thù hận nhiều như vậy, cho nên mới lựa lời thích hợp để nói.

“Ngươi nói không sai!” Lần này Liên Như Nguyệt hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Hạ Nguyệt Lam.

Không ai chú ý tới thiếu nữ Nguyệt Viên Viên khi chạm phải cặp mắt hoa đào đó liền kích động nắm chặt khăn tay, vành tai đỏ ửng, đầu cúi thấp xuống che giấu cảm xúc của bản thân.

“Thật ra... lỗi là tại Tứ hoàng tử nhìn về phía này cho nên... bọn họ mới kích động như vậy chứ?” Diệp Linh Vi thấp thòm gia nhập cuộc trò chuyện, nàng trước giờ tiếp xúc với được liệu nhiều hơn người, cho nên cũng tránh không khỏi mị lực mà Lâm Thành Vũ phóng ra, mặc dù như vậy Diệp Linh Vi vẫn ý thức được là nàng không nên giống đám người bên đó, chính là trong lòng vẫn nhện không được mà kích động.

Liên Như Nguyệt nhìn bộ dạng “không ăn được nhochê nhoxanh” của Diệp Linh Vi, buồn cười: “Sao ngươi không nghĩ là hắn đang nhìn ngươi?”

Hai má Diệp Linh Vi thoáng cái đỏ bừng, vội vàng xua tay: “Ta... ta cùng Tứ hoàng tử không có nhận thức, làm sao hắn lại nhìn về phía ta được?” Lời này của nàng là sự thật, đây là lần đầu tiên nàng cùng Tứ hoàng tử chạm mặt, ngay cả thân phận của nàng đối phương còn không biết thì làm sao có thể nhìn nàng?

“Nếu không có gì sao ngươi lại đỏ mặt?” Liên Như Nguyệt tiếp tục trêu chọc, bây giờ thì nàng đã hiểu cảm giác của Hạ Nguyệt Lam khi gây sự với nàng, có lẽ nhìn thấy bộ dạng tức điên của nàng thấy rất thích thú nên đối phương mới không ngừng tìm nàng gây chuyện.

“Ta... ta... ta không có...” Diệp Linh Vi bị Liên Như Nguyệt không ngừng trêu chọc như vậy gần như muốn khóc đến nơi, nàng ngược mắt nhìn Tiết Phong Lan tỏ vẻ cầu cứu, dù sao trên chiếc bàn, nàng chỉ cảm thấy thân thuộc với Tiết Phong Lan, có thể là vì đối phương là bệnh nhân, mà nàng là thầy thuốc đi?

“Như Nguyệt, Linh Vi tương đối đơn thuần trong chuyện tình cảm, ngươi đừng có trêu chọc nàng.” Tiết Phong Lan nhìn Diệp Linh Vi hướng mắt nhìn nàng cầu cứu liền nhện không được mở miệng thay đổi phương giải vây. Loại người như Diệp Linh Vi nhìn là biết rất ngây thơ trong sáng, suốt ngày làm bạn với thảo dược, chỉ sợ không có thời gian tiếp xúc với người khác chứ đừng nói là người khác phái, cho nên khi bị Liên Như Nguyệt nói vài ba câu liền đỏ mặt như quả đào.

“Ai da Lan Nhi, ngươi nói như vậy tựa hồ như ngươi rất có kinh nghiệm nhỉ?” Liên Như Nguyệt lập tức chuyển sang trêu chọc Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan cười cười, còn chưa kịp nói gì đã bị Tiết Phong Linh bên cạnh cướp lời: “Như Nguyệt đừng nói vậy! Lan Nhi trước giờ cửa lớn không bước cửa nhỏ không ra, làm sao có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm?!” Giọng nói của Tiết Phong Linh có phần nghiêm khắc, tựa như vị tỷ tỷ không muốn người khác nói những lời hủy hoại thanh danh của muội muội mình, trong trường hợp khác mọi người sẽ cảm thấy lời của Tiết Phong Linh là đúng đắn nhưng vào lúc này thì có chút quá đáng.

“Ta chỉ nói đùa là mà thôi, ngươi có cần nghiêm túc như vậy không?” Liên Như Nguyệt không cam lòng mở miệng.

Tiết Phong Linh bên cạnh lộ vẻ phiền muộn: “Ta biết ngươi nói đùa, không có ý xấu nhưng ai biết người khác có nghĩ như vậy hay không? Huống hồ Lan Nhi không thích như vậy, ngươi cũng đừng có trêu chọc nàng.” Liên Như Nguyệt tỏ thái độ như vậy, nàng liền biết kế hoạch của bản thân đã thành công, nàng quá hiểu Liên Như Nguyệt, cũng giống như hiểu rõ nguyên nhân nàng ta kết giao với Tiết Phong Lan, tuy không thể ngay lập tức khiến nàng ta chán ghét Tiết Phong Lan nhưng làm cho Tiết Phong Lan lưu lại ấn tượng xấu với Liên Như Nguyệt không phải là không thể.

Liên Như Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy Tiết Phong Linh như vậy, nhất thời cũng không biết phải nói gì, nàng cùng Tiết Phong Lan chỉ là đùa giỡn, cũng không phải có ý làm ảnh hưởng thanh danh của đối phương, nàng đang cùng Diệp Linh Vi nói đùa, nếu không muốn người khác nói mình như vậy thì ai bảo đối phương lại xen vào, dấy lòng đối với hành động của Tiết Phong Lan có chút buồn bực.

“Nàng không thích thì ta không nói nữa.”

Tiết Phong Lan lúc này sao còn không hiểu âm mưu của Tiết Phong Linh, nàng ta đây là muốn ly gián nàng cùng Liên Như Nguyệt mà?

“Tỷ tỷ đừng nghiêm túc như vậy, chúng ta chỉ là đang nói đùa cho vui mà thôi.” Tiết Phong Lan cười trừ, phá vỡ không khí nặng nề do Tiết Phong Linh tạo ra.

“Ta còn không phải là lo lắng cho thanh danh của muội sao? Dù sao thì hiện tại thanh danh của muội...” Cũng đâu có tốt đẹp gì?

“Tiếng xấu của muội cũng không ít, thêm một chút cũng không sao, huống hồ đây chỉ là một lời nói đùa, với lại Như Nguyệt là khuê mật của tỷ tỷ chẳng lẽ tỷ tỷ nghĩ rằng Như Nguyệt sẽ nói những lời làm hại muội muội sao?” Giọng nói của Tiết Phong Lan có phần vui đùa nhưng lời nói thì chẳng khác nào lưỡi dao sắc bén, hướng về phía lớp màng thân thiết của Tiết Phong Linh và Liên Như Nguyệt mà đâm thẳng.

Liên Như Nguyệt nhũn mày, nàng cùng Tiết Phong Linh kết giao được hai năm, quan hệ giữa hai người chẳng khác nào tỷ muội một nhà, vui buồn có nhau, bởi vì xem đối phương là tỷ muội nên có chuyện gì nàng cũng cùng đối phương chia sẻ, ngay cả việc riêng tư của nàng cũng là tìm đối phương tâm sự, đối phương vừa là bằng hữu lại vừa như tỷ tỷ của nàng, nàng cảm thấy như bản thân có thể hiểu rõ đối phương cũng giống như đối phương có thể hiểu rõ nàng nhưng lúc này đây Liên Như Nguyệt bỗng nhiên ý thức được nàng không thể nào hiểu hết được con người Tiết Phong Linh.

Nàng biết Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan không hợp nhau, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã biết, Liên Như Nguyệt không phải là người ngu ngốc, nàng cũng có sức quan sát của riêng mình, nàng có thể nhận ra cặp tỷ muội song sinh này ngoài mặt tình cảm rất tốt nhưng bên trong chỉ sợ vẫn luôn đối đầu nhau, không ai nhường ai. Lúc đầu Liên Như Nguyệt cũng chẳng bận tâm nhiều đến vấn đề này, tỷ muội một nhà gần gũi là chuyện rất bình thường, cho nên nàng chỉ nhìn chứ không nói, nhưng sau đó Liên Như Nguyệt phát hiện, chỉ cần nàng tiếp xúc với Tiết Phong Lan Tiết Phong Linh nhất định sẽ không vui, mặc dù bề ngoài đối phương không có tỏ thái độ nhưng đối với một người nhạy cảm với cảm xúc người khác như nàng thì nàng có thể nhận thấy tâm tình của Tiết Phong Linh đang dậy sóng, bởi vì không hiểu nguyên nhân cho nên nàng liền nhanh chóng bỏ qua vấn đề này. Đến ngày hôm nay, Tiết Phong Linh hết lần này đến lần khác đều muốn hạ thấp sự tồn tại của Tiết Phong Lan hoặc khiến đối phương xấu mặt trước nàng, đầu tiên hai tỷ muội cùng tranh nhau giới thiệu tỷ muội trước mặt nàng, sau đó Tiết Phong Linh còn cố gắng muốn nàng giới thiệu nàng ta với Hạ Nguyệt Lam, hiện tại lại nghiêm túc vì một lời nói đùa của nàng, hết thấy đều là vì muốn

nàng bỏ qua Tiết Phong Lan, xem nhẹ Tiết Phong Lan, chán ghét Tiết Phong Lan.

Vì sao Tiết Phong Linh lại làm như vậy? Liên Như Nguyệt không hiểu, bởi vì đối phương quá hiểu tính tình của nàng cho nên một lời nói bình thường của đối phương cũng có thể chọc giận nàng, hiện tại nghe thấy lời nói của Tiết Phong Lan nàng mới nhận thấy bất kì câu nói nào cũng Tiết Phong Linh đều có vấn đề, mà mọi vấn đề đều nhằm vào Tiết Phong Lan. Nàng không biết giữa hai tỷ muội bọn họ đã xảy ra chuyện gì nhưng Liên Như Nguyệt không thích bị người khác dắt mũi, từ đầu chí cuối Tiết Phong Linh đều xem nhẹ trí thông minh của nàng để nàng làm theo lời nàng ta mà bỏ qua Tiết Phong Lan, mà Tiết Phong Lan cũng không phải quá hồng mềm, đối phương còn dùng nàng mà dă kích lại Tiết Phong Linh, hai tỷ muội nhà này, nhất thời khiến Liên Như Nguyệt có chút tức giận, chính là hôm nay là tiệc sinh thần của nàng, nàng cũng không muốn làm lớn chuyện.

Nhìn sắc mặt của Liên Như Nguyệt, Tiết Phong Linh thăm than không ổn: “Sao có thể? Ta là sợ muội hiểu lầm ý của Như Nguyệt mà thôi.”

“Tỷ tỷ quá lo rồi, muội cùng mọi người đùa giỡn, tất nhiên là sẽ không xem lời nói của Như Nguyệt là thật rồi.”

“Lời của Phong Linh không phải không sai, là lỗi của ta, Lan Nhi người cũng đừng giận.” Tiết Phong Linh dù sao cũng là khuê mật của nàng, so với Tiết Phong Lan vừa mới gặp mặt được hai lần thì nàng tất nhiên là bên vực Tiết Phong Linh, bất quá điều này không có nghĩa là nàng chấp nhận cách làm của đối phương.

“Sẽ không.” Tiết Phong Linh nhếch môi, trong lòng âm thầm tính toán, nàng đúng là xem nhẹ vị trí của Tiết Phong Linh trong lòng Liên Như Nguyệt rồi, nói thế nào thì hai người bọn họ cũng quen biết trước nàng, làm sao có thể vì một người như nàng mà làm mất tình tỷ muội được?

“Được rồi, được rồi, chỉ là nói đùa thôi mà, chỉ là nói đùa thôi...” Diệp Linh Vi vội vàng lên tiếng nói giúp Tiết Phong Lan, đối phương cũng là vì nàng nên mới cùng Tiết Phong Linh tranh cãi, nàng cũng không muốn bản thân trở thành lý do khiến tình cảm giữa hai tỷ muội rạn nứt.

“A...”

“Cẩn thận!”

Mọi người còn chưa rõ chuyện gì thì một bóng dáng màu lam đã xẹt qua, không biết người này lấy đâu ra một miếng vải, quần lấy eo thiếu nữ vấy hồng tím kéo về phía mình, mặc dù giúp người nhưng hần cũng không có vượt qua giới hạn, tay hần chỉ chạm nhẹ vào làn váy bên ngoài, đợi khi nữ tử trong lòng ổn định thân thể liền lập tức buông ra, lùi về phía sau ba bước, giữ một khoảng cách đúng mực.

“Tiểu thư không sao chứ?” Giọng nói trầm thấp, dịu dàng như nước, trong trẻo như ngọc, tựa như thanh âm của tự nhiên, khiến người nghe không tự giác đỏ mặt.

Thiếu nữ vấy tím ổn định xong lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía người cứu mình, đập vào mắt là gương mặt tuấn mỹ của nam tử, đường nét như họa, mày kiếm thẳng tắp, khí thế hiên ngang, đôi mắt đen huyền, một mảnh tâm tối, bất quá nàng có thể nhận thấy sự ôn nhu trong đôi mắt đó.

Nam tử một thân lam bào, trên trường nào thêu những đóa bông tuyết, nhìn có vẻ lạnh lẽo nhưng lại vô cùng hài hòa với khí chất của nam tử trước mắt, nam tử có khí chất ôn hòa, mang cho người khác cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, nhìn nam tử trước mắt nàng không khỏi liên tưởng đến hai câu thơ:

Mạch thượng nhân như ngọc

Công tử thế vô song

“Tiểu... tiểu nữ không sao, đa tạ công tử cứu giúp.” Hai má thiếu nữ vấy tím đỏ lên, có chút ngượng ngùng, trái tim không tự chủ đập nhanh vài nhịp.

“Tiểu thư không sao là tốt.” Nam tử cũng cười, nụ cười của hần như thu thủy tháng ba, trong trẻo vô cùng.

Hai má thiếu vấy hồng tím càng đỏ hơn, không dám ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, trong lòng thầm nghĩ, trên đời này sao lại có một nam tử ôn nhu như ngọc như vậy chứ?!

“Bóp bóp.” Tiếng vỗ tay vang lên, Thái tử Lam Thành Vân từ từ bước về phía này: “Võ công của Ngũ hoàng đệ đúng là ngày càng tốt.” Đôi mắt Thái tử lóe lên hàn quang, tuy nói Đại Ngụy trọng võ nhưng nếu không có các võ tướng canh giữ biên cương thì liệu Đại Ngụy có thể yên bình? Cho nên trong lòng hần vẫn luôn kiêng kỵ vị hoàng đệ này, sợ đối phương có ngày lập được công trạng sẽ uy hiếp đến địa vị của hần, dù sao đối phương cũng là vị hoàng tử được Ngụy đế xem trọng.

“Hoàng huynh quá khen.” Lam bào nam tử không kiêu ngạo không siểm nịnh cười cười, thái độ tôn trọng khiến người trước mắt không thể bắt lỗi.

“Muội muội, đai lưng của người.” Lam bào nam tử quay sang nữ tử bên cạnh, thay nữ tử quần miếng vải lên thắt lưng, bộ dạng tự nhiên hào phóng, mà nữ nhi vẫn là thân nhiên.

“Ca ca thật là, muốn cứu người cũng không nhất thiết phải dùng đai lưng của muội chứ?” Lam Thuần Ngọc thấp giọng oán hận, may mắn hôm nay nàng mặc bộ y phục cùng đai lưng không có liên quan, chỉ là để trang trí cho đẹp, nếu không nhìn ca ca vì cứu người mà làm mất mặt muội muội, đến lúc đó nàng không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại càng thêm xấu hổ.

“Còn không phải là vì ta không muốn mạo phạm cô nương đó sao?” Nam tử bắt đầu dĩ cười cười, bộ dạng ôn nhu như ngọc của hần nháy mắt liền thu hút không ít ánh mắt của các tiểu thư khuê các quanh.

Thiếu nữ vấy hồng tím ngẩng ra, lúc này mới biết được thân phận của nam tử, hóa ra hần chính là Ngũ hoàng tử, nhi tử của Hương Quý phi, nhi tử được Ngụy đế xem trọng nhất, địa vị so với trưởng tử là Thái tử cũng không hề thua kém.

Ngụy đế không đông con, công chúa hoàng tử chỉ có trên dưới mười người, Thái tử là trưởng tử, là đích tử do Hoàng hậu sở sinh nên từ nhỏ đã được sắc phong làm Thái tử, bởi vì hoàng thất Đại Ngụy có phong tục lập trường không thứ, cho nên mấy triều đại trước cho dù trưởng tử có vô dụng cách mấy thì cũng được làm Thái tử, chỉ khi Thái tử phạm trọng tội mới bị phế đi, về sau chọn người kế vị, Thái tử sẽ là ứng cử viên đầu tiên, chỉ là nếu Thái tử không được triều thần ủng hộ thì việc nắm thiên hạ trong tay là không thể nào, thể nên hiện tại Thái tử mặc dù có thể hô mưa gọi gió trên triều nhưng có một số triều thần vẫn chưa đứng về phe hần mà lại đứng về phe Ngũ hoàng tử, điều này khiến Thái tử không được yên lòng.

Ngũ hoàng tử, đại danh Lam Hạo Ngọc, là nhi tử do Hương Quý phi sở sinh, ca ca song sinh của Lục Công chúa Lam Thuần Ngọc, ngoại công là Trần quốc Tướng quân - quan đại thần trong triều, tuy nói Đại Ngụy trọng võ nhưng danh tiếng của Trần quốc Tướng quân không ai không biết, lão Tướng quân tuy đã lớn tuổi nhưng uy danh vẫn còn, hưởng hồ Hương Quý phi trong cung còn là sủng phi được Ngụy đế yêu thương, cho nên Lam Hạo Ngọc tuy là thứ tử nhưng vẫn được Ngụy đế coi trọng.

Lam Hạo Ngọc năm nay mười bốn, một năm nữa là đến lễ trưởng thành, từ nhỏ Lam Hạo Ngọc đã được lão Tướng quân dạy dỗ thành người có võ công phi phàm, tuy nhiên văn của hần cũng không kém, nhưng không có người nào biết được, bởi vì Lam Hạo Ngọc cũng giống như ngoại công của hần, không phải là người thích thể hiện, cho nên mọi người đều nói Ngũ hoàng tử tuổi còn nhỏ nhưng đã là một mẫn phu, thân cao mét tám, chân dài vai rộng, toàn thân đều lộ khí thế hơn người, nữ tử Đại Ngụy vốn thích nam tử âm nhu, cho nên loại hình như Lam Hạo Ngọc thường không được người yêu thích, không nghĩ đến lời đồn và sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, quả nhiên lời đồn không thể tin.

“Yến Giai, người không sao chứ?” Bằng hữu bên cạnh nhìn Quách Yến Giai bị đẩy ngã lại được người cứu, không khỏi đi đến hỏi han.

Thiếu nữ váy hồng tím cũng chính là Hàn Lâm viện Quách gia tiểu thư Quách Yến Giai lắc đầu: “Không có việc gì, may mắn là nhờ có Ngũ điện hạ.”

“Ngũ điện hạ? Người đó là Ngũ điện hạ?!” Đối phương lộ vẻ sùng sốt: “Chẳng phải lời đồn nói rằng Ngũ hoàng tử là một măng phu sao? Nhìn bộ dạng hiện tại... giống măng phu chỗ nào chứ?” Nam tử tuổi tứ như vậy, khắp Đại Ngụy chỉ có được vài người, rốt cuộc là tên nào đồn Ngũ hoàng tử là măng phu chứ, đây rõ ràng là tuyệt thế mỹ nam mà!

“Lời đồn vốn không thể tin.” Quách Yến Giai mỉm cười, trước kia nàng cũng nghĩ như vậy nhưng hiện tại gặp mặt nàng mới cảm thấy quả nhiên không nên tin tưởng lời đồn.

“Người nói không sai.”

“Đúng rồi, lúc này người thấy ai đẩy ta sao?”

Nữ tử nghe Quách Yến Giai hỏi vậy có chút ngập ngừng, sau đó mới gật đầu: “Là Lưu Hân... ta nhìn thấy nàng đẩy người, chính là còn chưa kịp cảnh báo người thì nàng đã ra tay rồi.” Thấy sắc mặt của Quách Yến Giai không được tốt, nàng lập tức mở miệng khuyên ngăn: “Người đừng làm lớn chuyện, hôm nay là sinh thần của Liên Như Nguyệt, nếu để nàng biết người ở sinh thần của nàng cùng Lưu Hân tranh cãi nàng nhất định sẽ nổi trận lôi đình.” Tình tình của Liên Như Nguyệt không tốt, trong giới mọi người đều biết, mặc dù như vậy cũng chẳng có ai dám đắc tội đối phương, ai bảo thân phận các nàng không bằng đối phương?!

Quách Yến Giai siết chặt khăn lụa trong tay, ân oán của nàng và Lưu Hân không chỉ là ngày một ngày hai, nàng biết đối phương không vừa mắt nàng, nhiều lần tìm nàng gây khó dễ nhưng Quách Yến Giai đều lần lượt bỏ qua, không phải bởi vì nàng rộng lượng mà bởi vì nàng không muốn cùng đối phương nhắc lên tranh cãi, xé rách mặt nạ của nhau, dù sao Hàn Lâm viện và Thái Y viện cũng là nước sông không phạm nước giếng, không nghĩ đến lần này đối phương lại ra tay đẩy nàng ở trước mặt nhiều người như vậy, đây rõ ràng là muốn nàng tự làm xấu mặt bản thân, nếu không phải có Ngũ hoàng tử ra tay cứu giúp thì nàng còn chật vật thế nào nữa?!

Thù này Quách Yến Giai nàng tuyệt đối không bỏ qua!

“Người đó là Ngũ hoàng tử sao?” Bên này Diệp Linh Vi bị phong thái của Ngũ hoàng tử dọa choáng váng, vội vàng kéo tay áo Nguyệt Viên Viên bên cạnh để có được đáp án nàng cần.

Nguyệt Viên Viên kể từ khi Lam Hạo Ngọc ra tay cứu người cũng đã thoát khỏi thế giới của bản thân, cho nên nghe Diệp Linh Vi hỏi vậy nàng cũng trả lời: “Àn, người đó chính là Ngũ điện hạ.” Trước kia nàng có đến Quốc Tự Giám tìm Hạ Nguyệt Lam cho nên cũng có gặp qua Ngũ hoàng tử, chỉ là nam nữ khác biệt, chỉ có thể đứng từ xa nhìn nhau mà thôi.

“Lời đồn chẳng phải nói Ngũ hoàng tử là một tên luyện võ cuồng, toàn thân đều lộ ra cơ khí thể sát thần sao?”

Hạ Nguyệt Lam bị bộ dạng ngây thơ dễ lừa của Diệp Linh Vi làm cho buồn cười: “Ngũ hoàng tử đúng là võ công phi phàm nhưng cũng không đến mức như người nói.”

“Không phải người luyện võ nào cũng là tên măng phu.” Liên Như Nguyệt cũng tiếp lời: “Lão Tướng phu không phải suốt ngày dẫn binh ra trận đấy sao, nhưng ngài ấy cũng đâu có đáng sợ như mọi người đồn đại, cho nên mới nói lời đồn thì chỉ nên tin ba phần thôi.” Lam Hạo Ngọc là ca ca của Lam Thuần Ngọc, trong số ít những bằng hữu của nàng thì nàng cùng Lam Thuần Ngọc có quan hệ rất tốt, mặc dù không đến mức là khuê mật như Tiết Phong Linh nhưng cũng xem như là bằng hữu, cho nên mới mở miệng nói giúp Lam Hạo Ngọc.

“Không nên nhìn bề ngoài của bất kì thứ gì, bởi vì nó chưa chắc đã phản ánh đúng thứ bên trong.” Tiết Phong Lan nhếch môi, nói một câu đầy hàm ý, nhất thời khiến mọi người ngơ ngác, không rõ nàng muốn nói gì, bất quá nàng cũng không có quan tâm bọn họ có hiểu hay không, ánh mắt nàng từ đầu chí cuối đều rơi vào người lam bào nam tử.

Ngũ hoàng tử không chỉ có võ công phi phàm mà còn có đầu óc, tâm hân tuy không lớn nhưng lại là người có thể làm đại sự, chính là so với Lam Thành Vũ thủ đoạn của hắn không bằng, tâm tư lại không sâu, không đủ tàn nhẫn vô tình, cho nên cuối cùng mới thua trong tay Lam Thành Vũ, nếu không người ngồi lên vị trí đế vương là ai còn chưa biết.

Đại Ngụy thế lực rộng lớn, tuy ngoài mặt có rất nhiều đại thần ủng hộ Thái tử nhưng hiện tại An Bình Hầu không còn uy phong như xưa, mà lão Tướng quân vẫn còn khỏe mạnh, đời này Triệu gia lại sinh ra một vị Tướng quân, cho nên địa vị của Thái tử ngoài mặt tuy giữ vững nhưng bên trong lại không yên ổn như thế, ngày nào còn có Lam Hạo Ngọc, sau cùng Ngụy đế truyền ngôi cho ai là không thể đảm bảo.

Năm đó muốn âm mưu tiêu diệt Lam Hạo Ngọc Lam Thành Vũ cũng tốn không ít công sức, năm Thái tử bị phế, Lam Hạo Ngọc đang dẫn binh đánh trận, cho nên Lam Thành Vũ thành người được chọn làm Thái tử, sau khi Lam Hạo Ngọc chiến thắng trở về Lam Thành Vũ sớm đã nắm triều chính trong tay, cho dù Lam Hạo Ngọc lập được chiến công hiển hách thì ngoại trừ chức vị vương gia hắn cũng không thêm được gì nữa, sau cùng Ngụy đế lâm bệnh, truyền ngôi lại cho Lam Thành Vũ, Lam Thành Vũ ban đất phong cho Lam Hạo Ngọc, buộc hắn rời khỏi kinh thành, cuối cùng thiết kế hãm hại đối phương ở trên đường, diệt trừ hậu hoạn. Hương Quý phi biết tin nhi tử chết thảm liền muốn cùng Triệu gia tạo phản nhưng vào lúc này tin dữ truyền đến, Uy Vũ Tướng quân chết trận sa trường, Triệu gia như rắn mất đầu, trong lúc này Lam Thành Vũ ra tay thu hết quyền hành của Triệu gia, Hương Quý phi mất hết chỗ dựa, trước khi Lam Thành Vũ tìm cơ ban chết cho nàng thì nàng đã tự sát, Triệu gia mất đi một vị Quý phi, mất đi một vị vương gia, lại mất đi Tướng quân anh dũng, thế lực ngày càng suy yếu, trở thành thế lực không thể đối đầu với các thế lực khác trong triều.

Lam Hạo Ngọc, người này có thể dùng được, dù sao so với Lam Thành Vũ, hắn mới xứng đáng trở thành quân vương của Đại Ngụy, nếu tận dụng được đối phương thì người này sẽ là đối thủ một mất một còn với Lam Thành Vũ, tương lai sau này con đường bảo thủ của nàng sẽ không còn chướng ngại vật.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-6: Tiệc sinh thần phong ba (6)

“Công chúa điện hạ, người đến rồi.” Nhìn thấy hai thiếu nữ đi về phía này Liên Như Nguyệt lập tức đứng lên nghênh đón, một bàn mấy người khác thấy vậy cũng vội vàng hành lễ với hai người trước mặt, duy chỉ có Tiết Phong Lan là vẫn ngồi yên bất động.

“Như Nguyệt, không cần khách khí.” Thiếu nữ một thân tử y, trên váy thêu những đóa hoa tử la lan vô cùng đẹp mắt, tóc nàng rất dài, được vấn lại đơn giản, trên tóc cài những chiếc trâm lông lấy nhưng lại không kém phần thanh nhã, nàng nở nụ cười lập tức khung cảnh xung quanh liền trở nên thất sắc.

Dung mạo thiếu nữ rất đẹp, là loại đẹp từ cốt cách bên trong, nàng có một gương mặt thanh lệ xuất thân, toàn thân đều tản ra quý khí, vừa nhìn liền biết nàng có thân phận không tầm thường. Gương mặt nàng không giống như Liên Như Nguyệt diễm lệ mỹ lệ, không giống Hạ Nguyệt Lam mềm mại dịu dàng, cũng không giống Nguyệt Viên Viên thanh thuần đáng yêu, nàng kiều sa như tuyết, cốt cách như mai, mang cho người khác cảm giác thanh nhã xuất trần, lại dịu dàng như nước, người này chính là công chúa được sủng ái nhất Đại Ngụy - nữ nhi của Hương Quý phi - Lam Thuần Ngọc.

“Mọi người cũng bình thân đi.” Nhìn về phía mấy người phía sau, Lam Thuần Ngọc không chút để ý mở miệng, chỉ là nhìn đến Hạ Nguyệt Lam đáy mắt nàng không khỏi xuất hiện tia kinh ngạc, quan hệ của Liên Như Nguyệt và Hạ Nguyệt Lam trước giờ như nước với lửa, nhớ lần trước ở cung yến hai người bọn họ còn tranh cãi không ai nhường ai, vậy mà hiện tại lại

ngồi cùng bàn với nhau? Đứng là chuyện lạ!

“Đa tạ công chúa điện hạ.” Mọi người đồng loạt đứng dậy, cũng chưa có dám mở miệng bắt chuyện, dù sao người đối diện cũng không phải thân phận tầm thường, đối phương là công chúa hoàng thất, nếu như lỡ nói sai mào đối phương thì mất đầu như chơi.

Ánh mắt Lam Thuần Ngọc quét qua đám người, ngoại trừ Hạ Nguyệt Lam cùng Nguyệt Viên Viên thì những người còn lại đều lạ mặt, bất quá nàng cũng không có bận tâm nhiều, bởi vì trừ bỏ dung mạo của bản thân khá nổi bật thì bọn họ không có gì đáng để nàng liếc mắt đến, dù sao nàng cũng là công chúa hoàng tộc, nếu gặp người nào cũng cười nói nói đối xử như nhau chẳng phải sẽ rất mất thân phận sao? Sự chú ý rất nhanh liền chuyển đến trên người Tiết Phong Lan, trong một đám người đang đứng thì có một thiếu nữ đang ngồi, không muốn chú ý đến đối phương cũng khó.

“Người là ai? Vì sao lại thấy bốn công chúa lại không hành lễ?!” Trong lúc Lam Thuần Ngọc đang đánh giá Tiết Phong Lan thì Lam An Khánh bên cạnh đã mở miệng tìm cảm giác tồn tại, trong lòng nàng rất buồn bực vì phải đứng cùng một chỗ với Lam Thuần Ngọc, bởi vì khi hai người xuất hiện tất cả mọi người đều chỉ biết đến Lam Thuần Ngọc mà bỏ qua Lam An Khánh nàng, cho nên nàng rất muốn giáo huấn đám người này, chỉ là thường ngày không có bắt được nhược điểm của họ, hiện tại nhìn thấy Tiết Phong Lan không chịu hành lễ với nàng liền mở miệng gây sự.

Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt nàng rơi vào người Lam Thuần Ngọc rồi lại rơi vào người Lam An Khánh, so với tỷ tỷ của mình là một công chúa đoan trang đứng nghiêm thì người làm muội muội như Lam An Khánh chẳng khác nào nữ nhân chanh chua không xem ai ra gì.

“Công chúa điện hạ tha tội, không phải thần nữ không muốn hành lễ với điện hạ mà là bởi vì chân của thần nữ... không thể đứng được.” Tiết Phong Lan điều khiển xe lăn lùi về sau, không có kham trải bàn che chắn mọi người lúc này mới thấy được hóa ra nàng không phải đang ngồi trên ghế mà là đang ngồi trên xe lăn, váy dài vàng nhạt che đi đôi chân thanh mảnh, khiến người khác không nghĩ rằng nàng lại là người tàn tật, bởi vì nhìn bên ngoài thật sự không giống, bất quá nếu không phải bị tàn tật mà lại đi ngồi xe lăn thì đầu óc vị này chắc chắn là có bệnh, cho nên mọi người đều tin tưởng đôi chân của nàng là không thể đi lại.

Lam Thuần Ngọc nhướng mày, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của đối phương, dạo gần đây xuất hiện nhiều tin đồn thổi về nữ tử nhận được sự ân sủng của Thái hậu, Từ tiểu thư Tiết gia, trên có một tỷ tỷ song sinh, là cháu ngoại của Lý Thừa tướng, họ hàng với Trường Bình Hầu phủ Liên gia, thân phận đúng là thật nhiều, nghe nói dung mạo của nàng ta hoàn toàn không thua kém gì Thi Ngõn Quận chúa, thậm chí ngay cả vị kia của Triệu gia cũng không bằng, tài hoa thế nào không ai rõ bởi vì chưa có người nào chứng kiến, chỉ là thân là tiểu thư khuê các thường thì tài hoa sẽ đi chung với dung mạo, cho dù tình thông hết cảm kì thì họa thì ít nhất cũng phải biết đánh đàn vẽ tranh, đối thi làm thơ, bên ngoài tất cả mọi người đồn thiếu nữ này tài năng tuyệt sắc, đáng tiếc là bị tàn phế.

Hiện tại gặp mặt, Lam Thuần Ngọc cảm thấy lời đồn đúng là nói quá lên, tài hoa của đối phương thế nào nàng chưa thấy qua nên không tiện bình luận nhưng riêng phần dung mạo, vị biểu tỷ Triệu gia của nàng so với người trước rõ ràng là xinh đẹp hơn vài phần, nào giống như đám người kia nói “ngay cả vị kia của Triệu gia cũng không bằng”? Với tư sắc bậc này của Tiết Phong Lan, những tiểu thư khuê các bình thường đúng là không thể so sánh, ít nhất thì hạng tầm thường như La Cẩm Tú, Nguyệt Viên Viên, Tiền Vũ Mạn, Quách Yến Giai đúng là bất đồng, bất quá nàng có thể đảm bảo ba vị ở đầu bảng xếp hạng mỹ nhân có thể dùng mỹ mạo của bản thân để bẹp người trước mắt, không cần phải nói đến Thi Ngõn Quận chúa, chỉ cần Đại Lý tử khanh Tuyết Yên Nhiên cũng có thể đánh bại Tiết Phong Lan.

“Ồ? Hóa ra là kẻ tàn phế?” Lam An Khánh đầu tiên là sùng sốt, sau đó liền mở miệng châm chọc: “Bất một kẻ tàn phế như ngươi hành lễ đúng là khó khăn cho ngươi thật.”

“An Khánh, không được vô lễ.” Lam Thuần Ngọc nhíu mày, thần sắc lộ vẻ không vui, Lam An Khánh thấy thế cũng mím môi không nói nữa, trong lòng thì âm thầm ghi hận Lam Thuần Ngọc vì đã không khách sáo giữ mặt mũi cho nàng trước mặt bao nhiêu người.

“Vị tiểu thư này thật có lỗi, hoàng muội của bốn cung ăn nói vô tâm, tiểu thư đừng trách.” Lam Thuần Ngọc ăn nói khách sáo, câu từ mềm mại, lời lẽ hợp tình khiến người nghe không cách nào nổi giận được.

Tiết Phong Lan cong khóe môi, Lam Thuần Ngọc mặc dù quát Lam An Khánh nhưng thái độ không hề có ý trách cứ đối phương, như vậy chẳng phải là nàng ta đồng ý với lời nói của Lam An Khánh sao?

“Công chúa điện hạ nói đùa, thần nữ kính trọng người còn không kịp thì làm sao dám trách cứ người?”

Lời này nghe vào tai, sao cứ thấy châm chọc ấy nhỉ?

“Nói chuyện một luca mà bốn cung vẫn chưa biết tên ngươi.”

“Thần nữ gọi Tiết Phong Lan, là Từ tiểu thư nhà Lễ bộ.” Mặc dù hỏi như vậy nhưng chỉ sợ trong lòng đối phương sớm đã biết được thân phận của nàng đi?

“Hóa ra là Từ tiểu thư nhà Lễ bộ.”

“Ngươi chính là kẻ được hoàng tổ mẫu xem trọng sao?” Lam An Khánh nhếch môi, vẻ khinh thường trong mắt không hề che giấu: “Bốn cung thấy ngươi cũng đâu có gì đặc biệt? Làm sao lại khiến hoàng tổ mẫu để ý như thế? Xem ra thủ đoạn của ngươi cũng không đơn giản đúng không?”

“An Khánh!”

“An Khánh Công chúa, người nói vậy là không đúng rồi, xét về thủ đoạn chẳng phải người mới là đệ nhất sao?” Liên Như Nguyệt mở miệng châm chọc, dù sao Tiết Phong Lan cũng là khách do nàng mời đến, nàng làm sao có thể đứng nhìn đối phương bị người khác khi dễ?

“Liên Như Nguyệt, ngươi có ý gì hả?!” Lam An Khánh không nghĩ đến Liên Như Nguyệt lại ra mặt thay Tiết Phong Lan, nhất thời sắc mặt có chút khó coi, cho dù Tiết Phong Lan được Thái hậu coi trọng nhưng suy cho cùng thân phận cũng chỉ là một tiểu thư Lễ bộ nhỏ bé, nàng có thể đối phó với nàng ta, bất quá Liên Như Nguyệt thì không giống vậy, thân phận của Liên Như Nguyệt dù sao cũng là tiểu thư duy nhất của Trường Bình Hầu phủ, Trường Bình Hầu là một những đại thần khai quốc của Đại Ngụy, chức vị hầu gia trước giờ luôn là cha truyền con nối, Liên Như Nguyệt mặc dù là nữ tử nhưng lại nhận được sự sủng ái hết mức, khắp kinh thành mọi người đều biết, người của Liên gia không ai dễ chọc.

“An Khánh Công chúa, chuyện xảy ra trong cung yến lần trước chắc hẳn ngươi vẫn chưa quên đúng không? Mặc dù sau cùng cũng có người chứng minh được đó là hiểu lầm nhưng tâm tư của người, người nghĩ rằng mọi người thật sự không nhìn ra sao?” Ngay đó ở cung yến rõ ràng là Lam An Khánh nhân lúc mọi người không chú ý trộm đi ngọc bội của Lam Thuần Ngọc, nàng là bằng hữu của Lam Thuần Ngọc trong một bữa tiệc Lam Thuần Ngọc có khoe qua với nàng, khi đó Lam An Khánh cũng có mặt, có thể mọi người không nhìn thấy nhưng Liên Như Nguyệt thì lại thấy rõ ràng, sự ghen tỵ trong ánh mắt của Lam An Khánh, cho nên khi Lam Thuần Ngọc mất ngọc bội trong cung yến, mọi người đều nghĩ rằng Hạ Anh là thủ phạm nhưng riêng nàng lại cảm thấy Lam An Khánh mới là thủ phạm thật sự. Sau đó một loạt chuyện xảy ra, Quách Yến Giai ra mặt chỉ tội Lam An Khánh, Tiền Vũ Mạn lại ra mặt đối chất, thành ra là hiểu lầm, màn kịch của Từ Hoàng hậu có thể lừa những người ngu ngốc nhưng đối với những người như nàng, Hạ Nguyệt Lam, Ngọc Thanh Như thì chẳng khác nào một câu chuyện cười.

Sắc mặt Lam An Khánh có chút tái nhợt, tay siết chặt lại thành nắm, trong lòng không ngừng mắng chửi Liên Như Nguyệt.

Lam Thuần Ngọc cũng có chút kinh ngạc, nàng kinh ngạc không phải hung thủ trộm ngọc bội của nàng là Lam An Khánh, nàng kinh ngạc là vì Liên Như Nguyệt vậy mà lại ra mặt thay Tiết Phong Lan. Là một trong số ít bằng hữu của Liên Như Nguyệt, Lam Thuần Ngọc xem như cũng hiểu rõ tính tình của đối phương, Liên Như Nguyệt không giống như Hạ Nguyệt

Lam thích xen vào chuyện người khác, mà ngược lại nàng ta rất ghét chuyện này, bởi vì nàng ta luôn nghĩ rằng đó là một điều phiền phức, mà xác thật đó cũng là một điều phiền phức.

“Công chúa điện hạ...” Tiết Phong Lan im lặng này giờ rốt cuộc cũng mở miệng, tốt bụng đề nghị: “Thần nữ cũng không rõ có phải Thái hậu thật sự coi trọng thần nữ hay không, hay là công chúa điện hạ đi hỏi Thái hậu thử xem?”

“Hừ, người nghĩ bản thân mình là ai là muốn bỗn cung đi hỏi hoàng tử mẫu thay người? Người đừng có đánh giá cao bản thân quá.” Lam An Khánh tức giận.

“Thuần Nhi điện hạ, có muốn ngồi cùng bàn với một đám thần nữ không?” Liên Như Nguyệt rất ít khi xưng hô Lam Thuần Ngọc vì Thuần Nhi, bởi vì chỉ có những người thân thiết của nàng mới xưng hô như vậy, hiện tại Liên Như Nguyệt lại gọi nàng một tiếng “Thuần Nhi điện hạ”, rõ ràng là muốn lảng tránh sang chuyện khác.

“Sao lại không chứ?” Liên Như Nguyệt đã mở miệng, thân là bằng hữu Lam Thuần Ngọc cũng không muốn làm mất mặt đối phương.

“Bỗn cung có thể ngồi bên cạnh Như Nguyệt được không?” Lam Thuần Ngọc đợi tất cả mọi người ngồi vào bàn, nhìn bên trái lại nhìn bên phải Liên Như Nguyệt, thấy không có vị trí dành cho nàng mới lên tiếng.

Liên Như Nguyệt hơi sững sốt, nhìn Tiết Phong Linh lại nhìn Tiết Phong Lan, Lam Thuần Ngọc hiếm khi nói ra những lời vàng ngọc như vậy, bất quá đối phương đã mở miệng thì nàng cũng không tiện từ chối, chỉ là nếu như vậy thì buộc một trong hai tỷ muội Tiết gia phải nhường chỗ.

Hạ Nguyệt Lam nheo mắt, im lặng ngồi xem kịch vui, còn lại một đám người hai mặt nhìn nhau, tựa như đang suy nghĩ ai nhường chỗ mới tốt.

“Cái đó... không biết Tử tiểu thư có thể nhường chỗ được không?” Không biết là vô tình hay cố ý, Lam Thuần Ngọc lại nhắm vào Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu vậy mà lại có nhiều người nhắm vào nàng như vậy, đợi sau khi bữa tiệc bắt đầu cũng không biết còn bao nhiêu người vì nàng mà đến nữa? Chính là một Lam An Khánh không hiểu chuyện thì thôi, về phần Lam Thuần Ngọc, nàng cũng không có đắc tội qua đối phương, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, vậy mà hết lần này hay lần khác nàng đều có thể cảm nhận được địch ý của nàng ta, kiếp trước cũng vậy, Lam Thuần Ngọc nhiều lần gây khó dễ cho nàng, nhưng bởi vì thân phận của đối phương nàng mới không dễ trong lòng, không nghĩ đến kiếp này đối phương vẫn mang địch ý với nàng, Tiết Phong Lan không rõ vì sao lại như vậy.

Tiết Phong Lan không biết rằng, trước khi mọi người biết đến sự tồn tại của nàng thì Lam Thuần Ngọc là công chúa được sủng ái nhất Đại Ngụy, vinh sủng như mây, là Đệ nhất công chúa được mọi người hâm mộ, mặc dù Thái hậu đối với bất kỳ ai cũng lạnh nhạt nhưng so với Lam An Khánh, Thái hậu đối xử với Lam Thuần Ngọc dịu dàng hơn nhiều, vậy mà khi Tiết Phong Lan xuất hiện thứ hoàn toàn bị đảo lộn. Hiện tại khắp kinh thành đều nghị luận về thiếu nữ nhận được ân sủng của Thái hậu, Hoàng hậu mặc dù là chủ lực cung nhưng muốn quyết định đại sự vẫn phải hỏi qua Thái hậu, cho nên được Thái hậu yêu thích chẳng khác nào chim trĩ bay lên cành làm phượng hoàng, nếu là bình thường Lam Thuần Ngọc sẽ không cư xử như vậy nhưng dạo gần đây có một tin đồn, Thái hậu muốn sắc phong Tiết Phong Lan làm công chúa, ban hào Phong Hoa, sắc phong công chúa, thậm chí còn ban hào! Từ xưa đến nay chỉ có công chúa sau khi đã gả ra ngoài hoặc là công chúa được sủng ái nhất mới có thể ban hào, ngay cả Lam Thuần Ngọc còn chưa được ban hào, chỉ gọi bằng tên của nàng, không nghĩ đến hiện tại lại xuất hiện một nữ tử được sắc phong, mặc dù tin đồn thực hư không rõ nhưng cũng khiến hậu cung dậy sóng.

Khi một nữ nhân cảm thấy địa vị của mình bị đe dọa thì sẽ dùng hết gai góc trên người để công kích đối phương, đó là việc để bảo vệ bản thân, tâm trạng hiện tại của Lam Thuần Ngọc có thể hình dung như vậy.

“Tử tiểu thư không muốn nhường sao?” Ánh mắt Lam Thuần Ngọc lãnh đạm nhìn Tiết Phong Lan, rồi lại chuyển mắt sang Tiết Phong Linh, hai thiếu nữ có gương mặt giống hệt nhau, không cần suy nghĩ cũng biết hai người là tỷ muội, nàng nghe nói Liên Như Nguyệt có một hảo khuê mật, là Tam tiểu thư nhà Lễ bộ, gọi cái gì Phong Linh, hẳn là vị trước mắt này, nàng không biết hai tỷ muội này làm sao lại thân thiết với Liên Như Nguyệt như thế, bất quá nàng có thể nhìn ra được Liên Như Nguyệt tương đối thân thiết với Tiết Phong Linh hơn, cho nên nàng mới bảo Tiết Phong Lan nhường chỗ.

“Thần nữ nào dám?” Tiết Phong Lan liếc mắt nhìn Liên Như Nguyệt bên cạnh, thấy đối phương không có phản ứng gì mới mở miệng: “Công chúa muốn vị trí của thần nữ là vinh hạnh của thần nữ.”

“Như vậy thì đa tạ Tiết tiểu thư.”

Tiết Phong Lan đưa tay điều khiển xe lăn rời khỏi vị trí của mình, nhường nó lại cho Lam Thuần Ngọc, còn đang suy nghĩ bản thân nên ngồi ở đâu thì Hạ Nguyệt Lam đã đứng lên, giúp nàng đẩy xe lăn đến vị trí ở giữa Nguyệt Viên Viên và Diệp Linh Vi, Diệp Linh Vi thấy thế cũng không có phản đối, không nói hai lời liền nhích sang chiếc ghế bên cạnh.

“Đa tạ Hạ tiểu thư, đa tạ Linh Vi.”

“Không cần khách khí.” Ai cũng có thể nhìn ra được Lam Thuần Ngọc là nhắm vào Tiết Phong Lan, Hạ Nguyệt Lam vốn dĩ muốn ngồi xem kịch vui nhưng không thích thái độ này của đám người hoàng thất nên mới tiện tay giúp đỡ, chỉ là nàng không ngờ Liên Như Nguyệt lúc này còn mở miệng bênh vực Tiết Phong Lan hiện tại thấy Lam Thuần Ngọc lên tiếng thì lại giả vờ im lặng, cũng không biết đối phương đang nghĩ gì.

“Phong Lan ngồi bên cạnh ta cùng Viên Viên, ta vui mừng còn không kịp.” Diệp Linh Vi mỉm cười, thái độ đối với Tiết Phong Lan thập phần thân thiết.

“Linh Vi nói không sai.” Nguyệt Viên Viên cũng tiếp lời, hai người ngồi bên cạnh nhau sớm đã quen biết, đầu là nữ tử với nhau nên cũng không có câu nệ nhiều, vì vậy mà nhanh chóng phát triển quan hệ đến giai đoạn có thể gọi trực tiếp tên đối phương.

Lam Thuần Ngọc nhìn không khí vui vẻ của mấy người chỉ như sương mây không thêm gì.

“Người cũng nhường chỗ đi.” Lam An Khánh thấy Tiết Phong Linh vẫn ngồi yên bất động không khỏi kiêu ngạo sai khiến.

Tiết Phong Linh sững sốt, sau đó dịu dàng mở miệng: “Thật xin lỗi công chúa điện hạ, vị trí này luôn là của thần nữ, ngồi chỗ khác thần nữ không quen.”

“Trên ghế có viết tên người hay sao mà lại nói nó thuộc quyền sở hữu của người?” Lam An Khánh cười lạnh, khóe môi đầy châm chọc: “Huống hồ người không quen thì lại thế nào? Bỗn cung là công chúa, bỗn cung muốn ngồi chỗ nào thì chính là ngồi chỗ này.”

“Công chúa điện hạ đây là... muốn dựa vào thân phận của bản thân mà chen ép người khác sao?” Tường nàng cũng giống như Tiết Phong Lan, là quả hồng mềm mại người khi dễ sao?

“Đã thế thì sao? Thiên hạ này là của Đại Ngụy, bỗn cung là công chúa hoàng thất muốn chen ép thì chính là chen ép người đó!”

“Lam An Khánh!!!” Lam Thuần Ngọc thật sự tức giận đến nơi rồi, lời đại nghịch bất đạo như vậy nà nàng ta cũng dám nói ra? Tuy nói thiên hạ này là của Đại Ngụy, đầu đầu cũng là vương thổ nhưng nếu không có các công thần giữ nước như Trường Bình Hầu, Vĩnh vương, Trịnh vương, Trần quốc Tướng quân,... thì Đại Ngụy có ngày hôm nay sao? Lam An Khánh vậy mà dám ở trước mặt Liên Như Nguyệt nói những lời này, không sợ lời này truyền đến tai của Trường Bình Hầu sẽ có hậu quả gì sao?!

“An Khánh Công chúa, người quá kiêu ngạo rồi.” Hạ Nguyệt Lam bên cạnh cũng vô cùng tức giận, gia tộc họ Hạ đòi đòi có công với Đại Ngụy, không có công lao cũng có khổ lao, cổ

nhân có câu “Lương sư hưng quốc”, nếu không phải nhờ sự nâng đỡ cùng dạy dỗ của Hạ gia, có vị hoàng đế nào có thể trở thành minh quân? Vậy mà trong lòng đám người hoàng thất, đặc biệt là Lam An Khánh, công lao của Hạ gia bọn họ chẳng là gì cả, thiên hạ là của Đại Ngụy, người của hoàng thất vì vậy mà muốn hoành hành ngang ngược sao?!

“An Khánh diện hạ, còn nhiều chỗ như vậy người không ngồi lại muốn ngồi ở chỗ có người, người là muốn gây sự sao?” Gương mặt tươi cười của Liên Như Nguyệt lúc này đã đóng băng lại, giọng nói của nàng như hàn đàm, lạnh lẽo vô cùng.

“Nếu công chúa diện hạ đã muốn gây sự thì lỗi Như Nguyệt không thể bồi.” Nàng thấp giọng cảnh cáo: “Còn về phần công chúa nghĩ rằng bản thân có thân phận công chúa mà kiêu ngạo ngang ngược như vậy, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân.”

“Người...”

“Lam An Khánh, trước khi rời cung mẫu hậu đã phó thác người cho ta, vì nể mặt mẫu hậu ta mới không tính toán với người, nếu người còn hồ nháo đừng trách ta đem chuyện này nói với phụ hoàng!”

“Lam Thuần Ngọc người...”

“Hay người muốn ta gọi Thái tử ca ca đến đây?”

Lam An Khánh mím môi, gương mặt vì tức giận mà đỏ lên, nếu chuyện này truyền đến tai phụ hoàng nàng nhất định là sẽ không đơn giản chỉ là bị phạt quỳ, nghĩ đến Thái tử trước giờ vốn không thích nàng, hiện tại thấy nàng bị bắt nạt hẳn sẽ không cứu, chỉ sợ hẳn còn đổ dầu vào lửa, khiến nàng mất mặt trước mặt bao người. Cuối cùng nàng cũng chỉ tức giận dậm chân rồi quay người rồi đi trước khi đi còn bỏ xuống một câu: “Ai hiếm lạ ngồi cùng bàn với các người”.

Không khí yên tĩnh trên bàn lại khôi phục, lúc này thức ăn cũng đã dọn lên, mọi người trầm mặc dùng bữa, cuộc tranh chấp kết thúc như thế.

~~~~~

“Phong Linh người cùng Lan Nhi có mâu thuẫn sao?”

Bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, sau khi dùng xong một vài món, một đám tiều thư bắt đầu đối ẩm với nhau, người thì đánh đàn góp vui, người lại khiêu vũ chúc mừng, có người hứng thú làm thơ đối câu, người lại có nhã hứng vẽ tranh, bữa tiệc sinh thần mà cũng chẳng khác gì nơi đề tất cả mọi người tranh tài với nhau. Một bàn của Tiết Phong Lan lúc này cũng gia nhập cuộc vui, Lam Thuần Ngọc mang thân phận công chúa, đi đến đây liền có một đám người đi theo đó, Hạ Nguyệt Lam là bằng hữu thân thiết của các vương công quý tộc, cho nên một đám tiều thư thấy nàng liền lập tức giả vờ đến làm quen. Hạ Nguyệt Lam thấy vậy liền kéo Nguyệt Viên Viên bỏ chạy, Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều được một vị tiều thư chào hỏi, thế là cũng gia nhập với đám người, Tiết Phong Lan bối vì ngồi xe lăn mà thu hút sự chú ý của không ít người, bất quá cũng không có ai dám lại gần nàng. Diệp Linh Vi đẩy xe lăn cùng nàng đi dạo cùng quanh, đề tài chủ yếu của đối phương thì chỉ liên quan y dược, nhưng vì muốn học y nên Tiết Phong Lan vẫn kiên nhẫn lắng nghe, thấy Tiết Phong Linh như vậy Diệp Linh Vi rất vui mừng, hai người trò chuyện đến vui vẻ, bên này Liên Như Nguyệt là chủ nhân của bữa tiệc, mọi người chúc vài câu có lẽ cũng không có tiếp tục vây quanh nàng, Tiết Phong Linh thì lúc nào cũng như hình với bóng với Liên Như Nguyệt nên cũng bị xa lánh.

Liên Như Nguyệt đột nhiên hỏi một câu như vậy khiến Tiết Phong Linh nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Nếu nói không có thì thật là giả dối, lúc này trên bàn hai người đối chọi gay gắt thế nào tất cả mọi người đều nhìn thấy, bất quá nếu nàng nói có thì chẳng phải là quá thẳng thắn sao? Như vậy chẳng khác tự bản thân nàng thừa nhận nàng là đang lợi dụng Liên Như Nguyệt, dựa vào tính tình của nàng nếu biết được chuyện này chỉ sợ là không đơn giản là giận đối với nàng, hiện tại Tiết Phong Linh đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không cách nào trả lời câu hỏi của Liên Như Nguyệt.

“Sao người lại nói vậy?” Cuối cùng Tiết Phong Linh vẫn lựa chọn phủ nhận: “Chúng ta là thân tỷ muội, sao có thể có mâu thuẫn?”

“Thế lúc này trên bàn ăn là chuyện gì?”

“Chỉ là nói đùa mà thôi, ta là lo lắng cho muội muội, dù sao nàng vẫn còn nhỏ, lâu năm nhốt mình trong nhà, có rất nhiều chuyện nàng vẫn chưa nhận thức được, ta sợ nàng hiểu lầm người thôi.” Tiết Phong Linh nhanh chóng vào vai một người tỷ tử tốt, vì muội muội mà lo nghĩ.

“Phong Linh...”

“Như Nguyệt người không tin ta sao?”

“Phong Linh, người biết tính ta thế nào, ta không thích bị người khác dắt mũi.” Giọng nói Liên Như Nguyệt có phần lạnh lùng, nàng vì nể mặt Tiết Phong Linh là hảo khuê mật nên mới che chở đối phương hết lần này đến lần khác nhưng nàng không muốn bị xem như đứa ngốc, bị người ta đem bán còn giúp người ta đếm bạc.

Sắc mặt Tiết Phong Linh tái nhợt hẳn đi, có chút khó nhìn.

“Ta không biết người cùng Lan Nhi có mâu thuẫn gì nhưng tỷ muội một nhà đừng làm ra chuyện quá khó coi.”

“Hào, ta biết rồi, ta sẽ nói chuyện với Lan Nhi sau, sẽ không để người hiểu lầm nữa.” Tiết Phong Linh mỉm cười, hoàn toàn không nhìn ra sự miễn cưỡng hay là đáp qua loa trên gương mặt của nàng.

“Được rồi.” Thấy Tiết Phong Linh thỏa hiệp, Liên Như Nguyệt cũng yên lòng.

Khi Liên Như Nguyệt quay người thì nụ cười trên mặt của Tiết Phong Linh liền biến mất, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng của nàng, bàn tay bên dưới sớm đã siết chặt thành nắm.

Liên Như Nguyệt gặp qua Tiết Phong Lan mấy lần? Không nghĩ đến nàng vậy mà lại ra mặt thay Tiết Phong Lan, còn muốn tỷ muội các nàng không cần nháo đến quá khó coi, đây là muốn tốt cho nàng vẫn là tốt cho Tiết Phong Lan?

Tiết Phong Linh cười lạnh, đáy mắt là sự châm biếm rõ rệt, Tiết Phong Lan mất đi đôi chân mà vẫn nhận được sự yêu thích từ mọi người như vậy, đúng là khiến nàng ngoài ý muốn, xem ra kế hoạch phải thay đổi rồi, phải khiến Tiết Phong Lan bị tất cả mọi người chán ghét nàng mới cảm thấy vui vẻ được.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79-7: Tiệc sinh thần phong ba (7)

"Phong Lan ngại cùng tỷ tỷ của mình quan hệ không tốt sao?" Diệp Linh Vi là nữ nhi duy nhất trong nhà, trên không có huynh tỷ, dưới không có đệ muội, cho nên nàng cũng không hiểu rõ mối quan hệ này của hai người. Nữ hài tử thường xuyên tranh cãi là bình thường, có một số người cũng có thể vì như vậy mà trở nên thân thiết hơn, cũng có một số người vì vậy mà lại càng xa cách, nàng không biết Tiết Phong Lan và Tiết Phong Linh là loại người nào, chỉ là tỷ muội có thể trên bàn ăn ở trước mặt mọi người tranh cãi kịch liệt như vậy, rõ ràng là quan hệ không mấy tốt đẹp.

"Người cảm thấy như vậy sao?" Tiết Phong Lan cười nhạt, để mặc Diệp Linh Vi đẩy nàng đi đến bên một cái bàn đá, hai người vừa đi vừa hàn huyên, thế mà đã đi đến hoa viên.

Hoa viên của phủ nào cũng giống như phủ này, chỉ là so với Thái tử phủ, Trường Bình Hầu phủ có vẻ như kém hoa lệ hơn, nói cũng phải, Thái tử là đứa con của rồng, phủ đệ nếu không xa hoa lộng lẫy thì sẽ không tài nào nói lên thân phận của hắn, chỉ là so với vẻ nguy nga tráng lệ của Thái tử phủ, nàng càng thích vẻ thanh nhã thoát tục trong cách trang trí của Trường Bình Hầu phủ.

Bên trong chính viện tấp nập người, hoa viên thì lại vắng lặng không bóng người, bây giờ là cuối xuân, khí trời đã trở nên ấm áp hơn nhưng vào ban đêm gió lạnh, cơn gió mang theo hơi lạnh truyền đến khiến nơi này càng thêm quạnh quẽ.

"Hai người cãi nhau kịch liệt như vậy tất cả mọi người đều nhìn thấy, chỉ sợ ai cũng nghĩ giống ta." Diệp Linh Vi thở dài, trước kia nàng còn muốn mẫu thân sinh hạ vài cái đệ đệ muội muội, như vậy nàng liền có thể trở thành trưởng tỷ, ngày ngày cùng các đệ muội hái thuốc học y để cứu người, hiện tại nhìn thấy tỷ muội nhà Tiết gia nàng thậm chí cảm thấy nản vì Diệp gia chỉ có một mình nàng.

"Trước kia chúng ta không có như vậy đâu." Tiết Phong Linh không khỏi nhớ lại chuyện cũ, nàng cùng Tiết Phong Linh sinh vào gần cuối hạ, đó một ngày nắng nhe, khi hoa linh lan vừa nở không bao lâu, cho nên Thượng thư phu nhân mới đặt tên cho tỷ muội các nàng một người là Phong Linh, một người là Phong Lan, nàng chỉ sinh sau Tiết Phong Linh vốn vẹn hai phút, thế nhưng số phận của nàng cũng vì vậy mà thay đổi.

Hai thiếu nữ như hoa như ngọc, mặc dù là nữ nhi nhưng Thượng thư đại nhân cũng hết lòng cưng chiều ái các nàng, Thượng thư phu nhân bởi vì mất đi nhi tử, đau buồn quá độ hiện tại lại có nữ nhi cho nên nàng đem tất cả những tình yêu thương dành hết cho nữ nhi, cho dù là thứ quý giá nhất, chỉ cần là nữ nhi muốn Thượng thư phu nhân cũng không có nửa câu oán trách mà đoạt về cho các nàng. Lý Thừa tướng không phải người trọng nam khinh nữ, biết tin nữ nhi duy nhất của ái thê sinh hạ một đôi song sinh tỷ muội liền cho người đang lễ vật đến chúc mừng, trái lại người làm tổ mẫu như Tiết lão thái thái, ngay cả nhìn cũng cảm thấy chướng mắt, giây phút Tiết Phong Lan mở mắt chớp chớp, vươn tay muốn tổ mẫu bế nàng thế nhưng người kia lại vô tình quay người bỏ đi, nàng liền biết đối phương không thích nàng.

Trí nhớ của trẻ con thường không tốt nhưng trí nhớ của Tiết Phong Lan trước giờ vốn rất tốt, kí ức mà càng khiến nàng không vui nàng lại càng ấn tượng sâu đậm hơn kí ức mà nàng cảm thấy vui vẻ, giống như khi ở bên cạnh Lam Thành Vũ, nàng chỉ nhớ về khoảng khắc mà hắn đối xử tệ bạc với nàng thay vì những lời thề non hẹn biển của hắn, tuy nhiên có một người khiến nàng có thể nhớ rõ từng khoảng khắc với người đó, cho dù là vui hay buồn, người đó đều để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng, người đó không ai khác chính là Tiết Phong Linh.

Hai người là tỷ muội song sinh, từ nhỏ đã tâm linh tương thông, lúc nhỏ tình cảm tỷ muội hai người rất tốt, thậm chí chỉ cần là thứ nàng muốn Tiết Phong Linh đều không ngần ngại cho nàng, trong mắt tất cả mọi người nàng là bảo bối của Tiết gia, cho nên đường ra có chút nghịch ngợm, bất quá bởi vì tỷ tỷ luôn che chở cho nàng nên Tiết Phong Lan mới không sợ trời không sợ đất, càng không có cảm thân phận của những người thấp hơn mình để vào mắt. Khi nàng cùng Tiết Lan Hương tranh chấp, Tiết Phong Linh nhất định sẽ thay nàng ra mặt, khi nàng cùng Tiết Phong Linh cãi nhau, Tiết Phong Linh nhất định là người nhận sai trước, khoảng thời gian đó Nhị lão gia vẫn còn, Tiết Lan Hương vẫn là tiểu thư được cưng chiều, các nàng chơi với nhau hoàn toàn là thật tâm, không tồn tại dị tâm khác, cùng với Tiết Thanh Liên bốn người các nàng thật sự giống như một người, cho đến năm bảy tuổi tất cả mọi thứ bắt đầu có sự thay đổi.

Thượng thư đại nhân phải đi đến Văn Châu tuần tra, Tiết Phong Lan biết được chuyện này liền náo loạn đòi đi, Thượng thư đại nhân lúc đầu cự tuyệt nhưng nhìn nữ nhi khóc đến thảm thương nên bất đắc dĩ đồng ý, Tiết Phong Lan vui vẻ lôi kéo muốn Tiết Phong Linh đi cùng, ba ngày sau khởi hành, một nhà ba người Tiết gia lên đường, bởi vì Thượng thư phu nhân không tiện đi theo cho nên nàng liền để Trần ma ma đi theo để chăm sóc các nàng. Thượng thư đại nhân đến Văn Châu là để làm việc cho nên khi đến nơi hắn liền giao cả hai cho Trần ma ma chăm sóc, một ngày nọ ba người đi dạo ở một khe suối, trong lúc Trần ma ma không để ý Tiết Phong Linh đã bị lạc mất, Tiết Phong Lan lúc đó còn nhỏ không rõ lạc mất nghĩa là gì, nhưng nàng biết tỷ tỷ sẽ rời bỏ nàng nàng liền khóc muốn tỷ tỷ, Thượng thư đại nhân đau lòng nữ nhi, ôm nàng an ủi, cũng không quên cho người đi tìm Tiết Phong Linh. Tận ba ngày sau Tiết Phong Linh mới tìm thấy trong một ngôi nhà hoang, thấy nữ nhi không sao liền yên tâm, về sau chỉ đem chuyện này nói với Thượng thư phu nhân mà giấu tất cả mọi người, sợ mọi người nói sai lại gọi lên kí ức không vui của nữ nhi, Thượng thư phu nhân biết chuyện đau lòng một trận, sau đó đối với đại nữ nhi càng thêm nuông chiều.

Tiết Phong Lan thấy tỷ tỷ được mẫu thân yêu thương cũng không ghen tỵ, nàng lúc này đã có nhận thức của riêng mình, nàng biết bởi vì tỷ tỷ gặp chuyện cho nên mẫu thân làm vậy là để trấn an tỷ tỷ, chỉ là mẫu thân yêu thương tỷ tỷ, vắng vẻ muội muội, người làm muội muội như nàng thật sự có chút tủi thân nhưng nghĩ đến trước giờ tỷ tỷ vốn cưng chiều nàng, Tiết Phong Lan quyết định đem tâm tư này chôn sâu dưới đáy lòng, không muốn nói đến.

Tiết Phong Linh năm bảy tuổi, tính tình so với trước kia cũng không khác bao nhiêu, chỉ là khi ở bên cạnh nàng Tiết Phong Lan không còn cảm thấy ấm áp nữa, thay vào đó là sự lạnh lẽo, thế nhưng ở trước mặt nàng Tiết Phong Linh luôn mỉm cười dịu dàng, mặc dù nụ cười ấy không đạt đến đáy mắt, khi đó nàng còn quá nhỏ cho nên cũng không hiểu rõ. Có một lần Tiết Phong Lan đi tìm Tiết Phong Linh để cùng nhau chơi đùa, bởi vì chuyện Tiết Phong Linh bị lạc mất cho nên Thượng thư phu nhân cấm nàng không được dẫn tỷ tỷ đi lung tung, đã một khoảng thời gian nàng không được cùng tỷ tỷ chơi đùa cho nên hôm nay nàng liền lén chạy đến Mẫu Đơn Các của Tiết Phong Linh.

Nàng đi một vòng quanh Mẫu Đơn Các nhưng lại không tìm thấy Tiết Phong Linh, thậm chí tỷ tỷ hẳn là đã trốn nàng cho nên đem chuyện này nói với mẫu thân, Thượng thư phu nhân biết tin liền cho tất cả mọi người trong phủ đi tìm, Tiết Phong Lan cũng sợ tỷ tỷ có chuyện bên cạnh đi theo tìm, nàng tìm một hồi liền tìm đến hậu hoa viên, hậu hoa viên là nơi vắng người nhất phủ, nhưng ở đây đặc biệt trồng rất nhiều đào, tất cả đều là do Thái hậu ban thưởng, cho nên Tiết Phong Lan rất thích nơi này. Một bóng người ngồi ở bên đình viện, đối với thân ảnh đó Tiết Phong Lan hết sức quen thuộc, chỉ là hiện tại lại cảm thấy xa lạ vô cùng, sau đó nàng tiến lên ngồi cùng tỷ tỷ, Tiết Phong Linh thấy nàng đến cũng chỉ lạnh nhạt nhìn rồi lại thu hồi tầm mắt, Tiết Phong Lan phát hiện đối với nàng càng thêm xa lạ khiến nàng nhẹn không được oán trách.

"Tỷ tỷ thật là lười, trước kia tỷ tỷ không có lạnh nhạt với muội như vậy." Khi đó nàng cùng Tiết Phong Linh quan hệ thân thiết, nàng gọi đối phương là "tỷ tỷ" chứ không phải xa lạ như "Tam tỷ" bây giờ.

"Con người rồi sẽ thay đổi, sau này muội cũng sẽ thay đổi."

"Thay đổi? Tại sao phải thay đổi? Hiện tại muội không tốt sao?" Tiết Phong Lan khó hiểu.

Tiết Phong Linh nhìn nàng, từ chối cho ý kiến.

"Tỷ tỷ thật là, càng ngày càng giống mẫu thân, cứ nói ba cái chuyện nhân sinh gì đó mà muội không hiểu." Tiết Phong Lan bĩu môi: "Nếu không phải chúng ta giống nhau như đúc, muội đã nghĩ rằng tỷ tỷ hẳn là đã bị đánh tráo."

Người nói vô tình, người nghe cố ý, trong lúc Tiết Phong Lan luôn lải nhải nàng không có chú ý đến khi nàng nói đến hai chữ "đánh tráo" thì ánh mắt Tiết Phong Linh lại lóe lên hàn quang, bất quá rất nhanh liền biến mất.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, có phải tỷ tỷ không thích Lan Nhi nữa cho nên mới không đi chơi cùng Lan Nhi nữa không?"

"Muội đã lớn rồi, đừng suốt ngày chỉ biết chơi."

"Ai nói muội đã lớn? Muội chỉ có bảy tuổi thôi, là một tiểu hài tử."

Lời này cũng không sai, Tiết Phong Linh tiếp tục từ chối cho ý kiến.

"Tỷ tỷ, năm nay có hội hoa đăng, chúng ta cùng nhau đi xem có được không?"

"Mẫu thân sẽ không đồng ý đâu." Nàng biết tính tình Thượng thư phu nhân, nếu đem chuyện này nói ra mẫu thân nhất định sẽ tức giận, đừng nói là đi xem hội hoa đăng, đến lúc đó muốn bước ra khỏi phòng cũng là một điều khó khăn.

"Mẫu thân nghe lời tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ nói mẫu thân nhất định sẽ nghe." Tiết Phong Lan kéo tay nàng lay không ngừng: "Tỷ tỷ, tỷ giúp muội có được không? Muội muốn xem hoa đăng, đi mà đi mà..."

Tiết Phong Linh nhìn cánh tay bị Tiết Phong Lan lay lay không ngừng, cả thân thể tựa hồ cũng muốn lắc lư theo, bất đắc dĩ đáp ứng: "Được rồi, muội buông tay ra đi, ta sẽ nói với mẫu thân..." Còn về việc đối phương có đồng ý hay không, nàng không có hứa trước.

"Muội biết tỷ tỷ sẽ giúp muội mà, tỷ tỷ là tốt nhất." Tiết Phong Lan vui vẻ, hôn lên má của Tiết Phong Linh một cái "Bẹp" khiến đối phương ngớ người.

"Mặc dù thái độ của tỷ lạnh nhạt nhưng tỷ vẫn đối xử với muội rất tốt, muội biết tỷ là tỷ tỷ của muội, không có bị đánh tráo đâu."

Tiết Phong Linh nhìn nữ hài bên cạnh cười hi hi, không biết nói gì cho tốt nên chỉ đành im lặng, xem như cam chịu lời đối phương nói, nàng không hề nhận ra là đây mắt nàng xuất hiện một tia nhu hòa khó mà thấy được.

"Phong Lan..."

Tiết Phong Lan vẫn nhớ như in kí ức ngày đó, trước kia tỷ tỷ tốt vô năng bao nhiêu, hiện tại lại đối xử với nàng chẳng khác nào kẻ thù, thậm chí ngay cả khi trùng sinh trở lại Tiết Phong Lan cũng không muốn tin tưởng, người mà nàng tin tưởng, nàng từng dành hết mực lại đối xử với nàng như vậy, còn muốn lấy mạng nàng.

Tỷ tỷ trước kia của nàng, đâu mất rồi?

"Phong Lan?"

Tiết Phong Lan giật mình choàng tỉnh, nhìn thấy Diệp Linh Vi đứng trước mặt nhìn nàng với ánh mắt lo lắng, hóa ra nàng đã đắm chìm trong kí ức lúc nào không hay, mặc dù đã trải qua một đời nhưng nàng vẫn thiếu cảnh giác như vậy, nếu ở trước mặt nàng lúc này không phải Diệp Linh Vi mà là người khác, mà người đó lại muốn gây bất lợi với nàng, nàng phải làm sao?

"Người làm sao vậy? Đột nhiên ngăn người..."

"Không có việc gì, chỉ là nhớ đến một chút chuyện cũ mà thôi."

"Vậy sao?" Diệp Linh Vi nhìn về mặt của Tiết Phong Lan cũng xem như hiểu rõ, có lẽ nàng là nhớ đến chuyện lúc nhỏ của hai tỷ muội nên mới lộ ra vẻ mặt hoài niệm như vậy, xem ra trước kia tình cảm của tỷ muội hai người vốn rất tốt.

"Vi sao lại trở nên như vậy?"

Tiết Phong Lan hơi ngần ra, mất một lúc mới hiểu được Diệp Linh Vi đang hỏi về vấn đề gì.

"Cũng giống như một món đồ chơi, lúc nhỏ người rất thích nó nhưng khi lớn lên rồi lại thấy không còn hứng thú gì với nó nữa, cảm xúc của con người cũng là như vậy."

Lấy đồ chơi để hình dung cảm xúc con người, sợ là trên đời chỉ có Tiết Phong Lan mới hình dung như vậy, nhưng mà lời đối phương cũng không sai, tiểu hài tử ai mà không thích đồ chơi, lúc nhỏ có thể vì đồ chơi mà cùng người khác tranh giành đến mức sưng đỏ mắt mũi, nhưng khi lớn lên rồi, nhìn thấy đồ vật lúc nhỏ mình yêu thích cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, không phải là ghét chỉ là có gì đó thay đổi mà thôi.

"Tiểu thư..."

Hai người nghe thấy giọng nói đều đồng loạt ngừng đầu, thiếu nữ một thân lam y, y phục không hoa lệ quý phái nhưng cũng không kém phần thanh nhã, gương mặt nàng không có trang điểm, để lộ gương mặt lạnh lùng, toàn thân đều lộ ra cỗ khí thế khiến người khác không dám lại gần, nhìn nàng không giống như tiểu thư khuê các khác mà Diệp Linh Vi biết, nhưng nếu nói nàng là nha hoàn thì có chút không giống, dù sao chẳng có nha hoàn nhà nào lại nhìn như tiểu thư thế kia.

"Như Sương? Sao người lại ở đây?" Tiết Phong Lan hơi kinh ngạc nhưng nghĩ đến chuyện buổi chiều nàng nhờ Như Sương đi làm, hiện tại đối phương xuất hiện thì hẳn là đã có manh mối, vì vậy nàng quay sang Diệp Linh Vi, nhẹ giọng hỏi: "Linh Vi, nàng là nha hoàn của ta."

Diệp Linh Vi hơi kì quái nhìn Như Sương, mím môi gật đầu, Như Sương thấy vậy cũng hành lễ với đối phương.

"Linh Vi, ta cùng nàng có chuyện muốn nói, người có thể..." Diệp Linh Vi cũng là người hiểu rõ đạo lý, Tiết Phong Lan đã nói đến đây cho nên nàng cũng hiểu đối phương muốn nàng tránh mặt.

Diệp Linh Vi nhìn nàng rồi lại nhìn Như Sương, gật đầu: "Như vậy ta đến chính viện chờ người." Đối phương muốn nàng tránh mặt hẳn là có chuyện quan trọng muốn nói, nàng cùng Tiết Phong Lan chỉ vừa mới gặp mặt không lâu, mặc dù tính tình hai người khá hợp nhau nhưng cũng chưa mức thân thiết phải chia sẻ bí mật cho nhau.

"A, được rồi."

Hôm nay là sinh thần của Liên Như Nguyệt, bởi vì khách mời phần lớn đều là bằng hữu đồng trang lứa cho nên người đến cũng không có mang theo nha hoàn, lúc này gặp mặt Diệp Linh Vi cũng không thấy bên người Tiết Phong Lan xuất hiện nha hoàn nào, xem ra là từ bên ngoài vào. Trương Bình Hạo phủ hôm nay đặc biệt náo nhiệt nhưng hộ vệ cũng không vì vậy mà trở nên thất trách, phàm là bữa tiệc càng lớn thì càng chứng tỏ người tham dự thân phận không tầm thường, hộ vệ lúc này mới càng thêm cảnh giác, Như Sương nếu có thể thân nhiên bước vào đây, có lẽ là đã qua kiểm tra, không có vấn đề gì.

Xác định Diệp Linh Vi đi rồi, Như Sương mới bước đến dãy xe lăn đi vào một góc cây gần đó, nơi này không có ánh trăng chiếu đến, khi hai người bước đến liền bị bóng cây che khuất đi, ở một nơi vắng vẻ như thế này, có thể nói chuyện được nhưng nếu như có đi ngang qua, nhìn thấy hai người thì thảm to nhỏ, chỉ sợ đến lúc đó lại có phiền phức khó nói trước.

"Người không nên xuất hiện trước mặt Diệp Linh Vi." Tiết Phong Lan nhủ thầm: "Quá mạo hiểm." Nàng cùng Diệp Linh Vi không thù không oán thế nhưng nàng cũng không thật sự đặt lòng tin ở chỗ đối phương, dù sao bọn họ cũng chỉ mới kết giao, có một số chuyện vẫn chưa thật sự hiểu rõ về nhau.

"Nô tì biết, chỉ là nếu nô tì không xuất hiện, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa."

"Được rồi, người tìm đến đây hẳn là đã điều tra được gì rồi?"

"Nô tì nhìn thấy Hồng Hương lén lút đi gặp Vân Yên."

"Quả nhiên là có liên quan đến tỷ tỷ tốt của ta!" Tiết Phong Lan cười lạnh, gương mặt trong bóng tối không rõ cảm xúc.

"Bọn họ nói gì?" Hồng Hương nhân lúc nàng không có ở Hàn Mai Các mà lén lút chạy đến Mẫu Đơn Các tìm Vân Yên, chỉ sợ là đã biết nàng cho người điều tra nàng ta, hoặc là sau khi làm chuyện xấu sợ bị người khác biết được cho nên đi tìm Vân Yên để tạo cho mình một đường lui.

"Không nhiều, chủ yếu là Vân Yên trấn an nàng ta không cần quá lo lắng, khi tiểu thư hỏi chuyện cứ bình tĩnh khai báo là được." Như Sương bổ sung: "À, nàng ta muốn vu oan chuyện này cho Đông Hoa, nhưng không biết là tiểu thư đã tra hỏi Đông Hoa và biết hết tất cả."

"Hừ, muốn ra tay trước để ta không làm gì được nàng ta sao?" Hồng Hương là nha hoàn thiếp thân của nàng, sự kiện hai năm trước Tiết Lan Hương vô tình va chạm Đông Hoa khiến đồ vật nàng yêu thích bị vỡ, nàng tuy không nhớ gì nhưng Hồng Hương hẳn là có ấn tượng, nàng ta định mang chuyện này nói ra, đến lúc đó Đông Hoa liền có động cơ làm bẩn váy nàng, sau cùng thì nàng ta thoát tội.

Sự thật không quan trọng, quan trọng là chứng cứ, mà Thượng thư phu nhân đó giờ làm việc đều là dựa vào cảm tính, biết được một nha hoàn gấp tâm trả thù nữ nhi, không nói hai lời chắc chắn Đông Hoa sẽ bị đuổi ra khỏi phủ, đến lúc đó Hồng Hương vẫn dựa thế Tiết Phong Linh mà điều vô dương oai trước mặt nàng.

"Tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?"

"Làm mọi chuyện phơi bày ra ánh sáng, khiến Hồng Hương khai ra."

Như Sương nường nầy, cẩn thận suy nghĩ kĩ lưỡng vấn đề này, sau đó mới trầm giọng mờ mịt: "Người muốn lật mặt với Tam tiểu thư?"

"Ta sớm đã chán cùng nàng đóng kịch rồi." Tiết Phong Lan thần sắc lạnh nhạt: "Rõ ràng là tình cảm không tốt nhưng lúc nào cũng bày ra bộ dáng tỷ muội tình thâm, nàng không chán nhưng ta đã thấy chán rồi."

"Bất quá tiểu thư có nghĩ đến, kế hoạch lần này sẽ thành công?"

"Người có ý gì?"

"Vân Yên là một người rất giáo hoạt, Hồng Hương bất quá cũng chỉ là một con cò trong tay nàng ta, nếu đối phương đã dám cho người làm bẩn y phục của tiểu thư thì đối phương cũng không sợ tiểu thư tìm ra manh mối, có lẽ nàng ta chắc chắn rằng Hồng Hương sẽ không khai ra nàng ta."

"Người nói, trong tay Vân Yên có nhược điểm của Hồng Hương?"

Như Sương gật đầu: "Cho dù lần này khiến Hồng Hương nhận tội nhưng nếu nàng ta thật sự không khai ra người ở phía sau thì chúng ta cũng chẳng thể làm được gì nàng, dù sao nàng ta cũng có nguyên nhân để oán hận tiểu thư."

Tiết Phong Lan trầm mặc, đầu óc không ngừng suy nghĩ, nàng từ kiếp trước trở về cho nên biết rất rõ sở dĩ Tiết Phong Linh có thể bước lên địa vị cao quý khiến vạn người ngưỡng mộ hết thảy đều là vì Vân Yên thay nàng ta bày kế, từng bước từng bước thay đổi tất cả, chỉ là nàng không hiểu một người như Vân Yên, nếu đã có năng lực như vậy thì tại sao phải thay Tiết Phong Linh bày kế, không bằng tự bản thân mình đi lên vị trí đó?

"Người..."

"Suyt."

Tiết Phong Lan còn chưa kịp nói xong đã bị Như Sương che miệng, làm ra một khẩu hình im lặng, nàng nhìn theo tầm mắt Như Sương, vị trí bàn đá bên hậu viện lúc này đã xuất hiện hai bóng người, mà một trong hai người đó nàng lại thập phần quen thuộc.

Tiết Phong Linh?

Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải lúc nãy nàng đi theo Liên Như Nguyệt sao? Nữ tử bên cạnh nàng là ai?

"Người lúc này có phải là Vương Kim?" Tiết Phong Lan khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt.

Nữ tử đối diện một thân lục y, mặc dù chất liệu vải không tệ nhưng chỉ cần nhìn vào kiểu dáng y phục liền biết được thân phận đối phương, đây chính là kiểu dáng thiết kế riêng của nha hoàn, hơn nữa còn là nha hoàn của Trường Bình Hầu phủ, hôm nay Trường Bình Hầu phủ mở tiệc, trong viện đầy ắp nha hoàn của Liên gia, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Tiết Phong Lan cũng không ngoại lệ, nhìn chất liệu của y phục xem ra thân phận của nha hoàn này cao hơn một bậc so với những người hậu hạ ở chính viện.

Dưới ánh trăng dung mạo của nha hoàn lục y lộ ra, gương mặt cũng không quá tuyệt sắc nhưng lại thanh tú dễ nhìn, phối với y phục trên người nàng nhìn có vẻ càng thêm dịu dàng từ tốn, nhìn vẻ mặt của đối phương xem ra là một người an phận, phục tùng hết thảy mọi yêu cầu của chủ tử, chỉ là không biết đối phương là nha hoàn của ai?

"Phong... Phong Linh tiểu thư, người đang nói gì vậy?" Nha hoàn lục y về kinh ngạc, mím môi hỏi lại Tiết Phong Linh.

"Hừ, đứng cùng ta đóng kịch, ta đã thấy hẳn cùng người nói chuyện." Tiết Phong Linh cười lạnh, đáy mắt hiện lên vẻ châm chọc, lúc này nàng cùng Liên Như Nguyệt nói về Tiết Phong Lan, thấy Liên Như Nguyệt lại bên vực Tiết Phong Lan mà oán trách nàng đầy lòng nàng vô cùng tức giận, nhưng bữa tiệc hôm nay nhiều như vậy, vốn không thích hợp nháo lớn sự tình này, cho nên nàng liền ănh nhẫn bỏ qua, không có cùng Liên Như Nguyệt nhắc lại chuyện này. Lúc này nàng đang nói chuyện với các vị tiểu thư thì nhìn thấy bóng người quen thuộc, cho dù đối phương hóa thành tro nàng cũng nhận ra hẳn, hẳn chính là Vương gia Đại thiếu Vương Kim - công tử ăn chơi nổi danh khắp kinh thành, nói đến việc nàng quen biết hẳn thật ra cũng là trùng hợp, ngày đó nàng cùng Liên Như Nguyệt đi đến một túp lều, nơi đó đang tổ chức biểu diễn tài năng, Tiết Phong Linh vốn là khinh thường cùng một lũ ô hợp tụ tập với nhau, nàng vốn không có ý định tham gia nhưng nhìn thấy phần thưởng nàng đột nhiên thay đổi chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 79-8: Tiệc sinh thần phong ba (8)

Nói về tài năng của mình Tiết Phong Linh vô cùng có tự tin để chiến thắng, cho nên nàng tùy tiện đàn một khúc Lương Sơn Cao Thủy, vốn dĩ cảm thấy phần thưởng nằm trong lòng bàn tay thì lúc này nàng lại gặp phải một đối thủ đáng gờm, đối phương cũng lựa chọn cầm nghệ để biểu diễn, so với tiếng đàn của nàng, tiếng đàn của đối phương đàn ra trong trẻo hơn nhiều, chỉ là so với Tiết Liên Kiều thì đúng là kém vài phần. Trong Thương thư phủ, vũ kỹ của nàng và Tiết Phong Lan bất phân cao thấp, cầm nghệ của Tiết Liên Kiều chính là đứng đầu, sở dĩ Tiết Liên Kiều có tài năng như vậy hết thảy cũng là bởi vì Tam lão gia là một tù tài không màng danh lợi, mặc dù không thể so với tỷ muội các nàng được dạy dỗ tốt nhưng từ nhỏ Tiết Liên Kiều lại được rèn luyện rất nhiều về cầm cùng họa, cho nên Tiết Liên Kiều là người duy nhất trong nhất trong phủ có cầm họa song tuyệt, chỉ là điều này cũng không khiến nàng được Tiết lão thái thái yêu thích.

Nữ tử đó đàn một khúc cầm tuyệt luân, cảm kỹ so với nàng rõ ràng là cao hơn một chút, thái độ của mọi người đối với nàng cũng khác hẳn, lúc này nàng mới biết đối phương là Đại Lý tự khanh tiểu thư, người xếp vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng mỹ nhân Đại Ngụy - Tuyết Yên Nhiên, lần đầu tiên biểu diễn ở một nơi như thế này Tiết Phong Linh tất nhiên không muốn thua cuộc, sau khi biết được thân phận đối phương nàng lại càng không muốn thua, không chỉ vì phần thưởng mà đó còn là danh tiếng của bản thân nàng, nếu nàng có thể chiến thắng Tuyết Yên Nhiên nàng liền có thể đề bệ đối phương, bảng xếp hạng mỹ nhân sẽ đổi vị trí, sau này mọi người có nhắc đến Tam đại mỹ nhân kinh thành thì nhất định sẽ là Thi Ngôn Quận chúa, Triệu gia tiểu thư và nàng, chứ không phải là Tuyết Yên Nhiên kia.

May mắn là cuộc bình chọn này không chỉ dùng phương pháp bình thường để quyết định người chiến thắng, chỉ cần người được khách quan tặng hoa nhiều nhất thì người đó sẽ là người chiến thắng, một đóa hoa tương đương với một lượng bạc, đối với thiên chi kiều tử ở nơi này, một lượng bạc một đóa hoa cũng chẳng là gì. Bởi vì thế lệ như vậy cho nên Tiết Phong Linh mới tương kế tựu kế, một người có thể tặng hoa bao nhiêu tùy thích, nói thẳng ra là chỉ cần có tiền liền có thể quyết định người chiến thắng, Tiết Phong Linh muốn tìm một người vì nàng mà bỏ ra vạn lượng, như vậy mới có thể cùng Tuyết Yên Nhiên bất phân thắng bại, tất nhiên điều tiên quyết là đối phương phải là nam nhân, hơn nữa còn là dạng phú thương bỏ vạn lượng chỉ như hạt cát, Vương Kim vừa vặn là người như vậy.

Vì muốn chiến thắng, Tiết Phong Linh vô tình hay cố ý mà liếc mắt nhìn Vương Kim, nàng cũng biết người nam nhân này là một tay ăn chơi trác táng, chỉ cần là mỹ nhân hẳn đều không chê, so với tài hoa của bản thân Tiết Phong Linh lại càng tự tin với dung mạo của chính mình, gương mặt nàng rất xinh đẹp, đứng cùng một chỗ với Tuyết Yên Nhiên chưa chắc đã thua kém đối phương, chẳng qua là nàng cùng đối phương mỗi người một vẻ, bởi vì Tuyết Yên Nhiên thiên về quyền rũ động lòng người, trong có vẻ càng thêm thành thực có hương vị của nữ nhân nên mới khiến người khác cảm thấy nàng ta xinh đẹp hơn nàng, dù sao nam nhân chính là thích loại hình này. Đúng như kế hoạch, Vương Kim bị dung mạo của nàng cấp mê hoặc, sau đó hẳn bỏ ra hơn hai vạn lượng để cho nàng chiến thắng, nhận lấy được phần thưởng Tiết Phong Linh vui vẻ cùng đối phương cười cười nói nói, ngại ngại nhẹ giọng nói đa tạ, Tuyết Yên Nhiên mặc dù thua nàng nhưng cũng không có tức giận, ánh mắt nhìn nàng vài phần châm biếm, tựa hồ như đã nhìn thấu kế hoạch của nàng khiến Tiết Phong Linh tức giận đến nghẹn người, nhưng cũng bởi vì nàng đánh bại Tuyết Yên Nhiên mà danh tiếng nàng nháy mắt tăng vọt, nàng nằm trong bảng xếp hạng mỹ nhân nhưng vị trí cũng không có thay đổi bao nhiêu, chứng tỏ Tuyết Yên Nhiên không phải loại người có thể dễ dàng đánh bại.

Sau sự kiện đó Vương Kim thường xuyên tặng hoa cho nàng, nhìn bộ dạng của hắn rõ ràng là muốn lấy lòng nàng, bất quá nam nhân quý dưới gối nàng không ít, thêm một Vương Kim nàng cũng không quá bận tâm, mặc dù Vương gia có tiền nhưng không có thỏa lấp được hư vinh trong lòng Tiết Phong Linh, thứ nàng muốn ở một nam nhân không đơn giản là tiền tài của đối phương mà còn có quyền lực, huống hồ nam nhân như Vương Kim vốn không xứng với nàng, loại người này chiếm không được mới là tốt nhất. Nàng đối với đối phương duy trì khoảng cách không xa không gần, khiến đối phương không ngừng nảy sinh ảo tưởng nàng là có ý với hắn nhưng phận làm nữ nhi nàng đành phải rút rề, ai biết được nam nhân này cư nhiên bị ám đầu, kêu bà mai tới cửa cầu thân, Thương thư phủ nhân tức giận không thôi, danh tiếng của Vương Kim quá thối, rõ ràng là một tay ăn chơi, nàng làm sao có thể nữ nhi chui đầu vào hồ lừa, vì vậy bèn cự tuyệt mối hôn sự này.

Tiết Phong Linh không ngờ Vương Kim lại làm đến mức đó cho nên bèn hện hẳn ra nói rõ, nàng không muốn cùng hắn dây dưa, nếu không sau này nàng gặp được nam nhân như ý hẳn lại đến làm phiền nàng thì phải làm sao, cho nên nên cắt đứt thì cắt đứt, để diệt trừ hậu họa. Nàng không có trực tiếp thừa nhận nàng không thích đối phương, nàng khéo léo đưa đây đem nguyên nhân nói ra, nào là bản thân nàng còn nhỏ, còn chưa có ý định thành thân, nào là đem vấn đề vứt cho Thương thư phủ nhân, nói là hẳn không phải còn rề như ý muốn của mẫu thân nàng, sau lại nói đến Tiết gia không xứng với Vương gia, thật ra hàm ý là chê Vương gia chỉ có tiền mà không có quyền lực, nàng đem hết thảy mọi thứ đổi thành nàng vốn có ý với hắn nhưng gặp sự phản đối của nhiều phía cho nên lực bất tòng tâm, hai người không thể ở bên nhau là thiên định, sau đó liền chuồn mất, để lại một mình hắn suy nghĩ vẩn vơ.

Tiết Phong Linh nghĩ rằng sau ngày đó Vương Kim đã từ bỏ ý định với nàng, không ngờ nam nhân này như con đĩa giết hoài không chết, cư nhiên nhiều lần chạy đến tìm nàng, may mắn là hắn không có vô công, không thể lên vào Tiết phủ, chỉ còn thể ở trên đường chặn đầu nàng, nếu không Tiết Phong Linh thật sự nghi ngờ nửa đêm hẳn sẽ lên vào khuê phòng tìm nàng. Nhiều lần bị hắn dây dưa Tiết Phong Linh buồn bực không muốn ra ngoài, kể từ khi tham gia cùng Liên Như Nguyệt đi dạo, đó lần cuối cùng nàng cùng hắn gặp nhau, không nghĩ hẳn hôm nay hắn lại xuất hiện ở đâu, chỉ sợ là không có chuyện tốt.

“Phong Linh tiểu thư đang nói gì vậy? Nó thì không rõ...” Nha hoàn thấp giọng mở miệng, bởi vì khoảng cách không xa cho nên Tiết Phong Lan có thể nghe thấy rõ lời của đối phương.

Gọi Tiết Phong Linh là Phong Linh tiểu thư, nha hoàn này hẳn là người quen biết nàng ta, bất quá nghĩ lại đối phương là người của Trường Bình Hầu phủ, Tiết Phong Linh lại là khuê mật với Liên Như Nguyệt, người trong phủ biết nàng ta cũng là bình thường, cho nên nhất thời không thể xác nhận được thân phận của đối phương.

“Đừng có giả ngốc, ngươi nghĩ rằng ta không nhìn thấy ngươi cùng hắn thì thầm to nhỏ sao?”

Nha hoàn ngẩng đầu, để lộ sắc mặt tái nhợt, lúc này Tiết Phong Lan mới nhìn rõ dung mạo của đối phương, xem như là thanh tú dễ nhìn, trộn lẫn trong đám người cũng không có phát hiện ra điểm gì đặc biệt.

“Nói đi, hẳn cùng ngươi nói gì?” Tiết Phong Linh lạnh mặt, nếu nàng không biết thì sẽ không có chuyện gì nhưng trùng hợp là Liên Như Nguyệt có việc tìm nha hoàn thiếp thân là Lục La nhưng không thấy, sau đó hai người chia nhau đi tìm, nhìn thấy Lục La cùng Vương Kim đứng một góc nói gì đó nàng mới phát hiện điều khác thường, nếu không chỉ sợ bị người ta tính kế mà còn không hề hay biết.

“Phong Linh tiểu thư... ngươi đừng đem chuyện này nói với tiểu thư được không?” Lục La ngập ngừng, cuối cùng vẫn là quyết định thừa nhận, Tiết Phong Linh không phải là người dễ lừa, huống hồ lại chính mắt nhìn thấy, nàng lập liếm thể nào cũng không qua mắt được đối phương.

“Ngươi còn biết sợ sao?” Tiết Phong Linh cười lạnh: “Nếu ngươi nói thật ta sẽ suy xét.”

Nàng không có đồng ý cũng không có từ chối, chỉ bảo là suy xét, câu trả lời mơ hồ như vậy Lục La có chút không yên tâm, đây không phải là nói nếu nàng cho đối phương đáp án hài lòng, đối phương sẽ bỏ qua, còn nếu không thì...

“Vương thiếu gia hẳn muốn...” Lục La mím môi, nàng đã nhận tiền của Vương Kim, hiện tại khai ra đối phương quả là một hành động không tốt, nhưng Tiết Phong Linh đã biết chuyện, nếu tiếp tục giấu diếm chỉ sợ nàng ta sẽ đi nói với tiểu thư, đến lúc đó nàng chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi Trường Bình Hầu phủ.

Mặc dù tính tình tiểu thư rất khó chịu nhưng thân là nha hoàn bên người tiểu thư nàng cũng được đãi ngộ khác biệt, công việc không quá nhiều, ngoại trừ hầu hạ tiểu thư thì chính là hầu hạ tiểu thư, chỉ cần ngoan ngoãn phục tùng tiểu thư thì nàng nhất định sẽ có cuộc sống tốt, cho nên Lục La không muốn mất đi công việc này, người mà Trường Bình Hầu không cần, có ai dám cần nữa? Bị đuổi ra khỏi phủ ngay tháng sau này nàng phải đối mặt sẽ khó khăn hơn rất nhiều, tiền của Vương Kim cũng không thể giúp nàng hưởng thụ cả đời.

“Xem ra ngươi muốn ta đem chuyện này nói ra ngoài nhỉ?” Loại người này Tiết Phong Linh đã gặp qua không ít, nhìn thái độ của đối phương liền biết đối phương đang nghĩ gì.

“Vương thiếu gia hẳn muốn nô tì giúp hắn dẫn tiểu thư đi đến gặp hắn...” Thật ra hắn còn muốn nàng hạ được Tiết Phong Linh nhưng sau đó hắn lại loại bỏ ý nghĩ này bởi vì hắn cảm thấy làm vậy sẽ không thể tận hưởng hết hương vị của mỹ nhân, nhớ đến gương mặt bí ối của đối phương, Lục La trong mắt xẹt qua tia chán ghét.

“Dựa vào hắn mà cũng muốn to tướng ta?” Đáy mắt Tiết Phong Linh không hề che giấu vẻ khinh thường: “Đúng là không biết lượng sức mình.”

Vương Kim?

Tiết Phong Lan hơi kinh ngạc, hai người bọn họ đang nói về Vương Kim sao?

“Loại người như hắn dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết hắn muốn làm ra hành động vô lại gì rồi.”

Lục La mỉm cười không nói.

“Thế ngươi là muốn học làm việc tốt, thay hắn hện ta ra?” Tiết Phong Linh nâng mắt, đáy mắt lộ vẻ lạnh lẽo khiến thân thể Lục La không ngừng run rẩy.

“Nô tì... nô tì không dám...”

“Ta xem ngươi rõ ràng là dám đâu.”

“Phong Linh tiểu thư...”

“Cút đi! Ta sẽ đem chuyện này nói với Như Nguyệt, xem ra ngươi nên chuẩn bị rồi đi đi.”

“Đừng mà Phong Linh tiểu thư, nô tì thật sự không dám nữa, xin người đừng nói với tiểu thư nô tì...” Lục La vội vàng kéo tay áo đối phương, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lóe, không biết suy nghĩ cái gì, một lúc lâu mới mở miệng: “Muốn ta không nói cũng được nhưng ngươi phải làm dùm ta một chuyện.”

“Phong Linh tiểu thư cứ nói dù là lên núi đao xuống biển lửa nô tì cũng sẽ thay người làm.”

“Núi đao biển lửa gì đó thì không cần, bất quá chỉ cần ngươi giúp ta một việc.”

“Tiểu thư là muốn nô tì làm gì?”

“Một lát nữa ta sẽ cùng mọi người đi dạo hoa viên, nhiệm vụ của ngươi là dụ Tiết Phong Lan đến, sau đó để cho nàng cùng Đới Tứ thiếu gặp gỡ.” Trong đầu nàng đã tính sẵn một kế hoạch hoàn mỹ, sinh thân hôm nay của Liên Như Nguyệt mới đến không ít các vị thiếu gia tiểu thư, tuy nói nam nữ khác biệt, nhưng hôm nay vui vẻ như vậy cho nên mọi thứ đều bỏ qua một bên, hoa viên là nơi mọi người đều tập trung, dẫn dụ Tiết Phong Lan đến đó lại cho người gọi Đới Tứ thiếu ra, cho dù bọn họ thật sự không có gì nhưng bị phát hiện hai người ở cùng một chỗ cho dù nói gì cũng không thể rửa sạch được hàm oan.

Đới Tứ thiếu? Đó không phải là hoa hoa công tử nổi tiếng khắp kinh thành sao?!

Tiết Phong Lan siết chặt bàn tay, khắp kinh thành không ai không biết danh tiếng vị hoa hoa công tử Đới Tứ thiếu này, hắn phong lưu thành tính, trong mắt chỉ có mỹ nhân, bất quá các thiên kim tiểu thư cũng không có quá chán ghét hắn, Đới Tứ thiếu không chỉ có tiền mà còn có mạo, hắn diện như quan ngọc, vô cùng phóng khoáng, là một mỹ nam hiếm có, huống hồ Đới gia là nhà giàu số một của Đại Ngụy, các cửa hàng ở kinh thành hầu hết đều là sản nghiệp của Đới gia, nói là phú khả địch quốc cũng không sai biệt lắm. Bất quá tất cả mọi người biết người thừa kế của Đới gia không phải Đới Tứ thiếu mà là Đới Nhị thiếu, Đới Nhị thiếu là đích tử của Đới lão gia, do chính thất hạ sinh, trên còn có một ca ca là Đới Đại thiếu, nhưng Đới Đại thiếu là một con ma ốm, suốt ngày làm bạn với âm thuốc, chỉ sợ sống không quá hai năm, cho nên sản nghiệp của Đới gia đều trông cậy vào Đới Nhị thiếu, Đới Tứ thiếu do kế thất của Đới lão gia sinh hạ, so với ca ca phải học hỏi để tiếp quản sự nghiệp thì hắn lại về thanh nhàn hơn nhiều, suốt ngày ăn chơi trác táng, là hoàn khổ trong truyền thuyết, cho nên hắn không được Đới lão gia thích lắm.

Tiết Phong Lan không nghĩ đến, Tiết Phong Linh vậy mà muốn hãm hại nàng với Đới Tứ thiếu, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, hơn nữa lại còn là một nơi vắng người, cho dù giữa bọn họ không có gì thì cũng tránh không khỏi lời ra tiếng vào, nàng thân là nữ nhân, thanh danh bị hủy hoại, cho dù nàng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Tiết Phong Linh cũng quá độc ác rồi!

“Tiết Phong Lan...” Lục La ngấp ngừng: “Người đó không phải muội muội của người sao?”

“Muội muội? Thế thì đã sao?” Tiết Phong Linh thản nhiên đáp lại.

Thế thì đã sao? Trên đời làm gì mà có người tỷ tỷ nào lại hãm hại muội muội mình như thế? Huống hồ đó lại còn là thân muội muội!

Lục La không quá rõ ràng suy nghĩ của Tiết Phong Linh, bất quá nàng cũng không dám nói nhiều, ân oán trạch viện nàng vẫn là nên giả vờ như không biết thì tốt hơn.

“Nô tì biết rồi, nô tì sẽ làm theo lời của tiểu thư.” Có một người tỷ tỷ như vậy, xem ra Tiết Tứ tiểu thư đúng là số khổ.

“Thế thì tốt.” Tiết Phong Linh cảm thấy hài lòng mỹ mãn, nàng nắm trong tay nhược điểm của đối phương, còn sợ đối phương không để mặc nàng bày bố sao?

“Ngươi còn có chuyện gì?” Thấy Lục La vẫn đứng đó mà chưa có ý định rời đi, Tiết Phong Linh nhướn mày: “Hay là hỏi hận rồi?”

Lục La vội vàng lắc đầu: “Nô tì không có, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Vương thiếu gia bên kia, phải làm sao đây?”

“Chuyện này còn cần đề ta dạy ngươi sao? Xem như không có chuyện gì xảy ra là được.” Tiết Phong Linh phiến chán phát tay.

“Nhưng mà... người cũng biết tính khí của Vương thiếu không tốt, nếu hắn không gặp được người thì hẳn nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó làm lớn chuyện, đối với thanh danh của tiểu thư thì sẽ không tốt đâu...” Từng lời của Lục La vang lên bên tai, Tiết Phong Linh càng nghe càng chau mày, bởi vì nàng cảm thấy đối phương nói không sai, tính tình của Vương Kim vốn không tốt, nếu hắn không gặp được người rồi lại làm lớn chuyện, chỉ sợ là nàng không đơn giản chỉ mất đi thanh danh, bất quá nếu nàng xuất hiện trước mặt hắn thì chẳng phải là đưa

dê vào miệng cộp sao?

“Như vậy thì người tùy tiện tìm một người đáng đáp giống ta đưa đến chỗ hấn đi.” Đợi hấn cùng nữ nhân đó lên giường thì xem hấn còn có mặt mũi nào đến tìm nàng nữa không?!

“Nhưng mà...” Tùy tiện tìm một người? Người đến hôm nay đều là khách quý, không ai có thể đắc tội được.

“Nhưng nhị cái gì? Hay để ta tìm dùm người?” Tiết Phong Linh nhếch môi: “Diệp Linh Vi được đấy, nàng ta và ta hôm nay mặc y phục giống nhau, chiều cao cũng tương đối, buổi tối sẽ không nhận ra là ai đâu, dù là Vương Kim đi chăng nữa.” Tiết Phong Lan và Diệp Linh Vi mới vừa gặp mặt mà đã thân thiết như vậy, sau này chỉ sợ Tiết Phong Lan sẽ mượn giúp Diệp gia chống lại nàng, dù sao lúc này các nàng đều đã tỏ thái độ của bản thân, nhân lúc đối phương còn chưa có năng lực này thì nên diệt trừ Diệp gia trước.

Hóa ra không phải là sự trùng hợp, mà là kế hoạch đã dự tính từ trước của Tiết Phong Linh!

Nàng vốn nghĩ rằng là Vương Kim tính kế sai người, nhầm lẫn giữa Diệp Linh Vi và Tiết Phong Linh, không ngờ mọi chuyện đều là do Tiết Phong Linh sắp đặt, nàng ta biết rõ Vương Kim có ý đồ không tốt với mình, không những không ngăn chặn chuyện này mà còn cố ý đẩy Diệp Linh Vi vào hố lửa, nữ nhân này... làm sao có thể là tỷ tỷ của nàng?!

~~~~~

“Ngũ muội, muội có nhìn thấy Diệp tiểu thư không?” Rời khỏi hoa viên điều đầu tiên Tiết Phong Lan làm không phải đi ứng phó với âm mưu của Tiết Phong Lan mà nàng đi tìm Diệp Linh Vi, Tiết Phong Lan liền để Như Sương đi theo bên người, nếu không biết kế hoạch của Tiết Phong Linh thì nàng sẽ để Như Sương đi điều tra Văn Yên nhưng hiện tại nàng đã biết thì giữ Như Sương bên người vẫn tốt hơn, Như Sương có võ công, thân thủ nhanh nhẹn, ở bên cạnh nàng có thể bảo vệ nàng, đề phòng âm mưu quỷ kế của Tiết Phong Linh.

“Không có.” Tiết Liên Kiều lắc đầu, này giờ nàng ở bên cạnh Tiết Lan Hương, cũng không có thấy qua bóng dáng của Diệp Linh Vi.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ là ta có chuyện cần tìm nàng ấy.”

“Ra là vậy.” Nhìn đến Như Sương ở bên cạnh Tiết Phong Lan, Tiết Liên Kiều hơi kinh ngạc, lúc này đi đến Trường Bình Hầu phủ nàng cũng không có thấy qua Như Sương, còn nghĩ rằng Tỷ tỷ để Như Sương ở lại rồi chứ?

“Ngũ tiểu thư.” Thấy Tiết Liên Kiều nhìn mình Như Sương cũng mở miệng chào hỏi.

“Như Sương cô nương cũng ở đây?”

“Như Sương vừa mới đến, ta thấy ta đi chuyển bất tiện nên mới gọi nàng đến.”

“Tỷ có thể nói với muội.” Tiết Liên Kiều suýt nữa quên mất chuyện Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện phải ngồi xe lăn, xe lăn đi chuyển khó khăn, cần phải có người đẩy.

“Muội có thể giúp tỷ.” Lời này của nàng là sự thật, Tiết Phong Lan đồng ý để nàng tham gia bữa tiệc này nàng đã vô cùng cảm kích, nếu có thể giúp đỡ đối phương nàng cũng sẽ vui lòng.

“Nhìn muội cùng Nhị tỷ chơi đùa vui vẻ ta cũng không muốn làm phiền.”

“Sao lại là làm phiền?” Tiết Lan Hương im lặng nghe cuộc đối thoại giữa hai người này giờ lúc này mới lên tiếng: “Tỷ muội một nhà, giúp đỡ nhau là chuyện thường tình.”

Tiết Phong Lan hơi kinh ngạc, quan hệ giữa nàng cùng Tiết Lan Hương tuy không quá mức gây gút nhưng cũng không hề thân thiết, dù sao lúc nhỏ hai người bọn họ vẫn luôn thường xuyên tranh giành đồ chơi với nhau, chỉ là mấy năm gần đây trưởng thành, mỗi người đều có suy nghĩ khác, tính tình của Tiết Lan Hương cũng thu liễm rất nhiều, hiện tại đối phương lại tỏ thái độ như vậy, nhất thờ Tiết Phong Lan cũng không biết đối phương đang nghĩ gì.

Không phải là nàng muốn suy nghĩ xấu về Tiết Lan Hương nhưng mấy năm gần đây Tiết Lan Hương luôn đứng về phe Tiết Phong Linh, bắt tay với Tiết lão thái thái và Phụng Lam cùng chiếm đồ vật mà Thái hậu ban thưởng cho nàng, kiếp trước kết cục nàng ta cũng không tồi, gả vào thế gia, vinh sủng suốt đời.

“Nhị tỷ nói phải.” Tiết Liên Kiều cười cười: “Chúng ta là tỷ muội một nhà mà, phải không?”

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ cười không nói, tỷ muội một nhà... sợ là chỉ có Tiết Liên Kiều mới có suy nghĩ ngây thơ như vậy.

“Ta đi tìm Diệp tiểu thư, không làm phiền hai người.”

Nhìn Như Sương đẩy Tiết Phong Lan đi xa, Tiết Liên Kiều lúc này mới thu hồi tầm mắt, ánh mắt chuyển sang Tiết Lan Hương bên cạnh.

“Nhị tỷ, dạo này quan hệ giữa tỷ và Tỷ tỷ có vẻ tốt hơn?” Thật ra Tiết Liên Kiều cũng hơi kinh ngạc khi thấy Tiết Lan Hương bắt chuyện với Tiết Phong Lan, các nàng ở chung một nhà, mọi chuyện xảy ra trong phủ nàng mặc dù không có liên quan nhưng vẫn nghe được một ít tin tức, trong suy đoán của nàng quan hệ giữa Tiết Phong Lan và Tiết Lan Hương hẳn là phải rất xấu mới đúng, dù sao sự kiện ngày đó người của Nhị phòng cũng đưa không ít đồ đến Hàn Mai Các, quan hệ giữa họ lúc đó lẽ ra hẳn là rất tệ, hôm nay xem ra không hoàn toàn là như vậy.

“Cũng như Ngũ muội nói, tỷ muội một nhà, nên giúp thì phải giúp.” Tiết Lan Hương nhếch môi, bỏ lại một câu rồi quay người rời đi.

Tiết Liên Kiều mỉm cười, nếu đã muốn quan tâm Tỷ tỷ thì ngại gì mà không dám nói? Thật là một người khẩu thị tâm phi.

“Hạ tiểu thư, Nguyệt tiểu thư...” Tiết Phong Lan lúc này đã được Như Sương đẩy đến chỗ Hạ Nguyệt Lam cùng Nguyệt Viên Viên.

“Phong Lan tỷ tỷ, người gọi ta một tiếng Viên Viên là được rồi, không cần khách khí.” Nguyệt Viên Viên đối mặt với Tiết Phong Lan rõ ràng là vui vẻ hơn so với người khác, điều này Hạ Nguyệt Lam cũng đã nhận ra.

“Như vậy...”

“Viên Viên đã lên tiếng, Phong Lan cũng đừng ngại, chúng ta đều trạc tuổi nhau, người gọi ta một tiếng Nguyệt Lam là được.”

“Hào.” Tiết Phong Lan gật đầu, xem như chấp nhận cách xưng hô này.

“Lan tỷ tỷ, Linh Vi đâu rồi?” Không thấy bóng dáng của Diệp Linh Vi, Nguyệt Viên Viên liền mở miệng hỏi thăm, tính tình Diệp Linh Vi hào sảng dễ gần, nàng cũng rất thích, nàng cảm

thấy nàng cùng đối phương rất hợp nhau.

“Ta cũng đang tìm nàng ấy.”

“Không phải lúc này nàng đi chung với tỷ sao?” Nguyệt Viên Viên hơi kinh ngạc.

“Lúc này ta đi gặp Như Sương, Linh Vi nói là đến chính viện chờ ta nhưng lại không thấy bóng dáng.”

Nguyệt Viên Viên lúc này mới phát hiện bên cạnh Tiết Phong Lan còn có một người khác, trong khi Hạ Nguyệt Lam sớm đã nhìn thấy đối phương, dù sao các nàng đối với người này cũng không quá xa lạ.

“Như Sương cô nương?”

“Hạ tiểu thư, Nguyệt tiểu thư tốt.”

“Như Sương cô nương không cần khách khí.” Như Sương là tâm phúc bên cạnh Thái hậu, sau cung yến ngày đó tin tức về Như Sương đã được để lộ ra ngoài, mặc dù không biết là ai để lộ nhưng mục đích của đối phương cũng rất rõ ràng chính là khiến Tiết Phong Lan trở thành tâm điểm của sự chú ý, không ngờ Thái hậu lại để Như Sương đến hầu hạ Tiết Phong Lan, quả nhiên là Thái hậu đối xử với Tiết Phong Lan quá đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến Lam Thuần Ngọc cũng nhin không được mà ganh ghét.

Thái độ của Lam Thuần Ngọc lúc này đối với Tiết Phong Lan tất cả mọi người đều thấy được, chỉ là nguyên nhân sâu xa trong đó chưa chắc có người nhìn ra, bất quá Hạ Nguyệt Lam lại có một suy nghĩ khác về chuyện này. Tiết Phong Lan cùng Lam Thuần Ngọc chưa bao giờ gặp mặt, hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên vậy mà Lam Thuần Ngọc lại làm khó dễ đối phương hết lần này đến lần khác, nói hai người không có mâu thuẫn sợ là không có ai tin tưởng, chính là một người sống trong hoàng thành xa hoa, một người luôn nhốt mình ở trong phủ, hai người không có cơ hội gặp nhau thì làm sao mà lại phát sinh mâu thuẫn được? Lời giải có lẽ là nằm ở tin đồn gần đây về Tiết Phong Lan, Thái hậu là người lạnh nhạt, chuyện này tất cả mọi người đều biết, nghe nói là trước kia tính tình của Thái hậu không có như vậy, sau khi Tiên hoàng mất đi, Thái hậu suốt ngày nhốt mình trong cung điện để niệm kinh cầu phúc, ngày càng cách xa trần thế, ngay cả đối với Ngụy đế thái độ của Thái hậu cũng không tốt hơn bao nhiêu, hiện tại lại xuất hiện một tin đồn có người người nhận được ân sủng của Thái hậu, Lam Thuần Ngọc thân là thân cháu gái, quan tâm một chút là điều bình thường.

Nghe Hạ Nguyệt Lam cùng Như Sương chào hỏi, Nguyệt Viên Viên lúc này mới phát hiện ra đối phương là người xuất hiện trong cung yến ngày đó, còn ra mặt chỉ tội Lam An Khánh là người trộm miếng ngọc bội của Lam Thuần Ngọc, nghe nói đối phương là người của Thái hậu.

“Phong Lan tìm Diệp tiểu thư có việc gì sao?” Nhìn Tiết Phong Lan để lộ thần sắc nghiêm trọng khi nghe thấy câu trả lời của Nguyệt Viên Viên, mặc dù rất nhanh bị đối phương giấu đi nhưng vẫn bị nàng phát hiện.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, ta định thỉnh giáo nàng về một chút dược liệu có ích cho đôi chân của ta mà thôi.”

“Lan tỷ tỷ cũng đừng quá lo lắng, có lẽ là nàng ấy đi đâu đó một lát rồi sẽ quay lại.”

“Mong là như vậy.”

“Hạ tiểu thư, Hạ Thái phó cho gọi người đến đại sảnh.” Lúc này có một nha hoàn xuất hiện trước mặt mấy người, Hạ Nguyệt Lam liền biết là vô liên quan đến chuyện đó, nàng đã nói trăm ngàn lần rồi mà vẫn bắt nàng nói, bất quá trường bối cho gọi tiểu bối như nàng không thể không nghe, bắt đắc dĩ nói một câu rồi đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-9: Tiệc sinh thần phong ba (9)

“Tiết tiểu thư...” Hạ Nguyệt Lam rời đi không lâu, Tiết Phong Lan cũng định đi tìm Nguyệt Viên Viên thì một nha hoàn khác lại xuất hiện, bất quá lần này không có đến tìm người mà là thay người đưa tin.

“Xin hỏi, trong hai vị ai là Tiết tiểu thư?”

“Là ta, không biết có chuyện gì?” Tiết Phong Lan nhướng mày, ánh mắt chứa hàn quang không rõ.

“Là thế này, Diệp tiểu thư nhờ nô tì nói với Tiết tiểu thư một tiếng là lúc này Diệp phu nhân cho gọi cho nên không kịp cùng với Tiết tiểu thư nói lời nào, cho nên Diệp tiểu thư lấy làm có lỗi, một lát nữa Diệp tiểu thư sẽ đợi người ở hoa viên cùng nhau tâm sự.” Nha hoàn mỉm cười thân thiện, từ đầu chí cuối đều lộ vẻ ôn nhu hòa nhã, lời nói chặt chẽ đến mức khiến người khác không thể bắt lỗi.

Hoa viên? Tiết Phong Lan hơi sững sốt, lúc này các nàng ở hoa viên Diệp Linh Vi bảo sẽ đợi nàng ở chính viện, hiện tại lại cho người đến báo là hẹn nàng ở hoa viên?

“Hay quá Lan tỷ tỷ, Linh Vi là đi tìm mẫu thân, như vậy là người yên tâm rồi nhé.”

“Ân.”

“Nếu không còn gì thì nô tì đi trước.”

“Khoan đã.” Tiết Phong Lan mở miệng: “Linh Vi cùng Diệp phu nhân đang ở đâu?”

Nha hoàn hơi giật mình, sau đó bèn trấn tĩnh trả lời: “Ồ đại sảnh...” Nàng không có biện pháp nói thật.

“Đúng rồi, người gọi là gì?” Tiết Phong Lan tùy tiện hỏi một câu.

“Nô tì... chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, vì sao tiểu thư lại muốn biết tên?”

“Người giúp Linh Vi chuyển lời đến cho ta, ta định ban thưởng cho người, chính là hiện tại ta không có mang theo đồ vật gì đáng giá, đợi sau khi ta trở về ta sẽ cho người mang đến tạ người, nếu người không nói cho ta biết tên thì khó mà giao được tận tay người.” Tiết Phong Lan hợp tình hợp lý nói.

Nhà hoàn nghe được ban thưởng hai mắt liền sáng lên, sau đó như nghĩ đến gì đó gương mặt lộ vẻ khó xử, rốt cuộc cũng mở miệng trả lời: “Nô tì gọi Xảo Xảo, bất quá tiểu thư không cần cần phải thưởng cho nô tì, dù sao đây cũng là trách nhiệm của nô tì.”

“Sao có thể, người yên tâm, ta nói được làm được.” Tiết Phong Lan mỉm cười, cho nàng một ánh mắt chắc chắn.

“Vây... đa tạ Tiết tiểu thư, nô tì đi trước.”

Nhìn bóng dáng nhà hoàn đi xa, thần sắc trên mặt Tiết Phong Lan dần trở nên lạnh lùng, ngay cả Nguyệt Viên Viên cũng cảm thấy không khí có chút ngột ngạt.

Nhà hoàn này có gì đó rất kì lạ.

Mặc dù không biết lời nàng ta nói là thật hay giả nhưng Tiết Phong Lan vẫn không có cách nào tin tưởng được lời của đối phương, đặc biệt là khi nàng ta nói đến việc Diệp Linh Vi sẽ hẹn gặp nàng tại hoa viên, khi lúc này cả hai người các nàng đều từ nơi đó mà ra. Cứ xem như là Diệp Linh Vi nhờ nàng ta đến chuyển lời với nàng, bất quá tiệc sinh thân hôm nay mời nhiều người như vậy nàng ta làm sao biết được chính xác là vị tiểu thư nào của Tiết gia? Nếu Diệp Linh Vi đã nói rõ danh tính của nàng cho đối phương biết thì khi nàng ta đến đây cũng không cần phải hỏi lại, xem như nàng ta là muốn xác nhận lại để chắc chắn bản thân không tìm lầm người đi, huống hồ khi nàng hỏi đối phương còn không muốn nói ra tên của bản thân, đến khi nghe được ban thưởng mới khó xử nói ra, bộ dạng gấu gấu điểm điểm, nữ nhân này đúng là có vấn đề!

Mặc dù nàng có thể khẳng định nhà hoàn này và nhà hoàn gặp gỡ Tiết Phong Linh ở hoa viên là hai người khác nhau nhưng ai có thể dám chắc rằng đó không phải là người cùng phe với Tiết Phong Linh? Tiết Phong Linh đã có thể mua chuộc một nhà hoàn thì thêm một nhà hoàn nữa có khác gì đâu chứ?

“Viên Viên ta có chuyện phải đi trước...” Nữ nhân này có nhiều điểm kì lạ như vậy, lời của nàng ta chưa chắc đã là sự thật, nếu nàng ta nói dối, chẳng phải đại biểu cho việc Diệp Linh Vi có thể sẽ xảy ra chuyện gì hay sao?

“Nếu là việc gấp thì tỷ hãy cứ đi trước, không cần để ý tới ta.” Nhìn thấy gương mặt Tiết Phong Lan lộ vẻ nghiêm túc Nguyệt Viên Viên liền biết có chuyện, nàng xua tay, bộ dạng không thêm để ý.

“Thất lễ rồi.” Hiện tại quan trọng nhất là phải nhanh chóng đi tìm ra được Diệp Linh Vi.

“Chúng ta trước đi đại sảnh.”

Như Sương không nói gì, đẩy xe lăn đi về phía đại sảnh, trên đường đi có không ít người nhìn các nàng với ánh mắt khó mà có thiện cảm, có lẽ là vì Tiết Phong Lan ngồi trên xe lăn hoặc là vì tin đồn gần đây cho nên mới thu hút sự chú ý của nhiều người như vậy, bất quá bọn họ chỉ nhìn và thì thầm to nhỏ chứ không có tiến đến bắt chuyện với nàng, điều này khiến Tiết Phong Lan yên tâm vì loại bỏ được không ít phiền toái.

Khác hẳn với không khí náo nhiệt ở bên ngoài chính viện, từ bên ngoài nhìn vào đại sảnh có phần âm u lạnh lẽo, hộ vệ bên ngoài đi đi lại lại nhìn như không có gì nhưng lại vô cùng nghiêm ngặt, các nàng còn chưa kịp bước đến cửa thì đã bị hộ vệ chặn lại.

“Thái tử đang ở bên trong, người không phận sự không được phép vào.” Giọng nói của hộ vệ nghiêm nghị mủi phần, không cho người khác phản kháng.

Tiết Phong Lan hơi ngần ra, hộ vệ bên ngoài nhiều như vậy, nàng sớm đoán được người bên trong thân phận không tầm thường, bữa tối hôm nay người đến rất nhiều, thân phận đều cao quý, bất quá Ngụy đế không có ở đây, người có địa vị cao nhất không ai khác ngoài Thái tử điện hạ, chỉ là hôm nay là sinh thân của Liên Như Nguyệt, Thái tử tụ họp một đám người ở đại sảnh, còn cho người canh gác, đây là muốn làm gì?

Tiết Phong Lan lắc đầu, chuyện này cùng nàng không liên quan, kiếp này nàng chẳng muốn dính đến hoàng quyền nữa, mục đích duy nhất của nàng là trả thù Tiết Phong Linh và Lam Thành Vũ, những chuyện khác chỉ cần không liên quan đến nàng nàng sẽ không bận tâm.

“Thật xin lỗi, ta không phải là muốn xông vào, ta đến đây là để tìm người.” Thái tử đã bên trong như vậy trong đó nhất định sẽ có rất nhiều công tử quý tộc, Diệp Linh Vi thân là tiểu thư khuê các, còn chưa có gã chồng, đứng cùng một chỗ với đám người này tuyệt đối không có khả năng.

“Tìm người?” Hộ vệ hơi nhíu mày: “Bên trong ngoại trừ Thái tử còn có các vị hoàng tử khác, cùng các vị công tử thế gia, không biết tiểu thư muốn tìm ai?”

“Ta tìm Diệp tiểu thư, ta nghe nói nàng ở đây...”

“Bên trong không có vị tiểu thư nào họ Diệp cả, Hạ tiểu thư nữ nhân duy nhất có mặt trong đó.” Thân phận của người bên trong đại sảnh đều tôn quý, thân là hộ vệ hẳn tất nhiên phải nắm rõ danh tính của người bên trong, nếu không có người trà trộn vào, hẳn sẽ phải gánh toàn bộ trách nhiệm.

“Như vậy a...” Tiết Phong Lan ngập ngừng, gương mặt lộ vẻ có lỗi: “Có lẽ là ta đã nhầm, làm phiền rồi.”

“Không sao.” Đối với mỹ nhân, nam nhân luôn mềm lòng, huống hồ thái độ của Tiết Phong Lan cũng rất tốt cho nên hộ vệ cũng không có làm khó nàng.

“Linh Vi không có ở đây, nàng ta đứng là nói dối.” Tiết Phong Lan nhíu mày, thời gian cũng không còn sớm, nếu không nhanh chóng tìm ra Diệp Linh Vi chỉ sợ đối phương sẽ lọt vào âm mưu mà Tiết Phong Linh sắp đặt.

“Như Sương, người làm sao vậy?” Từ khi rời khỏi đại sảnh, Tiết Phong Lan nhạy cảm phát hiện Như Sương có gì đó không đúng.

“Nô tì chỉ đang nghĩ Thái tử tụ họp mọi người ở nơi đó không biết là để làm gì?” Tiết Phong Lan đã nói, Như Sương cũng không muốn giấu đi suy nghĩ của mình nên thẳng thắn nói ra.

“Người cảm thấy hứng thú sao?” Hiếm khi thấy Như Sương đột nhiên nhắc đến chuyện gì đó, nàng hơi lấy làm kinh ngạc, nàng vẫn luôn nghĩ rằng Như Sương sẽ không có hứng thú về hoàng gia, bất quá xem ra nàng đã lầm.

“Nô tì chỉ cảm thấy kì lạ...” Người đến hôm nay đều có thân phận không tầm thường, cho dù là Lý Thừa tướng, Hạ Thái phó, Vĩnh vương hay Thế tử Trịnh vương, những người đó đều là những nhân vật có tiếng nói trong triều, huống hồ đó lại còn là những công thần khai quốc của Đại Ngụy, quyền cao chức rộng không phải là nói suông, Thái tử vậy mà tụ họp những người này ở tại đại sảnh, nếu bản chuyện quan trọng thì có thể đến thư phòng, bất quá có lẽ thư phòng của Trường Bình Hầu phủ cũng không đủ lớn để chứa những người này, nếu là chỉ thảo luận thông thường thì không cần phải cho hộ vệ canh gác nghiêm ngặt như vậy, chỉ sợ là có chuyện không muốn để cho người khác biết, chính là Hạ tiểu thư thân là nữ tử lại bị gọi vào, cũng không biết là nói về chuyện gì?

“Kì lạ?” Tiết Phong Lan cũng cảm thấy có điều gì đó khác thường, bất quá nàng cũng không có nói ra, nàng hiện tại là muốn thỉnh giáo suy nghĩ của Như Sương.

“Tiểu thư có nghe đến tên trộm tự xưng là Thần Thâu gần đây?”

Tiết Phong Lan gật đầu, việc này nàng có nghe nói qua, dù sao đây cũng là tin tức nổi nhất trong các tửu lâu hiện nay sau những tin đồn về nàng, nhờ vậy mà những tin đồn về nàng bị dập tắt, Tiết Phong Lan rất cảm tạ tên trộm giả kim đột nhiên xuất hiện cướp đoạt đi nỗi bất thuộc về nàng.

Sự việc xảy ra vào đại hôn của Thái tử, ngày đó hôn lễ kết thúc, dùng tiệc xong sau khi tất cả mọi người gần như đã ra về hết, lúc này Thái tử đi đến tân phòng của Thái tử phi vừa mới qua cửa là Lý Kiều, hai người còn chưa kịp động phòng hoa chúc, chủ mới uống rượu hợp cần thì hộ vệ trong phủ lại hô lên là có thích khách, Nói là thích khách thì nên gọi hắn là tên trộm thì thích hợp hơn, bởi vì hắn đến không phải hành thích Thái tử mà là đến để trộm đồ, bất quá tên trộm này cũng thật quái lạ, hắn đến trộm đồ nhưng lại không đến khổ phòng ở phủ Thái tử mà ngược lại lại chạy đến tân phòng dành cho Trắc phi Lý Thiên vừa mới qua cửa, nghe nói là khi hắn bước vào phòng, Lý Thiên vẫn còn đang ngồi trên giường đợi Thái tử đến tháo khăn voăn, bởi vì khăn voăn che mắt cho nên Lý Thiên không biết người ở trong phòng không phải là trượng phu của nàng mà là một người khác, cho đến khi tiếng lục lợi đổ đặc vang lên Lý Thiên mới cảm thấy có gì đó không ổn, lúc này nàng bất chấp lễ nghi mà tháo khăn voăn xuống, nhìn đến hắc y nhân thì hét toáng lên, kinh động cả phủ.

“Nghe nói khi Thái tử chạy đến thì tên trộm đã biến mất, mặc dù Trắc phi không có bị làm sao nhưng miếng ngọc tượng trưng cho thân phận Trắc phi mà Thái tử ban cho nàng đã biến mất.” Như Sương tiếp lời: “Chuyện này gây ra oanh động không nhỏ, thứ tên trộm đó trộm đi không phải là một miếng ngọc mà còn là mặt mũi hoàng thất, đại hôn Thái tử, hộ vệ canh phòng nghiêm ngặt vậy mà tên trộm đã không chỉ thân nhiên đi vào mà còn thân nhiên đi ra, chẳng khác nào đánh một cái tát vào mặt hoàng thất, Ngụy đế đối với việc này tức giận vô cùng, để cho Thái tử đi điều tra chuyện này nhưng vẫn chưa có manh mối.” Hiện tại Thái tử cho người tập trung đến đại sảnh, sợ là có liên quan đến chuyện này.

Tiết Phong Lan trầm mặc, chuyện này kiếp trước cũng từng xảy ra, mặc dù nàng đã trùng sinh nhưng quá khứ vẫn không có nhiều thay đổi, những thứ cần xảy ra thì sẽ xảy ra, giống như tỷ muội Lý gia đều gả cho Thái tử, cũng giống như Tiết Phong Linh muốn tính kế Diệp Linh Vi, sự việc về tên trộm đột nhập vào phủ Thái tử vào ngày đại hôn của Thái tử vẫn không ngoại lệ. Kiếp trước tên trộm tự xưng là Thần Thâu này rất có bản lĩnh, hắn đột nhập vào Thái tử phủ như đi dạo hậu viện của nhà mình, sự việc trộm miếng ngọc thân phận của Lý Thiên thật ra chỉ mới là khởi đầu, thứ tên trộm đó muốn có không phải là vàng bạc châu báu hay trân phẩm quý giá, thật ra hắn làm như vậy chỉ là để phô trương danh tính của mình, hắn đột nhập vào Thái tử phủ trong khi hộ vệ bên trong nhiều như mây, hắn làm như vậy là muốn thể hiện bản lĩnh của mình, thứ hai hắn lấy danh hiệu là Thần Thâu thật ra là muốn nói cho tất cả mọi người biết hắn có năng lực hơn người, chỉ cần là thứ hắn muốn có không có gì không trộm được. Hắn không giống những tên trộm khác đi trộm đồ để thỏa mãn hư vinh của bản thân, thứ hắn muốn là danh tiếng, hắn muốn lưu danh thiên cổ, muốn được mọi người biết đến, cũng không biết là cha mẹ nhà nào lại dạy dỗ ra đứa con có suy nghĩ như vậy, bất quá hắn đúng là có năng lực cho đến hai năm sau Thái tử mới điều tra ra được danh tính thật sự của hắn, chính là khi đó quyền hành của Thái tử suy giảm, bị Lam Thành Vũ ở sau lưng tính kế hết lần này đến lần khác hắn đều không có cơ hội trở mình, Ngụy đế đối với điều này thất vọng vô cùng, cho đến khi Lam Thành Vũ bắt được tên trộm, thái độ của Ngụy đế đối với Lam Thành Vũ cũng khác hẳn, nhờ vậy mà Lam Thành Vũ có cơ hội thể hiện năng lực của mình trước Ngụy đế.

“Tên trộm thì liên quan gì đến Hạ Nguyệt Lam?” Tiết Phong Lan nhướn mày, Thái tử gọi đến một đám đại thần để bàn chuyện này nàng có thể hiểu, chỉ là Hạ Nguyệt Lam thân là nữ tử sao lại có mặt trong đó?

“Nghe nói khi Trắc phi vừa hết lên thì đúng lúc Hạ tiểu thư đi ngang qua đó, vừa hay nhìn thấy hình dáng tên trộm, cho nên có thể nói Hạ tiểu thư là một nhân chứng quan trọng trong chuyện này.”

“Có chuyện này sao?”

“Nghe nói Trắc Thái tử phi bị kinh sợ cho nên ngày hôm Thái tử lên qua ở chỗ Trắc phi, điều này khiến Thái tử phi tức điên lên, sau đó Thái tử cùng Thái tử phi còn cãi nhau một trận, hơn nữa Thái tử phi còn ý thể hiếp người, phạt Trắc phi quý hai canh giờ.”

“Như Sương, ta không biết là người cũng bắt quái đó nha.”

Như Sương có chút ngượng ngùng, không có nói tiếp.

“Chúng ta vẫn là chia nhau ra tìm kiếm Linh Vi nhanh đi...”

“Tiểu thư quên rằng Tam tiểu thư còn đang âm mưu tính kế người, nếu như chúng ta tách ra không phải là đang tạo cơ hội cho đối phương sao?”

“Ta sẽ đề phòng các nàng, chỉ cần ta không đi đến hoa viên là được. Với lại chúng ta chia nhau đi tìm sẽ tìm thấy nhanh hơn, chẳng lẽ người muốn nhìn thấy Linh Vi bị hủy hoại trong tay một nam nhân không ra gì như Vương Kim sao?”

Như Sương ngáp ngừng, bộ dạng rõ ràng là không muốn, tiếng xấu của Vương Kim như sấm bên tai, người nào chưa từng nghe qua? Nếu một mỹ nhân như hoa như ngọc như Diệp Linh Vi mà bị Vương Kim chà đạp chỉ sợ Diệp Linh Vi sẽ lấy cái chết tạ tội, cho dù nàng không chết thì cuộc đời sau này của nàng cũng gắn liền với Vương Kim, Diệp gia là gia tộc y học có tiếng, nếu gả nữ nhi cho Vương gia thì Diệp gia sẽ bị người đời nhìn như thế nào?

“Nô tì mặc dù không muốn nhưng trong lòng nô tì, tiểu thư vẫn quan trọng hơn.” Nàng là người của tiểu thư, mệnh của tiểu thư mới là quan trọng nhất, cho dù nàng thật sự không đành lòng nhìn Diệp Linh Vi bị Vương Kim vấy bẩn nhưng nếu vì vậy mà thanh danh tiểu thư bị hủy hoại, nàng lại càng lo lắng hơn.

Tiết Phong Lan hơi trầm mặc, cũng không biết nên nói gì cho tốt, trải qua một kiếp nàng sớm đã không dám tin tưởng vào bất kì ai, Xuân Cầm là người đầu tiên nàng chịu mở lòng, chính là nàng nhận thấy trong lòng đối phương Thượng thư phu nhân vẫn quan trọng hơn nàng, không giống như Như Sương, có thể vì nàng mà mặc kệ an nguy của người khác. Tiết Phong Lan không thể nói Như Sương ích kỷ, bởi vì thân là con người nàng cũng có tâm tư của riêng mình, nàng không thể vì một người khác mà vứt bỏ đi lợi ích của bản thân, càng không thể vì người khác mà không màng đến thanh danh của bản thân, nhưng bất nàng phải đứng nhìn Diệp Linh Vi xảy ra chuyện Tiết Phong Lan quả thật là không làm được, dù sao Diệp Thái y cũng có ân với nàng, nàng không phải loại người lấy oán báo ân.

“Ta biết người có tâm, ta cũng tin tưởng người chỉ là Như Sương... ta không trơ mắt nhìn Diệp Linh Vi rơi vào hố lửa được, thà rằng ta không biết kế hoạch của Tiết Phong Linh, nhưng nếu đã biết rồi thì không thể chỉ đứng bên ngoài quan sát được.”

“Tiểu thư, người quá lương thiện.” Như Sương thở dài, cũng không biết dùng từ nào để hình dung người trước mặt, có mưu có dũng nhưng lại quá lương thiện, người như vậy sẽ đi được bao xa, hưởng hờ đối thủ lại còn là người có tâm địa độc ác và tàn nhẫn?

Thiện lương?

Nàng sao?

Tiết Phong Lan có chút không thể tin được.

“Nếu tiểu thư đã nói như vậy thì Như Sương chỉ đành nghe theo, chỉ là nếu tiểu thư thật sự xảy ra chuyện nhất định sẽ hết lớn, ta nghe được sẽ lập tức chạy tới.” Nàng vô vô công, so với người thường thì có thể nghe được xa hơn nhiều, nếu Tiết Phong Lan ở gần nơi của nàng thì chỉ cần đối phương hét lớn nàng sẽ có thể nghe thấy và lập tức xuất hiện.

“Hào, như vậy chúng ta tách ra ở đây đi.”

“Tiểu thư nhớ cẩn thận.”

Như Sương đi rồi, Tiết Phong Lan cũng để xe lăn đi về phía ngược lại, giữa đường nàng gặp phải Lục La đang đi về phía này, quả nhiên là nàng ta theo dõi nàng cùng Như Sương từ

nãy đến giờ, vừa thấy Như Sương rời đi liền chờ không được mà lập tức tiến lên gấp nằng.

“Tiết tiểu thư...” Nhìn gần mới cảm thấy nhan sắc của Lục La so với người bình thường thì nổi bật hơn một chút, ăn mặc như vậy cũng không biết là nha hoàn của ai, mặc kệ là nha hoàn của ai nhưng nằng ta dám cùng Vương Kim thông đồng lại cùng Tiết Phong Linh cầu kết thì xem ra là gan cũng không nhỏ.

“Người là ai?”

“Nô tì là nha hoàn của Trường Bình Hầu phủ.”

“Ta biết, ta là hỏi tên của người.”

“Nô tì... nô tì gọi... Tiểu... Tiểu Ngọc...” Lục La tùy tiện tìm một cái tên để lừa gạt Tiết Phong Lan, nếu Tiết Phong Lan có tìm người thì cũng không ai đối chứng, dù sao trong phủ cũng không có nha hoàn nào gọi Tiểu Ngọc.

“Tiểu Ngọc a...” Tiết Phong Lan nhếch môi, nhìn về đối mặt Lục La rũ xuống, không nhìn nằng mà trả lời, trong lòng nằng sớm đã không tin tưởng lời đối phương nói, chỉ sợ là nằng ta tùy tiện tìm một cái tên để gạt nằng đi?

“Người là nha hoàn của viện nào?”

“Nô tì bất quá cũng chỉ là nha hoàn nhỏ bé trong phủ, chỉ phụ trách pha trà rót nước mà thôi, nào dám lấy thân phận của mình khoe khoang trước mặt tiểu thư?”

Bộ dạng khác xa với lúc nãy, ở trước mặt Tiết Phong Linh Lục La chẳng khác nào chuột đứng trước mèo, thể nhưng ở trước mặt nằng lại là đáng vẻ bình tĩnh, tự tin mười phần, đây rốt cuộc là ai giáo dục ra loại nha hoàn cực phẩm như vậy?

Nằng ta sợ hãi Tiết Phong Linh, chẳng lẽ lại không sợ hãi nằng?

À, đúng rồi, Tiết Phong Lan quên mất, lúc này nằng đã tàn phế hai chân, đối với bất kì người nào mà nói thì nằng trông cũng vô cùng “vô hại”, hoàn toàn là một bộ dáng mặc người muốn làm gì thì làm, không hề có sức chống cự!

“Người tìm ra có chuyện gì sao?”

“Là thế này này, một lát nữa ở hoa viên sẽ tổ chức ngắm hoa, tất cả mọi người đều phải đến đó...” Thấy Tiết Phong Lan không có nghi ngờ, Lục La yên tâm đi vài phần, thuật lại những lời lúc này Tiết Phong Linh dạy nằng.

“Ngắm hoa?” Tiết Phong Lan hơi kinh ngạc: “Tại sao tất cả mọi người đều phải đến?”

“Trường Bình Hầu phủ có một loại hoa chuyên nở về đêm, rất đẹp, tiểu... Đại tiểu thư muốn tất cả mọi người đều được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó, cho nên mới cho nô tì đi gọi mọi người đến.”

Đại tiểu thư? Là nói về Liên Như Nguyệt sao? Tiết Phong Linh đúng là to gan, vì hãm hại nằng mà đến danh của Liên Như Nguyệt cũng mang ra, không sợ Liên Như Nguyệt phát hiện điều này rồi tuyệt giao với nằng ta sao? Nằng nên khen Tiết Phong Linh dũng cảm hay là nói nằng ta quá tự tin vào khả năng của bản thân? Nếu Liên Như Nguyệt biết khuê mật của nằng ta mượn danh của nằng ta làm ra “chuyện tốt” thế này, không biết là nằng ta sẽ có phản ứng thế nào?

“Ngắm hoa a, ta không phải người yêu thích hoa cỏ, huống hồ ta còn có việc, xem ra là không thể đến đó ngắm hoa cùng mọi người rồi.”

Lục La thấy Tiết Phong Lan từ chối bèn cố gắng khuyên nhủ: “Tiết tiểu thư, chuyện gì cũng có thể để sau, hoa chỉ nở trong chốc lát, không tốn nhiều thời gian của người, huống hồ chẳng lẽ người muốn bỏ lỡ thời khắc đẹp nhất của hoa nở sao?”

“Theo như lời người nói đúng là không sai nhưng hoa lúc nào thấy mà chẳng được? Hôm nay không có cơ hội ngày sau lại đến.”

“Hoa này không phải là loại hoa tầm thường, là loại hoa từ Tây Lương mang đến, vô cùng quý hiếm, khắp kinh thành chỉ có Trường Bình Hầu phủ chúng ta có nó mà thôi, hơn nữa... hơn nữa một năm chỉ nở một lần, qua đêm nay sẽ phải đến năm sau.”

“Tây Lương a, nếu vậy thì thật quý hiếm, bất quá ta có việc quan trọng hơn, năm sau nhìn đến cũng không muộn.”

“Hoa viên tập trung không ít người, chẳng lẽ Tiết tiểu thư không muốn làm quen với các vị thế gia công tử?” Lục La đang cố gắng thuyết phục Tiết Phong Lan nghe theo nằng.

“Chính là...”

“Nếu Tiết tiểu thư đi đứng bất tiện thì không bằng giúp người đẩy xe đến đó.” Dứt lời liền muốn tiến lên đẩy xe lên giúp Tiết Phong Lan, bất quá còn chơi kíp đợi nằng kíp động thủ Tiết Phong Lan đã điều khiển xe lăn lui về phía sau.

“Không cần.” Sắc mặt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần, giọng nói cũng lạnh lùng không kém: “Ta có việc không muốn ngắm hoa, ta đi trước.”

“Tiết tiểu thư...” Lục La làm sao dám để Tiết Phong Lan rời đi, nằng là nha hoàn bên người Liên Như Nguyệt, đối với tính tình của Tiết Phong Linh cũng xem như hiểu rõ, người này tâm cơ rất nặng, tâm kế lại sâu, thủ đoạn độc ác, so sánh với tên ác bá Vương Kim chẳng khác bao nhiêu, nếu nằng không làm theo lời nằng ta, chỉ sợ hậu quả khôn lường. Cho nên nhân lúc Tiết Phong Lan điều khiển xe lăn đi về hướng khác, Lục La liền không chút do dự bước lên nắm lấy tay đẩy xe lăn, còn chưa đợi Tiết Phong Lan phản ứng đã đẩy đối phương một mạch về hướng hoa viên, Tiết Phong Lan không ngờ Lục La lại dám động thủ với nằng. gương mặt xinh đẹp hiện lên tia tức giận, nằng giờ tay muốn đẩy người phía sau ra nhưng sức lực có hạn, huống hồ hai chân nằng lại không thể di chuyển cho nên không phải là đối thủ của Lục La, bất quá nằng không có bỏ cuộc, nằng rút trăm cái trên đầu xuống đâm thẳng vào tay của đối phương. Lục La ăn đau vội vàng buông xe lăn ra, Tiết Phong Lan nhanh chóng điều khiển xe lăn đi, Lục La phát hiện nằng muốn chạy liền mặc kệ đau đớn trên người chạy đến đá vào xe lăn, xe lăn đánh ngược vào thân thể của Tiết Phong Lan khiến nằng ngã xuống.

“A...” Tiết Phong Lan nằm trên đất, bàn tay bị trầy một mảnh, máu tươi hiện rõ, nằng cố gắng nhìn đau mà nhìn về phía Lục La, ánh mắt nằng thập phần bình tĩnh, nghĩ đến vết thương còn đang chảy máu trên tay Lục La liền cảm thấy lạnh cả người.

“Tiết tiểu thư, người không sao chứ?” Lục La cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho kinh hãi, nằng vốn chỉ muốn ngăn cản Tiết Phong Lan, cũng không có ý định khiến đối phương bị thương.

“Giả nhân giả nghĩa, không phải là người khiến ta ra nông nổi này sao?” Tiết Phong Lan cười lạnh, là nằng đánh giá cao bản thân, đồng thời cũng xem nhẹ nha hoàn này, vốn nghĩ đối phương là người của Trường Bình Hầu phủ, nằng thân là khách mà Liên Như Nguyệt mời đến, đối phương muốn tính kế nằng cũng sẽ không dám hành động lỗ mãng, không nghĩ đến đối phương thật sự dám đá nằng một cước, nghĩ lại một người như nằng ta vì tiền mà ngay cả Tiết Phong Linh còn dám bán đứng cho Vương Kim thì chuyện mà nằng ta không dám?!

“Nô ti...” Lục La luống cuống: “Nô ti đi gọi người đến giúp người...” Dứt lời liền quay người chạy đi.

Tiết Phong Lan trầm mặc nhìn bóng lưng Lục La chạy đi, gọi người đến không biết là muốn giúp hay hại nàng nữa, chỉ sợ là hại nàng đi? Suy nghĩ như vậy nàng bèn vội vàng ngồi dậy, bởi vì đôi chân không thể di chuyển cho nên nàng chỉ có thể dồn tất cả sức lực vào thân thể phía trên, trườn về phía xe lăn, ý đồ muốn kéo ngắn khoảng cách, cuối cùng nàng cũng đến gần được xe lăn, hiện tại phải tìm cách ngồi lên xe lăn để rời khỏi nơi này trước khi Lục La gọi người đến.

“Sột soạt.” Từ phía bụi cây truyền ra tiếng động kì lạ khiến Tiết Phong Lan giật mình, chẳng lẽ nhanh như vậy mà Lục La đã tìm Đới Tử thiếu đến?

“Ai đó?” Âm thanh nàng bén nhọn, sắc mặt cực kì không tốt, nếu không phải người Lục La gọi đến còn tốt, ngược lại Tiết Phong Lan không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Từ trong bóng tối thân hình cao lớn của nam tử dần xuất hiện trước mặt Tiết Phong Lan, một thân thanh y tươi mát, to lên khí chất phóng khoáng tựa gió của nam tử, nhìn đến dung mạo của nam tử trước mặt thần sắc Tiết Phong Lan khẽ biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79-10: Tiệc sinh thần phong ba (10)

“Lam... Tử hoàng tử...” Suýt nữa nàng đã gọi thẳng tên đối phương, dù sao hai người bọn họ hiện tại vẫn là người xa lạ, thân phận đối phương lại là hoàng tử, nàng tùy tiện gọi thẳng tên đối phương quả thật không tốt.

“Người...” Lam Thành Vũ cũng kinh ngạc không kém, tựa hồ như không nghĩ đến Tiết Phong Lan lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn có bộ dạng chật vật như vậy.

“Người làm sao vậy?”

“Tử hoàng tử sao lại ở đây?”

Hai người đồng loạt mở miệng, Tiết Phong Lan thấy ngữ khí gấp gáp của Lam Thành Vũ thì cảm thấy có chút kì lạ, Thái tử tập trung mọi người ở đại sảnh chỉ sợ là cũng sẽ gọi hắn đến, dù sao hiện tại hắn cũng là tâm phúc của Thái tử, cũng không biết vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ người mà Lư Anh tìm đến không phải Đới Tử thiếu mà là Lam Thành Vũ? Không, Tiết Phong Lan rất nhanh liền phủ nhận suy nghĩ này của nàng, một nha hoàn như Lư Anh cho dù có ă gan hùm mật gấu cũng không dám tính kể đến trên đầu hoàng tử, huống hồ bộ dạng hiện tại của hắn không giống như là giả vờ, có vẻ như cuộc họp ở đại sảnh đã kết thúc cho nên hắn mới xuất hiện ở nơi này.

“Ta nghe nói hoa viên có hoa nở, Liên tiểu thư cho gọi mọi người đến thưởng thức, vô tình đi ngang qua không ngờ lại gặp người ở đây.” Trường Bình Hầu phủ không chỉ có một con đường dẫn đến hoa viên, thường thì tất cả mọi người đều lựa chọn đi đường chính, bất quá Lam Thành Vũ lại chọn một con đường tắt để đi, không ngờ lại gặp Tiết Phong Lan ở đây.

Thưởng thức? Chỉ sợ thứ mà bọn họ thưởng thức không phải hoa mà là một thứ gì đó khác đi?

Tiết Phong Linh vì muốn hãm hại nàng mà bất chấp tất cả thủ đoạn, nàng ta không những mang danh của Liên Như Nguyệt ra mà còn cho gọi tất cả mọi người đến, tỷ tỷ của nàng thật sự muốn nhìn nàng xấu mặt đến vậy sao?

“Là như vậy a...” Tiết Phong Lan giả vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra, trấn tĩnh nói một câu: “Thần nữ không may cản đường Tử hoàng tử, kính xin diện hạ tha tội.”

“Người... sao lại ngồi trên đất?” Tiết Phong Lan ngã ngồi trên đất, Lam Thành Vũ cũng đoán được là nàng té ngã, hôm nay nàng mặc một bộ hoàng y, trong mắt Lam Thành Vũ màu vàng vốn là màu thô tục nhưng đối với hoàng thất thì đó lại là màu cao quý, Lam Thành Vũ không thích màu vàng lắm, bởi vì hắn cảm thấy thứ đó quá lòe loẹt, lúc này từ xa hắn đã nhìn thấy nàng, chỉ là khoảng cách khá xa cho nên mới không nhìn rõ, hiện tại mới thấy rõ bộ dạng hôm nay của nàng. Hoàng y bao bọc lấy thân hình nhỏ nhắn, áo cổ cao che đi chiếc cổ thanh tú của nàng, vòng eo thanh mảnh được trói buộc bởi một sợi dây nhỏ, làn váy phất phới như cánh bướm, nàng ngồi nơi đó mặc dù có chút chật vật nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp của nàng, tựa như tiên tử đi lạc xuống phạm trần, lần đầu tiên Lam Thành Vũ cảm thấy màu vàng mặc trên người nàng hóa ra không hề dung tục mà còn toả điểm lên một loại khí chất khác.

“Thần nữ bất cẩn té ngã mà thôi, diện hạ không cần bận tâm.” Tiết Phong Lan cẩn thận giấu chiếc trâm dính máu của Lục La vào trong tay áo, tránh Lam Thành Vũ nhìn thấy sẽ hỏi, lại nước thêm phiền toái không cần thiết.

“Người không sao chứ?” Lam Thành Vũ cũng nhìn thấy hành động của Tiết Phong Lan bất quá hắn cũng không có để ý, hắn hiện tại đều tập trung trên người nàng xem nàng bị thương không, hành động nhỏ nhặt của nàng vì vậy mà qua được đôi mắt của hắn.

“Đề ta đỡ người lên...” Nhìn thấy người khác té ngã, bất luận là ai đều sẽ ra tay giúp đỡ, Lam Thành Vũ cảm thấy bản thân làm vậy cũng không có gì không đúng.

“Không cần.” Thấy Lam Thành Vũ tiến về phía nàng, Tiết Phong Lan lập tức mở miệng, giọng nói của nàng có chút bén nhọn, lại vô cùng lạnh lùng, thái độ xa lạ như vậy khiến người đối diện sững sờ.

Tiết Phong Lan cũng hơi giật mình, không nghĩ đến bản thân lại kích động như vậy, vì không muốn đối phương phát hiện nàng bèn đổi giọng: “Không cần làm phiền Tử hoàng tử, nam nữ thọ thọ bất thân, người như vậy bị người khác nhìn thấy không tốt đâu.”

“Giúp người còn sợ bị người khác hiểu lầm sao?”

Lam Thành Vũ kiên trì muốn giúp đỡ nàng nhưng Tiết Phong Lan lại một mực từ chối, lúc này hắn nếu không phát hiện sự bày xích của đối phương thì đúng là ngu ngốc.

“Tử hoàng tử, thần nữ có thể tự làm được...”

Lam Thành Vũ trầm mặc nhìn Tiết Phong Lan tự mình đỡ mình lên xe lăn, đáy lòng có chút khó chịu, hắn không rõ bản thân đã làm gì đắc tội nàng, ba lần gặp mặt có đến hai lần nàng đều thể hiện thái độ không muốn gặp hắn, tránh xa hắn, chỉ có lần thứ nhất nàng hôn mê bất tỉnh là không thể làm được gì, so với bộ dạng quật càng hiện tại của nàng, hắn càng nhớ bộ dạng lần đầu hai người gặp nhau.

Sau khi an vị trên xe lăn, Tiết Phong Lan đưa tay sửa lại váy, phủi đi những bụi cát dính trên làn váy, trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, không phải vì Lư Anh đang tìm người đến mà là bởi vì nàng không muốn nhìn thấy nam tử trước mặt.

“Tiểu thư, người ở đâu?” Lúc này tiếng nói của Như Sương đột nhiên truyền đến, phá vỡ không khí trầm mặc giữa hai người.

Như Sương cùng Tiết Phong Lan tách ra sau nàng liền đi đến khách phòng, khách phòng là nơi dành cho cho khách nhân nếu cảm thấy không khỏe có thể nghỉ ngơi ở đây, vì vậy so với chính viện ồn ào náo nhiệt, khách phòng khá là tĩnh lặng. Như Sương đi quanh một vòng, nơi này không phải không có người cho nên nàng không dám ồn ào đi tìm Diệp Linh Vi, bèn đi hỏi thăm một số nha hoàn ở xung quanh của Trường Bình Hầu phủ bắt quả không có người nào nhìn thấy Diệp Linh Vi, vì muốn chứng thực lời nói đó cho nên Như Sương cũng đi kiểm tra một lượt, tìm kiếm không có kết quả vì vậy nàng nhanh chóng quay lại chỗ nàng Tiết Phong Lan tách ra. Trường Bình Hầu phủ rộng lớn như vậy, nếu nghiêm túc tìm kiếm thì ít nhất cũng phải mất hơn một canh giờ, mà một canh giờ sau chỉ sợ Diệp Linh Vi đã... không phát hiện bóng dáng Diệp Linh Vi nên nàng đành phải đi tìm Tiết Phong Lan, dù sao nếu không cứu được Diệp Linh Vi thì nàng vẫn phải đi cứu Tiết Phong Lan, chỉ là không nghĩ đến nàng đi theo con đường mà Tiết Phong Lan đi lại gặp một màn này.

“Tứ hoàng tử điện hạ?” Như Sương sững sờ nhìn người trước mắt, không rõ ràng lắm vì sao đối phương xuất hiện ở đây, hơn nữa chỉ có hấn và Tiết Phong Lan hai người?

“Như Sương cô nương...” Lam Thành Vũ nhìn thấy người đến là người của Tiết Phong Lan bèn yên tâm, hiện tại hấn và nàng không nên để người khác bắt gặp trong tình trạng này, đồn ra ngoài đối với nàng và hấn đều không tốt.

“Như Sương...” Tiết Phong Lan hết nhìn Như Sương rồi lại nhìn Lam Thành Vũ, trực giác của nàng cho nàng biết không khí giữa hai người bọn họ có chút không đúng, giống như là nhận thức nhau, bất quá nghĩ đến trước kia Như Sương là người của Thái hậu, mà thân phận của Lam Thành Vũ lại là hoàng tử, trong cung có lẽ đã từng gặp mặt, xem như nhận thức nhau đi, Tiết Phong Lan mới ép xuống nghỉ ngơi của bản thân.

“Tiểu thư, người không có việc gì chứ?” Như Sương là người tình tế, từ thời khắc nhìn thấy Tiết Phong Lan và Lam Thành Vũ ở cùng một chỗ nàng đã cảm thấy có gì đó đã xảy ra giữa hai người, sau khi quan sát xung quanh một lượt nhìn đến góc váy của Tiết Phong Lan bị dơ một mảnh liền thăm than không tốt, Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không rời xe lăn, nếu đã không rời xe lăn thì góc váy của nàng làm sao lại bị dơ?

“Ta...” Tiết Phong Lan còn chưa kịp mở miệng thì Lam Thành Vũ ở bên cạnh đã lên tiếng: “Nàng bị ngã.”

Tiết Phong Lan và Như Sương đồng loạt nhìn về phía hấn, trong mắt Như Sương là sự nghi hoặc không hề che giấu, bất quá không biết có phải là hấn nhìn lầm hay không, hấn nhìn thấy trong đôi mắt trong suốt của Tiết Phong Lan chứa đầy hấn ý, mà hấn ý đó là hướng về phía hấn, nhất thời Lam Thành Vũ không nói được lời nào.

“Tiểu thư bị ngã? Sao lại như vậy?” Như Sương lo lắng, nhìn Lam Thành Vũ, tựa hồ như đang đợi câu trả lời từ hấn.

Lam Thành Vũ không có ngay lập tức trả lời Như Sương mà hấn nhìn về phía Tiết Phong Lan, Tiết Phong Lan lúc này đã cúi đầu, mi mắt rũ xuống che giấu đi cảm xúc cuộn cuộn nơi đáy mắt, nàng không dám nhìn Lam Thành Vũ, nàng sợ bản thân khi nhìn đến gương mặt của đối phương sẽ không kiềm chế được hận thù trong lòng mà bộc phát, người nam nhân này vẫn luôn đối trá như thế, nếu không phải trải qua một kiếp Tiết Phong Lan thật sự sẽ nghĩ rằng Lam Thành Vũ là một người ôn nhu, khi này hấn chỉ vô tình đi ngang qua, nhìn thấy bản thân té ngã mà giúp đỡ chứ không hề có ý gì khác.

Ha ha, vô tình? Trên đời này mọi chuyện xảy ra đều có nguyên nhân của nó, không thể nào là vô tình được, đây là lần đầu tiên Tiết Phong Lan đến Trường Bình Hầu phủ, bất quá đó là lần đầu tiên của kiếp này, kiếp trước nàng đã từng đi qua, ngày đó là hôn lễ của Tiết Liên Kiều, thân là tỷ tỷ Tiết Phong Lan không thể vắng mặt, cho nên đối với đường đi của Trường Bình Hầu phủ nàng cũng không phải là quá xa lạ. Hoa viên của Trường Bình Hầu phủ không phải chỉ có một con đường dẫn đến đó, bất quá thường thì mọi người đều chọn đường mà đi, bởi vì bọn họ là khách nhân, khách nhân không có sự cho phép của chủ nhân tuyệt đối sẽ không đi lung tung, nếu bị lạc đường hay xảy ra chuyện gì, chủ nhân nơi này cũng sẽ không chịu trách nhiệm, xem như Lam Thành Vũ thật sự nghe được tin tức Liên Như Nguyệt cho mời mọi người đến hoa viên ngắm hoa thì hấn cũng có thể đi một con đường khác mà không phải đi theo con đường này. Về phần nàng, sở dĩ nàng đi dọc theo đường này đến hoa viên là vì lời nói của Xảo Xảo, nàng đúng là nghi ngờ lời nói của nàng ta, bất quá điều này không có nghĩa là nàng ta nói dối, nếu nàng ta nói thật, hoặc là nếu nàng ta cũng dùng thủ đoạn này mà lừa Diệp Linh Vi đến hoa viên, Tiết Phong Lan là bởi vì không yên tâm nên mới đi đến hoa viên, nàng cùng Như Sương tách ra là vì sợ đối phương sẽ phản đối, nàng biết Tiết Phong Lan đối với nàng vẫn như hồ rình mồi, chỉ là nàng muốn đánh cược một lần, không nghĩ đến Lư Anh lại dám đẩy ngã nàng, mà Lam Thành Vũ đúng lúc này lại xuất hiện, nói là trùng hợp Tiết Phong Lan quả thật không dám tin.

Như Sương thấy Lam Thành Vũ không trả lời nàng mà nhìn về phía Tiết Phong Lan đầy mắt hiện ra tia hiểu rõ, chỉ sợ lúc nàng không có mặt tại đây giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không không khí làm sao lại cứng ngắt như thế?

“Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?” Lam Thành Vũ không nói, Như Sương chỉ đành hỏi chính chủ.

“Không sao, lúc này ta không cần thận té ngã cho nên vấy mới bị dơ mà thôi.” Tiết Phong Lan khoát tay, bộ dạng liền khôi phục như trước, khi nàng nói chuyện với Như Sương cũng không có giống như khi nói chuyện với Lam Thành Vũ, điều này khiến nam tử đối diện cũng nhận ra.

Lam Thành Vũ lạnh nhạt nhìn hai người, hấn thân là hoàng tử, cho dù địa vị của hấn thấp thế nào thì tất cả mọi người không dám trực tiếp đắc tội với hấn như nàng, nàng là người đầu tiên dám xem thường sự tồn tại của hấn, nói không tức giận là giả, bất quá hấn là một con người lí trí, tuyệt đối không để chuyện này làm ảnh hưởng đến tâm tình của bản thân.

“Như Sương cô nương đã đến, nếu không có việc gì bốn cung đi trước.”

“Cung tiền Tứ hoàng tử.” Như Sương giật mình, lúc này cũng phát hiện bản thân đã xem nhẹ Tứ hoàng tử.

“Cung tiền Tứ hoàng tử.” Tiết Phong Lan cũng tiếp lời, đợi đến khi bóng dáng nam tử biến mất khỏi tầm mắt nàng mới nâng mới nhìn Như Sương.

Như Sương lúc này có rất nhiều câu hỏi nhưng vì e ngại Lam Thành Vũ ở đây cho nên nàng không dám hỏi nhiều, thấy Tiết Phong Lan đáp qua loa nên nàng cũng không hỏi nữa, hiện tại Lam Thành Vũ đi rồi, Như Sương mới mở miệng hỏi thăm tình hình.

“Tiểu thư, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Nha hoàn cùng Tiết Phong Linh nói chuyện khi nãy đã xuất hiện trước mặt ta.”

“Tiểu thư người không có việc gì chứ?”

“Nàng ta muốn lừa ta hoa viên nhưng ta không chịu, không ngờ nàng ta lại dám ra tay đá xe lăn khiến ta té ngã...”

“Cái gì? Nàng ta dám...?” Như Sương phi thường tức giận.

“Không cần lo lắng, ta cũng đã đâm nàng ta bị thương.” Lúc này Tiết Phong Lan mới lấy trâm cài ra, phần mũi trâm bị dính một ít máu, ngấm lại bộ dạng lúc nãy của Lục La, có vẻ như nàng xuống tay cũng không quá nặng.

“Người dùng trâm đâm nàng ta?” Như Sương hơi kinh ngạc nhưng nghĩ lại khoảng thời gian ở Thiên Vu Sơn Tự gặp thích khách, ngay lúc mạng sống của bản thân bị uy hiếp, Tiết Phong Lan liền không chút chần chừ ra tay lấy trâm đâm vào người đối phương, lúc đó tình huống khẩn cấp Như Sương không có lo nhiều như vậy, hiện tại cần thận nghĩ lại nàng mới cảm thấy, vị chủ tử này của chẳng dễ chọc chút nào.

“Đừng nói chuyện này nữa, người có tìm được Linh Vi không?” Thật ra nhìn thấy Như Sương đi một mình thì trong lòng nàng đã có đáp án rồi, chỉ là nàng vẫn muốn Như Sương cho nàng một đáp án chắc chắn.

“Ân, nó ti tìm qua khách phòng, không có thấy Diệp tiểu thư.”

“Ta nghĩ... nếu là nơi Vương Kim ẩn nấp, hẳn phải là một nơi vắng vẻ?” Kiếp trước nàng không có tham gia tiệc sinh thần của Liên Như Nguyệt, những gì nàng biết tất cả đều là qua lời đồn, cho nên ngay cả bản thân nàng cũng không biết Vương Kim đang ẩn nấp ở đâu chờ đợi Diệp Linh Vi đến, chỉ biết sau khi kết thúc bữa tiệc hai người bọn họ đã gao nấu thành cơm, tình thế không thể cứu vãn, Diệp phu nhân bởi vì không tìm thấy nữ nhi nên mới kinh động người của Trường Bình Hầu phủ, Hầu gia cho người đi tìm mới phát hiện chỗ hai người bọn họ đang ở. Nàng mặc dù không biết nơi Vương Kim đang trốn nhưng Tiết Phong Lan nghĩ, Vương Kim là dựa vào quan hệ với Lâm Cửu Minh mới vào được đây, tiếng xấu của hắn nổi tiếng khắp kinh thành cho nên bất kì ai đều có thể nhận ra hắn, vì vậy hẳn không thể xuất hiện ở trước mặt mọi người hay ở nơi đông người được vì như vậy rất dễ bị phát hiện, tính tình Liên Như Nguyệt rất dễ nổi giận, nàng tuyệt đối không để một kẻ như Vương Kim xuất hiện ở trong tiệc sinh thần của nàng, rất có khả năng Vương Kim đang ở nơi nào đó vắng vẻ ở trong phủ này mà không ai hay biết.

“Ý tiểu thư là...” Nghe Tiết Phong Lan phân tích, Như Sương cũng hiểu rõ vấn đề, bất quá nàng không có hiểu rõ về Trường Bình Hầu phủ lắm, cho nên có thể sẽ mất một ít thời gian để tìm kiếm.

“Chúng ta trước rời khỏi chỗ này đã.” Lục La đi gọi người, mặc dù hiện tại có Như Sương ở đây nhưng nàng cũng không muốn cùng đối phương dây dưa, ai biết được khi đối phương đưa Đới Tử thiếu đến liệu có xảy ra chuyện gì hay không? Vẫn là nên rời đi tốt hơn.

“Ân.”

Như Sương lặng lẽ đẩy xe lăn, cúi đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì, Tiết Phong Lan và Lâm Thành Vũ gấp mặt, điều này có chút ngoài dự kiến của nàng, cũng không biết nàng đã biết mọi chuyện chưa? Như Sương vốn không có ý định nói ra chuyện này, bởi vì không ai chắc chắn rằng nếu nàng nói ra sự thật Tiết Phong Lan sẽ phản ứng thế nào, bất quá hai người bọn họ đã gặp nhau, nếu nàng cứ giấu như vậy thì cũng không phải chuyện tốt. Như Sương thở dài một hơi, xem sắc mặt của Tiết Phong Lan có lẽ đối phương còn chưa biết gì, để sau khi tìm thấy Diệp Linh Vi thì nói sau vậy.

Bên này Diệp Linh Vi đang đi theo nha hoàn đến khách phòng để thay y phục, chuyện này phải nói đến nửa canh giờ trước sau khi cùng Tiết Phong Lan tách ra, nàng vốn muốn ở chính viện chờ Tiết Phong Lan, không ngờ Liên Như Nguyệt đến tìm nàng, chuyện là Diệp phu nhân vốn là đang trò chuyện với Trường Bình Hầu phu nhân thì Trường Bình Hầu phu nhân cảm thấy không được khỏe, vừa hay có Diệp Thái y ở đây cho nên mới cho người gọi Diệp Thái y đến khám, bởi vì hôm nay là tiệc sinh thần của Liên Như Nguyệt cho nên Trường Bình Hầu phu nhân cũng không có làm lớn chuyện này, nàng xin phép về phòng nghỉ ngơi, bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra. Liên Như Nguyệt biết tin bên đi tìm Diệp Linh Vi, cả hai cùng nhau đi đến phòng của Trường Bình Hầu phu nhân, bất quá Liên Như Nguyệt cũng không có ở lại quá lâu, bởi vì nàng là nhân vật chính, cho nên chỉ có gia đình Diệp Thái y ở bên cạnh chăm sóc Trường Bình Hầu phu nhân, vốn dĩ Diệp Linh Vi cũng không thể ở lại, dù sao trường bối trò chuyện nàng ở bên cạnh ngoại trừ nghe còn có thể làm được gì, nhưng Diệp phu nhân cứ lôi kéo nàng ở lại, mà Trường Bình Hầu phu nhân cũng có không phản đối, lúc này Thế tử Liên Hạo Nguyên cũng có mặt tại đó, Diệp Linh Vi biết được ý đồ của mẫu thân liền vô cùng bất đắc dĩ.

Nàng chỉ mới mười hai, còn đến ba năm nữa mới đến tuổi cập kê nhưng phụ mẫu nhiều lần muốn tìm một gia đình để gả nàng ra ngoài, thiếu nữ tuổi này đứng trước Liên Hạo Nguyên sớm đã xuân tâm nhộn nhạo nhưng Diệp Linh Vi thì khác, Thế tử mặc dù xuất sắc nhưng không phải nam tử hợp ý nàng, tâm của nàng so với trần châu còn sáng, nàng tuyệt đối không hề có tình ý gì đối với Thế tử, huống hồ nàng hiện tại chỉ ham mê được liệu, đối với nam nữ tình ái không có hứng thú, Diệp Thái y nếu biết tâm tư nữ nhi thế này nhất định sẽ hối hận vì trường kia ép buộc nữ nhi học y. Ngồi thẩn thờ nửa canh giờ Diệp Linh Vi lúc này mới nhớ đến lời hẹn với Tiết Phong Lan, nàng đột nhiên rời đi cũng không có nhắn nhủ gì với Tiết Phong Lan, cũng không biết đối phương có đi tìm nàng không, cho nên đành phải nhờ Xảo Xảo - nha hoàn trong viện của Trường Bình Hầu phu nhân chuyển lời giúp nàng, nàng bị mẫu thân cầm chân ở nơi này cho nên không thể quay lại được, thỉnh Tiết Phong Lan không cần chờ nàng, chính là nàng không biết rằng giữa đường Xảo Xảo gặp Lục La, vốn đem lời nói thật đổi thành nói dối, hơn nữa còn vì lợi ích bất tay với Lục La hãm hại nàng.

Xảo Xảo nhận lời giúp Lục La dẫn dụ Diệp Linh Vi ra ngoài, chuyện còn lại cùng nàng không liên quan, Xảo Xảo vô tình hay cố ý làm đổ chung trà lên người Diệp Linh Vi, mượn cơ hội này đưa đối phương ra ngoài, trên đường đưa Diệp Linh Vi đến khách phòng thay y phục thì gặp Lục La hốt hoảng chạy đến bên này. Lục La vốn dĩ đang ở tính kế Tiết Phong Lan, nhưng lại bị đối phương làm bị thương ở tay cho nên bên quay về băng bó, Tiết Phong Lan hay Đới Tử thiếu gì đó nàng không hề muốn bận tâm nữa, không ngờ Tiết Phong Lan nhìn vô hại như vậy mà lại ra tay tàn nhẫn như thế, may mắn là vết thương không sâu, nếu không thì cánh tay nàng bị phế mất thôi.

Vì chuyện này mà Lục La phải bỏ qua chuyện tính kế Tiết Phong Lan, nàng cũng chẳng cần thiết đi tìm Đới Tử thiếu nữa mà chuyển sang giải quyết chuyện của Diệp Linh Vi, nàng không có đi tìm Tiết Phong Linh mà gấp gấp chạy qua chỗ Diệp Linh Vi, dù sao Tiết Phong Linh cũng là nữ nhân, nàng không nghe lời nàng ta cùng lắm là bị mắng, nàng là nha hoàn của Liên Như Nguyệt, Liên Như Nguyệt và Tiết Phong Linh là khuê mật của nhau, nàng không tin Tiết Phong Linh thật sự dám đụng đến nàng, nhưng Vương Kim thì khác, tiếng xấu của hắn lan khắp đầu đường hè nhỏ, lỡ như nàng không tìm được người thay thế Tiết Phong Linh, ai biết được hắn có nổi điên cường bạo nàng hay không? Nam nhân bụng đói ăn quăng, mặc dù Lục La nàng muốn leo lên vị trí cao hơn hiện tại nhưng gả cho Vương Kim thì chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình, nàng cảm thấy Diệp Linh Vi quan trọng hơn nhiều so với Tiết Phong Lan. Nàng nói dối Diệp Linh Vi là khách phòng đã hết phòng để đưa Diệp Linh Vi đến chỗ khác, Diệp Linh Vi mặc dù nghi ngờ nhưng sau khi dò hỏi vài câu thấy đối phương đều trả lời được cho nên vẫn tin tưởng đi theo, Lục La đưa người đến chỗ biệt viện phía Tây, cách khách phòng khá xa, nơi đó vắng vẻ, hàng năm không có người ở, bụi bặm đóng thành lớp, thích hợp làm chuyện xấu.

“A, đến rồi Diệp tiểu thư.”

“Nơi này tối như vậy, người chắc chắn là đến đúng nơi chứ?” Trực giác của nàng mách bảo nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, mặc dù người trước mặt vẫn mỉm cười dịu dàng nhưng Diệp Linh Vi cảm thấy có chút không ổn.

“Diệp tiểu thư yên tâm, trong phòng có nến, thấp lên tuyệt đối sẽ chiếu sáng khắp căn phòng, cho nên người không cần lo lắng.” Lục La một bên trấn an Diệp Linh Vi, sắc mặt vẫn duy trì nụ cười ôn hòa.

“Nhưng mà nơi này vắng vẻ như vậy, người có chắc là an toàn chứ?”

“Tiểu thư cứ yên tâm, đêm nay là tiệc sinh thần của Đại tiểu thư, hộ vệ trong phủ canh phòng nghiêm ngặt, đảm bảo an toàn.”

“Ta... thấy y phục cũng không bị ướt bao nhiêu, vẫn là khỏi thay cũng được...” Diệp Linh Vi nghĩ nghĩ, dù sao hiện tại bữa tiệc cũng qua được phân nửa, huống hồ trời tối như vậy, chẳng ai để ý đến y phục của nàng có ướt hay không, nơi này nhìn đáng sợ như vậy, vẫn là mau chóng rời đi thôi.

“Diệp tiểu thư...” Lục La thấy Diệp Linh quay đầu rồi đi liền hốt hoảng, vội vàng kéo tay đối phương lại.

“Người làm gì...” Bị người kéo tay, Diệp Linh Vi khó hiểu, đang lúc nàng định chất vấn Lục La thì bên trong phòng liền truyền đến tiếng động lạ khiến hai người giật mình, giống như tiếng đồ vật ngã cũng giống như không phải, nhất thời khiến hai người ngừng tất cả động tác lại.

“Đó... người có nghe thấy gì không?”

Lục La gật đầu không đáp, bất quá đầu óc nàng cũng bắt đầu suy nghĩ, Vương Kim không biết gì nguyên nhân gì mà lại tạo ra âm thanh ở bên trong, bất quá nhờ vậy mà nàng đã có

biện pháp dụ Diệp Linh Vi vào phòng.

“Hay là chúng ta vào trong xem thử?” Lục La dò hỏi.

Diệp Linh Vi nhủ mảy, có chút không tình nguyện, bất quá nghĩ lại năng phát hiện tiếng động lạ mà lại không vào trong kiểm tra đó là thứ gì mà rời đi, lỡ như Trường Bình Hầu phủ xảy ra chuyện gì mà có liên quan đến thứ này, chẳng phải nàng cũng phải chịu một phần trách nhiệm hay sao?

Diệp Linh Vi nghĩ nghĩ, năng vẫn là nên vào bên trong xem thử, nếu không có chuyện gì thì nhanh chóng rời đi, còn nếu cả... hẳn là không đâu, chắc là chuột thôi mà, năng tự mình an ủi chính mình.

“Đi thôi.”

Lục La nhếch môi, trong lòng mừng thầm vì kế hoạch đã thành công, ngoan ngoãn đi theo phía sau Diệp Linh Vi, đợi đến Diệp Linh Vi mở cửa, năng không có đi vào trong mà đứng ở cửa, bên trong tối đen một mảnh khiến Diệp Linh Vi không nhìn thấy được gì, định mở miệng kêu Lục La giúp năng thấp sáng nền trên bàn thì cánh cửa đột nhiên đóng lại, Diệp Linh Vi hốt hoảng chạy về phía cửa nhưng cửa đã bị khóa lại bên ngoài.

“Người đang làm gì vậy? Thà ta ra...” Diệp Linh Vi đập cửa nhưng bên ngoài vẫn không có động tĩnh, tựa như người ngoài cửa đã rời đi, nhìn xung quanh một mảnh tối tăm, đáy lòng có chút sợ hãi, lúc này năng cũng biết được nha hoàn đó nhất định là đã lừa năng đến đây, bất quá mục đích thì...

“Lạch cạch.” Mặc dù không nhìn thấy rõ xung quanh nhưng năng đang đứng bên cạnh một chiếc bàn, có thể nhận thấy có vật gì đụng vào nó.

“Ai đó?” Tiếng động bất thường vang lên khiến Diệp Linh Vi sợ hãi la lên.

“Linh Nhi, năng đến rồi.” Giọng nói nam tử vang trong đêm tối, chứa đầy sự vui vẻ, bất quá Diệp Linh Vi lại nghe ra vẻ bi ối nằm trong đó, khiến lòng người trở nên lạnh lẽo.

“Người là ai?”

Linh Nhi? Đang gọi năng sao?

Diệp Linh Vi nghi ngờ, một số bằng hữu gọi năng là Linh Nhi cho nên năng cũng không có nghi ngờ, chủ là đối phương là nam tử điều này khiến năng cảm thấy bất an, cô nam quả nữ cùng một phòng.

Diệp Linh Vi mặc kệ tất cả, chạy về phía cửa đã bị khóa lúc này, không ngừng đập để tạo âm thanh, ý đồ khiến người bên ngoài chú ý đến để thả năng ra.

“Có ai không? Mở cửa ra...”

“Linh Nhi, ta đến đây...”

“Không!!!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79-11: Tiệc sinh thần phong ba (11)

Diệp Linh Vi bị người kéo tay, cả người nàng rơi vào lồng ngực của đối phương, lồng ngực rắn chắc nhưng năng lại không có cảm giác an toàn, tuy không thể nhìn rõ người trước mắt là ai nhưng năng có thể khẳng định người này chắc chắn là nam tử. Năng học y, tuy nói là tiểu thư khuê các cửa lớn không bước cửa nhỏ không ra, không được tùy tiện xuất hiện ở nơi đông người nhưng đối với một người đam mê y dược như Diệp Linh Vi thì năng thường xuyên tìm cách trốn ra khỏi phủ, Diệp gia có một y quán ở trong kinh thành, năng thường trốn đến nơi đó để học hỏi, tiếp xúc lâu ngày năng cũng có thể phân biệt được mùi vị ở trên người nam nhân hay nữ nhân, lúc này đây mùi hương của nam tử bao quanh cả người năng khiến Diệp Linh Vi lần đầu tiên tiếp xúc với nam tử không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, đồng thời cũng bắt đầu gây gục.

“Người là ai?! Nam nữ thọ thọ bất tương thân, người mau thả ta ra!” Diệp Linh Vi nghĩ rằng cái ôm đầu tiên sẽ dành cho ý trung nhân của năng, mặc dù hiện tại năng còn chưa có nhưng lại bị một nam tử không rõ lai lịch cướp mất, đáy lòng năng tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, giọng nói khàn khàn của nam tử vang lên, mang theo vài phần bi ối: “Đợi một lát nữa năng thành người của ta, đến lúc đó bảo ta thả năng ra cũng chưa muộn!”

“Người... người nói bậy bạ gì đó?!” Diệp Linh Vi đưa tay đánh vào ngực đối phương ý đồ muốn thoát khỏi giam cầm, nhưng sức lực của nữ tử nào có thể địch lại nam nhân, huống hồ là tiểu thư khuê các chân yếu tay mềm như Diệp Linh Vi, sức lực năng bỏ ra hoàn toàn không thể làm tổn hại đến đối phương.

“Ta nói cho người biết, người dám đụng vào ta, phụ thân ta tuyệt đối sẽ không tha cho người...” Tay phải bị đối phương nắm, lực của tay trái lại không thể phát huy được mấy phần, cả người năng lại dính sát đối phương, Diệp Linh Vi chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, năng không biết đối phương là ai nhưng giọng điệu bi ối đó không giống như nói đùa, năng phải tìm cách cách rời khỏi nơi này nếu không lát nữa ai biết được trong sạch của bản thân có còn giữ được hay không?!

Nếu là người khác trong trường hợp này sớm đã khóc nháo, bất quá khóc nháo càng khiến cho bản thân mất sức nhiều hơn, nữ tử yếu điệu như năng vốn chẳng thể nào chống cự được nam nhân khỏe mạnh, nếu năng lại khóc nháo thì chỉ sợ bản thân tự đưa mình vào miệng cọp. Lúc này Diệp Linh Vi không khỏi nghĩ đến Tiết Phong Lan, Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng năng ta không có bỏ cuộc, tuy nói năng ta dựa vào xe lăn mà đi lại được nhưng đó vẫn là một phần sức lực của năng ta mà không phải của ai khác, nếu năng ta rơi vào tình trạng như năng có thể sẽ không thoát khỏi nơi này được, bất quá còn Diệp Linh Vi năng tay chân vẫn nguyên vẹn, nếu năng không thể thoát khỏi nơi này thì chẳng khác gì một kẻ tàn phế?

Không được, năng nhất định phải thoát khỏi nơi này.

“Đợi đến khi năng thuộc về ta, cho dù phụ thân năng có là Hoàng đế đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau.” Dứt lời đối phương liền cười lên ha hả, tựa hồ như đang cười sự ngây thơ của năng, giờ phút này năng đang ở trong lòng hắn, đem phụ thân năng ra nói thì có ích gì?

Vương Kim đã quyết định đi đến bước này thì sớm đã không sợ hãi, hẳn nhờ quan hệ với Lâm Cửu Minh mà trà trộn vào Trường Bình Hầu phủ, bởi vì danh tiếng hắn quá lớn, phần lớn

các công tử trong kinh thành đều biết đến hắn, cho nên hắn phải núp ở một nơi ít người, bất quá nghĩ đi nghĩ lại nếu cứ tiếp tục trốn trong góc thì chỉ sợ ngay cả mặt của người trong mộng hắn còn không gặp được huống chi là biến nàng thành người của hắn. Vì vậy Vương Kim trốn ra ngoài, tùy tiện tìm một nhà hoàn để giúp đỡ, bởi vì hắn biết nếu để hắn đi tìm Tiết Phong Linh thì kế hoạch khó mà thành công. Có tiền mua tiền cũng được, tuy nói người của Trường Bình Hầu cương nghị chính trực nhưng một số nhà hoàn nhỏ bé, đứng trước vạn lượng bạc chi sợ cũng khó lòng mà cưỡng nổi, hắn tìm thấy Lục La, chỉ là không ngờ đối phương lại là người của Liên Như Nguyệt, bất quá như vậy thì càng tốt, xác suất thành công sẽ cao hơn. Lúc đầu Lục La bộ dạng lưỡng lự, bởi vì nàng ta sợ hãi khi giúp Vương Kim nếu bị phát hiện sẽ phải trả một cái giá rất đắt, nhưng đứng trước sức mạnh của vạn lượng bạc nàng ta không thể cưỡng lại được mà đồng ý, chỉ cần dẫn dụ một người đến liền có thể lấy được vạn lượng bạc, số bạc này cả đời nàng ta cũng không kiếm được. Nếu lúc đó bị phát hiện thì nàng cứ đổ tội lên người khác, tìm cách trốn đi sống cùng số bạc này, cũng có thể sống hết quãng đời còn lại, cho nên Lục La mới đồng ý giúp đỡ Vương Kim, không ngờ lại bị Tiết Phong Linh phát hiện, vậy nên phải đối đối tượng sang người khác là Diệp Linh Vi, Vương Kim cũng không biết là người trong mộng của hắn đã bị đánh tráo, cứ nghĩ rằng người trước mặt chính là Tiết Phong Linh nên nhìn không được mà nhào đến.

“Người xuất khẩu cuồng ngôn! Người như vậy là không thể vương pháp vào mắt, sẽ bị trừng phạt!” Diệp Linh Vi thấy khẩu khí ngông cuồng của người đối diện, đáy lòng dâng lên tia bất an, lời hắn nói quả thật không sai, giờ phút này nếu không ai cứu nàng thoát khỏi nơi này thì cho dù phụ thân của nàng là Hoàng đế đi chăng nữa cũng sẽ phải gả nàng cho hắn, quan trọng nhất vẫn là mặt mũi, đối với Diệp gia cũng như vậy, nếu nàng để mất đi trong sạch thì cho dù là đối phương cường bạo nàng hay là nàng cam tâm tình nguyện ở bên hắn thì phụ thân cũng sẽ gả nàng cho hắn, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, cũng mặc kệ hắn là người phương nào.

Giờ phút này Diệp Linh Vi cảm thấy thể lương vô cùng, nàng không rõ vì sao nam nhân làm mà người chịu thiệt lại là nữ nhân, nàng từ nhỏ đã được phụ mẫu yêu thương, nhưng nghĩ đến sau này phụ mẫu lại vì mặt mũi của Diệp gia mà gả nàng cho tên nam nhân trước mặt, đáy lòng nàng tràn đầy đắng cay buồn ngui.

“Vương pháp? Ta chính là vương pháp!” Vương Kim cười ha ha: “Nàng gả cho ta ta nhất định sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, đồng thời cũng sẽ thỏa mãn... nàng.” Bàn tay nam tử không an phận dò xét tâm lung mềm mại của thiếu nữ, cảm giác thoải mái khiến hắn lấy làm đắc ý, mà Diệp Linh Vi lúc này, cả người nổi lên một tầng da gà, cảm giác ghê tởm không ngừng dâng lên, khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

“Người... người vớ lại! Vô liêm sỉ!” Thân là tiểu thư khuê các, từ nhỏ nàng đã giáo dục rất tốt, nghe những lời ái muội cảm nam nhân này, đặc biệt là trong tình cảnh bản thân đang bị tính kẻ, Diệp Linh Vi không những không cảm thấy xiêu lòng mà còn cảm thấy tức giận, nhìn không được mà gầm thật mạnh lên chân hắn.

“A...” Vương Kim ăn đau liền buông lỏng tay ra, Diệp Linh Vi nhân cơ hội này dùng sức lực bình sinh đến giờ mà đẩy hắn một cái khiến hắn loạng choạng ngã về phía sau, còn nàng thì tránh thoát khỏi người hắn, được giải thoát nàng bên chạy về phía cửa ỷ đồ muốn thoát khỏi nơi này, bất quá bởi vì trời tối, trong lúc hoảng loạn mà đụng phải ghế té ngã, tay bị trầy một mảng lớn, nếu là ngày thường Diệp Linh Vi sẽ lo lắng cho vết thương của bản thân nhưng giờ phút này đối với nàng mà nói phải thoát khỏi nơi này mới là cách tốt nhất, vì vậy nàng cố nhìn con đau từ vết thương truyền đến mà ngồi dậy, mò đường đến cửa.

“Linh Nhi, nàng quả thật nghịch ngợm, sớm biết như vậy ngay từ lần đầu gặp thì ta đã biến nàng thành của ta rồi, tránh cho đêm dài lắm mộng.” Vương Kim xoa xoa cái chân bị nữ nhân giẫm đạp, trong lòng không có tức giận bao nhiêu, dù sao nàng cũng là người trong mộng của hắn, hắn bị nàng giẫm vào cái cũng không tội, cứ coi như là tình thú của hai người bọn họ.

“Người ăn nói xằng bậy! Ta và người chưa từng gặp mặt, người đừng có mà vu oan cho ta!” Diệp Linh Vi tức giận nhưng gia giáo của nàng chỉ cho phép nàng nói mấy lời đó, còn những lời thô tục hơn nàng quả thật không thể nói được, giờ phút này nàng cảm thấy bản thân vô cùng ủy khuất, cuộc sống của nàng trước giờ chỉ xoay quanh được liệu, một số bằng hữu thân thiết khác của nàng cũng là nữ nhân, ngay cả với nam tử nàng còn chưa từng tiếp xúc quá ba câu, nàng cùng hắn rõ ràng là không quen biết vì sao hắn lại muốn ra tay với nàng, còn nhà hoàn lúc này đưa nàng đến đây cũng không biết vì sao lại muốn lừa nàng, hiện tại trong tình cảnh thế này, Diệp Linh Vi chỉ muốn khóc lớn lên nhưng nàng biết, nếu ngày hôm nay nàng không trốn khỏi được nơi này thì thứ chờ đợi nàng chính là cái chết.

Trong sạch mất đi, mặt mũi mất sạch, thanh danh hao tổn, nếu vì vậy mà ép nàng phải gả cho kẻ cường bạo nàng thì nàng thà rằng lấy cái chết chứng minh trong sạch cho bản thân.

“Linh Nhi, nàng đang nói gì vậy, ngày đó nàng ở Hồng Tụ Lâu đàn một khúc Cao Sơn Lư Thủy, đó là khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã quên rồi sao?” Trong bóng tối thị lực của hắn có hạn, huống hồ lúc này Diệp Linh Vi lại đang ngồi, hắn đang đứng tất nhiên là không nhìn thấy nàng, lại nghe nàng nói những lời như vậy, đáy lòng tránh không khỏi buồn bực.

“Có phải là vì phụ mẫu nàng nên nàng mới giả vờ không biết ta không? Ta biết phụ mẫu nàng không thích ta, ngày đó ta đến cầu thân là có chút đường đột nhưng nàng...” Nghĩ đến việc hắn thường xuyên tặng hoa cùng với lễ vật cho nàng, nàng cũng không có từ chối mà nhận hết, nếu không phải có ý gì với hắn thì sau nàng lại đồng ý nhận hoa của hắn chứ?! Ngày đó nàng cùng hắn nói bọn họ không có duyên, một người như hắn vốn dĩ không thể trở thành con rể lý tưởng trong lòng phụ mẫu nàng, nếu hắn có được một chút thành tựu thì có lẽ có thể thay đổi suy nghĩ của phụ mẫu nàng, nàng muốn hắn chú tâm vào sự nghiệp nhưng thiếu niên chí khí, đáy lòng rung động trước mỹ nhân khó mà thay đổi, cho nên Vương Kim cảm thấy hắn chiếm được nàng rồi thì phần đầu sau cũng được.

“Người ăn nói bậy bạ! Ta không có đến Hồng Tụ Lâu đánh đàn gì đó, càng không có nhận thức người, huống hồ chuyện người đến cửa cầu thân ta là không thể nào!” Diệp Linh Vi nghe hắn nói vậy liền nhìn không được mà phản bác, quả hoang đường, quá vô lý, nam nhân này chắc chắn là đang nói bậy! Nàng tuy thường xuyên trốn ra khỏi phủ nhưng địa điểm nàng đến ngoài trừ y quán của Diệp gia thì chỉ có mấy nhà thuốc lân cận, Hồng Tụ Lâu gì đó nàng chưa từng nghe qua, cũng chưa bước vào, chứ đừng nói là ở nơi đó đánh đàn, huống hồ còn nhận thức hắn. Diệp Linh Vi từ nhỏ chỉ có hứng thú với được liệu, chữa bệnh cứu người là nghề nghiệp mà nàng đã lựa chọn, ước mơ sau này của nàng chính là trở thành thần y, cho nên cảm khi thi họa gì đó nàng không hề có hứng thú, thù thù may mà nàng lại càng không, phụ mẫu vốn sùng ái nàng cho nàng cũng tùy ý nàng, cho nên nàng thật sự là kẻ mù cảm khi thi họa. Tuy phụ mẫu nàng muốn tìm cho nàng một mối lương duyên tốt nhưng vẫn luôn tôn trọng ý kiến của nàng, nếu nàng không thích cũng sẽ không cưỡng ép, huống hồ nàng còn chưa đến tuổi cập kê, làm sao có người đến cửa cầu thân cơ chứ?!

Diệp Linh Vi oan ức vô cùng, trong lòng thầm mắng tên nam nhân này đúng là xấu xa, cho người lừa nàng đến đây còn có ý đồ đòi bại với nàng, hiện tại còn nói những lời si nhục thanh danh của nàng, quả nhiên là muốn ép nàng chết đây mà!

Kiếp trước nàng có thù với hắn hay sao chứ?

Nàng đưa tay lục lại y phục trên người, trước đó nàng có chế ra một vài loại mê dược, hiệu quả tuy không tốt lắm nhưng cũng là thành quả mà nàng đạt được, cho nên nàng thường xuyên mang theo bên người nhưng lúc này không thấy, lúc này nàng mới nhớ lại, bởi vì hôm nay là sinh thần của Liên Như Nguyệt, mang theo những thứ này bên người không được tốt lắm, với lại tiện sinh thần của Liên Như Nguyệt được tổ chức lớn như vậy, người đến thân phận quyền quý, hộ vệ canh phòng nghiêm ngặt, bởi vì quá ỷ lại cho nên Diệp Linh Vi mới cảm thấy ở nơi này an toàn, ai biết được lại có người muốn tính kế nàng?!

“Linh Nhi, chẳng lẽ nàng đã quên hết chuyện của hai ta sao chứ? Chúng ta từng thề non hẹn biển, nàng nói nàng ái mộ ta, nhưng vì gia đình ngăn cấm...” Vương Kim thường ngày tuy ăn chơi trác táng nhưng vẫn có chút đầu óc, giờ phút này hắn và Diệp Linh Vi bị nhốt ở nơi này, nếu lập tức nhào đến nàng sẽ nảy sinh sợ hãi, để lại bóng ma tâm lý, sau này dù có gả cho hắn thì cuộc sống của hai người chưa chắc đã tốt đẹp, hắn yêu nàng nhiều như thế, không nỡ cùng nàng tranh cãi cho nên hắn đành phải ăn nói nhỏ nhẹ, nữ nhân vốn mềm lòng, chỉ cần hắn dỗ được nàng, còn sợ nàng không thuộc về hắn hay sao chứ?

“Người im miệng! Người nói năng bậy bạ, ta cùng người vốn dĩ không quen không biết, người đừng có mà vu khống!” Diệp Linh Vi tức giận đứng dậy đập bàn, nàng không biết hành động hiện tại có bao nhiêu ngu ngốc, trong bóng tối không thể nhìn thấy, hầu hết mọi người thường sẽ dựa vào thính giác để nghe thấy, cho nên giờ phút này Diệp Linh Vi đang tự bản thân mình cho quân địch, bất quá nàng vẫn ngây thơ không hề hay biết.

“Cho dù hôm nay ta chết ở đây cũng không muốn nghe những lời nhục nhã đó của người, người... a người làm gì? Bỏ ta ra... vô lại...” Đối với nữ nhân mà nói, trên đời quan trọng nhất vẫn là thanh danh của bản thân, nàng cùng hắn vốn dĩ không quen biết, vậy mà hắn lại nói những lời đó nhục nhã nàng, nếu lọt vào tai người có ý, nàng còn muốn sống nữa sao? Mặc dù điều kiện tiên quyết là phải thoát khỏi nơi này trước.

“Người muốn làm gì? Không được chạm vào ta! Bỏ ta ra... bỏ ta ra...” Trong bóng tối một cánh tay bị lôi kéo, Diệp Linh Vi sợ hãi không ngừng giãy giụa, tay nàng túm lấy một góc bàn, bàn tay sờ soạn lên trên bàn, cảm đại một vật gì đó đập vào người phía sau.

“Á!” Máu tươi chảy xuống, Vương Kim cảm thấy đầu đau vô cùng, hắn đưa tay sờ trán, cảm thấy ướt át, cơn tức giận từ đáy lòng đột nhiên bùng nổ, trong mắt lóe lên ngọn lửa khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Diệp Linh Vi nhân lúc Vương Kim bị đánh đã lập tức chạy về phía cửa, tay nàng không ngừng đập cửa, chân cũng đá cửa, bất quá cửa đã bị khóa ở bên ngoài, một chút sức lực nhỏ nhoi của nàng vốn không thể công phá được cánh cửa, cho nên miệng nàng không ngừng kêu cứu.

“Có ai không? Thả ta ra!!!”

“Tiện nhân! Người dám đánh ta!” Tình yêu lúc này đã hóa thành cơn giận dữ, nói gì thì nói ở Vương gia Vương Kim vẫn là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ đến lớn chỉ có hắn đánh người khác chứ chưa bao giờ có người dám đánh hắn, đặc biệt là nữ nhân, cho dù trước mắt là nữ nhân hắn yêu nhưng si nhục hôm nay hắn không thể quên được.

“Đợi một lát nữa người sẽ cầu xin ta muốn người, tiện nhân dám đánh ta!”

“Bỏ tay ra... vô lại...”

“A, đau...” Trong lúc giằng co, Vương Kim dùng sức kéo Diệp Linh Vi, Diệp Linh Vi phản kháng, sau đó cả thân thể đều đập vào bên cạnh cửa, đầu nàng chảy một ít máu, bởi vì bị chấn động mà đầu óc nàng lúc này vô chút không tính toán, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của nam tử đang đến gần, đáy mắt nàng hiện lên tia tuyệt vọng.

Chẳng lẽ ngày hôm nay cuộc đời của Diệp Linh Vi nàng phải kết thúc tại đây sao?

“Rầm!” Lúc này cánh cửa đột nhiên bật ra, đập vào người Vương Kim khiến hắn ngã lăn ra đất, Diệp Linh Vi nghe thấy tiếng động hơi nhướng mi mắt, nhìn thấy Vương Kim té ngã mà cánh cửa vốn đã khóa hiện tại đã mở ra, nàng lấy lại tinh thần, mặc kệ đầu đang choáng váng mà chạy về phía cửa, lúc này đây trong lòng nàng lại dâng lên một tia hi vọng.

“Linh Vi, người không sao chứ?” Tiết Phong Lan nhìn thấy Diệp Linh Vi chạy ra, đầu tóc bù xù, y phục hỗn loạn, bộ dạng vô cùng chật vật, hơn nữa còn bị thương liền có chút lo lắng, bất quá cẩn thận nhìn lại ngoại trừ ngoại thương thì không có bộ dạng gì là bị xâm hại, đáy lòng thoáng yên tâm.

Giọng nói này...

Diệp Linh Vi ngẩng đầu, bên trong phòng tối tăm một mảnh nàng không thể nhìn thấy được gì, bất quá ra ngoài có ánh trăng chiếu sáng, nàng có thể nhìn đến gương mặt của đối phương, đáy mắt không khỏi sùng sốt.

“Người... Phong Lan...” Giọng nói Diệp Linh Vi có phần run rẩy, tựa hồ là bị dọa sợ chưa kịp bình tĩnh lại.

“Người trước bình tĩnh.” Tiết Phong Lan đẩy xe lăn đến bên cạnh Diệp Linh Vi, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, tựa hồ như đang muốn trấn an nàng.

“Là kẻ nào phá đám lão tử?!” Vương Kim lúc này đã ngồi dậy, nhìn đến Tiết Phong Lan đang ngồi trên xe lăn đầu tiên là sùng sốt, sau lại nhìn thấy dung mạo đối phương thì không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Linh Nhi...” Tại sao lại như vậy? Nữ tử trước mắt này vô dung mạo giống hệt như Linh Nhi của hắn, bất quá Linh Nhi của hắn không thể nào ngồi xe lăn được.

Thần hình Diệp Linh Vi thoáng run rẩy, hai chữ “Linh Nhi” này sớm đã ăn sâu vào tiềm thức của nàng, khiến nàng bị ám ảnh, nàng không biết nữ tử gọi Linh Nhi này là ai, bất quá cũng bởi vì người này mà nàng mới bị lừa đến nơi này, suýt nữa mất đi trong sạch của bản thân, đáy lòng thoáng xuất hiện tia oán hận với một nữ tử chưa từng gặp mặt.

“Như Sương, nhớ giữ mạng lại.” Nhìn đến Vương Kim, đáy mắt Tiết Phong Lan thoáng hiện tia chán ghét.

“Vâng.” Nhận lệnh của Tiết Phong Lan Như Sương lí giải thành chỉ cần giữ mạng là được, còn ra tay thế nào thì không cần biết, đối với loại người dè tiện như Vương Kim, cần phải phế hắn để hắn khỏi ra đường làm bận.

“Á... người làm gì...”

“Đau... đừng đánh chỗ đó...”

“Tiện nhân, người... dừng tay... á...”

“Đau quá... đừng đánh nữa...”

Trong phòng truyền ra tiếng va chạm kịch liệt, bàn ghế bị sập, ngã lăn ra đất, Vương Kim thì đang nằm trong đống hỗn độn ấy, Như Sương ra tay cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn mặc kệ thân phận của đối phương ra sao, Diệp Linh Vi nhìn thấy cảnh này có chút hơi sợ bất quá nghĩ lại, kẻ đang nằm trong đó là kẻ muốn gây bất lợi cho nàng, tâm tình Diệp Linh Vi thoáng chìm xuống, đối với những loại người này ra tay càng tàn nhẫn thì càng tốt.

“Phong Lan sao người lại ở đây?” Tâm tình Diệp Linh Vi lúc này đã bình tĩnh đôi chút, nhìn dung nhan người trước mắt không khỏi đặt ra nghi vấn.

“Người không sao chứ?” Tiết Phong Lan không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Àn, chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.”

“Như vậy thì tốt.”

“Người còn chưa trả lời ta, vì sao người lại xuất hiện ở đây?” Không phải Diệp Linh Vi muốn nghi ngờ Tiết Phong Lan, chỉ là sau khi bị tính kế nàng hiện tại đối với bất kì người nào cũng đều có thái độ đề phòng, ai biết được liệu đối phương có ý đồ gì với nàng hay không? Huống hồ giữa nàng và Tiết Phong Lan chỉ mới nhận thức, còn chưa quá quen thuộc với nhau, người tốt người xấu không thể chỉ gặp qua một lần là phân biệt được.

Nhận thấy thái độ của đối phương có chút không đúng, Tiết Phong Lan cũng thành thật trả lời: “Lúc này ta cùng Như Sương nói chuyện xong bèn ra ngoài tìm người nhưng không gặp, lúc này một nha hoàn đến tìm ta, bảo là người đang ta ở hoa viên.”

“Nha hoàn? Hoa viên?” Diệp Linh Vi hơi kinh ngạc: “Nha hoàn đó tên gọi là gì?” Nàng có cho người đi chuyển lời với Tiết Phong Lan, chỉ là nàng không có hẹn đối phương đến hoa viên gặp mặt.

“Nàng gọi Xảo Xảo... người làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Diệp Linh Vi có chút khó coi, Tiết Phong Lan quan tâm hỏi.

“Không có, người nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho ta có được không?” Diệp Linh Vi thần sắc tái nhợt, nàng vừa mới thoát khỏi Vương Kim vốn dĩ là đang muốn giải tỏa uất ức mà bản thân phải chịu, chỉ là sau khi nghe những lời này của Tiết Phong Lan Diệp Linh Vi tự nói với mình phải cố gắng, kiên trì làm sáng tỏ mọi chuyện, nàng hiện tại không thể gục ngã được.

Nàng cẩn thận phân tích vấn đề, nha hoàn gọi Xảo Xảo đó là người trong viện của Trường Bình Hầu phu nhân, đó là người mà nàng nhờ đi chuyển lời với Tiết Phong Lan, chỉ là... nghe đối phương nói như vậy đáy lòng nàng chợt cảm thấy có gì đó không đúng, nha hoàn này mượn danh nghĩa của nàng để đưa Tiết Phong Lan đến hoa viên, trong khi lúc này nàng lại bị nhốt ở nơi này, những chuyện này liệu có liên quan với nhau không?!

“Bởi vì ta và người vừa mới gặp nhau ở hoa viên cho nên ta cảm thấy lời nói của Xảo Xảo có vấn đề, nàng nói người cùng Diệp phu nhân đang ở đại sảnh, cho nên ta cùng Như Sương đến đại sảnh tìm nhưng đại sảnh khi đó có hộ vệ vây kín, không thể đi vào.” Tiết Phong Lan thật sâu nhìn Diệp Linh Vi rồi tiếp lời: “Không tìm thấy người ta cảm thấy có chút lo lắng nên bèn cùng Như Sương tách ra để tìm người...”

“Ta... ta quả thật có nhờ một nha hoàn Xảo Xảo đến chuyển lời với người, bất quá ta không có hẹn người ở hoa viên, khi đó ta và mẫu thân cũng không có ở đại sảnh...”

“Như vậy... như vậy là nàng ta nói dối?” Tiết Phong Lan sững sốt, ánh mắt đều lộ vẻ không thể tin được: “Nhưng mà vì sao nàng ta lại nói dối?”

“Ta không biết.” Diệp Linh Vi lắc đầu, như nhớ đến gì đó không khỏi kéo tay Tiết Phong Lan, thần sắc lộ vẻ nóng nảy: “Thế người có đến hoa viên không?”

“Ta... vốn dĩ là không đi, chỉ là ta không có tìm thấy người nên cùng Như Sương chia nhau ra đi tìm, bởi vì lo lắng có thể lời của Xảo Xảo là thật nên ta đi theo lối mòn đến hoa viên, giữa đường thì gặp một nha hoàn khác, nàng ta muốn đưa ta đến hoa viên nhưng ta thấy thái độ của nàng ta rất lạ cho nên không đồng ý đi cùng, không ngờ nàng ta đá vào xe lăn khiến ta té ngã...”

“Cái gì? Vậy người có làm sao không?” Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện, lại bởi vì nàng nên mới cùng Như Sương tách ra, nếu đối phương có mệnh hệ gì nàng quả thật là không có mặt mũi nào nhìn mặt người Tiết gia.

“Không sao, chỉ là vấy bị dơ một chút, nàng ta đẩy ngã ra xong liền rời đi rồi.” Thấy Diệp Linh Vi sốt ruột như vậy, Tiết Phong Lan cầm tay nàng an ủi: “Ngược lại là người, người... hẳn có làm gì người không?”

“Không, không sao cả...” Diệp Linh Vi lắc đầu: “Hắn còn chưa kịp chạm vào ta thì người đã đến rồi, nếu người không đến ta thật sự... thật sự không biết phải làm sao cả...” Diệp Linh Vi dù soa cũng chỉ là một nữ hài mới lớn, lần đầu tiên gặp loại sự tình này nàng có thể kiên trì không khóc đến hiện tại là đã tốt lắm rồi, cho nên giờ phút này Diệp Linh Vi cực kì yếu đuối, đối với nàng mà nói Tiết Phong Lan chẳng khác nào cây cọc giữa biển, giúp nàng thoát khỏi cơn sóng dữ.

“Không sao, không sao rồi, ta đi tìm người, tìm đến nơi này, nghe thấy tiếng động nên mới cho Như Sương phá cửa...”

Diệp Linh Vy trầm mặc, cảm thấy có gì đó không ổn xảy ra giữa hai người bọn họ, nàng bên này gặp nạn Tiết Phong Lan cũng đồng thời cũng bị lừa đến hoa viên với danh nghĩa của nàng, mặc dù hiện tại Tiết Phong Lan không có việc gì nhưng nàng cảm thấy trong chuyện này nó có gì đó liên kết với nhau, chẳng lẽ các nàng cùng nhau bị người tính kế?

“Người có biết người khiến người té ngã là ai không?”

“Nàng ta mặc y phục của Trường Bình Hầu phu, gương mặt cũng rất bình thường không có gì, nếu nói đến nổi bật thì chính là trên đầu nàng ta có cài một chiếc trâm rất quý giá.”

“Trâm? Trâm gì?”

“Hình như... là hồng ngọc?” Một nha hoàn trên đầu cài trâm hồng ngọc, sợ là khiến người khác gặp qua một lần liền không thể quên được.

“Là nàng! Nàng là người lừa ta đến đây!”

“Thật sự?” Tiết Phong Lan tỏ vẻ kinh ngạc.

“Người khiến người té ngã và nha hoàn lừa ta đến đây là cùng một người, xem ra...” Sắc mặt Diệp Linh Vi ngày càng nghiêm trọng, mấy từ cuối cùng cũng không có mở miệng nói ra, bất quá Tiết Phong Lan cũng hiểu rõ điều này.

“Chúng ta cùng nhau bị tính kế?!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79-12: Tiệc sinh thân phong ba (12)

Diệp phu nhân nhận được tin tức liền lập tức chạy đến biệt viện phía Tây, theo sau là Trường Bình Hầu phu nhân, hai người bọn họ vốn đang ở trong phòng trò chuyện, còn đang nhắc đến Diệp Linh Vi sao còn chưa trở về thì lúc này Như Sương đột nhiên cầu kiến, nghe tin nữ nhi gặp chuyện không may, Diệp phu nhân chẳng quan tâm lễ nghi mà một đường chạy thẳng đến đây, Trường Bình Hầu phu nhân thấy thế thảm than không tốt, nơi này là Trường Bình Hầu phủ, nếu Diệp Linh Vi ở nơi này xảy ra chuyện gì thì khó tránh khỏi liên quan đến Liên gia các nàng, đối với Diệp gia và Liên gia đều không tốt, vì vậy nàng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đến nơi nhìn thấy nữ nhi đang đứng đó, sắc mặt nàng liền trở nên vô cùng khó coi, y phục trên người Diệp Linh Vi lúc này hỗn loạn, đầu tóc rối tung, trên trán còn bị thương, vết thương đang không ngừng chảy máu, bộ dạng vô cùng chật vật, nếu nói nàng không có xảy ra chuyện gì chỉ sợ không có mấy ai tin tưởng. Bộ dạng của Diệp Linh Vi như vậy thành công khiến Diệp phu nhân hoảng sợ, nàng không thể tin vào đôi mắt của bản thân, nữ nhi ngày thương hoạt bát đáng yêu sao hiện tại lại thành ra như vậy? Thân là mẫu thân, nhìn thấy nữ nhi như vậy đáy lòng nàng liền đau như cắt, lập tức đến bên cạnh ôm lấy nữ nhi vào lòng, xem xét nữ nhi có bị làm sao không, mà Diệp Linh Vi vừa nhìn thấy Diệp phu nhân, mọi uất ức mà nàng dồn nén đột nhiên dâng trào, cảm giác ủy khuất khiến nàng phải khóc nức lên.

“Linh Vi, con không sao chứ?” Diệp phu nhân vỗ vai nữ nhi, nhẹ giọng an ủi, nữ nhi của nàng được nâng niu từ nhỏ, sung ái từ tâm can, chưa bao giờ phải chịu ủy khuất, hiện tại lại khóc đến đáng thương như vậy, chỉ sợ là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi!

“Nương ô...” Nhắc nhở này giờ rốt cuộc Diệp Linh Vi cũng khóc lên, nàng rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, vô tình bị người khác tính kế, suốt nửa mắt đi trong sạch, nàng có thể bình tĩnh đối phó với Vương Kim, lại có thể bình tĩnh phân tích mọi chuyện trước mặt Tiết Phong Lan, đó là bởi vì nàng có người nương tựa, nàng chỉ thể dựa vào bản thân mình, nhưng ở trước mặt Diệp phu nhân nàng mới có thể để lộ vẻ yếu đuối của chính mình, bởi vì đối phương là mẫu thân của nàng.

Diệp Linh Vi lớn lên dưới sự sủng ái của phụ mẫu, trong lòng nàng không ai có thể đánh đồng với phụ mẫu của nàng, ngay cả tướng công tương lai cũng không thể, bởi vì Diệp gia là nơi duy nhất nàng có thể dựa vào, nếu không có Diệp gia bảo vệ, sau này nàng dù có lấy một tâm chồng tốt thì chưa chắc có một ngày đối phương sẽ không bỏ nàng, nếu đối phương bỏ nàng thì nàng chỉ có một nơi để nương tựa đó chính là Diệp gia, ở trước mặt người ngoài nàng có thể gồng mình tỏ ra kiên cường nhưng ở trước mặt người thân, Diệp Linh Vi cảm thấy bản thân vô cùng yếu đuối.

“Linh Vi, nữ nhi đừng khóc, ngoan nào...” Nước mắt Diệp Linh Vi chẳng khác nào từng nhát dao đâm vào tim của Diệp phu nhân, nàng một bên an ủi nữ nhi đồng thời cũng không quên hỏi chuyện: “Linh Vi, nói cho ta, con có bị làm sao không?”

“Nương... con...” Diệp Linh Vi mím môi, gương mặt vốn đã tái nhợt, hiện tại lại nước mắt giàn giụa, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“Linh Vi ngoan, đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp phu nhân kiên nhẫn mở miệng, mặc dù trong lòng nàng cũng vô cùng sốt ruột nhưng nàng biết, trong trường hợp này không thể gấp gáp được, nếu không không thể khiến nữ nhi bình tĩnh trở lại mà nàng cũng bị mất bình tĩnh.

“Con... con không sao...” Diệp Linh lắc đầu, thấy mẫu thân rõ ràng rất lo lắng cho nàng nhưng vẫn kiên nhẫn an ủi, giúp nàng lấy lại bình tĩnh thì tâm tình của nàng cũng tốt lên rất nhiều.

“Chuyện là...” Diệp Linh Vi kể lại đầu đuôi câu chuyện, lúc đầu sắc mặt mọi người rất bình thường nhưng sau đó về mặt mọi từ từ biến đổi, kinh ngạc rồi chuyển âu khiếp sợ, thậm chí là không thể tin tưởng được, cho dù khó tin thế nào thì nhìn thấy Diệp Linh Vi như vậy mọi người cũng đều biết lời của nàng là sự thật.

“Con... con cũng không rõ ràng lắm vì sao hần lại cứ nhào vào người con, thậm chí còn nói những điều vô cùng vô lý...” Nói đến đây Diệp Linh Vi lại bắt đầu nức nở: “Nương, hần mặc dù không có chạm vào con nhưng mà lại nói những lời hủy hoại thanh danh của con... con thật sự... thật sự không có mặt mũi gặp người khác...”

“Linh Vi, nữ nhi đáng thương của nương, đừng khóc nữa, nương nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con...”

Trưởng Bình Hầu phu nhân càng nghe càng chau mày, sự việc ngày hôm nay mặc dù Diệp Linh Vi không có mệnh hệ gì nhưng suýt nữa mất đi trong sạch, chuyện này còn xảy ra ở Trưởng Bình Hầu phủ, tránh không khỏi cùng các nàng có liên quan, nếu lúc này Diệp phu nhân không có nói ra những lời đó thì sự việc sẽ giải quyết dễ dàng hơn, dù sao hôm nay là sinh thân của nữ nhi, Trưởng Bình Hầu phu nhân tất nhiên không muốn ồn ào đến mọi người, để lại một ấn tượng xấu trong tiệc sinh thân của nữ nhi, bất quá hiện tại Diệp phu nhân đã kiên quyết nói như vậy, chuyện này xem ra khó mà giải quyết một cách êm đẹp, chính là điều nàng bận tâm là... nam nhân có ý đồ càn rỡ như vậy với Diệp Linh Vi là gì?

“Ân.” Diệp Linh Vi nghe vậy cũng bình tĩnh đi nhiều, nàng biết tính tình của mẫu thân, mẫu thân đã nói thì nhất định sẽ làm, trong lòng thoáng yên tâm, nàng chính là muốn mẫu thân nói một câu như vậy, bởi vì nàng biết nơi này là Trưởng Bình Hầu phủ, hôm nay lại là sinh thân của Liên Như Nguyệt, vào một bữa tiệc như vậy cho dù là xảy ra chuyện gì thì Trưởng Bình Hầu phu nhân cũng sẽ ép chuyện này xuống, không để kinh động đến mọi người, mà sự việc xử lý có khi cũng sẽ qua loa. Đối với một nữ nhân mà nói, trong sạch quan trọng thế nào không ai không biết, nàng suýt nữa mất đi trong sạch, đối với loại sự tình này Diệp Linh Vi tất nhiên cũng muốn giấu đi, nhưng nếu giấu đi đồng nghĩa với việc để mặc loại người như Vương Kim nhón nhơ ngoài vòng pháp luật thì nàng thà để mọi người biết về mặt vô sỉ này của hần, mặc dù điều này đối với thanh danh của nàng cũng có chút ảnh hưởng.

“Ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là loại người nào lại dám ra tay với nữ nhi của ta!” Gương mặt Diệp phu nhân hiện lên vẻ giận dữ khó mà che giấu, nàng buông nữ nhi ra, nhìn về phía bên trong căn phòng, trong phòng hỗn loạn, bàn ghế bị xô ngã, rèm cửa bị xé rách, căn phòng chứa đầy những vết tích va chạm, nhìn sơ cũng biết nơi này nhất định là đã xảy ra một cuộc tranh chấp không nhỏ. Trong phòng rất tối, không có một tí ánh sáng nào, Diệp phu nhân phải nhờ vào ánh sáng của mặt trăng len lỏi qua cửa chính mà nhìn vào bên trong, một góc của căn phòng có một người đang nằm đó, cả người bị rèm cửa trói chặt, mặt mũi thì bị đánh bầm dập, không nhìn rõ hình dạng, trên người y phục xộc xệch, bộ dạng so với Diệp Linh Vi còn muốn thê thảm hơn, bất quá Diệp phu nhân không hề cảm thấy thương xót, dám đối xử với nữ nhi nàng như vậy thì bị đánh đến chết cũng là đáng đời, trong lòng thầm khen người ra tay đánh hần như vậy là rất tốt.

Vương Kim bị đánh đến sống chết không rõ, Diệp phu nhân thấy hần nằm im bất động bèn đi đến gần xem thử, mặc dù nàng muốn giáo huấn hần nhưng nếu hần thật sự chết đi thì sợ là không được tốt lắm, dù sao nàng còn chưa biết rõ thân phận của đối phương, hôm nay đồng người như vậy, người đến đều có thân phận tôn quý, lỡ như là vị vương công quý tộc nào đó, cho dù Diệp gia là nạn nhân thì cũng khó mà tránh khỏi con giận của đám người đó, cho nên nàng không có hi vọng đối phương tắt thở. Đến gần quan sát mới thấy rõ đối phương vẫn còn hô hấp, mặc dù rất nhỏ nhưng cũng có thể cứu sống, Diệp phu nhân yên tâm thở ra một hơi, có gì đó không đúng lắm, nàng càng nhìn gương mặt của hần càng cảm thấy hần rất quen, gương mặt hần nói xấu không xấu nhưng cũng không phải loại mỹ nam tuấn tú gì, bất quá...

“Hần... hần không phải là Vương Kim sao?!” Xú danh của Vương Kim sớm đã đã truyền đến tai Diệp phu nhân, vốn dĩ Diệp gia các nàng cùng Vương gia cũng không có quen biết, dù sao có thể dạy dỗ ra một nữ tử như vậy cho thấy đức hạnh của Vương gia bọn họ cũng không phải loại tốt lành gì, cho nên Diệp phu nhân đối với đám người của Vương gia đều tránh không gặp, sợ dĩ năng có thể nhận ra hần là bởi vì có một lần nàng xuất phủ ra ngoài thì bị một đám người chặn đường, nghe nói là thiếu gia nhà họ Vương - Vương Kim đang chọc ghẹo nữ hài tử nhà người ta, nàng tình cờ nhìn thấy gương mặt của hần, cùng người đối diện đang nằm giống nhau như đúc.

“Cái gì? Là Vương Kim nào?” Trưởng Bình Hầu phu nhân cũng kinh ngạc không kém, thật ra khi nghe Diệp phu nhân la lên nàng đã xác định đối phương là Vương Kim nào, dù sao trong kinh thành cái tên Vương Kim đã không còn xa lạ, có thể khiến Diệp phu nhân kinh sợ như vậy, chỉ sợ là vị kia của Vương gia của phủ Hạ Lan Cửu U.

“Còn Vương Kim nào nữa? Chính là tên ác bá của phủ Hạ Lan Cửu U!”

“Người... người chắc chắn không?”

“Cho dù hần có bị đánh không ra hình dạng thì ta cũng nhận ra hần!” Diệp phu nhân khẳng định như đinh đóng cột, lời nói của nàng hoàn toàn khiến mọi người có mặt ở đây mất bình tĩnh.

Thần sắc mọi người biến đổi không ngừng, Diệp Linh Vi không thể tin được, kể năm trong đó lại là Vương Kim của phủ Hạ Lan, nàng mặc dù là tiểu thư khuê các, ngày thường ít có ra ngoài nhưng ác danh của Vương Kim nàng vẫn là nghe đến, nếu nói Đới Tử thiếu là công tử phong lưu của Đại Ngụy thì Vương Kim chính là tên tiểu nhân vô sỉ bỉ ổi nhất từ trước đến nay. Cả hai người bọn họ đều là hoa hoa công tử có tiếng trong kinh thành, Đới Tử thiếu xuất thân giàu có, Đới gia là gia tộc Đệ nhất phủ thượng, hần mặc dù phong lưu phóng khoáng nhưng đối với chuyện nam nữ đều là người tình ta nguyện, chưa bao giờ ép buộc bất kì ai, Đới Tử thiếu như vậy nhưng cũng có không ít nữ tử muốn gả cho hần, đơn giản là vì hần có tài, có mạo, lại có phẩm chất, là một chính nhân quân tử, không giống với Đới Tử thiếu, Vương Kim chính là loại người hoàn toàn trái ngược. Vương gia đi lên từ một tiệm vàng nhỏ, hiện tại đã trở thành tiền trang rộng lớn, bất quá so với Đới gia thì chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc, gia sản của Vương gia vốn không có tư cách so bì với Đới gia, nhưng Vương gia cũng sinh ra một hoa hoa công tử là Vương Kim. Vương Kim không tài, không mạo, lại không có phẩm chất, hần ngang ngược vô đối, xem thường người có địa vị thấp hơn mình, lại nịnh nọt những người ở trên cao, đối với nữ nhân hần chỉ dùng biện pháp ép buộc, tính tình lại kém cỏi, thường xuyên cướp bóc của dân nghèo, tiếng xấu cũng vì vậy mà lan xa, bởi vì có Vương gia làm chỗ dựa cho nên một số người không dám chống lại hần, chỉ có thể im lặng cam chịu hần áp bức, loại người này, vô cùng dễ tiện, vô cùng vô sỉ, là mặt tối của xã hội, cũng không biết vì sao hần còn tồn tại đến giờ!

“Hần... nếu hần thật sự là Vương Kim thì tại sao... tại sao hần lại xuất hiện ở đây?!” Trưởng Bình Hầu phu nhân cũng có chút hoảng loạn, nữ nhi của nàng là người xem trọng về mọi mặt, yêu cầu rất cao đối với bản thân, tiệc sinh thân của nàng nàng tuyệt đối sẽ không để xảy ra sai sót hay chuyện ngoài ý muốn gì, bởi vì quá hiểu nữ nhi cho nên trước khi phát thiệp mời đi, nàng cũng đã hỏi qua ý kiến của nữ nhi, đợi nữ nhi đồng ý nàng mới cho người gửi thiệp đi, mặc dù biết rõ nữ nhi có thể bỏ lại một số người quan trọng nhưng Trưởng Bình Hầu phu nhân cảm thấy, yến tiệc hôm nay là tổ chức vì nữ nhi, chỉ cần nàng thích là được cho nên cũng tùy ý nữ nhi, may mắn là Nữ nhi là người biết nói lý lẽ, diễn hình như là quan hệ với Hạ Nguyệt Lam, mặc dù hai người thường xuyên tranh cãi nhưng nàng vẫn phát thiệp mời cho Hạ gia, điều này khiến Trưởng Bình Hầu phu nhân đối với nữ nhi càng thêm yêu thương.

Yến tiệc lần này Vương gia vốn dĩ không có được mời, không cần phải bàn đến tiếng xấu của Vương Kim, chỉ cần xét đến thân phận của Vương gia cũng không có tư cách ngồi cùng bàn với mọi người rồi, hiện tại Vương gia phát lên đi điều gặp gỡ nhưng đối với một gia tộc lâu đời, một gia tộc là công thần khai quốc như Liên gia thì Vương gia chẳng qua chỉ là một

hạt muối dưới đáy biển mà thôi, trách không được Liên gia không để bọn họ vào mắt. Vậy mà hiện tại, kẻ vốn dĩ không được mời lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn gây ra tội ác tày trời như vậy, hôm nay Trường Bình Hầu phủ đặc biệt cho hộ vệ canh phòng nghiêm ngặt, một con ruồi khó mà chui lọt, Vương Kim làm sao lại xuất hiện ở đây được?!

“Hầu gia phu nhân, người bình tĩnh một chút, trong chuyện này chắc chắn là có uẩn khúc.” Diệp phu nhân cũng cảm thấy kì quái, vốn dĩ nàng đang muốn chất vấn Trường Bình Hầu phu nhân sao lại xảy ra chuyện này nhưng nhìn sắc mặt đối phương như vậy, Diệp phu nhân cảm thấy hiện tại không thích hợp để nói những lời này cho lắm.

“Thu Cúc, cho người đến Vương gia tìm gặp Vương lão gia và Vương phu nhân, nhớ kĩ không cần kinh động mọi người, nếu họ đến thì để họ vào bằng cửa sau.” Dừng một giây Trường Bình Hầu phu nhân mới nói tiếp: “Còn nữa, người đi mời Thế tử đến đây gặp ta, Thế tử là người phụ trách bản của các vị công tử, nếu xảy ra sai sót gì thì Thế tử phải là người giải thích rõ chuyện này.”

“Vâng...” Thu Cúc đáp ứng rồi cũng nhanh chóng rời đi, biệt viện chỉ còn lại Trường Bình Hầu phu nhân, mẫu tử Diệp thị cùng với chủ tớ Tiết Phong Lan.

“Người là...” Lúc này Trường Bình Hầu phu nhân cũng chú ý đến Tiết Phong Lan, thật ra ngay từ khi đến đây nàng cũng đã để ý đến người bên cạnh Diệp Linh Vi, dù sao đối phương ngồi trên xe lăn, bộ dạng lại chói mắt như vậy, chỉ sợ bất kì ai cũng không thể bỏ qua, chính là chuyện của Diệp Linh Vi quan trọng hơn cho nên nàng cũng không có bận tâm nhiều, hiện tại yên tĩnh nên nàng mới chú ý nơi này ngoại trừ các nàng ra còn có những người khác.

“Người là... Lan Nhi?” Bộ dạng của Tiết Phong Lan và Tiết Phong Linh giống nhau như đúc cho nên nàng tuyệt đối không có nhận lầm người.

“Phong Lan ra mắt Hầu gia phu nhân cùng Diệp phu nhân.” Đối phương đã nhận ra nàng, tất nhiên Tiết Phong Lan cũng chẳng muốn giới thiệu nhiều.

“Lan nha đầu, người vì sao lại ở đây?” Ánh mắt Trường Bình Hầu phu nhân rơi vào đôi chân của Tiết Phong Lan, nàng biết đối phương có mặt trong yến tiệc lần này cho nên cũng không có tò vè gì, điều khiến nàng kinh ngạc chính là nàng ta vốn không thể đi lại, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Hầu gia phu nhân, đây là tiểu thư của nô tì.” Như Sương thấy thái độ của Trường Bình Hầu phu nhân có chút không đúng bèn đứng ra bảo vệ Tiết Phong Lan.

“Người... Như Sương cô nương?” Trường Bình Hầu phu nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, cung yến ngày đó nàng cũng có mặt, tất nhiên là biết rõ thân phận của Như Sương, chỉ là nàng đối với tin đồn bắt quái không có hứng thú, cho nên cũng không có biết rõ “tiểu thư” trong miệng Như Sương là ai.

“Như Sương cô nương...” Diệp phu nhân gật đầu đối với Như Sương, dù sao đối phương cũng là người đến thông báo cho nàng chuyện của nữ nhi, đối với Như Sương Diệp phu nhân vẫn có chút kính trọng: “Hầu gia phu nhân không có ý gì đâu, Như Sương cô nương không cần như vậy, bọn ta chỉ là muốn biết vì sao Phong Lan tiểu thư lại ở đây mà thôi.”

“Nương, người đừng như vậy, là Phong Lan đã cứu con đó.” Diệp phu nhân tựa hồ không thể tin được một nữ tử tàn phế hai chân như Tiết Phong Lan, mặc dù có xe lăn giúp nàng di chuyển nhưng suy cho cùng đó cũng chẳng phải là đôi chân của nàng, đối với nàng mà nói đi lại cũng rất khó khăn, nàng như vậy còn chưa lo được cho bản thân thì làm sao có thể cứu Diệp Linh Vi?

“Nương, nếu không có Phong Lan xuất hiện, chỉ sợ nữ nhi đã... người đừng tỏ thái độ với Phong Lan mà...” Nhìn bộ dạng hiện tại của nữ nhi, Diệp phu nhân cảm thấy nàng không giống như đang nói dối, bất quá trong lòng nàng vẫn cảm thấy điều này khó mà tin được.

“Linh Vi đừng nói vậy, thật ra là Như Sương đã cứu như mới đúng.”

“Là là là, Như Sương cô nương là người của người, nàng cứu ta cũng có nghĩa là người cứu ta, không cần phải ngại...”

“Không biết Tiết tiểu thư làm sao cứu được nữ nhi, thần phụ xin rửa tay lắng nghe.” Mặc dù nữ nhi nói như vậy nhưng Diệp phu nhân cảm thấy bản thân phải chính tay nghe thấy lời giải thích từ miệng Tiết Phong Lan nàng mới có thể tin tưởng được.

“Nương...” Thấy thái độ kiên quyết của Diệp phu nhân Diệp Linh Vi liền biết mẫu thân cũng có suy nghĩ giống như nàng lúc này, nghi ngờ Tiết Phong Lan có liên quan đến chuyện này.

“Không sao đâu Linh Vi.” Tiết Phong Lan mỉm cười: “Phong Lan hiểu rõ tâm trạng của phu nhân, thân là người làm mẹ nhìn thấy nữ nhi gặp chuyện không may có thái độ như vậy cũng là bình thường.”

“Phong Lan tiểu thư đúng là người hiểu chuyện, như vậy thần phụ cũng thẳng thắn, không biết tiểu thư có thể kể lại câu chuyện vì sao người lại xuất hiện ở đây hay không?”

“Lúc này ta cùng Linh Vi ở hoa viên trò chuyện thì sau đó Như Sương đến tìm ta có việc, cho nên ta bảo Linh Vi đi trước, nàng nói là đến chính viện đợi ta...” Tiết Phong Lan thuật lại những lời mà nàng đã nói với Diệp Linh Vi lúc này, bất quá so với những lời giải thích đối với Diệp Linh Vi thì lần này nàng lại nói chi tiết hơn, cẩn thận hơn. Dù sao lúc này là bởi vì phải an ủi Diệp Linh Vi cho nên nàng mới phải rút ngắn câu chuyện, chỉ nói những ý chính nhưng hiện tại ở trước mặt Trường Bình Hầu phu nhân và Diệp phu nhân, nói càng chi tiết thì càng tốt, nếu không chỉ sợ trong sạch của nàng không được đảm bảo.

Nàng là người đầu tiên tiên phát hiện ra Diệp Linh Vi xảy ra chuyện, lại là người xuất hiện ở nơi này cứu đối phương, thẳng thắn mà nói thì mọi người đều có tư cách nghi ngờ nàng.

“Nếu nói như vậy rất có khả năng cả hai người các người đều bị tính kế cùng một lúc.” Trường Bình Hầu phu nhân là người đầu tiên lấy lại tinh thần, ánh mắt không khỏi dò xét một lượt ở trên người Tiết Phong Lan, thấy đối phương không có việc gì, bộ dạng so với Diệp Linh Vi còn tốt hơn mới thở phào một hơi. Quan hệ giữa Liên gia và Tiết gia vốn dĩ rất tốt, nàng và Thượng thư phu nhân lại thường xuyên qua lại, nữ nhi của đối phương nàng cũng thật tâm đối đãi, huống hồ nàng còn có ý để Tiết Phong Linh làm con dâu của nàng, Tiết Phong Lan tuy là bị tàn phế hai chân nhưng dù sao đối phương cũng là tiểu thư Tiết gia, nữ nhi của Thượng thư phu nhân cho nên nàng cũng chẳng ghét bỏ gì đối phương, bản thân nàng trên người cũng mang không ít bệnh thì làm sao có tư cách ghét bỏ người bệnh khác?

“Theo như lời của Linh Vi cùng Phong Lan tiểu thư, chỉ sợ chuyện lần này cùng Xảo Xảo không tránh khỏi có liên quan.” Lúc này Xảo Xảo làm đổ nước trà lên người Diệp Linh Vi, sau đó còn dẫn Diệp Linh Vi đi thay y phục, lúc nàng ta trở về không thấy bóng dáng nữ nhi đầu Diệp phu nhân cũng có hỏi qua Xảo Xảo, đối phương lại bảo là Diệp Linh Vi tự biết đường đi nên không cần phải đưa, bảo nàng về trước, lúc đầu Diệp phu nhân cũng không có nghi ngờ gì nhưng sau khi nghe thấy lời của Tiết Phong Lan thì nàng đột nhiên cảm thấy Xảo Xảo có vấn đề, nếu nàng ta không đáng nghi thì cần gì phải nói dối? Hơn nữa còn lấy danh nghĩa của nữ nhi nàng nói dối, may mắn là Tiết Phong Lan không bị làm sao, nếu như Tiết Phong Lan ở hoa viên xảy ra chuyện gì, truy cứu ra lại cùng nữ nhi nàng có quan hệ, đến lúc đó hai nhà Tiết - Diệp chẳng phải sẽ trở mặt với nhau sao?

“Đồng Trúc, đi gọi Xảo Xảo đến đây, cho người thấp sáng nơi này, hôm nay ta muốn truy cứu rõ chuyện này!” Sắc mặt Trường Bình Hầu phu nhân vô cùng khó coi, Xảo Xảo dù sao cũng là nha hoàn trong viện của nàng, mặc dù chỉ là nha hoàn ngoại viện nhưng lại siêng năng cần cù, nàng cũng xem như vừa mắt đối phương, nàng vốn có ý định để Xảo Xảo đến bên cạnh nàng hầu hạ, không ngờ lại xảy ra chuyện này, nếu thật sự chuyện lần này có liên quan đến Xảo Xảo, Trường Bình Hầu phu nhân nhất định sẽ thanh lý môn hộ, loại người như vậy giữ lại chỉ tổ mất mặt bản thân.

“Vâng, phu nhân.” Thu Cúc và Đồng Trúc là hai nha hoàn thân cận của Trường Bình Hầu phu nhân, ngày thường khi ra ngoài Trường Bình Hầu phu nhân sẽ dẫn theo Thu Cúc, còn Đồng Trúc ở lại thay nàng quản lí hậu viện, cả hai đối với Trường Bình Hầu phu nhân đều trung thành và tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Lúc Xảo Xảo nghe tin Trường Bình Hầu phu nhân cho người tìm nàng liền không khỏi cảm thấy bất an nhưng nàng vẫn ngoan ngoan đi theo Đồng Trúc đến biệt viện phía Tây, trên đường đi không ngừng hỏi Đồng Trúc vì sao phu nhân lại muốn tìm nàng, chính là Đồng Trúc miệng kín như vàng, một chút tin tức cũng không có lộ ra khiến Xảo Xảo cảm thấy ảo não

không thôi. Biệt viện phía Tây lúc này đã được thắp đèn, cả gian phòng lẫn bên ngoài đều bừng sáng cả lên, hơn nữa còn có không ít người, bước chân Xảo Xảo không khỏi dừng lại một chút, bởi vì toàn những người quen thuộc cho nên tâm tình nàng càng thêm bất ổn.

“Nô tì tham kiến phu nhân.”

“Ngươi biết ta gọi ngươi đến đây là để làm gì sao?”

Xảo Xảo ngẩng đầu liếc nhìn một lượt đám người rồi lại cúi đầu: “Bẩm phu nhân, nô tì không biết.”

“Xảo Xảo to gan, ngươi có biết tội gì không?!” Giọng của Trường Bình Hầu phu nhân đột nhiên trở nên bén nhọn khiến người có tật giật mình như Xảo Xảo không khỏi hoảng sợ quỳ xuống: “Phu... phu nhân, nô tì thật sự... thật sự không biết bản thân đã làm ra chuyện gì nên tội.”

“Ngươi không làm chuyện gì nên tội? Ngươi có dám thề với thần linh hay không?” Trường Bình Hầu phu nhân rất ít khi tức giận nhưng một khi nàng đã nổi trận lôi đình lên rồi thì bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản.

“Xảo Xảo, nề tính ngươi là người trong viện của ta, ta sẽ cho ngươi cơ hội giải thích, thành thật sẽ được khoan hồng.” Chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của ba nhà Liên - Tiết - Diệp, nếu thật sự có liên quan đến Xảo Xảo thì mặt mũi của nàng chỉ sợ là mất sạch, từ xưa đã có câu “Thượng bất chính, hạ tất loạn” dạy dỗ ra một nha hoàn như Xảo Xảo, mọi người sẽ nghĩ nàng là một người thế nào? Vinh Ninh Quận chúa của Vinh Vương phủ, phu nhân của Trường Bình Hầu phủ, nàng là một người kiêu ngạo, thanh danh cùng mặt mũi của nàng không phải tùy tiện để một nha hoàn phá hoại.

“Nô tì... nô tì thật sự không có làm gì cả, cầu phu nhân tin tưởng!” Xảo Xảo cắn răng, quyết định không nói, không phải là nàng muốn bảo vệ Lục La mà là nàng muốn bảo vệ tính mạng của mình, hiện tại phu nhân tức giận như vậy, cho dù nàng nói thật thì phu nhân đã chưa chắc buông tha cho nàng, không bằng để nàng không thừa nhận.

“Ngươi nói ngươi không làm gì, vì sao lại nói dối?” Diệp phu nhân thấy Xảo Xảo kiên quyết không chịu thừa nhận nàng cùng lười cùng nàng ta nói lời vô nghĩa, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Linh Vi báo là trên đường ngươi đưa nàng đến khách phòng thì gặp một nha hoàn, nàng lấy cớ khách phòng đã không còn phòng trống mà đưa Linh Vi đi, vì sao ngươi lại nói rằng Linh Vi đã đi đường, cho nên không cần người đưa?”

“Nô tì... vốn dĩ chính là như vậy.” Xảo Xảo cắn môi: “Nô tì vốn còn chưa đưa Diệp tiểu thư ra khỏi viện, nha hoàn gì đó, nô tì không rõ Diệp phu nhân đang nói gì.”

“Vậy còn chuyện của Phong Lan?” Diệp Linh Vi cũng chịu hết nổi, rõ ràng lời nàng nói là thật, nàng mới là người bị hại, vậy mà hiện tại Xảo Xảo lại bày ra bộ dạng vô tội này, là muốn chứng minh bản thân nàng ta trong sạch, nàng đổ tội cho nàng ta ư?

Đường đường là tiểu thư của Thái Y viện, nàng cần gì phải đổ tội cho một nha hoàn thấp kém như Xảo Xảo?!

“Rõ ràng ta không có hẹn Phong Lan ở hoa viên, vì sao ngươi lại nói dối với Phong Lan, dẫn dụ nàng đến hoa viên?” Tiết Phong Lan vì đi tìm kiếm nàng mà tin lời của Xảo Xảo, suýt nữa xảy ra chuyện không may, nghĩ đến đây đây lòng nàng lại cảm thấy tự trách.

“Cái đó... nô tì là dựa vào lời của Diệp tiểu thư mà nói, hoàn toàn không rõ Diệp tiểu thư có ý gì.”

“Ngươi... ngươi còn không mau nói thật!” Trường Bình Hầu phu nhân bên cạnh cũng bị chọc tức không nhẹ.

“Lời nô tì nói là thật, xin phu nhân minh giám.”

“Ngươi không nhận cũng không sao, dù sao ta cũng có nhân chứng chứng minh lời của ngươi là nói dối.” Tiết Phong Lan im lặng nãy giờ rốt cuộc cũng mở miệng.

Xảo Xảo kinh ngạc ngẩng đầu, trong lòng thâm than không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 80: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (1)

“Vị tiểu thư này xin dừng bước...” Tiếng nói vang lên từ đằng sau khiến bước chân của Tiết Liên Kiều không khỏi chậm lại, nàng nghi hoặc quay đầu, đập vào mắt là nam tử một thân hoa phục, hấn diện như quan ngọc, cả người đều lộ ra cỗ khí chất thanh nhàn, ẩn chứa bên trong sự thanh nhàn đó là một cỗ quý khí, trên gương mặt còn mang theo nụ cười thần nhiên khiến lòng người hoảng hốt.

“Vị công tử này, ngươi... đang gọi ta?” Ngay từ lúc nhìn vào đôi mắt hấn, nàng đã có thể khẳng định hấn đang gọi nàng, bất quá trong trí nhớ của nàng chưa từng xuất hiện hình bóng người này, cũng không rõ ràng lắm vì sao hấn lại gọi lại nàng, bất quá vẫn nên mở miệng hỏi lại, nếu không lỡ như đối phương gọi nhầm người thì sao?

“Đúng vậy, tại hạ chính là đang gọi tiểu thư.” Nam tử mỉm cười như đóa hoa vừa chớm nở, so sánh nam tử với hoa thì đúng là không tốt, bất quá cả người hấn đều tản ra hơi thở của thiên nhiên khiến người khác đứng cạnh cũng cảm thấy thoải mái theo.

“Không biết công tử gọi lại tiểu nữ lại là có chuyện gì?” Nàng cẩn thận nhìn lại nam tử trước mặt, nhìn y phục đối phương đang mặc là chất liệu quý hiếm của vải lụa Hàng Châu, nàng từng được thấy qua một lần cho nên liền không quên, hơn nữa từ trên người hấn bắt kể thứ gì đều đáng giá, ngọc bội hấn ngọc, chỉ dựa vào bạch ngọc vô giá liền biết được nam tử trước mặt không phải người bình thường, cả người hấn đều viết rõ mấy chữ “không thiếu tiền” nếu không phải xuất thân từ thương gia thì chắc chắn là có quan hệ với hoàng thất.

Loại người này vẫn là nên tránh xa thì tốt hơn.

Nếu nam tử đối diện biết suy nghĩ lúc này của nàng chỉ sợ sẽ hấn không thể cười to, dựa vào trang phục có thể đoán được thân phận của hấn chỉ là chuyện nhỏ, bất quá biết được phần nào thân phận của hấn nữ tử này lại chạy trốn thì đúng là chuyện ngoài ý muốn, dù sao thiếu nữ khắp kinh thành, người muốn ngã vào vòng tay của hấn cũng không ít, vậy mà đến lượt nàng lại chủ động rời xa, nếu trong lòng hấn không có bóng hồng giai nhân hấn nhất định sẽ nổi lên hứng thú với nàng, chỉ tiếc...

“Không biết tại hạ có cơ hội được biết phương danh quý tánh của tiểu thư để tiện xưng hô?” Nam tử lại nở nụ cười, nụ cười của hấn thuần túy không chứa chút mưu mô, chính là nữ tử đối diện lại không thể xác định, lòng của hấn liệu có thật sự sạch sẽ như đôi mắt của hấn?

Nàng chỉ là một thiếu nữ mới đến, cả ngày nhốt mình trong khuê phòng, xã hội bên ngoài thế nào nàng còn chưa biết hết được, loại người thế nào cũng chưa nhìn rõ hết, cho nên đối với

kinh nghiệm nhìn người nàng hoàn toàn không có, chính là khi nhìn vào đôi mắt của nam tử, nàng cảm thấy hấn không phải vì nàng mà đến, cảm giác này không hề khiến nàng cảm thấy phân tâm. Chính là bản thân nàng biết rõ không phải loại người nào cũng có thể tin tưởng, trong phủ đạo gần đây xảy ra nhiều chuyện khiến nàng nhận thức được rất nhiều điều, tỷ như Đại tỷ nhìn qua thanh thuần vô hại thật ra là người có thủ đoạn, mẫu thân nói qua nếu không phải Đại tỷ lời ngon tiếng ngọt thì cũng không dụ dỗ được Hạ Túc biểu ca. Nàng cảm thấy lời này có chút không đúng, bởi vì nàng nhìn thấy trong đôi mắt của Hạ Túc biểu ca có hình bóng của Đại tỷ, mà Đại tỷ... không cần biết tâm của nàng ta thế nào, nhưng nếu nàng ta đã quyết định gả cho biểu ca thì hẳn trong lòng nàng ta cũng có biểu ca, giữa hai người bọn họ chỉ gian cũng có tình cảm với nhau.

Lại tỷ như Nhị tỷ, ngày thường đều trung ra một bộ mặt kiều ngạo, lạnh nhạt không để người khác vào mắt, thường xuyên cùng Tứ tỷ tranh cãi vậy mà trong lòng lại đối với Tứ tỷ có thêm nhiều phân quan tâm, mặc dù đối phương không có bộc lộ ra ngoài nhưng sự mềm mại thoáng qua trong đôi mắt ấy lại bị nàng bắt gặp, về phần Tam tỷ... nàng phải thật sự khẳng định rằng bản thân không tài nào nhìn thấu được Tam tỷ. Tam tỷ nàng nhìn qua nhu nhược mềm mại, lại thông minh lanh lợi, hơn nữa còn hiểu chuyện hơn nữa, tổ mẫu tức giận Tam tỷ chỉ dùng vài câu liền dỗ được tổ mẫu vui lên, khi Phương di nương ý thế làm cản Tam tỷ lại cũng chỉ cùng đối phương đối đáp vài câu Phương di nương liền á khẩu không trả lời được, Tam tỷ như vậy rõ ràng là người hoàn hảo nhất mà nàng từng gặp, nàng ta ôn nhu, xinh đẹp, dịu dàng, hiểu chuyện, thông minh, sắc bén, hiểu thảo phụ mẫu, yêu thương muội muội... rõ ràng nàng cũng từng hâm mộ Tứ tỷ khi thân tỷ như vậy, chính là nàng vẫn cảm thấy Tam tỷ không phải lúc nào như vậy. Còn Tứ tỷ, trước kia Tứ tỷ là người thiên chân vô tà, thường xuyên thích cùng Nhị tỷ tranh giành đồ vật, có khi chỉ vì một chuyện nhỏ mà cùng Nhị tỷ đánh nhau đến sưng đầu mẻ trán, ngày hôm sau lại quên mất tất cả, tính tình Tứ tỷ như tiểu hài tử, cảm xúc đều bộc lộ ra trên mặt khiến người khác dễ dàng suy đoán nàng nghĩ gì. Chính là sau khi té hồ Tứ tỷ từ ngày càng trở nên nhìn không thấu, nàng nhìn ra Tứ tỷ đang thay đổi, từ một tiểu nữ hài lộ xác thành nữ tử, Tứ tỷ ngày thơ không còn nữa, thay vào đó là một Tứ tỷ thông minh, sắc bén, đôi mắt của nàng trong suốt khiến người khác nhìn vào không khỏi kinh hoàng, bởi vì sẽ phản chiếu hình ảnh của bản thân, đôi khi Tứ tỷ lại ngoan ngoãn hiểu chuyện khiến nàng cảm thấy thật ra Tứ tỷ chưa từng thay đổi.

Mẫu thân dặn dò nàng rất nhiều chuyện bất quá nào của nàng cũng có giới hạn, không thể nhớ hết những thứ mẫu thân dặn dò, chính là có hai điều khiến nàng ấn tượng nhất, một là tránh xa hậu viện, Xuân Hoa Viện luôn bảo tồn tôn chỉ này chỉ bản thân, gia đình Tam phòng tránh xa hậu viện không hoàn toàn là bởi vì bọn họ không có quyền lực trong phủ mà là bởi vì bọn họ không muốn dính vào rắc rối, trong nhà nữ hài tử nhiều như vậy, có đôi khi chỉ vì một chuyện nhỏ cũng có thể mất lòng nhau, chứ đừng nói là chuyện lớn. Hai là tránh xa người của Đại phòng, Đại phòng là trụ cột của Tiết phủ, người nắm quyền trong phủ là nữ chủ nhân của Đại phòng Thượng thư phu nhân, mẫu thân từng nói qua, Nhị phòng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là vị kia của Đại phòng, tâm tư linh động khiến người yêu thích đồng thời cũng khiến người sợ hãi. Nàng không rõ ràng lắm “vị kia” ở trong miệng mẫu thân là ai, chính là theo nàng quan sát thì biết được có thể là một trong hai người tỷ muội của Đại phòng, đôi lúc nàng vẫn không rõ Tam tỷ nhìn đơn thuần vô hại, Tứ tỷ thiên chân vô tà, vì sao lại khiến lòng người sợ hãi?

Bởi vì nàng đem nghi vấn trong lòng ra cho nên mẫu thân đặc biệt kiên nhẫn cùng nàng nói rõ, nàng còn nhỏ, có rất nhiều việc nhìn không thấu mới có thể nhận thức sai lầm, đừng bao giờ đánh giá một người nào đó qua vẻ ngoài vô hại của đối phương, ngay cả ánh mắt của đối phương cũng không thể nói lên đối phương là người tốt hay xấu, sự thật trước mắt chưa chắc đáng tin, nàng... nên dùng tâm để cảm nhận.

Nam tử trước mắt này, cả người hấn đều để lộ một cảm giác khiến người khác thoải mái, đôi mắt thanh minh trong sạch khiến mọi người nhìn vào có cảm giác thân cận với hấn, đồng thời tâm của nàng cũng cảm thấy, hấn có vẻ như không phải người xấu, bất quá mặc kệ hấn có phải người xấu hay không nàng cũng không muốn cùng một người không quen biết kết giao, bởi vì... thân phận của đối phương rõ ràng là không đơn giản.

Người có địa vị càng cao, tâm tư càng thêm phức tạp, loại người như vậy không phải là người mà nàng có thể trêu chọc vào.

“Tiểu nữ họ Tiết, đứng thứ năm trong nhà.” Nếu đã không thể từ chối thì chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Hóa ra là Tiết Ngưu tiểu thư.” Thấy nàng không nói ra phương danh của mình, nam tử cũng không có làm khó, ngược lại từ tốn trả lời: “Tại hạ họ Đới, tên một chữ Việt, rất vui được gặp tiểu thư.”

Đới Việt?

Mặc dù không thể khẳng định Đới Việt có phải người của Đới gia không nhưng họ Đới này... ở kinh thành quả thật có thể hô mưa gọi gió, Tiết Liên Kiều tuy kiến thức hạn hẹp nhưng nàng cũng biết gia tộc nắm hầu hết các cửa hàng trong Đại Ngụy là họ Đới, bọn họ đều gọi đám người Đới gia là gia tộc Đệ nhất phú thương.

“Rất vui được gặp Đới công tử.” Đới gia, tài phú ngập trời, gian thương trong gian thương, người của Đới gia trước giờ luôn biết cách làm ăn, muốn lấy lợi từ bọn họ không hề dễ, người như vậy nàng cũng không dám dây dưa cùng hấn.

“Không biết Đới công tử gọi tiểu nữ là có chuyện gì?”

“Lúc này nhìn thấy Đới tiểu thư ngồi cùng một bàn với chủ nhân bữa tiệc ngày hôm nay nên tại hạ rất tò mò, thân tình giữa các vị hấn là không tởi?”

“Đới công tử hiểu lầm, tiểu nữ chỉ là đi theo các vị tỷ tỷ đến đây, sở dĩ có thể cùng Liên tiểu thư ngồi cùng bàn là bởi vì nhờ có phúc của tỷ tỷ.” Trong lòng nàng thở phào một hơi, cảm thấy may mắn vì đối phương không phải vì nàng mà đến.

“Ra là vậy.” Đới Việt phe phẩy quạt, tươi cười mở miệng: “Tại hạ muốn hỏi thăm, vị tiểu thư ngồi xe lăn ngồi cùng bàn với Tiết Ngưu tiểu thư không biết đối phương là ai?”

Tiết Liên Kiều ngẩng đầu, thật sâu nhìn thẳng vào đối phương, tựa hồ như muốn từ trên gương mặt của hấn nhìn ra điều gì, thấy hấn thần sắc không đổi, bình tĩnh để nàng đánh giá thì lúc này Tiết Liên Kiều mới mở miệng: “Đó là gia tỷ, đứng hàng thứ tư trong nhà.” Vị Đới công tử này... hấn không phải là có ý với Tứ tỷ của nàng đấy chứ?!

Ngồi xe lăn, họ Tiết, đứng thứ tư trong nhà... hóa ra là nàng, Tiết Phong Lan - chủ nhân của những tin đồn gần đây. Lúc này nhìn thấy nàng ngồi giữa Nguyệt Viên Viên cùng một nữ tử nào đó, hai người bọn họ còn trò chuyện rất vui vẻ, tựa hồ như quan hệ thật không tồi, lần đầu tiên hấn nhìn thấy bên cạnh Nguyệt Viên Viên ngoại trừ Hạ Nguyệt Lam còn có một người khác, xem ra nữ tử gọi Tiết Phong Lan này đúng là có chỗ hơn người.

Hạ Nguyệt Lam, nha đầu đó mạnh mẽ lại cực kì thông minh, đối với sinh vật nam giới đến gần liền không khách khí cự tuyệt, may mắn là Viên Viên nhà hấn chơi với nàng cũng không có nhiệm tính xấu của nàng, nếu không hẳn nhất định sẽ tìm Hạ Nguyệt Lam tính sổ vì đã dạy hư Viên Viên nhà hấn.

“Như vậy Tiết Ngưu tiểu thư...” Hạ Nguyệt Lam không giúp hấn thì hấn đành phải tìm người khác, hấn quyết định rồi, bằng hữu của Viên Viên chỉ có vài người, Hạ Nguyệt Lam không được vậy thì chọn Tiết Phong Lan!

“Đới Từ thiếu.” Lúc này một giọng nói trầm thấp vang lên cắt đứt lời nói tiếp theo của Đới Việt, Đới Việt rõ ràng có chút buồn bực vì bị phá hỏng chuyện tốt, quay đầu nhìn lại nhìn thấy gương mặt của người vừa đến không khỏi kinh ngạc: “Trường Bình Hầu Thế tử...”

“Đới Từ thiếu, người đang làm gì vậy?” Thế tử Trường Bình Hầu Liên Hạo Nguyên liếc nhìn Đới công tử với ánh mắt sắc lạnh, thái độ cũng không tốt lắm.

Đới Việt không rõ ràng lắm vì sao bản thân hấn lại chọc cho Liên Hạo Nguyên không vui rồi? Vừa nãy hau người còn cùng nhau uống rượu rất vui vẻ, quay lưng một cái Liên Hạo Nguyên lại lật mặt rồi?

“Tại hạ chỉ đang cùng Tiết Ngưu tiểu thư hàn huyên một chút mà thôi.”

“Hàn huyên?” Thái độ của Liên Hạo Nguyên càng thêm không tốt: “Bằng hữu của Đới Từ thiếu còn đang đợi Đới Từ thiếu đến bên kia hàn huyên với họ đâu, vậy mà Đới Từ thiếu lại bỏ

họ đến đây hàn huyên cùng người khác?”

Người khác?

Đôi Việt chẳng hiểu sao lại cảm thấy lời nói của Liên Hạo Nguyên lại chứa dao, vô cùng bén nhọn, nói ra một lời cũng không khách khí sợ làm người khác bị thương.

“Ha ha, nếu đã như vậy Đôi mỗ xin cáo từ trước.” Liên Hạo Nguyên thể hiện thái độ như vậy rõ ràng là muốn đuổi hần đi, nếu hần tiếp tục ở lại chẳng phải sẽ chọc đối phương tức giận sao? Nơi này là Liên gia không phải Đôi gia, đứng dưới mái hiên nhà người khác cần nể mặt thì nên nể mặt, vì vậy hần quay sang nói với Tiết Liên Kiều: “Tiết Ngũ tiểu thư, tại hạ đi trước, có dịp lại hàn huyên.”

“Đôi công tử đi thông thả.”

Đôi Việt đi rồi, nơi này chỉ còn có hai người bọn họ, Tiết Liên Kiều nhìn nam tử trước mặt không biết phải làm sao, so với việc cùng Đôi Việt nói chuyện thì Liên Hạo Nguyên chỉ cần đứng ở trước mặt nàng thôi cũng đủ khiến tim nàng đập thình thịch liên hồi, vì vậy nàng vội vàng cúi đầu, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

“Tiết tiểu thư...”

“Đa tạ Thế tử vừa rồi giúp tiểu nữ giải vây.” Tiết Liên Kiều ngập ngừng, rốt cuộc cũng chịu mở miệng.

“Tiết tiểu thư không cần khách khí, đó là chuyện ta nên làm.” Liên Hạo Nguyên mỉm cười, thái độ hiện tại đối với nàng so với Đôi Việt tốt hơn nhiều.

Tiết Liên Kiều ngẩng đầu, vừa hay nụ cười của Liên Hạo Nguyên đập vào mắt khiến nàng ngẩn ngơ trong chốc lát, nếu nói nụ cười của Đôi Việt như đóa hoa vừa chớm nở thì nụ cười của Liên Hạo Nguyên lại như băng tuyết vừa mới tan, tinh khôi, thanh khiết, lay động lòng người.

“Cung yến ngày đó nhìn thấy tiểu thư đàn một khúc đàn khiến lòng người rung động, cảm nghệ của tiểu thư hẳn là rất cao?” Nhìn đôi mắt to tròn như thủy tinh lộ vẻ ngẩn ngơ, khỏe miệng của hần không khỏi cong lên.

“Thế tử quá lời, cảm nghệ của tiểu nữ còn tẻ lắm, cung yến ngày đó còn rất nhiều người đàn hay hơn tiểu nữ.” Bị giọng nói của Liên Hạo Nguyên làm cho bừng tỉnh, Tiết Liên Kiều rất nhanh liền lấy lại tinh thần, thăm nghĩ bản thân đúng là vô dụng, hần chỉ nở một nụ cười mà lại khiến cho nàng ngẩn ngơ cả người, không thể không thừa nhận sức ảnh hưởng của Liên Hạo Nguyên quả thật rất lớn.

“Tiếng đàn đi vào lòng người mới là tiếng đàn hay.”

“Thế tử đúng là người biết thưởng thức.”

“Tiết tiểu thư, chúng ta hiện tại trò chuyện như vậy có thể xem là bằng hữu không?”

“Tất nhiên rồi, có thể cùng Thế tử kết giao bằng hữu là vinh hạnh cho tiểu nữ.” Tâm tình Tiết Liên Kiều có chút kích động, bất quá bên ngoài vẫn duy trì vẻ mặt không dậy sóng, nàng không có nghĩ đến... hần lại muốn cùng nàng kết giao bằng hữu, ngay cả nằm mơ nàng cũng không dám nghĩ đến chuyện này. Lần đầu gặp hần Tiết Liên Kiều nghĩ rằng nam nhân này hẳn là rất khó thân cận, cung yến ngày đó hần ngồi uống rượu một mình, bên cạnh cũng không ai cùng hần trò chuyện, lúc này Đôi Việt thấy hần cũng lộ vẻ kinh ngạc rồi cũng rất nhanh rời đi, tựa hồ không muốn cùng hần dây dưa, chỉ là hiện tại... nhìn hần như vậy Tiết Liên Kiều cảm thấy hần không phải là một người khó ở chung, đừng nhìn hần suốt ngày trang mặt than, ở đầu đó trong lòng hần cũng chứa đựng sự ôn nhu mềm mại.

Những suy nghĩ này thành công khiến Tiết Liên Kiều sững sốt, nàng không rõ vì sao đối với một người chỉ mới gặp lần đầu như Liên Hạo Nguyên nàng lại có những lý giải như thế này, nàng cùng hần không thân, bọn họ chỉ mới hàn huyên vài câu, ngay cả tên nàng hần cũng chưa biết, nói làm bằng hữu thì có vẻ quá nhanh, chính là... nàng cảm thấy có thể cùng hần tiếp xúc thì tâm trạng nàng liền trở nên đặc biệt vui vẻ.

Nàng muốn biết thêm về hần, đây là lần đầu tiên nàng chú ý đến một người như vậy, huống hồ đối phương lại còn là nam tử.

“Thế thì ta chính thức giới thiệu một lần, ta gọi Liên Hạo Nguyên, Hạo của Hạo Nguyệt, Nguyên của Nguyên Nguyệt.”

Hạo của Hạo Nguyệt (trắng sáng), Nguyên của Nguyên Nguyệt (tháng giêng)?

Hạo Nguyên, hóa ra tên của hần có nghĩa là trắng sáng tháng giêng, tháng giêng có tết nguyên tiêu, trăng tròn của tết nguyên tiêu là trăng tròn sáng nhất trong năm, cái tên này của hần đúng là vô cùng có ý nghĩa. Chính là tên của hần một chữ cũng không tách rời chữ Nguyệt, khiến nàng không khỏi nhớ đến Liên Như Nguyệt.

“Tiết tiểu thư làm sao vậy?” Nhìn nàng như người mất hồn, Liên Hạo Nguyên không khỏi mở miệng, có phải hần nhiệt tình quá khiến nàng sợ hãi rồi không?

“Không có, chỉ là nghe thấy tên Thế tử không tách rời chữ Nguyệt cho nên cảm thấy tình cảm của Thế tử và Liên tiểu thư hẳn là rất tốt.” Nàng nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Nguyệt Nhi a, nàng là bảo vật của Liên gia, đối với ta mà nói nàng cũng giống như trăng sáng trên bầu trời vậy.”

“Có ca ca như Thế tử Liên tiểu thư cũng thật hạnh phúc.” Tiết Liên Kiều có chút hâm mộ nói, ca ca của nàng còn chưa có sủng ái nàng như vậy đâu.

“Làm muội muội của ta tuy tốt nhưng so với muội muội, ta lại càng muốn sủng ái thế tử tương lai của ta hơn.” Lời nói của hần giống như đang nói đùa nhưng ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc khiến người khác nhất thời không nhận ra được hần là đang nói thật vẫn là đang đùa giỡn.

Tiết Liên Kiều bắt gặp đồ mặt, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi không ngừng, cảm giác này... mãnh liệt đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, tâm tình của Liên Hạo Nguyên rất tốt: “Không biết ta có được biết phương danh quý tánh của tiểu thư?”

“Tiểu nữ gọi Liên Kiều.” Nàng cúi đầu, né tránh tầm mắt của hần, mỗi lần thấy hần trái tim nàng bắt gặp đập nhanh, mặc dù cảm giác này không tệ nhưng nàng cũng không muốn hần hiểu lầm bản thân có ý đồ gì với hần, nàng chỉ là... chỉ là muốn cùng hần kết giao bằng hữu mà thôi.

“Tên của tiểu nữ không có hay như tên của Thế tử, Thế tử đừng chê cười.” Hần là trắng sáng trên bầu trời, nàng chỉ là hoa cỏ dưới mặt đất, đối với nàng hần cao không thể với.

“Liên Kiều là tên một vị thuốc đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Có thể chữa bệnh cứu người sao lại không có ý nghĩa chứ?” Không giống như Tiết Liên Kiều nghĩ, Liên Hạo Nguyên thực sự thích cái tên này, Liên Kiều, có lẽ có chỉ nàng mới chữa

được bình của hân.

“Thế từ điện hạ.” Thu Cúc từ xa nhìn thấy Liên Hạo Nguyên liền lập tức đi nhanh đến, lúc này liên hệ với Vương gia bên kia có chút tốn thời gian, phu nhân giao cho nàng hai nhiệm vụ vậy mà nàng lại tập trung làm có nhiệm vụ đầu tiên, nàng đúng là thất trách, cũng không biết mọi chuyện hiện tại đã diễn biến thế nào rồi.

“Thu Cúc?” Liên Hạo Nguyên nhìn đến Thu Cúc thì có chút kinh ngạc, Thu Cúc luôn ở bên cạnh mẫu thân hân để chăm sóc, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

“Phu nhân cho gọi người đến Tây biệt viện.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người đến đó sẽ tự biết.” Lúc này Thu Cúc cũng nhìn thấy Tiết Liên Kiều cho nên cũng không có lựa chọn nói rõ mọi chuyện, chuyện còn chưa điều tra rõ, nếu để người khác nghe thấy đồn ra ngoài thì thanh danh của Diệp tiểu thư sẽ mất sạch, nàng thân là nữ nhân, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này cho nên cũng không muốn nhiều lời.

“Như vậy... được rồi.” Thấy biểu tình của Thu Cúc có phần nghiêm trọng, Liên Hạo Nguyên cũng thỏa hiệp, hân quay sang nói với Tiết Liên Kiều: “Liên Kiều, ta đi trước, có cơ hội gặp lại sau.”

Liên Kiều? Hân gọi nàng là Liên Kiều?!

Cả Tiết Liên Kiều và Thu Cúc đều lộ vẻ kinh ngạc, Thu Cúc nhìn Tiết Liên Kiều không khỏi để lộ ánh mắt đánh giá, Thế từ tính tình khó đoán, ngày thường trầm mặc ít nói nhưng vẫn khiến bao nhiêu trái tim thiếu nữ đổ vỡ hân, bất quá bên cạnh Thế từ ngoại trừ Đại tiểu thư cũng không có xuất hiện thêm một nữ tử nào khác, vậy mà hiện tại... Thế từ còn gọi thẳng tên vị cô nương này, giữa người bọn họ rốt cuộc là thân thiết cỡ nào?

Hai người đi rồi Tiết Liên Kiều vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, hân có thể gọi tên nàng thật sự rất vui vẻ, Tiết Liên Kiều mặc dù còn nhỏ nhưng nàng cũng hiểu rõ việc một nam tử gọi thẳng tên một nữ tử là hành động thân mật thế nào, nàng tuy chưa thể hiểu rõ cảm xúc của bản thân nhưng nàng biết, chỉ cần mọi thứ liên quan đến hân nàng đều đặc biệt đề ý, bất quá hân là Thế từ cao cao tại thượng của Trường Bình Hầu phủ, nàng cũng chỉ là một nữ nhi của thứ phòng, giữa bọn họ vốn dĩ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, chính là buông không được, bỏ không đành.

Tình đầu sơ khai, đến lúc nào chẳng ai hay.

~~~~~

Tây biệt viện.

“Nguyệt Lam ra mắt Hầu gia phu nhân, Diệp phu nhân.”

“Viên Viên ra mắt Hầu gia phu nhân, Diệp phu nhân.”

“Nhị vị tiểu thư không cần đa lễ.” Trường Bình Hầu phu nhân đưa tay đỡ lấy Hạ Nguyệt Lam, nàng nhìn Hạ Nguyệt Lam thâm ý mở miệng: “Hạ tiểu thư sao lại đến đây?” Nàng chỉ cho người gọi một mình Nguyệt Viên Viên, vì sao lại kéo luôn Hạ Nguyệt Lam đến rồi?

“Thưa phu nhân, vừa hay Nguyệt Lam đang ở cạnh Viên Viên, nghe thấy Đông Trúc tỷ tỷ nói phu nhân gọi Viên Viên, không an tâm nên Nguyệt Lam mới đi theo, nếu có gì không đúng thỉnh phu nhân bỏ qua cho.” Hạ Nguyệt Lam không hổ là người giỏi ăn nói, một bên thể hiện thái độ lo lắng cho Nguyệt Viên Viên, một bên lại thỉnh Trường Bình Hầu phu tha lỗi, lời nói của nàng sắc bén, hợp tình hợp khiến người khác khó mà bắt lỗi.

“Hạ tiểu thư cùng Nguyệt tiểu thư tỷ muội tình thâm, ta cũng không tiện trách tội.” Trường Bình Hầu phu nhân xua tay, nàng quên mất nha đầu nhà họ Hạ tuy tính tình quái gở nhưng lại có một khuê mật rất thân thiết là Nguyệt gia nha đầu, hai người bọn họ suốt ngày dính chặt lấy nhau, tình như tỷ muội, ở lứa tuổi này lại có một khuê mật tình cảm tốt như vậy, quả thật là khiến người khác hâm mộ.

“Đa tạ phu nhân đã rộng lượng.” Hạ Nguyệt Lam mỉm cười, ánh mắt quét qua đám người, nhìn đến Diệp Linh Vi không khỏi để lộ tia sùng sốt, nàng sùng sốt không phải là bởi vì Diệp Linh Vi xuất hiện ở đây mà là bởi vì bộ dạng của đối phương, đôi mắt ửng đỏ, gương mặt tái nhợt, y phục xộc xệch, nhìn qua có chút chật vật, trong lòng không khỏi vang lên hồi chuông cảnh báo, nhất định là có chuyện xảy ra!

“Linh Vi người...” Hạ Nguyệt Lam có thể bình tĩnh nhưng Nguyệt Viên Viên thì lại không thể bình tĩnh như vậy, Tây biệt viện lúc này đã không còn tối tăm nữa, trong phòng đều lẫn bên ngoài đều được thấp sáng, cho nên nàng có thể thấy rõ bộ dạng hiện tại của Diệp Linh Vi.

Nguyệt Viên Viên đi đến bên cạnh Diệp Linh Vi, cầm lấy tay đối phương, có chút hốt hoảng mở miệng: “Linh Vi người làm sao vậy?!” Mặc dù cùng Diệp Linh Vi kết giao chưa bao lâu nhưng nàng thật thích tính tình của đối phương, ngây thơ nhưng không có đơn thuần, ngoan ngoãn nhưng không phải dễ bắt nạt, lúc này trò chuyện nàng cũng nhận thấy hai người bọn họ nói chuyện rất hợp nhau, bằng hữu của nàng trước giờ chỉ có Hạ Nguyệt Lam, hiện tại lại có thêm Tiết Phong Lan cùng Diệp Linh Vi nàng tất nhiên cảm thấy vui vẻ, tất nhiên không muốn một trong hai người xảy ra chuyện gì.

“Viên Viên, ta không sao.” Nhận thấy sự quan tâm của Nguyệt Viên Viên, đáy lòng của Diệp Linh Vi như có dòng nước ấm chảy qua, biết rõ tính tình của đối phương hấp tấp nên vội vàng trấn an.

“Người như vậy...” Nguyệt Viên Viên còn chưa nói xong Tiết Phong Lan ở bên cạnh đã lên tiếng cắt đứt lời nói của nàng: “Viên Viên, Linh Vi không sao, người bình tĩnh một chút.”

“Lan tỷ tỷ, người cũng ở đây sao?” Sao mọi người lại tập trung hết ở đây thế này? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

“Àn, là có chút chuyện.” Tiết Phong Lan mỉm cười, nhìn bộ dạng bình tĩnh của nàng không giống như đã xảy ra chuyện gì.

“Hầu gia phu nhân, Diệp phu nhân, mặc dù Nguyệt Lam không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng có lẽ nên để Linh Vi đi thay một bộ đồ khác, như vậy nhìn vào... sợ là khiến người khác hiểu lầm.” Hạ Nguyệt Lam nhìn Diệp Linh Vi, lại nhìn Tiết Phong Lan, đáy lòng tuy có nhiều câu hỏi nhưng vẫn không có mở miệng hỏi.

“Hạ tiểu thư nói không sai.” Đối với ý kiến của Hạ Nguyệt Lam, Trường Bình Hầu phu nhân cũng gật đầu đồng ý: “Đông Trúc, người đưa Diệp tiểu thư đến viện của ta thay một bộ y phục khác đi, nhớ rõ phải bên cạnh Diệp tiểu thư một phút không rời, có biết không?” Sau đó lại quay sang nhìn Hạ Nguyệt Lam, chuyện này càng ít người biết thì càng tốt nhưng Hạ Nguyệt Lam lại xuất hiện ở nơi này, nếu báo nàng ta tránh mất quả thật là không hợp lẽ.

Hạ Nguyệt Lam là người thông minh, nàng nhìn vào mắt Trường Bình Hầu phu nhân cũng biết đối phương đang nghĩ gì, nhưng đối phương không nói chỉ là vì lẽ nghi mà thôi, nếu đối phương đã cho người gọi Nguyệt Viên Viên đến thì ắt hẳn là có chuyện, nàng tránh mặt một chút cũng tốt.

“Phu nhân, để Nguyệt Lam đi cùng với Viên Viên và Đông Trúc đi.”

“Tốt, làm phiền Hạ nha đầu.” Trường Bình Hầu phu nhân ngay lập tức liền đồng ý, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

Đồng Trúc nhận lệnh đi đến đỡ Diệp Linh Vi, Hạ Nguyệt Lam cũng đi đến bên cạnh phụ giúp, ba người rất nhanh liền rời khỏi Tây biệt viện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80-2: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (2)

“Nguyệt tiểu thư, bây giờ mong người hãy nói rõ chuyện lúc nãy Xảo Xảo đến tìm Phong Lan tiểu thư.” Diệp Linh Vi cùng Hạ Nguyệt Lam đi rồi, Diệp phu nhân liền bắt đầu câu chuyện.

Nguyệt Viên Viên hơi ngần ra, ánh mắt mơ hồ nhìn Tiết Phong Lan thần sắc bình tĩnh, lại nhìn Xảo Xảo đang quỳ cạnh chân Trường Bình Hầu phu nhân, gương mặt đối phương sớm đã tái nhợt, Xảo Xảo nhận thấy ánh mắt của nàng liền trốn tránh không dám nhìn, môi mím lại, bàn tay nắm chặt gốc vây, một bộ dạng lo sợ. Mặc dù không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng nếu Diệp phu nhân đã hỏi, Nguyệt Viên Viên chỉ có thể nói ra sự thật, bản thân nàng là người thành thật, phụ mẫu dạy dỗ nàng là không được nói dối, huống hồ trong chuyện này nàng còn chưa rõ có chuyện gì nhưng nàng có thể nhận thấy lời nói của nàng cũng vô cùng quan trọng, vì một lời nói dối của nàng mà làm ảnh hưởng đến lợi ích của người khác thì nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân.

Nguyệt Viên Viên nhạy cảm nhận thấy sự thay đổi sắc mặt của từng người, Trường Bình Hầu phu nhân cùng Diệp phu nhân gương mặt lộ vẻ tức giận thấy rõ, đặc biệt là Trường Bình Hầu phu nhân, tia lửa giận trong mắt không thể nào là giả được, Xảo Xảo hết xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, mà Tiết Phong Lan từ đầu chí cuối đều lộ vẻ bình tĩnh, tựa hồ như những chuyện đang diễn ra không liên quan đến nàng.

“Chát” một tiếng, Trường Bình Hầu phu nhân đưa tay đánh về phía mặt của Xảo Xảo đang quỳ, không ai ngờ rằng một người ôn nhu, ngày thường đều treo nụ cười trên mặt như Trường Bình Hầu phu nhân cũng sẽ làm ra hành động như vậy, đúng là khiến người khác cảm thấy bất ngờ. Nói đi cũng phải nói lại, khi Trường Bình Hầu phu nhân còn là Vĩnh Ninh Quận chúa của Vĩnh vương phủ thường kiêu ngạo không xem ai ra gì, cả Vĩnh vương phủ cũng không có biện pháp gì với nàng, chỉ sau khi gả cho Trường Bình Hầu gia nàng mới thu liễm một ít tính tình của mình, hiện tại người của nàng phạm phải sai lầm, không chỉ là khiến bản thân nàng mất mặt mà còn vứt hết mặt mũi của Trường Bình Hầu phủ, nàng tức giận như vậy cũng là bình thường.

“Nô tào to gan, ta đối xử với người không tệ, vậy mà người lại làm ra chuyện này đền đáp ta sao?” Đôi mắt Trường Bình hầu phu nhân hiện lên tia sắc bén, đối với Xảo Xảo chỉ hận không thể lập tức nhai xương nuốt thịt nàng ta, bộ dạng của nàng lúc này giống hệt với lúc

Liên Như Nguyệt tức giận, nếu là ngày thường người khác nói mẫu tử hai người giống nhau nhất định sẽ có người phản bác, bất quá lúc này ai cũng cảm thấy hai người bọn họ tính tình giống hệt nhau như hai giọt nước, ngay cả thái độ khi tức giận cũng không khác gì nhau.

“Phu nhân, phu nhân tha mạng, nô tì...” Xảo Xảo bị ăn đau cũng không dám nói dối, nàng ôm má khóc nức lên, vội vàng cầu xin Trường Bình Hầu phu nhân, nói dối vốn là chuyện bình thường, ở trên đời này có ai chưa từng nói dối, nàng cũng không rõ ràng lắm vì sao một lời nói dối của nàng vốn là không có gây hại đến ai lại khiến nàng trả giá bằng con giận của Trường Bình Hầu phu nhân.

“Tien ti!” Trường Bình Hầu phu nhân tức giận muốn đưa chân đá Xảo Xảo nhưng e ngại có người ngoài ở đây nên không tiện ra tay, mặc dù Xảo Xảo có làm sai nhưng dù sao đối phương cũng là người của nàng, muốn dạy con thì vào nhà đóng cửa rồi dạy, muốn trừng phạt nha hoàn cũng phải vào phòng giáo huấn riêng, sự việc này xảy ra đã khiến nàng vô cùng mất mặt, nếu nàng lại tiếp tục trừng phạt nàng ta ở trước mặt đám người này thì chẳng phải càng thêm xấu mặt sao?

“Hầu gia phu nhân bớt giận, đừng vì một nha hoàn mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe.” Diệp phu nhân hợp tình hợp lý mở miệng, tuy nói là nàng lo lắng cho sức khỏe của Trường Bình Hầu phu nhân bởi vì đối phương thật sự có bệnh trong người nhưng phần lớn là vì nàng cảm thấy đáng thương cho nha đầu này, tất cả mọi người đều biết Trường Bình Hầu phu nhân ngày thường ông hòa lễ độ, tuy nhiên một khi đã tức giận lên rồi thì không ai có thể can được, nàng cũng không thể vì một lời nói dối của Xảo Xảo mà khiến cho nàng ta mất mạng, dù sao nữ nhi của nàng cũng không có việc gì.

Nguyệt Viên Viên sớm đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngây người, nàng cùng Trường Bình Hầu phu nhân không có tiếp xúc nhiều cho nên cũng không biết rõ đối phương là người như thế nào, bất quá lời đồn về đối phương nàng nghe không ít, mẫu thân nàng cũng nói Trường Bình Hầu phu nhân là một người coi trọng mặt mũi, ngày thường Trường Bình Hầu phu nhân hòa ái dễ gần, chỉ cần không đụng đến vấn đề mặt mũi của đối phương thì rất dễ nói chuyện.

Hiện tại nhìn Trường Bình Hầu phu nhân vì chuyện của một nha hoàn mà tức giận như vậy, xem ra lời đồn cũng không phải hoàn toàn sai sự thật, bất quá nàng mặc dù là người chỉ ra lời nói dối của Xảo Xảo nhưng nàng vẫn không rõ ràng lắm là đang có chuyện gì xảy ra ở đây, rốt cuộc Xảo Xảo đã làm gì lại khiến Trường Bình Hầu phu nhân tức giận như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một lời nói dối của nàng ta nói với Tiết Phong Lan hay sao?

Không, Nguyệt Viên Viên dù ngu ngốc cách mấy thì ít nhiều gì nàng cũng nhận thấy không khí khác thường tại nơi này, lời nói dối của Xảo Xảo, bộ dạng chật vật của Diệp Linh Vi, sự bình tĩnh của Tiết Phong Lan, tức giận của Trường Bình Hầu phu nhân cùng Diệp phu nhân, mà tất cả mọi người đều tập trung ở nơi này - Tây biệt viện, nơi mà quanh năm vắng vẻ, hoang vắng không bóng người. Để xác định sự nghi ngờ của mình, nàng bước lên vài bước, đi đến trước cửa phòng, cửa phòng lúc này mở toang, bàn ghế trong phòng bị vỡ nát, khắp nơi đều là một mảnh hỗn loạn, căn phòng như vừa trải qua một cuộc ẩu đả, ở một góc phòng có một người đang nằm, cả người bị vài rèm cửa trời chặt, tuy không thể nhìn rõ gương mặt đối phương nhưng từ y phục của đối phương đang mặc thì nàng đoán đối phương là nam nhân.

Đáy mắt Nguyệt Viên Viên xuất hiện tia hốt hoảng, nàng vội vàng đưa tay che miệng để tránh cho bản thân la lên, bước chân lùi về sau vài bước, trong đầu không khỏi xuất hiện hình ảnh khi nàng nhìn thấy Diệp Linh Vi, bộ dạng chật vật đó, chẳng lẽ... trong đầu nàng tự bỏ não mọi chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, bởi vì tất cả mọi người đều đặt tập trung ở trên người Xảo Xảo nên không có người nào chú ý đến sự bất thường của Nguyệt Viên Viên.

“Diệp phu nhân đã lên tiếng thì xem như ta nể mặt nàng, tha cho tien ti này một mạng, bất quá tội chết có thể tha nhưng tội sống khó tha, nếu người nói rõ mọi chuyện thì ta sẽ suy nghĩ lại giảm nhẹ hình phạt cho người.” Diệp phu nhân đã lên tiếng, Trường Bình Hầu phu nhân cũng nể mặt mà bỏ qua, một bộ dạng rộng lượng khiến người khác không thể liên tưởng nàng của lúc nãy và nàng của hiện tại lại là một.

“Phu nhân... nô tì... nô tì thật sự không biết chuyện gì xảy ra cả.” Nước mắt giàn giụa trên gương mặt, Xảo Xảo thấp giọng mở miệng: “Nô tì thật sự cũng không muốn nói dối nhưng là... là do Lục La tỷ bảo nô tì làm như vậy, nô tì vô tội, cầu xin phu nhân tha mạng...” Giờ phút này Xảo Xảo cũng không dám che giấu sự thật là bản thân vì Lục La nên mới nói dối, vốn dĩ lúc đầu nàng đồng ý giúp Lục La là bởi vì ngày thường nàng ta đối xử với nàng cũng không tệ, bởi vì tình mẫu tử của Trường Bình Hầu phu nhân và Đại tiểu thư rất tốt, mà Lục La lại là nha hoàn bên người Đại tiểu thư, khi đó nàng chỉ là một nha hoàn bưng trà nước ở ngoài viện của Trường Bình Hầu phu nhân cho nên đối với Lục La không ngừng lấy lòng, Lục La cũng là loại người đơn giản, ở chung với Đại tiểu thư lâu ngày cho nên tính tình nàng ta cũng giống hệt Đại tiểu thư, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời nàng ta thì có thứ gì tốt nàng ta cũng sẽ chia sẻ với nàng, dần dần hai người qua lại càng thêm thân thiết, cho nên khi Lục La nhờ nàng nói dối Tiết Phong Lan nàng cũng chẳng có suy nghĩ nhiều, bất quá cũng chỉ là một lời nói dối mà

thời, có thể gây ra oanh động gì chứ? Nàng không ngờ bởi vì một lời nói dối này của nàng lại xảy ra có sự như vậy, sự việc xảy ra với Diệp Linh Vi và Tiết Phong Lan nàng chẳng biết gì cả, chính là hiện tại tính mạng của nàng khó mà bảo toàn nên nàng làm sao có thể giúp Lục La che giấu nữa?

Đứng trước sự uy hiếp đối với sinh mạng, con người sẽ đưa ra quyết định có lợi cho bản thân, bất kì ai cũng vậy, Xảo Xảo cũng là người, là người thì sẽ ham sống sợ chết, huống hồ quan hệ giữa nàng và Lục La còn chưa tốt đến mức có thể vì đối phương mà hi sinh mạng sống của bản thân.

“Người nói cái gì?!” Nghe đến hai chữ “Lục La” sắc mặt Trường Bình Hầu phu nhân liền chuyển sang âm trầm bất định, thái độ của nàng biến đổi đột ngột như vậy khiến không người ở đây cảm thấy nghi ngờ, tựa như Diệp phu nhân, lại tựa như Tiết Phong Lan.

Diệp phu nhân vì muốn bắt kẻ tính kế nữ nhi của nàng cho nên mới cẩn thận quan sát sắc mặt của từng người ở đây, nàng vốn dĩ nghĩ rằng quan hệ giữa hai nhà Liên - Diệp không quá tệ, bệnh tình của Trường Bình Hầu phu nhân cũng là do một tay Diệp Thái y chữa trị, mà nàng cùng Trường Bình Hầu phu nhân cũng có qua lại, thậm chí nàng còn có ý kết thông gia với Trường Bình Hầu phủ, tuy nói Diệp Linh Vi gả cho Liên Hạo Nguyên là trèo cao nhưng Diệp phu nhân cảm thấy nếu Trường Bình Hầu phu nhân không phản đối thì mọi chuyện cứ để tự nhỏ giải quyết, không ngờ lại xảy ra có sự ngày hôm nay.

Hôm nay là sinh thần của Liên Như Nguyệt, Liên Như Nguyệt là Đại tiểu thư của Liên gia, địa vị của nàng ở Liên gia chẳng khác nào là viên ngọc quý mà Trường Bình Hầu gia nâng niu trên tay, cho nên tiệc sinh thần mười ba của nàng mới náo nhiệt như vậy, chỉ cần nhìn xung quanh công lớn của Trường Bình Hầu phủ thì cũng biết đám người Liên gia bảo vệ Đại tiểu thư của họ tốt đến mức nào, họ vệ canh phòng nghiêm ngặt chẳng thua hôn lễ của Thái tử mấy ngày trước, hơn nữa người đến hôm nay thân phận đều không đơn giản nàng vốn nghĩ ở nơi này an toàn nên mới để mặc nữ nhi tự do hành động không ngờ lại có người dám tính kế nữ nhi của nàng. Mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng đối với Trường Bình Hầu phủ Diệp phu nhân cũng có phần bất mãn, đặc biệt là khi phát hiện một trong những kẻ tham gia chuyện này lại còn là người của Trường Bình Hầu phu nhân thì sắc mặt nàng đã không mấy tốt đẹp, hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của Trường Bình Hầu phu nhân, đáy lòng Diệp phu nhân không khỏi nảy sinh nghi ngờ, chỉ sợ chuyện tính kế nữ nhân của nàng không hề đơn giản như vậy, trong chuyện này vẫn còn có người khác đứng sau, mà mục đích của kẻ đứng sau không chỉ nhắm vào nữ nhi của nàng mà còn có cả Tiết Phong Linh, nếu là một nha hoàn bình thường tuyệt đối sẽ không dám có ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ là vị tiểu thư của gia tộc nào?

Đừng nói vì sao Diệp phu nhân lại khẳng định kẻ đứng sau lại là “vị tiểu thư” mà không phải “vị thiếu gia” nào, bởi vì chỉ có nữ nhân mới dùng đến thủ đoạn đê tiện này, phá hủy sự trong sạch của một nữ tử thì chẳng khác nào cầm dao kẻ vào cổ người đó, nếu là nam nhân thì sẽ có cách làm khác, chứ không phải dù dư luận để hủy hoại một con người.

Lục La? Là nha hoàn đã cùng Tiết Phong Linh nói chuyện ở phía sau hoa viên ư?

Tiết Phong Lan cẩn thận quan sát sắc mặt của Trường Bình Hầu phu nhân, lúc này sắc mặt của Trường Bình Hầu phu nhân vô cùng tệ, trên gương mặt bao phủ một lớp băng sương mỏng, đôi mắt lại lóe lên tia hàn quang, lúc nhìn Xảo Xảo thì hiện lên tia sát khí, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng lại bị Tiết Phong Lan bắt gặp, vẻ mặt âm trầm bất định của đối phương khiến cho người khác không thể nào đoán được đối phương đang nghĩ gì.

Trường Bình Hầu phu nhân biết người gọi “Lục La” trong miệng Xảo Xảo, hơn nữa nhìn bộ dạng của đối phương không chỉ đơn thuần biết đơn giản như vậy, đáy mắt Trường Bình Hầu phu nhân hiện lên tia sát khí, rõ ràng là muốn diệt trừ Xảo Xảo, nếu Lục La không phải người của Trường Bình Hầu phu nhân thì cũng là... người có quan hệ với Trường Bình Hầu phu nhân, lại quen thuộc với Tiết Phong Linh, hơn nữa Trường Bình Hầu phu nhân lại còn muốn giết chết Xảo Xảo mà bảo vệ đối phương, người này...

Tiết Phong Lan trừng lớn mắt, tựa hồ như không thể tin được, vì không muốn làm ra phản ứng quá lớn mà khiến người khác chú ý nên nàng vội dìm tầm mắt sang hướng khác, tay nắm chặt tay vịn xe lăn, lẽ ra nàng sớm nên đoán được, ngay từ khi nhìn thấy cách mà Lục La xưng hô với Tiết Phong Linh, nhìn thấy bộ dạng e sợ của Lục La đối với Tiết Phong Linh, lại nghĩ đến lời nói mà Lục La nhắc đến “tiểu thư”, nàng sớm nên đoán được.

Hóa ra người đó là...

“Phu nhân, nô tì...” Xảo Xảo bị bộ dạng của Trường Bình Hầu phu nhân dọa sợ, lời vừa tới miệng thì bị đối phương trừng mắt khiến nàng không dám nói tiếp.

“Người ăn nói hàm hồ, Lục La thì liên quan đến chuyện này?” Trường Bình Hầu phu nhân cười lạnh, một bộ dạng không tin lời của Xảo Xảo nói, bắt quá đôi mắt lại lóe lên sự tức giận.

“Nhất định là người lại nói dối có đúng không? Người đem chuyện này vu oan cho người khác để bản thân mình có thể trốn tội chứ gì?”

“Không phải phu nhân, nô tì thật sự không có, người phải tin nô tì...” Xảo Xảo vội vàng lắc đầu, chuyện đến nước này nàng nói dối thì có ích lợi gì chứ, bắt quá còn chưa để nàng có thời gian biện minh Trường Bình Hầu phu nhân đã cướp lời: “Một tiện tì chuyên nói dối như người, lời của người ta làm sao có thể tin tưởng.”

“Phu nhân, thật sự là không phải nô tì...”

“Lời là người nói dối, Diệp nha đầu cũng là người dẫn đi, người còn dám nói bản thân không có làm sai gì sai sao?”

“Tiết tiểu thư là nô tì nói dối, Diệp tiểu thư cũng là do nô tì lừa đi, bắt quá nô tì chỉ là...” Làm theo lời của Lục La mà thôi.

“Người đã thừa nhận không phải sao? Chuyện này từ đầu chí cuối đều do người làm, người còn không dám nhận, ý đồ vu oan cho người khác, người đã biết tội chưa?” Lúc này Trường Bình Hầu phu nhân bùng bùng khí thế hân lên, những lời chất vấn của nàng không ngừng đánh tới, không cho Xảo Xảo thời gian giải thích, sau cùng Xảo Xảo vẫn là không đầu lại Trường Bình Hầu phu nhân, nàng chỉ biết khóc nức lên, trong miệng luôn nói “Nô tì vô tội”.

Diệp phu nhân nhíu mày, cảm thấy thái độ hiện tại của Trường Bình Hầu phu nhân không tốt lắm, rõ ràng là đang hỏi tội Xảo Xảo nhưng Xảo Xảo còn chưa kịp mở miệng thì Trường Bình Hầu phu nhân đã dùng lời nói bịt miệng đối phương, cuối cùng Xảo Xảo một lời vẫn chưa nói mà Trường Bình Hầu phu nhân đã vội kết tội.

“Người đầu, lời nha hoàn này xuống dưới đánh ba mươi đại bản cho ta.” Trường Bình Hầu phu nhân còn chưa cho mọi người thời gian tiêu hóa vấn đề đã ra lệnh cho hạ nhân dẫn Xảo Xảo xuống trị tội.

“Xảo Xảo nói dối không biết sửa sai lại còn ăn nói hàm hồ, và mặt nàng ta đến khi nào nàng ta nhận sai thì thôi.”

“Phu nhân tha mạng, lời của nô tì là sự thật...” Nhìn thấy hai gã sai vặt đang tiến về phía nàng, Xảo Xảo lộ vẻ hốt hoảng, ôm lấy chân Trường Bình Hầu phu nhân hô lớn.

“Các người còn không mau đưa nàng đi?” Trường Bình Hầu phu nhân phiền chán phát tay, lúc này nàng chỉ muốn đưa chân đá Xảo Xảo lăn ra xa, giải quyết xong tiện tì này thì chỉ còn lại chuyện của đám người Vương gia, mặc dù nói nam khách là do nữ tử nàng phụ trách, bắt quá dựa vào tính tình của nữ tử chỉ sợ chuyện này không có liên quan đến hân mà là do Vương Kim lên vào đây, như vậy thì là do lỗi của đám người Vương gia đó, Vương gia thì không có gì rắc rối, chỉ là một gia tộc nhỏ bé, một lời nói của nàng cũng có thể giải quyết được, thứ phiền phức nhất chính là Diệp gia cùng Tiết gia, đặc biệt là Diệp gia, Diệp phu nhân không phải là loại người tốt lừa.

“Khoan đã!” Lúc này Diệp phu nhân cũng không im lặng đứng nhìn nữa, chuyện này liên quan đến danh dự của nữ nhi nàng, trong chuyện này vẫn có nhiều điều bất thường chưa tra rõ, làm sao có thể vội vàng kết tội Xảo Xảo, ít nhất cũng phải để cho đối phương khai ra người đứng đằng sau là ai. Người này ở trong tội, bọn họ ở ngoài sáng, nữ nhi lần này vô sự là do có tổ tiên Diệp gia phù hộ, bắt quá nếu người này lại có ý đồ gì đó với nữ nhi nhà nàng, lần thứ hai khó mà được may mắn như vậy, chỉ khi nhỏ cò tận gốc, biết được thân phận của người kia, hai bên một lời nói rõ vì sao lại ra tay với nữ nhi nàng thì nàng mới có thể yên tâm.

“Hầu gia phu nhân thỉnh người bình tĩnh lại, mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, kết luận như vậy chẳng phải là quá vội sao?”

“Diệp phu nhân cảm thấy vội vàng? Xảo Xảo cũng đã nhận tội, còn chuyện gì để nói?” Trường Bình Hầu phu nhân nhún mày, tỏ vẻ không hiểu ý của Diệp phu nhân.

Diệp phu nhân chú ý đến sự khác thường của Trường Bình Hầu phu nhân bèn nhẹ giọng mở miệng, trong chuyện này chỉ sợ là không đơn giản như những gì Trường Bình Hầu phu nhân nói.

“Xảo Xảo tuy là sai nhưng ta tin chắc không phải do nàng tự chủ trương, dù sao Xảo Xảo cùng Linh Vi nhà ta và Phong Lan tiểu thư cũng không có ân oán, ta nói đúng không Xảo Xảo?”

Xảo Xảo bị hỏi hơi ngầy ngời, ngay lập tức nàng liền buông tay đang ôm chân Trường Bình Hầu phu nhân mà bò về phía Diệp phu nhân, mở miệng: “Diệp phu nhân, người nói không sai... nô tì cùng Diệp tiểu thư và Tiết tiểu thư trước kia chưa từng gặp mặt, làm sao có thể có ân oán?” Giọng nói nàng tràn ngập khẩn trương như sợ Diệp phu nhân không tin tưởng nàng: “Diệp phu nhân, người nhất định phải tin tưởng nô tì... nô tì bất quá cũng chỉ là làm theo lời người khác mà thôi...”

“Người muốn ta tin người thì người phải nói rõ ràng mọi chuyện rốt cuộc là ai sai khiến người làm như vậy?” Dung mạo của Diệp phu nhân vốn là ôn nhu, hiện tại nàng lại nhẹ giọng mở miệng khiến người cảm thấy nàng vô cùng tốt bụng, lòng phỏng bị của Xảo Xảo đối với nàng cũng bị giảm phân nửa.

“Nô tì... nô tì... là do Lục La tỷ báo nô tì làm như vậy, nô tì thật sự... thật sự không biết chuyện này lại làm hại đến Diệp tiểu thư cùng Tiết tiểu thư...” Xảo Xảo nức nở, bộ dạng ủy khuất vô cùng đáng thương, bất quá lúc này không ai có tâm trạng đi an ủi nàng, tất cả sự tập trung của mọi người đều dồn vào người tên “Lục La” trong miệng Xảo Xảo.

“Lục La là ai?”

“Diệp phu nhân, nha hoàn này tâm tư khó lường, lời của nàng sao có thể tin?” Trường Bình Hầu phu nhân lên tiếng cắt đứt câu hỏi của Diệp phu nhân, thái độ này của nàng vào mắt người khác đều cảm thấy nàng ta ngăn cản hành động tra hỏi của Diệp phu nhân, mà hiển nhiên Diệp phu nhân cũng cảm thấy như vậy.

“Lời của nàng có đáng tin hay không, phải thử mới biết được.”

“Nha hoàn này đã nhận tội, hà tác...”

“Chủ mưu ở sau còn chưa tìm ra, phu nhân sao lại gấp gáp muốn xử tội nàng như thế?”

“Ta cũng chỉ là muốn lấy lại công đạo cho Diệp nha đầu.”

“Nhìn bộ dạng này của phu nhân... người ngoài không biết còn tưởng rằng phu nhân đang bao che ai đó.” Diệp phu nhân một chút cũng không nhường.

“Diệp phu nhân không tin ta sao?” Trường Bình Hầu phu nhân lạnh giọng hắt đi, thái độ rõ ràng đã bị chọc giận.

“Hầu gia phu nhân thứ tội, chỉ trách thiếp thân thân là người mẹ, nào có thể đứng nhìn nữ nhi của mình bị khi dễ?” Đứng trước quyền thế không biết có bao nhiêu kẻ khuấy phục nhưng thân là mẫu thân, Diệp phu nhân làm sao có thể đứng nhìn nữ nhi bị người khác khi dễ cho được?

Trường Bình Hầu phu nhân bất động thanh sắc không nói, bởi vì nàng hiểu rõ tâm tình của người làm mẹ như Diệp phu nhân cho nên mới ra sức ngăn cản Diệp phu nhân tra rõ chuyện này.

“Xảo Xảo, Lục La là ai?”

“Cái đó...” Ánh mắt Xảo Xảo rơi vào người Trường Bình Hầu phu nhân, bất giác đôi mắt như muốn ăn thịt người của đối phương bèn rút cổ, nàng cắn môi, chuyển tầm mắt lên người từng người, dừng ở trên người Tiết Phong Lan lâu hơn một chút.

“Người không nói cũng không sao, dù sao tội của người cũng đã định, người trốn không thoát.” Thấy Xảo Xảo nhìn nàng, Tiết Phong Lan cũng chỉ nhàn nhạt mở miệng.

Đúng vậy, nàng trốn không thoát!

Thái độ của Trường Bình Hầu phu nhân lúc này đã khiến Xảo Xảo nhận rõ mọi chuyện, phu nhân sợ nàng nói ra Lục La sẽ liên lụy đến người kia cho nên mới vội vàng kết tội nàng, một lời giải thích cũng không cho nàng nói, mặc kệ là Lục La có làm hay không phu nhân cũng không quan tâm, chỉ cần nàng im miệng là được.

“Lục La... Lục La là nha hoàn bên người của Đại tiểu thư.”

“Đại tiểu thư?” Sắc mặt Diệp phu nhân liền biến đổi, ở Liên gia người được gọi là Đại tiểu thư chỉ có một người, người đó là...

“Liên Như Nguyệt?!” Từ phía sau vang lên giọng nói thất thanh, mọi người đồng loạt quay đầu phát hiện là Diệp Linh Vi đã thay xong y phục, bên cạnh còn có Hạ Nguyệt Lam cùng Đồng Trúc.

“Chuyện này sao có thể quan đến Như Nguyệt được?” Sắc mặt Diệp Linh Vi tái nhợt, nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể nào nghĩ đến người tính kế nàng lại là chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay, người mà lúc này vẫn còn đang ở trên bàn ăn trêu chọc nàng - Liên Như Nguyệt!

Hạ Nguyệt Lam nhún mày, lúc này dẫn Diệp Linh Vi đi thay y phục trên đường đi nàng đã nghe đối phương kể lại tất cả mọi chuyện, ngay cả chuyện xảy ra với Tiết Phong Lan khi trên đường đến hoa viên, lúc đi đến đây thì thấy mọi người đang hỏi chuyện Xảo Xảo, khi Xảo Xảo nhắc đến cái tên Lục La nàng liền biết thân phận của đối phương. Nàng cùng Liên Như Nguyệt không hợp nhau cho nên thường xuyên cùng đối phương tiếp xúc, nha hoàn bên người của đối phương nàng cũng gặp qua không ít lần, chỉ là không thể tin được một nha hoàn như Lục La lại dám làm ra chuyện này.

Thật ra một nha hoàn nhỏ bé như Lục La làm sao dám chủ động tính kế Diệp Linh Vi cùng Tiết Phong Lan? Chỉ sợ là có người đứng sau sai khiến, mà mọi người ở nơi này đều có suy nghĩ như vậy.

“Diệp nha đầu, người bình tĩnh một chút, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm.” Trường Bình Hầu phu nhân đi trước mở miệng, mặc kệ nữ nhi của nàng có làm ra chuyện này hay không thì đầu tiên vẫn phải trấn an Diệp Linh Vi trước, mối qua hệ giao hảo giữa hai nhà không thể bởi vì chuyện này mà phá vỡ được.

“Đúng đó Linh Vi, còn chưa điều tra rõ ràng con đừng vội kết luận, có khi không có liên quan đến Liên tiểu thư đâu.” Diệp phu nhân cũng lên tiếng khuyên can nữ nhi, nếu chuyện này không liên quan đến Liên Như Nguyệt thì còn tốt nhưng nếu liên quan đến Liên Như Nguyệt chỉ sợ mọi chuyện không dễ giải quyết như vậy, dù sao cũng không có người mẫu thân nào muốn trách tội nữ nhi của mình, Trường Bình Hầu phu nhân cũng không ngoại lệ.

“Linh Vi, người bình tĩnh một chút, Như Nguyệt không phải là người như vậy.” Ngay cả đối thủ ngày thường cùng nhau tranh cãi với Liên Như Nguyệt là Hạ Nguyệt Lam giờ phút này

cũng lên tiếng nói giúp Liên Như Nguyệt, điều này cho thấy tuy tính tình Liên Như Nguyệt khó ở nhưng phẩm hạnh của đôi phương cũng còn tốt.

“Đúng đó Linh Vi, Như Nguyệt không phải người như vậy đâu, người đừng nghĩ nhiều...” Nguyệt Viên Viên cũng không muốn nhìn cảnh mọi người nghi ngờ lẫn nhau nên cũng khuyên can Diệp Linh Vi.

“Đồng Trúc, đi tìm Đại tiểu thư cùng Lục La đến đây.” Hiện tại mọi bằng chứng đều nhắm vào Liên Như Nguyệt, nàng cũng không thể bao che trắng trợn cho nữ nhi, dù sao Diệp phu nhân vẫn còn ở đây cho nên vẫn là nên để mọi người ba mặt một lời, còn về việc nữ nhi có liên quan đến chuyện này hay không thì chỉ cần có nàng ở đây, nữ nhi nàng sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80-3: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (3)

Đồng Trúc vừa đi thì Thu Cúc đã mang theo Liên Hạo Nguyên đến, phía sau nàng còn có vài người, nổi bật trong số đó là một nam một nữ, nam tử trung niên, mặt mày xem như dễ nhìn, nữ tử bên cạnh hắn một thân béo ú, vừa nhìn là biết chẳng phải mỹ nhân gì, trên người hai người mặc y phục bằng gấm, lại đeo không ít trang sức bằng vàng, vô cùng xa hoa và long lẫy, cả người đều hiện lên mấy chữ “nhà giàu mới nổi” khiến người khác nhanh chóng đoán được thân phận của đôi phương.

Loại nhà giàu mới nổi này, sợ là chỉ có đám người Vương gia mới thể hiện rõ nhất đặc điểm của bốn chữ này.

Liên Hạo Nguyên vừa bước vào biệt viện thì đã nhìn thấy một đám nữ tử hóa sắc khác nhau xuất hiện phía sau Trường Bình Hầu phu nhân, mày kiếm chau lại nhưng rất nhanh liền giãn ra, trước kia Trường Bình Hầu phu nhân thường xuyên tìm cơ hội cho hắn chạm mặt các vị tiểu thư để hai người có thể nảy sinh tình cảm, bất quá bởi vì Tiết Phong Linh ngày càng trở mã mà Trường Bình Hầu phu nhân càng nhìn đôi phương càng cảm thấy vừa lòng nên có ý gắn ghép hắn và nàng ta. Liên Hạo Nguyên nhận thấy rõ ràng trong lòng cả hai người bọn họ đều không có đối phương, vì vậy đối với quyết định một phía của Trường Bình Hầu phu nhân hắn không hề bận tâm, nhưng cũng bởi vì có Tiết Phong Linh mà Trường Bình Hầu phu nhân cũng chẳng có ép hắn đi xem mặt các vị tiểu thư khác, hiện tại nàng gọi hắn đến, ở đây lại xuất hiện nhiều nữ tử như vậy chẳng lẽ là muốn cho hắn xem mắt rồi chọn lựa?

Suy nghĩ này rất nhanh liền bị Liên Hạo Nguyên phủ nhận, biệt viện phía Tây là một biệt viện bị bỏ hoang lâu năm, nơi này không có người nào sinh sống, hơn nữa còn đông không ít bụi, cho dù Trường Bình Hầu phu nhân muốn tổ chức yến tiệc chọn thê tử cho hắn thì cũng sẽ không chọn một nơi như thế này, cho nên tâm tính của hắn liền buông lỏng đi rất nhiều.

“Nhi tử thỉnh an mẫu thân.” Giấu đi nghi hoặc nơi đáy lòng, Liên Hạo Nguyên đi đến trước mặt Trường Bình Hầu phu nhân thỉnh an.

“Nguyên Nhi đến rồi đấy à?” Ánh mắt Trường Bình Hầu phu nhân lơ đãng nhìn về Thu Cúc, phát hiện phía sau nàng còn có vài người, trong lòng liền nhanh chóng hiểu rõ lai lịch của đám người này.

“Phu nhân, Vương lão gia cùng Vương phu nhân đến rồi.” Nhận thấy ánh mắt của Trường Bình Hầu phu nhân, Thu Cúc lập tức tiến về phía trước giải thích rõ mọi chuyện, trên đường đưa Liên Hạo Nguyên đến biệt viện phía Tây thì hạ nhân thông báo là người của Vương gia đến, cho nên Thu Cúc bèn cho người dẫn Vương gia hai người đi vòng qua cửa sau đến gặp bọn họ.

Lúc Liên Hạo Nguyên nhìn thấy Vương lão gia cùng Vương phu nhân hắn rõ ràng là kinh ngạc, từ trong miệng Thu Cúc mới biết được thân phận của đôi phương, hóa ra hai người này là phụ mẫu của Vương Kim - kẻ được mệnh danh là ác bá của phố Hạ Lan Cửu U, bất quá theo như hắn được biết thì Vương Kim không có nằm trong danh sách khách mời, phụ mẫu của hắn sao lại xuất hiện ở đây?

Bụng đầy nghi vấn nhưng Liên Hạo Nguyên không có mở miệng hỏi ra, cho đến hiện tại đi theo Thu Cúc đến đây, phát hiện thần sắc của Trường Bình Hầu phu nhân không được tốt, không chỉ có Trường Bình Hầu phu nhân mà những người phía sau nàng đều có sắc mặt vô cùng khó coi, đặc biệt là vị Diệp phu nhân bên cạnh, ánh mắt nàng nhìn về phía Vương gia hai người chứa đầy sự phức tạp, nói là tức giận thì cũng giống nhưng nhiều hơn lại là oán hận.

Liên Hạo Nguyên không rõ là có chuyện gì, cho nên hiện tại hắn là người cần đáp án nhất, vì vậy không để ý sắc mặt khó coi của Trường Bình Hầu phu nhân mà mở miệng: “Mẫu thân, đây là...”

Trường Bình Hầu phu nhân đưa tay, chặn lại lời nói tiếp theo của Liên Hạo Nguyên, mà Liên Hạo Nguyên cũng thức thời im lặng không mở miệng, nàng không có giải đáp nghi vấn của nhi tử mà đi về phía Vương lão gia cùng Vương phu nhân, thần sắc lạnh nhạt mở miệng: “Vương lão gia cùng Vương phu nhân đến rồi.”

“Ra mắt Hầu gia phu nhân.” Vương lão gia lời kéo thê tử thỉnh an Trường Bình Hầu phu nhân, ở nơi này Trường Bình Hầu phu nhân là lớn nhất, không chỉ là vì nơi này là Liên gia - địa bàn của đôi phương mà còn là vì thân phận của đôi phương, cho nên Vương phu nhân mặc dù không mấy tình nguyện cũng thỉnh an: “Ra mắt Hầu gia phu nhân.”

“Vương gia đúng là có mặt mũi, bất ta chờ lâu như vậy còn nói thỉnh an cái gì?” Trường Bình Hầu phu nhân châm chọc mở miệng, loại nhà giàu mới nổi như Vương gia nàng cũng chẳng có ý muốn kết giao, cho nên lời nói ra khỏi miệng cũng chẳng có bận tâm đến sắc mặt của đôi phương có khó coi hay không.

“Hầu gia phu nhân nói đùa, hôm nay Liên gia tổ chức tiệc, người đến không ít, trên đường gặp phải vài chuyện làm chậm trễ, thỉnh phu nhân thứ lỗi.” Vương lão gia đi trước nói chuyện, bởi vì hắn biết tính tình của thê tử bên cạnh vốn là nóng nảy, trước lời nói châm chọc của Trường Bình Hầu phu nhân chỉ sợ nhận không được mà tiến lên cùng đôi phương tranh cãi.

“Vương lão gia đã nói vậy, ta nếu không bỏ qua thì chẳng phải sẽ bị người nói là hẹp hòi hay sao?”

“Hầu gia phu nhân là người độ nhân độ lượng, tất nhiên sẽ không chấp nhặt chuyện nhỏ này. Không biết Hầu gia phu nhân cho người mời chúng tôi đến đây là có chuyện gì?” Vương lão gia cũng không ngu, lúc người của Trường Bình Hầu phu nhân đến tìm hắn liền biết là có chuyện, lại thêm chuyện bọn họ để hắn cùng thê tử vào cửa sau mà không phải vào bằng cửa trước thì hắn phát hiện chuyện này càng thêm nghiêm trọng, sợ là Vương Kim đã gây chuyện.

“Là có chuyện.” Trường Bình Hầu phu nhân thần sắc thần nhiên, đưa tay chỉ vào trong phòng: “Không bằng Vương lão gia cùng với phu nhân vào xem thử, ắt sẽ biết.”

Vương lão gia cùng Vương phu nhân hai mặt nhìn nhau, đều nhận thấy sự nghi ngờ trong mắt đôi phương, cho nên hai người cùng đi vào xem thử, không giống như lúc này là một mảnh tối tăm lúc này trong phòng cũng đã sáng trưng, có thể khiến mọi người nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong. Liên Hạo Nguyên thấy vậy cũng đi đến bên cửa phòng nhìn xem. Căn phòng một mảnh hỗn loạn, trong góc là một người nam tử đang nằm, mặt mũi bầm dập, bộ dạng tả tơi nhưng thần là mẫu thân, Vương phu nhân vừa liếc mắt cũng có thể nhận ra đây là nhi tử mà suốt ngày lêu lổng ở bên ngoài - Vương Kim của nàng.

“Thiên a! Đây là có chuyện gì?!” Vương phu nhân kêu lên một tiếng, ngay lập tức chạy đến bên cạnh Vương Kim đang sống chết không rõ trên đất, Vương lão gia cũng phản ứng lại mà chạy đến đỡ nhi tử. Vương Kim lúc này mặt mũi đầy vết bầm, trên người có không ít vết thương, nhìn qua có chút dọa người, Vương lão gia vội vàng đưa ngón tay đặt trước mũi của

hắn, phát hiện nhi tử vẫn còn thở thì không khỏi thở phào một hơi, bất quá thở phào nhanh chóng biến mất, thay vào đó là con tức giận bộc phát.

“Là ai? Là ai đánh nhi tử của ta ra nông nổi này?!” Kể từ khi Vương Kim vừa ra đời Vương gia chẳng khác nào có được vận may, tiền đồ của Vương lão gia sáng lạng, công việc làm ăn ở cửa hàng cũng phát triển không ít, cho nên trong lòng hắn sớm nhận định Vương Kim là may mắn là lão Thiên ban cho Vương gia, đối với Vương Kim tùy hứng đều mặc kệ, hiện tại nhìn nhi tử bị đánh thành như vậy, thân là phụ thân, Vương lão gia vừa đau lòng lại vừa tức giận.

“Ô ô ô, nhi tử đáng thương của ta, sao con lại thành ra như vậy, rốt cuộc là kẻ nào ác độc như vậy, lại ra tay tàn nhẫn với con như vậy.” Vương phu nhân một bên ôm lấy Vương Kim, một bên không ngừng khóc lớn, thanh âm của nàng dường như đang lẫn át tất cả những thanh âm xung quanh, tiếng khóc thảm thiết, đối với mọi người ở đây, tiếng khóc của Vương phu nhân không hề thể lượng mà ngược lại vô cùng chói tai.

Vương lão gia đề Vương Kim dựa vào cạnh tường, còn hắn thì đi đến trước mặt Trường Bình Hầu phu nhân chất vấn: “Hầu gia phu nhân, nhi tử của ta ở Hầu phủ xảy ra chuyện, chẳng lẽ Hầu gia phu nhân chẳng muốn giải thích gì thêm?”

“Vương lão gia, ta nghĩ người phải giải thích hẳn phải là Vương gia và quý công tử mới phải.”

“Phu nhân đây là có ý gì? Muốn phui sạch trách nhiệm?”

“Phui sạch trách nhiệm thì không dám, dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan đến người của Hầu phủ chúng ta.” Trường Bình Hầu phu nhân nhếch môi: “Vương gia không có lời giải thích nào có việc quý công tử xuất hiện ở Hầu phủ sao?”

“Hầu gia phu nhân nói vậy là sao? Không phải các người gửi thiệp mời cho Kim Nhi, bảo hắn đến dự tiệc sinh thần của tiểu thư Liên gia sao?” Ngày hôm nay Vương Kim ăn mặc đẹp đẽ, hoa trang quý phái, Vương phu nhân nhìn thấy bên thuận miệng hỏi một câu, hắn đáp lại là tối nay đi dự tiệc sinh thần của bằng hữu, Vương phu nhân nghe vậy cũng chẳng để ý, ngược lại là Vương lão gia, hắn biết hôm nay là sinh thần của tiểu thư Liên gia, vì vậy giữ nhi tử ở lại hỏi chuyện, Vương Kim cũng hào phóng thừa nhận là mình đi dự tiệc sinh thần cùng với bằng hữu, Vương lão gia nghĩ rằng có lẽ Liên gia đã gửi thiệp mời cho hắn, cho nên trước khi ra cửa hắn đã dặn nhi tử cẩn thận, không được gây chuyện, nhi tử cũng đáp ứng.

Trường Bình Hầu phu nhân tựa hồ như đang nghe thấy chuyện cười: “Vương gia đúng là đánh giá cao mình, ta nói cho Vương lão gia biết Liên gia không hề gửi thiệp mời cho Vương gia, lẽ ra quý công tử không nên xuất hiện tại đây, cho nên Vương lão gia có thể giải thích vì sao quý công tử lại xuất hiện ở biệt viện Hầu phủ hay không?”

“Rõ ràng là các người gửi thiệp mời cho nhi tử ta, các người muốn ta giải thích cái gì?!” Trong lòng của Vương lão gia đối với lời của Trường Bình Hầu phu nhân có chút nghi ngờ nhưng nghĩ lại bộ dạng áp á ập úng của nhi tử lúc sáng, đáy lòng nửa tin nửa ngờ, phẩm hạnh của nhi tử thế nào, thân là phụ thân Vương lão gia là người biết rất rõ, chính là...

Liên Hạo Nguyên tuy chưa rõ mọi chuyện nhưng hắn cũng biết chuyện này là có liên quan đến Vương gia, Vương Kim xuất hiện ở nơi này, mà nam khách vốn là do hắn quản lý, hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Trường Bình Hầu phu nhân lại cho người gọi hắn đến đây.

“Vương lão gia hãy nghe vãn bối nói một lời.” Liên Hạo Nguyên vừa mở miệng thì mọi người lập tức tập trung sự chú ý vào người hắn.

“Nam khách là do ta quản lý, Vương thiếu gia có được mời hay không ta là người rõ nhất, cho nên ta có thể cho ngài một đáp án chính xác rằng Vương thiếu gia không hề nhận được lời mời dự tiệc của Liên gia.”

“Người...” Vương lão gia chỉ tay vào mặt Liên Hạo Nguyên, tức giận đến mức cả người run rẩy.

“Nếu người không mời nhi tử của ta sao lại có mặt tại đây?”

“Câu này không phải là nên hỏi Vương thiếu gia sao?” Diệp phu nhân bên cạnh lên tiếng.

“Ô ~~~ nhi tử của sao lại đáng thương như vậy...” Tiếng khóc của Vương phu nhân vẫn chưa dừng lại: “Bọn họ không những đánh con mà còn vu oan nói xấu con, trên đời này sao lại có loại người như vậy...”

“Rốt cuộc là ai đã đánh nhi tử của lão tử ra nông nổi này?!” Vương lão gia ăn thiệt từ chỗ Trường Bình Hầu phu nhân và Liên Hạo Nguyên nên cũng chẳng dám tiếp tục truy cứu vấn đề vì sao Vương Kim lại xuất hiện ở đây mà chuyển chủ đề sang ai là kẻ đã đánh nhi tử hắn, hắn tức giận cũng không có quan tâm đến đây là địa bàn của ai mà hô lớn: “Dám làm không dám nhận, có còn là con người không?!”

“Là ta.” Giọng nói của thiếu nữ nhàn nhạt vang lên, Vương lão gia nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lúc này có một nữ tử đẩy xe lăn ra, trên xe lăn là thiếu nữ với bộ hoàng y xinh đẹp, gương mặt nàng đẹp đến mức khiến người khác cảm thấy kinh ngạc, nàng chỉ cần ngồi nơi đó, không làm gì cũng khiến người khác vô pháp bỏ qua.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, cũng không biết là bởi vì sự xuất hiện của Tiết Phong Lan hay là vì lời nói của nàng, bất quá còn chưa để mọi người đợi lâu, Như Sương đã lên tiếng phá tan bầu không khí: “Là ta đã đánh hắn.”

Tiết Phong Lan bên cạnh cũng tiếp lời: “Là ta sai Như Sương đánh hắn.”

Vương lão gia lúc này cũng phục hồi tinh thần, hắn đưa tay chỉ về phía hai người, ánh mắt lóe lên tia lửa: “Nói mau, là ai đánh nhi tử của ta? Các người đánh xong cũng không đề tiện đến mức đưa hai nữ tử ra chịu tội thay chứ?” Hai người này đều là nữ nhi yếu đuối, hơn nữa trong đó còn có một nha đầu ngồi xe lăn, làm sao có thể đánh nhi tử của hắn ra nông nổi này?

“Lời này của ta là sự thật, Như Sương có võ công, đánh... quý công tử thành ra như vậy cũng là bình thường.”

“Người... hai người các người, vì sao lại đánh nhi tử của ta ra nông nổi này?!” Vương lão gia khó mà chấp nhận được chuyện này nhưng thấy ngữ khí đối phương lộ vẻ cứng rắn không giống đùa nên hắn cũng miễn cưỡng tin tưởng.

“Hắn đáng đánh.”

“Người nói vậy?” Vương phu nhân bị lời nói của Tiết Phong Lan chọc giận, lập tức mở miệng phản bác: “Nhi tử của ta làm sao có thể đáng đánh, nhất định là người... tiện nha đầu này không có lý lẽ, cho người đánh nhi tử ta!”

“Nếu hắn không đáng đánh thì ta cần gì phải cho người đánh hắn?” Tiết Phong Lan hợp tình hợp lý hỏi lại.

“Người là ai? Sao lại đánh nhi tử của ta?” Vương lão gia so với Vương phu nhân thì hiểu lý lẽ hơn một chút, bất quá người bị hại là nhi tử của hắn cho nên người sai nhất định là đối phương, bất quá chưa biết rõ thân phận đối phương, hắn không thể tùy tiện đắc tội.

“Vương lão gia, nhi tử của người bị đánh, sao người không hỏi hắn mà lại hỏi ta?” Tiết Phong Lan nhường mảy, trung ra về mặt “ta mới là người bị hại” khiến Vương gia hai người đối diện tức muốn đánh người, rõ ràng là nhi tử của bọn họ bị nàng đánh vậy mà hiện tại nàng lại làm ra bộ dạng vô tội, đúng là khiến người khác buồn bực.

“Người...” Vương lão gia cười lạnh: “Người đánh nhĩ tử của ta bất tỉnh, người còn muốn ta hỏi hần cái gì?!”

“Nhĩ tử... nhĩ tử đáng thương của ta, nữ nhân xấu xa đó không những đánh con mà còn vu oan cho con làm chuyện xấu, đúng là muốn lên trời mà!”

Tiết • nữ nhân • Phong • xấu xa • Lan: “?” Nàng vu oan cho Vương Kim khi nào? Vu oan chuyện gì? Vì sao nàng lại không biết?

“Vương phu nhân đừng kích động, đợi Vương thiếu gia tỉnh lại thì sẽ rõ ràng mọi chuyện.” Diệp phu nhân bên cạnh nhìn Tiết Phong Lan bị Vương gia hai người chèn ép, có chút không vui mở miệng, bất quá nhìn lại Vương Kim mặt mũi bầm dập, bị Như Sương đá thương không nhẹ nên chỉ đành lựa lời mà nói.

“Ô ô ~~~ đó đâu phải nhĩ tử của người, người tất nhiên là nói chuyện dễ nghe rồi!” Đối với ý tốt của Diệp phu nhân, Vương phu nhân không những cảm thấy cảm kích mà còn tức giận vì nghĩ rằng đối phương là đang cười vào mặt nàng. Vương Kim đức hạnh thế nào, Vương gia thấp kém ra sao, ngày thường Vương phu nhân cũng nghe không ít lời châm biếm của các vị phu nhân khác, cho nên đối với những người trước mặt nàng vô cùng bài xích.

Diệp phu nhân vì lời nói của Vương phu nhân mà sắc mặt dần trở nên khó coi, nàng sợ dĩ an ủi nàng ta chỉ là vì khách sáo mà thôi nhưng nàng ta không biết tốt xấu, trong chuyện này nữ nhĩ của nàng cũng là nạn nhân, nàng còn chưa tức giận, vậy mà Vương phu nhân đã muốn nổi bão với nàng, đây là có ý gì?!

Diệp Linh Vi cũng phát hiện mẫu thân bị chọc giận nên vội vàng kéo tay đối phương, sợ mẫu thân nhịn không được mà cùng đối phương tranh cãi, mọi chuyện ngày càng rắc rối, nếu hiện tại tranh cãi thì chỉ làm cho mọi chuyện rối loạn lên mà không thay đổi được gì.

“Lão gia, mau cho người gọi đại phu, nếu không ta sợ nhĩ tử sẽ...” Nói chưa được vài từ Vương phu nhân liền khóc lên, âm thanh của nàng vốn chói tai, hiện tại nàng chẳng khác nào đang hướng về phía bọn họ mà rống khiến một đám người vô cùng phiền não.

“Không cần đại phu.” Tiết Phong Lan thần sắc lạnh nhạt, đẩy Như Sương về phía trước: “Như Sương đánh hần hôn mê bất tỉnh thì sẽ có cách khiến hần tỉnh lại.”

Như Sương mơ mơ hồ hồ bị Tiết Phong Lan đẩy về phía trước, nhìn thấy mọi người tập trung nhìn nàng thì da mặt đột nhiên căng ra, bày ra bộ dạng mười phần nghiêm túc, về phần nghiêm túc cái gì thì nàng cũng không rõ lắm.

“Không được!” Vương gia hai người đồng thanh mở miệng, rõ ràng là kịch liệt phản đối với lời nói của Tiết Phong Lan, Vương phu nhân ôm Vương Kim đang ngất xỉu vào lòng, bộ dạng như gà mẹ bảo vệ gà con khiến người khác cảm thấy có chút tức cười, không để ý đến bản thân đụng vào vết thương trên người Vương Kim khiến hần đau đến nhũn mảy, mặc dù hần vẫn chưa tỉnh lại.

“Nàng đánh nhĩ tử của ta ra nông nổi này, sao ta có thể yên tâm để nàng động vào người con ta?!”

“Đúng vậy, độc nhất chính là lòng dạ nữ nhân, nhìn cách nàng ra tay cũng đủ biết nàng tâm địa độc ác thế nào, sao ta có thể để nàng tiếp tục đánh con ta?!”

Vị Vương phu nhân này, nói như thể bản thân nàng ta không phải nữ nhân vậy.

“Vương phu nhân, đợi Vương thiếu gia tỉnh lại liền sẽ biết rốt cuộc là tâm địa ai độc ác hơn.” Diệp Linh Vi nhìn thấy bộ dạng chanh chua của Vương phu nhân có chút nhìn không quen, bèn mở miệng.

Diệp Linh Vi nàng là người bị hại, Vương Kim tên nam nhân vô si đó không những muốn ra tay hủy hoại trong sạch của nàng mà còn nói những lời làm mất danh dự của nàng, so với việc Như Sương đánh hần ngất xỉu thì rốt cuộc ai mới là người độc ác.

“Linh Vi.” Diệp phu nhân nhũn mảy, mặc dù cảm thấy lời nữ nhĩ nói không sai nhưng đối phương dù sao vẫn là trưởng bối, ăn nói như vậy quả thật là không lễ phép.

“Mẫu thân, trong chuyện này con mới là người bị hại, con mới là người có tư cách lên tiếng nhất, vì sao con phải đứng nhìn những người ngoài cuộc không rõ mọi chuyện mắng bâng hừn của con? Phong Lan vốn dĩ không làm sai!”

“Những người ngoài cuộc không rõ mọi chuyện” ở đây rõ ràng là đang ám chỉ Vương lão gia cùng Vương phu nhân.

Diệp phu nhân bị lời nói của nữ nhĩ làm cho bất ngờ, ngày thường tính tình nữ nhĩ mặc dù có chút nghịch ngợm nhưng tâm tính cũng là mềm mại dịu dàng, gặp chuyện nhỏ nàng đều bỏ qua, không ngờ hôm nay lại nói ra những lời này, xem ra nữ nhĩ của nàng đúng là trưởng thành rồi, bất quá... địa vị của Tiết Phong Lan trong lòng nữ nhĩ đúng là không nhỏ, khiến cho nữ nhĩ bảo vệ như vậy, còn có thể nhỏ được sao?

“Được rồi, nha đầu này, ta cũng không phải có ý trách con.” Ánh mắt Diệp phu nhân rơi vào người Tiết Phong Lan, nhàn nhạt mở miệng: “Ta cũng không trách cứ gì Phong Lan tiểu thư, dù sao Phong Lan tiểu thư ra tay cứu nữ nhĩ ta, ta cảm kích còn không kịp.”

“Phu nhân quá lời...”

“Đủ rồi!” Vương phu nhân nhìn ba người kẻ xướng người hò, đáy lòng bèn dâng lên tia lửa giận, nàng sớm đã không thích mấy người này, hôm nay bọn họ gọi nàng cùng phu quân đến đây chỉ sợ là muốn ý đồng hiệp ít!

“Ta mặc kệ nhĩ tử của ta làm ra chuyện gì, trong chuyện này ai mới là người bị hại nhưng nàng ta đánh nhĩ tử của ta là sự thật, ta hiện tại muốn đánh lại nàng!” Thân hình mập mạp của Vương phu nhân đứng lên, mọi người bị lời nói của nàng làm cho sững sốt, đến lúc phản ứng lại thì nàng đã đi đến trước mặt Tiết Phong Lan, định đưa tay đánh người thì bị Như Sương chặn lại.

“Vị phu nhân này, đừng quá đáng.” Như Sương lạnh mặt cầm tay Vương phu nhân, Vương phu nhân vốn da dày thịt béo cho nên một tay của Như Sương khó mà nắm hết tay của đối phương.

“Ta quá đáng? Nàng đánh nhĩ tử của ta sao không thấy quá đáng?!” Vương phu nhân dùng tay còn lại đẩy Như Sương ra, đáng tiếc Như Sương là người có võ công, không dễ dàng bị người đẩy ngã, bất quá vẫn bị sức lực của Vương phu nhân đẩy lùi về sau vài bước, đụng trúng xe lăn của Tiết Phong Lan, may mắn là Nguyệt Viên Viên bên cạnh phản ứng kịp, vội vàng điều khiển xe lăn của Tiết Phong Lan tránh sang chỗ khác, nếu không có thể Tiết Phong Lan đã bị té ngã.

“Lan Nhĩ tỷ, không sao chứ?”

Tiết Phong Lan ổn định tinh thần lắc đầu: “Không sao, đa tạ người Viên Viên.”

“Không sao là tốt rồi.” Nguyệt Viên Viên thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương phu nhân có chút bất mãn, trên đời này sao lại có người vô lí như vậy? Lúc này trong lúc mọi người đang tranh cãi, Hạ Nguyệt Lam đã dùng vài câu tóm tắt lại câu chuyện cho nàng, sự thật là nói thì những gì Hạ Nguyệt Lam cũng không khác gì nhau nhưng kết quả thì khiến nàng cảm thấy may mắn thay Diệp Linh Vi, nếu Tiết Phong Lan không xuất hiện thì ngày hôm nay chỉ sợ Diệp Linh Vi sẽ... cho nên trong lòng Nguyệt Viên Viên không cảm thấy hành

động của Tiết Phong Lan có gì sai, so với việc tên ác bá Vương Kim bị thương thì danh dự của Diệp Linh Vi mới là quan trọng.

“Vương phu nhân!” Thấy Tiết Phong Lan được Nguyệt Viên Viên đỡ lấy Như Sương không khỏi thở phào một hơi, lúc này mới quay sang Vương phu nhân, tức giận nói: “Ngài thân là phu nhân Vương gia nhưng hành động lại chẳng khác nào đàn bà chanh chua ngoài chợ, người là ta đánh sao ngài lại ra tay với tiểu thư của ta?!”

“Ngươi...” Bị mắng hai má Vương phu nhân liền đỏ lên, một phần là vì thấy thẹn, phần còn lại là vì tức giận.

“Vương phu nhân, có lẽ ngài chưa biết quý công tử đã làm ra chuyện gì nên mới hùng hồn như vậy, không bằng gọi quý công tử tỉnh lại để làm rõ mọi chuyện?” Hạ Nguyệt Lam hiếm khi mở miệng cũng lên tiếng nói một câu, cho thấy nàng cũng không đồng tình với hành động vừa nãy của Vương phu nhân.

“Vương phu nhân, người thân là trưởng bối, sao lại có thể ra tay với tiểu bối như vậy?” Diệp phu nhân cũng không ngờ Vương phu nhân lại có hành động như vậy, đợi đến khi phản ứng kịp thì Tiết Phong Lan đã được Nguyệt Viên Viên đỡ.

“Chuyện này vốn không phải lỗi của Phong Lan, người có lỗi chính là nhi tử của ngài!” Đến giờ phút này Diệp Linh Vi cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Tên ác bá Vương Kim đó có ý đồ hủy hoại sự trong sạch của ta cho nên Phong Lan mới cho người ra tay đánh hắn, ngài cảm thấy như vậy là không đúng sao?!”

“Cái gì?!” Vương gia hai người cùng Liên Hạo Nguyên nhất thời kinh ngạc, Liên Hạo Nguyên rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, về phần Vương lão gia cùng Vương phu nhân đều lộ sắc mặt không thể tin tưởng.

“Ngươi... ngươi nói bậy!” Nhi tử của nàng mặc dù ăn chơi trác táng nhưng cũng không đòi bại đến mức như vậy.

“Ta nói bậy? Đây là danh dự của ta, ta có thể mang ra nói đùa sao?” Sắc mặt Diệp Linh Vi tái nhợt hẳn đi, đôi mắt như thể tùy thời đều có thể chảy ra lệ, bộ dạng vô cùng đáng thương, nhìn qua liền biết rằng là người bị hại.

“Cái gì danh dự?” Liên Như Nguyệt vừa bước đến đã nghe thấy những lời này của Diệp Linh Vi, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80-4: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (4)

“Nguyệt... Nguyệt Nhi.” Nhìn thấy thân ảnh của người mới đến, gương mặt Trường Bình Hầu phu nhân thoáng lộ vẻ bất ngờ nhưng sâu trong đôi mắt là vẻ bất an, chỉ là nàng rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt cao quý lãnh đạm như thường ngày khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì, ít nhất thì có đám người Liên Hạo Nguyên, Liên Như Nguyệt, cùng với phu thê Vương gia là không biết xảy ra chuyện gì, bởi vì họ không có chứng kiến một màn Xảo Xảo nhận tội. Mà những người còn lại được chứng kiến như là mẫu tử Diệp thị, Hạ Nguyệt Lam, Nguyệt Viên Viên cho dù không muốn tin tưởng Liên Như Nguyệt là người đứng sau chuyện này nhưng qua lời khai của Xảo Xảo, nàng ta làm như vậy sở dĩ là nghe theo lời của Lục La - nha hoàn thiếp thân bên người Liên Như Nguyệt, nếu nói chuyện này không có liên quan đến Liên Như Nguyệt thì đúng là khó tin, dù sao một nha hoàn nhỏ như Lục La, làm sao dám tính kế hai thiên kim tiểu thư nhà Tiết gia cùng Diệp gia?

Cho nên trong chuyện này nhất định là có người đứng sau!

Người bị nghi ngờ nhiều nhất chính là Liên Như Nguyệt.

Liên Như Nguyệt - chủ nhân của bữa tiệc sinh thần ngày hôm nay, vốn dĩ là nhân vật nhận được sự chú ý của mọi người ngay lúc này nàng cũng nhận được sự chú ý đó, hầu hết mọi người ở đây đều có giao tình không thấp với Liên Như Nguyệt, ngay cả Diệp Linh Vi, tuy nói hôm nay là lần đầu tiên nàng gặp gỡ Liên Như Nguyệt nhưng lúc này hai người cũng trở chuyện vô cùng vui vẻ, tình bằng hữu cũng từ đó mà được hình thành, không nghĩ đến vị tiểu thư cao quý của Liên gia này lại có liên quan đến việc Diệp gia tiểu thư bị người làm nhục, quả nhiên chốn hậu viện đầu đầu cũng đầy rẫy âm mưu khó lường, bằng hữu tỷ muội gì đó... chẳng qua chỉ là một cách xưng hô, trong lòng nghĩ gì mỗi người đều tự mình rõ ràng.

Liên Như Nguyệt vừa xuất hiện Diệp Linh Vi đã phát hiện ra, ánh mắt nàng nhìn Liên Như Nguyệt mang theo vài phần phức tạp cùng với một ít cảm xúc không rõ là oán giận hay buồn bực, nàng vốn không tin Liên Như Nguyệt là người đứng sau hãm hại nàng, bởi vì giữa bọn họ không chỉ có giao tình của hai nhà Liên - Diệp, mà còn có cả giao tình của hai người bọn họ. Lúc này trên bàn ăn hai người bọn họ vẫn còn cười nói vui vẻ, thậm chí đối phương còn mở miệng trêu chọc nàng, tình cảm hết sức thân thiết, tuy chỉ mới gặp lần đầu nhưng Diệp Linh Vi phát hiện Liên Như Nguyệt không quá giống như lời đồn đãi của mọi người, là một người khó ở chung, ngược lại nàng thấy Liên Như Nguyệt rất nhiệt tình với mọi người, không nghĩ đến mới hơn một canh giờ trôi qua mọi chuyện liền đi theo một chiều hướng khác, chiều hướng này phức tạp và không giống như những gì nàng nghĩ, hiện tại nàng cũng không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với Liên Như Nguyệt.

Vui vẻ hòa nhã, xem như không có chuyện gì? Như vậy chẳng phải là quá rộng lượng, quá giả tạo hay sao?

Thanh danh là thứ quan trọng đối với nữ nhân, hiện tại đối phương lại làm ra chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của nàng, nàng lại làm như không có việc gì mà bỏ qua, con người nàng từ khi nào trở nên thiện lương, trở nên mặc người khi dễ như vậy chứ?

Cho dù chuyện ngày hôm nay chỉ có vài người biết nhưng không đại biểu là nó không có xảy ra, cho dù ngày hôm nay Vương Kim không có hủy đi trong sạch của nàng nhưng điều này không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra, chưa từng tồn tại!

Diệp Linh Vi chỉ là một nữ hài tử, từ nhỏ đến lớn sống trong cuộc sống có phụ mẫu bảo bọc cho nên nàng có chút thanh thuần, còn chưa đủ trưởng thành để che giấu đi suy nghĩ của bản thân, bởi vậy nàng nghĩ gì đều thể hiện rõ nét trên gương mặt của nàng, đặc biệt là đôi mắt nhìn Liên Như Nguyệt mang theo thần sắc phức tạp mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, ngay cả Nguyệt Viên Viên ngày thường không có bận tâm sự đời, ngày thơ ơ thuần cũng phát hiện, hoảng hốt là một con người nhạy bén như Liên Như Nguyệt đối diện?

Nguyệt Viên Viên đi đến kéo ống tay áo Diệp Linh Vi, ánh mắt nàng nhìn đối phương mang theo vài phần lo lắng, thấp giọng mở miệng: “Mọi chuyện còn chưa có rõ ràng, người đừng kích động.” Đúng vậy, tuy nói Liên Như Nguyệt là người đáng nghi ngờ nhất trong chuyện này nhưng dù sao vẫn chưa có bằng chứng gì chứng minh chuyện này là do đối phương làm ra, lời nói của Xảo Xảo chỉ là nhắc đến Lục La, mặc dù Liên Như Nguyệt là chủ tử của Lục La nhưng chưa chắc nàng đã có liên quan đến chuyện này, nếu hiện tại Diệp Linh Vi tức giận xông lên cùng Liên Như Nguyệt xé rách mặt nạ, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến mối quan hệ hai nhà mà còn dẫn đến thay đổi về triều chính, lỡ như sau khi điều tra mọi chuyện xét thấy Liên Như Nguyệt vô tội thì chẳng phải càng thêm khó coi hay sao?

Cách tốt nhất chính là im lặng chờ đợi câu trả lời của Liên Như Nguyệt.

“Linh Vi, Viên Viên nói không sai, người đừng kích động.” Tiết Phong Lan bên cạnh cũng tiếp lời, ánh mắt rơi vào bóng dáng bên cạnh Liên Như Nguyệt, không rõ ý vị nhếch môi.

Diệp Linh Vi nghe thấy lời khuyên can của hai người cũng đã khôi phục bình tĩnh, nàng thu hồi ánh mắt từ trên người Liên Như Nguyệt lại, xem như là đồng ý với lời nói của Nguyệt Viên Viên cùng Tiết Phong Lan, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Diệp phu nhân. Diệp phu nhân thấy nữ nhi đến gần, gương mặt thoáng hiện tia yên tâm, nàng cảm lấy tay nữ nhi, nhẹ nhàng an ủi, Diệp phu nhân biết rõ nữ nhi của nàng vốn không hề mạnh mẽ như vẻ ngoài mà nàng thể hiện, dù sao trước giờ nàng vẫn luôn là viên minh châu sáng giá của Diệp gia, từ nhỏ chưa từng phải chịu qua ủy khuất, hiện tại lại bị ủy khuất lớn như vậy, chỉ sợ bức tường thành cứng rắn trong lòng sớm đã sụp đổ.

“Mẫu thân đây là có chuyện gì vậy?” Liên Như Nguyệt là người nhạy bén, liếc mắt một cái liền phát hiện không khí nơi này không ổn, thấy mọi người tập trung ở đây đông như vậy đầy lòng hơi tò mò, biết viện phía Tây này bỏ hoang nhiều năm, hiện tại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy không cần nghĩ cũng biết là có chuyện, lại nghe Diệp Linh Vi nói đến danh dự gì đó lòng nghi hoặc càng thêm lớn, đặc biệt là khi nhìn thấy thần sắc phức tạp hiện trên gương mặt của Diệp Linh Vi nàng lại càng thêm khó hiểu.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Liên Như Nguyệt có thể không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Tiết Phong Linh bên cạnh thì lại rõ ràng hơn ai hết, vâng, sự thật là Liên Như Nguyệt không chỉ đến đây có một mình, cũng giống như Hạ Nguyệt Lam mang danh là khuê nữ của Nguyệt Viên Viên nhìn thấy Trường Bình Hầu phu nhân cho gọi người đến, vì lo lắng cho khuê nữ nên nàng cũng đi theo, Tiết Phong Linh cũng vậy, ngoại trừ lúc tách ra đi tìm Lục La thì hầu hết phần lớn thời gian của bữa tiệc nàng đều ở bên cạnh Liên Như Nguyệt không rời một bước.

Ngay lúc Đông Trúc nhận lệnh tìm đến Lục La thì Tiết Phong Linh cũng ở bên cạnh cho nên nàng tùy hứng muốn đi theo, Đông Trúc vốn không muốn để nàng đi, dù sao hiện tại Trường Bình Hầu phu nhân đang tức giận, mà chuyện này vẫn nên càng ít người biết thì càng tốt, Trường Bình Hầu phu nhân chỉ cho nàng đi gọi Liên Như Nguyệt cùng Lục La, hiện tại lại xuất hiện thêm một Tiết Phong Linh, nếu Trường Bình Hầu phu nhân giận cho đánh mào thì nàng phải làm sao? Cho nên Đông Trúc liền từ chối yêu cầu được xem như là vô lý của Tiết Phong Linh, Tiết Phong Linh thấy Đông Trúc đề lộ thần sắc nghiêm trọng, lại thêm lời nói lúc này của Lục La thì nàng biết có chuyện cho nên quay sang năn nỉ khuê nữ, Liên Như Nguyệt thấy đối phương khăng khăng đòi theo nên cũng chỉ có thể đồng ý, nàng đơn giản chỉ nghĩ đến mẫu thân tâm nàng đề tâm sự nên dẫn theo Tiết Phong Linh cũng không sao, cuối cùng là Đông Trúc dẫn theo ba người Liên Như Nguyệt, Tiết Phong Linh và Lục La cùng xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này Tiết Phong Linh cho Lục La đi dẫn dụ Tiết Phong Lan đến hoa viên rồi tìm cơ gọi Đới Tử thiếu ra để hai người bọn họ ở đó “vô tình gặp gỡ”, tuy nói giữa hai người bọn họ không có xảy ra chuyện gì nhưng cô nam quả nữ ở cùng một chỗ nếu bị người khác bắt gặp cũng tránh không khỏi hiểu lầm, đặc biệt với danh tính phong hoa của Đới Tử thiếu chỉ cần nữ nhân nào cùng hắn dây dưa đều sẽ nhắc lên một tầng quan hệ khác, nếu thật sự bị mọi người nhìn thấy Tiết Phong Lan dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch tội danh này. Vì muốn làm xấu mặt của Tiết Phong Lan nàng đã tự ý giả truyền lời của Liên Như Nguyệt xuống, nói là muốn dẫn mọi người đến hoa viên ngắm hoa để mọi người bắt gian tại trận, may mắn là đám người đó thấy quan hệ giữa nàng và Liên Như Nguyệt vô cùng thân thiết nên cũng chẳng có nghi ngờ gì, mà Liên Như Nguyệt hoàn toàn không biết đến chuyện này, vì vậy nàng đã gọi ý với đối phương là hoa viên của Trường Bình Hầu phủ đẹp như vậy, hiếm khi có khách đến thăm, không bằng hôm nay để mọi người cùng nhau thưởng thức nó. Liên Như Nguyệt tựa hồ như cảm thấy ý kiến này không tồi nên liền đồng ý, Tiết Phong Linh vụng trộm cười vì kế hoạch có thể diễn biến một cách thuận lợi, không ngờ khi đến nơi lại không thấy người đâu cả, ngay cả Tiết Phong Lan hay Lục La đều không có xuất hiện, mà Đới Tử thiếu thì lại đi cùng một đám nam khách khác, đi dạo một vòng hoa viên chẳng thấy phát sinh chuyện gì, giờ phút này Tiết Phong Linh cũng biết kế hoạch của bản thân bị phá hư rồi!

Không có trò gì nổi bật, đi dạo hoa viên không thì đúng là nhàm chán, cho nên mọi người cũng lần lượt trở về chính viện, so với ở hoa viên vắng vẻ ngắm hoa thì không bằng đến chính viện cùng mọi người tâm sự, đánh đàn về tranh, một bức tranh tiêu dao tự tại, Liên Như Nguyệt cũng cảm thấy chán nản nên quay về cùng mọi người, lúc này đây Lục La mới hốt hoảng xuất hiện trước mặt hai người. Trước những câu hỏi của Liên Như Nguyệt, Lục La chỉ trả lời cho có lệ, Liên Như Nguyệt tất nhiên là không hài lòng trước câu trả lời của đối phương nhưng xét thấy hôm nay là sinh thân của nàng nên chẳng tiện tức giận, vì vậy mà không có tiếp tục truy cứu đi xuống, mà Lục La khi nhìn thấy Tiết Phong Linh liền lộ ánh mắt chuột thấy mèo, e ngại trốn tránh, Tiết Phong Linh liền biết người này vô dụng, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà nàng giao phó.

Nàng cùng Lục La nhận thức nhau cũng xem như đã lâu, Lục La là nha hoàn của Liên Như Nguyệt, nàng lại là khuê nữ của Liên Như Nguyệt, đối với nha hoàn bên người đối phương nàng cũng xem như hiểu rõ, ngày thường thấy nàng ta thông minh nhanh nhẹn lại được việc nên nàng đối với nàng ta cũng có chút xem trọng, không ngờ hôm nay chỉ có một nhiệm vụ còn con nít như vậy mà cũng làm không xong, nàng thật sự muốn đi lên giáo huấn đối phương nhưng bởi vì có Liên Như Nguyệt bên cạnh nên nàng có chút e ngại không dám ra tay. Dù sao Lục La cũng không phải người của nàng, nếu nàng tùy tiện ra tay sẽ chọc giận Liên Như Nguyệt, Liên Như Nguyệt ghét nhất là người khác dám động vào đồ vật của nàng, người của nàng cũng vậy, cho dù làm sai cũng phải do nàng giáo huấn, cho nên trong Liên phủ mọi người đối với vị Đại tiểu thư này vô cùng sợ hãi, tính tình của Liên Như Nguyệt quả thật giống như lời đồn, rất là không tốt, chỉ cần vô ý cũng có thể chọc giận đối phương.

Tiết Phong Linh trừng mắt nhìn Lục La, Lục La rút đầu, tựa hồ như đầu tranh tư tưởng một hồi lâu nàng ta mới đi đến bên cạnh nàng, thấp giọng mở miệng, nàng nói chỉ có một chữ “Diệp”, nếu người khác nghe được cũng không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ có những người trong cuộc mới biết được, Lục La không đề cập đến Tiết Phong Lan có nghĩa là kế hoạch hãm hại đối phương đã thất bại, lúc này nàng ta lại nhắc đến chữ “Diệp”, điều này có nghĩa là kế hoạch bên Diệp Linh Vi thành công rồi. Diệp Linh Vi đã thay thế nàng rơi vào vòng tay của cận bá Vương Kim kia nhưng chuyện này cũng không khiến Tiết Phong Linh cảm thấy vừa lòng lắm, bởi vì mục đích của nàng là muốn hại Tiết Phong Lan, Diệp Linh Vi chỉ là bị vạ lây do có mối quan hệ tốt với Tiết Phong Lan mà thôi.

“Nguyệt Nhi, đến đây.” Trường Bình Hầu phu nhân nhìn thấy nữ nhi cũng không có vui vẻ như thường ngày mà thay vào đó là sắc mặt có phần nghiêm trọng, ngay cả gương mặt của Liên Hạo Nguyên bên cạnh cũng tránh không khỏi có chút khó coi, hẳn lúc đầu cũng không rõ chuyện gì nên mới có thể duy trì bình tĩnh, sau khi nghe thấy những gì Diệp Linh Vi nói, Liên Hạo Nguyên là người thông minh nên rất nhanh liền hiểu rõ mọi chuyện đang diễn ra. Vương Kim trả tợn vào Trường Bình Hầu phủ sau đó lại ra tay với Diệp Linh Vi, Diệp Linh Vi là nạn nhân, Vương Kim bên kia là thủ phạm sớm đã bị đánh đến bất tỉnh, hiện tại mẫu thân lại cho người gọi Như Nguyệt đến, nếu không phải giống như hẳn hỏi rõ ra chuyện Vương Kim vì sao lại có mặt ở đây thì chính là... ánh mắt Liên Hạo Nguyên rơi vào người Diệp Linh Vi, hỏi nguyên nhân vì sao Diệp Linh Vi lại xuất hiện ở đây!

Hắn quân lĩ nam khách, Như Nguyệt quân lĩ nữ khách, Diệp Linh Vi xảy ra chuyện ở nơi này, chỉ sợ Như Nguyệt tránh không khỏi việc truy cứu trách nhiệm

“Mẫu thân...” Liên Như Nguyệt ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Trường Bình Hầu phu nhân, còn chưa kịp lên tiếng đã bị một giọng nói thất thanh cắt đứt: “Là người!”

Mọi người đồng loạt quay đầu hướng về phía nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy thiếu nữ đứng bên cạnh Diệp phu nhân một tay nắm váy, một tay chỉ thẳng về phía đối diện, gương mặt mềm mại lúc này đã biến thành một đoàn, môi mím lại, đôi mắt trong đêm tối ẩn hiện tia lửa giận, người này chính là Diệp Linh Vi.

“Là người! Người là người đã dẫn ta đến đây!”

Mọi người dõi theo hướng ngón tay Diệp Linh Vi đang chỉ về phía đối diện, nơi đó có ba người đang đứng, một người là Đông Trúc - nha hoàn bên người của Trường Bình Hầu phu nhân, lúc này Diệp Linh Vi thấy Đông Trúc cũng không có phản ứng lớn như vậy cho nên mọi người đồng loạt đều đem Đông Trúc bỏ qua. Người thứ hai là thiếu nữ thân váy đào tươi tắn, bộ y phục này khá giống với bộ y phục lúc này Diệp Linh Vi mặc, mặc dù kiểu dáng giống nhau nhưng hoa văn lại khác nhau, người này chính là Tiết Phong Linh, bất quá các thiên kim tiểu thư tập trung ở nơi này đều là người ngồi cùng một bàn, cho nên mọi người cũng xem như nhận thức, vậy nên Diệp Linh Vi không thể nào nhìn thấy Tiết Phong Linh mà lại kích động như vậy. Huống hồ khi Liên Như Nguyệt cùng với Tiết Phong Linh bước vào, Diệp Linh Vi cũng chỉ nhìn Liên Như Nguyệt mà không để ý đến Tiết Phong Linh, chỉ khi Liên Như Nguyệt vừa mới rời khỏi chỗ đó, nghĩ vậy mọi người ngay lập tức chuyển mắt đến vị trí mà Liên Như Nguyệt vừa đứng, nơi đó lộ ra bóng dáng của một nữ tử.

Đó là thiếu nữ một thân lục y, chất liệu vải không tồi, chỉ cần là người có hiểu biết thì nhìn sơ qua vòng eo thanh mảnh được y phục ôm lấy cũng có thể nhận ra, kiểu dáng này là thiết kế dành cho nha hoàn, tất cả mọi người đều biết, hơn nữa còn là nha hoàn của Trường Bình Hầu phủ, đi bên cạnh Liên Như Nguyệt lại còn là nha hoàn, chỉ sợ vị này chính là “kẻ chủ mưu” trong lời nói của Xảo Xảo - Lục La!

Lục La bị ánh mắt mọi người nhìn cho run rẩy cả người, trong lòng lúc này hối hận muốn chết vì đã đi theo Liên Như Nguyệt đến đây, lúc này Đông Trúc đến nói là Trường Bình Hầu phu nhân có việc tìm Liên Như Nguyệt cùng nàng, nàng cũng không có nghĩ sâu xa đến việc của Diệp Linh Vi, dù sao Trường Bình Hầu phu nhân cũng là người xem trọng si điển, loại chuyện này xảy ra ở trong phủ đệ của nàng thì chỉ sợ nàng liền đem chuyện này giấu đi, càng ít người biết thì càng tốt cho nên Lục La mới yên tâm đi theo Đông Trúc, không ngờ khi đến

đây nhìn thấy nhiều người như vậy, Lục La liền biết có chuyện, vậy nên nàng vẫn luôn núp sau lưng Liên Như Nguyệt, bên cạnh lại có Tiết Phong Linh và Đông Trú che chắn cho nên nàng liền bị che khuất đi, ai biết được Trường Bình Hầu phu nhân gọi Liên Như Nguyệt đến bên cạnh khiến cả người nàng đều để lộ ra trước tầm mắt của mọi người.

“Lục La!” Nghe thấy Diệp Linh Vi kêu lên, Trường Bình Hầu phu nhân cũng hoàn hồn, trước khi đợi Diệp Linh Vi nói ra mọi chuyện, nàng đành phải tiên hạ thủ vi cường mở miệng: “Người có biết tội chưa?!” Mặc kệ chuyện này có liên quan đến nữ nhi hay không thì nàng cũng sẽ đem chuyện này đổ lên đầu Lục La, nữ nhi của nàng tuyệt đối không thể bị mang tiếng xấu này được.

“Phu... phu nhân...” Lục La giật mình, nhìn về phía Trường Bình Hầu phu nhân, chỉ thấy gương mặt đối phương lúc này hiện đầy hai chữ “tức giận”, điều này khiến đáy lòng nàng run rẩy không ngừng.

“Quý xuống!”

“Mẫu thân...” Liên Như Nguyệt cũng là lần đầu tiên thấy Trường Bình Hầu phu nhân tức giận như vậy nhất thời kinh ngạc, không rõ là đã có chuyện gì.

“Phu nhân, nô tì...” Lục La mấp môi định biện minh nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Trường Bình Hầu phu nhân cắt đứt: “Quý xuống cho ta!”

Hiện trường tĩnh lặng, không một ai dám lên tiếng cãi lại lời nói của Trường Bình Hầu phu nhân, ngay cả Vương lão gia cùng Vương phu nhân một bên ôm nhi tử, một bên im lặng lắng nghe câu chuyện, mà Liên Như Nguyệt thần sắc phức tạp nhìn Trường Bình Hầu phu nhân rồi lại nhìn Lục La, hoang mang không biết đã xảy ra chuyện gì, Lục La thấy Liên Như Nguyệt không có giúp nàng lên tiếng bèn cắn răng quý xuống, gương mặt lộ vẻ ủy khuất thấy rõ.

“Phu... phu nhân, nô tì không biết đã làm sai... sai chuyện gì...”

“Người không biết? Hay là biết nhưng lại giả vờ không biết?!” Trường Bình Hầu phu nhân cười lạnh, thái độ so với ngày thường khó đối phó hơn nhiều, cả người đều mang theo hàn khí khiến Lục La đang quý cũng phải run rẩy.

Nếu hỏi trong Trường Bình Hầu phủ ai là người đáng sợ nhất, Lục La liền không chút suy nghĩ trả lời, người đó là Trường Bình Hầu phu nhân!

Thân là chủ mẫu của Liên gia, trên người Trường Bình Hầu phu nhân ít nhiều vẫn có chút thủ đoạn, sở dĩ Hầu gia chỉ có chính thê mà không có thê thiếp khác không phải là bởi vì ân tình nghĩa nặng với đối phương mà là bởi vì phu nhân có thủ đoạn giữ Hầu gia bên người, khiến tất cả nữ tử khác trong mắt hèn chẳng qua chỉ là bùn đất dơ bẩn, chỉ có bản thân nàng là cao quý, loại thủ đoạn này không phải bất kì nữ nhân nào cũng có thể làm được, cho nên nói về thủ đoạn không có nữ nhân nào có thể so sánh với phu nhân.

Ngày thường phu nhân ôn hòa lễ độ, đối với mọi người đều rất tốt nhưng khi tức giận lên rồi thì vô cùng đáng sợ, so với Đại tiểu thư chỉ có hơn chứ không có kém, mà tính tình của Đại tiểu thư hoàn toàn di truyền từ phu nhân.

“Phu nhân... nô tì không rõ...” Lục La cắn môi, bàn tay nắm chặt mép váy, không dám ngẩng đầu lên nhìn Trường Bình Hầu phu nhân, sợ đối phương nhận ra sự khác thường trong đôi mắt nàng.

“Xảo Xảo đã nói ra hết rồi, người còn không mau khai ra?!”

Xảo Xảo?

Lục La không thể tin được ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xung quanh tựa hồ như đang tìm kiếm bóng dáng ai đó, quả nhiên trong một góc Xảo Xảo đang quý nơi đó, thấy Lục La đang nhìn nàng nàng hơi chột dạ mấp môi: “Lục La tỷ, muội... muội thật sự xin lỗi, muội chẳng qua chỉ là muốn bảo toàn cho bản thân, dù sao cũng chỉ là nghe lời tỷ nên mới lừa gạt nhị vị tiểu thư, muội thật sự...”

“Người cầm miệng!” Lục La lên tiếng cắt ngang lời của Xảo Xảo, ánh mắt thoáng hiện lên tia lửa giận, quả nhiên là trên đời này không ai có thể tin được, lúc nàng đến tìm Xảo Xảo cùng nhau hợp tác, nàng ta đã thề là cho dù thế nào cũng sẽ không khai ra nàng, nàng thấy nha đầu này ngày thường ngoan ngoãn, nghe lời cho nên nàng mới tin tưởng đối phương, trước khi rời đi còn cho đối phương một ít bạc, xem như là phí giữ kín miệng, không ngờ... không ngờ đối phương lại khai ra tất cả với Trường Bình Hầu phu nhân, một cảm giác phản bội xồng lên trong lòng nàng.

“Ta không biết rõ người đang nói gì, người đừng có mà vu oan cho ta.” Lục La hung ác trừng mắt nhìn Xảo Xảo, quyết định không chịu nhận tội, nàng làm chuyện này nên cũng biết rõ sức ảnh hưởng của nó lớn thế nào, nếu lúc này nàng nhận tội, chắc chắn không chỉ đơn giản là bị đuổi ra khỏi phủ, mà đón nhận nàng là một hình phạt tàn khốc khác nữa.

“Lục La tỷ, người...” Xảo Xảo bị bộ dạng của Lục La dọa cho ngu người, còn chưa đợi nàng nói xong thì Lục La liền cướp lời: “Phu nhân, nô tì không biết chuyện gì đang diễn ra cả, lời nói của Xảo Xảo là đang vu oan cho nô tì, thỉnh phu nhân minh xét.”

“Kẻ nói dối là người!” Diệp Linh Vi rút cuộc nhìn không được mà lên tiếng: “Người là kẻ đã dẫn ta đến đây, ta nhận ra người, người đừng có mà nói dối.” Đối với kẻ đã hại nàng, cho dù có hóa thành tro Diệp Linh Vi nàng cũng sẽ nhận ra đối phương, huống hồ đó lại là một nha hoàn trên đầu còn cài thêm một chiếc trâm hồng ngọc quý giá.

Hồng ngọc cũng không phải là loại ngọc bình thường, nếu là tiểu thư khuê các cái nó Diệp Linh Vi sẽ không có lưu tâm nhưng một nha hoàn thân phận thấp kém lại có trong tay trâm cài hồng ngọc, nàng tất nhiên là có ấn tượng sâu sắc.

Lục La nhìn Diệp Linh Vi, gương mặt lộ vẻ ủy khuất: “Vị tiểu thư này, nô tì... nô tì không biết người là ai, thỉnh người không cần nhận sai người.”

“Nhận sai? Ta làm sao có thể sai người đã hại ta chứ?” Diệp Linh Vi tựa hồ như đã nghe thấy một câu chuyện cười, môi mòng nhếch lên nụ cười lạnh, ánh mắt tỏa đầy nhiệt khí.

“Linh Vi nói không sai.” Tiết Phong Lan im lặng này giờ rốt cuộc cũng lên tiếng: “Người nếu không nhận ra Linh Vi, thế người có nhận ra ta không? Ta là người bị người đã đâm người bị thương, chiếc trâm dính máu đó ta vẫn còn đang giữ đấy.” Dứt lời nàng lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc trâm dính máu, đầu trâm sắc nhọn, dưới ánh đèn hiện rõ ra vết máu dính.

“Tiết... Tiết tiểu thư này, ta... ta không biết người nói cái gì...” Không hiểu sao nhìn đến ánh mắt của Tiết Phong Lan, Lục La hơi chột dạ, đôi mắt đối phương như nhìn thấu lời nói của nàng, bộ dạng của nàng trong mắt đối phương chẳng khác nào là một trò cười.

“Không biết a? Vậy vết thương trên tay người...”

Lục La thần sắc kinh hoàng kéo ống tay áo che đi bằng gạc màu trắng, hành động này của nàng lọt vào mắt của không ít người, đồng thời người thông minh cũng nhìn ra vấn đề.

“Là do ai gây ra?”

“Tiết tiểu thư, ta...” Lục La định mở miệng giải thích nhưng lời còn chưa kịp nói đã bị Tiết Phong Lan giành trước: “Đừng nói với ta là người không biết. Ta chính là người đã đâm người bị thương, chiếc trâm dính máu đó ta vẫn còn đang giữ đấy.” Dứt lời nàng lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc trâm dính máu, đầu trâm sắc nhọn, dưới ánh đèn hiện rõ ra vết máu dính.

trên đó.

Mọi người há to miệng, nhìn chiếc trâm mà Tiết Phong Lan đang cầm rồi lại nhìn vết thương trên tay đã Lục La giấu đi, đối với việc Tiết Phong Lan ra tay đâm người thật sự có chút kinh ngạc, thân là tiểu thư khuê các, liễu yếu đào tơ, làm sao Tiết Phong Lan lại có thể ra tay tàn nhẫn với một nha hoàn như vậy?

Chỉ sợ nếu không tận mắt chứng kiến sẽ không có ai tin tưởng vào chuyện này.

Hạ Nguyệt Lam không tiếng động đánh giá Tiết Phong Lan, xem ra nhận thức của nàng về đối phương phải đổi mới một lần nữa rồi, ra tay đâm kẻ đã đẩy mình té ngã, tâm ngoan thủ lạt cỡ này không phải ai cũng có thể làm được, hơn nữa còn duy trì bình tĩnh đến như vậy, khỏe mỗi nàng không khỏi cong lên, trên bàn cờ này, ai là con cờ, ai là người giữ cờ quả thật là chưa biết đâu.

Thái hậu chỉ sợ cũng không biết kẻ mà bản thân nàng ta nghĩ là con cờ lại là...

Chuyện này thật sự là ngày càng có ý tứ!

Mọi người nắm mới vui vẻ, li xì đầu năm (tuần sau mình sẽ không đăng chương mới đâu nên mọi người không cần phải đợi nhé)

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80-5: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (5)

“Lục La!” Liên Như Nguyệt là người lấy lại tinh thần đầu tiên, mặc dù nàng cũng bị hành động của Tiết Phong Lan làm cho kinh ngạc nhưng những chuyện thế này không phải nàng chưa từng làm, các tiểu thư khuê các có tâm tính bất định như nàng, ngày thường ra tay với nha hoàn cũng không có kiêng kỵ gì, vô tình làm đối phương bị thương cũng không phải là chuyện gì to tát, huống hồ là Tiết Phong Lan lại gặp phải một kẻ dám lửa gat nàng, trong lúc tức giận nhưng thân mang tật nguyên tất nhiên là không đánh lại đối phương chỉ có thể dùng trâm làm đối phương bị thương, nếu đổi lại là nàng chỉ sợ giờ phút này Lục La đã nằm trên giường thôi thóp, cho nên đối với hành động được xem như là “tàn nhẫn” của Tiết Phong Lan, Liên Như Nguyệt một chút cũng không bị dọa sợ.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Ngươi đã làm ra chuyện gì rồi hả?” Nàng vốn là người tâm cao khí ngạo, trong mắt nàng không thể chứa một hạt bụi, đối với nha hoàn cũng yêu cầu khắc khe, vậy mà Lục La lại dám ở sau lưng nàng không biết đã làm ra chuyện gì thì ngọn lửa trong lòng lại bùng lên, hiện tại ở trước mặt mọi người Lục La khiến nàng mất hết mặt mũi, nàng làm sao có thể đứng một bên nhìn?

“Tiểu thư, chuyện này... chuyện này không có liên quan đến nô tì... thật sự...” Lục La khóc nức nở, thấy Liên Như Nguyệt nhìn nàng với ánh mắt lạnh lẽo đáy lòng Lục La cũng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dạng không sợ chết mà tiếp tục nói bản thân vô tội.

“Không liên quan đến ngươi? Ngươi còn muốn nói dối!” Lời của Xảo Xảo có thể nàng sẽ không tin, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, lời của đối phương cũng đâu có quan trọng gì, tâm trạng người tốt thì muốn cho nàng đúng, tâm trạng người không tốt thì lời nói của nàng là sự thật thì người cũng sẽ cho nàng sai, phận làm nha hoàn vốn dĩ không có tư cách lên tiếng, nhưng Tiết Phong Lan và Diệp Linh Vi thì khác, hai người bọn họ thân là tiểu thư khuê các, lại là nạn nhân trong chuyện này, so với người khác lời nói sẽ có phần đáng tin hơn, huống hồ cả hai người bọn họ đều nhận ra Lục La, thậm chí Tiết Phong Lan còn đưa ra bằng chứng chứng minh nàng và Lục La đã gặp mặt, Liên Như Nguyệt cũng không phải người ngu ngốc, lúc này nàng cũng hiểu rõ ánh mắt lúc này Diệp Linh Vi nhìn nàng là có ý gì.

Thân phận của Lục La chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, cho dù cho đối phương mui rồi là gan thì đối phương cũng không dám tính kế hai vị tiểu thư nhà Tiết - Diệp, cho nên trong chuyện này tất cả mọi người đều nhận định là có người đứng sau sai khiến, mà người mà bọn họ nghi ngờ không ai khác là nàng!

Lục La là nha hoàn thiếp thân của nàng, ngoại trừ nàng ra thì không có bất kì ai có thể ra lệnh cho đối phương, bởi vì nàng từng tuyên bố rằng người của nàng chỉ được nghe lệnh của nàng, khi đó các thiên kim tiểu thư quý tộc đều có mặt, ai cũng có thể chứng minh Lục La chỉ nghe lời Liên Như Nguyệt, cho nên mọi người nghi ngờ nàng là không sai. Mặc dù không rõ Tiết Phong Lan và Diệp Linh Vi đã xảy ra chuyện gì nhưng lúc này nghe Diệp Linh Vi nói đến “danh dự của nàng” thì Liên Như Nguyệt cũng biết chuyện này không chỉ đơn thuần là lửa gat như Xảo Xảo nói, nếu không Tiết Phong Lan cũng sẽ không phản ứng thái quá đến nỗi lấy trâm đâm vào tay Lục La, mà Diệp Linh Vi cũng không đem danh dự ra làm trò đùa.

Hay! Hay cho một ván cờ đã được sắp xếp sẵn! Hay cho một âm mưu quỷ kế một mũi tên bắn trúng ba nhà Liên - Tiết - Diệp!

Mục đích của kẻ chủ mưu không chỉ làm tổn hại danh dự của Tiết Phong Lan và Diệp Linh Vi, mà còn muốn kéo nàng vào chuyện này, để rồi khiến cho ba nhà Liên - Tiết - Diệp đối đầu với nhau!

Ai mà không biết quan hệ giữa Liên gia và Tiết gia tốt thế nào, hơn nữa còn có quan hệ bà con xa, chuyện Trường Bình Hầu phu nhân xem trọng tiểu thư nhà Tiết gia, muốn đối phương làm con dâu cũng không phải nói suông, mà Diệp gia trước giờ luôn phụ trách bệnh tình của Trường Bình Hầu phu nhân, đối với Liên phủ mà nói cũng là có ơn, huống hồ hiện tại Diệp Thái y còn đang phụ trách chữa trị đôi chân của Tiết Phong Lan, quan hệ giữa ba nhà một lời khó mà nói rõ được.

Hào, hào, hào! Trong lòng Liên Như Nguyệt thầm nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ này, tốt nhất đừng để nàng bắt được kẻ chủ mưu phía sau, nếu không nàng tuyệt sẽ không buông tha cho đối phương!

“Lục La, ta là chủ tử của ngươi, ta biết rõ ngươi đang nghĩ gì, tốt nhất là ngươi nên khai ra ai đã sai khiến ngươi làm như vậy, thủ đoạn của ta... ngươi cũng biết rồi đó!” Gương mặt xinh đẹp của Liên Như Nguyệt âm trầm đi thấy rõ, hôm nay là bữa tiệc sinh thần của nàng lại xảy ra chuyện động trời như vậy, mà bản thân nàng cũng bị kéo xuống nước, Liên Như Nguyệt làm sao có thể đứng yên nhìn bản thân bị người khác vu oan?!

Liên Như Nguyệt có tiếng là không dễ chọc, chuyện này cũng không phải nói suông cho có, thủ đoạn của nàng, ngoại trừ những người từng bị nàng chinh thì những người khác đều không rõ ràng lắm nhưng thân là nha hoàn thiếp thân, Lục La sao lại không rõ?

“Tiểu thư, nô tì...” Lục La cắn môi, hiện tại mọi bằng chứng đều nhắm vào nàng, nếu nàng nhận tội và khai ra người ở phía sau thì thứ đợi nàng không chỉ là con giận của ba nhà Liên - Tiết - Diệp mà còn có Vương gia và người kia nữa. Tuy nói là Vương Kim sai khiến nàng làm chuyện này nhưng nếu nàng thật sự khai ra đối phương thì Vương gia bên kia chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện nhì tử nhà bọn họ làm ra chuyện này, sau đó bọn họ vì muốn giữ thể diện mà đổ mọi thứ lên đầu một nha hoàn như nàng, nàng thân là nha hoàn, nàng làm sao có thể chống đối với Vương gia, cho dù đối phương là loại nhà mới nổi cũng có thể đè bẹp nàng.

“Tiểu thư, nô tì vô tội!” Lục La kiên quyết không khai ra sự thật, trong lòng nàng âm thầm an ủi bản thân, nàng dù sao cũng là nha hoàn của Liên Như Nguyệt, cho dù nàng làm sai gì đi nữa thì Liên Như Nguyệt cũng sẽ không để người khác trị tội nàng như vậy, muốn trị tội thì cũng là đối phương đích thân trị tội, huống hồ chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, dựa vào năng lực của Trường Bình Hầu phủ muốn ép chuyện này xuống không phải là không được, vì sao nàng còn muốn nhận tội?

Nếu Liên Như Nguyệt biết suy nghĩ này của Lục La nhất định sẽ cười nhạo đối phương, thân là nữ nhân tâm tư Liên Như Nguyệt cũng rất linh động, ngay từ khi bắt gặp ánh mắt phức tạp khó nói thành lời kia của Diệp Linh Vi thì nàng đã biết có chuyện, mà Trường Bình Hầu phu nhân sở dĩ ngay lập tức kết tội Lục La là bởi vì không muốn liên lụy đến nàng, tuy nói nơi này là Trường Bình Hầu phủ, Lục La là người của nàng, một câu nói của nàng cũng có thể ép chết đối phương, đồng thời Trường Bình Hầu phu nhân cũng có năng lực đem chuyện này chôn vùi nhưng Liên Như Nguyệt không muốn như vậy, nàng muốn điều tra rõ ràng mọi chuyện, nàng không thích Diệp Linh Vi nhìn nàng với một ánh mắt như thế, còn có Tiết Phong Lan và những người khác cũng vậy.

Bản thân nàng trong sạch, vì sao nàng phải ủy khuất hứng chịu những ánh mắt đó?

“Người vô tội? Chỉ sợ người vô tội phải là ta mới đúng.” Liên Như Nguyệt tức đến đỏ mắt nhưng lại không thể làm gì được Lục La nên chỉ có cắn răng mở miệng: “Ta hoàn toàn không biết người ở sau lưng ta làm ra sự tình này, hiện tại mọi bằng chứng đều nhắm đến người, mà ta lại là chủ tử của người, người nói rốt cuộc ai mới là người vô tội?!”

“Nguyệt Nhi, người nói... chuyện này không liên quan đến người?” Trường Bình Hầu phu nhân nghe nữ nhi nói thế đầu tiên là sùng sốt, sau đó liền bị cảm xúc vui mừng thay thế, nàng vốn là đang lo lắng nữ nhi bị kéo vào chuyện này, mà nàng thân là mẫu thân tất nhiên không thể đứng nhìn nữ nhi bị buộc tội nhưng hiện tại chính tai nghe nữ nhi phủ nhận quan hệ với sự việc này nàng tất nhiên là người vui vẻ hơn ai hết.

“Mẫu thân, nữ nhi tất nhiên là không liên quan đến chuyện này.” Thấy Trường Bình Hầu phu nhân như vậy Liên Như Nguyệt liền biết ngay từ đối phương đã nghi ngờ nàng, mà không chỉ có Trường Bình Hầu phu nhân mà tất cả mọi người ở đây đều nghi ngờ nàng, nàng tuy tức giận nhưng chỉ có thể kìm nén, dù sao tất cả mọi bằng chứng đều nhắm về Lục La, nàng thân là chủ tử của tử của Lục La tránh không khỏi bị đối phương liên lụy.

“Nữ nhi cũng không biết Lục La ở sau lưng con lại làm ra chuyện như vậy!” Trong giọng nói của Liên Như Nguyệt còn ẩn nhẫn tia tức giận: “Rốt cuộc vẫn là nữ nhi ngày thường quá xem trọng nàng, cho nên nàng mới dám làm càn như vậy!”

“Được rồi đừng tức giận...” Thấy nữ nhi như vậy tức giận không nhẹ, Trường Bình Hầu phu nhân cũng đã tin tưởng lời của nàng, đáy lòng thoáng thở phào một hơi, chuyện này chỉ cần đợi Lục La khai ra kẻ chủ mưu ở phía sau thì mọi chuyện liền có thể kết thúc tốt đẹp.

“Nếu nàng đã không chịu khai ra, vậy thì dùng hình đi.” Lời nói của Trường Bình Hầu phu nhân đầy sắc bén, lại vô cùng nghiêm túc, tựa hồ như không giống là đang nói đùa, mọi người nghe vậy hơi kinh ngạc, đồng thời cũng có chút kinh sợ.

Dùng hình là một cụm từ trong Hình bộ, chỉ dành cho những kẻ phạm tội nặng nề như giết người, cướp của, phóng hỏa... ở trong các phủ cũng có cụm từ này, chỉ là rất ít dùng đến, nếu nha hoàn hay gã sai vặt làm sai thì sẽ bị phạt, nhẹ thì khấu trừ lương bổng, nặng thì là đánh vài chục đại bản, chỉ là chưa từng nghe thấy nha hoàn hay gã sai vặt nào phải chịu hình phạt từ hình cụ cả, bởi vì mọi người đều cảm thấy những công cụ dùng hình này quá tàn nhẫn nên không có ai dám dùng, hơn nữa một khi dùng đến... nếu không phải mất mạng thì cũng chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

Diệp phu nhân hơi nhíu mày nhưng cũng không có lên tiếng phản đối, sau khi biết chuyện này không có liên quan đến Liên Như Nguyệt nàng cũng yên tâm một chút, quan hệ giữa hai nhà Liên - Diệp cũng tính là giao hảo, nàng cũng không muốn vì chuyện của nữ nhi mà đối đầu với Liên gia, dù sao ở Đại Ngụy Liên gia cũng là một gia tộc có tiếng, có quyền hành trong triều, Diệp gia các nàng cũng không có khả năng chống lại Liên gia, đến lúc đó tiền mất tật mang thì chỉ có thể khóc thương cho nữ nhi mệnh khổ.

Diệp Linh Vi sớm đã biết chuyện Tiết Phong Lan đâm Lục La cho nên khi đối phương lấy ra chiếc trâm dính máu nàng cũng không có bị dọa, theo nàng thấy thì Tiết Phong Lan cũng chỉ là muốn phòng vệ nên mới ra tay mà thôi, không phải giống như suy nghĩ của mọi người là nói đối phương tàn nhẫn, tâm ngoan thủ lạt, cũng bởi vì bản thân nàng không có lòng phòng bị cho nên mới bị Lục La liên đến đây, nếu nàng giống như Tiết Phong Lan, dám ra tay với Lục La thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Khi thấy Liên Như Nguyệt lên tiếng phủ nhận chuyện này, nàng đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo đó là nghi ngờ, đối với Liên Như Nguyệt nàng vẫn là không có chút tin tưởng, nhưng nghĩ lại những tin đồn về tính tình của đối phương, lại nghĩ đến bữa tiệc khi nãy hai người bọn họ trò chuyện vui vẻ, nhất thời lòng nghi ngờ cũng giảm đi một chút. Nghe nói Liên Như Nguyệt là người tâm cao khí ngạo, bên cạnh nàng chỉ có nha hoàn đặc lực nhất là Lục La, hiện tại Lục La lại ở sau lưng nàng làm ra sự tình như vậy, đoán chừng là nàng tức giận không nhẹ, cho nên lúc này Diệp Linh Vi im lặng lắng nghe đối phương chất vấn Lục La, trong lòng nàng cũng là mong Liên Như Nguyệt không dính dáng đến chuyện này.

“Dùng hình... có phải quá tàn nhẫn hay không?” Nguyệt Viên Viên là người ngây thơ nhất trong đám người, lúc này nghe thấy Trường Bình Hầu phu nhân muốn dùng hình Lục La, trong đầu nàng không khỏi hiện lên những hình ảnh máu me, có chút sợ hãi mở miệng.

Hạ Nguyệt Lam thần sắc không đổi kéo tay khuê mật, ý bảo đối phương đừng lên tiếng, Lục La là người của Trường Bình Hầu phủ, Trường Bình Hầu phu nhân muốn xử phạt Lục La thế nào các nàng không có tư cách lên tiếng, huống hồ ở nơi này... mọi người đều chỉ muốn tìm ra thủ phạm ở phía sau, một cái tiện mệnh của Lục La, làm sao có thể so sánh với thân kim chi ngọc điệp như Diệp Linh Vi?

Vương lão gia và Vương phu nhân ở trong phòng ôm nhi tử số khổ bị đánh đến ngất xỉu là Vương Kim, lắng nghe cuộc đối thoại của mấy người này giờ cũng rút ra được vấn đề, nha hoàn mà Trường Bình Hầu phu nhân muốn dùng hình - Lục La - cũng tức là nha hoàn của Liên Như Nguyệt là kẻ đã gây ra những chuyện này, nha hoàn gọi Xảo Xảo là đồng phạm, mà sau lưng Lục La còn có một người người sai khiến, hiện tại người đã nghĩ nhất chính là Liên Như Nguyệt thế nhưng nàng đã lên tiếng phủ nhận, cho nên vẫn chưa thể điều tra rõ ràng, hiện tại Trường Bình Hầu phu nhân lại muốn dùng hình với Lục La để đối phương khai ra mọi chuyện, phu thê Vương gia cũng không có ý kiến, đối với bọn họ quan trọng nhất lúc này chính là nhi tử đang sống chết không rõ!

“Hầu gia phu nhân, chuyện xử phạt nha hoàn trong phủ của người, chúng ta không có ý kiến, chỉ là...” Vương lão gia nhắm mắt, thái độ hơi thành khẩn nhưng giọng nói lại không che giấu uy hiếp: “Nhi tử của ta hiện tại vẫn hôn mê không rõ, có thể nhờ phu nhân gọi đại phu đến khám hay không? Dù sao nếu nhi tử của ta có mệnh hệ gì... sợ là Liên phủ cũng không tránh khỏi liên quan.”

Trường Bình Hầu phu nhân hơi thay đổi sắc mặt, lời này của Vương lão gia không sai, tuy nói Vương Kim có tội nhưng nếu hấn thật sự chết ở đây, đồn ra ngoài thì mặt mũi Trường Bình Hầu phủ còn để ở đâu nữa? Nghĩ vậy nàng đưa mắt nhìn về phía Diệp phu nhân, tựa hồ như muốn xin ý kiến, vốn dĩ nơi này là Liên gia, Trường Bình Hầu phu nhân thân là chủ mẫu nếu muốn gọi đại phu cũng không cần phải hỏi qua ý kiến của người khác nhưng đây là trường hợp đặc biệt, tuy nói Vương Kim bị đánh sống chết không rõ nhưng Diệp Linh Vi cũng là nạn nhân trong chuyện này, vẫn nên hỏi ý kiến của nhà gái trước đã.

“Hầu gia phu nhân, phiền người cho người gọi phu quân của ta đến đây khám cho lệnh công tử...” Diệp phu nhân cũng gật đầu, hiện tại cục diện rối loạn, Lục La không chịu nhận tội, chủ mưu ở phía sau vẫn chưa lộ mặt, mà Vương Kim cũng xem như là một manh mối quan trọng trong chuyện này, vẫn nên để hấn tỉnh dậy nói ra mọi chuyện mới tốt.

“Hạo Nguyên, đi gọi Diệp Thái y đến.” Có được sự đồng ý của Diệp phu nhân, Trường Bình Hầu phu nhân cũng dễ nói chuyện, nhanh chóng lệnh cho nhi tử đi tìm Diệp Thái y đến cứu chữa cho Vương Kim.

“Vâng.” Liên Hạo Nguyên đáp ứng rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Chuyện của Vương Kim đã được xử lý, tiếp theo đây chính là bản về việc dùng hình Lục La.

“Thu Cúc, người đi lấy dụng cụ dùng hình lại đây, ta muốn nhìn thử xem nàng còn cứng miệng đến khi nào.”

“Đạ...” Thu Cúc nhìn Lục La quỳ nơi đó, ánh mắt thoáng hiện tia thương cảm, đang lúc định rời đi thì Lục La lại lên tiếng: “Phu... phu nhân... chuyện này không có liên quan đến nô tì... thật sự...” Lục La khóc nước mắt, rõ ràng là bị lời nói của Trường Bình Hầu phu nhân dọa sợ, ngay cả những người ở đây nghe thấy Trường Bình Hầu phu nhân muốn dùng hình phạt bọn họ cũng sợ đến hoa dung thất sắc, Lục La chỉ là một nha hoàn thấp hèn, nghe đến việc chủ tử xử phạt nàng tất nhiên là sợ hãi.

“Phu nhân, xin cho Linh Nhi nói một lời, hình phạt như vậy chỉ dành cho những kẻ tội phạm đáng chết, nếu dùng hình với một nha hoàn chỉ sợ là không đúng với phép tắc.” Tiết Phong Linh từ đầu chỉ cuối đầu duy trì dáng vẻ người vô tình của bản thân, mọi người sớm đã bỏ qua sự tồn tại của nàng, vậy mà lúc này nàng lại lên tiếng, hơn nữa câu nói đầu tiên lại là nói giúp Lục La, khiến mọi người không khỏi chú ý đến.

Trong lòng Tiết Phong Linh cũng không muốn mọi người chú ý đến nàng, dù sao nàng cũng có liên qua đến chuyện này, nếu tùy tiện xen vào sẽ khiến người khác chú ý đến, đến lúc đó điều tra tra được sự thật đằng sau, cho dù nàng có là tiểu thư của Tiết gia thì chỉ sợ cũng phải gánh chịu con giận của Liên gia và Diệp, chỉ là dưới tình hình hiện tại nàng không thể tiếp tục ngồi im lặng, bởi vì Trường Bình Hầu phu nhân muốn dùng hình rồi. Đối với thái độ sống chết không chịu khai của Lục La nàng rất hài lòng, nhưng nàng không dám khẳng định rằng đối phương sẽ tiếp tục giữ im lặng cho đến khi Trường Bình Hầu phu nhân dùng hình, dùng hình là hình phạt tàn khốc thế nào, mà Trường Bình Hầu phu nhân lại không giống như những người khác đem chuyện này ra đe dọa Lục La, theo như nàng thấy, Trường Bình Hầu phu nhân tức giận lên thì nói là làm, lần này nàng ta thật sự muốn rửa oan cho Liên Như Nguyệt.

“Linh Nhi nói vậy là sai rồi, loại nha hoàn này không dạy dỗ là không được.” Đối với chuyện của Lục La Trường Bình Hầu phu nhân không để nói chuyện như vậy, nếu nữ nhi đã nói bản thân vô tội, nàng thân là mẫu thân tất nhiên sẽ lấy lại công đạo cho nữ nhi, làm sao để một nha hoàn phá hủy thanh danh của nữ nhi?

“Phu nhân đừng mà...” Lục La sợ tới mức khóc nức, nàng nhìn Liên Như Nguyệt, chỉ mong đối phương sẽ giúp nàng cầu tình nhưng đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ khiến tâm tình Lục La nháy mắt như rơi vào đáy cốc.

Xét cho cùng Lục La cũng là nha hoàn thân cận của nàng, Liên Như Nguyệt tất nhiên sẽ không đứng nhìn nàng ta chết, chỉ là Lục La giấu nàng làm những chuyện này, nếu chuyện này không bị tra lên đầu nàng Liên Như Nguyệt nhất định sẽ cứu đối phương, nuôi một con chó còn có tình cảm huống hồ là người, điều khiến nàng thất vọng ở đây chính là Lục La làm việc không biết rửa sạch chứng cứ, tiếp tục giữ nàng ta bên mình chỉ là rước thêm phiền phức mà thôi.

“Thu Cúc còn không mau đi.” Thấy Thu Cúc vẫn đứng yên bất động, gương mặt Trường Bình Hầu phu nhân hiện lên nét nghiêm nghị.

“Đừng đừng, nô tì nói, nô tì nói...” Lục La lắc đầu, chỉ sợ hôm nay sẽ bỏ mạng tại đây, nếu sau khi dùng hình nàng chịu không được đau đớn mà nói ra thì không bằng trước khi dùng hình nói ra.

Tâm tình Tiết Phong Linh có chút bất an, nàng không phải không muốn cứu Lục La nhưng ở đây đông người như vậy, nếu nàng cố chấp muốn cứu Lục La thì mọi người sẽ nghi ngờ nàng, đến lúc đó mọi chuyện sẽ không dễ dàng xử lý như vậy. Vốn dĩ lúc đầu làm ra chuyện này là bởi vì tin Lục La là người thông minh, làm chuyện sẽ không dễ lộ sơ hở, không nghĩ đến nàng ta không chỉ dễ lộ sơ hở mà còn dễ lộ một cái đuôi lớn như vậy cho người khác nắm được, nhìn bộ dạng hiện tại của Diệp Linh Vi, hẳn là không có bị Vương Kim lấy mất trong sạch, lần này trộm gà không được còn mất đi nắm gạo, nếu lát nữa Lục La khai ra nàng thì phải làm sao đây?

Không được, nàng phải tìm một đường lui khác cho mình!

“Còn không mau nói?!” Gương mặt Trường Bình Hầu phu nhân bỗng sắc bén hẳn lên, nàng cũng không phải chỉ dọa Lục La, nếu nàng ta không khai nàng sẽ dùng hình, cho dù chết người nàng cũng sẽ không để nữ nhi gánh hãm oan này.

“Là... là do Tiết tiểu thư... Tiết tiểu thư bắt nô tì làm như vậy.” Lục La hoảng sợ òa khóc, bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của Tiết Phong Linh mà đem chuyện tính kế Diệp Linh Vi nói ra, bởi vì nàng cảm thấy so với Tiết Phong Lan thì chuyện của Diệp Linh Vi quan trọng hơn, huống hồ bên cạnh Diệp Linh Vi còn có Diệp phu nhân làm chỗ dựa, mà Tiết Phong Lan chỉ có một mình, ngay cả tỷ tỷ của nàng ta còn muốn hãm hại nàng ta, nói ra chuyện của nàng ta chỉ tổ rước phiền toái, hơn nữa theo nàng thấy Trường Bình Hầu phu nhân chỉ là muốn truy cứu chuyện của Diệp Linh Vi mà thôi, còn chuyện của Tiết Phong Lan lại không có ý nhắc đến, cho thấy chuyện của Tiết Phong Lan cũng không quan trọng lắm.

Vương thiếu gia vì muốn có được người trong lòng mà tìm đến nàng, muốn nàng giúp hắn dẫn người trong lòng là Tiết tiểu thư đến biệt viện phía Tây để hai người bọn họ “tâm sự” riêng với nhau, Lục La cũng biết một nam một nữ ở riêng với nhau không chỉ đơn thuần là tâm sự, chỉ là lúc đó nàng bị bạc làm mờ mắt cho nên đã đồng ý, không nghĩ đến lại bị Tiết tiểu thư nhìn thấy nàng và Vương thiếu gia trò chuyện, Tiết tiểu thư không phải người ngu dốt, tiếng xấu của Vương thiếu gia như sấm bên tai, sau khi Tiết tiểu thư ép nàng nói ra mọi chuyện thì nàng ta liền bày mưu tính kế, muốn Diệp tiểu thư làm kẻ chết thay.

Mọi người bị lời nói của Lục La dọa cho kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau đều cảm thấy lời nói của đối phương nằm ngoài dự đoán của bản thân, mặc dù nói Vương Kim có tội vì đã cố âm mưu tì bì như vậy nhưng xem ra người đáng sợ nhất chính là vị Tiết tiểu thư trong miệng Lục La, bởi vì đối phương đã biết tất cả, không những không trốn tránh mà còn bình thản diễn một màn “thay mện đổi đào” khiến khác kinh sợ vì tâm tư của đối phương, bất quá điều quan trọng nhất là...

“Tiết tiểu thư mà người nói là ai?” Liên Như Nguyệt hỏi ra nghi vấn trong lòng của mọi người.

Nơi này không chỉ có một Tiết tiểu thư, mà trong kinh thành này lại càng không chỉ có một nhà họ Tiết, Lục La nói chuyện mơ mơ hồ hồ như vậy ai có thể rõ ràng?

“Tiết... Tiết... Tiết tiểu thư là...” Ánh mắt Lục La hoảng loạn, nàng chỉ nói là Tiết tiểu thư chứ không biết là Tiết tiểu thư nào, điều này khiến mọi người suy đoán không ngừng, đang lúc hoang mang không biết có nên nói ra sự thật hay không thì nhìn thấy ánh mắt Tiết Phong Linh đang cảnh cáo nhìn nàng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống khiến đáy lòng nàng không khỏi run lên.

“Tiết Phong Lan tiểu thư, thật xin lỗi, ta cũng không cố ý muốn khai người ra...” Lục La vội tránh ánh mắt Tiết Phong Linh, cúi đầu, cắn răng mở miệng. Ngày hôm nay cho dù nàng khai hay không khai cũng sẽ không thể thoát tội, mà khai ra ai cũng không có đường sống, chỉ là so với Tiết Phong Lan nàng lại càng sợ Tiết Phong Linh hơn, dù sao thì trong tay đối phương cũng có nhược điểm của nàng.

“Cái gì?” Không biết là ai hô lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tiết Phong Lan đang ngồi trên xe lăn, theo sau đó là một loạt giọng nói vang lên.

“Lan nha đầu?!”

“Phong Lan tiểu thư?”

“Phong Lan?”

“Lan Nhi tỷ?”

“Lan Nhi?”

Tất cả mọi người ngoại trừ Tiết Phong Linh và phu thê Vương gia đều lộ thần sắc kinh ngạc, Tiết Phong Linh thì biết rõ mọi chuyện, mà phu thê Vương gia thì không có hảo cảm với Tiết Phong Lan khi biết được nàng cho người đánh nhừ tử nhà bọn họ, mọi người còn lại thì bởi vì không ai nghĩ Tiết Phong Lan lại là chủ mưu đứng phía sau chuyện này, người đến sau còn không rõ nhưng hai người đến đầu tiên là Trường Bình Hầu phu nhân và Diệp phu nhân thì biết được nếu không phải có Tiết Phong Lan xuất hiện thì chỉ sợ Diệp Linh Vi đã có chuyện rồi, mặc dù lúc đầu hai người đều nghi ngờ ý đồ của Tiết Phong Lan khi xuất hiện ở nơi này nhưng sau khi tra hỏi, hai người cảm thấy lời nói của Tiết Phong Lan có phần đáng tin, lại có

Như Sương làm chứng, tuy nói Như Sương là người của nàng ta nhưng dù sao trước kia Như Sương cũng là người của Thái hậu, vẫn phải cho nàng một phần mặt mũi, huống hồ nếu nói lời của Như Sương không đáng tin nhưng còn Diệp Linh Vi cùng Nguyệt Viên Viên thì sao? Cả hai người bọn họ đều có thể chứng minh cho Tiết Phong Lan, một người chứng tỏ Tiết Phong Lan ở bên cạnh mình cho đến khi Như Sương đến mới tách ra, một người lại có thể chứng minh Tiết Phong Lan là người đầu tiên phát hiện Diệp Linh Vi không thấy và đi tìm, xét về mặt nào đi chăng nữa thì Tiết Phong Lan cũng không có lý do gì mà hãm hại Diệp Linh Vi.

“Tiết... Tiết Phong Lan tiểu thư biết được Vương thiếu gia muốn tính kế nàng cho nên nàng đã tương kế tựu kế, thay mặt đổi đào thành Diệp tiểu thư...”

“Chuyện này làm sao có thể?” Không ai ngờ rằng Nguyệt Viên Viên lại là người đầu tiên đi trước lên tiếng: “Lan Nhi và Linh Vi tuy vừa mới gặp nhau nhưng tình cảm chẳng khác nào thân tỷ muội, trên bàn ăn hai người bọn họ hợp nhau thế nào mọi người đều nhìn thấy, người hiện tại nói những lời này khiến bọn ta thật sự tin người sao?” Nguyệt Viên Viên nhìn thấy trên bàn ăn hai người kia nói chuyện vô cùng hợp, sau đó hai người còn đi chung với nhau, lúc Diệp Linh Vi mất tích Tiết Phong Lan cũng là người đầu tiên đi tìm, nhìn về mặt nòn nóng của đôi phương không giống là giả vờ, nàng tuy có phần đơn thuần nhưng tình cảm thật giả nàng vẫn có thể tin tưởng được, huống hồ nhìn Tiết Phong Lan... không giống như một người có tâm cơ như vậy.

Hạ Nguyệt Lam đối với hành động hấp tấp của Nguyệt Viên Viên có chút buồn phiền, chuyện này các nàng chỉ là người ngoài cuộc, vốn dĩ không nên xen vào chỉ cần đứng bên ngoài lắng nghe là được, ai biết được nha đầu Nguyệt Viên Viên này khi nghe thấy Tiết Phong Lan là chủ mưu mọi chuyện thì lại kích động đến mức chọt miệng vào, bàn cờ này các nàng không phải quân chủ chốt, cho dù Nguyệt Viên Viên có ra mặt thay Tiết Phong Lan cũng không thể thay đổi được gì, quân chốt nằm ở chỗ Tiết Phong Lan a.

Hạ Nguyệt Lam không những tin tưởng Tiết Phong Lan không làm ra chuyện này mà trong lòng nàng biết rõ nàng ta sẽ không làm ra hành động ngu ngốc như vậy, hiện tại đôi chân của nàng vẫn đang được Diệp Thái y chữa trị, trong lúc thế này nàng ta muốn giao hảo với Diệp Linh Vi còn không kịp, làm sao có thể muốn hại Diệp Linh Vi cho được?

Chỉ là... có một số việc vẫn nên làm người ngoài cuộc lắng nghe mà thôi, đột ngột xen vào chỉ tổ rước thêm phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80-6: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (6)

“Lục La, người không được nói bậy!” Liên Như Nguyệt hơi nhíu mày, so với Diệp Linh Vi hôm nay mới nhận thức thì ngày trước nàng đã nhận thức Tiết Phong Lan, tuy nói thời gian nhận thức không lâu nhưng trong suy nghĩ của nàng Tiết Phong Lan quả thật không giống loại người như vậy, dù sao nàng cũng rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân.

“Tiểu thư, nô tì không có nói bậy...” Lục La lắc đầu, như sợ người khác không tin nàng liền lấy nước mắt làm bàn đạp để tranh thủ sự đồng tình: “Là Tiết Phong Lan tiểu thư, nàng nhìn thấy nô tì cùng Vương thiếu gia nói chuyện sau đó đã chặn đường nô tì, ép hỏi mọi chuyện... nô tì... nô tì cũng không muốn hại Diệp tiểu thư, xin tiểu thư làm chủ cho nô tì...”

“Lục La đúng không? Ta không biết người đang nói hươu nói vượn cái gì, chuyện này chắc chắn không liên quan với tiểu thư nhà ta, người nói tiểu thư nhà ta chặn đường ép hỏi người, vậy thì xin hỏi tiểu thư ta chặn đường người khi nào? Ở chỗ nào? Lúc đó là giờ nào? Có người làm chứng không?” Như Sương cũng không phải đến cạ đầu, nhìn thấy chủ tử bị người khác vu oan trong khi kẻ chủ mưu lại nhón nhơ trước mắt nàng tất nhiên tức giận.

“Ta...” Một loạt câu hỏi hướng về nàng, Lục La có chút bối rối không biết phải trả lời làm sao.

“Lúc này ở hoa viên, khi ta đến tìm tiểu thư, Diệp tiểu thư cũng nhìn thấy, kể từ đó về sau ta luôn đi theo bên cạnh tiểu thư, người nói tiểu thư nhà ta chặn đường ép hỏi người là chuyện không thể nào, ta có thể làm chứng cho tiểu thư nhà ta.”

“Cái đó... người là người của nàng, lời người nói không đáng tin.” Lục La cắn môi, bộ dạng vô cùng tức tối, đối mặt với miệng lưỡi của Như Sương, nàng quả thật không phải đối thủ.

“Ta cũng có thể nói người không phải người của tiểu thư nhà ta, và hiện tại người đang có ý đồ vu khống tiểu thư của ta, lời người nói cũng không đáng tin!” Như Sương cười lạnh, lời lẽ sắc bén khiến người khác không thể cãi lại.

“Người... người... vô lý!” Không thể đầu khẩu lại Như Sương, Lục La chỉ có thể chuyển tầm mắt qua người Liên Như Nguyệt, ý đồ muốn đối phương tin tưởng lời nàng.

“Tiểu thư, nô tì nói là sự thật, nàng ta lời lẽ vô lý, rõ ràng là nàng ta làm ra mọi chuyện nhưng bộ dạng lại như vô tội, tiểu thư người nhất định phải tin nô tì...”

Liên Như Nguyệt phiền muộn nhìn nàng, không trả lời, đáy lòng nàng vẫn còn đang thất vọng đối với việc Lục La giấu nàng ở phía sau làm ra những chuyện này, cho nên lúc này nàng chỉ có thể giữ im lặng, đơn giản là bởi vì tính công bằng của nó, giống như những gì Như Sương vừa nói nàng cũng không thể vì Lục La là nha hoàn của nàng, vì một lời nói của đối phương mà kết luận Tiết Phong Lan có tội được.

“Đù rồi, ta còn chưa xong với người đâu, còn một vấn đề nữa, tiểu thư nhà ta đi xe lăn, làm sao có thể chặn đường một nha hoàn có đầy đủ hai chân như người?” Lời này nói ra quả thật chẳng khác nào đụng phải chỗ đau của Tiết Phong Lan nhưng vì sự trong sạch của đối phương, Như Sương cũng không thể không đem chuyện này nói ra được, thật ra khi nàng quyết tâm muốn nói ra chuyện này trong lòng nàng vẫn còn có một suy nghĩ khác, thân thể Tiết Phong Lan có khiếm khuyết, đây cũng xem như là một ưu thế để có thể lật ngược ván cờ.

Quả nhiên mọi người nghe đến lời này, ánh mắt không tự giác mà nhìn về phía đôi chân của Tiết Phong Lan, váy dài màu vàng bao phủ lấy đôi chân của nàng khiến mọi người không nhìn ra được gì nhưng sự thật nàng không thể đi lại, chỉ có thể nhờ xe lăn mà di chuyển là điều không thể thay đổi, một người như vậy... nói là chặn đường một người có đôi chân lành lặn lại di chuyển nhanh nhẹn như Lục La, đúng là khiến người khác cảm thấy khó tin, nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Tiết Phong Lan mang theo vài phần thương hại.

Tiết Phong Linh một bên siết chặt nắm đấm, ngày đó nàng đẩy Tiết Phong Lan xuống hồ sớm đã dự liệu được khi đối phương được cứu lên thì chỉ còn nửa cái mạng, cho nên Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân vốn không có gì đáng ngạc nhiên, nàng nghĩ Tiết Phong Lan sẽ vì chuyện này mà mất tinh thần một thời gian, thậm chí còn trở nên điên loạn, không ngờ nàng ta lại hồi phục nhanh như vậy, hiện tại còn biết lấy nó làm vũ khí để đối phó với người ngoài rồi.

Người bên ngoài không biết rõ nhiều chuyện cho nên khi nghe đến chuyện này tất nhiên phản ứng không giống với người Tiết gia, Tiết Phong Lan ở Tiết gia đã dùng quen chiều “lấy chân làm lá chắn” này, cho nên trong phủ không ít người, đặc biệt là Tiết lão thái thái khi nghe đến chuyện này thì lúc đầu còn sinh ra sự thương tiếc nhưng sau đó lại vô cùng bức bối, nhưng Tiết Phong Lan đã trở nên thông minh hơn, chỉ dùng đôi chân của bản thân vào những tình huống thật sự cần thiết, giống như lúc này vậy.

Trước kia Tiết Phong Lan không có thông minh như vậy, rốt cuộc thì từ khi nào nàng ta lại tâm tư linh động như vậy?

Ánh mắt nàng rơi vào người Như Sương đang đứng bên cạnh Tiết Phong Lan, ánh mắt lấp lóe những tia sáng không rõ, là bởi vì nàng ta có sự trợ giúp của Như Sương sao?

Có một Xuân Cầm gối dự liệu lòng người hiện tại lại thêm một Như Sương gối bày mưu tính kế, Tiết Phong Lan là muốn lên trời hay sao chứ?

Nàng tuyệt đối sẽ không để đối phương đắc ý lâu đâu, dù sao nàng vẫn còn một con bài chưa lật, Tiết Phong Lan ở phía sau có Thái hậu chống lưng, Tiết Phong Linh tất nhiên cũng không chịu thua kém, nàng vẫn còn một vị ở phía sau giúp đỡ kia mà, thân phận địa vị của vị kia, so ra cũng chẳng thua kém Thái hậu bao nhiêu, đặc biệt gia tộc của vị kia cũng nắm không ít binh quyền của Đại Ngụy đầu.

“Lời nói này tuy có chút không đúng nhưng vì trong sạch của tiểu thư ta vẫn phải nói ra, người hai chân lành lặn, nếu người không muốn tiểu thư nhà ta làm sao có thể chặn đường người?” Như Sương cười lạnh, gương mặt lộ thần sắc không tốt: “Hay là người cam tâm tình nguyện muốn để tiểu thư nhà ta chặn đường?”

“Ta... là nàng chủ động chặn đường ta, ta nghĩ dù sao nàng cũng là chủ tử, nếu nàng muốn làm gì ta thì làm làm sao mà dám chống trả chứ? Ô ô ô ~~~ tại sao ta phải trả lời người những câu hỏi vô lý thế này chứ?” Lục La khóc nức lên, nhất quyết không chịu thừa nhận mình có tội, mà Như Sương bên này cũng không chịu thua kém, dùng lời lẽ sắc bén đã kích đối phương, hành động này của hai người khiến một đám người ở nơi này có chút khó xử, hiện tại mọi chuyện chưa làm rõ mà đã rối loạn thành thế này, nếu tiếp tục chỉ sợ không ai còn bình tĩnh được nữa.

Tiết Phong Linh âm thầm nhíu mày, không được rồi, nếu tiếp tục như vậy mọi người sẽ cảm thấy lời của Lục La không đáng tin nữa, mà Như Sương một bộ dạng hung hăng ngang ngược lại có phần đáng tin hơn, không hổ danh là người của Thái hậu, miệng lưỡi sắc bén như vậy Lục La làm sao có thể là đối thủ của Như Sương?

Không được, nàng phải giúp Lục La, nếu không để mọi người cứ tiếp diễn thế này, người bất lợi sẽ là nàng.

“Đù rồi Lục La, đừng ăn nói hàm hồ nữa, Lan Nhi không phải người như vậy, người không bằng không chứng, làm sao có thể nói Lan Nhi có tội?” Tiết Phong Linh đóng vai một người tỷ tỷ tốt bảo vệ muội muội nhưng thực chất là đang ám chỉ Lục La đem bằng chứng ra để có thêm sức thuyết phục.

Tiết Phong Lan nghe những lời này không khỏi cong khóe môi, tỷ tỷ tốt của nàng quả nhiên sẽ không im lặng ngồi nhìn nàng chiếm thế thượng phong, có một nha đầu làm việc không tỉ mỉ lại ăn nói toàn những chuyện không đầu như Lục La, Tiết Phong Linh hẳn sẽ vì chuyện này mà đau đầu không ít nhỉ?

Hạ Nguyệt Lam đứng bên cạnh Nguyệt Viên Viên không khỏi nhìn Tiết Phong Linh thêm vài lần, người này trông chừng là đang nói giúp Tiết Phong Lan nhưng thực chất là đang chỉ điểm cho Lục La đưa ra bằng chứng chứng minh Tiết Phong Lan có tội, tỷ muội nhà này đúng là thú vị không ai bằng, nếu so ra thì tỷ muội Quách gia bên kia cũng là không thể nào nhiệt như bên này được.

Trường Bình Hầu phu nhân cùng Diệp phu nhân từ đầu chí cuối đều dồn mọi sự chú ý vào người Lục La để có thể tìm ra sự thật, một người là vì muốn rửa sạch hiềm nghi cho nữ nhi, một người là vì muốn lấy lại công bằng cho nữ nhi, cho nên hai người không có chú ý đến hàm ý ẩn chứa trong lời nói của Tiết Phong Linh, nhưng Diệp Linh Vi lại cảm thấy lời này của Tiết Phong Linh có phần không thích hợp, lúc này trên bàn ăn, tỷ muội Tiết gia hai người đấu khẩu đến mức không ai dám xen vào, nàng cũng từ miệng Tiết Phong Lan mà biết được quan hệ tỷ giữa hai người không mấy tốt đẹp, lúc này nghe Tiết Phong Linh nói vậy, không hiểu sao nàng lại có cảm giác như đối phương không phải thật sự muốn thay Tiết Phong Lan lên tiếng mà trong đó còn có ẩn chứa nhiều hàm nghĩa khác nhau.

Bằng chứng?

Đúng vậy, nàng phải đưa ra bằng chứng chứng minh Tiết Phong Lan cùng nàng có thông đồng hãm hại Diệp Linh Vi, cho dù đối phương thật sự không làm nhưng chỉ cần lời nói của nàng có sức thuyết phục thì mọi người sẽ tin tưởng là do Tiết Phong Lan đứng sau chuyện này.

“Ta biết người đang giúp chủ tử người nói tốt nhưng lời ta nói nữa câu đều là sự thật, lúc này Tiết Phong Lan tiểu thư đã chặn đường ta, ta thân là nha hoàn, nàng bảo ta lại ta tất nhiên không dám từ chối, không ngờ nàng lại ép hỏi ta về Vương thiếu gia, ta chỉ có thể khai ra mọi chuyện...”

“Hon nữa, lúc này ta quả thật có tách khỏi tiểu thư, mà tiểu thư cũng cho người đi tìm ta, là khi đó... khi đó Tiết Phong Lan tiểu thư đã chặn đường ta...”

“Mà người... người là người của nàng, cho dù nàng có gặp ta thì người nhất định cũng bênh vực tiểu thư nhà người...”

Có Tiết Phong Linh dẫn đường chỉ lối, giọng nói của Lục La bình tĩnh đi rất nhiều, giọng nói của nàng không còn run rẩy nữa, thay vào đó là sự khẳng định khiến lời của nàng càng tăng thêm sức thuyết phục.

Hôm nay Liên Như Nguyệt là nha vật chính của buổi tiệc, thân là nha hoàn thân cận Lục La cũng vô cùng bận rộn, không phải bận rộn hầu hạ Liên Như Nguyệt mà là bận rộn giúp Liên Như Nguyệt tiếp đãi mọi người, cho nên nửa đầu bữa tiệc nàng không có đi theo kè kè bên cạnh đối phương, đến nửa sau bữa tiệc thấy khách khứa cũng ít dần, lúc này đây Liên Như Nguyệt mới đến tìm nàng đến hầu hạ, Lục La là đang ám chỉ, lúc mà Liên Như Nguyệt cho người đi tìm nàng thì nàng đang ở cùng Tiết Phong Lan.

Lục La lời lẽ hùng hồn hướng về phía Như Sương chất vấn xong liền hướng Liên Như Nguyệt, bộ dạng đáng thương mở miệng: “Lúc đó... là lúc đó Tiết Phong Lan tiểu thư chặn đường nô tì, sau khi nô tì đáp ứng Tiết Phong Lan tiểu thư thì gặp Phong Linh tiểu thư nói là tiểu thư đang cho người đi tìm nô tì, Phong Linh tiểu thư có thể chứng minh lời nô tì nói là sự thật, nô tì không có nói dối... có phải không?” Không đợi Liên Như Nguyệt lên tiếng, Lục La đã chuyển hướng sang Tiết Phong Linh, trong lòng nàng nắm chặt mười phần Tiết Phong Linh nhất định sẽ nói giúp nàng.

“Cái đó...” Bị mọi người nhìn Tiết Phong Linh tò mò khó xử mở miệng: “Lúc đó ta quả thật là đi tìm người, đôi gặp được người... chính là ta cũng không biết người cùng Lan Nhi, có gặp mặt hay không a...” Tiễn nha đầu Lục La này, cứ nhiên dám lời nàng vào chuyện này, quả nhiên vẫn là thiếu giáo huấn, nếu không phải sợ bản thân bị phát hiện, nàng cũng không lên tiếng thay nàng ta.

Lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, Liên Như Nguyệt không có lên tiếng phản bác, mọi người ở đây đều cho rằng hành động này của nàng là ngầm thừa nhận, mà Tiết Phong Linh cũng đã lên tiếng xác nhận lời của Lục La, nhất thời ánh mắt mọi người nhìn về phía Tiết Phong Lan mang theo phức tạp, khinh thường, kính sợ, vui sướng khi người gặp họa... bất quá đối với ánh mắt khắt khe của mọi người Tiết Phong Lan từ đầu chí cuối đều duy trì bình tĩnh.

“Nếu Phong Lan tiểu thư thật sự là chủ mưu phía sau, vì sao nàng lại làm như vậy?” Diệp phu nhân cực kì trấn định mở miệng, trong lòng nàng không mấy tin tưởng lời nói của Lục La, dù sao Tiết Phong Lan cũng từng giúp nữ nhi nhà nàng, huống hồ trong lòng nàng cũng khẳng định giữa Diệp gia và Tiết gia cũng không có thù oán sâu nặng gì, phu quân của nàng còn là người cứu chữa cho đôi chân của Tiết Phong Lan, xem như cũng là phụ mẫu tái thế của đối phương rồi còn gì?

“Đúng vậy, ta và Phong Lan không thù không oán, nàng sao lại có thể hại ta? Lời từ một phía của người làm sao có thể khiến người khác tin tưởng?” Diệp Linh Vi cũng theo đó mà lên tiếng, trong lòng nàng đã nhận định Tiết Phong Lan là ân nhân cứu mạng thì làm sao có thể vì một lời nói của Lục La mà nghi ngờ Tiết Phong Lan được?

“Nô tì... nô tì thật sự không biết vì sao Tiết tiểu thư lại làm như vậy... nô tì chỉ là làm theo lời nàng, nô tì thật sự... thật sự vô tội...” Lục La lắc đầu, nước mắt chảy trên gương mặt, bộ dạng vô cùng đáng thương khiến không ít người ở đây cũng bắt đầu tin tưởng nàng.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc của Lục La, mà mọi người xung quanh tuy hơi tin tưởng lời nói của nàng ta nhưng cũng không có lên tiếng nói gì, chỉ là phu thê Vương gia không có che giấu sự châm biếm trong đôi mắt đối với Tiết Phong Lan, mà Trường Bình Hầu phu nhân cũng là một ánh mắt phức tạp, thân phận của Tiết Phong Lan không chỉ đơn thuần là tiểu thư Tiết gia, mà còn là cháu gái của Thừa tướng, xem như là một phần của Liên gia, nói đi nói lại cũng là người một nhà, chuyện lần này nếu thật sự là do Tiết Phong Lan làm ra thì sẽ ảnh hưởng đến quan hệ ba nhà, cho dù sau này có qua lại thì cũng không còn thân thiết như xưa.

Liên Như Nguyệt không được, Tiết Phong Lan cũng không được, Diệp Linh Vi lại còn là nạn nhân của chuyện này, rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt đây?!

“Tiết tiểu thư, từ nãy đến giờ người vẫn im lặng không nói, có phải là thừa nhận hay không?” Lời nói chói tai của Vương phu nhân vang lên, nháy mắt mọi người đều nhìn về phía nàng, trong lòng Vương phu nhân cũng là buồn bực, tuy nói nhi tử nàng có tội nhưng cũng là do tiện nhân này tính kế, nếu không phải nàng ta dụ dỗ nhi tử của nàng, nhi tử của nàng sẽ dùng biện pháp này để có được nàng ta sao? Nghĩ đến đối phương mang họ Tiết, Vương phu nhân không khỏi nhớ đến chuyện mấy tháng trước nhi tử bảo nàng đến Tiết gia cầu thân, tưởng rằng nhi tử đã vừa ý cô nương nhà nào, sau khi cưới vợ sẽ sinh con lập nghiệp, bót ra ngoài quây phá nên Vương phu nhân vô cùng vui mừng mà chuẩn bị đi hỏi cưới, không ngờ đến nơi lại bị đối phương thẳng thừng từ chối. Đối phương không những từ chối mà còn nói những lời vô cùng khó nghe, mặc dù biết rõ nhi tử không phải là loại người tốt lành gì nhưng thân là mẫu thân, Vương phu nhân làm sao có thể im lặng nghe người ngoài nói nhi tử của nàng như vậy? Cho dù không xứng, không môn đăng hộ đối thì cũng là nữ nhi nhà bọn họ không xứng với nhi tử của nàng, đám người đó ý thế hiếp người, nữ nhi nhà người muốn gả, chưa chắc Vương gia chúng ta đã chấp nhận đâu, cho nên hiện tại nhìn đến Tiết Phong Lan, đáy lòng càng sinh ra vài phần buồn bực.

Nữ nhân họ Tiết đều là loại không ra gì, một người thì chường mắt nhi tử nàng, một người thì lại ra tay đánh nhi tử của nàng, đúng là không có gia giáo.

“Ta không nói gì không có nghĩa là thừa nhận, Vương phu nhân không cần vội kết luận.” Tiết Phong Lan cười lạnh, thần thái thản nhiên, không hề có chút chột dạ hay xấu hổ gì đối với lời khai của Lục La và ánh mắt của mọi người, tựa như nãy giờ những gì mọi người nói một chữ cũng không hề lọt vào tai nàng.

“Ta chỉ muốn nhìn xem nàng còn muốn diễn kịch thế khi nào.” Chắc, nàng vẫn là quá xem thường Tiết Phong Linh, hay nói chính xác hơn là nàng đã xem thường nha hoàn gọi Lục La này, dưới sự ép hỏi như vậy mà nàng ta vẫn kiên quyết không chịu nói ra chủ mưu phía sau, cư nhiên lại đổ mọi chuyện lên đầu nàng, nàng ta sợ Tiết Phong Linh đến vậy sao?

Nếu Liên Như Nguyệt biết được nô tì của nàng ta trung thành với Tiết Phong Linh như vậy, nàng ta sẽ có phản ứng thế nào đây?

Kiếp trước Tiết Phong Linh nhờ có Liên gia mới có thể đạp ngã nàng xuống để Lam Thành Vũ đưa nàng ta lên vị trí kia, nếu hiện tại Liên Như Nguyệt phát hiện khuê mật mà nàng tin tưởng nhất cùng nha hoàn của nàng thông đồng với nhau, ở phía sau mượn danh nghĩa của nàng làm ra những chuyện này thì liệu nàng có còn đứng về phía Tiết Phong Linh nữa, liệu có vì Tiết Phong Linh mà đối đầu với Triệu gia bên kia, có chết cùng muốn đưa Tiết Phong Linh lên làm hậu hay không?

Thật là... rất đáng chờ mong đâu.

“Diễn kịch? Ta xem người mới là người đang diễn!” Vương phu nhân vốn không có thiện cảm gì với Tiết Phong Lan, hiện tại nhìn bộ dạng bình tĩnh như mọi chuyện không liên quan đến bản thân của nàng, Vương phu nhân không khỏi mở miệng châm chọc: “Nhân chứng vật chứng đều là hướng về người, người nói người vô tội, ai tin?”

“Vương phu nhân, ta biết ngài tức giận vì chuyện ta đánh nhi tử của ngài, chỉ là xin ngài đừng không phân biệt phải trái như thế, ta còn chưa có chứng minh mình vô tội đâu, ngài lại chỉ tin lời của một nha hoàn, ngài cảm thấy lời của Tiết Phong Lan ta đây chẳng lẽ không bằng một nha hoàn?!” Ánh mắt lạnh lùng rơi vào người Vương phu nhân, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, tịch mịch u ám nhưng lại tràn đầy kiên định khiến Vương phu nhân không tự giác sinh ra sợ hãi.

“Người... người ăn nói với trượng bối như thế sao?” Vương phu nhân lắp bắp, hơi rụt đầu lại, lời nói cũng không còn lớn tiếng như lúc nãy, đứng nhìn về ngoài cửa nàng da dầy thịt béo thì cho rằng nàng lớn gan, thật ra nàng rất nhát gan, ngày thường hung hăng ngang ngược là dựa vào thế lực của Vương gia, nếu đứng trước người có địa vị cao hơn thì chẳng dám lớn lối, rụt cổ như con rùa.

“Chúng ta hiện tại đang xử án, trên công đường chỉ có người đứng kẻ sai, người có tội và vô tội, thiên tử phạm pháp cũng xử như thứ dân, Vương phu nhân cảm thấy... trượng bối thì làm sao?” Trượng bối? Đứng trước thân phận địa vị, trượng bối thì đã làm sao?

Lý Thừa tướng thân là ca ca của Thái hậu, đứng trước Thái hậu chẳng phải cũng là quỳ gối hành lễ hay sao?

Trượng bối cho dù có lớn cách mấy đứng trước quyền lực cũng phải khuất phục mà thôi, huống hồ Vương phu nhân thì tính gì là trượng bối của nàng? Tiết gia và Vương gia không có giao tình, đứng nói đến chuyện thân thích bà con xa, chỉ cần nói đến thân phận Tiết gia cao hơn Vương gia một bậc thì khi Vương phu nhân gặp được Thượng thư phu nhân chẳng phải cũng hành lễ hay sao?

“Người...” Vương phu nhân bị lời nói của Tiết Phong Lan nói đến tức giận run người nhưng lại không cách nào phản bác, bởi vì lời đối phương nói thật sự không sai.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhìn bề ngoài như nhược yếu đuối không ngờ vị Tử tiểu thư này của Tiết gia miệng lưỡi lại sắc bén như vậy, so với Như Sương lúc nãy cũng chẳng thua kém, Như Sương thì không đáng nói, dù sao nàng cũng là người của Thái hậu, sống trong cung lâu ngày, miệng lưỡi như vậy là bình thường, nhưng Tiết Phong Lan chỉ là một tiểu thư khuê các, ngày thường của lớn không bước cửa nhỏ không ra, vậy mà lời lẽ lại sắc như dao, khiến người khác khó mà phản bác, ngay cả mụ đàn bà chanh chua như Vương phu nhân cũng chẳng phải đối thủ của nàng, đúng là khiến không ít người ở đây đại khai nhãn giới.

“Lan nha đầu, chúng ta sẽ không chỉ dựa vào lời của Lục La mà kết tội người, nếu người có lời muốn nói vậy thì nói đi.” Trượng Bính Hầu phu nhân nhìn Vương phu nhân bị Tiết Phong Lan nói đến á khẩu không thể làm gì hơn là ngậm ngùi tức giận không khỏi lên tiếng giải vây, trong lòng cũng thờ dãi không thôi, vốn nghĩ mọi chuyện đơn giản không ngờ lại phức tạp đến như vậy, nha đầu Tiết Phong Lan này, trước kia nghe Thượng thư phu nhân nói tiểu nữ nhi nhà nàng ngày thường nghịch ngợm, lại không hiểu chuyện, suốt ngày quanh quẩn trong phủ không chịu ra ngoài, khuyên can thế nào cũng không nghe, so với Tiết Phong Linh quả thật là khác nhau một trời một vực, hiện tại nhìn thấy đúng là...

Tiết Phong Lan chẳng có chút gì giống như lời của Thượng thư phu nhân nói, nói nàng nghịch ngợm nàng lại ngoan ngoãn yên tĩnh, từ đầu chí cuối đều ngồi một bên không nói gì, nói nàng không hiểu chuyện nàng lại dùng lời nói sắc bén cùng Vương phu nhân đấu khẩu, người này... so với Tiết Phong Linh chỉ sợ là không hơn không kém.

Người thông minh không ai không thích, Trượng Bính Hầu phu nhân cũng vậy, chỉ là nếu Tiết Phong Lan thật sự có liên quan đến chuyện này thì khó mà nói trước được điều gì.

“Lan Nhi đa tạ Hầu gia phu nhân tin tưởng, Lan Nhi nhất định sẽ không khiến phu nhân phải thất vọng.” Có lời này của Trượng Bính Hầu phu nhân, Lục La còn có đất để diễn sao?

“Tiết... tiểu thư, nô tì biết người hận nô tì vì đã nói ra mọi chuyện nhưng nô tì không có cách nào, nô tì cũng là muốn sống...” Lục La thấy thái độ của Trượng Bính Hầu phu nhân đối với Tiết Phong Lan tốt như vậy đáy lòng có chút oán giận, rõ ràng nàng đã khai ra nàng ta là chủ mưu phía sau, vì sao mọi người vẫn không chịu tin nàng mà muốn nghe lời giải thích của Tiết Phong Lan cơ chứ? Nếu mọi người đều tin lời Tiết Phong Lan thì nàng phải làm sai bây giờ? Nàng liệu có bị Hầu gia phu nhân trừng phạt hay là bị đuổi ra khỏi phủ, hoặc là rơi vào tay Tiết Phong Linh, sau đó khó mà sống nổi?

Tất cả cũng tại Tiết Phong Linh, biết sớm chuyện này phiền phức như vậy ngay từ đầu nàng cũng không tham chút tiền đồ của Vương Kim, nếu không cũng không bị Tiết Phong Linh phát hiện, sự tình cũng không đi đến mức phức tạp như vậy, mà Tiết Phong Linh chỉ đứng một bên không chịu giúp nàng nói chuyện khiến nàng phải chật vật đối phó với một đám người thế này, trong lòng không khỏi nảy sinh oán hận với Tiết Phong Linh.

Con người chính là như vậy, lúc người khác giúp đỡ thì cảm thấy đó là điều hiển nhiên nhưng khi người khác không giúp đỡ nữa thì đáy lòng lại sinh ra oán hận, loại người này đúng là bạch nhãn lang mà!

Đối với loại người đầy rẫy âm mưu quỷ kế như Tiết Phong Linh, loại bạch nhãn lang này vô cùng thích hợp đặt cùng một chỗ với nàng ta.

“Người nghĩ rằng người khai ra thì người sẽ được sống sao?” Đối với lời giải thích của Lục La, Tiết Phong Lan rất hứng thú mở miệng, bộ dạng hiện tại của Lục La chẳng khác nào Xảo

Xảo khi này nhìn thấy Lục La nhìn nàng, rõ ràng là bản thân làm sai nhưng lại đem mạng sống ra làm cái cớ mà đổ lỗi cho người khác, ngay từ đầu khi Lục La đã chọn con đường này thì đã không con đường lui nữa rồi, nếu nàng ta suy nghĩ xa hơn một chút có thể mọi chuyện cũng sẽ không rơi vào đầu nàng ta, cũng không biết là bởi vì nàng ta tin tưởng vào bản thân nàng ta có năng lực đối trắng thay đen hay là tin tưởng vào Tiết Phong Linh sẽ không thấy chết không cứu?

Cho dù là thế nào thì hiện tại mọi chuyện đã thành như vậy, bất kì một người liên can nào cũng đều khó mà có một con đường lui hoàn hảo, bao gồm cả Tiết Phong Linh, dựa vào sự sắc bén của Liên Như Nguyệt và trí thông minh của Hạ Nguyệt Lam chỉ sợ sớm đã phát hiện vấn đề trong chuyện này.

“Nô ti...” Lục La sùng sốt, không nghĩ Tiết Phong Lan lại trả lời nàng, còn chưa đợi nàng mở miệng nói tiếp Tiết Phong Lan đã cướp lời: “Ngay từ đầu ngươi lựa chọn làm điều này thì sớm đã không còn cơ hội quay đầu rồi.”

Đáy lòng Lục La không khỏi vì lời nói này của Tiết Phong Lan làm cho rung động, ngữ khí đó, lời lẽ đó, giọng điệu đó... liệu có phải Tiết Phong Lan đã biết được điều gì? Bản thân nàng liệu có sáng suốt khi đẩy mọi tội lỗi lên đầu Tiết Phong Lan? Bất quá nàng đã không còn đường lui, nếu lúc này nàng nói Tiết Phong Linh là chủ mưu phía sau mà không phải Tiết Phong Lan thì mọi người cũng không chịu tin nàng... cho nên, chỉ có thể tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-7: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (7)

“Hừ, người còn dám nói chuyện này không liên quan đến ngươi.” Thấy Tiết Phong Lan lên tiếng nói chuyện với Lục La, Vương phu nhân lại chen miệng vào, nàng là đang muốn trả thù chuyện lúc này Tiết Phong Lan khiến nàng mất mặt với mọi người.

“Vương phu nhân, chỗ ta đang hỏi chuyện, có thể phiền ngài đừng nói thêm lời nào được không?” Vị Vương phu nhân này, nàng ta tựa hồ như thật chán ghét nàng, còn chưa đợi này hỏi chuyện đã hết lần này đến lần khác kết luận nàng có tội, nếu không phải biết rõ đối phương vì chuyện Thượng thư phu nhân từ hôn mà sinh ra thành kiến với nữ nhi Tiết gia thì nàng còn nghĩ rằng nàng ta với Tiết Phong Linh là một giuộc đầu.

“Ngươi...” Nữ nhân ngày để không xem lời nói thì cũng nói của trường bối như nàng ra gì, đúng là thiếu giáo dưỡng, nàng mới không muốn tranh cãi cùng nàng ta, như vậy sẽ làm mất thân phận của nàng, chính là đối phương miệng lưỡi độc ác, nàng tất nhiên không muốn bị nữ nhân này để đầu cưỡi cổ.

“Vương phu nhân.” Trường Bình Hầu phu nhân cũng chẳng ưa gì Vương phu nhân nên mới lên tiếng nói giúp Tiết Phong Lan, Vương phu nhân vì e ngại thân phận của nàng nên chỉ đành ngậm ngùi im lặng, ánh mắt oán giận nhìn về phía Tiết Phong Lan, bộ dạng không cam lòng.

Vương lão gia bên cạnh cũng phiền muộn kéo tay Vương phu nhân, từ xưa đã có câu “Nam nhân tránh xa hậu viện” quả thật không sai, chưa tra rõ mọi chuyện mà một đám nữ nhân đã nhón nháo cả lên thế này, đợi sau khi biết rõ chủ mưu phía sau là ai có phải đám nữ nhân này lại bắt đầu tranh đấu hậu viện hay không?

Lúc này trong lòng Vương lão gia chỉ mong Vương Kim mau tỉnh lại để có thể nói rõ mọi chuyện, sau đó có thể về nhà nghỉ ngơi, này giờ nghe một đám người không ngừng tranh luận lỗi tại của hắn cũng vô cùng khó chịu, theo như lời nha hoàn Lục La đó thì là Vương Kim đưa bạc cho nàng ta để nàng ta đưa người trong mộng của hắn đến đây, trong chuyện này Vương Kim tránh không khỏi có tội, bất quá tội này cũng không có việc gì lớn lao, nam nhân phong lưu bên ngoài cũng là chuyện bình thường, cùng lắm thì để nhi tử thủ Diệp tiêu thư vào của là xong chuyện, mặc dù thân phận địa vị giữa hai nhà cách biệt nhưng nếu thật sự hai người đã da thịt chi thân thì Diệp gia bên kia dù không muốn cũng phải gả nữ nhi cho bọn họ.

“Được rồi, ta chỉ muốn hỏi Lục La vài câu, sau đó các vị hãy kết luận được không?” Tiết Phong Lan hướng ánh mắt nhìn mọi người, Tiết Phong Linh thấy cảnh này có chút chần chờ nhưng không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc, sợ người khác chú ý đến mình, đợi đến khi tất cả mọi người đều đồng ý nàng mới đẩy xe lăn về phía Lục La, chuẩn bị khởi binh vấn tội.

“Đầu tiên, ngươi nói ta là chủ mưu chuyện này nhưng trước kia ta cùng ngươi không quen biết, làm sao lại có thể ra lệnh cho ngươi làm việc được?”

“Cái đó...” Lục La không nghĩ đến Tiết Phong Lan lại hỏi đến vấn đề này, nhất thời không biết trả lời thế nào, nàng cùng Tiết Phong Lan quả thật không có quen biết, nếu như hôm nay Tiết Phong Linh không phải muốn tính kế Tiết Phong Lan thì nàng cũng không tiếp xúc với đối phương, cũng không biết nữ tử từ bề ngoài nhu nhược, tàn phế hai chân nhưng khi ra tay lại tàn nhẫn như vậy, hoàn toàn không chút chần chờ mà cầm trâm đâm vào tay nàng.

Liên Như Nguyệt hơi nhướng mày, đôi mắt hiện lên tia sáng, đúng vậy, nàng và Tiết Phong Lan chỉ mới gặp nhau có hai lần, lần đầu tiên là ở Đại hôn của Thái tử, ngày đó nàng cũng không có mang Lục La đi cùng, hôm nay là lần thứ hai hai người gặp mặt, chỉ là từ lúc bữa tiệc bắt đầu đến nay nàng vẫn luôn là người tiếp Tiết Phong Lan, trong lúc bữa tiệc diễn ra Lục La cũng chưa từng xuất hiện bên cạnh nàng, xem như lời Lục La nói là sự thật, Tiết Phong Lan phát hiện Lục La cùng Vương Kim thông đồng nên đã chặn đường hỏi chuyện, nhưng Tiết Phong Lan tàn phế hai chân, cho dù đối phương phận là tiểu thư khuê các nhưng Lục La ngày thường ở bên cạnh nàng cũng vô cùng kiêu ngạo, không dễ dàng nghe lời người khác, huống hồ... Tiết Phong Lan và Lục La trước kia không quen biết nhau, làm sao Lục La lại có thể nghe lời đối phương mà hãm hại Diệp Linh Vi, thân phận của những người trong bữa Lục La cũng không phải không biết, vì lời nói của một người ngoài mà Lục La lại làm ra chuyện này, hơn nữa đợi đến khi muốn dùng hình nàng ta mới chịu khai ra, lòng trung thành bậc này... không phải chỉ dành cho người mới gặp lần đầu được.

Đáy lòng Liên Như Nguyệt không khỏi xuất hiện một tia lừa gạt, người do nàng dạy dỗ, tính tình Lục La thế nào nàng có thể rõ ràng hơn ai hết, nếu không phải trong tay Tiết Phong Lan có điểm yếu của Lục La thì nàng ta nào chịu khuất phục, ngoan ngoãn nghe lời Tiết Phong Lan?

Trong chuyện này có quá nhiều vấn đề chưa thể giải thích, không được, nàng nhất định phải suy nghĩ thật kĩ lưỡng, không thể đưa ra kết luận sai lầm được!

Tiết Phong Linh bên này cũng trầm than không ổn, Liên Như Nguyệt có thể hiểu rõ điều này nàng sao lại không rõ, thậm chí Tiết Phong Lan này giờ im lặng không lên tiếng hóa ra là đang che giấu đại chiêu!

“Chẳng lẽ đối với một người chỉ mới gặp lần đầu, ngươi cũng có thể thể hiện lòng trung thành, nói gì nghe nấy sao?” Ngay cả vấn đề cơ bản như vậy, Lục La cũng không trả lời được, tiếp theo đây nàng ta sẽ ứng phó thế nào với những câu hỏi của nàng đây?

Xem ra lần này Tiết Phong Linh chọn người đúng là không có chuẩn bị trước, nếu không chỉ mới có câu hỏi đầu tiên Lục La đã bối rối thành như vậy rồi?

Cô nhân có câu, không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, câu này sinh ra chính là áp dụng lên người Lục La đấy.

Tiết Phong Linh thật sự... xem thường nàng đến mức, tùy tiện tìm một nha hoàn như vậy để đối phó nàng, đúng là khiến nàng không vui mà!

“Nếu là như vậy lòng trung thành của ngươi... không khỏi quá mức rẻ mạt!” Tiết Phong Lan cũng không khách khí nói ra lời này, mặc dù nàng biết có thể chọc giận Liên Như Nguyệt, bất quá vì muốn đòi lại công bằng cho bản thân, một khi ra tay thì chính là không nhân nhượng.

“Nô ti...” Lục La mím môi, không dám trả lời, ánh mắt lơ đãng nhìn qua chỗ Liên Như Nguyệt, thấy đối phương đang nhìn nàng thì không khỏi chột dạ cúi đầu.

Lục La thân là người của Liên Như Nguyệt, ngày thường cũng tâm cao khí ngạo giống như chủ tử của mình, cho nên đối với một người mới lần đầu gặp mặt tất nhiên sẽ không vì một số ngăn ngại mà lại bán mạng cho đối phương, chính bản thân nàng cũng hiểu rõ điều này nên nàng làm sao có thể lên tiếng đáp lại lời của Tiết Phong Lan?

Hiển nhiên Liên Như Nguyệt cũng bị lời này chọc giận, bất quá tình huống hiện tại không thích hợp để cho nàng náo loạn, cho nên chỉ có thể kìm nén cơn giận, đợi khi bình tĩnh lại nàng mới cảm thấy lời này của Tiết Phong Lan không sai, đối với một người vừa mới gặp mặt mà Lục La lại ngoan ngoãn phục tùng đối phương, lòng trung thành này... đúng là có chút rẻ mặt!

“Hay là ngươi thấy ta giống như tỷ tỷ của ta cho nên nhận nhầm? Nghĩ rằng ta là khuê nữ của Như Nguyệt, vì vậy đối với ta nói gì nghe nấy?” Ánh mắt Tiết Phong Lan chứa thâm ý mà nhìn về phía Tiết Phong Linh đứng ở phía xa, trong lòng Tiết Phong Linh rất rõ ràng, câu nói này của nàng là đang có ý gì.

Nhận nhầm người?

Một người ngồi xe lăn, một người đi đứng bình thường, cho dù dung mạo có giống nhau cách thì ít nhất cũng phải phân biệt hai vị tiểu thư của Tiết gia chứ?

Làm sao có thể nhận nhầm người trong trường hợp này được?

Tất cả mọi người xung quanh đều biết rõ việc nhận nhầm người này là không thể nào, đặc biệt là trong phạm vi tiếp xúc gần như chặn đường nói chuyện thì chỉ cần liếc sơ cũng nhận thấy được sự khác biệt của hai người, người bình thường còn không nhận lầm thì Lục La làm sao có thể nhận nhầm cho được?

Hơn nữa, lời này của Tiết Phong Lan, không biết có phải mọi người nghe nhầm hay không mà lại cảm thấy có chút kì quái, cho dù Lục La có nhận nhầm người đi chăng nữa thì Lục La cũng đâu thể “nói gì nghe nấy” được, chủ tử của Lục La là Liên Như Nguyệt, cũng không phải Tiết Phong Linh?!

Nhất thời đáy lòng mọi người dâng lên một suy nghĩ lớn mật, Liên Như Nguyệt và Tiết Phong Linh là khuê nữ của nhau, Lục La lại là nha hoàn thiếp thân của Liên Như Nguyệt, nếu đúng như lời của Tiết Phong Lan, Lục La nhận nhầm người nhưng lại bày tỏ sự trung thành như vậy, chẳng phải... người mà Lục La xem là chủ tử không phải là Liên Như Nguyệt mà là Tiết Phong Linh sao?

Nha hoàn thiếp thân lại nói gì nghe nấy với khuê nữ của mình, chỉ sợ lúc này tâm tình của Liên Như Nguyệt cũng không có bình tĩnh như vẻ ngoài mà nàng thể hiện.

Bất quá đó cũng chỉ là suy đoán của bọn họ, cho nên không có ai mở miệng đem chuyện này nói ra, trong lòng ngầm hiểu với nhau mà thôi.

“Ngươi đã không thể nói vậy thì ta thay ngươi trả lời.” Dung nhan điểm lệ xuất hiện ý cười, dưới bóng đèn như hoa quỳnh nở rộ, vô cùng chói mắt và đẹp để khiến những thứ xung quanh trở nên thất sắc.

“Ta và ngươi trước kia không hề quen biết, từ nhỏ đến lớn ta rất ít khi ra khỏi phủ, chứ đừng nói là đặt chân đến Trường Bình Hầu phủ, hơn nữa ta chỉ mới gặp Như Nguyệt có hai lần, lần đầu tiên là Đại hôn của Thái tử, lần thứ hai chính là ngày hôm nay, lần trước gặp mặt ta cũng không có thấy ngươi ở bên cạnh Như Nguyệt, còn hôm nay đông người như vậy, một nha hoàn như ngươi, người nghĩ rằng ta sẽ nhìn lọt mắt ngươi sao?” Khóe môi Tiết Phong Lan nhếch lên một độ cong tuyệt đẹp, đáy mắt nàng cũng hiện lên nụ cười như có như không, đối với việc người khác hiểu lầm nàng, bản thân nàng rõ ràng cũng không có bận tâm, mà ngược lại còn rất...

Vui sướng?

Nguyệt Viên Viên cảm thấy bản thân nàng nhất định là hoa mắt rồi, Tiết Phong Lan đang bị mọi người nghi ngờ cùng hiểu lầm, bất kì ai trong trường hợp này thì cũng không thể giữ bình tĩnh được, bởi vì bản thân không có làm mà lại bị vu oan, hơn nữa nhân chứng vật chứng đều nhắm vào nàng, đối lại là người bình thường sớm đã tức giận la hét bản thân vô tội, cho dù Tiết Phong Lan tâm tính kiên định hơn người khác nhưng cũng không thể vì chuyện này mà vui vẻ được.

Đúng vậy, nhất định là nàng hoa mắt rồi.

“Huống hồ từ khi bữa tiệc bắt đầu ta cũng chỉ gặp ngươi có một lần, hơn nữa là ngươi chặn đường ta chứ ta không hề chặn đường ngươi, với một người như ta... ngươi cảm thấy nếu ta thật sự chặn đường ngươi, ra lệnh cho ngươi làm việc, ngươi thấy có khả năng đó sao?” Tiết Phong Lan tiếp tục mở miệng, ngữ khí của nàng vẫn thản nhiên, không hề nao núng.

“Ta...” Tất nhiên là không có khả năng, chưa nói đến việc Tiết Phong Lan có thân phận địa vị ra sao, chỉ nhìn vẻ ngoài của nàng hiện tại, mặc dù không ai nói ra nhưng trong lòng một số ít người đối với vị tiểu thư của Tiết gia này không khỏi sinh ra chút khinh thường, Lục La tuy là nha hoàn nhưng từ trước đến nay đều chỉ hầu hạ bên cạnh Liên Như Nguyệt, những người khác ở trong phủ không có ai dám sai sử nàng, đừng nói là một kẻ vô danh tiểu tốt như Tiết Phong Lan. Đột nhiên bị chặn đường, còn bắt nàng phải nghe lệnh đối phương, hơn nữa còn là âm mưu hãm hại Diệp gia tiểu thư, người bình thường còn e ngại thể diện của Diệp gia, không dám cùng Tiết Phong Lan thông đồng, Lục La là người thông minh thì lại càng không thể phạm phải sai lầm loại này.

“Ta có thể làm chứng, tuy ta kết giao bằng hữu với Phong Linh đã vài năm nhưng chỉ mới quen biết Lan Nhi vài ngày trước mà thôi.” Liên Như Nguyệt là chủ tử của Lục La, nếu nàng đã nói ra những lời này thì cũng chứng minh lời của Tiết Phong Lan là sự thật, Tiết Phong Lan và Lục La trước kia không hề quen biết nhau, một người là tiểu thư khuê các ngày thường không ra khỏi cửa, một người là nha hoàn phải ở bên cạnh chăm sóc chủ tử của mình, hai người làm sao có thể thông đồng với nhau được?

“Tiểu thư...” Lục La không thể tin được nhìn chủ tử của mình lại đứng về phía người ngoài, tiểu thư ngày thường ngoại trừ Tiết Phong Linh ra thì hầu như không có quan hệ giao hảo với bất kì ai, không nghĩ đến hiện tại lại nói giúp Tiết Phong Lan, mặc dù lời nói này là sự thật đi chăng nữa.

“Tiểu thư... người không tin tưởng nô tì sao?” Ánh mắt Lục La mang theo vài phần khẩn cầu nhìn về phía Liên Như Nguyệt, tựa hồ như muốn cầu xin đối phương tin tưởng mình, thế nhưng lời nói và cả hành động của nàng ngày hôm nay đã khiến Liên Như Nguyệt quá thất vọng, tất nhiên là không thể tin tưởng Lục La được nữa.

“Ta không phải không tin ngươi mà là ngươi khiến ta quá thất vọng.” Liên Như Nguyệt lạnh lùng đáp lại, nữ nhân vốn sinh vật vô tình, đối với tình cảm chủ tớ của Lục La, ngay từ lúc Lục La giấu nàng làm ra những chuyện này thì sớm đã cắt đứt rồi.

Giọng nói của Liên Như Nguyệt khiến đáy lòng Lục La lạnh đi vài phần, ánh mắt nàng rũ xuống, che đi cảm xúc nơi đáy mắt, bàn tay siết chặt y phục, tâm tình bất định.

Liên Như Nguyệt cũng không đứng về phía nàng, chuyện này có tiếp tục đi chăng nữa thì nàng có thể thoát tội không?

Nhưng mà Tiết Phong Linh bên kia vẫn còn đang nắm nhুরু điểm của nàng trong tay, nếu nàng khai ra đối phương, đối phương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng, đến lúc đó thì nàng vẫn là người mang tội, còn nàng ta là tiểu thư của Tiết gia, có Tiết gia làm hậu thuẫn, cho dù nàng ta đứng sau ném đá giấu tay cũng không bị truy cứu nặng tội.

“Nếu ngươi đã muốn ta tin tưởng thì hãy trả lời câu hỏi của ta, ngươi và Lan Nhi trước kia có quen biết hay không?”

Lục La cúi đầu không nói, thái độ của nàng khiến Liên Như Nguyệt cười lạnh một tiếng, cũng không có ý định muốn nói thêm lời nào, bộ dạng này của Lục La lọt vào mắt của mọi người liền cho là nàng im lặng cam chịu.

“Câu thứ hai, người nói ta cùng người thông đồng với nhau hãm hại Linh Vi, vậy vì sao ta lại dùng trăm cái của mình đâm người bị thương?”

“Chuyện này...” Chẳng lẽ muốn nàng nói là bởi vì muốn tính kế đối phương nhưng lại bị đối phương phản kháng, sau đó đâm bị thương nàng sao? Điều này vốn không có khả năng nói ra!

“Đừng nói người không phải ta đâm bị thương, trăm vẫn còn đang ở trong tay ta, tùy tiện tìm một đại phu đến xem xét cũng có thể kết luận vết thương trên tay người là do vật gì gây ra.”

“Ta... chuyện đó... là bởi vì lúc đầu ta không nhận lời Tiết tiểu thư hãm hại Diệp tiểu thư... cho nên người đã tức giận...” Lục La tất nhiên biết đại phu có thể chuẩn đoán ra được vết thương ở trên tay nàng là do vật nào gây ra cho nên không có khat năng gọi đại phu đến, trong lúc hoang mang không kịp suy nghĩ thì trong đầu nàng đột nhiên lại lóe lên tia sáng, rốt cuộc cũng nghĩ ra một lý do để phản bác lại lời Tiết Phong Lan nói.

“Như vậy thì vì sao người lại thay đổi chủ ý?” Lúc đầu vì e ngại thân phận của Diệp gia mà từ chối nàng, sau khi bị nàng đâm cho một trăm thì lại thay đổi suy nghĩ, nữ nhân này... lỗi tư duy quả thật không thể theo kịp người bình thường được mà.

Bản thân nàng bị đối phương đâm, ít nhiều trong lòng cũng tồn tại oán hận, làm sao có thể dễ dàng nghe lời đối phương như vậy, cho dù có thì cũng là ngoài mặt mà thôi, trong lòng muốn trả đũa đối phương thì ngoài miệng tuy nhận lời nhưng ở phía sau nhất định sẽ đâm đối phương lại một đao, như vậy mới là có qua có lại chứ?

Hay là lỗi suy nghĩ của Tiết Phong Lan nàng không giống người thường? Bị đâm một trăm còn cam tâm tình nguyện làm con cò cho đối phương bày trí sao?

Tâm tư nữ nhân, phức tạp thật!

“Chuyện... chuyện đó...” Dựa vào tính tình của Lục La, nếu bị Tiết Phong Lan đâm một trăm vì từ chối yêu cầu của nàng ta thì nàng nhất định sẽ tìm đến Liên Như Nguyệt cáo trạng, để đối phương đòi lại công bằng cho mình, bất quá đó là trong trường hợp nàng không làm gì mà Tiết Phong Lan là người có tội, trong trường hợp này... là nàng chủ động đi tiếp cận đối phương, nàng còn có thể cáo trạng hay sao chứ?

“Hay là ta cho người một số tiền lớn, khiến người đồng ý yêu cầu của ta?” Tiết Phong Lan neho mắt, lên tiếng mở cho Lục La một con đường dễ đi, nếu Lục La không chịu suy nghĩ mà nghe theo lời nàng nói thì điều này cũng đồng nghĩa với việc nàng ta đã rơi vào bẫy rập mà nàng đã sắp xếp.

“Là... là... chính là như vậy.” Lục La nãy giờ bị Tiết Phong Lan hỏi chuyện đến rối tinh rối mù, chưa kịp suy nghĩ để trả lời câu trước thì câu sau lại tiếp tục ập đến khiến nàng không kịp suy nghĩ, nghe thấy lời nói của Tiết Phong Lan liền chưa kịp nghĩ kĩ đã gật đầu như gà tòi.

“Như vậy thì ta cho người bao nhiêu?”

“Cái đó...” Tiết Phong Lan vốn không có cho nàng ngân lượng thì làm sao mà biết bao nhiêu tiền?

“Năm trăm lượng vẫn là một ngân lượng?”

“Năm... là năm trăm lượng!” Nghe đến một con số, Lục La tùy thời liền lên tiếng, nói xong mới ngáy người, đây không phải số bạc Tiết Phong Lan cho nàng, bởi vì Tiết Phong Lan vốn dĩ không có cho nàng bạc, số bạc này mà là Vương Kim cho nàng.

“Ta chỉ là một nữ hài, làm sao có nhiều bạc như vậy chứ?”

“A?” Lục La sững sờ.

“Ta vốn không có bạc để đưa cho người, như vậy người lấy số bạc này ở đâu ra? Là trộm sao?” Tiết Phong Lan cong khóe môi, nở một cười bí hiểm, thật ra nàng cũng không nghèo đến mức không có nổi năm trăm lượng bạc, chính là ngày thường nàng cũng không có mang theo nhiều bạc như vậy bên người, tài sản của nàng đều do hai người Như Sương, Như Ngọc quản lí.

Diệp Linh Vi cùng Diệp phu nhân nhìn nhau, hai người là mẫu tử, mọi người đều nói nữ nhi là áo bông nhỏ của mẫu thân, cho nên chỉ là một ánh mắt cũng có thể tâm linh tương thông, bởi vì thái độ bình tĩnh không sợ hãi của Tiết Phong Lan và bộ dạng hoang mang không nói nên lời của Lục La, trong lòng hai người càng thêm kiên định với đáp án bản thân đã chọn.

Tiết Phong Lan không phải là thù phạm đẳng sau chuyện này!

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam thoáng qua tia tán thưởng, Tiết Phong Lan quả nhiên không phải là quả hồng mềm tùy ý để mặc người khác bóp nát, nữ nhân càng thông minh thì lại càng khó đối phó, rốt cuộc thì vẫn là nha đầu ngốc nghếch Nguyệt Viên Viên vẫn tốt hơn, loại người đầy rẫy thù đoạn như vậy, làm đồng bạn còn tốt, nếu làm kẻ thù thì... đúng là phiền toái lớn!

Nguyệt ● nha đầu ● Viên ● ngốc nghếch ● Viên: “...” Không rõ vì sao bản thân lại bị kéo vào?

“Không... không phải như vậy...” Lục La lấp bắp, bắt đầu hoang mang, hiện tại sao nàng lại không biết Tiết Phong Lan đang gây bẫy nàng kia chứ?

“Nếu người không trộm thì hẳn là của Vương công tử cho người rồi nhỉ?”

“Không... ta...” Lục La cắn môi, bàn tay bám vào da thịt đến mức bật máu, không thể phản bác lại lời của Tiết Phong Lan.

“Cái gì? Năm trăm lượng?!” Vương phu nhân vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lại gào lên khiến không ít người giật mình, mọi người còn chưa hiểu được chuyện gì Vương phu nhân đã đi về phía Lục La, miệng không ngừng nói, tay còn đang đánh về phía nàng ta.

“Tiện nhân này, người dám lừa bạc của nhi tử ta, trả đây mau, trả lại đây...”

Hành động này của Vương phu nhân khiến không ít người ở đây há hốc mồm, nhưng rất nhanh mọi người liền hiểu tâm tình kích động này của Vương phu nhân là ở đâu mà ra. Năm trăm lượng, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, đối với những người giàu sang phú quý, bỏ ra vài trăm lượng để mua một món đồ thì không có chuyện gì nhưng với một dân thường thì khác, năm trăm lượng có thể giúp họ sống cả đời, đó là sự khác biệt giữa người giàu và kẻ nghèo. Vương gia làm quan trong triều, tuy chức quan không lớn nhưng bổng lộc cũng tạm tạm, hơn nữa bên ngoài Vương gia còn kinh doanh tiệm vàng, buôn bán cũng xem như khá khá, đối với người ngày nào cũng đeo cả lượng vàng lên người như Vương phu nhân đây, không ngờ đựng đến năm trăm lượng đã có hành động như vậy, đúng là khiến người khác phải trầm trồ kinh ngạc một phen mà.

“Ô ô ~~ đừng đánh nữa... nó thì không có...” Lục La không dám đánh lại Vương phu nhân nên chỉ có thể ôm đầu né tránh, mà nàng càng né thì Vương phu nhân càng đánh hăng say, thân hình mập mạp đung đưa vô cùng khó coi.

“Tiện nhân, người dám lừa tiền của nhi tử ta, đồ đáng chết...”

“Tiểu thư... cứu nô tì a... đừng đánh mà...”

“Đám lấy bạc của Vương gia chúng ta? Người đứng là tiện tì không có giáo dưỡng, mau trả bạc lại cho ta, trả bạc đây...”

“Đù rồi, đừng tay lại!” Trường Bình Hầu phu nhân tức giận hô lên, cho người tách Vương phu nhân và Lục La ra, gương mặt xinh đẹp thoáng nhiễm hồng vì tức giận, nàng tức giận không phải vì Lục La làm sai, mà là bởi vì lời nói của Vương phu nhân, Vương phu nhân này xuất thân thương gia, không giống như những tiểu thư khuê các ăn nói điềm đạm, nàng ta đùng chuyện là mắng chửi người khác, hơn nữa lời lẽ lại vô cùng khó nghe, tuy nói Lục La làm sai chuyện nhưng Vương phu nhân không chút nể mặt mà mắng như thế chẳng khác nào tát thẳng vào mặt nàng?

“Tiện nhân, trả bạc lại đây...” Vương phu nhân bị tách ra vẫn không ngừng hướng về phía Lục La gào thét, ý đồ muốn đối phương trả bạc lại cho nàng, Đồng Trúc khó khăn lắm mới giữ được Vương phu nhân, hiện tại lại phải đứng cạnh nghe nàng ta gào thét vào lỗ tai, lần đầu tiên trong cuộc đời Đồng Trúc có ý nghĩ muốn đánh người.

“Vương phu nhân, người thân là phu nhân của Vương gia, cùng một nhà hoàn đánh nhau còn ra thể thống gì nữa?” Trường Bình Hầu phu nhân thấy đã tách Vương phu nhân ra rồi mà đối phương vẫn không chịu im miệng, cứ hướng về phía Lục La đòi lại bạc, mà Lục La một bên ôm mặt khóc, tiếng khóc và tiếng la mắng đan xen vào nhau cứ như một cây đàn hư tấu lên một hồi ly biệt khiến nàng không khỏi sa sầm mặt.

“Tiện nhân đó lấy bạc của nhi tử ta, người bảo nàng trả bạc đây.” Ngày thường nhi tử ăn xài phung phí nàng cũng là nhắm mắt cho qua nhưng hôm nay nhi tử cư nhiên lại đem năm trăm lượng đưa cho tiện tì này, nếu đối phương là tiểu thư khuê các nhà nào đó, nàng cũng đành bỏ qua, dù sao sau này vẫn có cơ hội đòi lại, ai biết được thể nhưng đối phương chỉ là một nha hoàn, một nha hoàn thấp kém như Lục La, bạc vào tay nàng ta rồi thì lấy đâu ra bạc trả cho nàng?

Hiện tại không đòi thì chờ đến khi nào?

“Vương phu nhân, người ăn nói cần thận một chút!” Đối với thái độ của Vương phu nhân, Trường Bình Hầu phu nhân rõ ràng đã bị chọc giận, lời lẽ không khỏi sắc bén hẳn lên.

“Được rồi, được rồi, mọi chuyện còn chưa tra rõ, hai người mỗi bên nhường nhịn một chút đi.” Diệp phu nhân nhìn hai người đầu khẩu gay gắt nhịn không được mà mở miệng khuyên can: “Dù sao cũng là bạc trường bối, tranh cãi trước mặt tiểu bối không sợ mất mặt hay sao chứ?”

Trường Bình Hầu phu nhân cũng hiểu rõ đạo lý này, nàng trừng mắt về phía Vương phu nhân mà không nói một lời, Vương phu nhân bên kia bị nàng trừng, tức giận muốn mở miệng lại chạm phải ánh mắt của Vương lão gia, Vương lão gia này giờ vẫn ở im lặng không nói nhưng lúc này lại đang nhìn Vương phu nhân với ánh mắt cảnh cáo, Vương phu nhân mím môi, giây giụa khỏi người Đồng Trúc rồi đi đến bên cạnh Vương lão gia, không gian lần nữa khôi phục yên tĩnh, ngoại trừ... tiếng khóc của Lục La.

“Người còn muốn khóc đến khi nào?” Liên Như Nguyệt lạnh giọng mở miệng, trên mặt nàng lúc này đã phủ một lớp băng mỏng, cả người nàng tản ra khí lạnh khiến người xung quanh đều biết nàng đang cực kì tức giận.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Liên Như Nguyệt nàng lại mất mặt như vậy, trước kia ăn thiệt trước mặt Hạ Nguyệt Lam nàng còn chưa đến mức đánh rớt mặt mũi như hiện tại, không nghĩ đến ngày hôm nay... lại vì một nha hoàn mà mất sạch mặt mũi, đáy lòng Liên Như Nguyệt lúc này đối với Lục La đã hoàn toàn chán ghét, cho dù ngày hôm nay Lục La vì lý do gì mà làm như vậy thì nàng cũng sẽ không bỏ qua cho đối phương, đồng thời cũng không bỏ qua cho người đứng đằng sau chuyện này.

Nghĩ đến vấn đề này, đôi mắt nàng thoáng qua tia ảo não, nếu không phải là Tiết Phong Lan thì còn tốt, còn nếu thật sự là nàng, nàng thật sự không biết nên dùng về mặt gì để đối mặt với đám người Tiết gia nữa.

“Tiểu... tiểu thư...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lục La không khỏi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là dung nhan mỹ lệ của Liên Như Nguyệt, hóc mắt nàng không khỏi đỏ lên, Vương phu nhân ra tay không nhẹ, cho nên mặt mũi nàng lúc này có vài chỗ đã sưng đỏ nhưng Liên Như Nguyệt thấy vậy cũng chẳng sinh lòng thương tiếc.

“Người nói, số bạc đó rốt cuộc là Lan Nhi đưa cho người, vẫn là Vương công tử cho người?” Liên Như Nguyệt trầm giọng, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo không khó phát hiện.

“Nô tì...”

“Nói mau!” Giọng nói Liên Như Nguyệt đột nhiên bén nhọn hẳn lên khiến Lục La không khỏi sợ hãi, nhớ lại những thủ đoạn của đối phương, đáy lòng nàng liền run lên.

“Là... là Vương thiếu... Vương thiếu gia cho nô tì...” Lục La nhắm mắt, nhận mệnh gật đầu.

“Tiện nhân... còn không mau giao...” Vương phu nhân nghe thấy Lục La thừa nhận liền muốn lao lên bắt quá lại bị Vương lão gia giữ tay lại.

“Nàng còn muốn nháo đến khi nào?” Vương lão gia lúc này cũng tức giận không thôi nhưng e ngại mặt mũi nên mới không dám nói nhiều, vậy mà Vương phu nhân không hiểu cho nỗi khổ của hắn, cứ làm mọi chuyện âm ỉ thành như vậy.

“Thiếp...” Vương phu nhân bị quát hơi rụt đầu, môi mím lại, không dám nói thêm cái gì, trong lòng không ngừng mắng Lục La, nàng chỉ muốn đòi tiền lại mà thôi, bạc của Vương gia các nàng dễ kiếm lắm sao, năm trăm lượng cũng đâu phải con số nhỏ?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80-8: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (8)

“Giờ phút này mà người vẫn chưa chịu nói ra sự thật hay sao?” Liên Như Nguyệt bị nàng làm cho phiền chán, có chút không kiên nhẫn mở miệng.

“Nô tì... nô tì...” Lục La hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Liên Như Nguyệt rồi nhanh chóng dời mắt, rơi vào phía đằng cửa, nơi đó có một thiếu nữ váy đào đang đứng, bất quá nàng rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, như sợ người khác nhìn ra được điều gì.

Sự thật?

Hiện tại nói ra sự thật thì còn ích lợi gì?

Vốn dĩ lúc đầu nàng đồng ý giúp Tiết Phong Linh làm chuyện này đã biết bản thân không còn đường lui, nhưng nàng cũng không có nghĩ đến Tiết Phong Linh và Liên Như Nguyệt lại ở một bên đứng nhìn nàng bị mọi người tra hỏi, thậm chí suýt nữa bị dùng hình lại không chịu giúp đỡ nàng, hiện tại nàng đã lôi kéo Tiết Phong Lan vào chuyện này, vậy mà lại bị đối

phương vạch trần mọi chuyện, nàng còn có đường lui hay sao chứ?

“Sở dĩ ta cảm trầm đăm nguoi là bởi vì nguoi có ý đồ không tốt với ta, khi đó ta đang trên đường đi tìm Linh Vi thì nguoi đột nhiên xuất hiện, muốn đưa ta đến hoa viên, trong khi lúc này ta đã ở hoa viên, mặc kệ có phải Như Nguyệt muốn mọi người đến thưởng hoa hay không nhưng ta lúc này chưa tìm thấy Linh Vi làm sao có tâm trạng thưởng hoa cho được? Nguoi nói ta chặn đường nguoi nhưng thực chất là nguoi chặn đường không cho ta đi, rồi còn khiến ta té ngã, ta không biết nguoi là ai, có mục đích gì nên chỉ đành ra tay tự vệ.” Tiết Phong Lan cũng phát hiện ánh mắt Lục La như có như không nhìn về phía Tiết Phong Linh, đáy mắt hiện lên tia hiểu rõ, nhìn bộ dạng này của Lục La chủ sự sớm đã muốn nói ra sự thật nhưng lại e ngại Tiết Phong Linh cho nên mới chần chừ không nói, xem ra trong tay Tiết Phong Linh đúng là giữ bí mật không nhỏ của Lục La mà.

“Thưởng hoa...?” Liên Như Nguyệt mấp môi, rốt cuộc cũng bắt được trọng tâm trong lời nói của Tiết Phong Lan, lúc này Lục La rời đi, nàng còn chưa có nói muốn mời mọi người đi thưởng hoa, vì sao Lục La lại biết mà đến thông báo với Tiết Phong Lan?

Cho nên chuyện này, ngay từ đầu Lục La đã biết nàng muốn đưa mọi người đến hoa viên thưởng hoa, sau đó dùng lý do này để lừa Tiết Phong Lan đến hoa viên, Tiết Phong Lan vì muốn đi tìm Diệp Linh Vi cho nên không có tâm trạng thưởng hoa với mọi người nên đã từ chối, Lục La từng bước ép sát, ý đồ muốn đưa Tiết Phong Lan đi cùng nàng, với thái độ kì lạ đó của Lục La, Tiết Phong Lan nảy sinh nghi ngờ, cho nên đã ra tay tự vệ, đâm vào tay Lục La một trâm?

Mọi chuyện xảy ra với Tiết Phong Lan cũng bắt đầu từ buổi thưởng hoa mà ra, chính là... Lục La làm sao mà biết được nàng sẽ cho gọi mọi người đi đến hoa viên thưởng hoa mà đi trước một bước đến tìm Tiết Phong Lan?

Thưởng hoa... nàng lại không phải nguoi đề xuất chuyện này, nguoi đó là...

Hai mắt Liên Như Nguyệt trừng lớn, lồng ngực không khỏi phập phồng, tâm tình lúc này như đang nổi bão, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì.

Rõ ràng là Liên Như Nguyệt không thể nào chấp nhận được chuyện này!

“Ta chỉ muốn hỏi nguoi một câu cuối cùng, nguoi nói ta là nguoi trong lòng của Vương công tử, nguoi... chắc chắn chứ?!”

Lục La im lặng không nói, không có lên tiếng trả lời khiến mọi người cảm thấy nàng là đang cam chịu, nàng càng như vậy càng khiến cho mọi người bắt đầu nghi ngờ lời nàng nói và tin tưởng lời của Tiết Phong Lan, đặc biệt khi nghe đến chuyện “năm trăm lượng bạc” và phản ứng của Vương phu nhân, mọi người càng khẳng định Lục La là đang nói dối, nàng nhận bạc của Vương Kim là sự thật, nhưng chủ mưu có phải là Tiết Phong Lan hay không thì đúng là khó nói.

“Nguoi không nói cũng không sao, ta có phải là nguoi trong lòng của Vương gia công tử hay không thì cứ để hần tình lại hỏi rõ là được, ta từ nhỏ đến lớn chưa từng bước chân ra khỏi phủ, ta lại chưa từng gặp qua Vương gia công tử thì làm sao mà có thể trở thành nguoi trong lòng của hần?” Tiết Phong Lan đối với sự vụ oan lẩn này cảm thấy có chút tức cười, nàng từ nhỏ đến lớn nơi đặt chân đến nhiều nhất chính là hoàng cung, tuy nhiên kể từ năm bảy tuổi thì đã không còn tiến cung nữa, từ đó về sau nàng luôn nhốt mình ở trong phủ, Vương Kim lại là ác bá có tiếng trong kinh thành, ngày thường hoành hành ngang ngược, áp bức dân nghèo, tiếng xấu đồn xa, nguoi nguoi nghe tên đều sợ mất mặt, hần không thể tránh xa, nàng đâu có điên đầu mà dây vào hần?

“Huống hồ nguoi cảm thấy một nguoi như Vương gia công tử... sẽ coi trọng một kẻ tàn phế như ta sao?” Tiết Phong Lan cũng không sợ hạ thấp bản thân mà đề cao tên ác bá Vương Kim kia, là nàng xứng hay không xứng với hần trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết.

Mọi người im lặng ngẫm lại những gì mà Tiết Phong Lan vừa nói, sau đó lại đối chiếu với lời khai của Lục La, cảm thấy lời nói của Lục La đúng là có nhiều điểm không thích hợp, qua lời của Tiết Phong Lan giải thích mọi người mới hiểu rõ hơn những lời của Lục La vốn không có khả năng là sự thật. Nói đến việc Tiết Phong Lan và Lục La vốn không quen biết nhau, một nguoi là tiểu thư khuê các, ngày thường không ra ngoài, nguoi kia là nha hoàn thân cận hầu hạ Liên Như Nguyệt, tuy nói Liên Như Nguyệt và Tiết Phong Linh là khuê mật nhưng chính miệng Liên Như Nguyệt cũng đã thừa nhận bản thân nàng cũng mới vừa nhận thức Tiết Phong Lan, hơn nữa hai lần đều không có mặt Lục La, cho nên giữa Tiết Phong Lan và Lục La không có khả năng quen biết nhau, trước kia không có hiện tại lại càng không có. Vì vậy không thể nào có chuyện Lục La nghe lời Tiết Phong Lan mà tính kế Diệp Linh Vi, chỉ nói đến việc Tiết Phong Lan lấy trâm cài đâm Lục La thì cũng cho thấy hai nguoi bọn họ không thể thông đồng với nhau được. Đặc biệt là câu cuối cùng, nàng nhấn mạnh “loại nguoi như Vương công tử” khiến mọi người mở ra cái nhìn khác về việc này, không phải là mọi người cảm thấy Tiết Phong Lan không xứng với Vương Kim mà là bởi vì loại nguoi như Vương Kim vốn xem trọng nhan sắc, Tiết Phong Lan tuy có dung mạo hơn nguoi nhưng đôi chân lại là tàn phế, Vương Kim có lý do gì mà lại xem trọng một nguoi tàn phế? Hơn nữa Tiết Phong Lan còn có một tỷ tỷ xinh đẹp như tiên, đôi chân bình thường, nếu là nguoi bình thường thì cũng sẽ chọn Tiết Phong Linh thay vì Tiết Phong Lan, như vậy không phải tốt hơn sao?

“Ta cảm thấy lời này của Phong Lan không sai, bởi vì ta có thể chứng minh nguoi trong lòng của Vương... công tử không phải nàng.” Diệp Linh Vi nhanh chóng tiếp thu mọi chuyện, tâm tình phiền muộn cũng vì vậy mà tiêu tan một ít, chỉ là một ngày chưa tìm ra được thủ phạm đứng đằng sau mọi chuyện, nàng vẫn là không yên tâm.

Diệp Linh Vi tự nhận bản thân ăn ở thiện lương, đối nhân xử thế cũng không tệ, ngày thường gặp nguoi khó khăn cũng ra tay giúp đỡ, huống hồ nhà nàng lại mở y quán, một ngày không biết cứu sống bao nhiêu mạng nguoi, quan hệ với mọi người cũng rất tốt, ít nhất thì các vị bằng hữu mà nàng kết giao nguoi nào nguoi nấy đều đối xử với nàng rất tốt, không ngờ hôm nay nàng lại gặp phải chuyện này, cũng là lần đầu tiên biết được đám nguoi đó ngoài mặt thì ôn hòa lễ độ với nàng, sau lưng lại âm mưu muốn hại nàng, quả nhiên mẫu thân nói không sai, chốn hậu viện... đâu đâu cũng đầy rẫy âm mưu quỷ kế.

“Linh Vi, con nói vậy là ý gì?” Diệp phu nhân thay tất cả mọi người ở đây nói lên tiếng lòng, trong chuyện này Diệp Linh Vi là nạn nhân, cho nên lời nói của nàng thập phần quan trọng, là chìa khóa để rõ ràng những vấn đề nan giải.

“Lúc này ở bên trong, hần gọi ta là Linh Nhi.” Vốn dĩ lúc đầu nàng còn nghĩ rằng hần là đang gọi nàng, sau đó mới biết hần thật ra là đang gọi nguoi khác, hơn nữa trong tên nguoi này cũng có một chữ Linh giống tên nàng, nếu Tiết Phong Lan là nguoi trong lòng của Vương Kim thì khi đó lẽ ra hần phải gọi Tiết Phong Lan một tiếng “Lan Nhi” mà không phải là “Linh Nhi”, chữ Lan và chữ Linh phát âm không giống nhau, nàng không có khả năng nghe lầm.

Linh Nhi?

Mọi người hơi sửng sốt, còn đang ngẫm lại lời Diệp Linh Vi vừa nói nên không có chú ý đến Tiết Phong Linh một bên đã nắm chặt góc váy, biểu lộ sự bất an của bản thân.

“Linh Vi nha đầu không có nghe lầm đi?” Trường Bình Hầu phu nhân lạnh nhạt lên tiếng, nếu đúng như lời của Diệp Linh Vi nói thì Tiết Phong Lan không phải là nguoi trong mộng của Vương Kim, đã không phải là nguoi trong mộng của hần thì không có khả năng Tiết Phong Lan lại chặn đường Lục La, sau đó còn cùng đôi phuơng thông đồng diễn một màn “thay mặt đôi đào” được.

“Trong tên của ta cũng có một chữ Linh, ta còn nghĩ rằng hần là đang gọi ta nhưng sau đó hần lại nói một loạt chuyện gì đó về Tụ Hồng Lâu, rồi khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy, ta mới biết hần đang nhận nhầm nguoi.”

“Tụ Hồng Lâu là nơi nào ta không biết, cũng chưa từng gặp qua Vương công tử, hần thậm chí còn ăn nói hàm hồ đến mức đã từng đến nhà ta cầu thân nhưng lại bị từ chối.” Diệp Linh Vi đem tất cả mọi chuyện diễn ra ở trong phòng với Vương Kim nói ra là bằng chứng tốt nhất chứng minh nàng không có nghe lầm, vốn dĩ hai nguoi bọn họ cũng không có phát sinh chuyện gì, nếu có thì đó cũng là ầu đả với nhau, cho nên nàng cũng không sợ xấu hổ khi mọi người ở biết được, dù sao nơi này cũng chỉ có Vương lão gia là nam nhân, hơn nữa hần đã có tuổi, cũng không thể đem chuyện của tiểu bối mang ra ngoài nói vui đùa được, cho dù hần muốn đem mọi chuyện nói ra thì cũng phải hỏi ý kiến của Diệp gia các nàng đã.

A?

Vương gia đến nhà gái cầu thân rồi bị từ chối?

Chuyện này xảy ra khi nào? Sao lại không có một chút tiếng gió gì hết vậy?

Trưởng Bình Hầu phu nhân và Diệp phu nhân nghi hoặc nhìn nhau, các nàng cùng Vương gia không có nhiều giao hảo, cho nên chuyện Vương Kim đi cầu thân bị từ chối cũng không có biết đến, mà cho dù có biết thì đối với việc mất mặt như vậy, Vương gia bên kia thế nào cũng sẽ giấu kín chuyện này, bất quá điều khiến hai người tò mò hơn cả là vị tiểu thư nhà nào lại “may mắn” lọt vào mắt xanh của Vương Kim?

Vương Kim tiếng xấu đồn xa, ngày thường ăn chơi trác táng, lưu luyến không ít bụi hoa ở bên ngoài, là loại nam nhân không đáng tin nhất, có câu “Vật hợp theo loài người phân theo nhóm”, vị cô nương mà lọt vào mắt hán, nhân phẩm xem ra cũng là...

Ánh mắt Liên Như Nguyệt rơi vào người Tiết Phong Linh, tựa hồ như muốn nghe đối phương giải thích, nàng cũng không ngốc, lúc này qua lời của Lục La nàng cũng đã đoán được vài phần, hiện tại nghe Diệp Linh Vi nhắc đến Tụ Hồng Lâu cùng khúc Cao Sơn Lưu Thủy thì nàng lại càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, người trong lòng của Vương Kim chính là Tiết Phong Linh, bởi nàng là người đưa Tiết Phong Linh đến đó, cũng chứng kiến màn tranh tài giữa Tiết Phong Linh và Tuyết Yên Nhiên, nhắc đến chuyện này khiến nàng nhớ đến ngày đó số di Tiết Phong Linh có thể dành chiến thắng là nhờ có Vương Kim ra tay hào phóng với nàng, hiện tại ngắm lại tình huống này, khóe môi nàng không khỏi xuất hiện tia cười cợt.

Hóa mọi chuyện là như vậy, lẽ ra nàng sớm nên nhận ra mọi chuyện khi Tiết Phong Linh tìm được Lục La mang về, lúc này Tiết Phong Linh đề nghị nàng đi dạo hoa viên với mọi người, nàng cảm thấy hôm nay là sinh thần của bản thân nên bởi mọi người đi thưởng hoa một chút cũng không sao, vì vậy cũng không phản đối, vậy mà... thì ra tất cả mọi chuyện đều là nằm trong kế hoạch của Tiết Phong Linh.

Nếu đúng như lời Lục La nói thì thủ phạm đằng sau không phải là Tiết Phong Linh sao?

Tiết Phong Linh cũng phát giác ra ánh mắt của Liên Như Nguyệt nên chẳng dám cùng đối phương đối diện, gương mặt vẫn duy trì bình tĩnh nhưng đáy lòng sớm đã dậy sóng, Liên Như Nguyệt là người đưa nàng đến Tụ Hồng Lâu, cũng là người chứng kiến nàng dùng một khúc Cao Sơn Lưu Thủy dành thắng lợi, cho nên chỉ cần nghe những lời Diệp Linh Vi nói thì cũng đoán ra được nàng có liên quan đến chuyện này.

Tâm tình nành có chút không yên, đáy lòng không khỏi xuất hiện tia oán hận, tất cả cũng tại Diệp Linh Vi, nói Tiết Phong Lan không phải người trong lòng của Vương Kim thì cứ nói đi, đem chuyện ở Tụ Hồng Lâu nói ra làm gì, mà cũng tại Vương Kim, tự nhiên lại nói ra những chuyện này cho Diệp Linh Vi biết, sau cùng không những không làm gì được Diệp Linh Vi mà còn lòi đuôi ra cho đối phương nắm nửa chứ.

Dù có thông minh hiểu chuyện đến đâu thì Tiết Phong Linh vẫn chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, cho nên âm mưu quỷ kế mà nàng bày ra để gây bất tiết Phong Lan và Diệp Linh Vi đều có một chút sơ hở, chỉ cần kiên quyết điều tra đến cùng thì nhất định sẽ tra ra được kết quả, chuyện ngày hôm nay bởi vì có liên quan đến Liên Như Nguyệt mà Trưởng Bình Hầu phu nhân quyết định truy cứu đến cùng, nếu không thì nàng chưa chắc đã để lộ sơ hở.

Tiết Phong Linh cũng biết hành động lần này của nàng đúng là có chút gấp gáp, trước khi ngồi xe ngựa đến đây, Vân Yên cũng đã căn dặn nàng làm gì cũng phải suy nghĩ đến hậu quả, bởi vì ngày thường Tiết Phong Linh hành động quá mức hiểu chuyện nên Vân Yên cũng khá yên tâm khi để nàng một mình, chỉ là không ngờ tới nay Tiết Phong Linh lại vì Tiết Phong Lan mà mất kiểm soát bản thân, nếu không cũng đã không làm ra hành động ngu ngốc này, bất quá hiện tại hối hận cũng đã muộn, thứ nàng có thể làm bây giờ chính là hi vọng mọi chuyện đừng đổ bể quá sớm.

Vương phu nhân hơi nhướng mày, nàng nâng mắt nhìn Vương lão gia, đúng lúc này Vương lão gia cũng đang nhìn nàng, hai người nhanh chóng nhận thấy suy nghĩ của đối phương, chuyện Vương Kim có người trong mộng, phu thê Vương gia đều biết được, chỉ là cụ thể thế nào hai người cũng không rõ, chỉ biết mỗi khi có chuyện gì đó trên miệng Vương Kim đều treo đầy hai chữ “Linh Nhi”, hai người bọn họ nghe đã chán lỗ tai, tất nhiên cũng nhận thấy lời của Diệp Linh Vi là sự thật, cho đến mấy tháng trước, Vương Kim đột nhiên muốn Vương phu nhân đến Tiết gia cầu thân, nghe đến Tiết gia, cả Vương lão gia và Vương phu nhân đều rất ấn ý mà từ chối, Vương lão gia cảm thấy Vương gia bọn họ tính ra thì đúng là thu kém xa Tiết gia, mà Vương phu nhân là cảm thấy Thượng thư phu nhân có được thân thích là Thái hậu nên ngày thường kiêu ngạo, không xem ai ra gì, cho dù có nữ nhi thì tính tình đối phương cũng sẽ giống nàng ta, gả vào Vương gia chỉ sợ là không cam lòng dưới mẹ chồng là nàng, sau này Vương gia một mảnh chó gà không yên. Vương Kim ngày thường được sủng ái, tính tình tùy hứng đã quen, đối với thứ đồ mình muốn hẳn nhất định sẽ có cho bằng được, cho dù đó là đồ vật hay người đi chăng nữa, hơn nữa lúc này Vương Kim đối với Tiết Phong Linh đã nặng tình, Tiết Phong Linh không chỉ có mạo có tài mà gia thế cũng không thấp, đặc biệt là ở trước mặt hán nàng luôn là bộ dạng yếu ớt khiến hán muốn đi bảo vệ, cho nên khi phu thê Vương gia không chịu thay hán đi đến Tiết gia cầu thân, hán liền tức giận tuyệt thực, dùng đủ mọi chiêu trò khiến phu thê Vương gia phải đổi ý, cuối cùng vẫn là Vương phu nhân mềm lòng, đồng ý đến Tiết gia cầu thân, chỉ là người ta lại từ chối.

Chuyện mất mặt như vậy, Vương phu nhân vốn không có khả năng đánh trống khua chiêng cho dân chúng khắp kinh thành biết, vì vậy nàng ngoài mặt xem như không có việc gì xảy ra, chỉ là trong lòng đối với nữ nhân Tiết gia cũng sinh ra bất mãn, Vương phu nhân mặc dù chưa từng gặp qua người trong mộng của Vương Kim nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của Thượng thư phu nhân liền biết nữ nhi rằng ta “tốt” đến thế nào! Sau chuyện đó Vương Kim suy sụp tinh thần đi nhiều, nhìn nhĩ từ như vậy Vương phu nhân cũng không đánh lòng mà đi tìm các cô nương xinh đẹp khác cho hán, tất nhiên gia đình đối phương phải thấp hơn Vương gia bọn họ, nếu không sau này gả vào chẳng phải là muốn lên trời luôn hay sao? Đáng tiếc Vương Kim lại chứng mất đảm người đó, ngày ngày đều muốn đi tìm “Linh Nhi” của hán hỏi cho ra lẽ, bản thân còn tự bỏ não một đồng tình tiết ân oán tình thù trong thoải bản khiến người làm mẹ như nàng cũng phiền muộn không thôi, lần đầu tiên Vương phu nhân nhìn thấy nữ tử lại si tình như vậy, bất quá si tình lại không đúng người mới chết chứ!

“Tiểu Lam, người nói... người trong mộng của Vương... công tử là ai?” Nguyệt Viên Viên ngày thường cũng đi theo Hạ Nguyệt Lam ra ngoài không ít cho nên nàng tất nhiên biết Tụ Hồng Lâu là nơi nào, Tụ Hồng Lâu là tú lâu nổi tiếng trong kinh thành, không giống như các tú lâu khác buồn bán điểm tâm cùng trà, Tụ Hồng Lâu là nơi giai nhân tài tử khắp kinh thành hội tụ để trổ tài, trong các cuộc tranh tài thì cuộc tranh tài hai tháng trước là nổi bật nhất, bởi vì có đệ tam mỹ nhân kinh thành là Tuyết Yên Nhiên tham gia.

Cuộc tranh tài ngày đó Nguyệt Viên Viên không có đi xem nhưng danh tiếng rất lớn, Tiết Phong Linh nhờ chiến thắng ngày đó mà trở nên nổi tiếng, mang danh tài nữ kinh thành, cho nên khi nghe được Diệp Linh Vi nói đến chuyện này đáy lòng nàng cũng đã xuất hiện một cái tên, chỉ là nàng không dám nói ra mà đi trước hỏi ý kiến của Hạ Nguyệt Lam, dù sao chuyện này cũng không đơn thuần là về vấn đề tình cảm mà là ảnh hưởng đến danh dự của một người, bởi vì Tiết Phong Lan cũng có liên quan đến chuyện này, nếu chưa có bằng chứng mà tùy tiện nói ra, lời vô ý rơi vào tai người có tâm thì tránh không khỏi phiền toái không cần thiết.

“Còn có thể là ai?” Hạ Nguyệt Lam không trả lời mà hỏi ngược lại, đáy mắt thoáng hiện lên tia giễu cợt, tin tức trong kinh thành vốn nhanh nhạy, Hạ Nguyệt Lam là người nắm rõ các tin tức trong kinh thành cho nên cũng biết đến cuộc tranh tài ngày đó, nàng mặc dù không có tham gia nhưng bởi vì có sự có mặt của Tuyết Yên Nhiên mà danh khí rất lớn, ai có thể chiến thắng được Tuyết Yên Nhiên thì nhất định sẽ có tên trong bảng xếp hạng mỹ nhân kinh thành, cuộc tranh tài diễn ra thế nào không rõ nhưng kết quả lại là Tuyết Yên Nhiên thua, nghe đâu đối phương đàn một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, không ít người cảm thấy đối phương không bằng Tuyết Yên Nhiên nhưng kết quả sau cùng vẫn chiến thắng, chuyện này chỉ lan truyền trong giới thiếu niên thiếu nữ của giới quý tộc, trưởng bối của các gia tộc còn chưa biết đến, cho nên lúc này mọi người ở đây đều rõ ràng lời này của Diệp Linh Vi là đang nói đến ai, chỉ có Trưởng Bình Hầu phu nhân và Diệp phu nhân là chưa rõ mọi chuyện mà thôi.

“Ý người là...” Nguyệt Viên Viên muốn nói gì đó nhưng thấy Hạ Nguyệt Lam làm hành động im lặng nên nàng cũng đành thôi không nói, chỉ là ánh mắt như có như không đảo qua người của Tiết Phong Linh ở phía bên kia, đáy lòng không khỏi có chút phiền muộn, nếu như các nàng nói đúng thì không phải thủ phạm đằng sau mọi chuyện là...

Vì sao Lục La lại nói Tiết Phong Lan là thủ phạm đằng sau chuyện này, là do Lục La tự ý chủ trương đổ mọi tội lên đầu Tiết Phong Lan hay là do Tiết Phong Linh muốn vu oan cho muội muội của mình?

Hai người bọn họ không phải tỷ muội sao? Hơn nữa còn là tỷ muội thân sinh, lần đầu tiên gặp gỡ nàng thấy tỷ muội hai người bọn họ tình cảm cũng không tệ nhưng lúc này trên bàn ăn,

hai người bọn họ cũng đầu khẩu gay gắt, giống như quan hệ thật sự không tốt lắm, nhưng cho dù tình cảm không tốt cũng không thể làm ra chuyện này chứ, huống hồ Diệp Linh Vi chẳng liên quan gì vì sao lại trở thành mục tiêu của Tiết Phong Linh chứ?

“Vương phu nhân, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Trường Bình Hầu phu nhân đi trước hỏi chuyện, dù sao ở nơi này thân phận của nàng là lớn nhất, hơn nữa nơi này cũng là Liên gia, nàng thân là chủ nhà tất nhiên phải có trách nhiệm làm rõ mọi chuyện, mặc dù lúc này nàng cùng Vương phu nhân có tranh cãi nhưng đứng trước những sự việc này, nàng tự nhiên sẽ không để con giận điều khiển lí trí.

Diệp phu nhân bên cạnh cũng đang chờ đợi câu trả lời của Vương phu nhân, đôi mắt nàng thoáng qua tia phiền muộn, vốn dĩ lúc đầu chỉ là chuyện Diệp Linh Vi bị người khác tính kế, nhưng càng điều tra về sau thì càng nhiều liên lụy thêm nhiều người vào, Lục La, Liên Như Nguyệt, Tiết Phong Lan rồi hiện tại đến người trong lòng của Vương Kim nữa chứ, nàng chỉ muốn đòi lại công bằng cho nữ nhi mà thôi, sao lại rắc rối thế này? Nếu hôm nay không điều tra rõ chuyện này thì có phải gọi tuần bộ bên kia hay là đi báo quan hay không, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến danh dự của nữ nhi, nếu để người ngoài biết được, cho dù giữa Vương Kim và nữ nhi không xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng nhất định sẽ nói ra nói vào, đến lúc đó chỉ còn cách để nữ nhi gả cho Vương Kim mà thôi nhưng thanh danh của hần vốn dĩ rất xú, hơn nữa ngày thường còn ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, nữ nhi gả cho hần chính là thiên đại úy khuất, viên ngọc trên tay của nàng sao có thể giao cho loại nam nhân không thể tin tưởng như Vương Kim được chứ?

Sắc mặt Vương phu nhân thập phần khó coi, chuyện xấu trong nhà nên nàng chẳng muốn nói ra ngoài, dù sao thanh danh Vương Kim vốn đã không tốt, sau sự việc này chỉ sợ càng thêm thể thảm.

“Chuyện này ảnh hưởng đến rất nhiều chuyện, người còn không nói ra.” Trường Bình Hầu phu nhân cau mày, hôm nay là sinh thần của nữ nhi nàng, vốn dĩ là một ngày vui, vậy mà lại bị Vương Kim phá hỏng.

“Là tiểu thư nhà họ Tiết.” Vương phu nhân nhìn Vương lão gia, Vương lão gia cũng biết hiện tại chuyện này khó mà giấu được nên bèn gật đầu, Vương phu nhân thấy vậy bèn nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

“Họ Tiết? Họ Tiết nào?” Trường Bình Hầu phu nhân không tự giác nhíu mày, đáy lòng không khỏi xuất hiện dự cảm xấu.

“Còn có thể vị Tiết gia nào ngoài người giữ chức Lễ bộ kia chứ?” Giọng điệu của Vương phu nhân có phần châm chọc nhưng mọi người cũng không có chú ý đến, lúc này tất cả mọi người đều bị nội dung trước mắt dọa cho kinh ngạc.

Tiết gia Lễ bộ?

Không phải là Tiết gia mà họ đang nghĩ đến đấy chứ?

Ánh mắt Trường Bình Hầu phu nhân rơi vào người Tiết Phong Lan rồi lại chuyển sang người Tiết Phong Linh, chỉ thấy đôi mắt Tiết Phong Lan mờ mịt không rõ là có chuyện gì, mà Tiết Phong Linh lúc này đang cúi đầu, khiến người khác không nhìn ra cảm xúc gì.

“Vương phu nhân có phải là hiểu lầm rồi không, ngài đến nhà ta cầu thân khi nào?” Tiết Phong Lan đi trước lên tiếng, gương mặt lộ vẻ khó hiểu, tâm tình của nàng mọi người cũng hiểu rõ, Vương gia đến cửa cầu hôn bị từ chối, lúc này lại lộ ra nhà gái là Lễ bộ Thượng thư Tiết gia, không chỉ Tiết Phong Lan mà mọi người ở đây cũng vô cùng kinh ngạc.

“Người là nữ nhi của Lý Nguyệt Chi?” Vương phu nhân nghe thấy lời nói không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiết Phong Lan, mày không khỏi nhíu lại, bất động thanh sắc lần nữa đánh giá Tiết Phong Lan.

Nữ tử một thân hoàng sắc ngồi trên xe lăn nhưng điều này cũng không che lấp đi vẻ đẹp của nàng, đôi mắt sáng suốt, mũi cao thanh tú, môi đỏ hồng nhuận, ngũ quan tinh xảo kết hợp tại một nơi càng làm nổi bật lên vẻ đẹp thiên bẩm của nàng, đặc biệt trên người nàng như có như không lượn lờ một chút linh khí, nàng như một đóa hoa quýnh chuyển nở rộ về đêm, cho dù đêm nay không trăng cũng rực rỡ muôn phần, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Đúng vậy.” Tiết Phong Lan gật đầu, cho Vương phu nhân một câu trả lời khẳng định, điều này chẳng khác nào ban án tử hình cho nàng.

“Tiện nhân!” Nhận được sự xác nhận từ miệng đối phương, đáy mắt Vương phu nhân hiện lên tia lửa giận, đứng dậy đi về phía Tiết Phong Lan, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đưa tay ra tát thẳng về phía mặt của đối phương, đang lúc mọi người nghĩ rằng cái tát đó sẽ rơi xuống gương mặt xinh đẹp kia thì một bàn tay khác đột nhiên xuất hiện, giữ chặt lại bàn tay của Vương phu nhân.

“Vương phu nhân, người làm gì?!” Như Sương siết chặt tay Vương phu nhân, Vương phu nhân thân hình mập mạp nhưng cũng là nữ nhân chân yếu tay mềm, tất nhiên không phải đối thủ của Như Sương, người có võ công lại được huấn luyện từ nhỏ.

“A, người buông ra...” Vương phu nhân ăn đau vội kêu lên, tiếng la của nàng khiến mọi người ở đây hoàn hồn lại, Vương lão gia đi trước lên tiếng: “Mau, mau bảo nàng dừng tay...” Nữ nhân này ngay cả Vương Kim là nam nhân cũng bị nàng đánh thành đầu heo huống hồ là một nữ nhân mạnh mẽ mà không dám làm gì như Vương phu nhân.

“Như Sương cô nương, có gì thì từ từ nói, đừng đã thương người...” Diệp phu nhân cũng lên tiếng khuyên can, lúc đầu Vương phu nhân định ra tay đánh Tiết Phong Lan các nàng còn chưa kịp hồi thần thì đã bị Như Sương ngăn cản, hiện tại mọi người đây đông như vậy, Như Sương nếu thật sự ra tay đánh Vương phu nhân thì mọi chuyện càng trở nên phiền toái.

“Như Sương, người buông Vương phu nhân ra trước...” Đối với lời khuyên can của mọi người Như Sương vẫn không chịu buông tay, Vương phu nhân bị nàng nắm đến đau điếng người, nàng đã có tuổi, ngày thường ăn uống không hợp lí nên sức khỏe chẳng như vẻ ngoài, tay của nàng bị Như Sương bóp đến mức sắp gãy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 80-9: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (9)

“Đau quá, buông ra, mau buông ra, tay ta sắp gãy rồi...”

“Lan Nhi, người xem...” Trường Bình Hầu phu nhân không lay chuyển được Như Sương chỉ đành quay sang tìm Tiết Phong Lan, nếu Như Sương chỉ là một nha hoàn bình thường các nàng cũng đâu cần ở đây phí lời, mấu chốt là Như Sương là người của Thái hậu, tuy hiện tại là nha hoàn của Tiết Phong Lan rồi nhưng người thông minh đều rõ ràng ai mới thật sự là chủ tử của Như Sương, Tiết Phong Lan không là gì nhưng vị kia trong cung không phải dễ đắc tội.

“Như Sương.” Trường Bình Hầu phu nhân đã lên tiếng nếu nàng còn im lặng ngồi nhìn thì đúng là không nể mặt đối phương, bất quá chuyện này cũng do Vương phu nhân mà thôi, nói chuyện thì nói chuyện, động tay động chân làm gì cho ăn khổ chứ? Không nhìn ra lúc này Vương Kim là bị Như Sương đập cho hôn mê bất tỉnh hay sao, cỡ như nàng ta thì làm sao có

thể đầu lại Như Sương?

Tiết Phong Lan đã lên tiếng, mặc dù không mấy tình nguyện nhưng Như Sương vẫn nghe lời mà buông tay Vương phu nhân, sau khi được thả tự do, Vương phu nhân ôm lấy cánh tay lui về sau, con đầu lan tỏa khắp cánh tay khiến nàng đau đến nhấm máu, ánh mắt nhìn Như Sương mang theo vài phần cứng tức giận.

“Người dạy dỗ nhà hoàn của mình như vậy sao? Tùy tiện ra tay chẳng đặt ai vào mắt!”

“Vương phu nhân, lời này phải là ta nói mới đúng, rốt cuộc ai là người ra tay trước chứ?” Tiết Phong Lan nheo mắt, gương mặt lạnh lùng không nhìn ra hi giận, bất quá ở chung một thời gian Như Sương cũng biết đây là dấu hiệu Tiết Phong Lan tức giận.

“Huống hồ đây cũng không phải lần đầu tiên.” Lời của nàng là đang nhắc nhở chuyện lúc này Vương phu nhân vì chuyện Vương Kim bị đánh mà tức giận đẩy xe lăn của nàng.

“Người... người...” Vương phu nhân đuối lý, không phản bác được gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiết Phong Lan, mà Tiết Phong Lan thân nhiên lạnh nhạt, để mặc cho nàng trừng.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Tiết Phong Lan bị Vương phu nhân trừng, trong khi Tiết Phong Lan bình tĩnh ngồi đó, mà Vương phu nhân lại chẳng khác nào người đàn bà chanh chua, rõ ràng là Vương phu nhân không chiếm được ưu thế, nháy mắt liền phản rõ thắng bại.

“Vương phu nhân, người thân là trưởng bối, tùy tiện ra tay với một tiểu bối không thấy mặt mặt hay sao chứ?” Đây cũng không phải lần đầu tiên Vương phu nhân ra tay với Tiết Phong Lan, lúc này nàng ta đã có ra tay một lần, so với lần này thất bại thì trước đó đúng là thành công hơn không ít, may mắn là có Nguyệt Viên Viên đỡ lấy xe lăn của Tiết Phong Lan, nếu không Tiết Phong Lan bị té ngã, xảy ra mệnh hệ gì, Liên gia các nàng tránh không khỏi liên lụy.

“Vương phu nhân, Hầu gia phu nhân nói đúng, vì sao người cứ ra tay với Phong Lan tiểu thư như vậy? Người không thấy nàng...” Không có sức chống cự lại người hay sao chứ?

Lời tuy chưa nói hết nhưng mọi người đều hiểu ý của Diệp phu nhân, Tiết Phong Lan hiện tại đang ngồi xe lăn, nếu không có Như Sương bên cạnh thì nàng đúng là mặc người khi dễ, không có sức chống trả, khi dễ một người như vậy, Vương phu nhân cảm thấy vui lắm hay sao? Trong mắt mọi người thì hành động này của Vương phu nhân đúng là khiến nhân tâm bất mãn, mọi người đều có xu hướng bênh vực kẻ yếu, Tiết Phong Lan như vậy, làm sao chống trả được Vương phu nhân? Trong chuyện này Vương phu nhân chính là người có lỗi!

“Các người thì biết cái gì mà lên mặt dạy dỗ ta?” Vương phu nhân bị hai người lên tiếng dạy dỗ ở trước mặt một đám tiểu bối không khỏi tức giận mà rống lại, đôi lại là người khác bị dạy dỗ ở trước mặt nhiều người như vậy cũng sẽ cảm thấy mất mặt, chỉ là người thông minh thì sẽ biết che giấu cảm xúc của mình, không giống như Vương phu nhân, biểu hiện hiện tại của nàng ta chỉ đang nước thêm thù hận mà thôi.

Quả nhiên Trường Bình Hầu phu nhân đã thay đổi sắc mặt, mà Diệp phu nhân vốn không phải là người dễ dàng tức giận cũng nhịn không được cau mày, cho thấy lời này của Vương phu nhân đã chọc giận hai vị quý nhân ở nơi này.

“Phu nhân...” Vương lão gia trầm giọng, tính tình Vương phu nhân vốn rất lớn, ngày thường ở trong phủ hoành hành ngang ngược hẳn cũng nhắm mắt bỏ qua, nhưng hôm nay thì khác, ở địa bàn người khác lại điều võ dương oai như vậy, Vương phu nhân không sợ đặc tội Liên gia cùng Diệp gia nhưng hẳn thì sợ đó.

“Nàng chính là tiện nhân đó!” Vương phu nhân cũng mặc kệ Vương lão gia muốn nói gì, giá trị thù hận của nàng lúc này đã đổ dồn vào người Tiết Phong Lan, cho nên cũng không muốn bận tâm đến người khác mà chỉ muốn vạch trần bộ mặt của Tiết Phong Lan, nàng đưa tay còn lại không đau đón chỉ về phía Tiết Phong Lan, cắn răng mồm miệng: “Lần trước nhi tử bảo ta đến cầu thân với người mẫu thân người lại từ chối, hiện tại lại dụ dỗ nhi tử nhà ta, đúng là không biết xấu hổ.” Quả nhiên là nàng, trong lòng Vương phu nhân không khỏi mắng một câu “Tiện nhân không biết xấu hổ”, vốn dĩ lúc đầu nghe Lục La nói đối phương là người trong lòng của nhi tử, nàng mặc dù có chút chút nghi ngờ nhưng nghĩ đến tính tình nhi tử hay trắng hoa, sau chuyện cầu thân bị Tiết gia, hẳn tuy kiên quyết không chấp nhận hôn sự nàng sắp xếp cho nhưng cũng không có nhắc đến chuyện này nữa, nghĩ rằng hẳn đã thông suốt mà rơi vào lưới tình với Tiết Phong Lan, nàng nghĩ nàng ta là “tân hồng nhan” của hắn, lại cho người đánh hắn nên nàng mới tức giận, không ngờ Tiết Phong Lan lại là nữ nhi của Lý Nguyệt Chi, nghĩ rằng người nhi tử muốn lấy là nàng, vì vậy mà nàng đã đem mọi lời nói Tiết Phong Lan vừa mới biện minh vớt ra sau đầu.

Quả nhiên nhi tử là không quên được con hồ ly này, tiểu còn nhỏ mà đã biết câu dẫn nam nhân rồi.

Thảo nào nhi tử lại trầm phương ngàn kể muốn “gao nấu thành cơm” với nàng, hóa ra nữ nhân trước mặt này lại chính là nữ nhi Tiết gia kia, người mà nhi tử muốn lấy, chỉ là nhi tử không có nói với nàng chuyện Tiết Phong Lan bị tàn phế, sớm biết như vậy thì nàng đã không đến Tiết gia để rồi bị Thượng thư phu nhân làm cho mất mặt.

Một người tàn phế... làm sao có thể xứng với nhi tử của nàng?!

Vậy mà Lý Nguyệt Chi bên kia lại cao ngạo như không tước nhìn nàng với nửa con mắt mà nói: “Nhi tử của các người không xứng với nữ nhi của Tiết gia ta, Vương gia các người như vậy là muốn trèo cao sao?”, thật sự là khiến nàng tức chết mà!

Tiết Phong Linh giật mình, không ngờ Vương phu nhân lại nhận nhầm Tiết Phong Lan thành nàng, nàng cùng Vương Kim tuy có nhận thức nhưng Vương phu nhân thì nàng không có gặp qua, Vương Kim vài phần ngờ ý muốn dẫn nàng về gặp phu thê Vương gia nhưng bị nàng khéo léo từ chối, dù sao nàng cũng chỉ lợi dụng hắn để có được danh tiếng, loại người vô học vô đức như hắn nàng tất nhiên không muốn có nhiều dây dưa, cũng không biết hắn đã nổi giận với Vương phu nhân mà nàng ta lại đến cửa phủ cầu thân. Bởi vì không muốn có nhiều dây dưa với hắn nên Tiết Phong Linh cũng chẳng để lộ thân phận của bản thân, Vương Kim chỉ biết nàng là tiểu thư Tiết gia, nữ nhi của Thượng thư phu nhân và là khuê nữ của Liên Như Nguyệt, cũng không biết nàng là vị nữ nhi nào của Thượng thư phu nhân, là vị tiểu thư nào của Tiết phủ, cho nên khi hắn báo Vương phu nhân đến cầu thân, Vương phu nhân thực ra cũng chẳng biết người mà nàng thay nhi tử cầu thân là ai, chỉ biết đó là nữ nhi của Thượng thư phu nhân nên nàng chỉ đành tìm đến Thượng thư phu nhân, dựa vào những lời nàng ta nói Thượng thư phu nhân liền phát hiện đó là đại nữ nhi của mình, dù sao tiểu nữ nhi ngày thường không ra khỏi cửa, tất nhiên là không có cơ hội nhận thức Vương Kim, dường như ngay lập tức Thượng thư phu nhân đã đưa ra quyết định, không có hỏi ý kiến của Tiết Phong Linh mà đã thẳng thắn từ chối hôn sự này. Sau khi mượn lý do đuổi Vương phu nhân đi thì cho người gọi nàng đến hỏi chuyện, nàng tất nhiên không thừa nhận bản thân có gì dở với Vương Kim, tiếng xấu của hắn sớm đã lan khắp Thành Thiên, gả cho hắn thế nào cũng không còn đường sống, mà cho dù nàng có tình ý với hắn thì Thượng thư phu nhân cũng sẽ mạnh tay giong gậy đánh uyên ương, dù sao nàng cũng là một nữ tử ưu tú, hạng người như Vương Kim sao có thể xứng với nàng, huống hồ tâm của nàng chỉ đặt ở trên người những người có địa vị cao mà thôi.

Lúc Diệp Linh Vi đem chuyện này nói ra nàng cũng hơi hoang mang, còn chưa kịp suy nghĩ lý do để giải thích thì Vương phu nhân đã nhận nhầm Tiết Phong Lan thành nàng, mặc dù mọi chuyện diễn ra có chút ngoài ý muốn nhưng như vậy lại không hề bất lợi với nàng, ít nhất thì là hiện tại người gặp họa là Tiết Phong Lan mà không phải nàng, cho đến khi Lục La khai ra và Vương Kim tỉnh lại thì nàng vẫn an toàn. Lục La thì còn tốt, nàng nắm trong tay nhược điểm của đối phương, tin chắc đối phương không dám can thiệp lại nàng, về phần Vương Kim... ánh mắt nàng rơi vào người Vương Kim đang bất tỉnh, đôi mắt không khỏi sâu lắng đi vài phần, loại người hão sắc như hắn thì tất nhiên dùng sắc dụ là biện pháp tốt nhất, bất quá phải đợi nàng gặp riêng hắn mới được, chỉ là nhìn bộ dạng của Trường Bình Hầu phu nhân cùng Diệp phu nhân, tựa hồ như không truy ra mọi chuyện tới cùng thì sẽ không bỏ qua, chỉ mong Vương Kim hẳn không cần tình ngay lúc này.

Đây... đây là tình huống thế nào?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương là sự khó hiểu, rõ ràng lúc này khi Lục La nói Tiết Phong Lan là người trong mộng của Vương Kim Vương phu nhân mặc dù có chút tức giận nhưng cũng không đến mức kích động như hiện tại, vậy mà khi biết được đối phương là nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Tiết gia lại có phản ứng kịch liệt như vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây?

“Vương phu nhân có phải người đã hiểu lầm gì rồi không?” Tiết Phong Lan nhướng mày, gương mặt lộ vẻ mờ mịt, đột nhiên bị chửi quả thật không biết làm sao.

“Ta cùng quý công tử không có nhận thức.”

“Không có nhận thức? Ta cũng đã đến nhà ngươi cầu thân rồi mà ngươi còn dám nói không có nhận thức nhi tử của ta?” Tâm tình Vương phu nhân thập phần kích động, chuyện mất mặt thế này nàng vốn không muốn nói ra ngoài nhưng Trương Bình Hầu phu nhân lại cứ ép muốn nàng nói ra, bây giờ thì hay rồi, sáng ngày hôm sau mọi người trong kinh thành nhất định sẽ biết được chuyện này, đến lúc đó chỉ sợ nàng cũng không còn mặt mũi để nhìn ai nữa, nếu đã mất mặt như vậy thì ngại gì không kéo Tiết gia xuống vùng bùn này, dù sao cũng là nữ nhi nhà bọn họ dù đồ nhi tử của nàng, dựa vào đâu chỉ có Vương gia các nàng mất mặt mà Tiết gia bên kia lại đắc ý như vậy?

“Ngài chắc chắn ngài đến Tiết gia là để cầu thân ta chứ?” Đôi mi thanh tú nhú lại, giọng nói của nàng không khỏi lạnh đi vài phần: “Mà không phải là người khác?”

“Ta...” Vương phu nhân bị nhìn đến á khẩu không nói thành lời, lúc nhi tử muốn nàng đến Tiết gia cầu thân nàng cũng bực bội đến mức rối tinh rối mù, nhi tử chỉ biết đó là nữ nhi của Thượng thư phu nhân nên nàng đành phải tìm đến Thượng thư phu nhân để nói chuyện, mặc dù chưa thấy qua dung mạo của đối phương nhưng nhi tử của nàng cái gì cũng không được ngoại trừ mắt nhìn mỹ nhân, cho nên nàng cũng yên tâm về dung mạo của đối phương, chỉ là tính tình thế nào nàng cũng chưa có linh giáo, nhưng nếu nhi tử đã thích, thân là mẫu thân Vương phu nhân chỉ có thể ủng hộ, không ngờ Tiết gia bên kia không nể mặt mà thẳng thừng từ chối khiến nàng rất tức giận, nghe thấy nữ nhân họ Tiết là phản cảm, vốn dĩ nàng cũng không muốn tin nhi tử lại xem trọng Tiết Phong Lan, dù sao đối phương cũng là người tàn phế, chỉ là nhớ đến những lời hàm hồ vừa nãy của Lục La nàng mới nhận định Tiết Phong Lan là người nhi tử muốn lấy.

“Tiết gia nhiều vị tiểu thư như vậy, Vương phu nhân xác nhận người ngài muốn cầu thân là ta chứ?” Dưới ánh mắt lợi hại như muốn xuyên qua người nàng, Vương phu nhân thẹn quá hóa giận: “Lý Nguyệt Chi cũng đã lên tiếng từ chối, ngươi lại là nữ nhi của nàng, không phải ngươi thì là ai chứ?”

Nhìn bộ dạng này của Vương phu nhân trong lòng mọi người nhất thời hiểu rõ, chỉ sợ người trong lòng của Vương Kim là ai Vương phu nhân chắc chắn đã biết, vậy mà lại hùng hồn chất vấn Tiết Phong Lan như vậy, lý luận này của Vương phu nhân quả thật khiến cho mọi người không biết làm sao, nàng ta đến Tiết gia cầu thân bị Thượng thư phu nhân từ chối cho nên nữ nhi của Thượng thư phu nhân thì nhất định phải là người trong lòng của Vương Kim sao? Đúng như lời Tiết Phong Lan nói, Tiết gia nhiều vị tiểu thư như vậy, Thượng thư phu nhân lại là chủ mẫu của Tiết phủ, ngoại trừ Tiết lão thái thái ra thì Thượng thư phu nhân là người có quyền định đoạt hôn sự của bất kì vị thiếu gia tiểu thư nào trong phủ, cho nên lời này của Vương phu nhân chưa chắc đã đúng, lỡ như người mà Vương Kim muốn cầu thân không phải là Tiết Phong Lan mà là người khác thì sao?

“Vương phu nhân, nữ nhi của Lý thị cũng không phải chỉ có mình ta.” Lời này của nàng là đang ám chỉ Tiết Phong Linh ở bên kia, bất quá lúc này Vương phu nhân hiện đang bị cơn giận làm lu mờ lí trí nên không có bận đến sự tồn tại của Tiết Phong Linh, dịch ý của nàng chỉ hướng về phía Tiết Phong Lan.

Vương phu nhân không nghe lọt tai nhưng lời vào tai khiến Trương Bình Hầu phu nhân cẩn thận lắng lại, lời này của Tiết Phong Lan không sai, cứ cho là lời Vương phu nhân nói là đúng, người trong lòng của Vương Kim là nữ nhi của Thượng thư phu nhân, nhưng người đó là ai, Tiết Phong Linh vẫn là Tiết Phong Lan? Hơn nữa đối chiếu với lời này nói của Diệp Linh Vi, nàng đột nhiên ngộ ra vài điều, đáy lòng có một suy nghĩ hơi lớn mật, nếu như chuyện Lục La nói về vị Tiết tiểu thư kia là sự thật, mà Diệp Linh Vi lại không có nghe lầm, mà lời của Vương phu nhân cũng đúng thì chẳng phải... bọn họ đang nói về cùng một người hay sao?

Nếu người trong lòng của Vương Kim là Tiết Phong Linh mà không phải là Tiết Phong Lan thì mọi chuyện xảy ra sẽ là như vậy, Vương Kim vì mỹ nhân nên muốn Vương phu nhân đến Tiết phủ cầu thân, bất quá thanh danh của hắn quả thật hại, Thượng thư phu nhân tất nhiên sẽ không giao nữ nhi của mình cho nam tử như Vương Kim chăm sóc cả đời được, mà Vương gia bởi vì cầu thân thất bại nên đã mất hết mặt mũi, mới đem chuyện này giấu kín đi, như vậy lời này của Vương phu nhân cũng không phải là ăn nói hàm hồ. Tiếp theo, như lời Lục La đã nói, vị Tiết tiểu thư nhìn thấy nàng đứng cùng một chỗ với Vương Kim nên đã đứng ra chặn đường hỏi chuyện nàng, sau đó còn bày mưu tính kế hãm hại Diệp Linh Vi, Trương Bình Hầu phu nhân ngày thường cũng xem trọng Lục La, nha đầu này tuy hơi kiêu ngạo nhưng lại rất nghe lời chủ tử, cho nên không thể có chuyện nàng ta lại phục tùng mệnh lệnh của một người mới gặp như Tiết Phong Lan được, nếu là Tiết Phong Linh thì còn có thể. Tiết Phong Linh là khuê nữ của Liên Như Nguyệt, hai năm nay chung đụng với Lục La cũng không ít, có thể nói nếu không có mặt Liên Như Nguyệt thì chủ tử của Lục La sẽ là Tiết Phong Linh, điều này cũng có thể giải thích cho việc Diệp Linh Vi nghe Vương Kim gọi người trong lòng của hắn là “Linh Nhi” mà không phải “Lan Nhi”.

Trương Bình Hầu phu nhân không khỏi là người từng trải, nàng có một tư duy hơn người và giác quan sát bén, cho dù không biết đến chuyện ở Tụ Hồng Lâu ngày đó thì nàng vẫn có thể tìm ra được kẻ chủ mưu phía sau, bất quá... đó cũng chỉ là suy đoán của nàng, không bằng chứng mà lên tiếng, chẳng khác nào vu oan giá họa?

Đáy lòng Trương Bình Hầu phu nhân ẩn ẩn tia nghi ngờ với Tiết Phong Linh, chỉ là không có nói ra.

“Không phải ngươi thì là ai chứ?” Vương phu nhân cười lạnh, chăm chọc mở miệng: “Mặt mũi coi như tạm được, bất quá đôi chân lại tàn phế, loại người như người làm sao có thể lọt vào mắt của nhi tử ta chứ?”

Lời này của Vương phu nhân rõ ràng là muốn nhục nhã Tiết Phong Lan, nàng bất quá cũng chỉ là nữ hài mới lớn, gặp nạn mất đi đôi chân đối với nàng đã chịu đủ kích rất lớn, tuy nàng không có biểu hiện ra ngoài nhưng so với những người khác bù lu bù loa thì người giỏi che giấu cảm xúc như nàng mới khiến người khác đau lòng không thôi, mọi người đều là trường bối, tuy nói không có quan hệ gì với Tiết Phong Lan nhưng cũng đối đãi với nàng như tiểu bối trong nhà, mỗi lời nói đều khách khí không chạm đến chỗ đau của nàng, vậy mà hiện tại Vương phu nhân lại nói ra những lời này, quả thật là khiến người khác tâm lạnh mà.

“Vương phu nhân, người ăn nói có chừng mực một chút.” Còn chưa đợi Tiết Phong Lan lên tiếng, Trương Bình Hầu phu nhân lạnh giọng mở miệng, đôi mắt phức tạp nhìn sang Tiết Phong Lan, chỉ thấy đối phương lúc này rũ mắt, mi dài che đi đôi mắt khiến người khác không thấy được cảm xúc của nàng, bất quá hình ảnh này vào mắt Trương Bình Hầu phu nhân thì lại là Tiết Phong Lan đang đau lòng, có tình củi đầu đề che giấu đi giọt lệ nơi đáy mắt.

“Ngươi không cảm thấy những lời này rất quá đáng đối với một nữ hài hay sao?” Trương Bình Hầu phu nhân cũng có nữ nhi, thân là mẫu thân khi nhìn thấy tình cảnh này của Tiết Phong Lan tránh không khỏi có chút đồng tình thay nàng.

“Quá đáng? Có gì mà quá đáng?” Vương phu nhân không cam lòng mở miệng: “Ta chỉ là nói sự thật!”

Tiết Phong Lan tàn phế hai chân vốn là sự thật, nàng cũng không có nói thêm nói bớt cái gì, lời này của nàng thì có gì sai mà lại chọc giận đến Trương Bình Hầu phu nhân rồi?

Thần sắc Trương Bình Hầu phu nhân lộ vẻ không kiên nhẫn, cho dù lời của Vương phu nhân nói là sự thật đi chăng nữa nhưng nơi này nhiều người như vậy, lời này của nàng ta không chỉ nhục nhã Tiết Phong Lan mà còn khiến Tiết Phong Lan cảm thấy mất mặt, dù sao thân là trường bối, nói những lời này với tiểu bối cũng là quá phận, nàng cũng chỉ là người ngoài, lên tiếng thay Tiết Phong Lan vẫn được nhưng cũng không thể cấm Vương phu nhân không tiếp tục nói ra những lời này, nếu Thượng thư phu nhân ở đây, Vương phu nhân còn dám xuất khẩu cuồng ngôn nhục nhã nữ nhi của nàng ta sao?

“Vương phu nhân, dù sao ngươi cũng là người có gia giáo, sao lại nói ra những lời như thế?” Diệp phu nhân bên cạnh cũng nhíu mày, rõ ràng là rất phản cảm với lời nói của Vương phu nhân, cho nên lời nói ra không khỏi có chút sắc bén hơn so với ngày thường.

“Diệp phu nhân, người nói như vậy là có ý gì?” Vương phu nhân lập tức chuyển mũi nhọn sang người Diệp phu nhân, gương mặt nàng đỏ lên vì tức giận: “Ngươi nói ta không có gia giáo?!”

“Vương phu nhân, lời này ta không có nói, là ngươi tự bản thân mình nói đó chứ?!” Vương phu nhân xuất thân từ thương gia, tất nhiên là được dạy dỗ không giống với tiểu thư khuê các, ngày thường hô to gọi nhỏ, không để ai vào mắt, Diệp phu nhân cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện, nhưng hôm nay dựa vào những chuyện mà nhi tử nàng ta làm với nữ nhân, nàng làm sao có thể nhịn?

Nói một câu thiếu gia giáo cũng là nể mặt nàng ta lắm rồi, loại người cư xử như Vương phu nhân, gia giáo ở đây đâu ra chứ?

Không nghĩ đến Diệp phu nhân cũng phản bác lại lời nàng nói, Vương phu nhân cực kì tức giận, đây rõ ràng là muốn cùng nàng gây sự mà.

“Vương phu nhân thật biết nói đùa, cỡ như Phong Lan làm sao dám trèo cao với quý công tử?” Tiết Phong Lan thấy hai người Trường Bình Hầu phu nhân và Diệp phu nhân thay nàng lên tiếng nàng cũng rất cảm kích, chỉ là chuyện này không liên quan đến bọn họ, nàng cũng không muốn đối phương bị liên lụy vào, đời này Tiết Phong Lan nàng không muốn thiếu nợ bất kì ai, chỉ muốn người khác cảm thấy mắc nợ nàng.

Lời này của Tiết Phong Lan mang theo hàm ý châm chọc nhưng Vương phu nhân chỉ lo tức giận đến hăng say nên không có phát hiện ra.

Thất bại từ chỗ Diệp phu nhân, Vương phu nhân cũng không muốn cùng nàng tranh cãi mà tiếp tục chuyển sang người Tiết Phong Lan, ý đồ muốn lấy lại uy nghiêm đã mất.

“Người tự hiểu lấy mới tốt, ngoài miệng thì nói như vậy nhưng hết lần này đến lần khác dụ dỗ nhi tử của ta.”

Vị Vương phu nhân này, chẳng lẽ không nghe ra hàm ý châm chọc của Tiết Phong Lan hay sao? Tuy nói nàng tàn phế hai chân nhưng dựa vào mỹ mạo và gia thế, Vương Kim rõ ràng là trèo cao, sự thật là Vương Kim không xứng với Tiết Phong Lan đó có được không?

Ở đây, có lẽ chỉ có Vương phu nhân mới cảm thấy Tiết Phong Lan không xứng với Vương Kim bảo bối của nàng, còn những người còn lại đều không cảm thấy như vậy.

“Vương phu nhân, trong chuyện này vẫn còn rất nhiều uẩn khuất, vẫn nên điều tra rõ ràng mới vội kết luận đi.” Tuy nàng có chút kinh ngạc khi chính Tiết gia lại là người từ chối hôn sự từ Vương gia nhân, bởi vì quan hệ giữa hai nhà Liên - Tiết rất thân thiết, nữ nhi hai nhà lại là khuê mật của nhau, vậy mà nàng lại không nghe Thượng thư phu nhân nói gì về chuyện này, nghĩ lại cũng đúng thôi, Vương Kim là loại người gì, nếu để mọi người biết chuyện Vương Kim nhìn trộm tiểu thư nhà Tiết gia đến lúc đó chỉ sợ thanh danh của vị tiểu thư này mất sạch.

“Nha hoàn cũng đã khai ra nàng rồi còn uẩn khuất cái gì?”

“Những lời giải thích của ta lúc này chẳng lẽ phu nhân không nghe lọt tai sao?” Tiết Phong Lan tỏ vẻ, đối với loại người không dùng đầu óc suy nghĩ như Vương phu nhân đây, nói thêm lời nào thì cũng là vô ích, bởi vì nàng ta đâu có nghe lọt tai.

“Đó là người nguy hiểm, càng giải thích càng chứng tỏ người có tội.” Vương phu nhân hợp tình hợp lý mở miệng, bộ dạng đầy đầy lí lẽ của nàng không chỉ khiến Tiết Phong Lan không muốn cùng nàng tranh cãi mà mọi người ở đây đều có chút phiền chán nhìn nàng.

“Vương phu nhân, ngài có lí một chút đi.” Đối với loại người này, nàng mới khinh thường cãi nhau với nàng ta nhưng ai bảo nàng muốn xây dựng một hình tượng nữ hài kiều khí để đối đầu với Tiết Phong Linh chứ?

Nếu không phải vì đã lên kế hoạch, nàng sớm đã vạch trần bộ mặt thật của Tiết Phong Linh rồi, đâu cần ở đây phí lời với Vương phu nhân?

“Ai mới là người vô lí ở đây hả?”

Hai người tranh cãi, người một câu, ta một câu, không ai nhường ai, tất cả mọi người đều đứng về phía Tiết Phong Lan bởi vì những lời chất vấn của nàng lúc này vẫn còn đó, mà Lục La lại im lặng cam chịu thì có khác gì thừa nhận đâu, huống hồ ở nơi này còn có một số người hiểu rõ “người trong lòng thật sự” của Vương Kim là ai, cũng không rõ vì sao đang lúc mọi chuyện đến hồi kết thúc thì Vương phu nhân lại nổi điên cái gì mà không ngừng mắng chửi Tiết Phong Lan, còn nói nàng chính là người trong lòng của Vương công tử, bởi vì Vương phu nhân từng đến Tiết gia cầu thân nhưng bị từ chối, hiện tại thậm chí quá hóa giận lên đầu Tiết Phong Lan đây mà.

“Lục La, chẳng lẽ ngươi không muốn nói gì sao?” Đối với sự vô lí của Vương phu nhân Liên Như Nguyệt cũng rất là buồn bực, nàng không khỏi cảm thấy mệt mỏi thay Tiết Phong Lan khi phải đấu khẩu với Vương phu nhân, cho nên dứt khoát bỏ những lời của Vương phu nhân sang một bên mà quay sang hỏi chuyện Lục La.

Lục La là người của nàng, là do đích thân nàng chọn làm nha hoàn của mình, ở bên cạnh nàng mấy năm nay, nàng đối với nàng ta cũng vô cùng tin tưởng, không ngờ có ngày đối phương lại giấu nàng ở sau lưng làm ra những chuyện này, mà người ở phía sau chủ mưu mọi chuyện lại là khuê mật của nàng Tiết Phong Linh, bị khuê mật ở sau lưng đâm như vậy, đôi lại là bất kì ai cũng sẽ tức giận không thôi, Liên Như Nguyệt có thể nhẫn nhịn mà không lên tiếng vạch trần gương mặt thật của Tiết Phong Linh đã là nể mặt đối phương lắm rồi.

“Hiện tại nói ra liệu có quá muộn?” Lục La lúc này cũng hiểu rõ tình thế của mình, từ sau khi Diệp Linh Vi nói ra chuyện ở Tự Hồng Lâu thì Lục La liền biết bản thân đã không còn đường lui nữa, chuyện ở Tự Hồng Lâu, chỉ sợ Liên Như Nguyệt đã biết được ai mới thật sự là chủ mưu của chuyện này.

“Lục La, chỉ cần ngươi nói sự thật mọi chuyện thì không bao giờ là muộn.” Dù sao cũng là nha hoàn hầu hạ nàng từ nhỏ Liên Như Nguyệt cũng có chút không đành lòng khi thấy đối phương rơi vào bước đường cùng mà không thể quay đầu.

“Lòng tham ai mà không có? Ta biết ngươi cũng là vì bạc nên mới nổi lên lòng tham, người ở bên cạnh ta từ nhỏ, nếu ngươi biết hối cải, ta tất nhiên sẽ để lại cho ngươi một con đường sống.” Lời này của nàng là sự thật, nàng không có khả năng tiếp tục giữ lại Lục La bên người nữa nhưng chưa cho đối phương một con đường sống không phải là không thể.

“Nô tì...” Lục La nghe thấy những lời của Liên Như Nguyệt, đáy lòng không khỏi dậy sóng, nàng mím môi, đáy mắt hiện lên tia do dự, rõ ràng là đã bị Liên Như Nguyệt thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-10: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (10)

“Ừm...” Trong lúc mọi người rơi vào thế giằng co thì Vương Kim lúc này đột nhiên có động tĩnh, bởi vì cuộc tranh cãi của Tiết Phong Lan và Vương phu nhân, mặc dù đã hôn mê bất tỉnh nhưng Vương Kim vẫn nghe thấy, đặc biệt giọng nói chanh chua chói tai của Vương phu nhân ồn ào đến mức có thể khiến người chết đội mồ sống dậy, huống hồ Vương Kim chỉ là hôn mê bất tỉnh mà không phải chết.

“Nhi tử, người tỉnh rồi...” Vương lão gia thấy người trong lòng có động tĩnh không khỏi kêu lên một tiếng, lời nói này thành công cắt đứt cuộc tranh cãi giữa hai người Tiết Phong Lan, Vương phu nhân biết được tin nhi tử tỉnh lại, nàng lập tức vứt chuyện cãi vã với Tiết Phong Lan qua sau đầu rồi đi đến bên cạnh Vương Kim hỏi han.

“Kim Nhi, Kim Nhi... ngươi không sao chứ?” Vương Kim vốn chỉ mới tỉnh lại, cả người đều đau đến mức khiến hắn nhe răng trợn mắt, đầu óc cũng choáng váng lợi hại, vậy mà Vương phu nhân còn nhào vào người hắn, thân hình Vương phu nhân vốn mập mạp, sức lực của nàng đối với Như Sương không là gì nhưng với một người bị đánh bầm dập vừa mới tỉnh lại

như Vương Kim cũng là rất lớn, đụng cái khiến hắn kêu lên một tiếng đau đớn, Vương phu nghe thấy vội vàng buông tay.

Kim Nhi?

Mọi người đối với cách xưng hô này của Vương phu nhân không khỏi ớn lạnh cả người, ác bá của phố Hạ Lan Cửu U lại được gọi bằng cái tên này, quả thật là khiến người ta cảm thấy... buồn nôn.

“Người đâu? Vì sao đại phu còn chưa đến nữa?” Vương phu nhân chỉ có duy nhất một nhi tử là Vương Kim cho nên ngày thường đối với hắn nói gì nghe nấy, hiện tại nhìn thấy nhi tử đau đớn như vậy, nàng đau lòng không thôi, cũng chẳng có tâm trạng bận tâm đến Tiết gia hay Tiết Phong Lan gì nữa, chỉ lo bận tìm kiếm đại phu.

“Thu Cúc, người đi tìm Đại thiếu hoi một chút vì sao Diệp Thái y còn chưa đến nữa?” Trường Bình Hầu phu nhân thấy vậy bèn phân phó Thu Cúc, người đã tỉnh lại, Diệp Thái y phải nhanh chóng đến chữa trị cho hắn để mọi chuyện còn nhanh chóng sáng tỏ.

Thu Cúc một bên nhận lệnh, nhanh chóng đi ra ngoài, còn chưa kịp đi đến cửa viện thì từ ngoài có hai bóng dáng nam tử đi đến.

“Đến rồi, đến rồi.” Thu Cúc thấy người, ngay lập tức liền nhận ra Liên Hạo Nguyên, vội vàng đi trở về bên cạnh Trường Bình Hầu phu nhân.

Lúc này Liên Hạo Nguyên dẫn theo Diệp Thái y đi vào trong viện, Diệp Thái y hôm nay một trang tố y tối màu, so với ngày thường ôn hòa lễ độ thì hôm nay hắn lại mang thần sắc nghiêm trọng, đôi mắt lóe lên hàn quang, cả người đều tản ra hàn khí, mọi người ngày thường nhìn quen Diệp Thái y ôn hòa nho nhã, nhìn đến một màn này không khỏi có chút khó hiểu: Ai chọc giận Diệp Thái y thế này?

Rất nhanh mọi người liền hiểu, sự tức giận của Diệp Thái y từ đâu mà ra, Diệp Thái y vừa mới bước chân vào thì ánh mắt đã không kịp dừng ở trên người Diệp Linh Vi, Diệp Linh Vi lúc này đã thay một bộ y phục mới, ngoại trừ trên trán có chút sưng đỏ và đầu tóc hơi rối thì không nhìn ra khác thường gì, Diệp Thái y quét mắt nhìn nữ nhi từ trên xuống dưới, phát hiện không có vết thương nặng nào mới yên tâm thở ra, biểu hiện của hắn quá rõ ràng, người xung quanh cũng biết Diệp Thái y hẳn là biết được chuyện gì rồi.

Lúc này Diệp Thái y đang ở đại sảnh cùng với các bị quan gia, đột nhiên Liên Hạo Nguyên đến tìm hắn, trên đường đi Liên Hạo Nguyên cũng đã tóm tắt nhưng chuyện mình biết cho Diệp Thái y, nghe tin nữ nhi suýt nữa bị khinh nhục, Diệp Thái y tựa hồ là nhanh chóng mà chạy đến biệt viện. Hiện tại nhìn đến nữ nhi bị thương, mặc dù thần sắc như thương nhưng trong lòng ân ân tía lửa giận, nữ nhi của hắn từ nhỏ được nuông chiều, chưa từng chịu qua ủy khuất, hiện tại lại bị một nam tử làm bị thương thành như vậy, người làm phụ thân như Diệp Thái y ngoại trừ đau lòng còn có chút tức giận.

Có câu “Nữ nhi là tình nhân kiếp trước của phụ thân”, quả thật vậy, đối với Diệp Linh Vi, Diệp Thái y dường như muốn dành hết mọi thứ tốt nhất trẻ thế gian này cho nàng, ngày thường còn sủng nàng đến mức vô pháp vô thiên, chỉ cần là thứ nàng muốn hắn nhất định sẽ tìm mọi cách giúp nàng có được, lẽ ra một nữ hài được sủng ái từ nhỏ như Diệp Linh Vi, lớn lên nhất định phải kiều ngạo, tính tình đại tiểu thư mới đúng nhưng không, nhìn Diệp Linh Vi hiện tại là biết, dưới sự dạy dỗ của phụ mẫu, nàng lớn lên không những không ngang ngược mà còn chọc người yêu thích, không chỉ có người Diệp gia yêu thích nàng mà bằng hữu bên ngoài đối xử với nàng cũng rất tốt. Diệp Linh Vi càng ngoan ngoãn hiểu chuyện bao nhiêu, giờ khắc này nhìn thấy nàng đáng thương đứng đó Diệp Thái y càng đau lòng thay nữ nhi, Diệp gia chỉ có một nữ nhi là Diệp Linh Vi, Diệp Thái y không yêu thương, không sủng ái nàng thì có thể yêu thương, sủng ái ai? Vậy mà hiện tại có người dám xem nữ nhi của hắn không là gì mà khinh nhục, không những bị thương mà còn suýt nữa mất hết trong sạch, hắn làm sao có thể nuốt xuống cơn giận này đây?

“Đại phu, đại phu... mau xem con ta...” Vương phu nhân cũng phát hiện Diệp Thái y đến, lúc đầu Diệp phu nhân mở miệng bảo Trường Bình Hầu phu nhân cho người gọi phu quân nàng ta, hiện nhiên Vương phu nhân cũng đoán được vị đại phu trước mắt này chính là phụ thân của Diệp Linh Vi, người mà Vương Kim suýt nữa phá hủy trong sạch, chỉ là lúc này nàng không có tâm tư chú ý nhiều như vậy, mọi sự chú ý của nàng đều đặt lên người Vương Kim.

Lời nói của nàng thành công cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Thái y, hắn thần sắc thản nhiên không nhanh không chậm đi đến bên cạnh Vương phu nhân, đôi mắt không khỏi nhìn đến tên bại hoại suýt nữa làm tổn thương nhi tử của hắn. Vương Kim lúc này đang tựa lưng vào người Vương lão gia, thân là thiếu niên trai tráng nhưng thân hình gầy gò, bộ y phục hoa quý trên người lúc này không rách nát cũng đã nhiễm cát bụi, gương mặt bị đánh đến mức không ra hình, đôi mắt híp híp, tựa hồ như vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, trên người hắn ngoại trừ vết thương ngoài da ra thì không có vẻ gì là nghiêm trọng, vết thương nặng nhất là ở trên trán, nơi đó chưa được cầm máu nên máu vẫn còn đang chảy, miệng vết thương còn dính vài mảnh vỡ, theo như Diệp Thái y quan sát thì chính là mảnh vỡ của bình hoa.

Diệp Thái y không tiếng động nhíu mày, đối với vết thương trên người của Vương Kim, hắn rõ ràng là hài lòng, ngoài mặt vẫn trang lạnh lùng nhưng đáy lòng nhin không được mà cười ha ha, không khỏi tán thưởng người đã ra tay đánh Vương Kim ra nông nỗi này, nhìn bộ dạng này của Vương Kim, chỉ sợ phải nằm trên giường ít nhất là nửa tháng.

Diệp Thái y đưa tay cầm lấy tay trái của Vương Kim, bộ dạng này rõ ràng là muốn bắt mạch, dù sao cũng chỉ là bắt mạch mà thôi, chạm nhẹ vào mạch là được, Vương Kim cũng chưa có chú ý đến hành động của Diệp Thái y, hắn vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cho nên liền giống như một con rối để mặc người an bài, cũng không biết Diệp Thái y ấn trúng chỗ nào khiến Vương Kim la lên một tiếng thất thanh, mọi người nghe thấy tiếng động ánh mắt vội vàng rơi vào người Vương Kim, chỉ thấy sắc mặt hắn lúc này đã nhợt cả lại, thần sắc thống khổ khiến những vết bầm dập trên gương mặt của hắn càng thêm dữ tợn.

“Phu quân, có chuyện gì vậy?” Diệp phu nhân đi trước mở miệng, người khám bệnh là tướng công của nàng, không ai thích hợp lên tiếng hơn, mà hiển nhiên Diệp phu nhân cũng có suy nghĩ như vậy.

“Mạch tượng không ổn định, cần phải ấn mạnh một chút.” Diệp Thái y lạnh giọng giải thích, sắc mặt thản nhiên như thường, vết thương của Vương Kim chỉ là ngoài da, dựa vào kinh nghiệm lâu năm thì Diệp Thái y không cần bắt mạch cũng có thể chuẩn đoán được tình trạng hiện tại của hắn, thế nhưng hắn lại cố tình bắt mạch, hơn nữa còn cố tình ấn vào một vị trí khiến Vương Kim đau đớn không thôi, mặc dù nói ra có chút xấu hổ nhưng Diệp Thái y không thể không thừa nhận, hắn là đang công báo tư thù.

Diệp phu nhân gả vào Diệp gia mười mấy năm, đối với y thuật cũng có chút tìm hiểu, mặc dù học thuật của nàng không bằng trường phu nhưng nàng cũng biết, vết thương của Vương Kim chỉ là ngoại thương, chỉ cần thoa thuốc cùng với uống vài thang thuốc, vết thương của hắn sẽ chóng lành, vốn không cần bắt mạch làm gì, Diệp Thái y thân là đại phu nhiều năm, sao lại không nhìn ra được chuyện này? Nàng xem sơ đi hắn nặng tay như vậy với Vương Kim rõ ràng là đã biết chuyện của nữ nhi, bất quá cũng chỉ là muốn đòi lại công đạo cho nữ nhi mà thôi, Diệp phu nhân thấy vậy cũng không có nói thêm cái gì, tâm trạng người làm phụ mẫu, chỉ khi có con rồi mới thực sự hiểu rõ.

Mạch tượng không ổn định?

Câu này nghe lọt tai đi, bất quá “cần ấn mạnh một chút” là cái quỷ gì?

Lời này của đại phu khác nói ra, mọi người nhất định sẽ nghĩ hắn là lang băm, bất kì ai ở đây trong cuộc đời ít nhất một lần đều gặp qua đại phu, đồng thời cũng từng được bắt mạch, mọi người cũng biết được bắt mạch là thế nào, bắt mạch vốn dĩ là một việc nhẹ nhàng, mạch tượng nếu đã không ổn định thì đợi một lúc nữa bắt mạch lại là được, ấn mạnh không phải bọn họ chưa từng thấy nhưng ấn mạnh đến như vậy... nhìn bộ dạng thống khổ đó của Vương Kim, không chỉ là thuần là “ấn mạnh” thôi đâu.

Người thông minh hay có học thức đều có thể nhìn ra, vết thương này của Vương Kim không cần thiết phải bắt mạch làm gì, Diệp Thái y học y từ nhỏ, làm việc ở Thái Y viện cũng đã hơn hai mươi năm, hiện đang là Thái y có tiếng nhất Thái Y viện, cũng là người được Thánh thượng tin tưởng, một người có tài học như vậy, làm sao có thể không nhìn ra vết thương này của Vương Kim cho dù không cần bắt mạch cũng không có vấn đề gì. Rõ ràng là Diệp Thái y cố tình làm như vậy, ý đồ muốn chính Vương Kim, nhìn bộ dạng này của Diệp Thái y hẳn là đã biết mọi chuyện xảy ra với nữ nhi của hắn, nếu không cũng không chính Vương Kim ra nông nỗi này, bất quá mọi người đối với hành động này của Diệp Thái y, không những không có phi nhổ đạo đức nghề nghiệp của hắn mà ngược lại rất tán thành, hạ người như Vương Kim, nên có người dạy dỗ mới tốt.

“Ngoại thương mà thôi, không có gì nghiêm trọng, tịnh dưỡng vài ngày là được.” Ngoài mặt Diệp Thái y bình tĩnh nói ra những lời này nhưng trong lòng lại âm thầm muốn Vương Kim nằm liệt giường ít nhất cũng phải nửa tháng mới có thể ngồi con ngựa của hắn, dám có ý đồ bất chính với nữ nhi của hắn, đánh cho tàn phế là tốt nhất, đáy lòng thầm khen cho người đã ra tay đánh tên bại hoại này, nếu có thể nặng hơn một chút nữa thì hắn nhất định sẽ cảm tạ người đó.

Ngoại thương mà thôi?

Mọi người nhìn Diệp Thái y, rồi lại nhìn Vương Kim, gương mặt Vương Kim lúc này đã nhẵn cả lại, hiển nhiên cơn đau vừa rồi vẫn chưa dứt, lúc này hắn muốn động đậy, toàn thân cũng đều nhức nhối cả lên, Như Sương không những đánh cho mặt mũi hắn bầm dập mà ở dưới lớp y phục cũng lưu lại không ít dấu vết, nhìn vẻ ngoài vết thương bầm tím cả lên, không giống như “không có gì nghiêm trọng” như lời Diệp Thái y nói cả.

“Vết thương nặng nhất là vết thương trên trán, hẳn là do bình hoa đập vào, xử lý vết thương thì không có vấn đề gì nữa.”

“Đa tạ Diệp Thái y.” Vương lão gia cũng làm quan trọng triều, tất nhiên là nhận thức Diệp Thái y, cũng biết rõ sở dĩ Diệp Thái y có thái độ như vậy nguyên nhân là do Vương Kim suýt nữa cướp đi trong sạch của nữ nhi của hắn, nếu hắn không phải là thái y thì hẳn sớm đã để Vương Kim tự sinh tự diệt ở đây rồi, hắn có thể nể mặt chuẩn bệnh cho Vương Kim cũng là vì Trường Bình Hầu phu nhân ra mặt, bệnh cũng đã chuẩn, còn muốn hắn có thái độ tốt với Vương gia bọn họ thì đúng là mơ tưởng, mặc dù nói lần này Vương Kim nhận làm người nhưng cũng đã hoàn toàn đắc tội Diệp Thái y cho nên Vương lão gia cũng không dám nói nhiều, sợ bản thân nói nhiều sai nhiều.

Trên mặt Diệp phu nhân rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, hiện tại Vương Kim đã tỉnh lại, như vậy nàng liền có thể hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, mọi chuyện đến lúc này cũng có thể kết thúc, Trường Bình Hầu phu nhân cũng có suy nghĩ giống y chang như vậy.

Trường bối và tiểu bối có suy nghĩ không giống nhau, khi những trường bối đang vui vẻ vì Vương Kim đã tỉnh lại thì ánh mắt của một đám tiểu bối lại như có như không rơi vào người Tiết Phong Linh bên kia, hiển nhiên là bọn họ biết rõ ẩn tình trong chuyện này, chỉ là các nàng thân là người ngoài cuộc không tiện xen vào, nếu lọt vào tai người có tâm không biết lại nói thành thế nào, dù sao ở phía sau Tiết gia cũng là Lý Thừa tướng và Thái hậu, cho nên các nàng mới im lặng không nói mà đợi cho chính chủ là Vương Kim tỉnh lại nói ra tất cả mọi chuyện, đến lúc đó mới biết được ai là người có tội ai mới là người vô tội.

Dưới ánh mắt chăm chú như vậy của đám người, Tiết Phong Linh cũng phát hiện ra nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ chán tỉnh, lúc này trong lòng nàng cũng bất an không thôi, chỉ hận không thể ra tay đánh Vương Kim bất tỉnh thêm lần nữa. Tiết Phong Linh cũng biết lần này bản thân đã gây ra họa lớn, nàng vốn dĩ chính chán ghét Tiết Phong Lan, chỉ là nàng có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, cũng không biết hôm nay bị làm sao, nhìn thấy Tiết Phong Lan ở trong bữa tiệc của khuê mật nàng mà lại được hoan nghênh như vậy, bản thân lại âm ảm thất sắc không có người chú ý đến là nàng lại tức giận. Ở trên bàn ăn, Tiết Phong Lan không nề mặt mà cùng nàng tranh cãi, mặc dù không nói ra nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được, ánh mắt mọi người nhìn nàng lúc đó rõ ràng là nhìn người có lỗi, ngay cả Liên Như Nguyệt thân là khuê mật của nàng cũng ra mặt nói giúp Tiết Phong Lan, điều này khiến nàng vô cùng khó chịu, trước kia Tiết Phong Lan không ra khỏi phủ thì không ai biết được Tiết gia còn có một vị tiểu thư như vậy, hiện tại Tiết Phong Lan xuất hiện, tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn vào người nàng ta, rõ ràng Tiết Phong Linh nàng mới là người nổi bật nhất. Tiết Phong Lan tàn phế hai chân không những không bị chán ghét vậy mà còn nhận được nhiều sự yêu thích hơn nàng, đối lại là bất kỳ người nào đều cũng sẽ tức giận, Tiết Phong Linh bất quá cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, dù tâm tư có sâu kín cỡ nào thì cũng nhận không được mà bộc lộ cảm xúc của bản thân, một người sớm đã quen với sự chú ý của mọi người như nàng hôm nay lại bị người khác cướp đi sự chú ý đó, nàng tất nhiên là không thể tha được sự thật này, không thể chấp nhận được ánh mắt mọi người cứ đổ dồn vào Tiết Phong Lan mà bỏ qua sự tồn tại của Tiết Phong Linh, rõ ràng dung mạo hai người giống nhau như đúc, hơn nữa so với Tiết Phong Lan nàng mới là một người hoàn mỹ, hai chân nguyên vẹn, cũng bởi vì sự tức giận nhất thời mà đánh mất lý trí làm ra chuyện ngu xuẩn thế này.

Trong lúc đi tìm Lục La thay Liên Như Nguyệt nàng đã nhìn thấy Lục La cùng Vương Kim ở một chỗ, nhìn bộ dạng thần thần bí bí đó của Lục La, không cần hỏi cũng biết là đang muốn giúp Vương Kim làm chuyện xấu, loại người như Lục La nàng đã gặp nhiều, ngoài mặt thì tỏ thái độ trung thành với Liên Như Nguyệt nhưng trong lòng lại là ai cho bạc thì chính là chủ tử, mặc dù đây lòng nàng đối với Lục La vô cùng khinh thường nhưng không thể phủ nhận nhờ có những người như Lục La mà nàng mới có lợi dụng để trở thành vũ khí trong tay nàng. Vốn dĩ khi Lục La khai ra mọi chuyện và hứa sẽ không nghe theo lời Vương Kim tính kế nàng, Tiết Phong Linh đã hài lòng, nhưng mà lúc đó tâm trạng nàng không vui, muốn làm Tiết Phong Lan mất mặt một phen nhưng không có cơ hội, hiện tại Lục La xuất hiện vừa hay hợp ý nàng, nàng vốn dĩ muốn lợi dụng gương mặt của Tiết Phong Lan mà đẩy nàng ta vào hố lửa là Vương Kim nhưng Tiết Phong Lan bị tàn phế ngồi xe lăn, nếu đưa nàng ta đến chỗ Vương Kim thì nhất định bị lộ, cho nên nàng chỉ đành đẩy nàng ta vào lòng Đới Tử thiếu, so với Vương Kim thì Đới Tử thiếu tốt hơn nhiều, một thân mỹ nam như hoa như ngọc, gia thế hiển hách, đáng tiếc là thanh danh lại chẳng tốt gì, bất quá như vậy cũng là có lợi cho Tiết Phong Lan rồi, ban đầu nàng cũng không muốn hãm hại Diệp Linh Vi nhưng Lục La cứ bên cạnh ôm tâm trạng sợ hãi, sợ Vương Kim bên kia làm lớn chuyện, đến lúc đó cả nàng và Lục La đều không tránh khỏi liên lụy nên nàng mới nghĩ đến Diệp Linh Vi, Diệp Linh Vi vừa mới xuất hiện đã thân thiết với Tiết Phong Lan như vậy, mà Diệp Thái y lại đang chữa trị cho Tiết Phong Lan, nàng không muốn nhìn quan hệ giữa Tiết Phong Lan và Diệp gia ngày càng thân thiết mới đưa ra kế sách này.

Tiết Phong Linh cứ nghĩ kế hoạch lần này của nàng đã làm rất tốt, cho đến khi kế hoạch lần lượt thất bại, từ Tiết Phong Lan đến Diệp Linh Vi thì nàng mới ý thức được nguy cơ của bản thân, kế hoạch lần này rõ ràng có sơ hở rất lớn thế nhưng lúc đầu nàng vẫn chưa ý thức được điều đó, hiện tại thì hay rồi, Lục La bị dao động, Vương Kim cũng đã tỉnh lại, tình thế của nàng... Nếu có Văn Yên ở đây thì tốt rồi, Văn Yên nhất định sẽ có kế sách cao minh hơn, dù sao ngày thường đều là do Văn Yên giúp nàng bày mưu nghĩ kế, hôm nay là sinh thân của Liên Như Nguyệt, không tiện dẫn theo nha hoàn nên nàng mới để Văn Yên ở lại trong phủ, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, nếu có Văn Yên thì dù nàng có phạm sai lầm cách mấy thì Văn Yên cũng có thể nghĩ ra kế sách cứu vãn tình hình cho nàng, đáng tiếc Văn Yên không có ở đây, mà tình huống của nàng ngày càng nguy cấp, chẳng lẽ hôm nay nàng phải lộ cái đuôi hồ ly tại đây sao?

“Nhi tử nguoi không sao chứ?” Nhìn Diệp Thái y một bên giúp nhi tử chữa trị vết thương trên trán, Vương phu nhân ở một bên quan sát sắc mặt Vương Kim, thấy chân mày của hắn dần giãn ra, mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Động tác của Diệp Thái y rất nhanh, tưởng chừng chỉ nói vài phút trôi qua mà mảnh vỡ trên trán Vương Kim đã được gắp xuống, hắn cũng không quên khư trừng rồi băng vết thương lại, bởi vì động tác khá là nhanh nhẹn nên tránh không khiến Vương Kim đau đớn, hắn đau đến nhăn mày nhưng không dám la lên, bởi vì hắn nghe thấy giọng nói của Vương phu nhân, không chỉ thế còn có Vương lão gia nữa.

Vương Kim vừa mới tỉnh nên chưa hoàn toàn tỉnh táo, bất quá nhận thức của hắn vẫn bình thường, hắn sống với Vương lão gia Vương phu nhân mười mấy năm, đối với giọng nói của hai người vừa nghe đã biết, cho nên trong lòng hắn khẳng định, phu thê Vương gia lúc này đang ở bên cạnh hắn, nhưng hắn cũng biết đây không phải là Vương gia.

Vương Kim biết mình đang ở đâu, khi vừa mới tỉnh lại hắn liền lập tức nghĩ đến mọi chuyện vừa xảy ra, hắn biết bản thân mình đã đến Liên gia, cũng biết kế hoạch của bản thân lúc đầu đã hoàn thành, thế nhưng giữa chừng lại xuất hiện một tên trình giảo kim, không những ra tay đánh hắn mà còn đánh vào mặt một cách tàn nhẫn như vậy, sau đó... hình như là hắn ngất xỉu, tỉnh lại đã là như vậy rồi.

Vết thương băng bó xong, thần sắc Vương Kim cũng bắt đầu tỉnh táo lại, một bên mắt của hắn bị đánh cho thụt vào, mí mắt lúc này mở không lên, bất quá hắn vẫn còn đôi mắt còn lại vẫn bình thường, có lẽ vì lúc này hắn đã lấy tay che đi, khiến Như Sương không đánh vào được.

“Mẫu thân... sao người lại ở đây?” Nhìn thấy Vương phu nhân, môi hắn không khỏi giật giật, một lúc sau mới mở miệng, giọng nói khàn khàn, hơi khó nghe.

“Kim Nhi, người khiến mẫu thân lo lắng quá...” Vương phu nhân không có ngay lập tức trả lời Vương Kim, mà muốn đưa tay ôm hắn, cả người Vương Kim đều là vết thương, bị Vương phu nhân ôm chẳng khác nào là đang hành hạ hắn.

“Không...” Vương Kim lúc này đang bị thương, phản ứng có chút trì độn, lúc hắn vừa định nói ra là “Không cần” thì Vương phu nhân cũng đã đưa tay đụng vào vết thương trên người hắn rồi.

“Đầu...”

“Trên người hần còn nhiều vết thương, không nên tùy tiện đụng vào.” Thân là đại phu, Diệp Thái y cũng không thể thấy chết không cứu, mặc dù trong lòng hần đối với Vương Kim vẫn còn tức giận.

“Mẫu thân xin lỗi...”

Nhìn hai người diễn một màn mẫu tử tình thâm, Trường Bình Hầu phu nhân không kiên nhẫn lên tiếng: “Vương công tử nếu đã tỉnh thì có thể trả lời vài vấn đề của chúng ta hay không?”

Nghe thấy giọng nói xa lạ Vương Kim không khỏi ngẩng đầu, đập vào mắt hần là hình ảnh của một đám người, nam nữ đều có, lại nhìn đến dung nhan quen thuộc của Liên Như Nguyệt ở bên cạnh Trường Bình Hầu phu nhân, trong đầu Vương Kim lóe lên một câu nói “Không xong rồi”. Liên Như Nguyệt là khuê mật của Tiết Phong Linh, hần muốn tiếp cận Tiết Phong Linh thì phải điều tra từ chỗ Liên Như Nguyệt cho nên tất nhiên là nhận ra Liên Như Nguyệt, hiện tại không chỉ Liên Như Nguyệt xuất hiện ở đây mà còn dẫn theo một đám người, ngay cả phụ mẫu của hần đều có, Vương Kim dù ngu ngốc cách mấy cũng biết chuyện lần này hần làm đã bị lộ rồi.

“Hầu gia phu nhân, ngài cần gì gấp như vậy, để Kim Nhi nghỉ ngơi một chút không được sao?” Không đợi Vương Kim trả lời, Vương phu nhân đã đi trước mở miệng, một bộ dạng gả mẹ bảo vệ gả con khiến người ngoài nhìn vào không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mẫu thân nhà người khác dù muốn bảo vệ con thế nào cũng có chừng mực, Vương phu nhân như vậy không phải là muốn che chở cho nhi tử của nàng, đây rõ ràng là dung túng cho hần làm bậy.

“Nghỉ ngơi một chút? Vương công tử còn chưa nghỉ ngơi đủ sao?” Giọng nói Trường Bình Hầu phu nhân mang theo vài phần châm chọc, hàm ý trong đó mọi người đều hiểu, Vương Kim bất tỉnh từ lúc mọi chuyện bắt đầu cho đến bây giờ, thời gian trôi qua cũng đã cả canh giờ, hần còn muốn “nghỉ ngơi” tới bao giờ?

“Vương phu nhân, chúng tôi đợi quý công tử đã tốn không ít thời gian rồi, nếu hiện tại công tử đã tỉnh lại thì nên làm rõ mọi chuyện đi.” Diệp phu nhân ăn nói nhỏ nhẹ, lời lẽ hợp tình, thân là nẫu thân của nạn nhân, Diệp phu nhân có thể bình tĩnh khi nói chuyện với Vương phu nhân như vậy, quả thật là khiến người khâm phục.

“Đợi lâu một chút thì có sao?” Diệp phu nhân mặc dù ăn nói từ tốn nhưng lời vào tai vẫn khiến Vương phu nhân cảm thấy khó chịu: “Nhi tử nhà chúng ta bị thương nặng như vậy cũng là do các người gây ra, hiện tại hần mới chỉ tỉnh lại, các người đã muốn hỏi tội cái gì? Lỡ như khiến vết thương trên người hần trở nên nghiêm trọng, các người có đền bồi như tử cho ta không?!”

“Vương phu nhân nói quá rồi, chẳng phải Diệp Thái y cũng nói là ngoại thương hay sao?” Trường Bình Hầu phu nhân cười lạnh: “Vết thương ngoài da mà thôi, làm gì nghiêm trọng vậy?”

“Vết thương ngoài da? Không phải nhi tử của các người đương nhiên các người sẽ bình tĩnh như vậy rồi!” Vương Kim là nghịch lân của Vương phu nhân, ai đụng đến hần, cho dù thân phận đối phương có cao đến đâu nàng cũng không sợ.

“Đổi lại là nhi tử của các người, các người còn dám nói những lời này không?!”

“Kim Nhi của ta ngày thường ở Vương gia là thiên chi kiêu tử, đã bao giờ bị đánh thành như vậy chứ?”

“Hôm nay các người phải cho Vương gia chúng ta một công đạo!”

Vương phu nhân lời lẽ hùng hồn, hướng về phía Trường Bình Hầu phu nhân chất vấn, bộ dạng mập mạp của nàng ta như muốn ngả vào người Trường Bình Hầu phu nhân khiến Trường Bình Hầu phu nhân phải lùi về sau vài bước, nhìn bộ dạng này của Trường Bình Hầu phu nhân, Vương phu nhân còn nghĩ rằng đối phương bị khí thế của nàng dọa sợ, đáy mắt không khỏi hiện lên tia đắc ý, hình ảnh này vào mắt nhiều người, ác cảm với Vương phu nhân càng lớn.

Vị Vương phu nhân này, lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ rằng nàng ta xuất thân thương gia, đối với lễ nghi của giới quý tộc không biết cho nên mới như vậy, không ngờ... nàng ta thật sự là không có gia giáo, nếu không ai đời lại cư xử như thế với Trường Bình Hầu phu nhân chứ?

Nhìn bộ dạng đắc ý đó của nàng ta, xem chừng là nghĩ rằng Trường Bình Hầu phu nhân sợ nên mới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 80-11: Thủ phạm là tiết phong linh (11)

“Công đạo? Ai là người có lỗi trước chẳng lẽ Vương phu nhân không biết? Còn muốn đòi công đạo gì chứ?” Trường Bình Hầu phu nhân lùi về phía sau vài bước, đến khi giữ một khoảng cách an toàn với Vương phu nhân nàng mới lên tiếng, bộ dạng vừa rồi của Vương phu nhân quả thật là hung hăng như hổ báo, nàng sợ đi lùi về phía sau không phải là vì bị khí thế của đối phương dọa sợ, nàng làm như vậy, chẳng qua là muốn giữ an toàn cho bản thân.

Vì sao nàng lại phải làm như vậy?

Vương phu nhân khi nói chuyện lời lẽ lớn tiếng, âm thanh chói tai, nước bọt cũng văng tứ phía, nàng đứng gần nàng ta, chẳng phải là hứng hết những thứ đó hay sao? Huống hồ Vương phu nhân có một thân hình mập mạp “phúc hậu”, còn thân hình Trường Bình Hầu phu nhân lại là tiêu chuẩn của một mỹ nhân, so với nàng, Vương phu nhân không biết lớn hơn gấp mấy lần, đặc biệt là khi nói chuyện Vương phu nhân cứ nghiêng người về phía nàng, cả thân hình nàng ta như muốn ngả vào người nàng, Trường Bình Hầu phu nhân sợ hãi, nếu bản thân cứ đứng gần nàng ta lỡ như Vương phu nhân bất cẩn té ngã, đè bẹp nàng thì phải làm sao?

Hậu quả bị Vương phu nhân đè bẹp, vết thương thì cứ để sau không nói, chứ mặt mũi là vứt sạch rồi, đối với một người xem trọng mặt mũi như Trường Bình Hầu phu nhân thì điều này chẳng khác nào ban án tử cho nàng cả.

Vì vậy cho nên nàng mới lùi về phía sau, tránh xa Vương phu nhân hết thấy chỉ là vì an toàn cho bản thân, chứ không phải giống như nàng ta nghĩ, nàng là bị nàng ta dọa!

Trường Bình Hầu phu nhân không khỏi nhếch môi, ánh mắt lộ vẻ châm chọc, loại người như Vương phu nhân mà muốn nàng phải sợ hãi, đợi thêm mười năm nữa đi.

“Cái gì mà có lỗi trước hay không có lỗi trước? Nàng đánh nhi tử ta ra nông nỗi này chẳng lẽ các người không nên cho nhi tử ta một công đạo hay sao?!” Vương phu nhân không phục, Tiết Phong Lan đánh nhi tử của nàng bị thương thành như vậy, rõ ràng là nàng ta làm sai, vì sao tất cả mọi người đều muốn truy cứu tội lỗi của nhi tử nàng mà không truy cứu tội của nàng ta? Tuy nói Vương Kim nhà nàng suýt nữa đã lấy đi trong sạch của Diệp Linh Nhi nhưng chẳng phải cũng chỉ là “suýt nữa” hay sao? Điều này có nghĩa là chưa có xảy ra, chưa xảy

ra thì dựa vào đâu mà bọn họ chất vấn nhi tử của nàng, bất nhi tử nàng phải giải thích trong khi Tiết Phong Lan đã đánh nhi tử của nàng thành bộ dạng thừa sống thiếu chết thế này, nếu phân nặng nhẹ chẳng phải tội của Tiết Phong Lan mới là nặng hơn sao?

Nếu mọi người biết trong đầu Vương phu nhân có suy nghĩ này, nhất định sẽ phẫn nộ vô cùng, chuyện Vương Kim và Tiết Phong Lan làm sao có thể so sánh với nhau được?

Đại Ngụy tuy nhiều quy củ nhưng đối với chuyện tình cảm cũng rất phóng khoáng, không có cấm cản tình yêu lứa đôi nam nữ, nếu cả hai bên đều là lương tình tương duyệt thì hai người ở bên nhau nhất định sẽ nhận được sự chúc phúc của mọi người, bất quá điều tiên quyết là phải được phụ mẫu đôi bên đồng ý, có một số cặp đôi nhận được hai bên phụ mẫu đồng ý, cũng có một số cặp giống như Vương Kim và Tiết Phong Linh, không nhận được sự đồng ý của hai bên gia đình, mà Vương Kim và Tiết Phong Linh thì tính gì là lương tình tương duyệt?

Tiết Phong Linh đối với Vương Kim chỉ là lợi dụng, chỉ có Vương Kim tự mình đa tình thôi.

Vương Kim thân là nam nhân, không chiếm được tình yêu của nữ nhân mình thích mà lại đi dùng thủ đoạn bỉ ổi, khiến người khác khinh thường là tính kẻ người đó, cướp thân rồi cướp tâm, hành động như vậy thật sự là đáng mặt nam nhi đầu đội trời chân đạp đất hay sao? Tiết Phong Lan đánh hấn là thay trời hành đạo, lấy lại công bằng cho Diệp Linh Vi, hành động này của nàng không sai, hơn nữa làm còn rất tuyệt, đối lại những người khác, gặp được sự tình này cũng sẽ ra tay mà thôi, một người vì chính nghĩa thì làm sao có thể có tội?

“Đánh hấn thì làm sao?” Mọi người bị lời nói của Vương phu nhân làm cho tức đến mức nội thương nhưng lại không ai nói gì, nếu lên tiếng cùng nàng ta tranh cãi, không những làm mất thời gian quý báu của bản thân mà còn hạ thấp thân phận của bản thân, nhưng nếu tiếp tục để nàng ta đắc ý như vậy thì mọi người đứng là không cảm thấy thoải mái, trong lúc này lại có một giọng nam từ tính vang lên.

“Nhi tử các người là bảo bối, nữ nhi chúng ta không phải bảo bối sao?” Lúc này đây cơn giận của Diệp Thái y đã hoàn toàn bùng nổ, hấn đi đến trước mặt Vương phu nhân, dùng ánh mắt sắc bén và lời nói đầy lí lẽ khiến Vương phu nhân sinh ra sợ hãi, đối mặt với người có khí thế hơn mình, Vương phu nhân chẳng khác nào quả bóng bị xi hơi, không dám nói thêm lời nào nữa.

“Trong chuyện này ai là người sai, Vương gia các người rõ ràng hơn ai hết, hiện tại còn ở đây dùng lời nói át ẽ phải, muốn đòi lại công đạo sao?”

Vị Vương phu nhân này ăn nói thật sự quá khó nghe, có đứa trẻ nào không phải là bảo bối của phụ mẫu?

Vương Kim là bảo bối của Vương gia, Diệp Linh Vi không phải bảo bối của Diệp hay sao?

Rõ ràng người làm sai chính là nhi tử của Vương gia bọn họ, vậy mà lời vào miệng Vương phu nhân, Vương Kim liền trở thành nạn nhân, hết thảy mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu bọn họ, Vương gia cảm thấy cách đối nhân xử thế của bọn họ là đúng sao?!

“Nữ nhi Diệp gia của chúng ta cũng không phải để người khác bắt nạt, nếu đã muốn truy cứu như vậy thì đi báo quan đi, để xem quan huyện đại nhân trừng trị tên bại hoại này thế nào!” Diệp Thái y lời lẽ hùng hồn, khí thế hơn người, không khỏi làm giảm bớt nhuệ khí của Vương phu nhân.

Vương phu nhân bị Diệp Thái y nói đến á khẩu không nói nên lời, đúng như lời Diệp Thái y nói trong chuyện này người có lỗi lớn nhất là Vương Kim, đối lại là người có thân phận tầm thường hơn Vương gia bọn họ, Vương phu nhân chủ căn dừng vài lời liền có thể khiến đối phương cam tâm nhận sai, chịu hết phần trách nhiệm, nhưng lần này bọn họ chọc nhâm người rồi, Diệp gia giá thể hiển hách, Vương gia không có khả năng đối đầu trực tiếp với bọn họ, nếu thật sự truy cứu, không cần xét đến tội trạng của Vương Kim, chỉ cần dựa vào thế lực của Vương gia, Vương Kim chắc chắn sẽ bị xử tội nghiêm trọng.

Lúc này đây, Vương phu nhân hơi hối hận vì lời nói lúc này của chính mình, nàng nhìn Vương Kim bị thương thành như vậy tất nhiên là đau lòng, nhưng phần lớn lại cảm thấy may mắn, trong chuyện này từ đầu chí cuối đều là do Vương Kim sai, nếu hấn không có ý định gao nấu thành cơm với tiện nhân Tiết gia đó thì cũng không bị người tính kế mà tráo đổi thành người khác, Vương phu nhân không phải không biết lí lẽ, chính là bởi vì nàng biết lí lẽ cho nên mới càng bênh vực Vương Kim, nếu Diệp Thái y không ra mặt, một đám nữ nhân này chẳng thể nào là đối thủ của nàng, đến cuối cùng thì người có tội nhiều nhất chính là Tiết Phong Lan vì đã đánh nhi tử nàng sống dở chết dở, còn về chuyện Vương Kim gây ra với Diệp Linh Vi, tin chắc Diệp gia bên kia cũng sợ mất mặt nên cũng chẳng đem chuyện này làm lớn, ai biết được... vị gia chủ Diệp gia này lại thà để nữ nhi của hấn bị chê cười cũng muốn báo quan!

Đúng là mọi chuyện nằm ngoài dự tính mà!

Mọi người đều nói nữ nhân tức giận lên rất đáng sợ nhưng sự thật nam nhân tức giận lên cũng đáng sợ không kém.

Hai mắt Diệp Linh Vi đỏ lên, nhìn thấy Diệp Thái y thay nàng ra mặt, nói không cảm động chính là giả, nữ nhi nhà người khác thân thiết với mẫu thân hơn phụ thân nhưng đối với Diệp Linh Vi, ngày thường nàng gần gũi Diệp Thái y nhiều hơn. Nàng là nữ nhi duy nhất của Diệp gia, Diệp gia là y được thế gia, mỗi đời đều phải có người thừa kế, đời này Diệp gia cũng chỉ có một nữ nhi là Diệp Linh Vi, Diệp Thái y không những không chán ghét thân phận nữ nhi của nàng mà còn tận tình dạy dỗ nàng để trở thành một đại phu tốt, chữa bệnh cứu người, mẫu thân oán trách phụ thân vì đã dạy quá nhiều thứ về y cho nàng để nàng suốt ngày ôm mộng tưởng trở thành đại phu, bất quá phụ thân lại không cảm thấy nữ đại phu thì có vấn đề, Diệp Linh Vi cũng vậy.

Ước mơ lớn nhất của nàng không phải giả cho người giàu có để có một cuộc sống tốt đẹp, bởi vì gia thế Diệp gia cũng không tồi, nàng lại là nữ nhi duy nhất, nếu sau này không gả chồng nàng cũng không lo cần cái ăn cái mặc, thứ nàng muốn đem được hiệu Diệp gia phát triển lớn hơn hiện tại, nàng tuy cũng muốn giống phụ thân, trở thành một thái y trong Thái Y viện nhưng thời đại này trọng nam khinh nữ, nữ nhân vẫn chưa thể vào quan trường làm quan, cho nên Diệp Linh Vi chỉ muốn có thể làm đại phu bình thường để có thể chữa bệnh cứu người.

Ôm ước mơ kế thừa gia nghiệp, từ nhỏ Diệp Linh Vi đã cố gắng học tập, ngày ngày đều quần áo Diệp Thái y, hiện tại nàng chịu ủy khuất lớn như vậy, tất nhiên là muốn phụ thân thay nàng đòi lại công đạo nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Diệp Linh Vi cũng biết nàng không thể nào nói ra những lời đó, vì vậy khi Diệp Thái y ra mặt thay nàng, nàng tất nhiên là vui vẻ.

Sống qua hai đời lần đầu tiên Tiết Phong Lan gặp được nam nhân có khí thế nam nhi như vậy, một người có thể khiến bản thân cảm thấy an toàn, một người có thể bảo vệ bản thân chu toàn, hình tượng này... luôn là phụ thân hoàn mỹ trong lòng Tiết Phong Lan.

Phụ thân luôn có một vị trí quan trọng trong lòng nữ nhi, nếu nhi tử lấy mẫu thân là hình tượng cho thế tử tương lai thì ngược lại nữ nhi cũng sẽ lựa chọn những người giống phụ thân để trở thành phu quân tương lai, trong lòng Tiết Phong Lan, Thượng thư đại nhân cũng vô cùng đặc biệt, chỉ là trải qua một kiếp, nàng đối với tình thân đã tâm lạnh hoàn toàn, dù sao mỗi lần nàng cùng Tiết Phong Linh tranh cãi thì người sai cũng là nàng, Tiết Phong Lan sớm đã chán nản một gia đình như vậy, cho nên kiếp này nàng không dám trông chờ vào tình thân, nhưng nhìn Diệp Thái y ra mặt vì nữ nhi, đáy lòng nàng ân ân có chút đau đớn.

Có lẽ bản thân nàng không phải hoàn toàn vô tình như nàng nghĩ.

Mọi người đều nói không có phụ thân nào không yêu thương nữ nhi của mình, trong lòng nàng cũng hiểu điều này, chỉ là tình yêu mà Thượng thư đại nhân dành cho Tiết Phong Linh lớn hơn dành cho nàng cho nên mới bỏ sự tồn tại của nàng, Diệp Linh Vi là nữ nhi duy nhất của Diệp Thái y, tất nhiên tất cả tình yêu thương đều dành cho nàng ta, dù nói thế nào thì Diệp Linh Vi đúng là hạnh phúc hơn so với nàng.

“Phu quân, chàng bình tĩnh lại một chút.” Nam nhân tránh xa hậu viện, đây vốn là quy tắc bất thành danh từ xưa đến nay, vốn dĩ mọi chuyện ở hậu viện đều do nữ nhân xử lí, nam nhân không cần xen vào, lúc đầu gặp phải chuyện này, Diệp phu nhân cảm thấy có nàng và Trường Bình Hầu phu nhân thì có thể giải quyết mọi chuyện nhưng ai biết được Vương phu nhân

lại vô lí đến mức này, những lời hay lẽ phải của nàng cũng không đầu lại cái miệng chỉ chóc đó của Vương phu nhân, nàng cũng là rất tức giận.

Loại người như Vương phu nhân cùng nàng ta nói lí lẽ là không được, càng nói lí lẽ với nàng ta nàng ta lại càng nói những lời vô lí, nhiều lúc Diệp phu nhân cũng nhịn không được mà muốn mắng người, chỉ là gia giáo tốt đẹp không cho phép nhà nói ra những từ ngữ không phải phép. Trong lúc nàng túng quần nhất không biết làm gì thì thì Diệp Thái y đột nhiên lên tiếng khiến đầy lòng Diệp phu nhân chảy qua một dòng nước mắt.

“Nếu chuyện này đồn ra ngoài thanh danh của nữ nhi sẽ không tốt.” Nếu không phải vì lo lắng cho thân danh của nữ nhi, Diệp phu nhân cũng chẳng muốn nhiều lời với vương phu nhân mà đến thẳng công đường để báo án.

“Ta không sợ mất mặt! Nếu bọn họ đã muốn truy cứu như vậy thì chúng ta truy cứu tới cùng.” Lời này của Diệp Thái y rõ ràng là có bảy phần thật, ba phần giả, có phụ thân nào mà không để ý đến thanh danh của nữ nhi, sợ đi hấn nói như vậy bất quá cũng chỉ là muốn dọa Vương phu nhân mà thôi. Nhìn bộ dạng của Vương phu nhân hẳn liền biết đối phương chính là thùng rỗng kêu to, bọn họ nhân nhượng với nàng ta một, nàng ta càng không kiêng nể gì mà lần át bọn họ, đối với loại người này tốt nhất chính là phải hù dọa cho thật đáng, để xem đối phương còn dám làm càn hay không?!

Đúng như những gì Diệp Thái y nghĩ, phu thê Vương gia bên kia quả thật bị lời nói này của hấn dọa sợ rồi.

“Diệp Thái y, ta thay mặt phu nhân nhà ta xin lỗi các vị, là phu nhân nhà ta ăn nói lỗ mãng, mong mọi người đừng làm lớn chuyện.” Vương lão gia cũng là người làm quan, hiểu rõ hậu quả trong chuyện này, hấn tuy yêu thương Vương Kim nhưng cũng không thể vì đối phương mà mất đi địa vị như ngày hôm nay được, dù sao sự nghiệp của hấn cũng là do hấn phấn đấu nửa đời người, Vương gia không thể bại trong tay hấn được.

“Chuyện này nếu làm lớn chuyện thì đúng là không tốt cho thanh danh của lệnh thiên kim, mong ngài suy nghĩ kĩ.” Vương lão gia ôn hòa mở miệng, hấn cũng không tin Diệp gia thật sự vì muốn giáo huấn Vương Kim mà lại khiến thanh danh của nhi tử bọn họ chịu ảnh hưởng, dù sao tất cả bọn họ đều để ý một thứ: chính là mặt mũi, cho nên hấn để cho Diệp Thái y một bậc thang đi xuống.

“Diệp Thái y thứ cho ta xen vào một câu, Diệp tiểu thư dù sao cũng là phận nữ nhi, tuy nói nàng còn chưa cùng Vương công tử xảy ra chuyện gì nhưng nếu chuyện này đồn ra ngoài, thanh danh của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, theo ta suy xét, vẫn là nên giải quyết riêng đi, dù sao tất cả mọi người cũng đều muốn vạch áo cho người xem lưng, đúng không?” Loại người như Vương Kim, tốt nhất là khiến cho hấn phải chịu hình phạt thật thích đáng, báo quan là cách tốt nhất để hấn trả giả cho sai lầm bản thân, thế nhưng nếu thật sự báo quan, chỉ sợ còn chưa bước sang ngày mới thì chuyện này sớm đã đồn khắp kinh thành, đến lúc đó không chỉ có Diệp gia bị mất mặt, Liên gia bọn họ cũng sẽ bị kéo vào.

Sinh thân của Đại tiểu thư Liên gia, Diệp gia tiểu thư bị người tính kế, cùng ác bá phổ Hạ Lan Cửu U bị nhốt vào một phòng, người trợ giúp Vương Kim là nha hoàn thiếp thân của Đại tiểu thư Liên gia, cho dù giữa Diệp Linh Vi và Vương Kim không hề xảy ra chuyện gì nhưng trong mắt người ngoài, bọn họ vốn chẳng cần biết sự thật ra sao, chỉ muốn nói cho đã cái miệng, và hiển nhiên không hề biết điều đó sẽ tổn hại đến thanh danh của người khác.

“Hầu gia phu nhân nói đúng, Diệp Thái y dù không nể mặt Vương gia bọn ta nhưng cũng phải nể mặt Hầu gia phu nhân, đừng làm lớn chuyện...” Có Trương Bình Hầu phu nhân lên tiếng, Vương lão gia cũng đi theo phụ họa.

“Không báo quan cũng được, làm rõ chuyện này đi.” Vương lão gia nói những lời này, nếu không phải biết đối phương nghĩ gì thì Diệp Thái y thật sự còn cho rằng hấn thật sự là vì thanh danh của Diệp Linh Vi mà suy nghĩ, đối phương đã xuống nước như vậy, Diệp Thái y cũng rất dễ nói chuyện.

“Vâng vâng.” Nhận được sự đồng ý của Diệp Thái y, tâm tình bất an của Vương lão gia cũng buông lỏng, hấn đi đến bên cạnh Vương Kim, đỡ nhi tử đứng lên, mặc kệ sự lôi kéo của Vương phu nhân mà đi đến trước mặt Diệp Thái y.

“Nói xin lỗi.” Vương lão gia gần giọng, sắc mặt cũng không có hòa khí khi đối với Diệp Thái y như lúc này, đối với Vương Kim, sắc mặt hấn khá là khó coi, một phần là bởi vì tức giận chuyện nhi tử làm ra, đừng ai không đừng lại đừng vào Diệp gia, một phần cũng là đau lòng nhi tử, dù sao hấn cũng chỉ có một nhi tử là Vương Kim, bất quá trong lòng hấn biết rõ, nếu hôm nay Vương Kim không nhận lỗi với Diệp gia thì đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua, không bỏ qua cho Vương Kim, đồng thời cũng không bỏ qua cho Vương gia bọn họ.

“Ta...” Vương Kim nghĩ ngợi giây giờ, lúc này đầu óc cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, hơn nữa vết thương trên trán cũng đã được băng bó, hấn cũng không thể tiếp tục giả vờ như không biết chuyện gì được nữa.

Cuộc đối thoại của Vương phu nhân và mọi người lúc này, Vương Kim đều nghe thấy rõ ràng, bất quá càng nghe thì hấn càng không hiểu, hấn bỏ tiền bảo Lục La lừa Tiết Phong Linh đến đây, vì sao lại có liên quan đến vị tiểu thư nhà họ Diệp rồi? Hơn nữa phụ thân hấn còn bắt hấn phải xin lỗi Diệp Thái y nữa?

“Còn không mau xin lỗi?!” Vương Kim ngập ngừng mãi không nói, hai mắt lại lộ vẻ mờ mịt như không biết chuyện gì đang diễn ra, mà Diệp Thái y bên kia mày hơi nhíu mày, Vương lão gia nhìn không được mà muốn đưa tay đánh hấn một cái để hấn tỉnh táo nhưng lại bị Vương phu nhân ngăn cản.

“Phu quân, sao chàng có thể để nhi tử gánh hết trách nhiệm được chứ?” Vương phu nhân không phục, cũng mặc kệ tất cả mà kéo Vương Kim về phía nàng, không quên chỉ tay về phía Tiết Phong Lan, ý đồ muốn đổ mọi tội lỗi lên đầu đối phương.

“Tiện nhân đó chính là kẻ chủ mưu sau chuyện này, nàng không những dụ dỗ Kim Nhi mà còn cho người đánh Kim Nhi ra nông nổi này, hơn nữa nàng ta còn đẩy Diệp tiểu thư vào tình thế hiện tại, Diệp Thái y muốn truy cứu trách nhiệm không phải là nên xét đến nàng ta sao?”

Diệp Thái y hơi nhíu mày, bởi vì trong chuyện này Liên Hạo Nguyên cũng không quá rõ ràng mọi chuyện ra sao cho nên chỉ nói lại chuyện mà hấn biết cho Diệp Thái y, Diệp Thái y chỉ biết nữ nhi suýt nữa bị người cưỡng bạo, kẻ đó là Vương Kim nhưng nửa đường lại có người cứu giúp, cũng không biết đối phương là ai, càng không biết trong chuyện này lại có ân tình lớn như vậy, hiện tại nghe Vương phu nhân nói vậy, hấn không khỏi nhìn Tiết Phong Lan thêm vài lần.

Lúc hấn mới bước vào hấn đã nhìn thấy Tiết Phong Lan đang ngồi đó, dù sao ở giữa một đám người đang đứng như vậy, người ngồi trên xe lẫn như Tiết Phong Lan vô cùng nổi bật, hưởng hồ xét về dung mạo, Tiết Phong Lan một thân hoàng y ở nơi này chẳng nào hạc giữa bầy gà, mặc dù hơi kinh ngạc nhưng vì lo lắng cho nữ nhi nên Diệp Thái y cũng không quá chú ý đến Tiết Phong Lan, không nghĩ đến nàng lại có liên quan đến chuyện này.

Vương Kim nhìn gương mặt của Tiết Phong Lan, đôi mắt trong suốt, mũi cao thanh tú, môi hồng đỏ mọng, mày như liễu điệp, đường nét như họa, khuynh quốc khuynh thành, rõ ràng là dung nhan quen thuộc nhưng Vương Kim lại cảm thấy vô cùng xa lạ, điểm thu hút sự chú ý của hấn chính là nàng đang ngồi, đang ngồi trên một chiếc xe lăn!

Vương Kim không thể tin được nhìn chân Tiết Phong Lan, nhưng váy dài che đi đôi chân của nàng, khiến người khác không nhìn ra được gì, Vương Kim không có nghĩ đến Tiết Phong Lan bị tàn phế, chỉ nghĩ rằng nàng bị thương ở chân, đi đứng bất tiện nên mới ngồi xe lăn.

“Linh Nhi làm sao vậy? Chân nàng...” Vương Kim định đi đến bên cạnh xem xét tình hình của Tiết Phong Lan nhưng lại bị Vương phu nhân giữ lại, bất quá trong mắt lại lộ vẻ nóng không thôi.

“Mẫu thân, Linh Nhi bị gì rồi, người để ta qua đó xem nàng đi mà...”

Nhìn vẻ mặt nóng của nhi tử, Vương phu nhân chỉ hận rèn thép không thành: “Nhi tử người đừng ngu muội nữa, nàng chính là kẻ đã đánh người ra nông nổi này, người còn muốn lại

gần nàng...”

“Mẫu thân, chắc chắn là có hiểu lầm ở đây rồi...” Vương Kim rõ ràng là không tin, Linh nhi của hắn liễu yếu đào tơ, hơn nữa hiện tại còn bị thương ở chân, không thể nào có thể đánh hắn thành bộ dạng này được.

“Hiểu lầm cái gì? Rõ ràng là nàng...”

“Đủ rồi!” Nhìn mẫu tử hai người giằng co, Vương phu nhân lại sắp bắt đầu bài ca chỉ trích, Trường Bình Hầu phu nhân mắt kiên nhẫn lên tiếng: “Chuyện nhà Vương gia, thân là người ngoài ta cũng chẳng muốn xen vào thế nhưng chuyện lần này không chỉ liên quan đến Vương gia, có chuyện gì để sau đi.”

Trường Bình Hầu phu nhân là người có quyền lớn nhất ở nơi này, nơi này lại là địa bàn của Liên gia, người thức thời sẽ không ở đây gây sự, vì vậy lời nói của nàng thành công dừng lại cuộc tranh cãi.

“Phu nhân, người bớt một cái miệng đi, sợ thiên hạ không loạn hay sao?” Vương lão gia tức giận lên tiếng, hắn cảm thấy hôm nay ra đường đúng là không xem lịch, nếu không sao chuyện này chuyện khác cứ đổ ập đến? Một Vương Kim đã khiến cho Vương lão gia đau đầu rồi, hiện tại còn thêm Vương Kim.

“Ta...” Vương phu nhân bị nểng định lên tiếng phản bác nhưng lại bị ánh mắt của Vương lão gia trừng bèn im miệng, Vương phu nhân ngày thường sợ nhất chính là Vương lão gia, chỉ cần Vương lão gia lên tiếng nàng sẽ lập tức im miệng, hôm nay bỏ ngoài tai lời Vương lão gia nhiều lần như vậy, Vương phu nhân cũng xem như là lớn gan.

“Vương công tử, chẳng lẽ người không có chuyện gì muốn nói hay sao?”

“Ta... ta không...” Dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của đám người, Vương Kim tất nhiên không thể bình tĩnh mà trả lời được, ánh mắt hắn hoảng loạn nhìn xung quanh, nhìn đến Tiết Phong Lan đang yên tĩnh ngồi một bên không nói thì đôi mắt hiện lên tia sáng, hắn đi đến bên cạnh Tiết Phong Lan, dưới con mắt kính ngọc của tất cả mọi người mà khụy gối quỳ xuống.

Gương mặt Tiết Phong Lan xuất hiện tia kính ngọc, đôi mắt lóe lên hàn quang, thân là nam nhi, Vương Kim lại có thể không chút do dự mà quỳ dưới nàng, không, phải là quỳ dưới Tiết Phong Linh, xem ra Tiết Phong Linh thật sự biết cách thu phục nam nhân nhỉ?

“Linh Nhi...” Vương Kim nhìn dung mạo của Tiết Phong Lan, ánh mắt hiện lên vài phần say mê, vẫn là dung nhan xinh đẹp trong trí nhớ, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì mà về ôn nhu ngày thường của nàng đã biến mất, nàng trở nên lạnh lùng, trầm tĩnh, bất quá nàng càng như vậy thì lại càng thêm xinh đẹp.

Diệp Linh Vi như có điều trầm tư nhìn Vương Kim, Diệp phu nhân nghĩ rằng nữ nhi đang tức giận chuyện Vương Kim đã làm với nàng cho nên đưa tay trấn an nữ nhi, có nàng và phu quân ở đây tuyệt đối sẽ không để nữ nhi chịu ủy khuất.

Diệp Linh Vi gật đầu, cũng biết mẫu thân là lo lắng cho nàng nên mới có hành động như vậy, nàng cũng không muốn mẫu thân lo lắng nên cầm lấy tay Diệp phu nhân, ý bảo nàng yên tâm, còn ánh mắt thì lại tiếp tục nhìn về phía Vương Kim.

Vương Kim gọi Tiết Phong Lan là Linh Nhi.

Điều này nói lên cái gì?

Vương Kim rõ ràng là nhận ra Tiết Phong Lan, hay chính xác là nói là nhận ra dung mạo của Tiết Phong Lan, bởi vì nàng nhìn thấy Vương Kim khi nhìn đến gương mặt của Tiết Phong Lan lại để lộ thần sắc say mê, về mê đắm này... không giống như là nhìn Tiết Phong Lan, bởi vì từ lúc Vương Kim tỉnh lại đến giờ hắn không có nhìn thẳng vào đôi mắt Tiết Phong Lan.

Gọi Tiết Phong Lan là Linh Nhi nhưng ánh mắt lại không giống như đang nhìn Tiết Phong Lan, chuyện này...

Trừ phi... đôi mắt Diệp Linh Vi hiện lên tia kính hải, chẳng lẽ người mà Vương Kim nhìn không phải Tiết Phong Lan mà là...?

Linh Nhi...

Tiết Phong Linh...

Người trong lòng của Vương Kim là Tiết Phong Linh?!

“Nhi tử ngươi làm gì?” Nam nhi dưới gối chứa vàng, nhi tử lại vì một nữ nhân mà khụy gối, Vương phu nhân tức đến mức hôn mê bất tỉnh.

Vương Kim không có để ý lời nói của Vương phu nhân mà chỉ lo nhìn Tiết Phong Lan, nàng có thể được sâu trong mắt hắn là sự say mê khi nhìn đến gương mặt nàng, đổi lại là người khác Tiết Phong Lan sẽ không cảm thấy gì nhưng mặt mũi Vương Kim lúc này đang bị bầm dập, dùng ánh mắt đó nhìn nàng khiến nàng có chút hít thở không thông.

“Linh Nhi, gả cho ta đi...” Suy nghĩ của Vương Kim rất đơn giản, hắn vì quá yêu Tiết Phong Linh nên mới làm ra chuyện này, mặc dù giữa hai người bọn họ chưa kịp xảy ra chuyện gì thì đã bị người khác phá hỏng nhưng cũng không sao, cô nam quả nữ ở chung một phòng, nếu lời này đồn ra ngoài nàng chỉ còn cách gả cho hắn, hắn biết có thể nàng sẽ không tha thứ cho hắn nhưng nếu hắn thành tâm nhận lỗi thì có lẽ sẽ xoay chuyển được tình thế, chỉ cần Tiết Phong Linh tha thứ cho hắn thì những người khác cũng sẽ không làm được gì, sau cùng cũng sẽ lựa chọn bỏ qua mọi chuyện.

“Ta làm như vậy cũng chỉ là quá yêu nàng mà thôi.”

Nói như vậy... tức là thừa nhận?

“Ta biết chuyện ta làm là không thể tha thứ nhưng vì quá yêu nàng mới mong muốn có được nàng...”

“Linh Nhi, mọi người trách ta được nhưng chỉ riêng nàng là không.”

Nhìn biểu cảm đau khổ của Vương Kim, Tiết Phong Lan trong lòng cười ha ha nhưng vẫn một bên im lặng không nói, lời nói của nam nhân vốn dĩ không thể tin được, hiện tại hắn nói yêu nàng nhưng tình yêu này của hắn duy trì được bao lâu, đặc biệt là loại người phong hoa như Vương Kim, sau khi có được thứ mình muốn thì Sẽ không biết trân trọng nữa.

“Vương công tử nói như vậy tức là thừa nhận chuyện mình đã làm?” Trường Bình Hầu phu nhân lạnh giọng, đối với hành động của Vương Kim nàng không hề bị đã động, nàng là người từng trải, suy nghĩ của Vương Kim nàng rõ ràng hơn ai hết.

“Ta... ta cũng không muốn làm chuyện này.” Vương Kim cúi đầu, muốn đưa tay nắm lấy tay Tiết Phong Lan nhưng lại bị nàng tránh thoát, đôi mắt hắn thoáng xuất hiện tia rầu rĩ, giống như có người ép hắn làm chuyện mà hắn không muốn làm vậy.

“Linh Nhi nàng vẫn còn giận ta sao? Là bởi vì nương ta đến nhà nàng cầu thân bị từ chối cho nên mới sắp xếp chuyện này, ta chỉ là...”

“Vương công tử hiểu lầm rồi, ta không phải Linh Nhi của ngươi, huống hồ người ở trong phòng với ngươi lúc đó cũng không phải là ta.” Im lặng này giờ Tiết Phong Lan rút cuộc cũng lên tiếng, lời vừa nói ra liền đánh thẳng vào lòng Vương Kim.

“Cái gì?” Vương Kim kinh ngạc: “Sao... sao lại có thể? Ta rõ ràng...”

“Súc sinh.” Diệp Thái y nghe những lời này của Vương Kim bèn tức giận không thôi, nhin không được mà ra tay đánh người, mặc dù vừa mới khi này hắn mới cứu Vương Kim.

“A...” Vương Kim bị đánh không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, bị Diệp Thái y túm cổ đứng lên, chuẩn bị giáng xuống một đòn nữa thì Vương lão gia đã chạy đến ngăn cản.

“Diệp Thái y, ngươi bình tĩnh một chút...”

“Ngươi dám ra tay với nữ nhi của ta ngươi đúng là ăn gan hùm mật gấu.”

“Ta... ta không rõ...” Hắn đã làm gì nữ nhi của Diệp Thái y mà đối phương lại tức giận như vậy? Vương Kim không rõ.

“Không rõ? Chuyện đơn giản như vậy mà ngươi còn không rõ? Người ở trong căn phòng đó với ngươi không phải là Phong Lan mà là Diệp Linh Vi ta đây!” Không ai ngờ rằng Diệp Linh Vi lại lên tiếng ngay lúc này, Vương Kim trừng mắt nhìn Diệp Linh Vi một lúc, thấy trên trán nàng thật sự bị thương, nhớ lại những gì xảy ra trong phòng không khỏi mở to mắt.

“Ngươi nói dối!”

“Nói dối sao? Ta lại mang danh dự của bản thân ra để nói dối ngươi sao?”

“Ta...” Vương Kim hoảng loạn, lúc này Diệp Thái y cũng đã buông tay, Vương Kim đi đến bên cạnh Tiết Phong Lan.

“Linh Nhi, chuyện này là thế nào?”

“Vương công tử, ta không phải là Linh Nhi gì đó của ngươi.”

“Nàng đang nói gì vậy, nàng chính là...” Thấy Tiết Phong Lan phủ nhận, Vương Kim hơi tức giận.

“Ta gọi Tiết Phong Lan.”

“Cái gì mà Tiết Phong Lan, tên nàng chính là Tiết Phong Linh.” Lời vừa nói ra không gian liền yên tĩnh lại.

Tiết Phong Lan không dấu hiệu néch môi, đây chính là hiệu quả mà nàng cần.

Lời này của Vương Kim cũng đã thừa nhận tất cả, người từ đầu chí cuối hắn muốn là Tiết Phong Linh, mà Tiết Phong Lan bị mọi người nhận sai cũng bởi vì nàng là muội muội song sinh của Tiết Phong Linh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80-12: Thủ phạm là Tiết Phong Linh (12)

“Tiết Phong Linh chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói sao?” Không ai ngờ rằng người đầu tiên lên tiếng lại là Liên Như Nguyệt, Liên Như Nguyệt là khuê mật của Tiết Phong Linh, tình cảm hai người trước giờ vẫn luôn rất tốt, không biết khi ở một mình thì sao chứ trong mắt người ngoài, hai người bọn họ đối đãi nhau chẳng khác nào thân tỷ muội, Trương Bình Hầu phu nhân thậm chí còn có ý định tác hợp cho Thế tử Liên Hạo Nguyên cùng Tiết Phong Linh đến với nhau, như vậy hai nhà sẽ thân càng thêm thân, không ngờ lại có một ngày hai người lại đứng phe đối lập nhau. Nhìn thái độ của Liên Như Nguyệt bình tĩnh như vậy, xem ra đã sớm biết Tiết Phong Linh có liên quan đến chuyện này, chỉ là nàng vẫn im lặng cho đến lúc này, xem ra cũng đủ nhẫn nại.

Tiết Phong Linh giấu Liêm Như Nguyệt ở phía sau làm ra những chuyện này cũng không nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ liên lụy đến Liên Như Nguyệt, thanh danh của nữ nhân cũng không phải nói đùa, có không ít nữ nhân vì muốn bảo vệ danh dự của bản thân mà hi sinh tính mạng, Tiết Phong Linh đối xử với Diệp Linh Vi như vậy, nàng có còn là con người nữa không? Một người luôn tự nhận mình là khuê mật của Liên Như Nguyệt vậy mà ở sau lưng khuê mật của mình làm ra chuyện này, Tiết Phong Linh liệu có xem Liên Như Nguyệt làm khuê mật?

“Linh nha đầu, chẳng lẽ ngươi muốn im lặng cho qua chuyện luôn hay sao?” Quả nhiên suy đoán của nàng là đúng nếu đổi lại là Tiết Phong Linh thì mọi chuyện đều có khả năng.

“Ta... ta không biết chuyện gì hết, ta không có làm gì cả, ta...” Dưới sự chất vấn của mẫu tử Liên gia, Tiết Phong Linh không thể làm gì hơn là mạnh miệng phủ nhận, nếu hôm nay nàng thừa nhận chuyện này, nàng không chỉ mất đi một khuê mật mà Liên Như Nguyệt mà thanh danh của nàng cũng sẽ bị mất sạch, tuy nói là vì lo lắng cho danh dự của Diệp Linh Vi nên có thể mọi người sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nói ra nhưng Tiết Phong Linh cũng không hoàn toàn tin tưởng được chuyện này, cho dù bọn họ thật sự đem chuyện này nói ra thì nàng cũng không thể làm gì được bọn họ.

“Ngươi không thừa nhận cũng không sao.” Khác hẳn với vẻ mặt kích động như muốn chứng minh mình vô tội của Tiết Phong Linh, Liên Như Nguyệt thì lại bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là giọng nói của nàng lúc này đã bao phủ đầy hàn khí khiến người nghe lạnh thấu xương.

“Như Nguyệt ngươi...” Liên Như Nguyệt như vậy, Tiết Phong Linh bỗng cảm thấy vô cùng xa lạ, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác xấu.

Liên Như Nguyệt không có để ý đến Tiết Phong Linh mà nhìn về phía Lục La: “Lục La, đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi, nếu như còn tiếp tục ăn nói hàm hồ nữa thì ta nghĩ ngươi không cần thiết sống để làm gì đâu.”

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn! Uy hiếp Lục La phải nói ra sự thật, cho dù điều đó có làm hại đến Tiết Phong Linh đi chăng nữa, Liên Như Nguyệt vậy mà lại có thể bình tĩnh nói ra những lời đó, xem ra lần này Liên Như Nguyệt quả thật đã tức giận chuyện mà Tiết Phong Linh làm.

Mọi người đều nghe ra, Lục La sao không nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của Liên Như Nguyệt?

Nàng nắm chặt làn váy, nghĩ đến những lời vừa này Liên Như Nguyệt nói với nàng, mặc dù ngày thường Liên Như Nguyệt làm việc có chút cực đoan, nhưng đối xử với nha hoàn của mình vẫn rất tốt, nếu Liên Như Nguyệt đã đảm bảo rằng nàng đem sự thật nói ra sẽ đảm bảo cho nàng một con đường sống thì nàng vẫn tin tưởng, dù sao lúc này, Vương Kim đã đem Tiết Phong Linh nói ra nàng không thể tiếp tục ở đây diễn một màn kịch lừa mình dối người nữa, huống hồ nếu nàng đã không thể thoát khỏi chuyện này thì nàng chỉ đành đem Tiết Phong Linh kéo vào vậy, dù sao cũng phải chết, bản thân Lục La cũng không có cao thượng đến mức có thể hi sinh bản thân vì người khác được, hơn nữa đó lại còn là người thường xuyên uy hiếp để bắt nàng làm việc thay nàng ta.

“Nô tì biết có thể lúc này đây nô tì đem tất cả mọi chuyện nói ra đã quá muộn, nhưng nô tì vẫn phải nói ra, có thể mọi người sẽ không tin nhưng đây chính là sự thật.” Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, Lục La nhắm mắt lại hít sâu một hơi, giống như điều này có thể tiếp thêm can đảm cho nàng, khi nàng mở mắt ra tâm tình cũng đã bình tĩnh đi rất nhiều, ánh mắt lại không còn sợ sệt như xưa nữa, thay vào đó là sự kiên định.

“Như Nguyệt... người có biết mình đang làm gì không?” Tiết Phong Linh nhìn về mặt này của Lục La bất giác nhíu mày, đây là bản năng của động vật, có thể nói là giác quan thứ sáu của nữ nhân, khi phát giác điều gì đó gây bất lợi với bản thân sẽ không chút do dự muốn đem nó hủy diệt.

“Ồ? Ta đang làm gì?” Lúc này đây Liên Như Nguyệt mới chú ý đến Tiết Phong Linh, nghe nàng nói vậy không khỏi hứng thú lên tiếng.

“Lục La lúc này đã khai ra mọi chuyện, người hiện tại còn muốn nàng khai cái gì?” Ngày thường có Văn Yên bên cạnh, cho dù trò có sập xuống Tiết Phong Linh vẫn không chút hoang mang nhưng hiện tại dưới ánh mắt dò xét của đám người, nàng cảm thấy vô cùng bối rối, tính tình không khỏi có vài phần nóng nảy.

“Dựa vào lời khai của Lục La, của Lan Nhi và Vương công tử có nhiều điểm khác biệt, ta muốn nàng nói lại mọi chuyện lần nữa, chẳng lẽ vậy là sai sao?”

“Không sai... nhưng người làm như vậy... rõ ràng là không tin ta!” Tiết Phong Linh cắn môi, khóe mắt hơi động lại hơi nước, tùy thời đều có thể hóa thành giọt lệ mà rơi xuống, kết hợp với dung nhan xinh đẹp của nàng, càng khiến cho nàng trở nên yếu ớt và đáng thương, khiến người nhìn không được mà che chở.

“Ta cùng người là bằng hữu bao nhiêu năm, chẳng lẽ người lại vì lời nói của người ngoài mà không tin lời ta nói?”

Nữ nhân như Tiết Phong Linh, không phải là tiểu bạch liên hoa trong truyền thuyết, đựng một chút chuyện là khóc bù lu bù loa, loại người như nàng, có đôi khi không cần khóc cũng có thể khiến người khác thương tiếc, chỉ cần đứng đó, bày ra bộ dạng yếu ớt nhưng lại cố ngăn cho nước mắt rơi xuống, kiên cường bất khuất... càng khiến người khác đau lòng, nếu đó là nam nhân, đổi lại là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân làm việc cực đoan như Liên Như Nguyệt thì hoàn toàn là không có tác dụng.

“Tiết Phong Linh, người thôi đi có được không? Ta cũng không phải là kẻ ngây thơ nữa, trong chuyện này chỉ sợ người là người rõ nhất, người còn muốn đóng kịch đến khi nào?” Liên Như Nguyệt cười lạnh, lúc này đây nàng đã hoàn toàn xé rách mặt nạ với đối phương, vì sao trước nay nàng không nhìn rõ bộ mặt này của Tiết Phong Linh sớm hơn?

“Như Nguyệt, có phải người đã có hiểu lầm gì với ta rồi không? Người nghe ta nói...”

“Người nói đi.”

Tựa hồ như không dự đoán được Liên Như Nguyệt thật sự muốn nghe nàng nói, nhất thời Tiết Phong Linh á khẩu không biết phải nói gì.

“Ta...”

Mạch não của Liên Như Nguyệt người thường thật sự đoán không ra, nhìn bộ dạng muốn nói lại không được của Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan thật sự muốn cười ra tiếng nhưng nghĩ đến tình thế hiện tại, nàng chỉ đành kìm nén, nhưng có một người lại không kìm nén được như nàng, giống như Hạ Nguyệt Lam.

“Ha ha ha ha...” Nhìn một nàng này, Hạ Nguyệt Lam ôm bụng cười to, một số người cũng hiểu rõ cảm giác của Hạ Nguyệt Lam nhưng cũng không dám bộc lộ rõ như nàng, chỉ có thể nhếch môi, thấy Liên Như Nguyệt nhìn nàng, Hạ Nguyệt Lam ngượng ngùng xua tay: “Xin lỗi, chỉ là ta có chút nhịn không được.”

“Lục La, tiếp tục.”

“Như Nguyệt ta...” Bộ dạng của Tiết Phong Linh muốn nói lại thôi.

“Đợi nàng nói xong, người muốn nói cũng chưa muộn, cho nên người cũng không cần giành nói cùng Lục La đâu.”

“Liên Như Nguyệt.”

Liên Như Nguyệt nâng mắt, thấy người gọi nàng là Hạ Nguyệt Lam thì tâm tình hơi hạ xuống một chút, bất quá lời nói tiếp theo của đối phương lại khiến nàng đầu đầy hắc tuyến.

“Người hôm nay đặc biệt soái đó!” Dứt lời Hạ Nguyệt Lam còn bày ra một tư thế đáng yêu mà đá lông nheo với nàng, đầu Liên Nguyệt có một đàn quạ bay qua.

Soái?

Nàng là nữ nhân có được không?

“Cảm phiền người trước khi khen người khác nên lựa chọn từ ngữ phù hợp.” Liên Như Nguyệt nghiêm túc giáo huấn Hạ Nguyệt Lam.

Sắc mặt Tiết Phong Linh vô cùng khó coi, tay nàng nắm chặt góc áo, nhìn Liên Như Nguyệt cùng Hạ Nguyệt Lam cười cười nói nói, mọi người xung quanh lại không ai thèm chú ý đến nàng khiến đáy lòng nàng bị đá kích thật mạnh.

Tiết Phong Linh nàng đã từng bị đối xử như vậy chưa?

Chưa từng!

Vậy mà hiện tại...

“Tỷ tỷ, bộ dạng này của tỷ... thật là xấu xí!” Không biết từ khi nào Tiết Phong Lan đã đẩy xe lăn đến bên cạnh nàng, lúc này đây đối phương còn đang nhìn nàng với vẻ chăm chọc, khiến Tiết Phong Linh cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Tiết Phong Lan, đừng vội mừng, hiện tại chưa cho thấy được điều gì đâu, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng, người... đừng vội đắc ý.” Tiết Phong Linh mấp mí, khẩu hình miệng của nàng có thể khiến Tiết Phong Lan đoán được lời nàng muốn nói.

“Như vậy muội sẽ đợi tỷ... đợi nhìn xem... ai mới là người cười cuối cùng?”

Mọi người chỉ lo tập trung chú ý đến Lục La mà bỏ quên Tiết Phong Linh bên này, cho nên không có ai nhìn thấy Tiết Phong Lan cùng Tiết Phong Linh đối thoại, bất quá một màn này lại lọt vào mắt một người khác, một người không có hứng thú với sự thật mà chỉ hứng thú với tỷ muội Tiết gia.

Hạ Nguyệt Lam hứng trí bưng bưng nhìn tỷ muội Tiết gia bên kia trở mặt với nhau.

“Lục La, đừng chần chờ nữa, thời gian không đợi người đâu.”

“Nô tì... sở dĩ hôm nay nô tì nhận lời Vương thiếu gia là bởi vì nô tì đang cần một số tiền lớn để trả nợ cho đệ đệ của nô tì, đồng thời còn có một nguyên nhân khác... chính là thoát khỏi sự ràng buộc của Phong Linh tiểu thư.” Lục La cắn môi, bộ dạng không cam lòng mà nhìn về phía Tiết Phong Linh, mang theo tia phẫn hận như thể Tiết Phong Linh đã ép nàng làm chuyện gì không phải với lương tâm.

“Ràng buộc? Nàng đã làm gì người?” Liên Như Nguyệt cau mày, đáy lòng cảm thấy lời Lục La nói có chút không thích hợp.

“Phong Linh tiểu thư là bằng hữu của tiểu thư, ngày thường cũng hay đến Hầu phủ cho nên nô tì cùng Phong Linh tiểu thư chung đụng cũng nhiều, nhưng cũng chưa có nhắc lên một tầng quan hệ nào, cho đến ngày đó...”

Lục La có một đệ đệ, hẳn gọi Nhị Nha, cũng là phận tôi tớ trong Hầu phủ, không giống với Lục La có cuộc sống tốt được ở bên cạnh chăm sóc cho Đại tiểu thư, Nhị Nha tuổi nhỏ ốm yếu nên được đưa đến chuồng ngựa để chăm sóc ngựa, chăn ngựa là một trong những công việc vất vả nhất Hầu phủ, yêu cầu phải có sức khỏe tốt, nhưng Nhị Nha từ nhỏ đã sức khỏe yếu, vốn không nên được phân công việc này nhưng khi đó Hầu phủ thiếu người chăn ngựa, trong số những người mới vào thì chỉ còn có Nhị Nha là chưa được phân công nên quân sự bèn đưa hắn đến chuồng ngựa tiếp nhận công việc. Nhị Nha tuy không có sức khỏe nhưng là người thật thà, lại chăm chỉ làm việc, ngựa hẳn chăm sóc đều khỏe mạnh và không bị ốm đau, cho nên quân sự đề hắn tiếp tục với công việc này, cuộc sống ở chuồng ngựa khổ cực, hằng ngày Nhị Nha phải tắm cho ngựa, lau chùi yên ngựa, quét dọn chuồng ngựa, cho ngựa ăn,... đối với một nam hài mới hơn mười tuổi như hắn thì là quá sức, lại thêm sức khỏe yếu nên hắn thường xuyên bị bệnh. Lục La cũng vì vậy mà cảm thấy bản thân nợ đệ đệ rất nhiều, ngày thường cũng lên lút thăm một ít thức ăn đến cho hắn, thậm chí lương bổng hàng tháng của nàng đều giúp hắn chữa trị cùng với mua một số thức ăn tẩm bổ cho hắn, Nhị Nha rất thân thiết với tỷ tỷ của mình, tình cảm tỷ đệ hai người vẫn rất tốt. Quan hệ tỷ đệ của bọn họ trong phủ không có bao nhiêu người biết đến, Lục La cũng không muốn mọi người biết đệ đệ của nàng là một kẻ chăn ngựa, đi theo Liên Như Nguyệt lâu ngày Lục La cũng bị ảnh hưởng bởi tính cách của chủ tử, con người đã quen với xa hoa thì bắt đầu muốn giấu đi quá khứ thấp hèn của bản thân, tuy nhiên đối với Nhị Nha, Lục La vẫn là quan tâm chăm sóc, chỉ là khi có mặt người khác nàng sẽ giả vờ không quen biết hắn, Nhị Nha tựa hồ hiểu nỗi khổ của nàng nên cũng phối hợp.

“Nhị Nha bị bệnh nặng, nô tì đưa đệ đệ đến tìm đại phu nhưng lại không đủ tiền chữa bệnh nên nô tì đã bán hết trang sức của tiểu thư cho nô tì, tiền chữa bệnh thì đủ rồi nhưng lại không có đủ tiền bốc thuốc, nô tì không biết làm gì hơn là trộm lấy trang sức của tiểu thư mang đi cầm, không ngờ lại bị Phong Linh tiểu thư bắt gặp.” Nói đến đây giọng Lục La run lên và phẫn, trên mặt cũng đã giàn giụa nước mắt, nàng cúi đầu không dám nhìn Liên Như Nguyệt, sợ bị đối phương trách mắng, dù sao chuyện bản thân nàng trộm số trang sức đó đi cầm vốn là sự thật không thể thay đổi.

Tiết Phong Linh bắt gặp cảnh Lục La đang trộm lấy trang sức mà chuẩn bị bỏ trốn, Lục La vốn nghĩ rằng Tiết Phong Linh sẽ đem chuyện này nói ra ngoài hay thậm chí là nói cho Liên Như Nguyệt nhưng nàng lại không làm, thậm chí nàng ta còn bỏ ra một số bạc, chuộc lại đồng trang sức đó của Liên Như Nguyệt, rồi trả lại chỗ cũ như không có việc gì xảy ra, Lục La biết được chuyện này nên sau khi chữa bệnh cho Nhị Nha nàng liền tìm đến Tiết Phong Linh. Lục La là người thông minh, nàng cũng biết trên đời này không có người nào lại cho không ai đó một thứ gì cả, Tiết Phong Linh giúp nàng chắc chắn là có mục đích của nàng ta, quả nhiên khi nàng đến tìm, Tiết Phong Linh đã không chút do dự muốn nàng làm việc cho nàng ta, kể từ đó mặc dù nàng là người của Liên Như Nguyệt nhưng đồng thời cũng là người của Tiết Phong Linh.

Thần hình Liên Như Nguyệt hơi run lên, sắc mặt lạnh lẽo, toàn thân đều tản ra khí lạnh, không chỉ bên ngoài mà lúc này đây đáy lòng nàng đã lạnh như băng, trong lòng vì tình cảm của bản thân mà cảm thấy buồn cười, hóa ra Lục La và Tiết Phong Linh đã sớm thông đồng với nhau, vậy mà còn ở trước mặt nàng đóng kịch như không hề thân thiết.

Đối trả!

Cái gì mà khêu mặt, cái gì mà hạo bằng hữu, cái gì mà tỷ muội tình thâm, tất cả đều là đối trả!

Cảm giác phản bội dâng lên, không ngừng quấy nhiễu lòng nàng, Liên Như Nguyệt lửa giận thiêu đốt, nàng muốn tiến lên chất vấn Tiết Phong Linh vì sao lại làm như vậy thì cánh tay đột nhiên bị giữ lại, Liên Như Nguyệt ngẩng đầu, thấy Trường Bình Hầu phu nhân vẻ mặt thản nhiên lắc đầu, lí trí lúc này đã quay trở lại, nàng cắn môi, dứt khoát không nhìn đến Tiết Phong Linh nữa để khỏi phải bận lòng.

“Tối nay Vương thiếu tìm đến nô tì muốn nô tì dẫn Phong Linh tiểu thư đến biệt viện phía Tây, nô tì biết chuyện này là sai trái nhưng khi nhìn thấy số bạc đó nô tì thật sự, thật sự kìm lòng không được... huống hồ nô tì sớm đã muốn thoát khỏi xiềng xích của Phong Linh tiểu thư cho nên mới đáp ứng Vương thiếu, không ngờ... lại bị Phong Linh tiểu thư thấy được.”

Lục La đem tất cả mọi chuyện nói ra, kể cả chuyện Tiết Phong Linh muốn tính kế Tiết Phong Lan lẫn Diệp Linh Vi, nàng tính kế Tiết Phong Lan thất bại nên đã tập trung vào Diệp Linh Vi, mọi người không ngờ rằng thiếu nữ mười hai tuổi như Tiết Phong Linh lại làm ra những chuyện này, nàng ta không chỉ hại người ngoài, ngay cả thân muội cũng không buông tha, tuổi còn nhỏ mà tâm địa đã ác độc như thế, sau này cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì. Liên Như Nguyệt làm khêu mặt với nàng ta vậy mà bị nàng ta chơi một vỏ đau như thế, người như Tiết Phong Linh quả thật khiến bọn họ mất niềm tin vào tình bạn, vào tình thân mà.

Trường Bình Hầu phu nhân coi như là nhìn Tiết Phong Linh lớn lên nhưng cũng không ngờ được đối phương lại là người đầy âm mưu thủ đoạn đến vậy, nàng là người từng trải mà vẫn bị Tiết Phong Linh lừa gạt, nữ nhân này thật đáng sợ, vậy mà nàng còn có ý định muốn đối phương làm con dâu của nàng, nếu để nàng ta gả cho Liên Hạo Nguyên, đợi nàng ta nắm quyền thì nàng sau này phải làm sao? Lúc này Trường Bình Hầu phu nhân thầm cảm thấy may mắn vì bản thân sớm đã nhìn rõ bộ mặt của Tiết Phong Linh, nếu không hậu quả sau này... Liên gia bị nàng liên lụy còn không biết vì sao.

Một nhà Diệp gia đối với sự thật này cho chút khó mà chấp nhận, chỉ có Diệp Linh Vi bình tĩnh hơn một chút do nàng đã đoán trước được mọi chuyện, nhưng lời từ chính miệng Lục La nói ra nàng vẫn không thoát khỏi khiếp sợ, không phải Tiết Phong Linh âm mưu hãm hại nàng mà là âm mưu hãm hại Tiết Phong Lan, nàng không rõ ràng, rốt cuộc là giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến đến người sống ta chết như thế?

Vương Kim bên đây cũng bị dọa cho đứng hình, từ lúc Tiết Phong Lan lên tiếng phủ nhận việc nàng là Tiết Phong Linh, sau đó Tiết Phong Linh xuất hiện và những lời giải thích của Lục La, Vương Kim lúc này cũng biết kế hoạch của hắn đã bị người khác lợi dụng, hơn nữa người đó lại còn là nữ nhân trong lòng của hắn, Vương Kim cũng không biết hình dung cảm giác của mình thế nào.

Vương phu nhân lúc này cũng phát hiện bản thân đã nhầm người, tuy có chút xấu hổ nhưng nhiều hơn là oán hận, nàng tất nhiên sẽ không xin lỗi Tiết Phong Lan chỉ vì nhận nhầm người, bởi vì nàng không cảm thấy bản thân làm gì sai, dù sao Tiết Phong Linh và Tiết Phong Lan cũng là hai tỷ muội, tỷ tỷ làm sai muội muội gánh, chuyện này cũng quá hợp tình.

“Nô tì... lúc này nô tì thật sự muốn khai ra Phong Linh tiểu thư nhưng bị Phong Linh tiểu thư cảnh cáo nên... nô tì mới đổi thành Tiết Phong Lan tiểu thư.”

“Thật xin lỗi... xin lỗi tiểu thư, xin lỗi Phong Lan tiểu thư... nô tì cũng là bất đắc dĩ...”

“Tiết Phong Linh ta không ngờ quen biết như bao năm mà lúc này mới nhận ra người là hạng người như vậy, ta trước kia đúng là mắt mù mà.” Sau khi nghe trọn vẹn câu chuyện, không hề thêm bớt một lời nào từ miệng Lục La, Liên Như Nguyệt rốt cuộc cũng không thể nào giữ bình tĩnh nổi nữa. Nàng vốn nghĩ rằng Tiết Phong Linh không giống những người khác, tiếp cận làm là vì muốn lợi dụng nàng, bởi vì có quan hệ với hai nhà, cho nên nàng đối với Tiết Phong Linh cũng xem như thật tâm đối đãi, không ngờ có một ngày đối phương ở sau lưng này

làm những chuyện như vậy, không chỉ mua chuộc nha hoàn của nàng mà khi nàng ta hãm hại người khác lại còn mang danh dự của nàng ra nói, chẳng lẽ nàng ta không biết nếu chuyện này lộ ra ngoài nàng sẽ bị gì sao? Hôm nay là sinh thần của nàng, làm bằng hữu bao nhiêu năm Tiết Phong Linh không phải không hiểu rõ tính tình của như thế nào vậy mà nàng ta làm như vậy... trong lòng nàng ta rốt cuộc có nghĩ đến cảm nhận của nàng hay không?!

“Như Nguyệt nghe ta giải thích như mọi chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu.” Tiết Phong Linh cũng biết lúc này đây nàng có nói gì cũng vô dụng, Liên Như Nguyệt không phải loại người dễ mềm lòng, nếu lúc này nàng thú nhận thì ít nhất vẫn được khoan hồng.

“Như Nguyệt... là lỗi của ta, lúc đó ta bị ma quỷ ám nên mới làm ra những chuyện này, thật xin lỗi... ta...”

“Đủ rồi, làm sai lại lấy cớ là bị quỷ ám, ngươi tưởng ta là tiểu hài tử sao?” Liên Như Nguyệt cười lạnh, đối với lời nói của Tiết Phong Linh nàng không dám tin tưởng nữa.

“Không... không phải như vậy, ta cũng không biết vì sao bản thân lại trở nên như vậy, Như Nguyệt ngươi nghe ta nói...” Tiết Phong Linh muốn đưa tay kéo ống tay áo của Liên Như Nguyệt nhưng lại bị đối phương tránh thoát, tay nàng گیر ở giữa không trung, tình cảnh lâm vào xấu hổ.

“Phong Linh tiểu thư, thứ cho nô tì xen vào một câu, nếu ngươi bị quỷ ám mà làm những việc này thì một năm trước khi ngươi bắt gặp cảnh ta trộm trang sức ngươi cũng bị quỷ ám sao?” Thấy Tiết Phong Linh bị mọi người chỉ trích, Lục La hơi đắc ý, nhìn không được mà châm chọc vài câu: “Ngươi đã từng vì ích lợi của bản thân mà không ít lần lợi dụng ta để lừa dối tiểu thư, hiện tại còn muốn bán rở muội muội của mình, chẳng lẽ...”

“Câm miệng!” Bị lời nói của Lục La làm cho phiền não, lại thêm hiện tại nàng rơi vào tình thế xấu hổ, Tiết Phong Linh nhìn không được mà hét lên một tiếng, sau đó mới ý thức được bản thân làm gì nàng vội đưa tay che miệng, lúc này đây ánh mắt tất cả mọi rơi vào người nàng khiến Tiết Phong Linh bối rối không biết làm sao: “Không... ta không...”

Tiết Phong Linh trước giờ luôn là một người ôn hòa nho nhã, ở trong mắt trường bối nàng là một nữ hài ngoan ngoãn hiểu chuyện, miệng lại ngọt nên khiến trường bối yêu thích, ở trước mặt người ngoài nàng luôn là một bộ dạng ôn nhu lễ độ, dịu dàng động lòng người chưa từng có ai thấy qua bộ dạng của nàng khi tức giận, không ngờ rằng lại có một ngày Tiết Phong Linh lại ở trước mặt mọi người hét to, tự đánh mất mặt mũi của chính mình.

“Ha, có người rớt mặt ư rồi kia.” Hạ Nguyệt Lam luôn là người tiên phong trong chuyện châm chọc người khác, nàng nói chuyện trước giờ chưa hề lưu tình với một ai, cho dù thân phận của đối phương cao quý thế nào nàng cũng không có khách khí, bởi vì ở phía sau nàng có Hạ Thái phó là chỗ dựa, vị trí Thái phó này tuy không có thực quyền nhưng lại nhận được sự kính trọng từ Ngụy đế, vì vậy ngày thường mọi người đều nhường nhịn Hạ Nguyệt Lam.

“Tiểu Lam...” Nguyệt Viên Viên kéo tay khuê mật, ý đồ muốn đối phương nói bớt đi vài phần, tình hình hiện tại căng thẳng như vậy, Hạ Nguyệt Lam lại không ngừng đổ dầu vào, chọc tức Tiết Phong Linh thì có ích lợi gì với nàng chứ?

“Tiết Phong Linh ta đã đắc tội với ngươi sao?” Lúc này Diệp Linh Vi cũng nhìn không được mà lên tiếng: “Đây là lần đầu tiên ta cùng ngươi gặp gỡ, trước kia cũng chưa từng đắc tội ngươi vì sao lại muốn hại ta thành như vậy?” Thân là nữ nhân Tiết Phong Linh lẽ ra phải hiểu rằng trong sạch quan trọng với nữ nhân như thế nào, vậy mà nàng ta lại những tâm đầy mưu mô và hồ lừa lừa mang tên Vương Kim, mà nghĩ lại cũng đúng thôi, nàng ta thậm chí còn muốn tính kế thân muội muội của mình thì một người ngoài với nàng đã là gì đâu?

Lúc này đây không chỉ một mình Diệp Linh Vi nhận thức ra mọi chuyện mà tất cả mọi người cũng nhận ra con người thật của Tiết Phong Linh.

Đám người Trường Bình Hầu phu nhân hai mặt nhìn nhau, bọn họ là trường bối, tuy nói có quyền quyết định chuyện này nhưng mâu thuẫn của đám trẻ bọn họ cũng không tiện xen vào, hành động của Tiết Phong Linh đúng là rất đáng chỉ trích, thế nhưng đối phương cũng không phải nữ nhi của bọn họ, cho nên bọn họ cũng không thể ở trước mặt đám người mà dạy dỗ Tiết Phong Linh, chỉ có thể phân phó người đi gọi Thượng thư đại nhân cùng Thượng thư phu nhân lại đây.

“Tỷ tỷ, tỷ ghét muội đến như vậy sao?” Giọng nói hơi yếu ớt vang lên, mọi người nghe thấy giọng nói bèn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiết Phong Lan sắc mặt tái nhợt, hai mắt phấp phồng, giống như bị chịu qua ủy khuất, không khỏi nhớ đến “chuyện tốt” mà Tiết Phong Linh làm, mặc dù Đới Tử thiếu tuổi tú hơn người, lại là gia tộc giàu có nhất Đại Ngụy, nhưng hoa hoa công tử vẫn là hoa hoa công tử, có câu “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” nam nhân đã như vậy thì việc làm của Tiết Phong Linh đây Tiết Phong Lan vào chẳng khác nào là hồ lừa, mọi người đối với nàng không khỏi sinh lòng thương tiếc, có một tỷ tỷ như vậy, thà không có còn hơn.

“Lan Nhi, muội nói gì vậy? Tất cả mọi người không tin ta nhưng muội thân là muội muội của ta sao muội lại có thể nói như vậy?” Tiết Phong Linh trừng mắt, không nghĩ đến trong tình cảnh này mà Tiết Phong Lan cũng muốn chen một chân, cho dù thường nàng cùng nàng ta không ngừng đấu đá nhưng ở trước mặt người ngoài Tiết Phong Lan thân là người của Tiết gia ít nhất cũng phải ra mặt bảo vệ nàng chứ không phải hùa theo những người khác mà trách cứ nàng.

“Ta làm sao có thể chán ghét muội? Muội là thân muội của ta cơ mà, muội ngấm lại tỷ nhỏ đến lớn có khi nào muội cùng nhị tỷ đánh nhau mà ta không bênh vực muội, muội ngấm lại xem...” Hai mắt Tiết Phong Linh lúc này đã động lệ, bộ dạng vô cùng thương tâm, giống như Tiết Phong Lan đang vu oan cho nàng vậy.

“Nếu tỷ xem ta là muội muội thì tỷ đã không làm như vậy, tỷ muốn ta cùng Đới Tử thiếu gặp riêng để người khác bắt gặp, như vậy chẳng phải muốn hủy thanh danh của ta sao?” Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt nhìn đối phương mang theo vài phần tức giận, tay nàng siết chặt tay vịn của xe lăn, bộ dạng như đang kìm chế gì đó.

“Tỷ tỷ, tỷ tự hỏi lòng mình, đây là một hành động của một người tỷ tỷ nên làm sao? Tỷ muội nhà khác yêu thương đùm bọc lẫn nhau, vì sao ở Tiết gia chúng ta lại tranh tranh giành giành, không ngừng đấu đá?” Tiết Phong Lan tựa hồ như bị kích động, hướng về phía Tiết Phong Linh mà buông lời chất vấn, đôi mắt nàng lúc này đã động lệ, tùy thời đều có thể rơi, chính là bản thân nàng lại cắn môi, tựa như muốn kìm chế không cho nước mắt rơi xuống, một người nhìn thấy một màn này, nhiệm không được mà đau lòng.

Mọi người lúc này cũng hiểu rõ tâm tình của Tiết Phong Lan, đặc biệt là Liên Như Nguyệt, Liên Như Nguyệt cùng Tiết Phong Linh là khuê mật, tình cảm chẳng khác nào tỷ muội, khi phát hiện Tiết Phong Linh ở phía sau lưng nàng làm ra những chuyện này, Liên Như Nguyệt cũng có cảm giác bản thân bị phản bội, tuy nói tức giận nhưng nhiều hơn vẫn là đau lòng, thế nhưng nàng biết rõ, so với nàng Tiết Phong Lan lại càng đau lòng hơn. Dù tình cảm của nàng và Tiết Phong Linh tốt đến mấy nhưng cũng không phải thân tỷ muội, giữa hai người không hề có sự tương liên về huyết mạch nhưng Tiết Phong Lan thì khác, nàng ta cùng Tiết Phong Linh không chỉ là tỷ muội mà còn là thân tỷ muội, cùng sinh vào một ngày, mọi người vẫn thường hay nói giữa những cặp song sinh luôn có một mối liên kết đặc biệt, chuyện ngày hôm nay Tiết Phong Linh làm, đối với Tiết Phong Lan mà nói là một đả kích rất lớn.

“Ta... ta...” Tiết Phong Linh cũng nhận thấy Tiết Phong Lan hơi kích động, không khỏi muốn lên tiếng cắt lời đối phương, sợ đối phương mất đi lí trí mà nói ra những chuyện thường ngày nàng cùng nàng ta tranh cãi.

“Ta biết tỷ không thích ta, nhưng tỷ cũng không cần đối xử với ta như vậy, tỷ sai người làm bản vấy của ta thì thôi đi, còn muốn làm ta xấu mặt trước mặt mọi người nữa...”

“Muội ăn nói bậy bạ gì đó?” Nói đến đây, giọng nói của Tiết Phong Linh không khỏi bén nhọn hẳn lên, chẳng lẽ Tiết Phong Lan đã biết được gì hay sao? Bất quá cho dù nàng ta đã biết thì sao, chuyện đó là do Hồng Hương làm, liên quan gì đến nàng? Cho dù có điều tra thì cũng chỉ là Tiết Phong Lan ngày trước đối xử với Hồng Hương không tốt khiến cho Hồng Hương bất mãn mới vấy bản chiếc vấy của Tiết Phong Lan để giải tỏa bức tức trong người.

“Cái gì mà làm bản vấy muội? Muội đừng có vu oan cho ta.”

“Muội đã cho Như Sương điều tra chuyện này, lúc này Như Sương đến đây cũng là vì mục đích này, thực chất là do Văn Yên sai Hồng Hương đổ mực lên vấy của muội, Văn Yên chính là nha hoàn của tỷ, tỷ có gì muốn nói không?”

“Muội... ta... ta không có... muội đừng có...” Tiết Phong Linh hơi bối rối: “Chuyện này làm sao có thể có liên quan đến Vân Yên được? Ta chưa từng hạ lệnh cho Vân Yên làm chuyện này, trong này nhất định là có hiểu lầm...”

“Chuyện tỷ làm tỷ tự biết, ngày thường ở trước mặt người trong phủ tỷ cũng xem thường ta, hôm nay là sinh thần của Như Nguyệt, tỷ rõ ràng biết ta chỉ có một bộ y phục này vậy mà tỷ lại cho người làm bẩn nó, nếu không phải có Ngũ muội giúp ta thì hôm nay ta không thể đến đây, đến lúc đó Như Nguyệt hỏi tỷ tỷ muốn trả lời thế nào?”

“Ta... ta không có...”

“Lời tỷ nói ta không muốn nghe nữa, tỷ nếu đã chán ghét ta như vậy thì cứ nói ra đi, không cần phải ở trước mặt ta giả vờ làm người tốt đâu.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không nghĩ đến nhìn bề ngoài tình cảm của tỷ muội Tiết gia tốt như vậy nhưng bên trong lại đấu đá không ngừng, đúng là không thể kết luận bất kì thứ gì qua bề ngoài của nó.

Lúc Thượng thư đại nhân cùng Thượng thư phu nhân nhận được tin tức chạy đến đã thấy đại nữ nhi một bên khóc nức nở, mà tiểu nữ nhi cũng kìm nén nước mắt của bản thân để không rơi, hai người nghe mọi chuyện từ miệng Trường Bình Hầu phu nhân thì tránh không khỏi sùng sốt, bất quá hai nữ nhi đã thành ra như vậy bọn họ cũng không tiện nói thêm cái gì, vì vậy Thượng thư phu nhân muốn đưa Tiết Phong Linh về phủ trước nhưng Diệp phu nhân lúc này lại làm khó dễ. Trong chuyện này Vương Kim đúng là sai nhưng Tiết Phong Linh cũng có lỗi, muốn rời đi cũng được, xin lỗi đi, nhân chứng vật chứng đều có, Thượng thư phu nhân cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể bắt Tiết Phong Linh xin lỗi, Tiết Phong Linh nghe vậy liền trừng mắt, đôi mắt ủy khuất nhìn Thượng thư phu nhân, thấy đối phương không có dã động gì mới nói xin lỗi Diệp Linh Vi cùng Diệp gia, sau đó nàng nhào vào lòng Thượng thư phu nhân khóc lớn, Thượng thư phu nhân đau lòng ôm nữ nhi rồi đi, từ đầu chí cuối đều không có nhìn đến Tiết Phong Lan, hành động phân biệt đối xử như vậy đều lọt vào mắt đám người ở đây.

Mọi người cũng biết Tiết Phong Linh là tiểu thư được sủng ái nhất Tiết gia, không chỉ được phụ mẫu yêu thương mà còn nhận được sự thừa nhận của tổ mẫu, so với tỷ tỷ của mình thì Tiết Phong Lan quả thật là không bằng, bất quá gặp chuyện này, người sai là Tiết Phong Linh trong khi Tiết Phong Lan là người bị hại vậy mà Thượng thư phu nhân lại không hỏi han tiểu nữ nhi vài câu, chỉ một mực quan tâm đại nữ nhi, phân biệt đối xử như vậy, mọi người xem như được mở rộng tầm mắt.

Chắc Tiết Phong Lan không phải nữ nhi do Thượng thư phu nhân sinh ra, cũng không biết là ai thì thăm câu nói này.

Thượng thư đại nhân bị mọi người nhìn như vậy cũng cảm thấy xấu hổ, không khỏi đi đến bên cạnh tiểu nữ nhi an ủi vài câu, đáy lòng đối với hành vi của Thượng thư phu nhân cũng là buồn bực, đều là nữ nhi đâu cần phải phân biệt đối xử như vậy chứ? Tuy nhiên hẳn vẫn có chút lo lắng cho đại nữ nhi, dù sao hôm nay thanh danh của nàng cũng bị mất sạch, hẳn tụy an ủi Tiết Phong Lan nhưng nội dung chủ yếu là không cần trách tỷ tỷ, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm gì đó, Tiết Phong Lan ngoài mặt ngoan ngoãn nghe lời nhưng trong lòng nhện không được mà khinh thường, cũng chưa tỏ thái độ bất mãn gì, nàng càng ngoan ngoãn hiểu chuyện càng nhận được nhiều sự đồng tình.

Tiết Phong Linh đi rồi, mọi chuyện cũng đến hồi kết thúc, Vương Kim cùng Vương gia bên kia nhận lỗi với Diệp Linh Vi và Diệp gia, may mắn là Diệp Linh Vi chưa bị làm sao, chỉ bị trầy da, mà Vương Kim cũng đã trả giá cho hành động của mình, vì vậy mà Diệp gia cũng không có ý định truy cứu chuyện này. Trước khi Vương Kim rời đi, Liên Hạo Nguyên có hỏi hẳn làm cách nào hẳn có thể vào Liên phủ được khi không có thiệp mời, Vương Kim trả lời là do Lâm Cửu Minh đưa hẳn vào, dù sao mọi chuyện đã đổ bể, Vương Kim cũng không có ý định bao che đồng bọn nên bèn khai ra, Lâm gia cùng Vương gia giống nhau, đều là thương nhân, nhưng Lâm gia không có làm quan mà chỉ tập trung vào buôn bán, dạo gần đây Lâm gia cùng Liên gia có hợp tác làm ăn nên mới nhận được thiệp mời, Lâm Cửu Minh là thiếu gia của Lâm gia, ngày thường cùng Vương Kim có qua lại nên hôm nay Vương Kim nhờ hẳn đưa vào, vậy nên mới có cơ sự này.

Chuyện của Lâm gia để sau không nói, dù sao xảy ra chuyện thế này, Liên gia chắc chắn sẽ không hợp tác cùng Lâm gia nữa, mối làm ăn này của Lâm gia xem như là mất sạch rồi, Diệp gia bên kia cũng không muốn náo lại nên sau khi xong chuyện bèn lập tức rời đi, trước khi bọn họ rời đi Trường Bình Hầu phu nhân cũng đứng ra xin lỗi về chuyện ngày hôm nay, Diệp Thái y tỏ vẻ chuyện này cùng Liên gia không liên quan nên sẽ không truy cứu cho Liên gia, Lục La dù đã khai ra mọi chuyện nhưng vẫn bị đuổi khỏi phủ, tất nhiên đệ đệ Nhị Nha của nàng cũng bị đuổi đi.

Hôm nay là sinh thần của nàng, lẽ ra là ngày vui nhất nhưng lại xảy ra chuyện này, Liên Như Nguyệt cũng không có tâm tình đón tiếp khách nữa mà nhanh chóng về phòng.

Thượng thư đại nhân cũng cảm thấy mất mặt vì chuyện nữ nhi làm ra, cho nên hẳn phân phó Tiết Phong Lan đi tìm hai người Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều về trước, còn hẳn đi thỉnh tội với Trường Bình Hầu gia, Tiết Phong Lan ngoan ngoãn nhận lệnh, Hạ Nguyệt Lam cùng Nguyệt Viên Viên đi theo nàng trở về hậu viện, giữa đường Nguyệt Viên Viên bị Nguyệt phu nhân gọi đi, con đường dài như vậy chỉ có ba người Tiết Phong Lan, Như Sương cùng Hạ Nguyệt Lam.

“Thật là một màn kịch rất tuyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Ân nhân cứu mạng (1)

Chương 81: Ân nhân cứu mạng (1)

Như Sương đứng ở phía sau đẩy xe lăn, Hạ Nguyệt Lam và Tiết Phong Lan đi ngang nhau, bữa tiệc đã sắp tàn cho nên đường đi trở về hậu viện trống trải, tĩnh lặng như nước, giọng nói của Hạ Nguyệt Lam đột ngột vang lên đặc biệt trở nên rõ ràng.

“Nguyệt Lam, người đang nói gì vậy?” Hai mắt Tiết Phong Lan vẫn còn phấp phồng, đôi mắt to tròn, linh động, gương mặt thanh lệ lộ vẻ mờ mịt càng thêm đậm đậm đáng yêu, bất quá Hạ Nguyệt Lam biết rõ, thiếu nữ trước mắt không hề đáng yêu như vẻ ngoài mà nàng thể hiện.

“Ai da, coi ai đang giả vờ không biết kia.” Hạ Nguyệt Lam hơi cong khóe môi, gương mặt xinh đẹp dịu dàng thế nhưng đôi mắt lại lóe lên vẻ cơ trí, hoàn toàn không phù hợp với dung mạo dịu dàng như nước của nàng thể này.

Bên ngoài là tiểu thư khuê các nhưng bên trong lại là tính tình của một tên lưu manh, có thể dùng từ ngữ như vậy để hình dung Hạ Nguyệt Lam đi.

Nụ cười trên mặt Tiết Phong Lan một chút cũng không suy giảm

“Không biết người đang nói gì nữa.”

Giả vờ?

Nàng đúng là đang giả vờ, chỉ là Hạ Nguyệt Lam có thể làm gì được nàng?

Nàng không nhận, Hạ Nguyệt Lam cũng không thể ép nàng nhận nha.

Kiếp trước nàng cùng Hạ Nguyệt Lam tiếp xúc không nhiều, bất quá danh tiếng của Hạ Nguyệt Lam nàng cũng từng nghe qua, một nữ tử có thể làm quân sư trong quân doanh, tất nhiên người bình thường không thể so sánh với trí tuệ của nàng được. Kiếp này nhận thức, nàng cũng xem như là đại khai nhãn giới, Hạ Nguyệt Lam quả thật là một nữ tử thông minh, con người này... chỉ cần để lộ một chút đầu mối thì nàng ta liền có thể đoán được tất cả mọi chuyện, cũng giống như chuyện vừa rồi, Lục La vừa đến nàng ta liền biết thực hư mọi chuyện ở đằng sau, thế nhưng vẫn im lặng không nói, rõ ràng là muốn đứng một bên xem kịch vui, bất quá điều này cũng không có gì đáng trách, đổi lại là nàng nàng cũng sẽ làm như vậy.

So với việc mở miệng nói ra sự thật lại rước phiền toái vào người thì không bằng im lặng đứng một bên theo dõi câu chuyện, vừa được xem kịch miễn phí, lại có thể nắm bắt được tình hình của Tiết gia hiện tại.

Sau chuyện ngày hôm nay, Vương gia bên kia thì không nói nhưng Liên gia, Diệp gia, Hạ gia cùng Nguyệt gia đều biết được sự phân biệt đối xử của Thượng thư phu nhân, tuy bọn họ không nói ra nhưng ít nhiều vẫn để lại trong lòng ấn tượng xấu, một người có thể dạy dỗ ra nữ nhân tâm cơ như Tiết Phong Linh, Thượng thư phu nhân đúng là có bản lĩnh, sau đó còn bênh vực kẻ ác là Tiết Phong Linh thì Thượng thư phu nhân lại càng có bản lĩnh.

“Chuyện của Tiết Phong Linh, người sớm đã biết rồi đúng không?” Mặc dù là câu hỏi người ngữ khí lại khẳng định mười phần.

Tiết Phong Lan nheo mắt, không có trả lời.

“Người biết rõ mọi chuyện cho nên mới đi cứu Diệp Linh Vi, nếu không... người cũng không cần nhanh chóng đi tìm nàng như thế, ta đoán có lẽ là lúc người cùng Diệp Linh Vi tách ra người đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của Tiết Phong Linh và Lục La, thế nhưng người lại không báo cho mọi người mà lại tự bản thân đi tìm Diệp Linh Vi.”

“Ồ? Theo như Nguyệt Lam là ta đã biết mọi chuyện rồi nhưng lại không nói ra?” Tiết Phong Lan nghiêng đầu, thần sắc khó kìm được tia kinh ngạc, hơi khó hiểu mở miệng: “Ta giấu đi thì có ích lợi gì chứ?”

“Thứ nhất, người biết dù nói ra thì mọi người chưa chắc đã lời tin người, ngược lại còn nghi ngờ người có ý đồ không tốt, đặc biệt Tiết Phong Linh và Lục La là hai người thân cận với Liên Như Nguyệt, hôm nay lại là sinh thân của nàng, cho nên chẳng ai muốn chọc nàng mất hứng, phần lớn mọi người đều sẽ lo đi lời nói của người.”

“Huống hồ nếu là người có mục đích sẽ không làm như vậy, bởi vì sẽ đánh rắn động cỏ, dù sao nàng ta cũng muốn tính kế người, ta thấy con người người... nhất định sẽ không dễ dàng kết cục mọi chuyện như vậy.”

“A, theo Nguyệt Lam con người ta thì sẽ thế nào?” Tiết Phong Lan hứng thú mở miệng.

“Có thù tất báo.” Nhìn Tiết Phong Lan, Hạ Nguyệt Lam không chút do dự nói ra bốn chữ này.

Có thù tất báo, lời này cũng thật không sai.

“Nếu đã có thứ nhất thì hẳn là phải có thứ hai nh?”

“Nguyên nhân thứ hai rất đơn giản, người muốn làm Tiết Phong Linh mất mặt với mọi người, đồng thời trả thù chuyện nàng ta chuyển bộ y phục đó của người.” Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam rơi vào những đóa hoa màu đen do mực vẽ nên, Hạ Nguyệt Lam ngày thường nếu không phải cùng Nguyệt Viên Viên chơi đùa thì chính là ở Quốc Tử Giám đọc sách, đối với mùi mực, nàng vô cùng quen thuộc, khi này vừa đến gần Tiết Phong Lan, nàng đã ngửi được mùi mực từ người đối phương, liếc mắt nhìn sơ cũng biết những đóa hắc mẫu đơn này là do mực vẽ nên.

Hoàng sam mỏng manh, chất liệu mềm mại, nhìn qua liền biết là hàng thượng phẩm, chưa kể đến phong cách thiết kế cũng là kiêu cổ điển, mặc dù hiện tại mỗi người đề ưa chuộng vẻ kiêu sa thanh lệ, không có hứng thú với cổ áo kiêu này lắm nhưng không thể không nói mỗi chi tiết trên bộ y phục này đúng là không chê vào đâu được. Những đóa hắc mẫu đơn này, đường nét tuy không phải là rồng bay phượng múa nhưng cũng xem như thanh lệ thoát tục, có thể vẽ được hoa mẫu đơn ở trình độ này, hơn nữa còn là vẽ trên vải thì cũng thấy được tay nghề của người này cao thế nào.

“Bộ y phục này của người đúng là rất đẹp, nhưng Tiết Phong Linh cũng không thể vì vậy mà ghen tỵ với người, mục đích của nàng rõ ràng là không muốn để người đến dự sinh thân của Liên Như Nguyệt, nguyên nhân cụ thể, ta không rõ ràng, dù sao người cũng là muội muội nàng, người hẳn là hiểu nàng hơn ta.”

Tiết Phong Lan tất nhiên hiểu rõ Tiết Phong Linh đang có âm mưu gì, tất cả những chuyện đối phương làm đều là muốn nàng mất hết mặt mũi trước mặt Liên Như Nguyệt, Tiết Phong Linh không muốn nàng cùng Liên Như Nguyệt tiếp xúc nhiều nên hết lần này đến lần khác đều ngăn cản nàng, nàng ta sợ nàng cùng nàng ta tranh giành nội bộ.

“Ta từng nghe qua địa vị của hai người ở Tiết phủ, Tiết gia tuy có nhiều tiểu thư nhưng địa vị lớn nhất vẫn là Tiết Phong Linh, nàng ta tuy không chỉ được lòng lão thái thái mà còn được phụ mẫu yêu thương, so với nàng muội muội như người chẳng là gì cả.” Hạ Nguyệt Lam nhìn Tiết Phong Lan với ánh mắt đầy thâm ý, một người vừa có tâm cơ lại có đầu óc như Tiết Phong Lan, lẽ ra nàng ta sẽ không chịu thua Tiết Phong Linh mới đúng, vì sao lại ở khắp nơi bị Tiết Phong Linh chen ép mà lại không phải kháng?

Là không thể phản kháng hay là muốn giả trừ ăn hổ?

Hạ Nguyệt Lam cảm thấy vẻ sau có khả năng hơn.

“Tin tức của Nguyệt Lam... đúng là rất linh động nh?” Đối phương không có phủ nhận lời nàng nói càng khiến Hạ Nguyệt Lam này sinh nghi ngờ.

“Ồ trong mắt mọi người chỉ có Tiết Phong Linh, không có chỗ dành cho Tiết Phong Lan người, cho nên người mới nhân chuyện này làm cho Tiết Phong Linh xấu mặt, người không nói ra tên Tiết Phong Linh từ đầu là bởi vì người muốn chính miệng Vương Kim nói ra, như vậy sẽ không liên quan đến người.”

“Phải không?”

“Có phải hay không chính người là người rõ ràng nhất, dù sao trong chuyện này người có lợi nhưng vẫn có hại.”

Cẩn thận suy nghĩ, Hạ Nguyệt Lam nói tiếp: “Mẫu thân người... có vẻ rất tức giận khi nghe nói người làm mất mặt tỳ tỵ của mình, người phải cẩn thận đó.” Nàng chỉ là muốn nhắc nhở Tiết Phong Lan, không nên vì chuyện hôm nay mà mất cảnh giác, dù sao Tiết Phong Linh cũng có Tiết gia ở phía sau làm chỗ dựa, muốn kéo nàng ta xuống vị trí tiểu thư được sủng ái nhất Tiết phủ không phải là chuyện dễ dàng.

“Đa tạ Nguyệt Lam đã quan tâm, ta nhất định sẽ không khiến người thất vọng.” Gương mặt Tiết Phong Lan lộ vẻ thành khẩn, tựa hồ như đối với việc Hạ Nguyệt Lam quan tâm nàng khiến nàng cảm động, bất quá trong lòng nàng rõ ràng, nàng không có biện pháp tin thêm người nào nữa, đôi khi những thứ mà nàng biểu hiện ra ngoài hoàn toàn khác với những gì nàng nghĩ, nhiều lúc nàng còn bị bản thân mình đánh lừa cơ.

“Thật sự mà nói ta không thích nữ nhân tâm cơ như Tiết Phong Linh bất quá... người cũng đừng hiểu lầm, ta cũng không thích người.” Hạ Nguyệt Lam từ nhỏ đã được Hạ Thái phó dạy

đồ như nam tử, mặc dù nàng mang dáng dấp dịu dàng của nữ tử nhưng tính tình vẫn có phần cương liệt giống như nam tử, với tính tình hào sảng như vậy, bằng hữu của nàng phần lớn đều là nam tử, Hạ Nguyệt Lam không thích một đám nữ nhân suốt ngày mang chiếc mặt nạ giả dối, bụng lại đầy âm mưu quỷ kế, Tiết Phong Linh như vậy, Tiết Phong Lan cũng là như vậy.

“Tiết gia các người, mỗi người đều ôm một tâm tư riêng, ta không phải loại thích mình tranh ám đấu thế này, cho nên cả người và nàng... ta đều không thích.” Lời này của nàng là sự thật, dù sao đối với một đám nữ nhân tâm cơ, không chỉ riêng Hạ Nguyệt Lam mà những người khác đều không thích.

“Chỉ là con người của người không tệ, nếu cần thận suy xét, chúng ta có thể kết giao bằng hữu được, dù sao... nha đầu Viên Viên kia có vẻ thật sự thích người.” Trước đó gặp mặt Nguyệt Viên Viên đã rất thích Tiết Phong Lan, có lẽ là bởi vì đôi chân của đôi phương, sau chuyện ngày hôm nay, nhìn thấy Tiết Phong Lan bị phụ mẫu và tỷ tỷ đối xử như vậy, Nguyệt Viên Viên nhất định sẽ sinh lòng thương tiếc, sau đó lại càng muốn thân cận Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan người này, có trí có dũng lại dám ra tay tàn nhẫn, làm bằng hữu với nàng ta còn tốt hơn là kẻ thù.

Chỉ sợ là vì Nguyệt Viên Viên, Hạ Nguyệt Lam mới đồng ý kết giao bằng hữu với nàng đi?

Hạ Nguyệt Lam đối với ai cũng duy trì thái độ không xa không gần, duy chỉ đối với Nguyệt Viên Viên là khác biệt, hiện tại đối phương lại muốn cùng nàng kết giao, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không cho rằng nàng ta thật sự là xem trọng nàng, bởi vì nàng và nàng ta chỉ mới gặp nhau có hai lần, trong hai lần này Hạ Nguyệt Lam vẫn duy trì lễ phép vốn có, chỉ là Nguyệt Viên Viên thì khác, nhìn thấy nàng liền kêu một tiếng “tỷ tỷ”, còn muốn cùng nàng thân cận, nàng không cần nghĩ cũng biết Hạ Nguyệt Lam cùng nàng kết giao chắc chắn là có liên quan đến Nguyệt Viên Viên.

Biết rõ Hạ Nguyệt Lam rất đề ý Nguyệt Viên Viên nhưng đề ý đến như vậy thì đúng là kì lạ.

Nguyệt Viên Viên người này, ngây thơ đơn thuần, thiện lương ngoan ngoãn, đôi mắt sạch sẽ như mặt hồ trong vắt không nhiễm chút bùn đất nào, nói dễ nghe chính là dễ tin người, không có tâm cơ, khó nghe chính là ngu ngốc, đáng tiếc là... nàng lại trao tâm cho Lam Thành Vũ.

Nếu Nguyệt Viên Viên không yêu Lam Thành Vũ, nàng nhất định sẽ xem đối phương như muối muối mà đối đãi, dù sao tính cách của Nguyệt Viên Viên đúng là hợp ý nàng, chỉ là cả hai người bọn họ lại không đứng cùng chiến tuyến, nếu nàng trùng sinh sớm hơn, nàng nhất định sẽ ngăn cản Nguyệt Viên Viên thích Lam Thành Vũ, tên tra nam Lam Thành Vũ này vốn không phải người tốt, nha đầu Nguyệt Viên Viên lại thiện lương như vậy, ở bên cạnh hắn nhất định sẽ không có kết cục tốt, không bằng giao tâm cho Đới Tử thiếu, dù sao Đới Tử thiếu người này chính là thật tâm thích Nguyệt Viên Viên, bất quá hiện tại đã quá muộn, nhìn biểu hiện lúc nãy của Nguyệt Viên Viên trên bàn ăn, thân là người từng trải, Tiết Phong Lan tất nhiên rõ ràng ánh mắt đó là gì.

Thích một người, thứ không thể giấu được chính là ánh mắt, bởi vì khi thích một người, ánh mắt sẽ nhìn không được mà chăm chú nhìn về phía đó.

Ân oán của nàng và Lam Thành Vũ không có cách nào phá giải, nếu không phải ta sống thì là người chết, mà tình cảm của Nguyệt Viên Viên dành cho hắn cũng không phải đơn giản, ít nhất thì sau khi gả cho Đới Tử thiếu, nàng ta vẫn chưa thể quên được Lam Thành Vũ, vậy mà kiếp này bằng hữu Nguyệt Viên Viên của Hạ Nguyệt Lam lại muốn cùng nàng kết giao, nguyên nhân là vì Nguyệt Viên Viên, chuyện này... đúng là khiến cho người phải rối rắm.

“Có thể kết giao cùng Nguyệt Lam, là vinh hạnh của ta.” Tiết Phong Lan nhếch môi, đôi mắt cũng cong lên thành hình trăng khuyết, tựa hồ như rất vui vẻ, nhưng chỉ có bản thân nàng biết, lòng nàng không hề vui vẻ như vẻ ngoài mà nàng thể hiện.

Hạ Nguyệt Lam, kết giao cùng người này đối với nàng cũng là có lợi, dù sao quan hệ của Hạ Nguyệt Lam rất tốt, Hạ Thái phó lại là phe trung lập, là một thế lực rất đáng để lôi kéo, cho nên dù trong lòng vẫn còn rối rắm chuyện của Nguyệt Viên Viên thì nàng cũng không muốn vứt mất vị bằng hữu này, còn về phần Nguyệt Viên Viên, nếu nàng ta cũng giống như kiếp trước, thích Lam Thành Vũ nhưng im lặng chịu đựng thì tốt, bằng không... nữ nhân rơi vào lưới tình đáng sợ thế nào Tiết Phong Linh đã thấy qua.

“Nghe nói săn thú mùa xuân sắp đến rồi, cũng không biết người có tham gia hay không?” Mùa xuân là mùa sinh sản, đồng thời cũng là mùa săn thú, thời tiết mát mẻ rất thích hợp cho các cuộc cạnh tranh, thường thì Ngụy đế sẽ dẫn đầu cùng với các quan gia sẽ dẫn theo gia quyến đi, Tiết gia giữ chức Lễ bộ, xem ra cũng có một phần nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.